DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HİS:
CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HİS: CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Yazan: Durumavii
Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Tuğçe Ak
Kapak Tasarım: Zelal Edin

3. Baskı: Kasım 2018

ISBN: 978-605-173-422-4

© Durumavii / Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Zafer Mah. 147. Sk. 9-13A
Esenyurt / İstanbul
Tel: 0212 565 11 66
Matbaa Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HİS:
CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Durumavii

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Babalar, kızlarının ya kahramanlarıdır ya da yaraları. Benim babam benim yaramdı. Neden normal bir baba-kız ilişkimiz yok diye hiçbir zaman sorgulamamıştım. Neden kocaman etli parmaklarının bir kez olsun saçlarımla buluşmadığına ya da alnıma sıcak bir öpücük kondurmadığına kafa yormamış, bunun altında sebep aramamıştım. Ta ki üç yıl önce, okuluma çok yakın bir kafede onu genç bir kadınla sarmaş dolaş görene kadar.

Kalbimin üzerine koca bir bardak kaynar su döküldüğü o saniyelerin devamında, onları takip ederek kendimi çok daha büyük bir acıya sürüklediğimi elbette bilemezdim. Lüks bir sitenin B blok ve üçüncü katına, tam olarak daire dörde gittiler; burası, bir metres ve ondan peydahlanan dokuz on yaşlarındaki bir çocuğun adresiydi.

Babamın bizden sakladığı, sevgisini ve şefkatini tükettiği ikinci yuvasıydı burası. O küçük çocuğun ağzından çıkan "baba" kelimesini duymamla gözyaşlarımın sicim gibi aktığını asla unutamazdım. Sırtımı asansöre dayayıp, bedenime hâkim olan artçı depremlerle mücadele etmeye çalıştım uzun süre. O çocuk, bize asla babalık yapamayan babama "baba" demişti. En çok acıtan da buydu.

Sırtımda okul çantamla dakikalarca koşup nefes nefese kalmış bir vaziyette büyük bahçeli müstakil evimizin önünde durduğumda, terden tenime yapışan külotlu çorabımı paramparça et-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek istiyordum. Karnımda bir sancı vardı; kıvranıyordum. Titreyen bacaklarımı verandanın merdivenlerine çıkmaya zorlayarak, okul çantamı her iki kolumdan da sıyırdım ve topuklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Annemin itinayla süslediği kapımızı, sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi mahcup bir edayla çaldım. Hemen açıldı. Hiç bekletmezdi annem bizi kapıda, elim tokmağa ikinci kez gitmeden açardı kapıyı. İçeri girerken mis gibi yemek kokuları ve güler yüzü karşılardı bizi, o gün de öyle olmuştu.

"Hare! Neyin var kızım? Kıpkırmızı olmuşsun."

Bükülen dudağım beni ağlamaya teşvik ederken sıkıca sarıldım anneme, hem ağlıyor hem anlatıyordum.

"Anne," dedim dudaklarım titrerken. Nasıl anlatabilirdim ki bunu? Nasıl söylenirdi ki böyle bir şey?

Eli saçlarımı bulduğunda konuştu. "Söyle bebeğim, söyle kurtul."

Sesinde boy gösteren manidar ifade bir nebze acıyla harmanlanmıştı. Ondan aldığım cesaretle dudaklarımı araladım ve içimdekileri kusarcasına anlatmaya başladım.

"Babamı başka bir kadınla gördüm anne, çocuğu da var. Babam seni aldatıyormuş!" İçimi çekip boğazımı sıkan bu acıdan kurtulmaya çalıştım. "Bizi aldatıyormuş!"

Beni anında kendinden uzaklaştırırken o da ağlamaya başladı. Ahşap masada duran peçeteliğe uzanırken bembeyaz teni kırmızıya dönmüştü. Ela gözlerini kuruladıktan sonra bakışlarını pencereye dikti ve kanımı donduran o sözler döküldü dudaklarından.

"Demek öğrendin..."

İkinci darbeyi de annemden aldığım o yaz günü, harlı ateşte bekletilmiş demirden bir kalemle zihnime kazınmıştı sanki; unutmam mümkün değildi. Annem yıllardır aldatıldığını biliyordu, babama olan sevgisinin ardına sığınarak bunu kabullenmişti. Anneannem ve dedemin ona kucak açacağını, onu asla ortada bırakmayacaklarını bildiği halde, pasif kadın rolünü yakıştırmıştı kendine güçlü sandığım annem. Gözyaşları içinde, bunu kimseye söylemeyeceğime dair benden söz aldıktan sonra da derin bir nefes almıştı üstelik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

***

Ben Hare. Üniversiteye hazırlanırken yaşadığı trajedi yüzünden okul hayallerine veda eden, orta halli bir ailenin ortanca çocuğu. Dışarıdan mutlu görünen, ancak ağabeyi ve kız kardeşinden sakladığı, tıpkı zehirli bir sarmaşık gibi ayağına dolanan sırrın altında ezilen kız. Annesinin kabullendiği ihanetin acısını, mimarlık hayallerinden vazgeçerek paylaşmaya çalışan turuncu saçlı kız.

O günden sonra, babamla üç yıldır rutinleşen konuşmalarımız başlamıştı. Kahvaltıya otururken anlamsız bir *günaydın*, eve geldiğinde isteksiz bir *hoş geldin* ve yatarken öylesine söylenmiş bir *iyi geceler*.

Ağabeyim Hakan ve kız kardeşim Helin, bendeki değişikliğin sebebini her seferinde ısrarla sorsalar da, "Ergenliği atlatamadım," diyerek esprilerimle onları atlatmayı başarıyordum. Onlar attıkları kahkahalarla sahte yuvamızı şenlendirirlerken, bense boğazımda koca bir yumruyla onları izliyordum.

Her zaman anımsadığım o günü, bugün de yâd edip kendime işkence ettiğime göre aç karnımı doyurabilirdim artık. Saçlarımı dakikalardır sadrazam gibi görünmeme sebep olan havludan kurtardım ve hızla taramaya başladım. Islakken tam olarak kahverengi dursa da kurumaya başladığında çok sevdiğim o turuncumsu renk kendini göstermeye başlıyordu. Üzerime lacivert eşofmanlarımı giyindikten sonra, merdivenleri ikişer ikişer inerek mutfağa ulaştım. Herkes sofraya oturmuştu, ne zaman geleceği belli olmayan babam hariç. Babamın boş sandalyesini görmezden gelerek ağabeyimin yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Nasılsın ağabeyciğim?"

Yanına çektiğim sandalyeye oturduğumda öpücüğümün karşılığını saçlarımın arasına bırakıp sıcacık gülümsedi.

"İyiyim tatlım, sen nasılsın? İşte yoruldun mu bugün?"

İki yıldır çalıştığım restoranda çok yorulduğum bir gerçekti ama bunu belli edip onları üzmek istemiyordum.

"Hayır ağabey, alıştım zaten, uzun zaman oldu biliyorsun."

"Neden üniversite sınavlarına girmediğini bir türlü anlamı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yorum Hare. Oysa harika çizimlerin var, eminim ki çok başarılı olacaksın."

Yine aynı konu açıldı, her seferinde okumam için ısrar eden ağabeyime artık bahane bulmakta zorlanıyordum. Üniversite için ayrılıp annemi yalnız bırakamazdım ama bunu ağabeyime de söyleyemezdim. Sırf bu yüzden hazırlığını yaptığı düğününün bir an önce gerçekleşmesini istiyordum. Bu evden ayrıldığında her ne kadar üzülecek olsam da her gün yüzünü görüp sakladığım sırrın altında ezilmeyecektim.

"Ee hazırlıklar bitmedi mi daha, düğün ne zaman? Halay çekmek istiyoruz artık biz, değil mi Helin?" dedim konuyu usta bir manevrayla çevirerek.

"Yarın nikâh için gün alacağız, oradan da Yasemin Yenge'ne gelinlik bakmaya gideceğiz. Ben de sana bunu söyleyecektim aslında, Yasemin senin de gelmeni istiyor, işten izin alabilir misin?"

Kafamı sallayıp patronum Ali Bey'e mesaj atmak üzere telefonuma uzanmıştım ki kapının uğursuz sesi kulaklarımı doldurdu. *O* gelmişti. Annemin gözleri ışıldarken lokmasının asılı kaldığı çatalı tabağa bırakıp heyecanla kapıya koştu. Böyle seven bir kadın nasıl aldatılırdı? Peki aldatılan kadın "sevgi" duygusunun ardına saklanıp ihaneti kabullenmeli miydi?

Ah, hayır!

Helin, annemin peşinden babamı karşılamak üzere kalkarken burukça gülümsedim bu sevimsiz manzaraya. İşten gelen emekçi baba ve onu karşılayan karısıyla kızı!

Helin, benim gibi değildi; daha mutlu, daha umursamaz halleriyle deli dolu bir kızdı. Ağabeyimin ona taktığı diğer isimle evin Pollyanna'sıydı.

"Babam bizi seviyor, sadece göstermiyor," diye bir sözü vardı ki günde en az iki kez söylerdi, evlere şenlik!

İnsan sevdiğini aldatmaz, diye geçirdim içimden; zira aldatan bir adam yalnızca karısını değil çocuklarını ve onlarla geçirdiği anıları da aldatırdı.

Her zamanki sert mizacını takınıp içeri attığı ilk adımla birlikte ayağa kalktım. Geniş gövdesine yaraşan kara kaşı, kara gözleri vardı ve üçümüz de ona benzemiyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yine yemeğini bitirmedin Hare?" diyen ağabeyime kendim bile zor duyabileceğim bir sesle "Doydum," diyerek yalan söyledim.

Arkamı dönüp merdivenlere ulaşacağım sırada *onun* gür sesi tüm salonda yankılandı.

"Buraya gel."

Gözlerimi kapatıp sabır diledim. Kurumuş dudaklarım dilimle ıslanırken küçük adımlarla arkama döndüm.

"Ne oldu?" Bakışlarım kadar ruhsuz olan ses tonum bana bile yabancı gelirken, *o* ne kadar yaralı olduğumu görmüyordu.

"Yemeğini bitir." Yüzüme bile bakmadan söylediği cümlede keskin bir emir tonu vardı.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, doydum."

O kadının yanından çıkıp geldikten sonra *onunla* aynı masaya oturmayacaktım.

"Sana yemeğini ye dedim." *O* emir verdi, ben reddettim. *O* kabaca ısrar etti, ben direttim.

En sonunda yanağım bir kez daha buluştu *onun* nasırlı avuç içleriyle. Terli elimi yüzüme koyup odama çıkarken babamın ettiği küfürler ve ağabeyimin bağırışları uğultular halinde ruhumun dış kapısının önünde kalmıştı.

Odama girip arkamdan kapıyı kilitledim. Yeşil çerçeveli boy aynamın karşısına geçip kızarmaya ve şişmeye yüz tutmuş yanağıma baktım. Ah bu fiziksel yaralar, ne kadar da küçük kalıyordu kalp yangınlarının yanında. Yorgun ela gözlerimi izledim uzun uzun. Göz pınarlarımdaki süreğen yaşlar babamın alev gibi elleriyle buluşunca çözülüp ardı ardına akmaya devam ediyorlardı. Gözlerimi ağır ağır kapatıp gözyaşlarıma direnirken, ensemde hissettiğim ılık nefesle elimi enseme koyup hızla arkama döndüm. Gözlerim panikle odanın her tarafını taradı; kimse yoktu. Hızlanan kalp atışlarımı normal ritmine kavuşturmak istermiş gibi elimi göğsüme koyup sıktım.

Bu neydi böyle!

Derin derin nefes alarak zihnime sirayet eden korkuyu söküp atmaya çalıştım. Kasılan bacaklarımı yatağa sürükleyip oturdum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

usulca. Yaşadığım şeyin mantıklı bir açıklamasını bulup kendime izah etmek üzereyken, göğsümün üzerine doğru sarkan saçlarım uygulanan kuvvetle omzumdan kayarak sırtıma doğru uzandı. Gözlerimin büyümesiyle yaşadığım birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra bağırmak için ağzımı açmıştım ki bir elin dudaklarımı kapatmasıyla çaresiz kaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Hayatım boyunca her zaman mantıklı ve somut kavramlara önem vermiş biri olarak absürt bir soyutluğun içine düşmüştüm. Ele avuca sığmayan korkum ve kaskatı kesilen bedenim, karşı koymak konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu. Önce yaşadığım travmanın beynimi sarsması sonucu bu duruma düştüğümü savunmaya başladım kendime; ama sonra ıslak kirpiklerim usulca aşağı indi. Ağzımı kapatan bir el vardı ve onu parmak boğumlarına kadar hissediyordum fakat göremiyordum.

Elimi kaldırıp dudaklarıma koymak istedim, ancak bunu yapacak cesaretin kırıntısı yoktu içimde. Birinin beni merak edip odama girmesini her zamankinden çok istedim.

"Elimi ağzından çekeceğim, bağırmak yok."

Aklımı yitiriyor olmalıydım! Bilinçaltım bana düşman kesilip, sinsi planlarını üzerimde uyguluyordu kesin; başka bir izahı olamazdı! Gözlerim tekrar tekrar taradı odanın her bir santimini; yoktu işte, lanet olsun ki kimse yoktu. Hemen dibimden gelen nahif kadın sesini nasıl duyuyordum o zaman? Belki de rüya görüyordum. Evet, odama girdikten sonra uyuyup kalmıştım ve rüya görüyordum.

"Rüya görmüyorsun, bağırmak yok. Anlaştık mı?"

Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp, anın verdiği panik ve telaşla hızlı bir şekilde kafamı salladım; deli gibi korkuyordum, öyle ki damarlarımdan kan yerine sıvılaştırılmış korku akıyordu sanki.

"Güzel," dedi aynı nahif kadın sesi ve dudaklarımdaki parmak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar ağır ağır uzaklaştı. İçgüdüsel olarak hızla kalçamı arkaya doğru kaydırıp sırtımı yatak başlığıyla buluştururken, kendimi korumak için dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladım.

"Korkma," dediğinde yatağın benden beş altı santim ötesi usulca çökmüştü. Kalbim ağzımda atıyordu sanki. Ara ara nefes almayı unutup iç çekiyordum. Dizlerimin titremeye başladığını fark ettim, kollarımı sıkarak buna engel olmaya çalıştım; hâlâ uzuvlarımın bir kısmını isteğim dâhilinde kullanabiliyordum, ah ne hoş!

"S-sen kimsin?" Kekelediğime şaşırmamakla birlikte konuşabildiğime dua ettim. Bakışlarım yatağın çöken kısmına odaklanmıştı ve gelebilecek her türlü atağa karşı kendimi tetikte tutuyordum.

"Adım Alya."

Afalladım. Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemedim.

"Alya," diye tekrar ettim kısık bir sesle. "Seni neden göremiyorum?" diye sorarken zihnim dudaklarımdan dökülen saçma sözlere hayret etti.

"Beni görmeni istemediğim müddetçe göremezsin." Sertçe yutkundum. Elim ayağım boşalmıştı.

"Böyle bir şey olamaz!" Sesim istemsizce daha yüksek çıktı. Gelip bana bir tane yapıştırsa karşılık vermeyi bir kenara bırak, nereden geldiğini bile anlamazdım; ama kafa tutuyordum!

"Sakin ol lütfen, bak biliyorum inanması güç ama..."

"Bu bir kamera şakasıysa şimdiden söyleyeyim hiç komik değil!" Korkumu göstermemeye çalışarak bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım. Gözüm kapıdaydı. Seri bir şekilde kaçacak gücü arıyordum kendimde.

"Kaçma planları yapma Hare, sana zarar vermeyeceğim." Yükselen yatak çarşafından ayağa kalktığını anladım, Tanrım! Kafayı yemek üzereydim, sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Her neredeysen dur, sakın bana yaklaşma!" Elimi önüme siper edip birkaç adım geri gittim. Tam o sırada yaklaşık bir metre ötemde bir şeyler olmaya başladı. Yerden havaya yükselmeye başlayan buhar gittikçe çoğaldı. Beyaz bir toz bulutu dönerek artı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Telaşla odanın en ucuna gidip dizlerimin üstüne çöktüm. O kadar hızlı dönüyordu ve döndükçe öylesine aydınlanıyordu ki kamaşan gözlerimi ellerimle kapattım.

Kulağıma ilişen uğultulu rüzgâr sesi saniyeler sonra durduğunda, ellerimi zorlayarak gözlerimden ayırdım ve gördüklerime inanamadım. Odamın ortasında genç bir kız duruyordu! Duvardan destek alarak hissedemediğim bedenimi doğrultmaya çalıştım. Tüm bunlar bana çok fazla gelmişti. Öyle ki hâlâ rüyada olduğuma inandırmaya çalışıyordum kendimi içten içe.

"Dünyada sadece bir kişiye görünme hakkım vardı ve onu şu anda kullandım. O yüzden bağırmayı aklının ucundan dahi geçirme, Hare."

Beni rahatlatmaya çalıştığı her halinden belli olmasına karşın sözlerindeki ciddiyeti yakalamıştım.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordum kekelemekten son anda yırtmış, sallantıda bir sesle.

Ortadan ayrılmış simsiyah uzun saçları ve mavi gözleri vardı; çok güzeldi. Arkasına dönüp yatağa ilerledi, az önce çöken kısma oturdu tekrar.

"Tesadüfen kesişti seninle yollarımız, buraya her geldiğimde odana seni ziyarete geliyorum ve..." Başını ters yöne çevirip derin bir nefes aldı. "Ve senin için çok üzgünüm."

Küçük, çekingen adımlarla odanın ortasına kadar geldiğimde gözlerimi ondan ayırmadım. Benimle ilgili bir şeyleri bilmesi kendime acımama yol açmıştı.

"Benim için üzülmene gerek yok, tüm bunlar çok saçma. Şu anı yaşadığıma inanamıyorum, belki de halüsinasyon görüyorumdur."

"Ben gerçeğim Hare, bana dokunmak ister misin?" Sol kolunu uzatıp, biçimli kaşlarından birini havaya dikti. Her ne kadar onu görebiliyor olsam da tepkili bir şekilde yaklaştım ve parmak ucumla çıplak koluna dokundum; en az benim kadar gerçekti! Eliyle oturmamı işaret edince, bir anlık bocalamamın ardından yatağın diğer ucuna oturdum. Olmayan bir anı yaşıyor gibiydim. Zihnim yalpalamış, mantığım inzivaya çekilmişti o saniyelerde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirimize bakıyor ancak konuşmuyorduk, arada gülümsüyor ve sağ yanağındaki çukuru görmeme izin veriyordu. Düştüğüm durumun hiçbir açıklaması olamazdı ama tüm gerçekliğiyle bu duruma müdahil olmuştum.

"Ben âşık oldum," dedi hüzünlü bir sesle. "Ben bu dünyadan birine âşık oldum."

Bakışlarımı tekrar çehresine tırmandırdım; mavi gözlerinde hüzün vardı ve sanki uzun zamandır orayı mesken tutmuştu kendine.

"O zaman neden görünme hakkını benimle harcadın ki... Ona görünseydin," diye çıkıştım. Aslında kızgınlığım kendimeydi, zira hâlâ dizlerimin titremesine zorlukla mani oluyordum.

"O başkasına âşık, evlenmek üzere."

"Senin için üzgünüm," dediğimde yanına ekleyeceğim hiçbir cümle yoktu. Teselli edebileceğim yakın arkadaşlarım olmamıştı hiçbir zaman, bu yüzden bu konuda oldukça başarısızdım.

"Eğer tanısaydı o da beni severdi; bunu hissediyorum. Ama yılda iki kere gördüğü birini hayatına kim almak ister ki?" Anlamamış gözlerle ona baktığımı fark edince açıkladı. "Yaşadığımız yerden buraya yılda sadece iki kez gelebiliyoruz."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Öylesine sorduğum bu soruya, "Var," cevabını alınca yaşadığım şaşkınlığa bir yenisi daha eklenmişti.

Ellerini birbirine kavuşturup çenesinin altına götürdü. Mavilerine umut dolu bir ifade çöreklenmişti.

"Sadece üç günlüğüne bana görünürlüğünü verir misin?"

Şaka yaptığını düşünürken mavi gözlerindeki ciddiyet beni yanılgıya düşürdü. Birisi, babandan yediğin tokadın sonrasında odana çıktığında görünmez bir kız ortaya çıkacak ve senden görünürlüğünü isteyecek deseydi ona ismini telaffuz edemeyeceğim yerlerimle gülerdim!

"S-sen ciddi misin? Benden görüntümü mü istiyorsun!"

Başını iki yana salladı. "Hayır, görüntünü değil, sadece görünürlüğünü istiyorum. Bizler Dünya'da görünemiyoruz."

Kaşlarım havaya kalkarken gözlerim irileşti. "Bizler derken? Senden başkaları da var mı?!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini onaylarcasına kapatıp açtı. "Var ama hepimiz gelemiyoruz Dünya'ya."

Elimi gerdanıma götürdüm ve derin bir nefes aldım. Kesinlikle aklımı kaybediyordum.

"Ciddi olduğuna inanmıyorum."

"Ciddiyim, lütfen hemen karar verme, bu benim için çok önemli Hare."

"Ben yapamam, üç gün ortadan kaybolamam, üzgünüm," dedim bir saniye bile düşünmeden.

Ayağa kalkıp tam karşımda, az önce belirdiği noktada durdu. Sesindeki hüzün benliğine yansımışçasına omuzları çökmüştü.

"Lütfen," dedi bu sefer sesinde yalvaran bir tınıya yer vererek. "Şimdi gitmeliyim, sabaha karşı yine geleceğim ve eğer kabul edersen dönüşümü ilk gün ışıklarıyla yapmam gerekli. Lütfen Hare, bu son şansım. Sevdiğim kişi bir sonraki gelişimde evli bir adam olabilir."

Elini uzatıp yumuşacık avuç içiyle babamın vurduğu sağ yanağıma dokundu. Çaresizliği bu dokunuşuyla içime işlerken, onun için gerçekten üzüldüğümü fark ettim. Gözlerini kapattı ve gelişinin aksine sessizce havaya karıştı, arkasında zihnimin kıvrımlarına kadar şaşkınlık hapsolmuş bir ben bırakarak...

***

Kuru bir öksürük beni uykumdan uyandırırken, elim hemen yatağımın yanındaki komodine gitti. Telefonumun ışığını yaktığımda saatin üçe geldiğini gördüm, yerine koyup uyku mahmurluğunun verdiği ağırlıkla sıcak yatağımdan çıktım; kuruyan boğazıma biraz ılık su göndersem iyi olacaktı. Mutfağa inen merdivenlerin başına geldiğimde annemin hıçkırıkları çalındı kulağıma. Anında kaşlarım çatılırken, annemin yanına giden adımlarımı babamın gür sesi bıçak gibi kesmişti.

"Yeter artık Figen. Artık seni de o saygısız kızını da çekemiyorum! İmzala şu dilekçeyi de bitsin!"

"Ahmet, lütfen sessiz ol, çocuklar uyanacak," dedi annem hıçkırıklarının arasından. Birkaç basamak inip başımı eğdiğimde,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

annemi yemek masasında çaresizce ağlarken gördüm. Babam ise öfkeli adımlarla mutfağı turluyordu.

"Duyarlarsa duysunlar, zaten geç bile kaldılar!"

"Senden boşanmam, asla yapamam böyle bir şeyi."

"Seni sevmiyorum, daha kaç kere söyleyeceğim? Düş yakamdan!"

Annem ayağa kalkıp arkası dönük olan babama sarıldı, ince bilekleriyle onun belini sararken başını usulca sırtına yasladı.

"Ama ben seni seviyorum."

Gözlerimden art arda akan yaşları elimin tersiyle silip odama koştum. Ne annemin bu kadar gurursuz oluşunu ne de babamın pervasızlığını kabul edebiliyordum. Hızlıca kitaplığıma giderken defterimden boş bir kâğıt yırtıp, kurşun kalemle yazmaya başladım.

Kafamı toplamaya ihtiyacım var, bir arkadaşımda kalmaya gidiyorum. Lütfen beni arayıp sormayın, üç gün sonra geleceğim.

Bunları annem ya da babam için yazmadım. Sadece Hakan Ağabeyim ve Helin'in gidişime endişelenmemeleri için yazılmış satırlardı bunlar. Notu çalışma masamda duran kalemliğimin önüne dik bir şekilde koyup hemen gardırobuma yöneldim. Pijamalarımı sıyırıp rasgele bir köşeye atarken, pudra rengi, dizde biten bir elbiseyle çıplaklığımı örttüm. Üzerime siyah hırkamı alarak Alya'nın gelişini beklemeye başladım. Güneşin doğmasına yakın, ilk geldiği seferdeki gibi odamın ortasında belirdiğinde, oturduğum çalışma masamın sandalyesinden kalktım ve tam karşısına dikildim.

"Kabul ediyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ruhumun dik yokuşlarından yuvarlanan hayallerim aşina oldukları zemine çakılırlarken çıtlarını çıkarmamaya alışmışlardı. Susmalarımın her daim vardı bir bildiği; kimse benim gibi parçalara ayrılmasın diye damağıma yapışmıştı acı cümlelerim. Kaçışıma zemin hazırlayan kelimeler kulaklarımı tırmalarken, tenime çarpan ayazın verdiği sızı azımsanacak gibi değildi.

Yüzüstü yattığım sert zemin göğsüme baskı yaparak beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Puslu bilincim açıklamakta ısrarcıydı ama bedenim daha yumuşak ve sıcak bir yer istiyordu uykunun derinliklerine sızmak için. Parmaklarımı içe doğru kıvırdığımda avucuma dolan soğuk toprakla, kapalı kalmaya doyamayan gözlerim aniden açıldı. Baldırlarımı kalçalarımın altında kalacak pozisyona getirip, içgüdüsel olarak ellerimi kendime sardım. Alacakaranlığın hâkim olduğu ve ıssızlığı bile gölgede bırakacak kadar ıssız olan bu yere nasıl geldiğimi elbette biliyordum.

Teklifini kabul ettiğimi söylediğimde Alya'nın görülmeye değer ifadesi dimağıma bir on puan kazısa da, çatıya çıkıp ilk güneş ışıklarıyla dönüşümü sağlarken o on puanın yanında koca bir soru işareti bırakmıştı. Doğmak üzere olan güneşe bakarak içinden bir şeyler söyledi.

Sonra benden, "Görünürlüğüm Alya'nındır," sözlerini telaffuz etmemi istedi. Buna eş zamanlı olarak bedenimde başlayan karıncalanma can yakacak kadar yoğundu. Doğduğum topraklara ayaklarımın değdiği son saniyelerde görüntü puslanırken, "Özür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dilerim Hare, çok özür dilerim," sözlerine anlam vermeye çalıştım. Fakat fırsatım olmadan derin bir karanlığa büründü zihnim.

Sonrasında, en az benim kadar yorgun ve bed renkli bir ağacın altında, kararmaya yüz tutmuş havaya rağmen etrafımda olup bitenleri idrak etmeye çalıştım. Koşullar bana net bir açıklama yapmaktan kaçınırken, üzerimdeki pudra rengi elbisemle birlikte ayağa kalkıp rasgele ilerlemeye başladım. Ayağımın altında kalan toprağın rengi çok tuhaftı ve balçık kıvamındaydı. Şiddetli soğuk sertçe tenimi ısırırken, hırkamın önünü birleştirip yürüdüm. Uzaktaydım ancak gördüğüm kadarıyla tek tük yapılar vardı. Ev denemeyecek kadar farklılardı. Renk yoktu; her şey ya gri ya da toprak rengiydi. Her yer soluktu ve bana yardım edebilecek tek bir kişi bile yoktu. En tuhafı ise tek katlı yapılar birbirine çok uzaktı. Issız sokaklarda değil kimseyi görmek, sokak hayvanlarına bile rastlamadı bakışlarım. Bir an, Alya'nın gerçekten burada yaşadığına inanamadım. Metrelerce yürüdükten sonra adımlarım ilk rastladığım evin önünde durduğunda, sesimin titrememesi için yutkunarak kapıya doğru seslendim.

"Hey! Kimse yok mu?"

Sert esen rüzgârın rahatsızlık verdiği yapraklardan başka bir şeyin sesini duyamıyordum. Camlara vurmak için evin etrafında döndüğümde gözlerime inanamadım; tüm camlar simsiyahtı! Başımı hızla diğer evlere çevirdiğimde görebildiğim kadarıyla, onların da bu evden farkı olmadıklarını anladım. İçime doğrudan korku silsilesi yayılırken, geriye doğru birkaç adım atıp uzaklaşmaya çalıştım.

"Kimsin sen?" Son attığım adımla olduğum yerde kalırken, korkuyla çatılan kaşlarımı mümkün olduğu kadar düzeltip ufak adımlarla arkama döndüm. Kumral, uzun boylu bir adam vardı ve tıpkı Alya gibi teni bembeyazdı, dudaklarının rengi ise mora çalıyordu.

"Adım Hare."

"Soyadını söyle," dedi sert bir sesle. Sanki beni öldürecekmiş gibi açık kahverengi gözleriyle direkt gözlerimin içine bakmasaydı sorularını daha seri yanıtlayabilirdim belki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey, ee, ben burada misafirim. Aslında 'Civarda bildiğiniz güvenilir bir pansiyon var mı?' diye soracaktım," dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

"Manyak mısın kızım sen! Ne misafiri?!"

Konuşmaları canımı sıksa da o an yardım isteyeceğim başka biri olmadığı için sakin konuşmaya devam ettim. Aslında buraya gelirken Alya'ya ne yapacağımı sormamak tam benlik bir hareketti. Belki de bu adama Alya'dan bahsetmeliydim.

"Hayır, akıl sağlığım gayet yerinde, Alya'yı tanıyor musunuz?"

"Alya mı? Nerede o?" Endişeyle sorduğu soru karşısında biraz olsun rahatlamıştım. En azından Alya'nın arkadaşıysa beni burada kaldığım süre zarfında misafir edebilir diye düşündüm.

"O, İzmir'de şu an. Kısa bir süre için görünürlüğümü ona ver-
"

"Saf mısın kızım sen, ne kısa süresi?!"

Tamamlayamadığım kelimeler korkuyla boğazıma dizilirken, evden çıkan genç bir kadının hızla bize doğru geldiğini fark ettim. Karşımda duran adamın yanına dikilip, elini omzuna koydu.

"Sakin ol," dedi zayıf görüntüsüne tezat kalın bir sesle. "Neler oluyor Sezgin?" Kadının bakışları üzerimde gezinirken ben de onu inceleme fırsatı bulmuştum. Benim boylarımda, çehresinde çiğ duran beyazlığına rağmen esmer olduğu alenen belli olan zayıf bir kadındı. Keskin yüz hatlarıyla kesinlikle sevimli tabirinden uzak, oldukça seksi bir güzelliği vardı.

"Alya dediğini yapmış, birini kandırıp ondan görünürlüğünü almış ve o şanslı kişi bil bakalım kim!"

Sözleriyle afallayan zihnim neler olduğunu çözmeye çalışırken kadının konuşmasıyla zaten onda olan dikkatimi daha da odakladım. "Sen misin?"

"Evet ama sadece üç gün, neden bu kadar büyüttüğünüzü anlamıyorum."

Adının Sezgin olduğunu öğrendiğim adam alaycı bir kahkaha attı, öte yandan kadının dudaklarından ahlaksız bir küfür firar etti. Şimdiye kadar gördüğüm kimseye benzemiyorlardı. Yüzleri fazla beyaz, dudaklarının rengi mora çalıyordu ve ifadeleri fazla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıyla donuktu. Bir iki adımla Sezgin'in önüne geçen kadın bana iyice yaklaşıp iri gözlerini gözlerime odaklandı ve zaten ciddi olan ifadesini güçlendirdi.

"Bak güzelim, buraya gelişin üç günü, beş günü olmaz. Eğer buraya gelmişsen -ki gelmişsin- ölmüş insanların yaşadığı Ruhlar Şehri'ne hapsoldun demektir."

Sözlerin sonuna doğru algılarım işlevini yitirmiş, nefesim düzensizleşmişti. Alacakaranlık hava kendini zifiri karanlığa bırakırken, duyduğum son ses Sezgin'in sesi olmuştu.

"Ateş belamı sikecek!"

***

İkinci uyanışım ilkine nazaran çok daha yumuşak ve acısız olmuştu. Sırtüstü yattığım yatakta usulca kirpiklerimi araladığımda ilk fark ettiğim şey ortamdaki loş ışıktı. Başımı yana çevirdiğimde cam şişe içinde yanan ateşin ortamı aydınlattığını gördüm. Tıpkı gaz lambasına benziyordu. Dirseklerimden destek alıp doğruldum. Benim odamın neredeyse iki katı büyüklüğünde olmasına rağmen, bu odada dolap, masa ve yataktan başka hiçbir eşya yoktu. Üstelik her biri aynı tahtadan yapılmıştı. Duvarların koyu gri olması ortama gizemli bir hava katmıştı. Bakışlarım etrafı incelerken beynime üşüşen düşüncelerle hızla yataktan çıktım. Bayılmama sebep olan sözler kocaman bir saçmalıktı ve bu saçmalığı bir an önce çözmeliydim. Başımı ürkekçe odadan dışarı uzattığımda karanlık bir koridorla karşılaştım; uzun ve dardı. Fazlasıyla ürkütücüydü. Seri adımlarla odadan çıkıp koridorun aydınlık tarafının çağrısına icabet ettim. Adımlarımın bitimi beni daha önce görmediğim kadar büyük bir salona çıkarmıştı. Yerler betondu ve ayaklarımın altını üşütecek kadar soğuktu. Birkaç koltuk ve masa dışında hiçbir şey yoktu. Şöminenin tam karşısına konumlandırılmış, yine tahtadan yapılmış siyah koltukta, bugün tanıdığım iki simaya rastladım. Adımlarım onlara yaklaşırken ikisi de gözlerini birbirinden ayırıp bana çevirdiler. Ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmamakla birlikte karşılarında dikildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umarım bahsettiğiniz yanlış anlaşılmayı çözmüşsünüzdür."

Sezgin ellerini sakallarına götürüp sıkıntıyla ovalarken, kız oturmam için karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Öncelikle adım Derin, Alya'nın en yakın arkadaşıyım. İkinci olarak ise ortada bir yanlış anlaşılma yok."

"Nasıl yanlış anlaşılma yok, siz kafayı yemişsiniz! Üç gün sonra Alya buraya gelecek ve ben evime geri döneceğim!"

Sinirle hemen arkamdaki tahta koltuğa çökerken, sesimin beklentinin üzerinde çıkmasına şaşırmamıştım. Ortada kocaman bir saçmalık vardı ve bunu bir an önce çözmeliydim.

"Senin inanıp inanmaman bizim umurumuzda bile değil, anladın mı?" derken sesinde bezgin bir ifade vardı Sezgin'in. Düştüğüm duruma inanamıyordum. Olanların kötü bir kâbus olmasını diledim içimden birçok kez.

"Burası kimin evi biliyor musun?"

"Kimin evi?" diye sordum merak içermeyen ürkek bir sesle.

"Alya'nın ağabeyi Ateş'in evi ve bana emanet ettiği kız kardeşinin bir daha buraya dönmeyeceğini öğrenince neler olacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı? İnan bana, seni bir şeylere inandırmaktan çok götümü nasıl kurtaracağımı düşünüyorum."

Derin uzun, ince parmaklı ellerini Sezgin'in omzuna koyup sıvazlarken, ona adı gibi derin bir anlam içeren ama benim asla anlayamayacağım bir bakış attı. İçimde bir sorunu çözmeye çalışırken bir yenisinin eklenmesiyle allak bullak olmuştum. Hiç bilmediğim bir şehirdeydim, tanımadığım garip bir evde ve ilk defa gördüğüm tuhaf insanların insafına kalmıştım.

"Ateş dediğiniz kişi nerede?" diye sordum gözlerimin dolmasına engel olamayarak. Güçlü bir kız olmamıştım hiçbir zaman fakat babam bana *acılara nasıl dayanılır* dersini uygulamalı olarak öğretmişti. Yine de birazdan ziyaretime gelecek olan gözyaşlarımla yakın bir bağ vardı aramızda.

"Geliyor."

Bakışlarım etrafı taradı ancak kimseyi göremedim. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken bir kez daha çok dikkatlice çevreme bakındım; yine kimse yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hani nerede?"

Ortamdaki derin sessizliği, gittikçe yaklaşan ayak sesleri bozdu. Yaşadığı tedirginliğe alışamayan kalbim hızlanmaya başlarken, ayakuçlarıma çarpan darbenin verdiği korkuyla ayağa sıçramıştım ki sert bir gövdeye çarpıp, kalktığım yere düşerek tekrar oturdum. Ela gözlerim haddinden fazla açılırken, kulaklarımdan soğuk ve tüylerimi ürperten karakteristik sesin rüzgârı esti geçti.

"Alya'nın kandırdığı aptal bu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Neden, nasıl, niçin?! Tüm sorunların cevap arama haklarının elinden alındığı bir âlemdeydim. Ne tek bir soru sorma isteği vardı içimde ne de alacağım cevabı hazmedecek durumdaydım. Her şey neredeyse şimşek hızıyla gerçekleşirken, durup kendime neler oluyor diye bile soramadım. Kendi hayatım ve acılarımla o kadar bütünleşmiştim ki o saniyelerde aklımın alamayacağı şeyleri evimdeyken es geçmiştim.

Eğer Alya benim yerime başka bir genç kızın karşısına çıksaydı, o kız muhtemelen ya düşüp bayılırdı ya da aklını yitirirdi! Benim geçirdiğim ufak çaplı bir şaşkınlık ve sonrasında kaçışıma aradığım kılıfa girme çabam... Durup tek bir saniye bile ne yapıyorum ben diye kendime soramadım. Üç yıldır öyle bir cehennemde yaşıyordum ki kaçışın her türlüsü makbuldü benim için.

Siyah süet babetlerimin ucunda hissettiğim, muhtemelen bot diye tahmin ettiğim, sert erkek ayakkabısı yerinden milim oynamıyordu. Bir kez daha ayağa kalkmayı denedim, aldığım nefesi bile zorlanarak dışarı veriyordum. Sanki onu görüyormuşum gibi başımı yukarı kaldırıp tek bir noktaya odaklandım. Koltuğa bastırmama rağmen terlediğini hissettiğim avuç içlerim ise cayır cayır yanıyordu.

"Size soruyorum, Alya'nın kandırdığı kız bu mu?"

Tekrar aynı ses, çok yakından geliyordu. Ateş denen adamın sesinin rüzgârı vardı; estikçe ne yaprak bırakıyordu ne de dal. Nasıl bir şeyin içine düştüğümü aklım almıyordu. Kabullene-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miyordum. Korku zihnimin tüm duvarlarına sinerken, "Benim," dedim kendim bile zor duyabileceğim bir sesle.

"Demek sensin?" derken ayağımın ucunda hissettiğim temas yok oldu. Derin bir nefes almaya fırsat bile bulamadan dizime değen başka bir temasla ufak bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Korkuyor musun?"

Çok, çok daha yakından geliyordu artık sesi; sanırım eğilmişti ve dizime değen onun diziydi. Aceleci hareketlerle bacaklarımı toplarken babetimin biri aşağı düştü. Bunu umursamadan kendimi koruma güdüsüyle dizlerimin etrafına kollarımı sarıp titrememe engel olmaya çalıştım.

"Ateş, biraz geri çekilir misin, baksana korkuyor kız."

Minnet dolu bakışlarım Derin'e kayarken, tek bir noktaya odaklanan bakışlarından benim göremediğimi onun gördüğünü anladım. Aldığım kesik nefesler bana düşmandı, öyle ki ciğerimi yakıyordu. Yanmaya başlayan gözlerim, korkunun çektiği perdeyle tek bir damla yaş dökemedi.

"Kızın bir suçu yok Ateş, senin kardeşin bunu yapmayı aklına koymuştu. O Hakan denen adamın adını ağzından düşürmüyordu."

"Hakan mı?" Sesim korkudan sıyrılıp büyük bir şaşkınlığa büründü. Derin'in bahsettiği kişi ağabeyim Hakan olamazdı değil mi?

"Evet, tanıyor musun onu? Hoş, dünyada birçok Hakan var, nasıl tanıyor olabilirsin ki?"

Kafamda yerine oturmaya başlayan taşlar beni daha büyük bir hezimete sürükledi. Alya sevdiği adamın evlenmek üzere olduğunu söylemişti.

Lanet olsun!

"Sana ondan bahsetti mi? Sarışın, ela gözlü bir adam mı bahsettiğiniz Hakan?"

"Evet ama sen nereden biliyorsun?" diye sordu ince kaşlarından birini havaya dikerken.

"Biliyorum çünkü o benim ağabeyim!" Gözümden akan bir damla yaş hızla süzülüp dudaklarımı ıslattı; Alya, ağabeyimi sev-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diği kızdan ayıracaktı. Aptallığımın bedelini ödeyen sadece ben olmayacaktım.

"Alya bir erkeğin adını ağzına alıyor ve bunu şimdi mi söylüyorsun Derin!" Ateş'in sesi yükselirken benden uzaklaştı ama bu rahatlamama yetmemişti. Artık hiçbir şey beni düzlüğe çıkaramazdı.

Çıkmazın çıkmazındaydım.

"Ben dünyaya gitmek istediğini söyledim sana Ateş, ama onun âşık olduğunu söyleyemedim. Yapacaklarından kork-"

Derin'in sözlerini, kazağının yakası havalandıktan sonra aniden ayağa kalkan Sezgin'in bedeni kesti. Ortamda yankılanan yumruğun pervasız sesi kulaklarımı doldururken, Sezgin acı dolu bir inlemeyle yere savruldu. Gözlerim gördüklerine inanamadı; dilim ağzımın içinde bir yerlerde kayboldu.

"Senin yapacağın işi sikeyim Sezgin. Ben gözünü Alya'nın üzerinden ayırmayacaksın demedim mi lan sana!"

Derin telaşla ayağa fırlayıp kollarını öne doğru uzattı. Ateş'i tutuyordu! Sıkmasına rağmen neredeyse kıvrılmayan parmaklarından kollarının ne kadar iri olduğunu anladım. Derin'in kolları geriye doğru bükülürken, yerde doğrulmaya çalışan Sezgin aniden karnını tutarak bir kez daha acıyla inledi.

"Yeter vurma artık, bunun sorumlusu biz değiliz!" Derin, isyanına eş zamanlı olarak kollarını yanına düşürüp yere eğildi. Sezgin'in kalkmasına yardımcı olduktan sonra koltuğa otururlarken, görünmez adımların bir kez daha bana yaklaşan sesini duydum. Koltuktan sarkıtmak üzere olduğum bacaklarımı yeniden yukarı topladım ve korktuğumu belli etmemeye çalıştım; gerçi bu imkânsız gibiydi.

"Korkuyorsun," dedi yine aynı mesafeden, tam oturduğum koltuğun önünde duruyordu.

"Korkmuyorum." Titreyen sesim bana ihanet ediyordu.

"Korkuyorsun, korkmalısın da!" Her iki dizimde de hissettiğim kocaman avuç içleriyle nutkum tutuldu. Nefes almak unutulur muydu? Resmen nefes almayı unuttum!

"Nasıl ilk defa gördüğün birine güvendin? Asıl sorumlusu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sensin, bu kadar aptal olmasaydın kız kardeşim şu an yanımda olurdu."

Soğuk nefesi yüzümü yalarken, titreyen kirpiklerimi birbirine bastırdım. Telaffuzu mümkün olmayan duygularımla burnuma sızan taze çekilmiş acı kahve kokusu zihnimi mest etti.

Küçükken annem her yaz tatilinde kız kardeşim Helin'le beni İstanbul'a, teyzemin yanına gönderirdi. Her gittiğimizde muhakkak Eminönü'ne gider, balık ekmek yiyip çarşıyı gezerdik. Dönüşte ise en az kırk dakika beklemeyi göze alarak Mehmet Efendi'nin kahve kuyruğuna girer, sıra bize gelene kadar o mis gibi çekilmiş kahve kokusunu solurduk. O kokuyu oraya gitmeden duyumsayacağım aklımın ucuna dahi gelmezdi. Hele ki göremediğim bir adamdan bu kadar yoğun bir şekilde gelmesi algılarımı şoka uğratmıştı. Acı kahve kokusu isim veremediğim başka bir kokunun aromasını içine hapsetmiş, mükemmellikle yarışıyordu.

"Beni zaten göremiyorsun turunçgil, gözlerini kapatmana gerek yok"

Turunçgil mi?! Hayatımda ilk kez biri bana bu şekilde hitap eediyordu. Ah, bu adam kesinlikle normal değildi.

Ağır ağır gözlerimi açarken onu duymazdan gelerek bakışlarımı Derin'e çevirdim. "Sizi görebiliyorum ama onu neden göremiyorum?"

Henüz bir cevap alamadan kolumdaki sert tutuşuyla başım arkaya giderken acıyla çığlık attım. Soğuk nefesi yüzüme iyice yaklaştı, düştüğüm durumdan kurtulmak yerine bir insanın nefesi nasıl soğuk olabilir diye sorgulayacak kadar aptaldım belki de. Bunca saçmalığın içinde buna mantıklı bir cevap aramam çok daha saçmaydı.

"Sakın bir daha beni yanıtsız bırakma. Canını yakarım, zerre tereddüt etmem."

Kemiklerimde hissettiğim yoğun acı hissiyle elimi koluma götürdüğümde buz gibi bir tenle çarpıştı ellerim. Nefesinden daha soğuk olan dış parmak boğumları avuç içimi üşütse de acımı en aza indirmek için buna mecburdum.

"Bırak beni ruh hastası, bırak!" diye ciyakladım elini oradan çekmeye çalışırken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolum arkaya doğru savrulurken temasımız nihayet son bulmuştu. Üşüyen avuç içimi sızlayan koluma götürüp ovaladım.

"Şu kıza benimle nasıl konuşması gerektiğini öğretin, yoksa kendi yöntemlerimle öğretirim."

"Tamam Ateş," dedi Derin çekingen bir sesle.

Tanrım nereye düştüm ben böyle!

"İhtiyara gideceğiz, yüzünü yıka şunun da kendine gelsin."

Derin kafasını sallayıp bana doğru geldiğinde itiraz etmeden doğruldum ve düşen babetimi ayağıma geçirdim. Ayağa kalkarken koluma girmesini yediremiyordum ancak düşmemem için çok yerinde bir davranış olmuştu bu. Geldiğim uzun koridora yönelip kısa süre sonra lavaboya girdik. Bir alışveriş merkezinin lavabosu kadar büyüktü ancak siyaha boyanmış duvarları insanı korkuya itiyordu. Titreyen bacaklarımı zorlayarak ilerledim. Musluk yoktu; oval, leğeni andıran derin bir çukur ve hemen yanında ağzına kadar su dolu bir fıçı vardı. Oradan aldığım suyu defalarca yüzüme çırptım.

"Aslında bu kadar kötü biri değildir ama söz konusu Alya olunca çığırından çıktı. Alya onun ailesinden kalan son kişi."

"Annesi babası yok mu? Burası Ruhlar Şehri demiştin. Eğer siz ruhsanız, burada olmayan yakınlarınız Dünya'da mı yaşıyorlar?" diye sordum sanki çok normal bir konudan bahsediyormuş gibi. Akıl sağlığımı korumak için sakin olmaya mecburdum.

"Yaşıyor olmaları mümkün değil, çünkü biz neredeyse yetmiş yıl önce öldük ve hepimiz kaç yaşında öldüysek buraya aynı yaşta geldik. Burada ise zaman kavramı yok, sadece saatleri biliriz; ay yok, gün yok. Mesela ben hep yirmi beş yaşındayım."

Duyduklarımı sindirmeye çalışırken, "Öyleyse ailesinin geri kalanı nerede?" diye sordum.

Elime tutuşturduğu bez parçasıyla yüzümü kurularken burukça gülümsedi.

"Ölenlerin hepsi buraya gelmezler Hare, kâinat çok büyük ve gizemlidir. Kim bilir neresindeler. Belki de yok olmuşlardır."

Birkaç adım geri giderek sırtımı duvara yasladım, ellerimi boynumda gezdirdim. Bunları dünyada birine söylesem hiç şüphesiz bana deli derdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yani, şimdi ben de sizin gibi ölümsüz müyüm?"

Attığı kahkaha banyonun kara duvarlarında yankılanırken, uzun siyah saçlarını sağ omzunda topladı.

"Biz ölümsüz değiliz Hare, zaten bir kez öldük. Ayrıca öyle olsa bile buraya ölmeden gelen hiç kimse bizim özelliklerimizi taşıyamaz sanıyorum. Aslında buraya ölmeden gelen ilk kişi sensin."

Ah, çok güzel! Şanssızlıktan ölünseydi eğer, herhalde şu an helvamı kavuruyor olurlardı.

"Son bir soru, yani en azından şu an için."

"Sor."

"Onu neden göremiyorum? Yani Alya'yı da başta göremiyordum ama daha sonra gösterdi kendini. Onu ikiniz de görebildiğinize göre, dünyada olduğu gibi tek bir kişiye görünme sınırı yok, öyleyse neden kendini gizliyor?"

Bana yaklaşıp yeniden koluma girdiğinde beni çıkışa doğru çekiştirmeye başladı.

"Çünkü o buranın lideri ve liderler kendilerini gizlemeyi severler. Binlerce insanın yaşadığı bu şehirde onu Alya, Sezgin ve benden başka gören olmadı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Umudun fersiz ışığında aydınlanmaya çalışmak ne kadar acıtsa da *yaşıyorsak umut var demektir* kuramına sadık kalmak daima en mantıklı olandı. Rüyamda görsem inanmam diyeceğim şeylerin ortasına düşmüş, aslanın ağzından hayatımı almaya uğraşıyordum çaresizce. Tabanlarıma sıvanmış korku adeta balçık kıvamında beni içine hapsederken, sessiz kalmayı yeğleyerek Derin'in adımlarına ayak uydurdum.

Koridorun sonu, salonun başladığı sınıra geldiğimizde, adımlarım benden bağımsız olarak yavaşladı. Koluma giren Derin de benimle birlikte durduğunda, soran bakışlarını bana çevirdi. İşaret parmağım salonu gösterdi; şöminenin yanındaki koltukta oturan Sezgin dudağının kenarına peçete bastırıyordu ve yüzünde halinden hoşnut olmayan bir ifade yer edinmişti. Başka hiçbir hareketliliğe rastlamayan bakışlarım ani bir kalp çarpıntısına karşı önlemini almak için beni bu soruyu sormaya yönlendirdi.

"O buralarda mı?"

İnce ama biçimli dudaklarının kenarları yukarı kalkarken kafasını iki yana salladı.

"Hayır değil, ama birazdan gelir, üzerini değiştiriyor olmalı."

Anlık bir rahatlamayla derin bir soluk aldım. Onu göremek ancak varlığını etrafımda hissetmek çok tedirginlik yaratıyordu; hem bedenim hem zihnimde. Hâlâ kabullenememem ya da kabullenilmesi gereken şeyin idrakinde zorlanmam kesinlikle aleyhimeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ondan korkma, kaybetmek onu hırçınlaştırdı sadece. Acısını bir şeylerden çıkarmaya çalışıyor, sular durulunca böyle bir adam olmadığını anlayacaksın. En azından senin gibi zararsız kızlara karşı."

"Zararsız mı?" Anlamayan gözlerimi yüzüne diktim.

"Zararsızsın yani, o kadar çok insan tanıdım ki tek görüşte kimin ne olduğunu anlayabiliyorum. Sadece merak ettiğim bir şey var."

Elini dirseğime koydu, bakışları yüzümü inceler gibiydi; ne kadar tehlikeli de görünse davranışlarında saf samimiyet vardı.

"Neyi merak ediyorsan sorabilirsin, çünkü ben seni sorularımla yeterince bunaltacağım."

"Akıllı bir kıza benziyorsun, Alya'nın teklifini nasıl kabul ettiğini anlamıyorum."

İnsan kaçmak isteyince neden sonuç ilişkisi kuramıyordu. Sadece olduğu yerden uzaklaşmak istiyordu; sanki acısını ve kötü anılarını yanında götürmeyecekmiş gibi.

"Ben sadece iyi durumda değildim. Düşünemedim."

Elini geri çekip kollarını kavuştururken koyu kahve gözleri kısıldı. Öylesine gerçekti ki bir ruh olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Erkek meselesi mi?"

Dudaklarımdan dökülen alaycı bir gülümseme sonrasında, "Keşke öyle olsa," diye itiraf ettim. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum. Söylesene, şu Ateş'in ihtiyar diye bahsettiği kişi kim? Neden oraya gitmemiz gerekiyor?"

Koltukların olduğu yöne doğru ilerledik, Derin kendine Sezgin'in yanında yer bulurken ben de hemen şöminenin dibindeki mindere çöküp bacaklarımı uyluklarımın altına aldım. Burası gerçekten çok soğuktu, keşke daha kalın bir şeyler giyseydim diye geçirdim içimden. Dışarıda hiç dinmeyen bir rüzgâr vardı ve insanın içini ürpertecek derecede kuvvetli esiyordu.

"Sezgin, Hare ihtiyarın kim olduğunu soruyor, buna cevap vermek ister misin?"

Aynı koltukta oturuyor olmalarına rağmen aralarında neredeyse yarım metre vardı. Hem birbirlerine yakın hem de uzak gibilerdi; aralarında çözümsüz bir ilişki kol geziyordu sanki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer bu kız senin gibi cazgır bir şey değilse gidince görürsün cevabını veriyorum ona."

Konuşurken yüzünde mimik oynamamıştı ve verdiği cevaptan lakaytlık fışkırıyordu. Sanırım normal birine rastlayamayacaktım.

"Adam gibi cevap versen ölürsün."

Derin'e yandan bir bakış attı. "Saf saf konuşma, biz zaten ölüyüz."

Derin, öfkeli bir nefes çekip abartılı bir şekilde gözlerini devirirken, "Yani yok olursun," diye düzeltti.

"Birbirinizi yemeyi bırakıp bana bir yanıt verir misiniz artık?"

Cevap beklerken aniden gözlerini benim olduğum tarafa çevirdiler. İkisinin dikkati de tam arkama kilitlenince, bakışları takip ederek arkama döndüm; tabii ki gördüğüm kocaman bir hiçti ama yaklaşan adım sesleri ve ürperen hislerimden onun geldiğini anlamıştım. Minderin üzerine iyice sinerken beni görmezden gelmesi için içimden dualar etmeye başladım.

"Turunçgil tırnaklarını çıkardı demek."

İlk çattığı ben olmuştum! Benim ne zaman dilediğim bir şey oldu ki şimdi olsun diye bir iç isyan başlattım olduğum yerde!

"O tırnaklardan nasibini almak istemiyorsan benimle uğraşmamanı öneririm!"

Ne dedim ben! Dememişimdir değil mi? Adımlar yaklaşırken olduğum yerden sıçrayıp ayağa kalktım ve geriye doğru adımlamaya başladım. Şu çenemi tutmayı bir türlü öğrenemedim!

"Ne dedin sen?" Geriye doğru attığım adımlar ve bana doğru yaklaşan adımların sürtünme sesleri korku filmi müziği gibi kulaklarımı doldururken, çok değil sadece zamanı yirmi saniye kadar geriye almak istedim. Böyle zamanlarda görünmez bir fermuarın dudaklarımı kapatmasını ne çok isterdim. Alenen hayati tehlikem vardı!

Klişe son gerçekleşip sırtım duvarın pürüzlü yüzeyiyle buluşunca, yüzümde hissettiğim soğuk nefes içimde uçuşan korku tohumlarının donmasına sebep oldu. Gözlerimi kapatmamak için kendimle savaş veriyordum, aynı zamanda parmak uçlarıma batan buzdan iğnelerin hayali varlığı da oldukça hissedilir hale gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen," dedi tok sesinin tehlikeli bir fısıltıya büründüğü tonla. "Haddini bilmiyorsun. Yürek mi yedin kızım?!"

Benim dünyamda olsaydık ve o görünmez olmasaydı belki bir nebze kafa tutabilirdim ancak ne acı ki o an çıtımı çıkaracak cesaretim yoktu.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken her iki kolumda da hissettiğim, yakıcı derecede soğuk olan büyük ellerle ayak parmaklarıma kadar kasıldığımı hissettim.

Bu adam tenimi buzuyla yakıyordu, soğuğunda kavruluyordum; hissettiğim safi korku had safhadaydı.

"Lütfen," diyebildim zorlukla açtığım ağzımdan dökülen titrek bir sesle. "Lütfen bırak beni."

Tutuşu çok sıkı olmamasına rağmen canım acıyordu. Canımı acıtan şey, korkunun etime batan sivri uçlarıydı. Elleri ağır ağır benden uzaklaşırken, soğukluğunu kıyafetime rağmen hisseden tenim buz kesti.

"Çıkalım."

Adımlar hızla uzaklaştı, hemen arkasından ayaklanan Sezgin ve Derin ise bana onları takip etmemi işaret ettiler. Girerken baygın olduğum için göremediğim evin normalden büyük olan siyah kapısı oldukça sıra dışıydı. Dışarı çıkmamla yüzüme vuran kuru rüzgâr saçlarımı ters yöne doğru savurdu, siyah hırkamın uçlarını birleştirip kendimi koruma çabalarım boşaydı. Çok geçmeden arabaya benzeyen ancak araba diyemeyeceğim kadar tuhaf bir nesne önümüzde bitiverdi. Demirden yapılmış ilkel bir taşıttı. Sezgin ön taraftaki yolcu koltuğuna geçerken, sürücü tarafının kendiliğinden açılıp kapanan kapısından arabayı kimin kullanacağını anlamak zor değildi.

Derin'le ben de arka tarafa geçtikten kısa bir süre sonra harekete geçen arabanın camından bu ilginç şehri gözlemlemeye çalıştım. Etrafta hiç insan yoktu, canlı hiçbir renk veya sokak hayvanına rastlamak mümkün değildi. Rüzgârın hareketlendirdiği ağaçların savruluşu bile bir başkaydı; tarifsiz bir tuhaflık hüküm sürüyordu.

Çok geçmeden iki katlı ahşap bir evin önünde durduk, yine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evlerin arasında yüz metreden fazla vardı. Yukarı çıktığımızda, kapı yerine konmuş siyah boncuklu perdeyi geçerek eve giriş yapmak garip gelse de bunca şeyin arasında bu gariplik iğne ucunu doldurmazdı. Yerde halı denemeyecek kadar ince bir bez, bir masa, soluk siyah koltuk ve hemen ortada duran sobanın yanına ilişkirilmiş tahta sandalye vardı; yine de Ateş'in evine oranla daha sıcak bir havası vardı.

"Burada yok," dedi Sezgin etrafı kolaçan ederken.

"Derin'i de al ve alt kata bakın, bulmadan gelmeyin."

Başını sallayıp çıkışa yönelen Sezgin ve hemen peşinden bana üzgün bakış atarak ilerleyen Derin'in ardından, onunla yalnız kalmanın verdiği huzursuzlukla oturduğum rahatsız koltuğa sindim. Sobanın yanında hareketlenen sandalyeyle onun da oturduğunu anladım ama irkilmekten kendimi alamadım. Onu görmüyordum, bakışlarımı nereye çevireceğimi bilemiyordum.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir."

"Hangi şehirde yaşıyordun?"

"İzmir."

"Saçlarını boyuyor musun?"

"Ne?"

Pekâlâ, annemin kızlık soyadını sorsa bu kadar şaşırmazdım sanırım.

"Anlaman için kaç kere daha sormalıyım turunçgil?"

O anda bana aptalmışım gibi baktığını görmesem de hissediyordum. Onunla yalnızdım ve iç çamaşırımın rengini sorsa cevaplayacak kadar ondan tırsıyordum!

"Hayır, hiç boyamadım."

"Yani, orijinal turunçgil."

Yeni bir sorunun gelmemesi üzerine derin bir nefes alırken, zihnimi kurcalayan sorularımı dilimin ucundan geri gönderdim. Küçük odadaki derin sessizlik ruhumu kemirirken, bir an önce o hiç tanımadığım insanların gelmesini istiyordum.

"Ben," dedim kendimi tutamayarak. "Ben de bir soru sorabilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sor."

"Buraya neden geldik?"

Verdiği cevap kan donduran cinstendi. Ruhsuz ve ifadesiz sesi, içimde baş gösteren ufacık cesaret kırıntısını da silip süpürdü o saniyelerde.

"Kaderini belirlemek için..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTINCI BÖLÜM

Korku adeta ışıldayan gözleriyle bana bakarken, mahkûmiyetle sınanmış ruhum alaycı bir gülüş bahşetti. Kader denilen olay başlı başına çözümsüz düğümlerle defalarca iç içe geçirilmişti. Çözmeye çalışmak mümkün değildi ve üstelik deneyene de koca bir düğüm armağan ediliyordu. Ah, ne absürt bir paradoks; çözümsüz yazgım hiç tanımadığım insanların dilinin ucunda dolanıyordu.

Ufak tefek bir kız değildim ama tedirginlik beni oturduğum eski koltuğa iyiden iyiye sindirdiğinden dolayı küçücük kalmıştım.

Karmakarışık düşüncelerime ek olarak bir de beni hayrete düşürecek olaylar cereyan edince, gözlerimi kırpmadan olanları izlemek dışında başka çarem kalmamıştı. Sandalyenin birkaç santim üstünden yükselen siyah kare biçimindeki paket usulca yukarı doğru süzüldü, onu siyah bir demir parçası takip etti. Paket, içinden bir sigara dalını sahibine teslim ederek gelişinin aksine hızlı bir şekilde aşağı indi ve gözden kayboldu. Sigaraya istediğini veren, çakmak olduğuna kanaat getirdiğim siyah demir parçası da aynı sonu paylaştı. Tek bir noktaya sabitlenen sigara, ucunda karıncalanan ateşle ağır ağır tükenmeye başladığında özgür bıraktığı dumanı odayı etkisi altına almayı başarmıştı.

"Saf saf bakmaya başladın yine."

Sigarası yavaşça dizi olduğunu tahmin ettiğim yere inip orada durdu. Sesi daha önce duyduğum hiçbir erkeğin sesine benze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miyordu; hoş, babamın yediği haltları öğrendikten sonra hoşlandığım tek erkek de dâhil tüm karşı cins midemi bulandırmaya başlamıştı. Fakat Ateş'in sesindeki tuhaf tınıya karşı nötr olmakta zorlandığım bir gerçekti.

"Kusura bakma, her gün karşımda eşyalar kendiliğinden hareket etmiyor."

"Senin dilin yine fazla çalışmaya başladı."

"Sen ne kadar tuhaf bir adamsın ya, hem kardeşin tarafından kandırılıyorum hem de senin kaba saba hareketlerinle uğraşmak zorunda kalıyorum."

İşte yine tutamadım kendimi, biri benim ağzıma koli bandı yapıştırabilir mi?!

"Yani kibarlık iyi bir şeydir, biraz daha kibar olamaz mısın?" Sesim son cümlemdeki tona kıyasla aç bir kedinin köşeye kıstırdığı zavallı farenin yardım mırıltısı gibi çıkmıştı. Dikkatle açılan gözlerim sandalyedeki en ufak kıpırtıyı hissederek beynime uyarı göndermek için fırsat kolluyordu. Çıkışla aramdaki mesafeyi hesaplamaya çalışırken Sezgin, Derin ve yaşlı bir adamın içeriye girmesiyle derin bir nefes aldım.

Yaşlı adam ağır adımlarla yaklaşıp, ucunda oturduğum koltuğun tam ortasına çöktü. Bakışlarımı istemsizce üzerinden ayıramıyordum. Evi ve eşyaları gibi, kıyafetleri de oldukça yıpranmıştı. Bembeyaz saçları ve yaşanmışlıkların belirtisi olan çizgiler göz çevresini kendilerine mesken tutmuşlardı. Aynı benim gibi, fakat benim aksime kendini belli eden muhteşem bir gözlemle yeşil gözlerini yüzümde dolaştırdı; dolaştıkça ifadesi değişkenlik kazandı.

İşaret parmağını kendinden çok uzaklaştırmadan kaldırıp beni gösterirken, "Bu kız," dedi manidar bir sesle.

"Bu kız yaşıyor, yanaklarına bakın şunun kıpkırmızı." Buruşmuş elleri bana yaklaştıkça ürküyordum ama tuhaf bir şekilde geri çekilmiyordum. Nihayet sert ve buz gibi elleri yüzümle buluştuğunda yanmış gibi hızla geri çekti; yaşlı yüzünü endişe gölgelemişti.

"Olamaz, bu kız yaşıyor!"

Sobanın yanında duran sandalye rahatsız bir şekilde geriye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru itildiğinde, içimdeki kasvetli duygular parçalara bölünüp dağıldı. Büyük adımlar, oturduğumuz koltuğa doğru yaklaştı. Yine tam dibimde durdu. Babetimin önünü zorlayan başparmağım onun ayakkabısının baskısını hissetti.

"Biz de onun için geldik buraya ihtiyar."

"Bu kız buraya nasıl geldi Ateş?" dedi yaşlı adam, başını yukarı doğru kaldırırken. Onu görüyor muydu? "Bu kızın burada olmaması gerekiyordu, bu felakete yol açar!"

Adamın sözleriyle birbirlerine hızlı hızlı vuran kirpiklerimin arası yaşla dolmaya başladı. Lanet olsun! Her şey daha da sarpa sarıyordu. Zaten yolunda gitmeyen hayatım çamura, batağa bulanıyordu ve ben çaresizce sadece izlemekle yetiniyordum.

"Alya onun görünürlüğünü almış. Şu an Alya Dünya'da, bu kız da burada. Bana bir çare bul."

Çare istiyordu, çare arıyordu ama sesi öyle güçlüydü ki asla çare dilenmiyordu.

Yaşlı adamın başı aşağı düşerken bakışları yeniden beni buldu. Şaşkınlığın yerini keder almıştı, belki de acıyordu bana, bilemiyordum. Fakat ortada net bir gerçek vardı ki gözlerinde hüzün vardı.

"Yüzyıllar oluyor canlı bir insana dokunmayalı." Duraksadı. Elini tekrar yanağıma koydu. Bu sefer daha temkinliydi.

"Burada olmamalıydı Ateş. Yazık olacak bu kıza, çok yazık olacak."

Sessizlik, ölüm sessizliği. Yaşamayan insanların soğuk hasretleri, cansız ağaçların gerçeklikten uzak savruluşları. Zihnimin gerisine doğru savrulan son umut kırıntılarının boşluğa sürüklenişi, hissettiğim katıksız mahkûmiyet.

"Alya'yı istiyorum! Bu kıza ne olacağı zerre umurumda değil. Kardeşimi geri almanın bir yolu var mı onu söyle."

Gözlerim tutamadığı bir damla yaşı serbest bıraktı. Dudaklarım gözyaşımın acısıyla ıslandı. Umutsuzluğa sürüklenen hayallerimin boynu bükülürken içimi çektim. Neden düşüneceklerdi ki beni. Ben yalnızdım. Yapayalnız.

"Adın ne kızım?" Ateş'i yanıtsız bırakıp bana yönelttiği soruyu saniyeler sonra idrak ederek, "Hare," diyebildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kız aşağı insin, ben sana anlata-"

"Hayır, o da duyacak! Aptallığının bedelini nasıl ödeyeceğini kendi kulaklarıyla duymasını istiyorum."

Derin, sabırsız bir nefes verip çıkışın önündeki konumunu bozarak bize doğru birkaç adım attı. "Yeter ama Ateş," dedi serzeniş dolu bir sesle

"Zaten ne kadar üzgün görmüyor musun? Üzerine gitme kızın."

Odanın ortasında duran sandalye sert bir darbeyle duvarla buluşup parçalara ayrılırken Derin'le çığlıklarımız birbirine karıştı. Bacaklarımı yukarı çektiğim sırada beni saran Derin'in kollarına sığınıp başımı göğsüne bastırdım. Çaresizlik, korku ve hüzün birbirine karışıp yüksek dozda acı salgıladı. Ateşin hâlâ dinmeyen öfkesi, Derin'in beni koruma çabalarını yok etti.

"Sakın bir daha kimse işime karışmasın. Şimdi söyle ihtiyar, kardeşimi nasıl alırım?"

Olanları tepkisiz, soğukkanlılıkla izleyen yaşlı adam elini uzun beyaz sakallarına götürüp ovaladı. Derin'in ince kollarını kavrayan elim güç almak istercesine daha da sıkarken duyacaklarıma bir nebze olsun kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Bir yolu var. Zor, hatta çok zor, ama bir yolu var." Kendi kendine konuşuyormuş gibiyken aniden başını yukarı kaldırıp ona baktı.

"Alya'yı bir şekilde sınıra çekip bu kızla karşı karşıya getireceksiniz ve..."

"Devam et!" Kardeşine kavuşmanın yollarını ararken, aceleciliğiyle önüne çıkan her türlü engeli aşmaya hazırdı. Sadece sesinin tonundan bile bunu anlayabiliyordum. Eğer iki gün içinde eve dönmezsem benim ağabeyim de böyle olacaktı muhtemelen.

"Ve sınırda karşı karşıya gelebildiklerinde Hare'nin nefesini kesersen görünürlüğüyle birlikte yok olur. İşte o zaman kardeşin sana kalır."

Buradaki insanların aksine, var olan kalbim hızlanmaya başlarken, aniden benliğimi ele geçiren buz gibi ürpertiyle soluğum kesilmeye başladı. Reflekslerimin bütün yetilerini kaybettiklerini, tümüyle Derin'in kollarına sinen bedenimden anlayabilmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aydınlık karanlığa bulaşmadan hemen önce yaşlı adamın söyledikleri ruhuma son darbeyi indirdi.

"Tam tahmin ettiğim gibi, kızın bedeni buraya karşı savunmasız. Yavaş yavaş tükeniyor, tükenecek. Onun sıcak bedeni buranın soğuğuna karşı koyamaz, Ateş! Fazla vaktin yok."

***

Vücudumun ihtiyacı olan yumuşak ancak soğuk yatak bana istediğimi vermiyordu. Parmak uçlarıma batan sivri uçlu iğneler uyanmamı emretse de gözlerim bu emre itaat etmiyor, aksine kendisini derin bir karanlığa bırakmak istiyordu. Varla yok arası, bana eşlik eden bilincim ise henüz yeni tanıdığım iki erkeğin sesine odaklanmıştı.

"Ne yapacağız lider?"

Bu Sezgin'in sesiydi; kısıktı ama yakından geliyordu.

"İhtiyar ne diyorsa onu yapacağım, kardeşimi muhakkak geri getireceğim."

Gözlerimi açamıyor olmam bir şeyi değiştirmez, onun sesi zaten benim için koca bir bilinmezlikti.

"Yazık değil mi bu kıza? Baksana kendi halinde zararsız bir şey."

Sıkıntılı bir nefes alıp verişi, botu ve beton zeminin buluşmasından çıkan seslere eşlik etti.

"Yazık, aslında bu kız..."

"Hare'ymiş adı."

"Her neyse işte, dediğin gibi kendi halinde..."

"Yapacak mısın peki? Eğer Alya'yı sınıra çekmeyi başarabilirsen, Hare'yi öldürebilecek misin? Bu iş zaten ölü olan insanları yok etmek kadar kolay değil, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi umarsız bir sesle. Sonra nefes alıp verişleriyle adım sesleri yaklaşmaya başladı. Derin karanlık beni tekrar içine çekmeye hazırlanırken, saçlarımın arasına sızan iri parmaklarını hissettim.

"Başka çarem yok, atan bir kalbi durdurmaktan başka çare yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEDİNCİ BÖLÜM

Soğuktu. Başımı koyduğum yastık da, üzerime örtülen örtü de sanki buzdanmışçasına çok soğuktu. Isınmak için aldığım cenin pozisyonu bana yardımcı olmamakla birlikte, uzun süre bu pozisyonda durduğum için eklemlerim ağrımaya başlamıştı. Ayak parmaklarımı ara ara hissedemez hale geliyor, ellerimle ovuşturarak bir nebze ısıtmaya çalışıyordum. Soğuk, sıcak bedenimi ele geçirmeye çalışan azılı bir katil gibi arada bir şiddetini artırarak bedenimi yokluyor ve ani gelen titremelere sebep oluyordu.

İlk geldiğim gün, ince kıyafetlerim yüzünden üşüdüğümü düşünmüştüm; ama artık ne kadar kalın giyinirsem giyineyim ısınamayacağımı anladım.

Bu şehirde ısınmak mümkün değildi.

Ruhlar Şehri'ndeki üçüncü günüm, geri dönmem gereken fakat geri dönemeyeceğim gündü. Benden önce gelenler zihnimde beliriyordu sık sık. Beklenenin aksine, bugün eve dönmeyecek olmam annem ve kardeşlerimde ağır bir hezimete yol açacaktı, hissediyordum. Annem ne kadar üzülecekti kim bilir. Hele ağabeyim deliye dönecekti. Onları şimdiden özlemiştim, mutlu olamadığım yuvamın bireyleri daha şimdiden sol yanımı zorlamaya başlamıştı. Hakan'ın beni koruyup kollamasını, Helin'le tatlı atışmalarımızı... Hepsinin bir anı olarak kalacak olması canımı yakıyordu.

"Nasılsın canım, biraz ısınabildin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üzerimdeki kat kat örtüleri iterek yatağın ucuna ilişen Derin'e doğru doğruldum. Gerçekten iyi bir kadındı, üç gündür benimle ilgilenen tek kişi olmasına bakılırsa en azından benim için öyleydi.

"İyiyim, sadece şu aniden gelen titremeler olmasa daha iyi olabilirim sanırım."

Dudağının sağ tarafı üzgün bir ifadeyle kıvrılırken, uzun ve zarif parmaklarını boynunda gezdirdi. Bugün siyah saçlarını tepede bol bir şekilde toplamıştı. Fiziki özelliklerine bağdaşacak biçimde koyu tonların hâkim olduğu kıyafetleri taşıyordu. Her iki yanağındaki, adı gibi derin çukurlar muazzamdı. Uzun ince boyu ve düzgün fiziğiyle hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi aslında.

"Ateş, şömine için odun getirecek birilerini ayarladı. Daha önce o şömine hiç yanmamıştı, tahmin ettiğin kadar kötü biri olmadığını söylemiştim."

Sözlerini bitirmesinin akabinde histerik bir kahkaha atarken buldum kendimi. Bu yaptığıma anlam veremeyen gözlerle bakması daha da sinirlerimi bozmuştu.

"Benim için mi?" diye sordum, bastırmaya çalıştığım gülümsememin arasından. "Üzgünüm ama ben çocuk değilim Derin, o sadece kardeşini bulmadan ölmemi istemiyor. Zamanı geldiğinde kendi elleriyle bunu zevkle yapacaktır, eminim."

"Sen yine de böyle düşünme, biz Sezgin'le başka çareler arıyoruz, belki başka bir çaresi vardır."

Belki vardır. Eğer tüm bunlar kötü bir kâbus değilse bir çaresi olmak zorundaydı çünkü bu şekilde ölürsem ailemin başında ağlayacağı bir mezarım dahi olmayacaktı.

"Sezgin'le sevgili misiniz?" Mevzu bahis konudan bağımsız gelen, beklemediği bu soru karşısında zaten somurtkan olan yüzü iyice düştü.

"Değiliz, onun zaten sevgilisi var." Bu sefer keyiften yoksun bir gülümseme koyuveren o olmuştu.

"Hatta aynı evde yaşıyoruz."

"Nasıl yani?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Basbayağı, başta Alya ve ben aynı evde kalıyorduk. Sonra Ateş başımıza Sezgin'i dikince o da bir süre sonra sevgilisini getirdi."

Şaşırmıştım, hem de fazlasıyla; oysa aralarında bir çekim olduğuna yemin edebilirdim.

"Anladım," dedim söyleyecek bir şey bulamayarak, düşüncelerimi ona söyleyebilecek kadar samimi değildik. Belki de ben yanlış anlamıştım, görünen o ki sadece arkadaşlardı.

"Birazdan Sezgin'le eve döneceğiz, hem kendim için hem de senin için biraz kıyafet getirmem gerekiyor. Alya'nın buradaki kıyafetleri çok eski, sana da dar geldi."

Haklıydı, altımdaki siyah bez parçası ve siyah boğazlı kazak fazlasıyla sıkıyordu salaş giyinmeye alışık olan bedenimi.

"Dönmemiz akşamı bulur. Ateş bugün evde olacak, bir şeye ihtiyacın olursa ona söyleyebilirsin."

Asla! Ölsem bir şey istemezdim o kasıntı görünmezden. Ateş'le ihtiyara gittiğimiz günden beri hiç karşılaşmamıştım, zaten özel ihtiyaçlarım dışında odadan çıkmamış, yemeğimi bile Derin yatağıma getirmişti. İsmi olmayan tuhaf yemekler vardı burada ve fazlasıyla tatsızlardı. Aslında odadan çıkmamam yararımaydı, hatırı sayılır büyüklükteki ısıtıcı içinde bulunduğum küçük odayı bile zor ısıtıyordu.

"Bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum ama lütfen çabuk gelin olur mu?"

"Olur." Ayağa kalkıp kapıya ulaştığında bana son kez dönüp baktı.

Gülümsemedi ama bakışları güven vericiydi.

Gitmesinin ardından saatler geçti ve hava kararmış olmasına rağmen hâlâ ortalıkta yoktu. Kahvaltıyı doğru dürüst yapmadığım için midemdeki açlık uyarısı veren sesleri rahatlıkla duyuyordum. Oldum olası açlığa dayanamazdım ki ben, üstelik bu odaya tıkılıp kaldığım için canım da sıkılıyordu. Bacaklarımın açılması için dolaşmak amacıyla yataktan çıkmıştım ki üzerime dökülen sıcak bir şeyle çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

"Ahh yandım!"

Daha ne olduğunu anlamadan kazağım kollarımdan çıkarılıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeri boylarken kolumda hissettiğim elle yürümeye zorlandım. Karnımın sol kısmı öyle yanıyordu ki o anki durumumu sorgulayamıyordum bile. Banyoya girdiğimizde kolumdaki el hâkimiyetini kaybederken fıçıdan sular yükselme başladı. Siyah atletim yukarı sıyrıldığında inanamayan gözlerle olanları izliyordum. Yanan bölgenin üzeri avuç avuç suyla ıslanıyordu ve tenime değen eller irkilmeme yol açsa da acım azalıyordu. Soğuk ve sıcağın çatışması tenimde hüküm sürdürmeye devam ederken Ateş buna bir son verdi.

"Neden aniden ayağa kalkıyorsun kızım, dengesiz misin sen?!"

Sesin geldiği yöne doğru dönüp kaşlarımı çattım. Islanan kıyafetim ve çıplak tenimle soğuğun acımasızlığına karşı savunmasızdım.

"Dengesiz olan sensin! Ne diye kapıyı çalmadan içeri girdin, ayrıca elindeki tepsiyi nasıl göremedim aklım almıyor."

Soğuk eller bir kez daha kolumu kavradığında odaya doğru adımladım. Bedenimi etkisi altına alan ürperti titrememe yol açmaya başlamıştı.

"Havada uçan bir tepsi görüp irkilmemen için onu görünür hale getirmedim. Nereden bileyim aniden ayağa kalkacağını?"

"Daha önce sigaranı ve çakmağını bilerek görünür hale getirdin o halde. Manyak mısın sen be, akıl sağlığımla mı oynamak istiyorsun?!" Sesim, sitemle dolup taşarken fazlasıyla yükselmişti.

"Titremeye başladın geri zekâlı, bunu mu soruyorsun?! Gir şu örtülerin altına, az sonra geliyorum."

Gerçekten titremeye başlamıştım, öyle ki haşlanan karnımın acısını bile hissedemiyordum. Titreyen parmaklarımla örtüyü kaldırıp hızla altına girdim. Lanet olsun, parmak uçlarım yine hissizleşmeye başlamıştı. Örtüyü burnuma kadar çektiğimde yatağın hemen yanındaki komodinin üstünde duran yemek tepsisine çarptı gözüm. Acı yeşil renkteki çorba, tepsinin her yerine sıçramıştı. Bir an annemin çorbalarını özlediğimi fark ettim, bu kadar kısa zamanda özlemiştim işte.

"Geldim, örtüyü açacağım şimdi, korkma."

Nerede olduğunu bilmememe rağmen, beni gördüğünü bil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğim için ağır ağır kafamı salladım. Kat kat olan örtüler tek seferde açıldı, ardından ıslanan atletim sutyenimin bitiş noktasına kadar sıyrıldı. Soğuk, merhem kıvamında bir şey karnıma nazik dokunuşlarla yaydırılırken, açıkta kalan tenimin utancıyla yanan gözlerimi ters istikamete çevirdim.

"Islak kıyafetlerle ısınamazsın, kapının yanında duran sandalyeye benim kıyafetlerimden bıraktım, giy onları hemen, ben de o sırada sana çorba getireceğim."

Lafını ikiletmeden ayaklandığımda kapanan kapıdan gittiğini anlamıştım. Titremenin verdiği aceleyle üstümdekileri hızlıca çıkarıp iç çamaşırlarımla kaldığımda, sandalyenin üzerinde duran siyah eşofmanı altıma geçirdim. Fazlasıyla büyüktü, belini ipiyle sıkıp bağladım ve ayaklarımın altına giren paçalarına dokunmadan aynı renk kalın kazağı giydim; neredeyse dizlerime iniyordu, dev miydi bu adam?

Yatağa döneceğim sırada aniden vuran titreme dalgasıyla olduğum yere düştüm. Bu, öncekilerden çok daha şiddetliydi. Gün geçtikçe o yaşlı adamın haklı çıkmasını bizzat yaşayarak öğreniyordum. Bedenim bir zelzele misali sallanırken, tüm renkler birbirine karışıyordu. Zangır zangır titreyen parmaklarımı yatağın kenarına koymayı başardım ancak ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadım.

"Siktir!" Sesinin kulağıma ulaşmasıyla belimi kavrayan büyük elleri beni kaldırıp yatağa yatırdı. Üzerime bir kez daha örtülen battaniyelerin ardından hemen arkamda hissettiğim çökmeyle battaniyenin üzerinden beni sıkıca sardı. Kollarının ısrarıyla sert bir göğse yaslandı sırtım.

"N-ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtıyorum."

"Buzdan farksız olan bedeninle mi?"

Titremelerimi başarıyla zapt eden güçlü kolları bana dinginlik vermeye yemin etmiş gibiydi. Onu ilk defa merak ettiğimi fark ettim; nasıl göründüğünü, nasıl baktığını tuhaf bir biçimde merak ediyordum.

"Tenin tenime değmiyor aptal, bundan etkilenmezsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok kabasın!"

Bedenimi iyice sıkıp sırtına hapsetti. Soğuk usulca benden uzaklaşırken ısınmaya başlayan bedenimin karnımın acısını hatırlatmasına bile içten içe sevinecek durumdaydım.

"Bu durumda olmasan gösterirdim sana kimin kaba olduğunu ama dua et ki iyi değilsin."

İyi değildim, göremediğim bir adamın kollarında iyi değildim. Kalbime kadar üşürken ya da bir daha sevdiklerimi görememekten korkarken iyi değildim.

Dakikalar geçti, tutuşu milim bollaşmadı. Üç gündür beni ilk defa iliklerime kadar sarıp sarmalayan sıcaklığa kavuşmanın verdiği mayışma haliyle gözlerim kapanırken nefesini ensemde hissettim.

"Söylesene, senin o ağabeyin benim kız kardeşime iyi davranıyor mudur?"

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Sonra ağabeyimin yüzü geldi gözlerimin önüne; kumral saçları, ela gözleri ve sevgiyle kıvrılan dudakları.

Gülümsedim.

"Senin bana hiç davranmadığın kadar iyi davranıyordur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ruhumu hırpalayan tüm bilinmezliklere rağmen, sebepsiz bir huzur kol geziyordu benliğimde. Soğuk ama mis kokulu esinti iki kaşımın ortasını yalarken, avuç içimde bir belirip bir kaybolan sert şeyi anlamlandıramıyordum. Isınmayan bedenim yüzünden günlerdir tilki uykusuna alışan gözlerim, yakaladığı sıcaklığı bırakmak istemiyormuşçasına gerçeklikle arasına umarsız bir mesafe koymuştu.

Sabahın köründe beni uyandıran anneme, "Beş dakika daha," diyerek direndiğim uyku kadar değerliydi şu saniyelerde uykum.

Burnuma süzülen taze çekilmiş kahve kokusu ve tarifi olmayan eşsiz aroma zihnimde bir şeyleri açığa kavuştururken hızla gözlerimi açtım. Parmak boğumlarımı gıdıklayan tüyleri hissedince, inip kalkan göğsünün üzerinde uyuduğum gerçeği, bu kişinin kim olduğu gerçeğinin farkında olmaktan daha kötü değildi.

Kalakaldım.

Onu göremiyordum, evet, ama fazlasıyla hissediyordum. Parmak uçlarıma hükmeden teninin varlığını, belimi sıkıca kavrayan kocaman ellerini ve saçlarımın arasına sonbahar esintisini getiren nefesini...

Burada olmamalıydım, hiç tanımadığım, üstelik hiç görmediğim bir adamın göğsünde böylesine huzurlu uyumamalıydım.

Kollarında sere serpe yattığım tek adam ağabeyim olarak kalmalıydı, Ateş değil!

Huzursuzca yerimden kıpırdandım fakat bulunduğumuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pozisyona bir milim bile hükmüm geçmedi. Düzenli nefes alıp verişlerinden anladığım kadarıyla uyuyordu ama buna rağmen tutuşu nasıl böylesine sıkı olabiliyordu?

"Ne ara üzerime tırmandın cidden merak ediyorum."

Saçlarım ve alnıma doğru esen soğuk rüzgâr yön değiştirdi, elleri hatırı sayılır bir hızla belimden uzaklaşırken kendimi yatağın ilk uyuduğum tarafına attım.

"Tutuşuna bakılırsa eminim ki beni sen çekmişsindir göğsüne." Yatağın ortasına doğru süzülürken dizlerimin üstünde durup ondan gelecek cevabı bekledim.

"İşim gücüm yok, senin gibi korkak bir turunçgili göğsümde yatıracağım. Sana bir şey söyleyeyim mi? Ruhlar Şehri'ndeki tek kız olsan bile seninle işim olmaz."

Görünmeyen biriyle tartışmanın en kötü yanı nereye bakacağımı bilememekti. Rasgele yatağa doğru bakıyordum ama göz kontağı kurup kuramadığımdan emin olamıyordum.

"Sen," dedim işaret parmağımı az önce yattığım tarafa sallayarak. "Senin tarafından beğenilmek benim umurumda bile olmaz! Ben de sana bir şey söyleyeyim mi? Benim en azından cismim ortada, etten kemikten karşındayım. Peki sen neredesin?"

Sözlerimi bitirmemle aniden bir hareketlenme oldu. Yatağın çöken kısmı seri bir şekilde bana doğru yaklaşırken, dizlerime çarpan dizleri ve akabinde her iki kolumu kavrayan büyük elleriyle nutkum tutuldu. Nefesini yüzümün çok yakınında hissettiğimde, burnuma değmek üzere olan burnundan dolayı nabzım boğazımda atmaya başladı.

"Hissediyor musun?" Tehlikeyi esir etmiş sesi fısıltı halinde korkularıma karıştı. Neyi kastettiğini bilmiyordum, fakat üst bedenime yapışan taş gibi gövdesi göğüslerimin karıncalanmasına sebep oluyordu.

Bedenim, bu adama karşı benim iznim olmayan tepkiler gösteriyor ve ardından arsızca sırıtıyordu.

"Görmeyi siktir et, herkes herkesi görüyor. Asıl olan hissetmektir."

"Bırak beni." Dilimin söylemlerinin aksine, ondan kurtulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için tek bir hamlem olmadı. Uzuvlarım onun güçlü kollarının karşısında hiçbir şansım olmadığının farkındaydı.

Benim sıcak nefesim ve onun soğuk nefesi birbirini tarumar ederken, ruhuma vurulan tırpanlar doğrularımı yerle yeksan ediyordu.

"Şömine yanmaya baş-"

Bakışlarım kapıyı aralayan kurtarıcıma kayarken, kolumdaki tutuş kayboldu ve yatağın çöken tarafı eski düzgünlüğüne kavuştu. Kapı kolunu sıkıca kavrayan Derin'in yukarı kalkan bakışından Ateş'in onun yanına gittiğini anlamıştım. Sert mizacıyla odaklandığı noktaya bir süre baktıktan sonra içeri doğru birkaç adım atarak Ateş'e yol verdi.

"Yiyecek bir şeyler getirdik. Sezgin hazırlıyor, biz birazdan geleceğiz."

Söylediklerine hiçbir yanıt alamadan gözlerini devirerek kapıyı kapattı. Bakışları üzerimde gezinirken şaşkın ifadesini gizleyemedi.

"Bakma öyle Derin, dün Ateş üzerime çorba döktü, o yüzden onun kıyafetlerini giymek zorunda kaldım."

Kafasını sallayıp elindeki poşetleri yatağa bıraktı ve içinden kendine ait kıyafetler çıkarmaya başladı. Bana doğru uzattığı siyah tayt, boğazlı siyah kazak ve aynı renk iç çamaşırlarını alırken, kıstığı koyu renk gözlerini tepkisizce yüzümde dolaştırdı.

"Üzerine çorba döküldüğü için mi Ateş'in göğsünde uyuyordun?"

Utançla yanan yanaklarım beni düşmanım olan soğuğa karşı korurken, yaşattığı içsel karmaşa aşılamayacak cinstendi. Daha önce bu konular hakkında hiçbir zaman izahat verecek duruma düşmediğim için ağzımı açmakta zorlandım.

"Yine bir titreme geldi, çok daha şiddetliydi. O buna engel olmaya çalışırken uyu-"

"Tamam, moralim pek iyi durumda değil, bu şekilde sormamalıydım, affedersin."

"Neyin var?" diye sorarken kırgınlığımı bir kenara bırakıp, tüm iyi niyetimle elimi kaldırıp onun koluna koydum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Boş ver, zaten birazdan göreceksin. Tabii önce bir duş al, dört gündür buradasın, suyu özlemiş olmalısın. Ben banyoyu hazırladım senin için."

Ona minnet dolu gözlerle bakıp teşekkür ettim. Yağlanmaya başlayan saçlarım bana rahatsızlık veriyordu, suyu seven biri olarak ılık bir duş reddedemeyeceğim bir teklifti. Sırtıma attığım örtüyle odadan çıkıp, salonun tersi yöne ilerleyen Derin'i takip ettim. Banyonun kapısının açılmasıyla yüzüme vuran buhar beni kollarına çağırırken zevkle içeri girdim. Tıpkı diğer kullandığım banyo gibi duvarları kapkaraydı ve yerler yine koyu renk betondu. Fazlasıyla büyük bir banyoydu ve her şeyiyle farklıydı. Ortamı aydınlattıkları, gaz lambasına benzeyen şeylerden burada da birkaç tane vardı. Küvet ise banyonun tam ortasında ve topraktan yapılmaydı. İçindeki sıcak ve köpüklerle kaplı suyun davetkârlığı ise beni aceleci kılıyordu.

"Hadi soyunup suya gir, ben karışım getireyim."

"Karışım mı?" dedim merak dolu bir sesle.

"Burada şampuan olmasını beklemiyorsun değil mi? Merak etme, getireceğim karışım en az dünyada kullandıkların kadar temizler seni."

Arkasına dönüp şişelerle dolu rafa ilerlediğinde, hızla üzerimi çıkarıp sıcak suya girdim. Hiç şüphesiz, buradaki en güzel dakikalarımdı. Derin'in getirdiği, daha önce hiç görmediğim gümüş rengi, mis kokulu sıvıyla defalarca saçlarımı ve vücudumu yıkadıktan sonra kollarımı küvetin kenarına koyup, yüzünde keyifli bir ifadeyle beni izleyen Derin'e odaklandım.

"Kalbiniz atmıyor ama nefes alıyorsunuz, bunları bilmek bile aklımı kaçırmam için yeterli bir sebep."

Yakınlarımda kendine kuru bir yer bulup oturduğunda üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"Öldüğümüzde kalbimiz atmayı bıraktı ve ılık nefesimiz bizi terk etti." Duraksadı. Derin bir nefes alıp, elini sol göğsünün üzerine koydu. "Sonra Ruhlar Şehri'nde var oldu bedenlerimiz, bu şehir bize soğuk nefeslerimizi armağan etti. Belki yapay, belki çok ürkütücü ama arada yaşıyormuşum hissine kapılıyorum, bu iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliyor. Dahası, damarlarımızda akan kan sahte, yara alabiliyoruz, kanıyoruz da, ancak kısa sürede müdahale gerektirmeksizin kendiliğinden iyileşiyor. Anlayacağın, bize akıl sır erdirmen pek mümkün değil."

Ona nasıl öldüğünü sormak istedim ama çekingenliğim ağzıma fermuar olup kapandı. Hatırlatacaklarım onu hezimete sürükleyebilirdi ve Derin'i asla üzmek istemiyordum.

"Hadi sor."

"Anlamadım."

"Nasıl öldüğümü merak etmiyor musun?"

Suya gömülüp kafamı arkaya yaslarken, "Ediyorum," diye itiraf ettim. Birinin ölüm hikâyesini bizzat kendisinden dinlemek herkese nasip olmazdı!

"Yirmi beş yaşım, öldüğüm yaş. Oğlumu salıncakta sallarken canı şeker istedi." Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini boşluğa kilitledi. "Şeker satan adam yolun karşısındaydı."

Kafamı hızla kaldırıp puslanmış gözlerine kilitlendim. Beklemediğim sözler zihnimi örseliyordu.

"Sadece ona şeker almak istemiştim," diye mırıldandı gözlerinden bir damla yaş süzülürken.

"O arabanın bana doğru geldiğini görmedim, lanet olsun, görmeliydim ama göremedim." Gözyaşını elinin tersiyle silip ayağa kalktı. Banyoyu arşınlayan adımları öfke ve keder doluydu.

"Özür dilerim, hatırlattığım için üzgünüm."

Oyma raftan aldığı kalın örtüyü bana uzatıp burukça gülümsedi.

"Kendini suçlama, neredeyse her gün hatırlıyorum zaten. Hadi çık da bir şeyler yiyelim."

Onu başımla onayladığımda kafasını diğer tarafa çevirdi. Elindeki örtüyü alıp üzerime geçirdim, kapıya yönelen Derin'i takip ederken aklıma gelen soruyla adımlarım olduğum yerde durakladı.

"Derin."

"Efendim?" Bana doğru döndü, engel olamadığım tedirgin ifademden olsa gerek adımları tekrar beni buldu. "Neyi merak ediyorsan sor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ateş," dedim kısık çıkan sesimle. "Ateş nasıl görünüyor?"

Dudakları keyifle kıvrılırken, az önceki üzgün halinden eser kalmamıştı. Bu kadar hızlı ruh hali değiştirmek kesinlikle herkesin harcı değildi.

"Ateş, o yakışıklı bir adam. Nasıl tarif etsem onu sana..." Elini çenesine koyup, o meşhur düşünür hareketini yaptığında ben de gülümsedim.

"Rahat bir doksan boyu vardır, iri yapılı bir adam; Dünya'dayken spor yapmayı çok sevdiği için olsa gerek, çünkü buraya nasıl geliyorsak aynı ebatlarda kalıyoruz, yani zaman bize işlemiyor. Tahmin edersin ki burada kilo da alıp veremiyoruz. Alya'yı görmüştün değil mi?"

"Evet gördüm, çok güzel bir kızdı."

İki elini birbirine kavuşturup, aradığını bulmuş gibi tek kaşını havaya dikti.

"Alya ve Ateş birbirlerine çok benzerler. Sadece kardeşinin aksine Ateş esmer bir adam ve Alya'nın açık mavi gözlerine inat Ateşin gözleri koyu mavi."

Gülümsemem ciddileşti, koyu mavi gözler zihnimin emriyle istemsizce gözlerimin önüne yansıdı. Yansıma gece kadar maviydi, üstünden araba geçmiş zift kadar karanlık ve mat.

Ateş mavisi...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bilinmezlik, varlığımın yeri doldurulmaz bir parçası olmuş, ruhumu alabora ediyordu. İşittiklerimi kaldıramayan zihnim, onları sağlam bir şutla ruhuma pasladı fakat aslında ruhumun da parsel parsel yıprandığını göremedi. Gücümün son basamaklarını ağır ağır çıkıyorken, attığım her basamak kaynar suyu görmüş şeker gibi eriyordu; bir adım geri gitmek mümkün değildi.

Rahatlatıcı banyo sonrası Derin'in simsiyah kıyafetlerini kat kat giyip, tıklatılan kapıyı "Müsaitim," diye yanıtladım. Derin, en az benim kadar çetrefilli yıkımlar atlatmış olmasına rağmen benden çok daha güçlüydü. O halde atan kalbim miydi takatimi sömüren?

"Yemeğe gitmeden önce saçlarını tarayalım." Elindeki yeşil saplı tarağı göstererek arkamı dönmemi işaret etti. Islak saçlarımda nazikçe kaydırdığı tarak kuyruk sokumu sınırımda son buluyordu. Benim gibi uysal olan saçlarımın, kaç gündür taranmamış olmasına rağmen dolaşmamış olmaları büyük şanstı.

"Saçların çok güzel Hare, upuzun ve muazzam bir renkte."

Ah! Anılarım ortaya çıkıp ifademi derdest ettiği anda Hakan Ağabey'imi yâd ettim. Ne çok severdi saçlarımı, "kızılım" diye hitap ederdi özenle taradığım saçlarımı birbirine karıştırırken. Çok surat asardım, kızardım. Meğer ne kıymetleymiş.

"Ben acıktım," dedim saçlarımı sol omzuma toparlayıp ona dönerek.

Yeşil saplı tarak kendine tahta masanın üzerinde yer buldu-

ğunda adımlarımızı salona yönlendirdik. Günler sonra ilk defa geniş salona girdiğimde önceki kadar soğuk olmadığını fark ettim. Sebebini ise koridorun bitip salonun başladığı sınırda öğrendim; şömine yanıyordu ve çeşitli yerlere ısıtıcılar yerleştirilmişti. Onlar ısıyı hissetmediği için tüm bu uğraşlar benim içindi tabii ki, Ateş Bey ölümümü soğuğa bırakmamaya kararlıydı.

Fark ettiğim bir diğer şey ise yemek masasını hazırlayan sarışın kadındı. Onu ilk defa görüyordum, soran bakışlarımı Derin'e çevirdiğimde "Izabelle," diye fısıldadı bozuk bir sesle. "Sezgin'in sevgilisi."

Masaya doğru yaklaşırken Sezgin cayır cayır yanan şöminenin yanına konumlandırılmış tekli koltuktan kalkarak masaya ilerledi. Izabelle uzun sayılabilecek bir boydaydı ve oldukça alımlıydı. Ellerini sandalyenin başına koyup bedenini bize çevirdiğinde, çerçevesini koyu renklerle bezediği mavi gözlerini üzerime çevirdi. Çekingen olmayan, hatta rahatsız edici bakışlarla beni baştan aşağa incelerken konuştu. "Nihayet. Sayenizde yemekler soğudu."

Derin, masaya yaklaşıp çektiği bir sandalyeye oturmamı işaret etti. İstediğini yapıp oturduğumda hemen yanıma oturarak donuk bakışlarını Izabelle'e çevirdi.

"Tutan mı vardı, siz yeseydiniz. Hatta ortaya bir de mum yaksaydınız, romantik bir hava yakalardınız."

Sözlerini bitirmesinin ardından bana dönüp, "Başlayalım," dedi lakayt bir tavırla.

Izabelle tekrar dudaklarını araladığı sırada, Sezgin'in hemen yanındaki sandalyeyi çekmesiyle Derin'e karşı zaruri sükûtu tercih etti.

"Ateş, gelsene canım."

Izabelle'in hemen arka tarafıma bakarak yaptığı çağrıya kayıtsız kalamayarak istemeden arkama döndüm. Tabii ki kimseyi göremedim ama anladığım kadarıyla bu kadın da onu görüyordu.

"Hani sadece siz görüyordunuz onu?"

Derin, eliyle ağzını kapatıp bana doğru eğildi. "Onu adamdan sayan kim?"

Aniden gelen gülme isteğiyle dudaklarımı birbirine bastırdı-

ğım sırada masanın başındaki sandalyenin çekilmesiyle irkildim; buna alışamamıştım.

"Izabelle benim kız arkadaşım Hare. Kendisi bir süredir burada değildi, yeni geldi."

Başımı sallarken samimiyetten uzak bir şekilde gülümsedim. "Memnun oldum."

"Ben de," derken yüzüme bile bakmamış, yemeğine başlamıştı Izabelle.

Masadaki yemeklerin olmayan kokusunun aksine görüntüleri açlığımı tetiklerken kaşığımı çorbaya daldırdım. Koyu kıvamlı çorbanın değişik bir tadı vardı, daha önce hiç yememiştim. Başımı kaldırmadan kirpiklerimin altından yemek yiyen insanlara baktım. Derin'in söylediğine göre acıkmıyorlardı, yemek sadece bir alışkanlık ve zevkten ibaretti onlar için. Sofradan sadece kaşık çatal sesleri yükseliyordu, alışkın değildim böyle yemeklere. Babamın olmadığı zamanlarda -ki çoğu zaman olmazdı- ağabeyim, kardeşim ve annem akşam yemeklerinde keyifle sohbet ederdik. Bu yüzden yemeklerimizi sıcak sıcak yiyemesek de buna değdiğini artık daha iyi anlıyordum.

Bakışlarım Ateş'in olduğu tarafa kaydığında gördüklerimle gözlerim kocaman açıldı. Çatal masada bir belirip bir kayboluyordu, aynı şekilde tabak da öyle. Tenine değen her şey görünmezliğine karışıyordu. Kaşığım elimde öylece kalakalmıştım.

"Ateş bilerek mi yapıyorsun?! Bırakma şu çatalı elinden, tabağına da dokunma lütfen. Bırak da zavallı kız bir şeyler yesin."

Çatal yüksek ses çıkararak Ateş'in önündeki tabağa düştüğünde irkilerek ben de kaşığımı çorbanın içine düşürdüm.

"Senin dilin bu ara fazla çıkıyor Derin, bunu neye bağlamalıyım? Ayrıca yanındaki, beni incelemek yerine yemeğine odaklanırsa karnı doyar."

Ona cevap verme gereksinimi bile duymadan aceleyle çorbamı bitirip, fasulye yemeğine benzeyen yeşil uzun bitkilerden aldım tabağıma. Tıpkı hastane yemekleri gibi tatsız tuzsuzdu ancak o an lezzetinden çok açlığımı gidermenin derdindeydim.

"Çabuk bitir yemeğini, dışarı çıkacağız."

Ses tonundaki kaba ifadeden bunu bana söylediği alenen ortadaydı. İyi de benimle nereye gidebilirdi ki?

"Dışarısı onun için çok tehlikeli Ateş, göz göre göre tehlikeye atma kızı."

Sezgin'in büyük bir ciddiyetle söylediği sözler benim aklımdan geçenlerdi. Dışarı çıkmaktan ölesiye korkuyordum. O sırada Ateş'in olduğu yerde beliren bir iğne yukarı doğru süzülürken nefesimi tuttum.

"Bu iğne vücut ısısını birkaç saat için yükseltecek. Süre dolana kadar onu geri getirmiş olurum."

Elimdeki kaşığı son kez masaya bırakıp ayağa kalktım. Tek lokma daha yiyecek iştahım kalmamıştı. Şöminenin yanına yaklaşıp hemen önündeki mindere çöktüğümde, kolumun soğuk eller tarafından sıkıca kavranmasıyla bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Sakin ol, iğneyi yapacağım." Sesi yakındı, çok yakın.

"İstemiyorum," dedim sanki sözlerimin bir hükmü varmış gibi.

"Sence bu umurumda mı?" Kazağımın kolu yukarı doğru kıvrılırken ona engel olmadım, güçsüz ve güçsüzlüğünü kabul etmiş bir kızdım ben. Tek yapabildiğim gözlerimi şöminenin turuncu ateşine dikerken gözyaşlarıma hâkim olabilmekti. Dirseğimin iç kısmını anlık bir acı yokladı, ancak gözlerimi kapatmamın sebebi tenime değen soğuk parmaklarıydı.

***

Tuhaf arabasının ön koltuğunda, görünmeyen bir adamın hemen yanında oturuyordum. Ölü zeminde kayıp giden tekerlekler ıssız yolları daha da ıssızlaştırırken, içime yerleşmeye çalışan tedirginlikle baş etmeye çalıştım.

"Nereye gidiyoruz?" Tahminen on beş dakikalık yolculuk boyunca hüküm süren sessizliği bozan benim cılız sesim oldu. Onu göremememe rağmen, arada oturduğu yere bakıyor ve sonra da bu hareketime içten içe hayıflanıyordum.

"Alya sana Dünya'ya yılda sadece iki kez gidebildiğimizden bahsetti mi?"

Soruma cevap almanın şaşkınlığıyla araladım dudaklarımı. "E-evet, bahsetti."

"Güzel, ben gideli henüz bir ay bile olmuyor. Alya'yı geri getirmek için beş ay bekleyemem. Şimdi yanına gideceğimiz kişiden Dünya'ya gidiş hakkını isteyeceğim ve sen ağzını bile açmayacaksın."

Bakışlarım dizlerime düşerken acı bir şekilde yutkundum. Kardeşini geri getirmek için attığı her adım beni ölüme biraz daha yaklaştırıyordu. Bu gerçek, suratıma okkalı bir tokat geçirirken, "Sezgin'den isteseydin," dedim. "Derin'den ya da Izabelle'den. Muhakkak birinden biri sana verecektir."

"Soyadı Karan olmayan hiç kimse Dünya'ya gidemez ve liderden başkası görünmezlik kılıfına giremez."

"Karan," diye tekrar ettim, sadece kendim duyabileceğim bir sesle. "Ateş Karan."

İlk defa farklı insanlar görmeye başladım, hatta ilerledikçe kalabalıklaştılar. Uzaktan ruh değil de normal insan gibiydiler. Üstelik neresi olduğunu bilmediğim bu yer, Ateş'in evinin olduğu kısımdan çok daha yaşanılabilirdi. En azından daha az korkunçtu. Çok geçmeden gördüğüm evlere tezat bir biçimde yan yana konumlandırılmış tek katlı ama gösterişli binanın önünde durduk. Rengi soluk bej ve cansızdı, yine de bir nebze mimari olarak ilgi çekiciydi. Başımı ağır ağır yukarı kaldırdım, bulutların alışılmışın dışındaki koyu rengi şehri kasvetli kılıyordu. Keza ayağımın altındaki toprak zeminde ufalanmış küf yığını gibiydi.

"İçeride ağzını açma, eve dönmek için fazla vaktin yok."

Başımı sallayıp arabadan indim, koluma çarpan kolundan hemen yanımda yürüdüğünü anladım. Tedirginlikle kolumu kendime çekerken, içeriden burnuma süzülen ağır kokuyla yüzümü buruşturdum. Burası bar tarzı bir yerdi ama gündüz olduğu için içkilerle ilgilenen adamdan başka kimse yoktu. Ateş'in evindekilerden bir tık daha yüksek olan tahta sandalye geriye doğru çekildiğinde, Ateş'in otur emrine itaat ettim.

"Tamer'i çağır buraya."

Adam irkilerek elindeki bardağı son anda kurtardı. Bakışları

anlık yüzüme değdi, sonra afallayarak tekrar bardağa baktı. "Hoş geldiniz lider, hemen çağırıyorum."

Adam yanımızdan ayrıldığında çekingen bakışlarımı etrafta gezdirdim. Tuhaf bir şekilde onun bakışları üzerimde hissediyordum ve bu beni fazlasıyla geriyordu.

"Oo Ateş, sen bu tarafa gelir miydin?"

Odağımı tam arkama çevirdiğimde esmer, uzun boylu bir adamla göz göze geldim. Gösterişli giyim tarzı ve yeşil gözleriyle tıpkı bu mekân gibi ilgi çekiciydi.

"Ama aşk olsun kuzen, hâlâ kendini bana göstermiyorsun." Tam önüme geçerken bakışlarını önce bedenimde ardından yüzümde gezdirdi.

"Aç bakışlarını kızın üzerinden çek, buradayım," derken demirden çakmağı kabaca masanın üzerine bırakıldı.

Adam hızla dikkatini benden çekti ve rasgele bir köşeye dikti. Başımı aşağı eğmiş, arada yukarı kaldırarak neler olup biteceğini idrak etmeye çalışıyordum.

"Ziyaretini neye borçluyum?"

"Dünya'ya gitmene ne kadar kaldı?"

Adının Tamer olduğunu öğrendiğim adam elini sakallarına götürüp kısa bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Az kaldı, sanırım yirmi gün kadar."

"Hakkını bana ver, ne kadar novak istiyorsan vereceğim." Sesi soğuktu, sanki kuzeniyle değil de düşmanıyla konuşuyormuş gibiydi. Bir an sonra novak diye adlandırdığı şey para olmalı diye düşündüm.

Tamer'in bakışları tekrar beni bulduğunda, gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Hayret, bunu sen mi istiyorsun? Birçok kez Dünya'ya gidiş hakkından feragat eden Ateş istiyor ha?"

"Ayrıca bu fıstık kim hiç gör-" Elini makas almak için yanağıma getirmesiyle irkilip geri çekilmesi bir oldu. İşte o zaman gözümü kırpmadan Tamer'e bakmaya başladım.

"Siktir! Sıcacık lan!"

Ateş'in oturduğu yerde bir hareketlilik olduğunda, geriye kaydırılan sandalyeden ayağa kalktığını anladım.

"Kes boş boş konuşmayı, ne kadar istediğini söyle."

Tamer bakışlarını yeniden bana çevirirken, bu sefer fazlasıyla rahatsız edici bir ifadeyle süzdü. Ondan aldığım kötü elektrikle olduğum yere sinerek sükûtumdan imtina etmedim.

"Novak istemiyorum." Elini beklemediğim bir anda omzuma koydu ve kolum boyunca kaydırdı.

"Bu kızı bir geceliğine bana verirsen Dünya'ya gidiş hakkım senindir."

ONUNCU BÖLÜM

Varlığı buram buram acı kokan hiçlik duygusu benliğimi kuşattığında, kendinde olmayan bir ruhla bar taburesinden inmeye çalıştım.

Çalıştım diyorum çünkü bunu yapmak bile o an benim için oldukça güçtü. Kendimi öne doğru kaydırdığımda önce parmak uçlarım buluştu sert zeminle, ardından tabanlarım...

Kulaklarım duyduklarına isyan ederken, böyle bir yere düştüğüm için bir kez daha lanet ettim. Kendimi korumayı öğrenememiştim hiçbir zaman, bunu benim yerime Hakan Ağabey'im yapardı hep. Şimdi değersizlikle itham edildiğim bu yerde bir başımaydım ve beni gözleriyle soyan bir adamın karşısında savunmasızdım. İstediğinin altında yatan nedeni sorgulayacak kadar saf değildim elbette, o yüzden çıkışla aramdaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyordum. Savaşamıyorsam eğer, doğru olan kaçmaktı benim için.

"Buranın kızları buz gibi," diye devam etti, çıkışta takılı kalan bakışlarıma okkalı bir tekme savurarak. Ahlaksız bakışları göğüslerime kaydığında kızardığımı hissettim. "Oğlum var ya bunun içi sıcacı-"

Tamer'in acıyla inlemesine eş zamanlı olarak yüzü sertçe yana savrulurken ağzından fışkıran kanlar üzerime sıçradı. Çığlığı basmamın akabinde, Tamer sendeleyerek üzerime devrilmek üzereyken bileğimi kavrayan elin uyguladığı çekim kuvvetiyle ezilmekten son anda kurtuldum.

İri parmaklar kızarttığına emin olduğum bileğimden ayrılırken hızla belime kaydı ve beni bedeninin sol kısmına yapıştırdı. Korku, ağlamam için bilinçaltıma türlü oyunlar oynadı; puslanan gözlerimse ona başardığını gösterdiğinde zaferine bir mum yaktı.

Soğuk bedenine yapışan bedenim zafer mumunun ateşiyle kavruluyordu.

"Pezevenk miyim lan ben?!"

Safi öfke, hissettiğim tam olarak buydu; ses tonundan ve bedenime temas eden kasılmış bedeninden çıkardığım kusursuz bir sinirlilik hali.

"Ne o, yoksa kendine mi ait kıldın onu?" Dudaklarından aşağısı kandan görünmüyordu Tamer'in, yine de umursuyor gibi durmuyordu. Düştüğü yerden kalkmak yerine, her iki eliyle yerden destek alarak öne doğru kaykıldı. "Eğer öyle değilse paylaşmayı öğrenmelisin kuzen." Umarsız sırıtışı benden ayrılan Ateş'le son buldu. Yerde acıyla kıvranmaya başladığında buna Ateş'in tekmelerinin sebep olduğunun bilincindeydim.

"Senin gelmişini geçmişini sikerim Tamer! O konuşan ağzını sikerim lan senin!"

"Ne var lan! Sanki daha önce yattığın kadınlarla yatmadım." Tamer'in, kolunu kafasına siper ederek söylediği sözlerle adeta kanım donmuştu. Kalakalmış bir şekilde öylece onlara bakarken, birdenbire Tamer'in kaşında akmaya başlayan yoğun kanla Ateş'in öfke dolu sesi mekânı inletti.

"Onu görüyor musun? O tür kızlara benziyor mu sence?"

Daha fazla bakamadım, yerde acıyla kıvranan Tamer'den gözlerimi ayırdım ve ellerimi yüzüme götürüp akan gözyaşlarımın ince parmaklarımı ıslatmasına izin verdim. Basit kadın muamelesine maruz kalmanın verdiği ağır duygu yükünü sırtlayarak çıkışa doğru koşmaya başladım. Ta ki puslu gözlerimden dolayı önümü net göremediğim için kaçınılmaz son gerçekleşene kadar. Düşüşüm sertti fakat ruhuma aldığım darbeler çok daha acımasızdı. Yanan dizlerime aldırmadan elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ama yerine yenilerinin gelmeleri uzun sürmüyordu.

Böyle şeyler güçlü insanların başına gelmeli, diye düşündüm

o an. Öyle zayıftım ki daha o anda pes etmek üzereydim. Dayanma sınırımın son seviyesi, uçsuz bucaksız melankoliye düşmenin kapı eşiğinde, uçlarda bir yerlerde savruluyordum.

"Ayağa kalk," dedi elleriyle omzumu sararken. Arkama bakmama gerek yoktu, onu hissediyordum.

Gayriihtiyarî artan hıçkırıklarımla birlikte başımı iki yana salladım. Omzumdaki eli ters istikamete dönerken, yüzüme çarpan nefesi yere eğildiğine işaretti. Onu göremediğim için mi önünde bu kadar rahat ağlıyordum bilmiyordum fakat yalnızdım, boşluktaydım.

"Annemi özledim," diye mırıldandım.

"Başka kimi özledin?"

"Ağabeyimi." Duraksadım, özlemle içimi çektim. "Kız kardeşimi."

Eli hâlâ omzumdaydı, soğuğuyla yakıyordu tenimi. Kat kat giyinmiştim, onca kıyafetin üzerinden onu bu denli hissediyor olmam normal miydi?

"Babanı?"

Sustum, ifadesizleştim. Verecek bir cevabım yoktu, hiçbir zaman olmayacaktı. Gözlerimden yaşlar aktı ancak yüzümde mimik oynamadı *baba* kelimesini duyduktan sonra. Sanki görüyormuş gibi tam karşıma odakladım bakışlarımı ve uzun uzun baktım.

Sessiz geçen dakikalardan sonra omzumdaki parmaklar ağır ağır sırtıma kaydı, dizlerimin altında hissettiğim tutuşla aniden havalandım. Şaşıramayacak kadar bitap düşen zihnim emanet olduğu kollara sığındı. Yanan gözlerimi kapatıp omzuna koydum ve taze çekilmiş kahve kokusunu ciğerlerime hapsettim.

"Cehennem, burası cehennem." Çatallı çıkan sesim benim bile kulağıma zorlukla ulaşırken gözyaşlarım kazağı ıslattı.

Boynuna doladığım kollarımla onun soğuğunda ısınırken, mistik kokusunun arasından zihnimi alabora edecek fısıltısı duyuldu.

"Korkma cehennem çiçeği, seni kimseye vermeyeceğim."

***

Galip gelmiş uyku haline kapattığım gözlerimi, cayır cayır yanan şöminenin karşısındaki minderlerin üzerinde açtım. Eve nasıl gittiğimizi hatırlamıyordum, Ateş'in sert kollarından sonrası yoktu hafızamda. Bir de o fısıltısı... Gerçekliğinden şüphe etmem gerekirken tek seferde inanmış olmam hayra alamet değildi. Hafifçe doğrulup etrafa göz süzdüğümde mutfaktan Derin'in çıktığını gördüm.

"Seni uykucu."

Buharı hâlâ tüten iki bardakla yaklaşıp tekini bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Topraktan yapılmış bardağın içindeki tuhaf renkli sıvıya baktım. "Bu nedir?"

Gülümsedi belli belirsiz. "Bizce kahve, ihtiyaçlarımızı elimizden geldiğince ve şehrin sunduğu kısıtlı imkânlarla tedarik etmeye çalışıyoruz."

"Şehrin sunduğu imkânlar mı?" diye sordum merakla.

"Evet. Toprak, tahta, cam ve demir. Etrafında gördüğün her şey bunlardan ibaret."

"Anladım." Düşen suratına bakıp bir yudum aldım. Kahveye benziyordu, ancak daha ekşimsi bir tadı vardı. "Güzelmiş."

Başını belli belirsiz sallayıp içeceğini yudumladı. Genel olarak somurtkan biz kızdı ama o an daha keyifsiz görünüyordu.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim ama sen önce kendini düşün Hare. Nereye götürdü Ateş seni?"

Zaman kazanmak için içeceğimden bir yudum alıp, bakışlarımı adı gibi derin bakan kahve gözlerine odakladım.

"Tamer diye birinin yanına gittik, ondan Dünya'ya gidiş hakkını istedi."

Avuç içini tavana bakacak şekilde kaldırdı. "Sonra?" diyerek devam etmemi istedi.

"Karşılığında novac diye bir şey teklif etti ama adam kabul etmedi."

Elindeki bardağı ufak masanın üzerine koyarak dirseklerini dizine dayadı. Zaten ciddi olan ifadesi daha da ciddileşmişti.

"Novac buranın para birimi. Ne istedi Tamer?"

Bakışlarım kahvemin yüzeyine düştü, bahsi bile utanç vericiydi. Sıkıntılı bir nefes alıp, "Beni," dedim kısık sesle.

"Orospu çocuğu!"

Kahvesini sehpaya bıraktıktan sonra bileğinde duran siyah lastiği çıkarıp agresif hareketlerle uzun saçlarını toplamaya başladığında, ağzından daha önce hiç duymadığım küfürler dökülüyordu.

"Eminim ki Ateş ağzını burnunu kırmıştır."

"Kaşını patlattı."

"Az bile yapmış." Oturduğu koltuğa iyice yayılırken kapının çalan tokmağıyla birlikte söylenerek ayağa kalktı. Salonda bulunan dış kapıyı açtığında, kızıl saçlı orta boylu bir kız girdi görüş açıma.

"Kime baktın?"

"Ateş'e geldim ben, haber verirsen sevinirim tatlım." Uzatarak kurduğu cümle fazlasıyla süslüydü. Derin'den bir cevap alamayınca sorgusuz sualsiz içeri girip salonun ortasında durdu ve etrafı incelemeye başladı. Boya olduğu alenen belli olan kırmızımsı uzun saçlarını omzunda toplamıştı. Giydiği süper mini etek ise uzun bacaklarını gözler önüne sermişti.

"Alo! Sen kimsin be böyle giriyorsun içeri?"

Derin, kapıyı çarparak kapattıktan sonra hızlı adımlarla kızın önünde bittiğinde gözlerinden ateş çıkıyordu. Sabırlı bir kadın değildi.

"Çekil Derin, ben hallederim."

Koridorun girişinden gelen ses tüm bedenimi ürpertti, karakteristik sesini her duyduğumda böyle oluyordu.

"Heh işte, Ateş de geldi." İşveli sesini kullanarak gülümsedi koridora doğru yürürken.

"Sana gel dediğimi hatırlamıyorum."

Kadının adımları yavaşladı, yüzü düştü. "Ama seni özledim."

Tüm dikkatimle onları izlerken Ateş'in gel emriyle istemsizce yutkundum.

Yüzüne tekrar yerleştirdiği seksi gülümsemesiyle koridora doğru yürüyüp gözden kaybolan kadının peşi sıra takılı kalmıştı anlamsız bakışlarım.

"Ateş'in kırıkları işte." Derin, kendini tekrar koltuğa bıraktığında ayağa kalkıp karşısındaki koltuğa geçtim.

"Anladım."

"Alışsan iyi edersin. Bitmek bilmez bunlar."

Kafamı iki yana sallayıp burukça gülümsedim. "O kadar vaktim olacağını sanmıyorum."

Ölüm her geçen gün bana biraz daha yaklaşıyordu ve ben elim kolum bağlı onu kapılarımdan içeri buyur edecektim. Aklıma gelen tuhaf soruyla Derin'e odaklandım.

Müstakbel katilimin nasıl öldüğünü merak ediyordum.

"Ateş nasıl öldü?"

Gözleri kısılırken yüzü -mümkünmüş gibi- daha da beyazladı. Alt dudağını iki dişinin arasına alıp bir süre öylece durduktan sonra konuştu.

"O ölmedi. Öldürüldü."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Tercümesi zor izahların anlam azaltma dersindeyim, bugün biriyle sevişsem ertesi gün cenazesindeyim."

3 Nisan 1947

Genç adam şirketten çıktığında seri adımlarla otoparka yöneldi. Yorgun ve stresliydi, üstelik hareketli bir gün geçirmişti. Yine de aklından geçenlere engel olamadı bu durum. Otoparka ulaşır ulaşmaz şoföründen arabasını getirmesini istedi. İçinde bulunduğu ruh hali sağ ayağının tuttuğu ritimden rahatlıkla anlaşılıyordu aslında. Ayakkabısının burnu hızlı hızlı beton zemini döverken yapacaklarını bir kez daha geçirdi içinden.

Nihayet arabası tam önünde durduğunda, "Sen in ağabey, bugün ben kullanacağım," dedi şoförüne aceleci bir tavırla. Şoförü duruma bir anlam veremezken arabadan inip patronuna kapıyı açık tuttu.

"Buyurun Ateş Bey."

Genç adam Chevrolette arabasına binip yola koyulduğunda çok geçmeden bir sarrafın önünde durdu. İçeri girerken saatini kontrol etti. "Güzel," dedi kendi kendine.

"Emanet hazır mı usta?"

Sarraf gülümsedi, Ateş'in aceleciliğinin sebebini biliyordu. Alt raflardan çıkardığı gerdanlık kutusunu tezgâha koyarak kapağını

açtı; muazzamdı. El emeği gerdanlık tüm zarafetiyle kendini gösteriyordu.

Tekrar arabasına bindiğinde dikiz aynasından bakarak dağılmış siyah saçlarını düzeltti. Yakışıklıydı; mavi gözleri ve gür siyah kirpikleriyle birçok genç kızı kendisine hayran bırakıyordu Ateş Karan. Ama o, tek bir kadına âşıktı ve tüm hazırlığı evleneceği kadının doğum günü içindi.

Ona işlerinin yoğunluğu nedeniyle gece yarısından önce görüşmeyeceklerini söylese de tüm toplantıları iptal etmiş ve gün ortasında ancak şirketten ayrılabilmişti. Chevrolette, iki katlı bahçeli bir evin önünde durduğunda kravatını düzelterek aşağıya indi. Ceplerinin yoklayıp evin anahtarını bulduğunda sessiz olmaya özen göstererek kapıyı açtı.

Etraf sessizdi ama aynı zamanda fazlasıyla da dağınıktı. Denizi andıran mavi gözleri çevreyi süzerken, kanepenin önündeki ahşap masada durdu. İki kristal kadeh üzerinde bulduğu ruj ve parmak izi lekeleri, orada yaşanan bir şeyleri anlatıyordu. Kalın siyah kaşları çatıldı, sessizliğe kulak kabarttığında, aslında çok da sessiz olmadığını fark etti. Derinden gelen kıkırtı sesleri tanıdıktı ve Ateş'i üst kata davet ediyordu.

Davete icabet etmek istemiyordu genç adam fakat içindeki zaruri his onu bir şekilde merdivenlere doğru sürükledi. Adımları ağır ve sessizdi; tıpkı düşünceleri gibi. Çıktığı her basamak ona bir şeyleri izah ederken, önce sesin sahibinin tanıdı. Neşeyle kıkırdayan bu ses Emel'den başkasının değildi.

Odanın önünde durduğunda yaşadığı karmaşayla yutkundu. Dimağına yer etmeye çalışan pervasız düşüncelerinden imtina etmeye çalışsa da bir yanı çekimserdi. Elini kapı koluna uzattı ve derin bir nefes aldı. Bunların, aldığı son gerçek nefesler olduğunu bilemezdi.

Kapı kolu aşağı inerken kapıyı itme girişiminde bulunmadı Ateş, biliyordu ki kapı kapalı olmadığı zamanlarda aralık durmaz ağır ağır sonuna kadar açılırdı. Yine öyle oldu, kapı ağır ağır açıldı. Ateş, gördükleriyle olduğu yerde kaskatı kesildi, çenesi kitlendi, nefes alamadı, hatta yutkunamadı bile. Güçlü adamdı Ateş ama o an kendi gücünün altında yerle yeksan oluyordu.

Sevdiği kadının yanında başka bir adam vardı; yıllardır tutkuyla seviştikleri, en ateşli gecelerine şahit olan bu yatak şimdi bir yabancıya ev sahipliği yapıyordu. Üstelik öz ağabeyine!

Yumruk yaptığı elini gayriihtiyarî kapıya salladı, kapının camı tuzla buz oldu, Ateş'in kalbi bin parçaya ayrıldı.

"Neden?" diye fısıldadı önce korku ve şaşkın gözlerle kendisine bakan Emel'e ve ağabeyine. Sonra yaralı bir hayvan gibi bağırıp haykırdı. "Neden? Neden? Neden?!"

Emel çarşafla mahrem yerlerini kapatmaya çalışırken hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağabeyi yataktan iç çamaşırlarıyla fırladığında, Ateş de ani bir atakla ağabeyinin üzerine atladı. Art arda savurduğu yumruklar Emel'in çığlıklarına karışıyor, onun sesini duydukça daha da şiddetleniyordu Ateş'in öfkesi.

Saniyeler sonra ortamdaki tüm sesleri bastıracak bir ses duyuldu. Ani ve keskin. Ateş'in son yumruğu havada kalırken sırtında derin bir acı hissetti.

Ne olduğuna bir anlam vermiyordu.

Havada asılı kalan eli yanına düşerken ağabeyi kanlar içinde sürünerek uzaklaştı. Acısı hissizleşmeye başladığında bedeninden tüm gücü çekilmiş gibiydi. Son bir gayret göstererek arkasına döndü; bir eli göğsündeki çarşafı bastırırken, silahı tutan eli hâlâ havadaydı. Titriyordu genç kadın. Silah elinden düştü, metal sesi ölümün umarsız sesine karıştı.

Ateş, koyulaşan mavilerini Emel'in makyajı akan kızarmış yüzünden tek bir an ayırmadı. Ağırlaşan gözkapakları onu ölüme biraz daha yaklaştırırken, aslında ölümün gördüklerinden daha az acıttığını fark etti. Son kez kaydı bakışları kadının turuncu saçlarına, son kez lanet etti. Dizlerinin üzerine düşmeden hemen önce *iki* işareti yaptı.

Sonra sonsuz sükûnet odayı kuşattı. Bir adam, bir günde tam iki kez sırtından vurulmuştu; ilki ruhunu, ikincisi bedenini öldürmüştü.

***

"Bir kahve içseydik bari." Dağılmış kızıl saçlarını arkaya atıp

yataktan doğruldu genç kadın. Teklifinin kabul edilmesini çok istiyordu.

"Vaktim yok Melda, gidebilirsin."

Ateş soğuk bir duşun ardından odaya geldiğinde kadının gitmiş olmasını umuyordu. Her defasında yaşadıkları tensel temastan sonra Ateş'le vakit geçirmek istiyor fakat her defasında reddediliyordu.

"Neden hep böyle yapıyorsun Ateş?" Sitemkâr bir sesle serzenişlerini sıralarken, yerde gelişigüzel duran dağılmış iç çamaşırlarını alıp üzerine geçirdi. Bu muameleye maruz kalmak canını sıkmasına rağmen yine de Ateş'le geçirdiği tutku dolu dakikalardan vazgeçemiyordu. Onu çekici kılan görünmemesi mi yoksa titreten dokunuşları mı hiçbir zaman anlam verememişti.

"Peki," diyerek gelişinin aksine asık bir suratla odadan çıkıp gitti.

Ateş, yatak örtülerini ve yastığı hızla çekip alarak yenilerini serdi. Sarf ettiği çabanın kendisinde yemek yeme isteği uyandırdığını fark ederek mutfağa giderken şöminenin hemen önünde, minderlerin üzerinde uyuyan kızı fark etti. Adımları istemsizce kıza yaklaşırken sessiz olmaya özen gösterdi.

Hare çok derin uyuyordu, yorgundu. Bu şehir, onun var olan gücünü de tüketiyordu. Avuç içlerini birbirine kavuşturup başının altına sokmuş, bacaklarını karnına çekerek küçücük kalmıştı. Zaten ufak tefek bir kızdı Ateş'in nazarında. Tek dizinin üzerine çökerek kızın yüzünü inceledi bir süre; güzeldi. Açık renk olduğu için fazla belli olmasa da uzun kirpikleri vardı. Beyaz tenine yakışan birkaç çili ise burnunun etrafına özenle serpiştirilmiş gibiydi.

Uzun, turuncu saçları beyaz yastığın üzerine dağılarak tablo niteliğinde bir görüntüye kavuşmuştu.

Ona öylesine benziyordu ki kızın saçlarından bir kez daha nefret etti. Hare'ye baktıkça koyulaşan gözleri, en ücra köşelerine sakladığı nefretinin en büyük göstergesiydi. Farkındaydı; bu kız o değildi ama benzemek de bir suçtu. Benzemeseydi keşke, diye düşündü düşüncelerinin saçmalığına binlerce küfürler dizerek.

Bakışlarını Hare'nin yüzünde gezdirmeye devam etti; ince

sayılabilecek dudakları ve küçük bir burnu vardı. Şimdi gözleri kapalıydı ama açık olduğu zaman tüm duyguları gözlerinden okunabiliyordu.

İstemsizce gülümsedi Ateş. Nasıl da korkuyordu ona yaklaştığı zamanlarda, nefes alıp verişi hızlanıyordu, hatta birkaç kez nefes almayı unuttuğuna bile şahit olmuştu. Korkuyordu kız, ela gözlerinin içindeki yeşil hareleri bile titriyordu ama yine de belli etmemeye çalışıyordu korkusunu.

Tuhaf kızdı.

Kıza baktıkça sırtındaki kurşun izini hatırlıyordu Ateş! Kıza baktıkça o kurşun izi sızlıyordu. Değil yetmiş yıl, yedi yüz bin yıl geçse de uğradığı bozgunu unutmayacaktı.

Hare'nin kıpırdanmaya başladığını fark ettiğinde ayağa kalkacakken elinde hissettiği narin eller onu durdurdu. Bu sefer şaşıran Ateş olurken, Hare usulca araladı gözlerini.

"Neden beni izliyorsun?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çaresizliğin ele geçirdiği ruhum bilhassa kendinden vazgeçerken, avucumun içinde ölümün kırık parçalarını taşıyordum sanki. Keskindiler; eziyet ede ede tenime işlediklerinde, safi acı benliğimin en ücra köşelerinde kendine yer ediniyordu. Her günüm, geçen bir önceki günümü gözleri dolu dolu yolcu ediyordu.

Uykunun esir aldığı bedenim şöminenin sıcaklığıyla kendinden geçti. Hiç şüphesiz, burada geçen en huzurlu dakikalarım gözlerimi kapattığımda can buluyordu. Fakat yine uzun sürmedi; uyku halinin kendini gerçekliğe teslim edeceği arafta bir gölge hissettim. Tam üzerimde, sanki bedenime yakındı ve bu yakınlığı tanıyor gibiydim. Bilincim henüz açılmamışken zihnime iştirak eden bu his ziyadesiyle garipti. Burun deliklerimden başlayan yolculuğa genzimden geçerek yön veren mistik koku tüm duygularımı harekete geçirirken elimi rasgele attığım yerde bir şey hissettim.

Soğuk bir ten, iri ve güçlü parmaklar... Hızlanan kalp atışlarıma ayak uyduran gözkapaklarım hızla açıldı. Kimse yoktu ama aslında vardı. Burada, elimin altında. Korkumun üzerine elyaftan bir örtü çektim, parmaklarını daha sıkı kavradığımda.

Niyetim neydi? Bilmiyordum...

Kokusuna alışan ciğerlerim onun dakikalardır burada olduğunu fısıldadı kulağıma. Yanılmadığımı biliyordum.

"Neden beni izliyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimin düzene girmesini

bekledim. Hâlâ elini bırakmadığıma göre deli cesaretim had safhadaydı.

"Korkak bir kıza göre fazla cesaretlisin." Sesi ifadesizdi, görüntüsü zaten yoktu.

Öyle mağluptum ki karşısında. Bedenim kalenin tam ortasına konumlandırılmış ve elim ayağımsa gemici düğümüyle bağlanmış gibiydi; attığı her şut sorgusuz sualsiz ağlarımla buluşup beni yenik duruma düşürüyordu.

"Beni neden izliyordun?" Güçlü çıkmasını dilediğim sesim ihanet yanlısıydı. Yattığım yerden doğrulma çabalarım tamamlanamadan nefesini alnımda hissetmemle oturur pozisyona gelmeden duraksadım.

"Seni neden izleyebilirim?"

"Bunu ben sana soruyorum." Gittikçe kısılan sesimde alnıma doğru esen nefesinin büyük payı vardı.

"Sadece ölüp ölmediğini kontrol ediyordum, biliyorsun ki Alya'yı sınıra çekmeden ölmen işime gelmez."

Ölüm... Derin bana onun öldürüldüğünü söylemişti ama bunun nasıl olduğunu söylemekten tuhaf bir şekilde kaçınmıştı.

"Biliyorum."

Tek elimin avucunu mindere bastırmış, geriye doğru eğimli pozisyonda duruyordum ve kollarım ağrımaya başlamıştı.

"Çekilir misin?" diye sordum nefesinin geldiği yöne doğru kafamı kaldırarak.

"Çekilirim." Çekilmedi.

"Tamam, çekil o zaman."

Aldığı derin nefesin soğuk buharı saç diplerimi yaladı, içim titredi.

"Elimi bırakırsan çekileceğim."

Sözlerini bitirmesinin akabinde elimi hızla elinin üzerinden çektim. Avucum buz gibi olmuştu. O çekildi, ben doğrulup oturdum. Tekli koltuk ani bir şekilde çöktü, etrafımda dönüp sırtımı ona çevirdim ve ayaklarımı cayır cayır yanan şömineye doğru uzattım.

"Bedeninin ısısını korumak ziyadesiyle teferruatlı bir iş, turunçgil."

Parmak uçlarım rahatlatıcı bir sıcaklığa ulaşırken bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. O sırada bir şey fark ettim; bu şehir bedenimi zayıf kılıyordu fakat güçlendirdiği bir şey vardı ki o da hislerimdi. Göremesem de eylemlerini zihnimde tartabiliyordum.

"Üzgünüm," dedim gerçekten üzgün bir sesle.

"Aptal mısın sen? Buna mecburum ben. Bunu söyleyeceğine bana üzgün olduğunu mu söylüyorsun."

Evet mecburdu ama bunu yüzüne vurmak tek bir saniye geçmedi zihnimin kıyısından.

"Bunu sen zaten biliyorsun, benden duymak hoşuna mı gidecek?"

"Tuhaf kızsın."

Mecburdu, mecburiyetinin ardında ölüm vardı. Şimdi ısıtmaya çalıştığı nefesimi bizzat kendi elleriyle kesecekti.

"Öyle miyim?"

"Öylesin," dedi bezgin bir sesle. Sonra koltuğun geriye doğru giden gıcırtısı duyuldu. Sert adım sesleri salondan giriş yapılan mutfağa doğru uzaklaşıyordu.

"Bir şeyler yiyeceğim, açsan gel."

Acıkmıştım, geldiğimden beri doğru dürüst bir şey yememiştim.

"Ama orası-"

"Oraya da ısıtıcı taktırdım." Isıtıcı diye kastettiği şey kocaman demirden karelerdi. Küçük bir sobayı andırıyorlardı ve neredeyse evin her tarafında onlardan vardı.

Derin'in getirdiği, bot biçimindeki gri renkli bez ayakkabıları ayağıma geçirip ağır adımlarla peşinden ilerledim. Geniş mutfağın tahta dolapları siyah renkteydi. Alışılagelmiş mutfaklar gibi ocak ya da buzdolabı yoktu. Ocak görevini yapan ısıtıcılardan bir tanesi topraktan yapılmış tezgâhın üzerine konumlandırılmıştı.

"Saf saf etrafı incelemeyi bırak da karnını doyur."

Kapağı açılan dolap saniyeler sonra kapandı. Yiyeceği şeyi aldığını düşünerek ben de dolaba ilerleyip kapağını açtım; daha önce hiç görmediğim yiyeceklerle doluydu. Yeşil uzun sebzeler,

domatese benzeyen yuvarlak şeyler, görüntüsüyle peyniri andıran ancak peynir olamayacak kadar koyu renge sahip yiyecekler ve daha fazlası. Rasgele seçtiğim şeyleri çıkarıp tezgâha koydum ve ekmeği aramaya başladım. Yemek sofrasında görememiştim.

"Arkandaki dolapta."

Başımı sallayıp söylediği yeri açtım. Ekmek olmasa da anneannemin yaptığı yufkalara benzeyen yiyeceklerden vardı. Birkaç parça aldım ve hızla kendim için bir şeyler hazırlamaya başladım.

"Arkadaşın gitmediyse ona da hazırlayabilirim."

"Gitti. Ayrıca burada olsaydı da böyle bir şeye gerek olmazdı."

"Neden?" diye sordum dolaptan aldığım içeceği bardağa doldururken. "Gördüğüm kadarıyla yemek yiyebiliyorsunuz."

Adım sesleri yaklaşırken elimdeki meşrubat şişesiyle öylece kalakaldım. Boşta kalan elimi tezgâhın soğuk yüzeyine dayayıp sağlam durmaya çalıştım.

"Söylesene küçük kız." Tam arkamda durdu. Kıyafetinin kumaşını sırtımda hissediyordum. Nefesi saçlarımın arasından kulağıma ulaşmış, kalp atışlarım yine hızlanmaya başlamıştı. "Yattığım kadınlara hizmet etmek hoşuna mı gidecek?"

Sustum, ne cevap verebilirdim ki? Bu edepsiz adama verilebilecek bir cevap var mıydı? Varsa da ben bilmiyordum...

Arkamdaki varlığının sabitliğini bozmazken, hızla içeri giren Sezgin derin bir nefes almama sebep oldu. Telaşlıydı, kumral saçları terden alnına yapışmıştı. Bakışları kafamın üzerinde durdu ve başıyla salonu işaret etti. Görünmez adımların arkamdan uzaklaştıkları sırada, Sezgin mutfaktan çıkarken merakıma yenik düşüp mutfağın kapısına doğru ilerledim.

"Gelene kadar takip edildik, bak ciddiye almıyorsun ama yeniden harekete geçmiş olabilirler."

Sezgin tam karşısına odaklanmış, hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu.

"Hiçbir şey yapamazlar."

Ateş'in sesindeki aymazlık öylesine yoğundu ki Sezgin ayağının altındaki yastığa tekme savururken bir küfür firar etti dudaklarından.

"Kendin için korkmuyorsun, onu anladım. Hadi beni de siktir et. Kızlar ne olacak ağabey?!"

Görünmeyen adımlar salonda belli bir noktaya arşınladı. Sıkıntılı nefes alıp verişlerini dinlerken görünmemeye özen gösteriyordum.

"Eğer yeniden peşime düşmüşlerse bile onların derdi benim. Yine de kızları düşünüyorsan onları alıp eve götür, bir süre bana yaklaşmayın."

"Peki Hare?"

Peki ya ben? Sezgin bu soruyu ona omzunun üzerinden bakarak sormuştu. Akıbetim iki adamın birbirine söylediği pervasız cümlelerin arasına saklanırken olduğum yere sindim.

"O kız benimle kalacak." Kesin ve net; itiraz kabul etmeyen sesi kaderimi nakşetti omuzlarıma.

"Kardeşimi geri getirmek için tek şansım bu kız, onu yanımdan ayıramam."

Umut, her geçen dakika yalpalayarak uzaklaşıyordu ve benim elimden gelen tek şey sadece izlemekti. Amacına ulaşmak için kullandığı bir avdım onun için.

Anlam veremediğim garip duygular arasında bocalarken kolumdan çekilmesiyle salona doğru zorunlu birkaç adım atmak zorunda kaldım.

"Bu kız sizi dinliyordu kapı arkasından, tahmin ettiğimden daha sinsi çıktı."

Izabelle'den kolumu kurtarma çabalarım başarısızlıkla sonuçlanıyordu, mavinin en tehlikeli tonu olan gözlerini yüzümden ayırmadan ağzından çıkan zehirli kelimelerle zehrini saçtı.

"Bırak onu Izabelle."

Beni bırakmasını sağlayan Sezgin'in uyarısı değil, Izabelle'in açık sarı saçlarına elini dolayan Derin'di.

"Bir daha bu kızla uğraşmıyorsun, anladın mı? Yoksa o güzelim saçlarını yolup bileklik olarak kullanırım."

Izabelle'in çığlık çığlığa bağırmasıyla araya giren Sezgin, sevgilisini kendisine çekip sarıldı. Onları izleyen Derin'in yüzündeki hüzünlü ifadeye şahit olduğumda onun için gerçekten üzülmüş-

tüm. Saniyeler sonra koltuğa dizilen yastıklar aynı anda çöktüğünde Ateş'in uzandığını tahmin etmiştim ki alaycı sesi ulaştı kulaklarıma.

"Mahalle karılarını geçtiniz be."

"Bu kız tam bir kenar mahalle dilberi. Eminim ki önceki hayatında varoşun tekidir." Bir yandan Sezgin'e siftinirken, diğer yandan laf yetiştirmesi ikimizin de gözlerini devirmesine sebep oldu.

Derin, "Ben lavaboya gidiyorum," diyerek yanımdan uzaklaştığında, Sezgin ve Izabelle koltuklara geçtiler. Olduğum yerde yalnız kalmanın verdiği rahatsızlıkla hazırladığım yemeği yemek üzere mutfağa geçtim. Altıma tabure çekip, saatlerdir yaşadığım açlığın iştahıyla büyük bir ısırık aldığım anda bir şey oldu.

Pencerenin camı büyük bir gürültüyle kırılırken, içeri düşen mavi ışıklardan gözlerimi alamadım. Yemeğim elimden tabağa düşerken, olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Mavi ışıkların düşüşü yoğunlaştı, çıkardıkları sesler alçak fakat tehlikeliydi. Kulaklarım uğuldamaya başladı, ne olduğuna bir anlam veremiyordum.

Hızla yaklaşan ayak seslerinin akabinde belimi saran büyük eller beni tabureden devirdi ve sırtım yerle buluştu. Canım acıyordu; dahası, üzerimdeki ağırlık yüzünden nefes alamıyordum.

"Sakin ol," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine doğru. Ateş'ti bu. Nefesinin soğukluğu tanıdıktı, kokusu tanıdıktı. Büyük elleri belimi sıkıca kavrarken, onun bedenini tüm heybetiyle üzerimde hissediyordum. Düştüğümüz tezgâhın hemen dibinde ona sığındım. Korkum azaldı ama daha önce hiç tatmadığım hisler tavan yaptı. Başını, boynumla omzumun arasındaki o boşluğa gömdüğünde bedeniyle bana siper olduğunu anca anca anlıyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Korkunun ağına takılan zihnim yaşadığı badireye bir anlam yükleyemezken çok daha fenasına kucak açtı. Körelmiş bir nefretin sivri uçlarının hedef noktasıydım, aynı nefret sıkıca kavramıştı titreyen bedenimi. Hissiyatım öyle yoğun bir seviyedeydi ki onu görüp görememem zerre anlam teşkil etmiyordu o saniyelerde.

Tezgâhın dibine sığınmış tuhaf pozisyonumuzdan dolayı mavi ışıkları göremiyordum ancak sağır edici sesleri hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Ateş beni öylesine sarıp sarmalamıştı ki yukarıdan bakan biri altında benim olduğumu kesinlikle anlayamazdı. Başını boyun boşluğuma gömdüğü andan itibaren kokusu daha yoğun bir şekilde nüfus etti ciğerlerime. Başımı hafifçe soluma eğdiğim sırada burnum boynuna çarptı; işte kokusunun kaynağı burasıydı.

Sesler artmaya başladığında gözlerimi sımsıkı kapatıp ellerimi içgüdüsel olarak ona sardım. Bana verdiği gücün boyutu ileri derecedeydi. Elimi sırtına koyup istemsizce sıktım. Yine korkuyordum fakat korkularımın arasında hissettiğim şeye sesli bir nida çıkarmamak için kendimi zor durdurdum. Kazağının arkası ıslanmış ve tenine yapışmıştı. Ateş terlemişti!

Ben onun soğuğunda üşürken, o benim sıcağımda kavruluyor olabilir miydi?

Burada geçirdiğim her dakikam bana aklımı kaçırmam için türlü oyunlar oynuyordu ve ben ziyadesiyle zayıftım.

"Korkma," diye bir kez daha fısıldadı. Sesi tuhaf bir şekilde endişelerimle arama kalın bir duvar örüyordu.

"Neler oluyor?" Üzerindeki ellerimin titremeye başladığını hissetmemesi için sırtına daha fazla bastırdığımda rahatsızca kıpırdandı üzerimde.

"Kes şunu." Nefesinin soğuk buharı boynumu yalarken neler olup bittiğine anlam veremedim.

"Neyi?"

"Beni tahrik ettiğinin farkında mısın?"

"Ne?!" Söylediklerinyle beliren utancıma heyecanım da eklendi ve göğsüm hızlı hızlı inip kalkmaya başladı.

Kalbimi sakinleştirme çabalarım ters tepiyor ve beni daha büyük bir utanç dalgasına sürüklüyordu. Üstelik hemen önümdeki boynu bana bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. Bir an sonra kafasını oradan çıkardığında nefesini saçlarımın dibinde hissettim. Korkunun pabucu dama atılmıştı.

Taze çekilmiş acı kahve kokusunu solurken kapattığım gözlerimin önüne bir çift mavi göz düştü. Önce beynimin bir oyunu zannederek üzerinde durmadım ancak sonra bir oyun olmayacak kadar gerçek olduğunu fark ettim. Gözlerimi açıp bu görüntüden kurtulmam gerekiyordu fakat seyre durmam konusunda zihnime baskı yapan diktatör istek baş gösteriyordu içimde.

Gözlerim kapalı gördüm mavi gözlerini. Kalın siyah kaşları inceledim önce, dağınık ve sert duruyorlardı. Kirpikler, uzun değillerdi fakat sık ve siyah olmaları alenen belli olmalarını sağlıyordu. Gözleri, dalgalı bir denizin en derin yeri gibi maviydi. Şiddetli tsunamiler barındırırcasına hırçın, bir deniz kıyısı kadar sakin. Ürperten soluğu saç diplerimdeyken, görüntü gitgide netleşti. Hiç şüphem yoktu; bu onun gözleriydi.

"Saldırı bitti ama siz halinizden memnunsunuz sanırım."

Başımı ani bir hareketle yukarı kaldırarak gözlerimi açtığımda, Sezgin'in alaycı gülüşü yanaklarıma sıcak kanın akın etmesine sebep oldu. Ellerimi Ateş'in sırtından çekmemle üzerimden ayrılan ağırlık bedenimi üşütmüştü.

"Kes lan dalgayı."

Sezgin, ben suçsuzum der gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Söylemlerim eylemlerinize dayalıydı dostum."

"Zamanından önce ölmesi işimize gelmez biliyorsun, değil mi?"

Başka ne olabilirdi ki? Elbette kahramanlık yapmak için ya da gerçekten hayatımı kurtarmak için siper etmemişti kendini. Üzerimdeki ağırlığının vücuduma kurduğu hâkimiyet yüzünden sert zeminle neredeyse bütünleşen bedenimi zorlukla doğrulttum. Ayağa kalkmamda ise kolumdan tutarak bana destek olan Derin'in payı vardı.

"Gel odaya gidelim, sakinleşmeye ihtiyacın var."

Ağzımı açmama fırsat vermeden, koluma girmek suretiyle beni çekmeye başladığında adımlarına ayak uydurdum. Odaya girip kendimi yatağın üzerine bıraktığımda da bir sandalye çekerek tam karşıma oturdu.

"İyi misin?" Sorusunun ardından, "Affedersin," diyerek sorusunu ekarte etti. "Kabul ediyorum, saçma bir soruydu."

"Olanların makul bir açıklaması var mı?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Makul olmasa da bir açıklaması elbette var."

"Seni dinliyorum, o mavi ışıklar neydi Derin?" Aslında duyacaklarımdan ölesiye korkuyordum.

"O mavi ışıklar izumiranjeydi." Derin bir nefes aldı. Kelimeleri bir araya toplamakta zorlanıyor gibiydi.

"Sana daha önce söylemiştim zaten, biz ölmüş bedenlerimizin ruhlarıyız. Bir kez daha ölemeyiz, fakat mavi izumiranje boynumuza isabet ederse tamamıyla yok oluruz."

Gözlerim kocaman açılırken farkına vardığım gerçekler boğazıma koca bir yumru olup oturdu.

"Yani bir çeşit suikast mıydı?"

"Evet ve hedef Ateş'ti."

Benden bağımsız olarak boynuma giden elim nabzımın üzerinde durdu.

"Neden onu yok etmek istiyorlar?"

"Lider olmak, lider olup Dünya'ya yılda iki kez de olsa gide-

bilmek ve en önemlisi Ruhlar Şehri'nin hâkimiyetini ele alabilmek için..."

Aklımın kabul etmemek için ısrarcı olduğu gerçekler düşmanca bilinçaltıma saldırırken arafta kalmış ruhum tökezleyerek yere yapıştı.

"...Ve liderin soyadını taşıyan herkes Dünya'ya gidebilir," diye tamamladım.

"Aynen öyle," diyerek onayladı kendi kendime söylediğim sözleri.

Dakikalardır aramızda hüküm süren sessizliği, odaya resmen dalarak giren Izabelle bozdu. Küçümseyen mavi gözleri beni es geçerek Derin'i hedef aldığında ağır adımlarla bize doğru yürüdü.

"Derin'ciğim diyorum ki sen bir süre burada mı kalsan? Hazır Hare'yle de iyi anlaştın. Biz de biraz sevgilimle yalnız kalırız, ha ne dersin?"

Derin, ondan görmeye alışık olduğum donuk ifadesini suratına oturtarak ayağa kalktı ve Izabelle'in önünde durdu.

"Sonradan gelen kimse o gitmeli bence. Nasıl fikir geri zekâlı?"

Izabelle'in yüzü düşmek üzereyken tekrar toparlanıp sinsice gülümsedi. Omzuna düşen sarı tutamı parmağına dolayıp, "Neden burada kalmak istemiyorsun tatlım?" diye sordu ve Derin'e doğru eğildi. "Yoksa geceleri sevişme seslerimizi duymak hoşuna mı gidiyor?"

Derin'in gözleri öfkeyle açıldığında Izabelle'e yönelen elini tutup aralarına girdim. Birbirlerinden ettikleri nefret bariz bir şekilde ortadaydı.

"Izabelle, çık bu odadan!"

"Ooo sen konuşabiliyor muydun ufaklık?" Bu kız kesinlikle çok tehlikeliydi. "Dün bir bugün iki, sen kimsin de beni kovuyorsun?!"

Derin, elini benden kurtarıp seri bir atakla Izabelle'in kolunu kavradı ve sırtına yapıştırdı. Müdahalesiz seyrim şaşkınlıkla sürerken Izabelle'in kulağına arkadan yaklaştı.

"Siktir git!" Cümlesinin bitimiyle onu iterek dışarı çıkardığında, elleri kirlenmişçesine birbirine sürtüp suratını ekşitti.

"Bazılarına anladığı dilden konuşmak gerek."

Sebepsizce ikimiz de gülmeye başladığımızda burada ilk defa güldüğümü fark ettim. Çok gülen bir insan değildim ama yine de iyi gelmişti. Gülümsemem dindiğinde bakışlarımı mahcup bir edayla yüzünde gezdirdim. Akıllı bir kadındı Derin. "Sor," dedi rahat bir sesle.

"Onu seviyor musun?"

"Evet." Hiç düşünmedi.

"Belki burada kalman daha iyi olur, yanlış anlama bunu kendim için de isterim elbette ama senin için çok daha iyi olacağını düşünüyorum."

Gülümsedi, bu sefer keyiften yoksundu kıvrılan dudakları.

"Beni düşündüğünün fakrındayım Hare. Uzun zamandır insanlar hakkındaki düşüncelerimde hiç yanılmadım ama doğru olan orada kalmam, kendi evimde. Bazen insan acılarıyla yüzleşmeli ve onlarla yaşamayı öğrenmelidir."

"Alıştın mı yani?"

"Hayır."

"O zaman?"

"Sadece artık daha az acıtıyor."

O an ona sarılmak istedim fakat tepkisini kestiremediğim için yapmadım. Sadece kırık bir şekilde bakmakla yetindim. Bunu fark etmiş olacak ki kolumu sıvazlayarak, "Üzülme," dedi. "Uzun süredir birlikteler, artık katlanmayı başarıyorum. Hem arada Izabelle'in saçlarını elime doluyorum, iyi oluyor."

Dakikalar önce yaşadığım korku dolu anlar üzerine bu kadar güleceğimi asla tahmin edemezdim. Derin acısına trajikomik bir yön vermişti ve bu yönde emin adımlarla ilerliyordu. Keşke onun gibi olabilseydim, diye geçirdim içimden...

"Kahkahalarınız bittiyse beni dinleyin."

Ateş'in sesiyle keyifli dakikalar buhar olup uçarken benimle birlikte Derin de irkildi.

"Neden sessiz sessiz geliyorsun Ateş? Bir sorun mu var?"

Adım sesleri yaklaştı. Çok yakınımızda durdu. Göremediğim varlığının kan donduran hissi bedenimi olduğu yere mıhlarken sesine odaklandım.

"Yarın akşam Saral'ların toplantısı var. Sezgin'le birlikte gidip hazırlığınızı yapın."

Derin'in şaşkın bakışları sol tarafımdan dolaştı. "Ama sen toplantıları sevmezsin ki."

Sert zemini belirli aralıklarıyla döven botunun ritim sesi ve nereye bakacağını bilmeyen gözlerim aynı çetenin üyeleriydi.

"Böyle bir saldırı yapabildiklerine göre kudretimi unutmuş olmalılar. Hatırlatma zamanı geldi."

Onu başıyla onaylayıp kapıya yönelen Derin'i yine Ateş'in karakteristik sesi durdurdu.

"Mavi bir elbise ayarla. Turunçgil de bizimle gelecek."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benliğimin paragraflarına kızgın demirle kazınmış yazgım okunamayacak kadar karman çorman olmuşken, avuç içimde beslediğim yalnızlığım itinayla sadık kaldı melankolime. Uzun metrajlı dakikalarım geçmek bilmiyor, tükenmişlik seviyem had safhaya ulaşıyordu.

Sıcaklığıma düşman olan Ruhlar Şehri'nde sıcaklığımı korumak isteyen bir ruh vardı.

Evde, özellikle kaldığım odadaki ısıtıcılara rağmen ayaklarım hep soğuktu. Bunu kimseyle paylaşmasam da gece uyandığımda yatağımın ayakucunda ufak bir ısıtıcıyla daha karşılaştım. Bırakanın kim olduğunu bilmem buna şaşırmama engel değildi. Ateş'in emriyle çıktıktan sonra sabahın erken saatlerinde eve gelmişti Derin. Akşam hazırlanmamız için gerekli olan eşyaları yanında getirmeyi ihmal etmemişti. Ateşte ısıtılarak saçlarımıza şekil verebileceğimiz demirden bir maşa ve oradaki kadınların bazı tozlardan elde ettikleri kısıtlı malzemelerle yüzümü renklendireceğimiz gereçlerin hepsini kaldığım odadaki masaya dizmişti.

Dizlerimin dibinde duran ısıtıcının sıcağında, ayaklarımın ısınmasıyla gevşeyerek bana uzattığı mavi elbiseyi inceledim. Düz, mavi bir elbiseydi ve elde dikildiği aşikârdı. Tıpkı herkesin üzerinde olan kıyafetler gibi dikiş hataları göze çarpıyordu. Ancak ebatları nedeniyle hayatım boyunca giymediğim ve giyemeyeceğim kadar iddialıydı benim için.

"Ben bunu giyemem," dedim tuhaf gözlerle elbiseye bakarken. "Fazla iddialı, hem neden mavi istedi ki?"

Derin, yatağın üzerinden aldığı siyah elbiseyi üzerine tuttu ve tahta dolabın kapağına yapıştırılmış, folyoya benzeyen yüzeyden pürüzlü görüntüsüne baktı.

"Bunu ona sormalısın."

"Sorduğum sorulara nadiren yanıt alabiliyorum." Elimdeki elbiseyi yatağın üzerine bıraktığımda beyaz bir elbise gözüme çarptı. Bembeyaz, yarım kollu bir elbiseydi ve kollarında üç sıra beyaz taşlı işlemeleri mevcuttu. Yine düz kesim bir elbisesiydi ve muhtemelen diz hizasında bittiğini tahmin ettiğim elbisenin tek iddiası sırtındaki açıklıktı.

"Bence giymelisin, emin ol Ateş'i sinirlendirmek istemezsin."

İsteksizce yerimden kalkıp odada dolaşmaya başladım. Tamam, sessiz bir kızdım fakat sükûnete alışkın dilim şimdi bunun ceremesini çekiyordu ve bu çok fazlaydı.

"Her dediğini yapıyorum zaten ama giyeceğim kıyafete bile karışması sence de fazla değil mi?"

Olumlu anlamda başını sallayıp yatağa oturdu. "Haklısın ama ne yapabiliriz ki?"

Mavi elbiseyi tekrar elime alıp ev botlarını ayağıma geçirdim. "Ben ne yapacağımı biliyorum."

Koridora çıktığımda salonun ters istikametine doğru yürüyerek en baştaki odanın önünde durdum. Derin, bu odanın Ateş'e ait olduğunu söylemişti ancak hiç girmemiştim. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda onu zaten göremediğimi hatırlayıp ağır ağır indirdim kulpu.

İçeri attığım bir adımla buram buram taze çekilmiş acı kahve kokusu ulaştı burnuma. Kapıyı ardımdan kapatıp sırtımı kapıyla bütünleştirdim. Perde görevi gören örtüler nedeniyle oda neredeyse karanlıktı ve bir tek bu odanın camları siyaha boyalı değildi. Gördüğüm kadarıyla duvarlara kadar koyu griye boyanmıştı oda ve açık renk tek bir nesne bile yoktu.

Demirden büyük bir yatak ve üzerinde eski bir gaz lambası olan çalışma masası kesinlikle abartıdan uzaktı. Gözlerim yatağın

sağ tarafına konumlandırılan geniş kütüphaneye kaydığında şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Raflar çok sayıda kitaba ev sahipliği yapıyordu. Ancak kitapların kapakları yoktu ve elle yazılmış oldukları belliydi. Öyle çoklardı ki bunların hepsini okumuş olamazdı değil mi?

"Bana sormadan odama girebildiğine göre sabah sabah yürek yemiş olmalısın."

Boş bulunarak irkildiğimde elimden düşmek üzere olan elbiseyi son anda tuttum. Sesin nereden geldiğini kestirememenin sıkıntısıyla biraz daha sindim kapıya.

"Ben... Şey..." Dudaklarımdan çıkan saçma kelimelerle birlikte bakışlarımı etrafımda gezdirdim, en ufak bir kıpırtı fark edebilmek ümidiyle.

"Sen ne?" Buz gibi sesi, konuşmamı daha fazla zorlaştırırken elbiseyi havaya kaldırdım.

"Bu elbiseyi giymek istemiyorum."

Nereden geldiğini bilmediğim adımları yaklaştı, kalbim yine boğazımda atmaya başladı. Parmaklarımla güç alırcasına elbiseyi sıkıp başımı önüme eğdim. Adımlar tam önümde son bulduğunda parmak uçlarıma değen ve çıplak olduğunu hissettiğim ayaklar içimi ürpertti.

Bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti.

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Derin bir nefes alıp korkusuz bir edayla başımı kaldırdım.

"Giymek istemiyorum, bu kadarına da karışamazsın."

Karakteristik sesinin harmanlandığı erkeksi kıkırtısı kulaklarımı doldururken dudaklarımı birbirine bastırdım. Aslında beni korkutması için tek kelime etmesine gerek yoktu. Bana her yaklaştığında ya da o anda olduğu gibi soğuk nefesini saç diplerimde hissettiğimde zaten kalp atışlarım en yüksek seviyeye ulaşıyordu.

"Yavru bir kedinin kendini savunmak maksadıyla çıkardığı fersiz sesler gibi karşı çıkışların. Rahatsız bile etmiyorsun, turunçgil." Durdu, kısa bir sessizlik oldu. Sonra dirseğimin hemen üzerinden kavradığında istemsizce gözlerimi kapattım. Omurgamdan aşağı ılık bir his süzüldü, isim veremedim. Dokunuşunun soğukluğuna rağmen içimdeki his yakıcıydı.

"Neden mavi?" diye sorarken alacağım cevabı deli gibi merak ediyordum. Hoş, sorumu cevaplanmama olasılığı da oldukça yüksekti.

"Mavi bu şehirde yok oluşun rengi."

Yok oluş.

"Mavi, sonsuz karanlığın simgesi."

Kulağımın hemen yanında hissettiğim kapının bastırılma sesiyle boşta kalan elini oraya koyduğunu anladım. Kapıyla arasında kalmıştım, kolum hâlâ onun büyük avuçları arasındaydı ve neredeyse bedenini hissedeceğim kadar yakınımdaydı.

Nefesini kulağımın dibinde hissettim ve nefesimi tuttum.

"Mavi, tanıdığım kızıl saçlı bir kadına çok yakışıyordu. Giy ve bana onu hatırlat." Sesi kısıktı, söylediklerine anlam veremedim. Geri çekilirken fısıltı halinde söylediğini ise zorlukla duyabildim. "Bana nefretimi hatırlat."

Kimdi bu kızıl saçlı kadın? Neyin nefretiydi bu söylemleri, ne alakam olabilirdi ki tüm bunlarla?!

Sorsam cevabını alamazdım, biliyordum.

"Anlamıyorum." Bakışlarımı elbiseye diktim, bu olanların altında eziliyordum.

"Anlamana gerek yok, akşam bu elbise üzerinde olacak." İtiraz kabul etmeksizin sert çıkan sesiyle birlikte, beni kolumdan tutarak kapının yan tarafına çekti ve kapıyı açarak dışarı çıkardı. Aldığım kesik nefesler bedensel temasımız yüzündendi hiç şüphesiz.

"Bir daha seni bu odada görmeyeceğim."

Cevap vermeme fırsat kalmadan, elini kolumdan çekip kapıyı yüzüme kapatmasıyla olduğum yerde kalakaldım. Kahretsin! Neden bu kadar korkaktım ki? Benim yerimde dişli bir kız olsa bu elbiseyi kafasına fırlatırdı, sonucu ne olursa olsun. Benimse tek yapabildiğim işlevsiz bir itiraz mırıltısıydı.

***

Zaten aydınlık olmayan havanın zifiri bir tona bürünmesinin üzerinden saatler geçmişti. Dolabın pürüzlü yüzeyinden bedenimin yarısını bile örtmeyen mavi elbiseye ve sımsıkı toplanmış at kuyruğu saçlarıma hoşnutsuzca baktım. Bu ben değildim.

"Çok güzel olmuşsun."

Üzerindeki lacivert, düz kesim elbisesi ve dalgalı siyah saçlarıyla muazzam görünüyordu Derin.

"Asıl güzel olan sensin, keşke bunu giymek zorunda olmasaydım."

Hayıflanmam yararsızdı, farkındaydım.

"Hadi bizi bekliyorlar."

Başımı sallayıp onunla birlikte salona ilerledim. Görünürde kimse yoktu.

"Sezgin ve şeytanıyla davette buluşacağız," derken bakışları salona kaydı. Siyah gözleri hayranlıkla açıldı. "Ateş, hoş görünüyorsun. Takım elbise yakışmış."

Onu bir kez daha merak ettim. Takım elbisesinin vücuduna nasıl durduğunu, o anda üzerimde gezindiğini hissettiğim mavi gözlerini.

Adımlar, Derin'e cevap vermeden yaklaştı ve önümde durdu. Sonra acelesiz bir şekilde etrafımda gezinmeye başladı. Ne tarafıma geçiyorsa o tarafım anlamsız bir şekilde karıncalanıyordu. Tuhaftı, çok tuhaf.

"Olmamış," dedi kestirip atan bir ses tonuyla. "Eğreti durmuş."

Ağzımı açıp tek cevap vermek gelmedi içimden ama ilk defa aynı fikirdeydik. Taşıyamamıştım bu elbiseyi.

"Git değiştir."

İşime gelen bu cümleyle hiç vakit kaybetmeden koridora doğru ilerlerken Derin'in sesiyle adımlarım bıçak gibi kesildi.

"Sana söylemiştim, bu kızın onunla hiçbir alakası yok. Nefretini taze tutmak için Hare'yi kullanman çok saçma."

"Üstüne vazife olmayan işlere karışma Derin, şimdi git ve ona yardım et."

Geri döndüm ve başımı hafifçe uzatıp oldukları yöne baktım. Derin, sabırsız gözlerle tam karşısındaki adama bakarak, ellerini siyah dalgalı saçlarının arasından geçirip sıkıntılı bir nefes verdi. "Peki."

Olduğum yerde kıpırdadım ve koşar adımlarla odaya girdim.

Bir yandan üzerimdeki elbiseyi sıyırırken, diğer yandan aralarında geçen konuşmaya bir anlam yüklemeye çalışıyordum.

"Hangisini giyeceksin?" diye sordu odaya girer girmez. Gözlerim beyaz elbiseye kayarken işaret ettim. "Beyaz olanı."

Derin'in yardımıyla beyaz elbiseyi giydikten sonra, sırt dekoltesi olması nedeniyle saçlarımı hızla çözüp yarım bir balıksırtı örmesini istedim. Kısa sürede hazırlandığımda bu sefer halimden hoşnuttum. Elbise tahmin ettiğim gibi tam diz hizamda bitmişti ve ayaklarıma giydiğim beyaz desensiz babetlerle hoş bir uyum içindeydi. Derin'in yaptığı siyah dumanlı makyaj ela gözlerimi ortaya çıkarırken kendimi ilk defa beğenmiştim.

Salona gitmek için odadan çıktığımızda koridoru dolduran Ateş'in sesi salona adım atmamızla yarıda kesildi.

"Derin şu kızın iğnelerini getir mutfa-"

Cümlesini neden yarıda kestiğini anlayamazken, Derin beni olduğum yerde bırakıp mutfağa ilerledi. Salonun ortasında kalakalmış olmanın verdiği rahatsızlıkla şöminenin yanına ilerleyip minderlerin üzerine çöktüm.

Gözlerimi yanan ateşe dikerken yanımdaki minderin çökmesiyle sol tarafımda aynı yoğun karıncalanma başladı. Oradaydı, yanı başımda.

Ne oluyordu bilmiyorum ama başımı sanki onu görüyormuşçasına sol tarafıma çevirip hafifçe yukarı kaldırdım. Bilinçaltımın oyunu olarak sunulan bakışlarımızın çarpışma sesi zihnimde yankılandı.

"Sen busun değil mi?"

"Seni anlamıyorum."

"Anlaman gerekmez."

Öylece bakmaya devam ettim; varlığını, varlığının yakıcı hissini hissettim.

"Menevişler titriyor," derken kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Yine anlamadım." Belki de onu hiçbir zaman anlayamayacaktım.

"Adını gözlerinde taşıyorsun turunçgil. Elalarının içinde yeşil menevişler titriyor."

Kısık sesi içimi titretti, söylediği her söz itinayla zihnime nakşedildi. Başımı hafifçe yana doğru eğip sordum.

"Meneviş ne demek?"

"Adın."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İç içe geçmiş duygularımdan mütevellit, dilimin ucuna intikal etmiş kelimelerim sükûtun merdivenlerini tırmandı. Cilasız bakışlarım bir delilik yaparak görünmez dudakların söylemlerini okumaya çalıştığında, "Saçma!" diye cırladı mantığım. Merakım ve mantığım arasındaki o ince düzlükte kaldım. Yine de meneviş ne demek diye soramadım ona bir kez daha.

"Bu iğnelerin kıza bir zararı yok değil mi Ateş?"

Başımı, yanı başımda duran bilinmezlikten ayırıp Derin'e çevirdim. Bana yaklaştı ve iğneyi sadece on santim uzağıma uzattığında iğne kayboldu. Buna sanki ilk defa şahit oluyormuşum gibi gözlerim benden bağımsız olarak irileşirken, Ateş emrini verdi. "Uzat kolunu."

Söylediğini yapmadım ama itiraz da etmedim. Tepkisizdim. Benden bir atak gelmeyince çok da nazik olmayan hareketlerle kolumu kavradı. Fakat nezaketsizliği, elleri çıplak tenimi bulana kadardı. Ondan gelecek bir atak beklerken duraksadı. Soğuk parmaklarının cılız koluma baskısı azımsanacak gibi değildi.

"Elbette zararı var ama donarak ölmesinden iyidir değil mi? Ayrıca bunları temin edebilmek benim için bile fazlasıyla zor oldu. Siktiğimin şehrinde bir bok yok."

Derin'in sorduğu soruyu cevapladıktan sonra küfür dolu kelimelerini sıralamasıyla gözlerimi devirmiştim ki kolumu kendine doğru çekti ve dirseğimin iç kısmını belirginleştirdi. Başımı ters

istikamete çevirip gözlerimi kapattığımda sinek ısırığından hallice bir acı tenimi yokladı.

"Ne korkak kızsın sen, basit bir iğneden bile korkuyorsun."

Kolumu kendime çekerken, "Korkmuyorum," dedim güçlü tutmaya çalıştığım sesimle.

"Eminim öyledir." Belki korkaktım ama sesindeki alayı fark etmeyecek kadar aptal değildim. "Hadi gidelim, bunun yüzünden yeterince geç kaldık zaten."

Hemen yanımdaki minderin çökük yüzeyi düzelirken ben de hızla ayağa fırladım.

"*Bu* değil, adım Hare." Adımı vurgulayarak söylediğimde keskin mavi gözleriyle bana dik dik baktığına neredeyse emindim ve tam o sırada yanmaya başlayan alnım onun bana yaklaştığına işaretti.

"Adının ne olduğu umurumda değil."

Derin bir nefes alıp bedenimi çevrelemeye hazırlanan korkuyu umursamamaya çalıştım.

"Yine de bana *bu* diye hitap etmemelisin, ben bir eşya değilim."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken, Derin'in uyarıcı sesi beni koruma yanlısıydı.

"Hare." Durdu, bakışları benimle Ateş'in arasında gidip geldi. "Gel yanıma, çıkalım artık."

Sanki bunu bekliyormuşum gibi yerimden kıpırdanıp Derin'in yanına ilerledim. Bana verdiği siyah kaban tarzı giysiyi giyindim ve bakışlarımı yerden ayırmadan çıkışa doğru yürüdüm. Kapının açılmasıyla yüzüme vuran soğuğun karşısında ne yapacağımı bilemez halde eşikte kalakaldım. Rüzgâr öyle acımasızdı ki bedenimin açıkta kalan yerlerine sivri uçlu bir bıçak misali saplanıyordu. Derin beni arkasında sanarak seri adımlarla arabanın yanına kadar gittiğinde yokluğumu fark ederek telaşla çevresine bakındı. Ona sesleneceğim sırada kendimi heybetli bir kolun altında buldum ve hızla arabaya yürütüldüm. Başımı tanıdık kokuya gömerken amacım yüzümü tokatlar gibi esen sert rüzgârdan korunmaktı.

"Seninle işimiz var," diye fısıldadı saçlarımın üzerine doğru. Cevap vermekte gecikmedim.

"Beni evde bırakabilirdin, can atmıyorum sizinle gelmek için."

Arabanın yanında bittiğimizde açılan arka kapıyla birlikte içeriye doğru itildim.

"Gözümün önünden ayrılabileceğini mi zannediyorsun?" Kapı üzerime sertçe kapatılırken irkilerek yerimden sıçradım.

Ön koltukta oturan Derin bana dönerek sus işareti yaptı, ona karşılık veremeden sürücü kapısı açılmıştı bile. Araç çalışıp yola koyulduğumuzda, alışkanlık olarak istemeyerek de olsa camdan dışarıyı izlemeye başladım. Ürkütücüydü, hem de fazlasıyla.

Ne ağaç dallarının, ne kaldırım taşlarının; sokak lambasından esen rüzgâra kadar, hiç birinin neşesi yoktu sanki.

İçi geçmiş bu şehirde tek yaşayan bendim, yaşamak denirse tabii.

"Geldik," dedi ani bir frenle durunca.

"İçeride ağzını bile açmıyorsun, kimseyle tek kelime etmeyeceksin."

Ateş ve onun kati suretle yerine getirilmesi gereken emirleri! Onu duymazdan gelerek önünde durduğumuz üç katlı binayı incelemeye başladım. Şatafatlı görünmeye çalışan, esasen solgun olan bu yapı hiç şüphesiz varlıklı bir ruha aitti.

"Duydun mu?!" Arabayı dolduran sesiyle bilmem kaçıncı kez irkilerek, "Duydum," diyebildim.

Geniş, uzun bir koridordan geçtikten sonra kalabalık insan topluluğuna ev sahipliği yapan oldukça büyük bir salona giriş yaptık. Ateş'in evinden çok daha fazla eve benzediği gerçeği, rahatsız edici havasını örtbas edemiyordu. Keskin alkol kokusu, birbirine karışan konuşma sesleri ve ortamın soğuk havası adeta beni oradan kovuyordu.

Sen buraya ait değilsin Hare.

Sezgin'in elini kaldırarak yerlerini belli etmesi üzerine Derin'le birlikte bulundukları yuvarlak, yüksek boylu masaya doğru ilerledik. Izabelle giydiği bordo, derin dekolteli elbisesi ve su dalgası saçlarıyla, Sezgin'in koluna girmiş bir şekilde bize küçüm-

seyici bakışlarını atmakta gecikmedi. Derin'in yaptığı gibi onu görmezden gelmeye çalışmak en doğrusuydu belki de.

"Neden takım elbise giydin Ateş?"

Yanımdaydı! Sezgin hemen sol tarafıma bakarak sorusuna yanıt bekliyordu. Sezgin'in sorusunun cevabını o an için ben de fazlasıyla merak etmiştim.

"Anlarsınız birazdan."

Giydiği takım elbisenin kravatını eliyle düzeltip, Izabelle'in saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. Bakışlarım direkt Derin'e gittiğinde donuk tutmaya çalıştığı bakışlarındaki hüznü en derinlerimde hissetmiştim. Yaşattığı yıkımdan bihaber olan Sezgin, önünde duran toprak bardaktaki içkiden büyük bir yudum alıp tekrar konuştu.

"Tamer buralarda."

Adını duymamla tüylerim ürperirken yumruklarımı sıktım. Tırnaklarım avuç içime battı, buradan uzaklaşmak istiyordum.

"Fark etmez," dedi kendisi gibi soğuk bir sesle. "Birazdan konuşma yapmak için yanınızdan ayrılacağım. Buraya gelmeye kalkarsa Tamer'i bu kızdan uzak tut."

Bir kez daha *bu* kelimesinin hedefi olurken sessizliğimi koruдum. Onunla tartışmak, isteyeceğim son şey bile olamazdı. Sezgin aldığı emri başıyla onaylarken masamıza yaklaşan iki adam dikkatimi çekti.

"Derin, yine çok güzelsin." Hayran gözlerle Derin'in önünde durdu ve tam bir centilmen gibi davranarak elinin üzerine kuş tüyü hafifliğinde bir buse bıraktı. Yapılı, uzun sayılabilecek bir boydaydı. Bir an sonra, yanında kendisine benzeyen fakat daha keskin yüz hatlarına sahip olan adamın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Teşekkür ederim Dennis, uzun zaman oldu görüşmeyeli."

Derin, Dennis diye hitap ettiği adama sıcak bir gülümseme sunarken bu adamların kim olduklarını içten içe merak etmiştim.

"Haklısın, uzun zaman oldu ve bence bu kötü bir durum."

Dennis'in gözleri bana kaydığında başıyla selam verdi ve bu sefer yanındaki adam söze girdi.

"Derin, bizi bu güzel hanımefendiyle tanıştırmayacak mısın?"

Derin yarım bir Türkçeyle kendisine gelen teklifi geri çevirmedi. "Tabii, Hare benim yakın bir arkadaşım."

Ardından koluma girip karşımızdaki iki adamı işaret etti.

"Dennis ve Brett. Kendileri bu şehrin en gözde mekânlarından Carl'ın patronları. Aynı zamanda ikiz kardeşler."

Dennis gözlerini bir an olsun Derin'in üzerinden ayırmazken, Brett'in beni ara ara odağına aldığını fark ettim.

"Tanıştığıma memnun oldum." Brett'in bana uzattığı elini sıkmak üzereydim ki kolumdan çekilmek suretiyle birkaç adım geri gitme durumunda bırakıldım. Kendimi aynı güçlü kolun altında bulduğumda kalbim sebepsizce hızlanmaya başladı.

"Kusura bakmayın beyler, ona benden başkasının dokunmasına müsaade etmiyorum."

Sözleriyle birlikte dudaklarımı birbirine bastırıp olduğum yere çivilendim. Zihnimin bilinmezlik denizinde çırpınan düşüncelerim onun sözleriyle boğulmaya yüz tutmuştu.

"Kusura bakma lider, burada olduğunu bilemezdik."

"Artık biliyorsunuz," derken Brett'e öldürücü bakışlar attığı ses tonundan rahatlıkla anlaşılabiliyordu.

Derin ortamdaki gerginliği hissedince iki adamın ortasına doğru adımladı. "Hadi beyler, neler yaptığınızdan bahsedin bana."

Onları yanımızdan uzaklaştırırken Dennis'in koluna girdi ve bu sırada Sezgin'in suratındaki tuhaf ifadeyi yakaladım. Gözleri arkalarında takılı kalmıştı, ağır ağır yutkundu.

"Neden bu kızı sahiplendin ki?"

Benim sormak istediğim soruyu soran Izabelle'in bakışları benim ve yanımdaki Ateş'in üzerinde gidip geldi.

"Sıcaklığını fark eden erkekler akbaba gibi başına üşüşecekler. Ne kadar az kişi bunu bilirse o kadar güvende olur."

Kolunu omzumdan çektiğinde rahat bir nefes aldım. Yakınlığı kalp ritmime düşmandı.

"Haklısın, sana ait olduğu bilinirse yaklaşmaya korkarlar."

"Aynen öyle," diyerek Sezgin'i onaylamasının akabinde adımları yanımdan uzaklaşmaya başladı.

"Evet, gösteri zamanı. Az sonra düşmanlarımın nutku tutulacak."

Sözlerine anlam veremeyen sadece ben değildim. Sezgin ve Izabelle'in gözlerinde de çözümsüzlük takılı kalmıştı. Çok değil, birkaç dakika sonra herkesin odağı art arda üç alkış sesinin duyulduğu mekânın, durduğumuz yere nispeten yüksek olan çıkıntı kısmına çevrildi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim olmamakla beraber merak ettiğim de koca bir gerçekti.

"Bu şehirde var olduğumdan bu yana lider benim, bu değiştirilemez bir gerçek."

Sesindeki otoriterlik hayran olunacak kadar sağlamdı. Güçlü bir adamdı Ateş, gücünün farkında olan bir adamdı.

"Ancak beni yok etmeye cüret edecek kadar aptal cesaretine sahip yaratıklar var aranızda. Onların kim olduğunu elbette biliyorum."

Herkes nefesini tutmuş bir şekilde onu dinliyordu. Hipnotize olmuşçasına kimsenin odağı konumunun dışına taşmıyordu.

"Kendileri burada olmasa da onlara haber uçuracak köpekleri burada ve şimdi daha fazlasına şahit olacaklar."

Kimse gözünü kırpmadı, pürdikkat beklerken önce bir parmak şaklatma sesi duyuldu. Ardından herkesin dudaklarından fırlayan şaşkınlık nidaları mekânı ele geçirdi. Ne olduğunu anlamak için şaşkınca etrafa bakındığımda, Sezgin'in dudaklarından keskin bir "Siktir!" döküldüğüne şahit oldum.

"İnanamıyorum."

"Bu kadar yakışıklı olabileceğini asla tahmin edemezdim."

"Lider gerçekten büyüleyiciymiş!"

Görüyorlardı, Ateş kendini göstermişti. Gözlerdeki hayranlık ifadesi, dudaklardan dökülen beğeni dolu sözler...

Hiçbir şeye anlam veremedim, çünkü her şey çok anlamsızdı.

Peki ben?

Ben neden hâlâ onu göremiyordum?

ON ALTINCI BÖLÜM

Ruhlar Şehri'nde geçen her günüm, beni sürekli başka bir çözümsüzlük kapısına çıkarıyordu. En acısı da tek bir kapının bile anahtarı mevcut değildi ceplerimde. Buraya geldiğim günden beri hiçbir anlam teşkil etmeyen bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Kulağıma çalınan mübalağa dolu sesler silsilesi benim için gürültü kirliliğinden başka bir şey değildi.

"Boyu ne kadar uzun, bu şehirdeki en yakışıklı erkek Ateş olmalı!"

"Gözleri mavi mi tatlım? Bu mesafeden seçemiyorum."

"Çoook yakışıklı, Tanrım! Onunla bir gece geçirmek hiç fena olmazdı."

Kadınların, ağızlarından salyaları akarcasına çıkardıkları sözler midemi bulandırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Aynı zamanda bazı adamların bedenimde dolaşan çirkin bakışlarını görmezden gelmeye çalışmak kusma isteğimi ziyadesiyle tetikliyordu.

"Ne o tatlım? Yoksa Ateş'i görmekten soyutlandığın için sinirlerin mi bozuldu?"

Izabelle'in, uzun boyu ve hatırı sayılır yükseklikteki topuklu ayakkabıları sayesinde beni yukarıdan süzen bakışlarına tepkisiz kaldım. Onunla mağlup olacağım bir savaşa girmek istememem şahsım adına akıllıca bir davranış olurdu.

"Sana diyorum, sakın beni es geçme!"

Sesine karışan öfkeli tınıya karşı yüzümü ekşittim. Güçlü tut-

maya çalıştığım bakışlarımı Izabelle'e çevirdiğimde, hemen yanında dikilen Sezgin bizden bağımsız olarak metrelerce ötedeki Ateş'e odaklanmıştı.

"Sinirim falan bozulmadı, neden bozulacakmış?"

Koyu kırmızı boyadığı dudakları kıvrıldı ve gülümsemesi itici bir kahkahaya dönüştü. Tek mimik oynamayan bakışlarım, kalemle çizilmiş kadar güzel olan çehresinde dolaştı.

"Suratın öyle demiyor ama."

Gözlerim Derin'i aradı. "Sana öyle gelmiş."

Yüzündeki pervasız ifadeden benimle uğraşmaya devam edeceği alenen ortadaydı.

"Ne o, Derin'e mi bakınıyorsun? Çok yanlış tarafı seçtin haberin olsun. O kenar mahalle dilberi bana hiçbir şey yapamaz."

Ona cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada yanımızda biten bir görevli, tepsisindeki içecekleri önümüze sıraladı. İlk defa gördüğüm ufak bardağın içinde bulunan tuhaf sıvılar benim anlamsız bakışlarıma maruz kalırken Izabelle'in keyfini iyice yerine getirmişti. Topraktan kadehi eline aldığında fırsattan istifade geri geri gitmek suretiyle kalabalığa karıştım. Bu kızla başa çıksa çıksa Derin çıkar, diye düşünerek kalabalığı yarıp ilerlemeye başladım.

O kadar çok insan vardı ki bu kalabalıkta Derin'i bulmam neredeyse imkânsızdı. Beyaz suratlı ruhların şen kahkahaları arasında öylece kalakaldım, bir süre sonra başım dönmeye başladı. İçten içe yaşadığım titremeye rağmen, tenim fark edilir derecede sıcaktı; kesinlikle iğnenin yan etkileriydi!

Ayaklarımı zorlayıp ufak adımlarla Ateş'in bulunduğu yöne ilerlemeye çalıştım, orada beni muhakkak görürlerdi. Yürürken içeri doğru kıstığım kollarımla dışarıdan tuhaf görünsem de ruhlara çarparak sıcaklığımı fark ettirmek isteyeceğim en son şeydi. Ateş'e sadece birkaç metre kaldığında koluma yapışan soğuk el tüm bedenimi ürpertti, Derin'in elleri olamayacak kadar kabaydı. Ateş'in elleri olamayacak kadar histen yoksun.

"Bakın burada kim varmış..."

Arkama dönmek istemiyordum fakat koluma uygulanan bas-

kının üzerine, sesini duyduğumda kaskatı kesildiğim Tamer'e çevirdim. Yeşil gözleriyle karşılaştığım anda korkuyla yutkundum, masadan hiç ayrılmamalıydım.

"Ateş seni nasıl oldu da yalnız bıraktı?"

Kolumu çekme çabalarım başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Çırpındıkça içimde yükselen ağlama isteğini zar zor bastırıp, "Yalnız bırakmadı," diye bağırdım.

Esmer yüzüne konumlandırılmış iri burnu ve biçimli kaşlarının altındaki koyu yeşil gözleri kısıldı. Açıklama istiyordu.

"Buralarda bir yerlerdedir, gelecek!" Yalan söylediğim anlaşılmasın diye güçlü tutmaya çalıştığım sesim bana bile yabancıydı.

Attığı gür kahkaha onca sesin içinde kulaklarımda çınladı. Kolumdaki tutuşu sıklaşırken gözlerini kapattı, niyetini anlayamıyordum.

"Uzun zaman oldu, ah Tanrım!"

"Bırak beni lütfen, lütfen bırak beni."

Beni duymuyordu, yüzünde hükmünü süren sinsi gülümsemesi kalbimin sıkışmasına sebep oldu.

"O kadar uzun zaman oldu ki sıcak bir tene dokunmayalı." Derin bir nefes alıp ağzından verdi. "Güzelim, benim için nasıl bir hazine olduğunu bilemezsin."

Niyetinden aldığım kötü koku burnumun direğini sızlatmıştı. Teslimiyet kılığına giren cesaretim saniyeler sonra atağa geçtiğinde, yanımızdan geçen görevlinin tepsisinden kaptığım alkol dolu bir kadehi sıkıca kavradım. Bendeki hareketliliği fark etti fakat gözlerini açtığında onun için çok geçti; kafasına inen kadehle birlikte serbest kalmam eş zamanlıydı.

Her saniyenin benim için hayati önem taşıdığının farkındalığıyla koşan adımlarımı çıkışa yönlendirdim. Ne insanların verdiği tepkileri umursadım ne de koşarken ayağımdan fırlayan babetlerimi. Tek istediğim oradan bir an önce uzaklaşmaktı.

Şehrin alacakaranlık havasıyla buluştuğumda ensemde hissettiğim ürperti tüm bedenimi esareti altına aldı. Rasgele seçilen bir yöne sindi, kesik kesik aldığım hararetli nefeslerim. Koştukça yüzüme vuran rüzgâr canımı acıttı, çıplak ayağımın tabanına batan taşlar canımı acıttı. Çaresizlik canımı acıttı.

Dakikalar geçti. Tükenen bedenim ıssız bir binanın pürüzlü yüzeyinden medet umdu. Sırtımı dayadığım grimsi solgun duvar da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Henüz üşümüyordum ama iğnenin etkisinin geçmesine az kaldığının bilincindeydim. Bu düşünceyle kollarımı, kendime çektiğim bacaklarımın etrafına sardım.

Kimse beni umursamıyordu, kimseden yardım isteyemezdim. Ateş'in beni bulmasından başka çarem yoktu.

Başımı dizlerimi yaslayıp gözlerimi kapattım, güzel şeyler düşünmeliydim. Hakan Ağabey'imden öğrenmiştim bunu, en umutsuz zamanlarda bile en güzeli düşünmek. Önce Helin'i getirdim gözlerimin önüne, her daim parlayan açık yeşil gözlerini. Küçükken oynadığımız oyunları ve son köfte için çirkefçe ettiğimiz kavgaları. Gülümsedim. Sonra annemi düşündüm, zorla ağzıma tıktığı yemekleri. Saçlarımı ören zarif parmaklarını ve beni sıkıca saran sıcacık kollarını. Her şeye rağmen anneydi, benim annem. Zaman aleyhime işlerken ağabeyime geldi sıra, o da burnumda tütüyordu. Beni korumasına o kadar ihtiyacım vardı ki çelimsiz kollarının arasına girip orada kendimden geçene kadar ağlamak istiyordum. Ağabeyimin benim yüzümden neler yaşadığını bilememek içimi kemirirken çıtım çıkmasın diye ağlayamadım.

Babamı es geçerek derin karanlığa doğru bir adım attı zihnim; zira o bizi es geçeli uzun zaman oluyordu.

***

Titreyen kirpiklerimi zorlukla araladım, kaskatı kesilmiş bedenimde titreyen tek şeyin kirpiklerim olmadığı gerçeğiyle mideme tekme yemişçesine irkildim. Üşüyordum. Yalın ayaklarım ve toprak zemine temas eden çıplak bacaklarım titremeye yüz tutmuşlardı. İğnenin etkisi geçene kadar tek yapabildiğim şeyin uyumak olması trajikomik bir gerçekti. Keyiften yoksun bir kahkaha attım oturduğum yerde.

Zamanın acelesi vardı, beni beklemiyordu. Zira ilerledikçe bedenimde baş gösteren artçı depremler, hızla akan dakikaların

umurunda bile değildi. Ölmekten çok sıvasız bir evin dibinde kimsesiz gibi ölecek olmak acıtıyordu sanırım.

Gayriihtiyarî titreyen bedenime, birbirine vurmaya başlayan dudaklarım eşlik etti. Bedenimdeki yoğun rehavet hali beni aciz kılarken sol tarafımda ani bir karıncalanma hissettim. Tereddütsüz başımı kaldırıp soluma baktım, karıncalanma hissi yoğunlaştı.

"Geldin," diye mırıldandım.

Sırtıma atılan ceketin kokusu tanıdıktı, bedenimi sarıp göğsüne bastıran kollar tanıdıktı. Ellerimi beline sardım ve başımı onun boyun boşluğuna gömdüm; eşsiz kokuyordu. Sırtımı sıvazlayan büyük elleri vücut ısımı arttırmaya çalıştığında sesini duydum.

"Onu buldum." Donuk tınısını esir alan rahatlamış bir ifadeyle, arkasından gelen adamını Sezgin'e haber götürmesi için geri gönderdi.

"Aptalsın."

"T-tamer'i gördüm," diyebildim. Her hece konuşma yetimi biraz daha yitiriyordum.

"Sakin ol, bir şey olmayacak. Birazdan Sezgin burada olur."

Sesi güven vericiydi, bedenimi hissetmemeye başlasam da ona inanmak bir mecburiyetti sanki benim için.

"Ö-özür dilerim."

Ellerini gevşeterek belimden kavradığında havalanan bedenim kendini onun kucağında buldu. Başım omzuna düştü, güçlü kolları bir kez daha sarmaladı kollarımın etrafından. Vakti geldiğinde beni kendi elleriyle öldürmeyeceğini bilsem halime üzüldüğünü düşünebilirdim.

"Masadan hiç ayrılmamalıydın." Kıvırdığım bacaklarım dizlerinin üzerindeydi, yere temas eden tek bir noktam dahi yoktu.

Tamamıyla ona sığınmıştım.

"O Tamer'in ecdadını si-"

"Seni neden göremiyorum?" Sözünü kestiğimde belki de son gücümle konuşmuştum. Her şey uçsuz bucaksız karanlığa karışmadan önce merak ettiğim tek şey buydu.

"Senin için böylesi daha iyi." Duraksadı. Karakteristik sesinde boy gösteren fersiz ifade, kapanmaya yüz tutmuş bilincimin oyunu olabilir miydi?

Devam etti. "Bazen bilmemek çok daha iyidir. Bırak herkes görsün ama sen hisset cehennem çiçeği."

Dudaklarından ikinci kez duyduğum bu sözle gözlerim kapandı. Bana kalan tek şey kokusuyken artık bedenimi hissetmiyordum, üşümüyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zemheri havaya kapattığım gözlerim açılmamak için ısrarcı bir tutum sergilerken, genzime dolan acı kahve kokusu zihnimi ihtilale uğratmaktan çekinmiyordu. Yumuşak zeminde yüzüme vuran sıcaklık, kulağımda yankılanan harlı ateşin çıtırtıları ve üzerimde hissettiğim ağırlık, kasvetli duygularımı arşa itiyordu.

Huzursuzluğum omurgamdan aşağı umarsız bir ürperti gönderdiğinde, arafta kalan bilincim yosun tutmuş karanlığından onun sesiyle ayrıldı.

"Tamer itini buldunuz mu?" En son duyduğum sesine karşın safi öfkeye gebeydi heceleri.

"Arattırıyorum, az önce mekânını bastım ama orada da yok. Tüymüş şerefsiz."

"Onu bulacaksın Sezgin! Benim yanımdaki kızı sıkıştırmak neymiş hesabını verecek!"

Uçlarda savrulan şuurum gerçekliğe doğru yalpalayarak yürüdü ve Ateş'in, öfkesinin sarıp sarmaladığı soğuk nefesiyle karşılaştı. Nefesi burnumun ucunu sıyırıp geçti bir an. Neyin nesiydi bu böyle? Saniyeler önce sesinin uzaktan geldiğine emindim oysa.

Hiç kimse aynı anda iki yerde olamazdı! Onu bu denli hissetmek korkuyu her bir hücreme itinayla serpiştirdi.

"Yalnız Hare'ye helal olsun, ölmek pahasına teslim olmamış Tamer'e. O kadar da korkak değilmiş ha, ne dersin?"

İsmimi bir kez duymamla saç diplerime kadar gerildim, gözlerimi ani bir refleksle açtığımda şömine ateşinin neredeyse dibin-

deydim. Üzerime örtülen kat kat örtüleri elimle itmek suretiyle başımı diğer tarafa çevirdim. Geniş koltuğa kurulmuş olan Sezgin, tam karşısına odaklamıştı açık kahve gözlerini. Ateş karşısındaydı yani, benden metrelerce ötede. İlk defa rüyamda gördüğüm birinin nefesini hissetmenin şaşkınlığıyla doğrulmaya çalıştım. Rüyaydı değil mi? O yoktu ama nefesi vardı, nefesinin kokusunu nerede olsa tanırdım.

"Onunki aptal cesareti," demesiyle bakışlarım istemsizce tekli koltuğa gitti. Ne olduğuna bir anlam veremedim, neredeyse nefesinin sesinden konumunu tahmin edebiliyordum. Beklenen oluyordu sanırım; delirmeye başlamıştım.

"Beni hissetti," diye devam etti buz gibi sesiyle. "Onu bulduğumda sessiz olmaya özen göstererek yanına yaklaştım. Titriyordu, beni fark etmesi imkânsızdı ama o tek seferde bakışlarını yüzüme dikti."

"Siktir!" Sezgin şaşkın ifadesini sabit tutarak geriye doğru yaslandı ve kaldırdığı ayak bileğini yere basan dizinin üzerine koydu. "Büyücü mü lan bu kız?"

"Düşüncelerinin saçmalığını sikeyim Sezgin, büyücü olsa duvar dibinde ölümünü bekler mi?"

Sezgin'in suratı düşerken, "Haklısın," diye mırıldandı kendi kendine.

"Çaresizdi," dedi daha kısık bir sesle. "Kollarıma aldığımda benden başka çaresi yoktu."

Sözlerinin üzerine, saatler öncesinde yaşadıklarımız düştü gözlerimin önüne; ona nasıl sığındığım, soğuk tenine sokularak ısınmaya çalıştığım ve kokusu.

Burnumun direğini sızlatan kokusu.

"Acıdın mı kıza?"

"Bilmiyorum."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu tekrar ihtiyara götüreceğim. Muhakkak tatmin edici bir açıklaması olmalı."

"Biraz kendini toparlamasını bekle, bitkin görünüyordu."

Kısa bir sessizlik oldu. Ateş'in vereceği cevabı bekledim oturur pozisyona geçerken.

"Bence yeterince kendine gelmiş gibi görünüyor." Uyandığımı fark etmesine elbette şaşırmamıştım. İstifimi bozmadan bacaklarımı minderden uzattım ve örtüleri katlamaya başladım.

"Nasılsın Hare?" Sezgin'in yüzüme bakarak sorduğu soruyu başımı yerden kaldırmadan yanıtladım.

"İyiyim."

Örtülerden tamamen kurtulduğumda üzerimdeki beyaz elbisemle kalakalmıştım. Etek kısımları oturduğum kirli duvar dibinin pas rengini almıştı ve en az benim kadar yıpranmış görünüyordu.

"Git de yıkan, birazdan yemek hazır olur. Yiyip çıkacağız."

Yemek mi? Yeni uyandığıma göre sabah olması gerekmiyor muydu? Burada saati havaya bakarak tahmin etmek zordu; hep alacakaranlık, hep rüzgârlı ve hep solgundu iklimi.

"Kahvaltı demek istedin sanırım."

"Kusura bakmayın, kahvaltı saatini kaçırdınız küçük hanım." Sesindeki alaycı tonu duymazdan geldim, zaten başka seçeneğim de yoktu.

"Saat kaç?"

Ayağa kalkıp beni banyoya götürecek uzun koridora yöneldiğimde bakışlarım onun oturduğu tekli koltuktaydı.

"Ne yapacaksın saati, randevun mu var?"

Bezgince gözlerimi devirip adımlarımı hızlandırdım. Onunla konuşmaya çalışmak büyük bir aptallıktı ve ben her seferinde bu aptallığı tekrarlayıp ağzımın payını alıyordum. Kaldığım odaya girerek çantadan siyah tayt ve mürdüm rengi kalın kazağı çıkardıktan sonra, siyah iç çamaşırı takımını da aldığım kıyafetlerin içine tıktım. Derin'in benim için getirdiği kıyafetleri çantadan çıkarıp odadaki çift kapaklı ahşap dolaba dizmeliydim belki ama bu, orada daha uzun kalacağımın sinyallerini verdiği için sürekli erteliyordum.

Banyonun çeşitli yerlerine konumlandırılmış ısıtıcılar bana ihtiyacım olan sıcaklığı altın tepside sunarken, elbisemden kurtularak çıplak bıraktığım bedenimi derecesi sıcağa yakın olan suya aheste aheste bıraktım. Rahatlatıcı su üzerimdeki tüm kötü ener-

jiyi kovalıyor, bedenime daimi olarak hâkim olan rehavet halini kısa süreliğine de olsa def ediyordu. Parmaklarımı daha önce hiç duyumsamadığım, değişik kokularda olan karışımların üzerinde gezindirmeye başladığımda beyaz ve gri olanları es geçtim, oysa uzun ve ince olan şişeler oldukça güzeldi.

En geride duran kahverengi şişenin üzerinde dururken yarılanmış olduğunu fark ettim. Elime alıp bir denizkızı misali suda süzüldüm ve sırtımı toprak küvetin baş tarafına dayadım. Karışımın tıpasını usulca açıp maskülen kokusunu duyumsamamla kendiliğinden kapanan gözlerim bunun Ateş'e ait olduğunu hissettiriyordu bana. Ateş'in mistik kokusunun arasında seçilen fakat bir türlü adlandıramadığım aromayı artık biliyordum.

Yaramazlık yaparken annesine yakalanmış küçük bir çocuk gibi, yaptığım yanlışın farkına vararak karışımın kapağını hızlıca üstünkörü kapattıktan sonra onu yerine koymak için eğilmiştim ki elimden sabun misali kayan şişe hızla suya düştü ve ağzı kapatılmadığı için içindeki sıvı anında berrak suyla buluştu. Panikle karışımı sudan çıkarıp ağzını sıkıca kapatarak yerine koyduğumda, hareketliliğimden dolayı köpüren su dört bir yanıma sıçradı. Üzerimden ilk şaşkınlığı atarak ayaklanıp köpüklü suyun bedenimden akıp gitmesine izin verdiğimde derin bir nefes almıştım. Saçlarımı ve bedenimi ayakta bol su ve farklı bir karışımla yıkadıktan sonra kokusunun üzerime sinmemesini dileyerek küvetten çıktım.

Derin ve Izabelle birbirlerine attıkları ters bakışlar eşliğinde ellerindeki tabakları masaya bıraktıklarında masaya doğru yaklaşıp, "Merhaba," dedim. Izabelle'den mırıltı halinde yanıt alırken, Derin gülümsemese de samimi bir karşılık verdi.

"Merhaba canım, nasıl oldun?" Karşıma geçip oturdu, benim de oturmam için eliyle işaret etti.

"Daha iyiyim."

"Seni yalnız bırakmamalıydım."

"Kendini suçlama." Masaya oturdum ve bakışlarımı pişmanlık dolu ifadesinde gezdirdim. Dudaklarını aralayıp cevap vereceği sırada Izabelle'in yüksek sesiyle kelimelerini yutarak ona baktı.

"Sevgilim, hadi sofra hazır. Gelin yoksa bu ikisi her şeyi silip süpürecek, o kadar uğraştım boşa gitmesin."

"Bana bak şeytan," derken elinde çatalı dik tutarak sinirle sıktı Derin. "Sen mi uğraştın?! Makarna suyu koyup, pişen yemekleri masaya taşımak ne zamandan beri yemek yapmaya dâhil oldu?"

"Tamam kızlar sakin, ikinizin de eline sağlık." Sezgin yanımda duran sandalyeyi çekerek oturduğunda tam karşısına, yani Derin'in yanına Izabelle geçti.

Sezgin'in attığı çapkın bakışlara kıkırdayarak oturduğu yerde doğruldu Izabelle. Sevgilisinin yanağını okşadığında, Sezgin de onun elinin üzerine sesli bir öpücük bıraktı.

"Lan bırakın sofra başında oynaşmayı." Masanın başköşesinde çekilen sandalye Ateş'in oturduğunun habercisiydi.

Onun uyarısıyla herkes önüne dönüp yemeğe başlarken Derin'in yüzünde güçlü kadın maskesi vardı yine. Belli etmese de az önceki manzaranın canını acıttığını biliyordum. Hatta bir ara dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı ve gamzeleri keyifsizce göstermişti kendini.

"Çıkalım." Sandalye dakikalar sonra tekrar geriye doğru sendeledi.

"Ama Hare daha yemeğini bitirmedi."

"Elini çabuk tutsaydı, çıkıyoruz."

Derin, sesli bir şekilde oflayarak çatalını tabağa bıraktığında ayaklandım. "Ben doymuştum zaten."

Bana inanmayan gözlerle baktıktan sonra içeri gidip kalın bir ceket getirdi. Derin'in söylediğine göre gideceğimiz mesafe kısaydı ve açık alanda durmayacaktık, yani bu sefer iğneden kurtulmuştum. Açılan dış kapıya doğru yönelip Ateş'i takip ederek siyah arabaya bindiğimde dizlerimin üzerine bir poşet bırakıldı.

"Giy şunları."

"Bu ne?"

"Açıp bakmaya ne dersin?"

Sürekli terslemelerine maruz kaldığım için tepkisizliğimi muhafaza ederek poşeti araladım. İçinden çıkan bere, eldiven ve atkıyı itirazsız taktıktan sonra yola koyulduk. Tek kelime etmeden başımı cama dayayıp bomboş yolları izlemeye başladım.

Tenha sokaklar insan arayışında değildi, sanki kimse nefes alsın istemiyordu kimsesiz kaldırım taşları.

"Nereye gittiğimizi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Güzel."

İfadesiz kısa diyaloğumuz bittiğinde daha önce geldiğimiz iki katlı ahşap evin önünde durduk. Hiç şüphesiz buradaki en samimi ev burasıydı.

"Arabadan in, hızlı adımlarla yukarı çık." Kesin emrine karşın tepkimi susarak verdim ve söylediğini yaptım.

Gıcırdayan ahşap merdivenler, daha önce karşılaştığım boncuk perdelere ulaştırdı beni. İçeri doğru attığım bir adımla, kimsenin orada olmamasını fırsat bilerek eski koltuğa yerleştim. Yanan soba, odada kapı olmamasına rağmen içeriyi fazlasıyla ısıtmıştı; tuhaftı.

"İhtiyar atölyesine gitmiş, biraz beklememiz gerekecek."

Hareketlenen boncuk perdeyi geriye doğru çekilen sandalye takip etti. Sobanın yanında, tam karşımda oturmuştu. Eşyalar hareket etmese de onun orada olduğunu garip bir şekilde biliyordum. Yaşlı adama sormam gereken ilk soru bu olmalı, diye düşünerek zihnimin bir köşesine görünmez bir kalemle not ettim.

"Ne atölyesi?" diye sordum geçen birkaç dakikanın ardından.

"Aklına gelen atölyelerden değil, elbise ve örtü dikiyor."

Burada dikiş makinesi olmasının mümkün olmayacağını bildiğim için, "Eliyle mi!" diye saçma bir soru sordum.

"Yok ayağıyla!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bıkkınlığımı belli edecek sesli bir nefes aldım.

"Dünya hâlâ aynı mı?" Beklemediğim bu soru karşısında irkilen bakışlarım sobadan ayrılıp onun olduğu yere kilitlendi.

"Nasıl yani?"

"Hâlâ aynı mı, ağaçlar yeşil mi? Sokakta hayvanlar dolaşıyor mu ya da koşup oynayan çocukların neşeli çığlıkları gökyüzüne ulaşıyor mu?"

Yirmi bir yıllık hayatım boyunca duyduğum en tuhaf soru

karşısında dudaklarım aralandı, birkaç saniye bekledikten sonra "Aynı," diyebildim.

"İnsanlar hâlâ yabancı mı ve..." Sustu, keskin bir sükûnet odayı doldurduğunda rahatsızca ayağa kalkıp boncuk perdeye doğru ilerledim.

İşaret parmağımla araladığım iki üç santimlik boşluktan, terk edilmiş sokakları izlemeye başladım.

"Ve hâlâ hain mi?"

Sorusunun getirisi kocaman bir boşluktu benim için; zira hayatımda tanıdığım tek hain insan babamdı. Sessiz adımları yanan sobanın çıtırtı sesine karıştığında soğuk nefesini ensemde hissettim. Kaskatı kesilen bedenimin ona dönecek cesareti yoktu.

"Bilmiyorum," diyebildim ve omzumda hissettiğim elinin uyguladığı kuvvetle bedenimin yarısını mecburen ona çevirdim.

"Biliyorsun." Yakındı, yine çok yakındı ve yine nefes almayı unutturuyordu sesinin donuk tınısı. "En hainleri de kızıl saçlı kadınlar."

Gerdanımda hissettiğim nefesiyle kaskatı kesildim, yine de sözleri inkârın güçlü ayaklanmalarını başlatmıştı içimde.

"Ben hain değilim," diye fısıldadım.

Soğuk nefesini oraya üflediğinde gözlerimi kapattım.

"Sen." Duraksadı, içim titriyordu. "En az onun kadar hainsin." Derin bir nefes aldı. "Ve en az onun kadar güzel kokuyorsun."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avuç içlerimi ısıran yakıcı terle genzimden aşağıya sarkan katran tadı aynı ayrıntının hüsran dolu sonucu olarak baş gösterirken, olduğum yerden milim kımıldayamadım. Onun elleri altında nefesinin kurbanı olduğum gerçeği, görünmeyen gözlerine bakmaya mecbur bırakıyordu harelerimi. Saniyeler önce üstüme yapıştırdığı yaftayı hayatım boyunca hak edecek tek bir harekette bulunmamıştım; bu yüzdendi kırgınlığım, kızgınlığım.

"Hayır!" Sesim inkârın en koyu tınısını takındı. Bu benim için kabul edilemezdi.

"Beni kimseyle bir tutmaya hakkın yok. Ben kimseye ihanet etmedim."

Omzumdaki iri elleri usulca aşağı kaydı ve dirseğimde durdu, sıkıca kavrayarak kendine çekerken sert bedenine çarpan bedenim yalpaladı.

"Ama edersin, fırsatını bulduğun ilk anda hem de." Dudaklarımı yalayan soğuk nefesi kendimi savunmama engel oluyordu. Dilimin ucuyla kuruyan dudaklarımı ıslatıp zar zor konuştum.

"Derdin ne senin?"

"Varlığın." Hızla inip kalkan göğsüm, taş sertliğini andıran ve midesi olduğunu tahmin ettiğim yere çarpıyordu, neredeyse titremek üzereydim ona bu denli yakınken.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım." Son kelimeme vurgu yapmaktan geri kalmadım, tutuşu canımı yakacak kadar sıkılaştığında ağzımdan acı bir inleme firar etti. "Ahh!"

"Canın mı acıdı?" Alaycı ses tonu ona inat duruşumu dikleştirmeme yardımcı oldu. Kaşlarımın birini kaldırıp dirseğimdeki sızıyı hiçe saydım.

"Acımadı."

O an, orada kolumu kırsa yardım edebilecek kimse yoktu. Ateş'in dediği gibi, benimki aptal cesaretiydi sanırım. Daha sözüm henüz bitmişti ki kolumu biraz daha sıkmasıyla tiz bir çığlık atıp refleks olarak boşta kalan elimi boynuna yerleştirdim. O an bir şey oldu; eli hızla benden ayrılırken bedenimi pervasızca yere savurdu. Koltuğun kenarındaki sert tahtaya denk gelen bel boşluğumdan yükselen nahoş sese acı dolu çığlığımın eşlik etmesinin akabinde, çektiğim yüksek dozda ıstırapla birlikte yanağımdan yaşlar süzülmeye başladı.

Hareket edemiyordum, sanki belimde birkaç kemik kırılıp acımasızca etime saplanmış gibi her doğrulma çabamda canımı yakıyordu. Ellerimi yere bastırıp çektiğim acıdan dolayı kirpiklerimi sıkıca kapattım. Dudaklarımdan dökülen küçük hıçkırıklar Ateş'in eseriydi. Ellerimle yerden destek alacağım sırada, az önceki öfkeli dokunuşunu tekrar bedenimde hissettim. Biri belime giderken, diğeri olası ani bir hareketimi önlemek için karnımın üzerinden baskı yaptı. Nazikti.

"Dokunma bana!" Gözlerimi açmadan ettiğim itirazı duymazdan geldi.

"Sakin ol, incinmiş olmalı." Nefesi saçlarımın başladığı noktaya esti ve onu uzaklaştırmak için söyleyeceğim hiçbir laf işe yaramayacaktı, biliyordum.

"Bırak beni," dedim yine de.

"İsteyerek yapmadım, birden oldu, ben de anlamadım." Duraksayarak konuşması bana bir şeyleri izah etme çabası olarak görünse de işin aslı öyle değildi. O kendine izah ediyordu.

İri parmakları kazağımı sıyırıp çıplak bel boşluğumla buluştuğunda vücudumdaki tüm tüylerin ürperdiğini hissettim. Orada bir süre gezindi, arada belirli noktalara yaptığı baskı canımı yaksa da dayanılamayacak gibi değildi, hatta garip bir şekilde iyi geliyordu.

"Çek elini!"

"Sadece incinmiş, şimdi seni yavaşça kaldıracağım, elini boynuma sararsan daha az canın acır."

İtiraz etmeme mahal vermeden karnımdan ayrılan eli dizlerimin altından geçti. Belimdeki diğer eli oradaki hâkimiyetini sürdürürken, avuç içini iyice açarak sağlam bir destek verdiğinde ağır ağır havalandım. İstemsizce boynuna doladığım cılız kollarım aramızdaki kısa mesafeyi kapattı ve burnuma çarpan burnuyla mide boşluğumdan ılık bir ürperti akıp gitti.

"Kokumu bir başkasından duyumsamak ilginç," dedi kalçamı kanepeyle buluştururken. "Üstelik teni sıcak bir turunçgilden."

Anlamıştı işte! Yanaklarıma hücum eden sıcak kan beyaz olan tenimi hiç kuşkusuz çoktan pembeleştirirken, sanki göz kontağımız varmış gibi hızla kaçırdım bakışlarımı.

"Senin olduğunu bilmiyordum."

"Eminim öyledir."

Belimin altına yerleşen kanepenin minderiyle yarı yatar pozisyonda oturuyordum. Ateş gerçekten normal değildi; önce beni iterek canımı yakıp, ardından sanki bunu yapan kendisi değilmiş gibi telafi etmeye çalışıyordu.

"Neden canımı acıtmaya çalışıyorsun?"

Hemen yanımdaki varlığı sol omzumu baştan başa karıncalandırdığında sadece yarım metre ötemde oturdu.

"İsteyerek yapmadığımı söyledim."

İnsan nasıl istemeden birine fiziksel güç uygulardı? Bu basit bir lakırdı değildi ki aniden ağızdan kaçsın.

"Peki, söylediğin sözleri de mi istemeden söyledin?"

"Şansını zorluyorsun, küçük."

Konuşmanın aslında burada noktalanması gerektiğini bilincindeydim fakat içimdeki yakıcı merak beni geri adım atmamaya tetikliyordu.

"Beni kimle bir tutuyorsun?" diye sordum bir çırpıda. "Bu şehirdeki kızlara benzemediğimin farkında olduğunu sanıyordum."

Sözlerimi bitirmemle nefesi yeniden burnumun dibinde bitti, nefesimi tuttum ya da nefes almayı unuttum. Yakınlığı bedeni-

min isim veremediğim reaksiyonlar göstermesine sebep oluyor ve ben buna herhangi bir anlam yükleyemiyordum.

"Benim sözlerimin burayla bir alakası olduğunu kim söyledi?" Tuttuğum nefesimi bir anda bırakınca bu sefer onun nefes alış verişi bir süreliğine duraksadı ve dudaklarımın üzerine doğru fısıldadı. "Benim sözlerimde yaşanmışlık var."

Sözlerine bir anlam vermeye çalıştım. Olmadı. Belki hiç olmayacaktı.

İfadesiz bakışlarım boşluğa dalıp giderken içeri giren ihtiyar, Ateş'in benden hızlıca uzaklaşmasını sağladı. Yaşlı adamla bakışlarımız kesiştiğinde duruşumu düzeltmeye gayret ettim.

"Rahat ol kızım," dedi eliyle tekrar yatmamı işaret ederek. Ağır adımları sobanın hemen arkasındaki minderlere doğru ilerledi ve beline destek vererek oturdu. Sanki biz burada yokmuşuz gibi elindeki organ iğneyle siyah bez parçasını dikmeye başladı.

"Ne oldu bu kıza Ateş?"

Sobanın yanındaki eski sandalye geriye doğru sendeledi ve oraya oturdu Ateş. "Düştü."

"Nasıl düştü?"

Milim milim doğrulma çabalarım, bana iğne batması şeklinde sızılar hediye ediyordu ki küçük odada oluşan sessizliği Ateş'in buz gibi sesi bozdu.

"Ben ittim." Gayet normal bir şeymiş gibi söylemesinin hayretle karşıladım.

"Neden?" Yaşlı gözlerini elindeki uğraşından ayırmadan konuşması, sanki soruların cevabını biliyor gibi gösteriyordu onu.

"Bilerek yapmadım," dedi bana söylediği gibi.

"Sana beklemediğin anda, aniden mi dokundu?"

Şaşkınlığım acımı örtbas ettiğinde, bacaklarımı yere indirerek oturduğum yerde öne doğru kaykıldım. "Siz nereden biliyorsunuz?"

"Soğuk ve sıcağın çatışması, etki tepki diyelim," diye konuştu sorumu es geçerek.

Çevresine özenle serpiştirilmiş çizgilerin olduğu açık kahve gözlerini uğraşından ayırarak çehreme doğru kaldırdı.

"Onu hissediyorsun," dediğinde tüylerim diken diken olmuştu.

"Sana yaklaştığında vücudun bunu hissedip tepkiler veriyor veyahut ne tarafta durduğunu tahmin edebiliyorsun. Onun soğuk bedeni de seni hissetmeye başlamış görünüşe bakılırsa."

Nereye koyacağımı bilemediğim ellerim ve karışan düşüncelerim, tüm bu olanlara bir anlam veremeyen zihnimin mecalini yitirmesi yüzündendi. Bu adam büyücü müydü? Ah, hayır! Kesinlikle o tür işlerle uğraşabilecek birine benzemiyordu.

"Buraya bunun için geldik ihtiyar." Sesinde afallamış bir ifade sezemedim ya da bunu belli etmiyordu. Oysa benim için duygularımı saklamak dünyanın en zor işiydi.

"Bu nasıl oluyor? O beni nasıl hissedebilir?"

Bir an üzerimden ayrılmayan gözlerine beyaz sakallarını sıvazlayan elleri eşlik etti. Düşünüyor muydu? Hayır, bu adam her şeyi biliyordu.

"Anlatacağım, aşağıdan siyah bez çantayı getir Ateş, kızın beline bir şeyler sürelim. Sert itmişsin belli."

Bir cevap vermeden yerinden kalktığında birbirine çarparak hoş sesler çıkaran boncuk perdeden gittiğini anladım. Yaşlı adamın ağzından çıkan her söz onun için büyük ehemmiyet taşıyordu hiç kuşkusuz.

"Anlamıyorsun," dedi bu sefer kalın ve gür sesiyle. "Olanları anlamıyorsun, sana tavsiyem anlamaya çalışma çocuk."

Zihnimin kıvrımlarında gezinen düşüncelerim yalpalayarak tepetaklak olmuştu. Bilinmezliklerimin ortasında yakılacak fersiz bir ışığa bile muhtaçtım.

"Ruhlar Şehri'ne akıl sır erdirmeye çalışma, kafayı yersin." Kirpiklerime sinen dehşetle gözlerimi yaşlı adamdan ayıramadım.

"Burası dünya ve ahret arasında kalmış o ince çizgi; burası araf. Açıklama yok, mantıklı hiçbir şey yok. Yüzyıllardır burada yaşıyor olmama rağmen bildiğim tek bir şey var; eceliyle ölen kimse gelmiyor Ruhlar Şehri'ne..."

"N-nasıl yani?" Alacağım cevabı beklemeden yanıtlar bir bir düşmeye başladı aklıma. Derin de Ateş de ecelleriyle ölmemişlerdi. Evet, ama peki ya diğerleri?

"Ölmemesi gereken zamanda ölen insanların ruhu düşer buraya," diye devam etti.

Mantığımı taşlayan absürtlükler benliğime eşsiz soru işaretleri bıraktı. Kabullenmenin sınırındaki o ince çizgideydim, bir adım atsam alışacaktım sanki tüm bunlara ama atamıyordum.

"Söyle bana." Gözlerimi kocaman açıp onun gözlerine diktim. "Onu neden hissediyorum?"

Bakışları yine uğraşına düşerken dikmeye devam etti. Tüm algılarımı açmış, ondan gelecek cevabı çaresizce bekliyordum.

"His." Duraksadı, gözleri boşluğa düştü, sözleri beni boşluğa düşürdü. En derinlerde sürüklenen ruhum bilinmezlikle çırpındı.

"Hislerin öyle güçlendi ki tüm bu reaksiyonları doğuran hislerin çok daha fazlasına gebe."

"His," diye tekrarladı dudaklarım.

Benden izinsiz, sorgusuz sualsiz boncuk perdenin ardına düşen gözlerim onun orada olduğunu biliyordu.

Duymuştu; aramızdakini ve çok daha fazlasını.

Hissediyordum, çok daha fazla yanacaktı canım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabanın ön camına düşen aceleci yağmur damlaları, alacakaranlık havaya yaraşır bir şekilde metalik renkteydi. Bakışlarımı mıhlanmış gibi damlaların üzerine sabitledim. Her damla bir öncekinin akıbetini paylaşırcasına birbiri ardına akıp gidiyordu. Su birikintisine giren tekerleklerin sıçrattığı çamurlu sudan nasibini alan kaldırımlar arkamızdan söverken, tedirginlikle harmanlanan düşüncelerim tiz bir çığlık attı ve ihtiyarın sözleri zihnimde milyon kez yankılandı.

"O ihtiyarın her söylediğine inanma, iyice bunadı." Dakikalar süren sessizliği karakteristik sesiyle bozduğunda irkilerek başımı sürücü koltuğa çevirdim. Bir kez daha yokluğu karşıladı beni.

"O zaman neden yanına gittik, neden merak ettiklerini ona sorma gereği duyuyorsun?"

Onun güçlü sesine karşın, sinek vızıltısı kalacak derecede inceydi sesim. Belki de beni ciddiye almayışının en önemli sebeplerinden biri de buydu; sesim kadar güçsüz olan bedenim ve ruhum sözlerimin tüm ehemmiyetini sömürüyordu.

"Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir," dedi kendinden emin tonla.

"Kardeşini geri almak için beni öldürmen gerektiği konusunda araftasın o zaman."

Kendimden beklemediğim bir biçimde cesaret isteyen sorular sormam, cümlemin bitiminde akıbetimi suratıma vuruyordu.

Gelirken kısacık süren yol, son sorduğum sorunun yanıtını bekleme süresiyle dönerken daha uzun gelmişti sanki.

Aldığı rahatsız nefesler ilmek ilmek huzursuz havaya karıştığında, "Bunu seninle konuşmayacağım," dedi.

"Ölmekten korkmuyorum," diye itiraf ettim. Öyleydi de. Nihayetinde bu şehirde ölmek benim için sonsuza dek yok oluş demekti; benim korktuğum şeyse yok olmak değil sevdiklerimden uzakta oradan oraya savrulup gitmekti, şimdi olduğu gibi.

"İğneden bile korkan bir kız, ölümden korkmuyor öyle mi?" Sesindeki alayı göz ardı ederek sanki görüyormuşum gibi olduğu tarafa bakmaya devam ettim. "Buna inanmadım."

Sıkıntılı bir nefes alıp, sırtımı koltukla bütünleştirdim. "İnanıp inanmamak senin seçimin, müstakbel katilimin hakkımda ne düşündüğünü pek umursamıyorum açıkçası."

Çıkışan cümlelerime öfkeli bir karşılık beklerken sergilediği sükût beni şaşırtmıştı. Sonumu bilmek mi çenemin bağını çözmüştü bilemiyordum fakat konuştukça konuşasım geliyordu.

Geldiğimiz yollardan farklı olarak, yapıların daha yoğun olduğu bir caddeye dönüş yaptığımızda rotasının ev olmadığını anladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsün."

"Söylesen olmaz mı?" Midemdeki minik mehter takımı araba salladıkça sedasını artırıyordu, bundan rahatsızlık duyarak avucumu oraya bastırıp sıktım.

"Bir şeyler yiyeceğiz," demesiyle yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu adamdan hiçbir detay kaçmıyordu kesinlikle.

"Ne yiyeceğiz?"

"Dürüm."

"Dürümcü mü var burada?"

"Evet."

"Ama burada hiç hayvan yok ki."

"Etle yaptıklarını kim söyledi." Bezmiş sesi duyularıma intikal ederken aramızda geçen diyaloglar kısa ve netti.

"Dürüme et yerine ne koyabilirler ki?" Yirmi bir yıllık yaşa-

mım boyunca sorabileceğim en saçma soruyu sorduğumu, kelimeler ağzımdan döküldükten sonra fark etmiştim elbette.

"Şaka mısın kızım sen?"

Utançla önüme dönüp hararetli damlaları izlemeye devam ettim.

"Doğru düzgün bir şeyler yiyemeden evden çıkarıyorsun, sonra da karnımı doyurmak istiyorsun. Dengesizliklerin beni saçma sorular sormaya itiyor, sence bu benim suçum mu?"

Araba ıssız bir duvarın yamacında yavaşladığında ani bir frenle durdu. Torpidodan son anda destek alarak olası bir ön cama yapışma durumumu önlerken, korku dolu bakışlarım olduğu yeri arşınladı. Sanırım bu onun kes sesini deme şekliydi.

"Bize oradan beş dürüm göndersene, dördü acılı olsun." Hafifçe araladığı arabanın camından bize yaklaşan adamla konuştuğunu idrak ederken, "Hayır," diye itiraz ettim.

"Benimki de acılı olsun."

Onu göremesem de yüzümde gezinen şaşkın bakışlarını tahmin edebiliyordum.

"Hepsi acılı," diye düzeltti ve bu son sözü bana tek kişiyi hatırlattı.

Lisedeyken çıkış saatimizde nadiren de olsa bizi Hakan Ağabey'im almaya gelirdi ve her geldiğinde sahil kenarında olmasa da İzmir'in en meşhur dürümcüsüne götürürdü. Başlarda acısız tercih ederdim Helin gibi, ama bir süre sonra ağabeyimin acılı olanı büyük bir iştahla yediğini fark ederek acılıya yönelmiştim. Üstelik yana yana yediğim halde üç taneden aşağı bitirmeden kalkmıyordum. Bu durum kardeşlerimin arasında dalga konusuydu o zamanlar, şimdilerde hatırladığım güzel bir anıdan ibaretti.

"Buranın acıları senin alışkın olduklarına benzemez, yanarsın haberin olsun."

Cama tıklatılmasıyla hızla camı indirdi ve içeriye soğuk girmesine fırsat vermeden yiyecekleri alıp, novac diye adlandırdıkları tuhaf parayı dışarı attı. Adam yere düşen parayı aldı ve bu durumu yadırgamayan bir tavırla arkasını dönüp uzaklaştı. Arabaya yerleştirdiği ısıtıcılarla vücut ısım güvendeydi şimdilik, sonrasını ise düşünmek dahi istemiyordum.

Dizlerime bırakılan dürümü kâğıdından ayırıp koca bir ısırık aldım; fena acıydı ama bu beni durdurmadı çünkü çok acıkmıştım. Göz ucuyla içine baktım, et yoktu ancak ete çok benzeyen bir şey vardı ve yine kokusuzdu. Hızla ve büyük bir iştahla yediğim dürümden sonra şerbet kıvamındaki içeceğin yarısını kafama dikerek, ortamızda duran dürümlerden bir tane daha aldım. Onu da aynı iştahla yerken karnımın doymaya başladığını hissettim ama kural bu ya, üç olsa fena olmaz düşüncesiyle sonuncu dürüme uzandığım saniyede karşı taraftan uygulanan güçle istemsizce çekiştirme evresine geçtik.

"Senin o minik bedeninin içine orangutan kaçmış olmalı." Aynı paketin üzerinde ikimizin de elleri vardı ve o an ikimiz de aynı şeyi istiyorduk.

"Biraz nazik olur musun, karşında bir kadın var."

"Kadın mı? Tahmin edemeyeceğin kadar çok kadın tanıdım, hiçbiri üçüncü dürüme yönelmedi."

"Her şeyin bir ilki vardır Ateş Karan." Cümlemin bitimiyle zihnimde bir ampul parladı ve tekrar dudaklarımı araladım. "Hem baksana, dürümcü tekrar gelmiş." O tarafa baktığını tahmin ettiğim sırada, paketi hızla çekerek kâğıdından sıyırdım. İlk ısırığı çiğnemeye başladığımda beklemediğim bir şey oldu; sağ yanağıma vurmaya başlayan soğuk nefesle paketi sıkarak ağzımdaki lokmayı zorlukla yutabildim.

"Sence ben bu tür oyunlara gelir miyim küçük?"

Sert göğsü omzuma çarpıyordu. Erkeksi kokusu ciğerlerime nüfus ediyor, soğuk nefesi sus çizgimi yakıyordu. Öylece hareketsiz durması nefes almamı bile unuttururken, ona çarpmasın diye başımı çeviremedim bile.

"Ama geldin," diye mırıldandım susmam gerekirken.

Bilerek mi yapıyordu bunu? Aldığı derin soluklar boynuma iğne gibi saplandığında atkıyı çıkarmış olmama lanet ettim.

"Sadece izin verdim," diye konuştu, sakindi.

Kendimi fark ettirmemeye çalışarak cam tarafına kaydırıyordum ki şahit olduğum eylemle gözlerim kocaman açıldı. Yiyeceğimden koca bir ısırık almıştı! Ve çiğneme sesleri eşliğinde usulca

uzaklaştı. Benim ısırdığım yerden ısırmıştı, dudaklarımın değdiği yere değmişti dudakları.

Afalladım.

"Şimdi yiyemezsin sanırım," dedi kendinden emin bir tonla. "Onu bana verirsen zevkle devam ederim."

Kızgınlıktan mı yoksa kabaran inadımdan mı bilinmez, paketi daha sıkı kavrayıp benim için büyük sayılabilecek bir ısırık aldım, hem tam onun ısırdığı yerden.

Yüzüne sinen ifadeyi ölesiye merak ederken araba hareket etti, bu sefer eve gidiyorduk. Varana kadar zorlanarak da olsa hepsini bitirip araçtan indim. Ne o ne de ben tek kelime ettik. Açılan kapıdan içeri girdiğimde evdeki derin sessizlikten içeride kimsenin olamadığını anlayarak odama doğru ilerledim. Ateş peşimden içeri girdiğinde kapıyı sertçe kapattı, yanımdan geçip giderken bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Odasının kapısı yavaşça açıldı ve aynı yavaşlıkla geri kapandı.

Kendimi yorgun hissediyordum, sanki kilometrelerce yol yürümüşçesine halsizdim. Uyumak üzere elim kapı kulpuna giderken duyduğum tıkırtılarla hızla elimi geri çektim. Ses uzaktan geliyordu ve neredeyse duyamayacağım kadar azdı. Geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım, sesler bir belirip bir kayboluyordu. Koridordan çıkıp salonun ortasında durdum ve bakışlarımı etrafta gezdirdim. Görünürde bir şey yoktu, Ateş'in de odasına girdiğine emindim, yani o olamazdı.

Bir süre olduğum yerde durdum, tuhaf bir şekilde tedirgin olmuştum. Tıkırtıları tekrar duyamayınca paranoyaklığıma lanet okuyarak odama geri dönüyordum ki gözüm aşağı inen merdivenlere düştü.

Bu merdivenleri daha önce de görmüştüm ama aşağıda ne olduğunu hiç merak etmemiştim. Odama gitmek için bir iki adım daha attım, ancak zihnimin duvarlarını kemiren merak bana aşağı inmem konusunda baskı yapıyordu.

Adımlarım bana sormaksızın aşağı inen ahşap merdivenlere yöneldi. Acelesiz, yavaş yavaş aşağı kadar indiğimde karanlığın

kucağında buldum kendimi. Kısa koridorda iki odanın varlığı göze çarparken hızlanan nefesimi göz ardı ederek ilerledim ve kapısı aralık duran odalardan birinin aralığından başımı uzattım. Karanlığa alışan gözlerim buranın ilkel spor aletlerine ev sahipliği yapan spor odası olduğunu idrak etmemi sağladığında geri çekilip diğer odaya yöneldim. Ensemde hissettiğim ürperti odaya yaklaştıkça cesaretimi tarumar ediyor, kapı eşiğinden sızdığını fark ettiğim buhar omurgama pervasız darbeler indiriyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi rahatlatmaya çalıştım, başaramadım. Yine de titremeye yüz tutmuş ince parmaklarımı, zaten açık olan kapıya uzatıp bana görüş açısı sağlayabileceği şekilde ağır ağır araladım. Aralıktan sızan bakışlarım arkası dönük sarışın kadının sırtında takılı kaldı. Kalbim hızla göğüs kafesimi döverken olduğum yere sindim.

Eski ahşap masa üstünde, kadının çaprazında büyükçe kirli, beyaz bir mum vardı ve neredeyse her tarafına iğneler batırılmıştı. İğnelerin alt tarafında, anlam veremediğim ilginç figürler vardı. Mumun fersiz ışığı etrafa tuhaf, ekşimsi bir koku yayarak buhar saçıyordu. Sarışın kadın yanan muma elindeki şeyleri ufalamaya başladığında, bilmediğim bir dilde sözler fısıldamaya başladı. Donmuş gibiydim, belki de az önce odama girip uykuya daldım ve rüya görüyordum.

Kadının adını bilmediğim otlara yönelmek için iki santim kadar eğilmesiyle su dolu bir fanus görüş açıma girdi; suyun içinde kara kalemle yapılmış bir resim vardı, merakım beni bir iki adım daha içeri girmeye teşvik etti. Resim netleşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu Sezgin'in portresiydi! O an yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve ağzımdan tiz bir şaşkınlık nidası firar etti.

Kadın bana döndü!

Kadının mavi gözleri dehşetle açıldı!

Kadın, Izabelle'den başkası değildi!

YİRMİNCİ BÖLÜM

Korku ilmek ilmek boğazıma işlediğinde, sükûta tav olmuş çıtımın çıkmaya mecali yoktu. Sanki yakalanan benmişim gibi mavi gözler öfkeyle parlarken, harelerime serpiştirilen cesaret kırıntıları eriyip tükendi ve ayaklarım birkaç adım geri gitti. Nefesim daralmaya yüz tutmuş, kasvetli odadaki duvarlar üzerime gelmeye başlamışlardı. Yapılması gereken kaçmak eylemini gerçekleştiriyordum ki neredeyse üzerime atlamak suretiyle dibimde biten Izabelle parmaklarını koluma sapladı.

Sivri uçlu tırnaklar giysimin üzerinden bile canımı yakmaya yeterli geliyordu, beni insanüstü bir güçle içeri çekip kapattığı kapının ardına yasladı. Şeytani bir mavilikte parlayan gözleri mantığıma derin kesikler atıyordu ve ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Ne işin var senin burada?!"

Izabelle'di; fakat sanki o değildi. Sesi uzaktan, dalga dalga geliyordu. Ürkütücüydü, fazlasıyla ürkütücüydü.

"B-ben sesler duyunca..."

"Kes yalan söylemeyi! Ben ses yapmam!"

Yutkundum, tutuşu sıkılaştıkça sivri tırnak uçlarının tenimi kazıdığını hissediyordum. Öyle güçlüydü ki bırak kurtulmaya çalışmayı, kıpırdamam dahi mümkün değildi.

"Izabelle," diyebildim korku dolu bir gözyaşı yanağımı süslediğinde. "Canım acıyor."

Yüzünü hafifçe yana doğru eğdi alayla, dudaklarına sinsi bir gülüş peyda oldu.

"Çok mu acıdı minik yılan?" Kolumdaki artan baskısıyla canhıraş bir çığlık atacağım esnada elini ağzıma kapattı.

"Şşş! Sakın sesini çıkarma, senin için hiç iyi olmaz, anlaştık mı?"

Çaresizce başımı sallayarak onayladım. Kalp çarpıntılarım göğüs kafesimle husumetini sürdürürken, ellerini usul usul benden uzaklaştırdı ve hiçbir şey olmamış gibi tahta tezgâhın yanına giderek otları mum ışığında yakmaya devam etti.

"Kaçmayı düşünme, adım attığın an saçlarına yapışarak o güzel kafanı zeminle buluşturururum ve bunu yaparken nazik olabileceğimi zannetmiyorum."

Sızlayan kolumun üzerine kapattığım parmaklarım titriyordu. Buraya geldiğimden beri zayıflığıma ettiğim lanet bir kez daha gerçekleşti. Çıkarmadığını iddia ettiği o seslere hiç yönelmemeliydim, buraya hiç gelmemeliydim.

"Ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, aramızda geçen rutin bir konuşmanın devamını getiriyormuş gibi.

"Büyü yapıyorsun."

Aklıma ilk gelen şeyi söylemenin telaşıyla huzursuz bakışlarımı beline uzanan sarı saçlarına diktim.

"Zeki kız, peki ne büyüsü yapıyorum?" Bana bakmıyordu ancak her hareketim onun kontrolü altında gibiydi.

"Aşk büyüsü mü?" diye sormamla alaylı bir kahkaha koyuverdi. Yukarı kalkan başı, saçlarını kalçalarının üzerine konumlandırdı.

"Aşk kadar basit bir şeyle uğraşır mıyım?" Dizlerini hafif kırarak ve dua okuyormuş gibi anlamsız kelimeleri fısıldayarak mumu üfledi.

"Sonsuz sadakat ve tapmak kadar kuvvetli duygular varken aşk gereksiz." Bana döndüğünde kalçasını tezgâha dayayarak kollarını birbirine bağladı, dakikalar önceki haline nispeten çok daha sakindi.

"Bu yaptığın yanlış, birini isteği dışında yanında tutman adil değil."

Dilini damağına vurarak onay vermeyen o nidayı üç kez art arda çıkardıktan sonra kaşları havalandı.

"Bu seni ilgilendirmez. Hem, fazla merak insanın başına neler getirir öğretmediler mi sana?"

Alenen tehdit ediliyor, çaresizce sözlerinin ağırlığıyla eziliyordum. Izabelle gerçekten kötü biriydi.

"Gitmek istiyorum."

"Gideceksin elbette." İşaret parmağını havaya kaldırıp bana birkaç kez salladı. "Ama önce bu gördüklerini kimseye söylemeyeceğinden emin olmalıyım."

Susar mıydım? Hayır! Şu an susmayı kabullenmiş gibi görünsem de gördüklerimi ilk fırsatta Derin'e anlatmam kaçınılmazdı.

"Kimseye bir şey söylemem, merak etme."

"Sence ben senin sözüne inanır mıyım?" Elbette inanmazdı, düşüncelerim parçalara bölünüp kendi kabuklarına çekildiğinde sorgu dolu bakışlarım yüzünü arşınladı.

"Tamer," dedi irkilmeme sebep olarak. "Haftaya Dünya'ya gidecek."

"Bu beni ilgilendirmez." Üstüne basa basa söylediklerim onu rahatsız etmişti, bana doğru birkaç adım atıp yüzüne pervasız ifadesini oturttu.

"Eğer bu gördüklerini unutursan ailenden sana haber getirmesini sağlayabilirim."

İçimi sızlatan özlemime harf harf saplanan sözleri ufalandı, her bir milimi benim için sonsuz ehemmiyet taşırken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Elimi arkaya atıp belime temas eden kapı kulpuna sığındım ve aramızdaki tedirgin pantomime bir son verdim.

"Bunu yapar mısın?"

Sesim muhtaçlık içeriyordu, ailemden gelecek en ufak habere muhtaçtım. Öyle özlemiştim ki onları.

"Çıkarım olan her şeyi yaparım." Gayet net olan cevabını aldığımda yönelttiği soruyu içimden tekrar ettim. Derin'in göz göre göre acı çekmesine razı olabilecek miydim bilmiyordum.

Öte yandan ailemin nasıl olduğunu bilmeye ölesiye ihtiyacım

vardı, özellikle Hakan Ağabey'imin benim yüzümden düştüğü durum bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Belki bilmek bir işe yaramayacaktı. Ayrıca bunu sadece kendim için istemem bencillikse; evet bencildim. Kâbus dolu gecelerime bir nebze olsun huzur düşmesi için bencil olmak zorundaydım.

"Kabul ediyorum, kimseye bir şey söylemeyeceğim."

"Güzel." Sinsiliğin en ücra köşelerine mesken tuttuğu gülümsemesi bir kez daha kendini gösterdiğinde bu manzaraya dayanamayan tahammül seviyem oradan uzaklaşmak konusunda ısrarcıydı. Arkamı döndüm ve gelişime tezat hızla uzaklaştım oradan.

Tonlarca ağırlığı sırtlayan ruhum daha şimdiden masumiyet lobutlarımı yıkarken, hatırı sayılır kalınlıktaki örtünün altında cenin pozisyonu alarak ufacık kaldım. Derin'e karşı duyduğum suçluluk duygusu ve ailemden gelecek olan haberin yarattığı heyecanla huzursuz uykularımın beni esir alması uzun sürmemişti.

***

"Uyan."

Bedenimi saran sıcaklık hızla uzaklaştı ve tanıdık karıncalanma hissine ortaklık eden karakteristik sesi beni uykunun kollarından nezaketten uzak bir şekilde uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordum uykulu gözlerle yere atılmış örtüme bakarak.

"Gidiyoruz, hazırlan."

"Nereye?" Alacağım cevabı bilerek yönelttiğim soruyu uyku mahmurluğuma vererek doğruldum, verdiği cevapla beni yanıltmamıştı.

"Gidince görürsün."

Açılıp kapanan odanın kapısı bana çıktığını bildirirken yerdeki örtüyü alarak yatağı düzelttim. Büyük siyah çantadan aldığım koyu renkli dar paça pantolon ve boğazlı kazağı üzerime geçirip ısıtıcıları kapatmayı es geçerek odadan ayrıldım. Açılan dış kapıya doğru adımladığımda aklıma düşen ayrıntıyla duraksadım.

"İğne?"

"Gerek yok." Sesi sabırsızdı, beklemek kesinlikle Ateş'e göre değildi.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Gözlerimi kısıp sorduğum sorunun hedefi aralık duran dış kapının hemen önüydü.

"Sezgin'in evine gidiyoruz. Geleceğimizi biliyor, sıcaklığı sana göre ayarladı, şimdi o güzel kıçını kaldır ve buraya gel yoksa aralıktan sızan soğukla gebereceksin."

Kurduğu uzun cümlenin neresinden tutsam elimde kalacak cinstendi, ben de olduğu gibi bırakıp ceketimin önünü tamamen kapattım ve hızlı adımlarla evin hemen önüne park edilmiş arabaya bindim.

Sürücü kapısının seri bir şekilde açılıp kapanması, içeri sızacak en ufak soğuğa bile şans vermiyordu.

"Neden Sezgin'in evine gidiyoruz?"

Cevap vermedi.

"Sana diyorum."

Yine cevap vermedi, üstelemedim.

Demirden yapılma arabanın çalıştığını gösteren bed sesin akabinde, toprak zemini döven tekerlekler bizi bulunduğumuz konumdan uzaklaştırdı, yine aramızda derin bir sessizlik kol geziyordu.

"Beni sadece terslemek için açacaksın ağzını öyle değil mi?" Dakikalar sonra sessizliğe darbe indiren benim cılız sesim oldu.

"Neden susmayı denemiyorsun?" Şu an bana nasıl baktığını merak etmem saçmaydı, ama ediyordum. Susmamı isterken mavileri çehremde dolaşıyor muydu?

Sustum.

Nefes alıp verişlerinin ritmine alışan zihnim, camdan ölü şehrin tuhaf mimarisini anlamaya çalıştı. Taze çekilmiş kahve kokusu arabasının dört bir yanına sinmişti, bu göremediğim halde içimde olduğu yöne bakma isteğini uyandırıyordu.

"Benim susmam senin lehine, konuşursam kırılırsın."

Kasılan düşüncelerim sözlerinin ağırlığının farkındaydı. Haklıydı, tüm sözleri paslı bir çivi niteliğinde saplandığı yerde ağır hasar bırakıyordu.

"Beni kırmak için özel bir çaba sarf ediyor gibisin," dedim. Sonuna 'Neden?' diye eklemek istesem de ekleyemedim.

"Öyle bir şey yok, küçük. Kendi kendine kurup durma." Adına tezat sesi buz gibiydi her zaman, tıpkı teni gibi.

"Kurmuyorum, gerçekten böyle olduğunu düşünüyorum, hatta biliyorum. Benimle ne derdin olduğunu anlayamıyorum sadece." Derin bir nefes aldım, göğsüm kırgınlıkla inip kalktı.

"Oysa sana en uzak benim," diye devam ettiğimde araba ani bir frenle durdu ve bu duruşun toprak zeminde bıraktığı ses ziyadesiyle uğursuzdu.

"Uzak mısın?"

Her iki elimle torpidodan aldığım desteği boşa çıkararak savrulmanın etkisiyle suratıma dökülen saçlarımı kulağımın arkasına tıkıştırdım.

"Uzağım."

"Geldiğinden beri her an yanı başımdasın, evimdesin." Sesi sakindi, ancak bu sakinlikten kendime pay çıkarmamam gerektiğinin bilincindeydim. Koltuğun ucuna kayan kalçamı ona doğru çevirdim, sadece yarım metre ötemdeydi ve ona bakıyordum.

"Senin kastettiğin yakınlık fiziksel, oysa herkes seninle rahatça konuşurken, benimle gerekmedikçe konuşmuyorsun. Herkes seni görürken beni bundan da soyutladın. Sence uzak değil miyim?"

Sorguladığım o muydu yoksa kendim miydim? Yaşadığım içsel çatışmaların bir sonuca varamaması nedeniyle tüm sorularım Ateş'in ayaklarının altına serildi.

"Yakın mı olmak isterdin?" Sesinin tınısı benliğimin ince duvarlarına sert balyoz darbeleri indirdi. Yanıt almak bir kenara, sözleri yaşadığım karmaşaya bir düğüm daha attı.

"H-hayır, sadece..."

"Sadece?" diye konuştu, hemen devam etmemi istercesine.

"Sadece anlamıyorum. Ben hiçbir şey yapmadım ve sana hiçbir zararım olmadı. Hisset diyorsun, oysa beni hissetmekten bile ayrı tutuyorsun."

Sanki o an ben değildim, ağzımı açtığıma pişman olmam elbette uzun sürmedi. Hiç konuşmamalıydım, o lanet sessizlik kendini benimsetmeliydi.

"Neyse," dedim başımı iki yana sallayarak, tüm söylemlerimi def etmek ister gibi. "Ben kendimi anlatamıyorum ya da seni anlamak istemem büyük bir hata."

"Hata," diye konuştuğunda söylediği kelime bile kendinden emindi. "Beni anlamaya çalışma, turunçgil." Sesi yaklaştı, soğuğu yaklaştı. "Ben bile beni anlayamıyorum."

Telaffuzunu izahlandırmaya çalıştım, yine başarısız oldum. Umudumun dalları kırılırken dizimin üzerinde duran elimin üzerindeki iri parmaklarını hissettim, aynı tanıdık ürperti tüm bedenime sinmekte gecikmemişti.

Elimi sıkıca kavradı, avucunun içinde kaybolan elim uygulanan güçle yukarı doğru çıktıkça içim titremeye başlamıştı. İstemsizce gözlerimi kapattığımda, elim sakallarla kaplı sert teninin üzerinde durdu. Nutkum tutulmuş, nefes düzenim değişmeye başlamıştı.

Avuç içimi gıdıklayan ama asla acıtmayan yer kirli sakallarıyla bezenmiş suratıydı; gözkapaklarım açılmamakta ısrarcıyken kalbim son sürat atmaya başladı.

"Hissetmeye hazır mısın, cehennem çiçeği?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ruhumun sırlarını kuşatan, bundan önce dilimin ucuna bile değmemiş olan duygularımın benliğime kazımaya çalıştığı ihtilal keskin ve acımasızdı. Yüksek gerilim hattı niteliğinde hislerimle her an çarpılmaya hazır ve her an tuzla buz olabilecek bir ayna gibi sağlamlıktan uzaktaydım.

Parmak uçlarımı üşütmesi gerekirken keskin alazda bırakan tenin sahibi, ruhuma bahşedilen korkularımın baş mimarı Ateş; ne siyah ne beyaz, tam olarak gri, tam olarak araf.

Son yaptığım temasın ardından düzensizleşen nefes alıp verişlerim atağa geçerek beni karman çorman duygu yoğunluğunun ortasına attığında, ince ve uzun parmaklarının arasında kalan elim kapana kısılmışım hissini tetiklerken konuştu alçak bir sesle.

"Şimdi..."

Elini usulca elimden uzaklaştırdı, fakat benim elim yerimden memnunmuşçasına milim kımıldamadı bulunduğu konumdan. Güçlenen nefesi her soluk aldığında burnum ve üst dudağım arasındaki o mütevazı boşluğa çarpıyor ve soğuk rüzgârı kıyılarıma heyecanın iflah olmaz dalgalarını vuruyordu.

"Kapat gözlerini," dedi kısık ancak hükmedici bir tonla. Belki ben değil ama ağır ağır kapanan gözkapaklarım ona itaat etmekte gecikmedi.

"Şimdi hisset." Sözleri kalbime vuruyor, keskin virajlarımdan dönüyor ve büyük bir zevkle zihnimde uğulduyordu. Derin, titrek bir nefes alıp elimi usulca hareket ettirdim. Gür sakallarından

sert fakat pürüzsüz tenine kayan parmaklarım belirgin elmacık kemiklerinin üzerinde dolaştı. Kapalı gözlerimin önüne gelen karanlık siluetin yüz hatları zihnimde şekillenirken, başparmağımı yanağında bırakıp işaret parmağımla burnunun üzerinde durdum. Eğimli kemiği boyunca kayan parmağım büyük ama düzgün bir burnu olduğunu görünmez bir fırçayla özenle çizdi.

Karşımda cansız bir heykeli varmışçasına tepkisiz kalmasının verdiği cesaret beni kusursuzca yönlendiriyordu. Cezbedici kokusu algılarımı talan ederken, yukarı doğru ilerleyip kaşlarının üzerinde durdum; gürdü, tıpkı sakalları gibi. Derin'in, onun esmer olduğunu söylemesi zihnimin bir köşesinde belirdiğinden sakallarının siyah olduğunu hayal ettim. Gece kadar karanlık sakalları ve gür siyah kaşları kalındı.

Milim aşağı kayan parmağıma değen kirpikleri, gözlerinin açık olduğu gerçeğini buzlu su misali yüzüme çarptı; ben ona dokunurken, o beni mi izliyordu?

Parmak uçlarım karıncalanmaya başladı, neden heyecanlandığım kocaman bir soru işareti olarak en ücra köşelerimde yerini almıştı. Kirpiklerim titredi onunkilere dokunurken, bir kez bile kırpmadı gözlerini. Uzun kirpikleri vardı tıpkı benim gibi, ancak benimkilerin tam tersine onun kirpikleri bile sertti.

Her uzvu ve bedenini süsleyen her bir noktası gücünü temsil ediyordu sanki. Gür ve güçlü, eş anlamlısı Ateş'ti.

Vazgeçmeyen parmaklarım onun göz çukurlarına indi ve sanki o çukurda boğuluyormuşum gibi kesik kesik nefesler almaya başladım. Yolculuğuma alt kirpik diplerinden devam ederken, orta parmağımın uç yüzeyi göz pınarlarından çıkışa doğru sürüklendi. Bu kez siluet, dudaklarımı aralayacağım kadar belirginleşmişti; kalın siyah kaşlarının altına çizilen kısık, keskin bakan gözleri koyu maviye boyandı.

Nefes kesiciydi.

Tablo diye adlandırdım, öylesine muazzamdı. Parmak uçlarıma batan kirpiklerinden ayrılmak istemediğimi fark ettim ama tablonun eksik bir yanı vardı; dudakları.

Belki de artık elimi geri çekmeliydim, dudaklarıma vuran

soğuk nefesinden kurtulmalıydım ama ona hangi ara bu kadar yaklaştığımı bilemeyecek kadar şuurum yalpalamışken yapamadım. Başparmağım burnu boyunca kaydığında diğer parmaklarım sakallarını arşınladı. Kalbim hızlandı ve sanki boğazımda atmaya başladı. Üst dudak çizgisinin üzerinde gezinirken bakışlarının dudaklarıma kayma ihtimali mide boşluğuma okkalı bir tekme geçirdi. İrkildim. Yine vazgeçmedim.

Üst dudak çizgisi boyunca kayan başparmağım kenar çukurunda durdu, birbirine bastırdığım dudaklarım gayriihtiyarî aralandı. Fırça, usulca dudaklarını da siluete çizmeye başladı. Alt dudak çizgisinin tam ortasında durduğumda, ona daha fazla yaklaşmak istediğimi fark ettim. Bu isteğim karşısında içimdeki şuh kadın edepsiz bir kahkaha patlatırken, mantığım kendime kızamayacağım kadar uzaktaydı. Bir santim yukarı kaydım ve alt dudağının tam ortasında durdum. Yutkundu. İnip kalkan göğsünü hayal edebiliyordum, zira o an nefes ritmi düzensiz olan sadece ben değildim. Parmağımı hareket ettirdiğimde başını hafifçe eğdiğini fark etsem de devam ettim.

Hayatımda ilk kez cesaretime hayran kaldım.

Düşük ısıdaki dudakları ne ince ne kalındı. Belirgin dudak çizgisiyle mora çalan rengi tüm güzelliğiyle tamamladı tabloyu.

Hayali resmi saatlerce bakılasıydı, yine de harelerini çevreleyen derin nefret akan kanımın buz tutmasına neden oldu. Nefretini parmak uçlarımda hissetmiştim.

Ondan uzaklaşacağım sırada içimde uyanan sinsi dürtüyle kendimden asla beklemediğim bir eylemi gerçekleştirdim. Neden yaptım, nasıl yaptım bilmiyorum. Elim hızla boğazına kayıp âdemelmasının üzerinde durdu, tekrar yutkundu. Âdemelması parmaklarımın altında kıvrak bir dansöz gibi raks edip yok oldu. Heyecanım had safhaya ulaşmıştı ve üşümediğim halde titrediğimi hissettim. Parmaklarım oraya mıhlanmış gibiydi.

"Sınır ihlali yapıyorsun." Sesi sessizliğe balta gibi inerken boş bulunarak gözlerimi açtım ve zihnimdeki tamamlanmış tablo hızla yere düşerek parçalara ayrıldı. Boyaları duvarlarımı alacaladı, ben yitip giden surete hayıflandım.

"Ben," dedim çatallı çıkan sesimi düzgün tutmaya çalışarak. "Affedersin."

"Sen mi çekersin yoksa ben mi çekeyim?"

"Hı? Anlamadım, neyi?"

Bileğimdeki güçlü baskıyla, elimi yanmış gibi boynundan ayırıp yumruk yaptım. Aptallığın derin sularında yüzüyordum yine, bakışlarını göremediğim için şanslıydım, zira bana safmışım gibi bakmasına şahit olmak son isteyeceğim şeylerden birisiydi.

"Küçük ellerini."

Bakışlarım yerinden milim oynatamadığım elimdeydi. Ellerimi çekmemi istiyordu ama bu sefer de o bırakmıyordu. Bileğimi mengene gibi saran parmakları görünmez bir kelepçe gibiydi.

"Bırak," dedim dişlerimin arasından. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?!"

Bırakmasını beklerken daha fazla çekip, bileğimin iç kısmını göğsüyle boynu arasındaki boşluğa yapıştırdı, bu hareketiyle ona doğru zorunlu olarak biraz daha yaklaştım. Yakınlaşmam alnımın onunkine çarpmasıyla son bulduğunda dudaklarımdan acı dolu bir "Ah!" döküldü ve boşta kalan elimi destek almak için uzattığım yer ne yazık ki göğsüydü.

"Bana dokunmak için fırsat kolluyor gibisin." Alnına düşen birkaç tutam saç tenimi gıdıklarken bileğimi kurtarmanın derdindeydim. Öyle yakındık ki dudaklarım yüzüne değecek korkusuyla konuşmaktan bile imtina ediyordum.

"Oysa sadece yüzüm için izin vermiştim." Yakıcı sözleri soğuk nefesini harmanlıyor ve bu tehlikeli karışımın kalkansız hedefi ben oluyordum. "Bırak," diye fısıldadım başımı önüme doğru eğerken.

Dışarıdan bakan biri bu yakınlığımızdan sevgili olduğumuzu, hatta öpüştüğümüzü düşünebilirdi; ancak onun hüküm sürdüğü ve benim de alenen mağlubu olduğum bir harp vardı aramızda.

"Hadi söyle turunçgil, yüzüm sana ne anlattı?" Alnını alnıma bastırıp başımı tekrar yukarı kaldırdı, göğsünde duran elimle onu itmeye çalışırken bileğimdeki elini daha fazla bastırdı çıplak tenime. Ense kökümün yaşadığım tedirginlikle terlemeye başladığını

hissettim, omurgamda bir ateş yakılmıştı ve ondan uzaklaşmadığım her saniye o ateşe benzin dökülüyordu. Görünmez bir yangın vardı içimde.

"Söyle." Sesi fısıltı halinde çıksa da söylemindeki emir kipi bariz derecede belirgindi.

"Güç," diyebildim iyiden iyiye cılızlaşmış sesimle. "Nefret," diye devam ettim. Alınlarımızın arasında sıkışan kısa saç tutamlarının benim terimle sırılsıklam olduğunu hissediyordum.

Sert bir hamleyle beni geriye iterken sırtım hızla koltukla buluştu, sanki boğazıma yapışan bir elden kurtulmuşçasına derin nefesler almaya başladım. Nefesim titriyordu, içimde yükselen ağlama isteğimi zorlukla bastırdım.

"Nefretimi hissettiğine göre artık aramızdaki mesafeden memnun olabilirsin."

Sesine kadar nefretle dolup taşan bir adam... Öfkesinin kaynağını belki asla bilemeyecektim ama saniyeler önce ölesiye hissetmiştim. Yanıtsızdım, ona verebilecek bir cevabım yoktu lügatimde.

Kızaran tenimi ovalamak istedim ama dokunur dokunmaz sızladığı için bileğimi bacaklarımın arasına koyup, bakışlarımı camdan dışarı sabitledim. Yeniden çalışan arabada derin bir sessizlik kol gezerken, bu şehrin başka bir boyutuna şahit oldum. Ateş'in yaşadığı yere nazaran ilerledikçe yollarda birileri belirmeye başlamış, ruhsuz ağaçların umutsuz sesleri ve uğursuz rüzgârın yerini konuşmaların birbirine karıştığı uğultu sesleri almaya başlamıştı.

İnsan topluluklarının önünde kuyruk oluşturduğu ufak yapılardan ruhların söylediği şarkılar yükseliyordu. Değişik renklere boyanmış yapıların arası yakındı ve her biri farklı amaca hizmet ediyordu. Görebildiğim kadarıyla kimisinde yemek yeniyordu, kimisinde ise değişik kıyafetler vardı. Görmeye alıştığım mağazalar gibi değillerdi ama mağaza ya da lokanta olarak kullanılıyorlardı sanırım. Şaşkın gözlerimi etraftan alamıyordum, nerede olduğumu bilmeseydim bir an Dünya'da olduğumu sanabilirdim.

"İn." Emrinin hemen ardından açılıp kapanan kapısını takip ederek ben de indim. İlkel bir biçimde inşa edilmiş olsa da iki kat-

lı ahşap evin beyaza boyanan rengi sıcak bir enerji veriyordu. Aralanan dış kapıdan gireceğim sırada daha önce duyduğuma emin olduğum işveli kadın sesine çevirdim bakışlarımı.

"Ateş! İnanmıyorum, seni şehrin bu tarafında görmeyi hiç beklemezdim."

Ateş'in evine gelen kızıl saçlıdan başkası değildi iyice yaklaşarak çaprazımda duran kadın. Beyaz tenine çok yakışan kırmızı dudak boyasını özenle sürdüğü dudakları kıvrılırken bakışlarını girmek üzere olduğum kapıya dikti.

"Sezgin'e geldim Melda." Soğuk sesine karşın yüzü düşecek gibi olduysa da hemen toparladı.

"Toplantıda kendini göstermene çok şaşırmıştım. Şimdi yakınımda, ilk defa seni görmek gerçekten muhteşem."

Gözlerimi devirip bu saçma konuşmanın bitmesi için ayağımla ritim tutmaya başladım.

"Bu kız kim Ateş?" dedi bakışlarını önce yüzümde, ardından bedenimde gezdirirken. Onun giydiği bordo renkli dar elbiseye karşın, pantolonum ve sıcak tutsun diye giydiğim kalın siyah ceketimle aynı kulvarda yürüyemeyeceğimiz ortadaydı.

"Dışarıda durma, karşı taraf kadar olmasa da burası da soğuktur. Üst kata çık."

Sorusunun es geçilmesine bozulan Melda kaşlarını çatarak, "Şeker değil ya canım, erimez herhalde," dedi.

Bakışları bir kez daha üzerimde dolaştığında bu sefer ifadesinde küçümseme vardı. "Hele de üzerinde bu kocaman şey varken."

Ağzımı açıp ona cevap vermek üzereyken dış kapı sonuna kadar açıldı ve Ateş bir kez daha emretti.

"Yukarı çık."

Dilimin ucuna gelen kelimeleri yuttuğumda kıza dik dik bakmakla yetinirken, benim için açılan kapıdan içeri girip tahta merdivenleri tırmanmaya başladım. Benimle gelmediğine göre Melda'yla konuşacak şeyleri olmalıydı. Bu kızla aralarındaki şeyi merak ettiğimi fark ettim, fakat bunun beni ilgilendirmeyeceğini düşünerek zihnimdeki soru işaretlerini itinayla savuşturdum.

Üst kata çıktım ve derin bir nefes aldım. Kapıyı çalarken Iza-

belle'in evde olmaması için dua ediyordum. Tokmağa defalarca vurmama rağmen kapı açılmadı, tuhaf bir şekilde içeriden hiç ses gelmiyordu. Geri döneceğim sırada paspasın altından ucu çıkmış anahtara takıldı bakışlarım. Ateş bizim geleceğimizden haberleri olduğunu söylemişti. Belki de işleri çıkmıştır ve kapıda kalmayalım diye bu anahtarı bize bırakmışlardır, diye düşünerek anahtarı aldım ve usulca kapıyı açtım.

Kaldığım evin aksine daha ferah, havadar ve geniş bir koridor karşıladı beni. Duvarları açık sarıydı ve insan figürlü renkli tablolar vardı. Ceketimle anahtarı kapının hemen yanında duran askılığa astığımda, sıcaklığın gerçekten benim için ayarlandığını fark etmiştim. Birçok oda kapısının içinde, koridorun sonundaki duran ve salon olduğunu tahmin ettiğim yere ilerledim.

Tahminim doğruydu, girdiğim yer salondu ancak karşılaştığım manzara karşısında gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Olduğum yerde bacaklarım kaskatı kesilmiş bir vaziyette koltukta uyuyan Sezgin'e baktım ve hemen göğsünün üzerinde ona sarılmış uyuyan Derin'e.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Derin'in siyah ve asi saç tutamları, sevdiği adamın lacivert kazağıyla örtülmüş göğsüne yayılmıştı. Bronz elleri ise tam kalbinin üzerindeydi. Donuk yüz hatlarına şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu ifade yer edinmişken, Sezgin de en az onun kadar huzurlu görünüyordu. Sarılmamış olsa da burnu Derin'in saçlarının içinde, onun kokusunu soluyarak uykusunun derin sularında yüzüyordu. Sezgin'in bir büyü yüzünden Izabelle'e bağlı olduğunu bilmesem onları iki sevgili sanabilirdim, ama değillerdi. O halde bu manzaranın izahı ne olabilirdi ki?

"Yok artık!"

Ateş'in salona hızlı girişine eş zamanlı olarak ortamı dolduran sesi dikkatimi dağıttığında koluma çarparak yanımdan geçip gitti. Uyuyan Sezgin ve Derin'in başında dikildiğini hissetmekten öte tahmin edebiliyordum.

"O açılmayan uykunu sikeyim Sezgin, kalksana lan!"

Sözlü tacizden öte fiziksel olarak da rahatsız edilen Sezgin huzursuzca kıpırdanırken, Derin hızla gözlerini açıp olan biteni anlamak istercesine etrafına bakındı. Saniyeler sonra kedi görmüş fare misali sıçrayarak kalktı ve koltukta dizlerinin üzerinde doğruldu. En az benimki kadar şaşkın bakan gözleri Ateş'in ve uyanmaya çalışan Sezgin'in üzerinde gidip geldiğinde bulunduğu durumdan utandığını anlayabiliyordum.

"Ne işin var lan benim yanımda?"

Bir tekmeyle Sezgin'i yere düşürürken, şaşkınlığını örtbas eden öfkesi gün yüzüne çıkmakta gecikmemişti.

Yerle temasının ardından acı dolu inlemesini takip eden ahlaksız bir küfür savurdu Sezgin, elini beline götürüp yerde doğrulduğunda uykuya doyamamış, çerçevesi kızarık açık kahve gözlerini Derin'e kilitledi.

"Kafayı mı yedin kızım?! Ne diye atıyorsun beni koltuktan?"

"Asıl kafayı yiyen sensin be! Ne işin var senin benim yanımda?"

Sezgin zar zor ayağa kalktı ve birkaç adım geriye doğru sendeleyerek tekli koltuğa bıraktı kendini, salon fena halde alkol kokuyordu.

"Göğsümde yatan muhtarın karısı Hatice'ydi zaten," derken gözünün birini kısarak kelimeleri yaya yaya konuşmuştu.

"Uyku hali," diye konuştu Derin, elinin birini havaya kaldırıp izah etmeye çalışarak. "Uykumun ağır olduğunu biliyorsun." Cümlesinin sonuna doğru sesi alçalırken koyu renkli gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. "Iyy! Bir de küp gibi içmişsin ya."

Sezgin orta ve başparmağı yardımıyla şakaklarına masaj yapmaya başladı, kendine gelemediği rahatlıkla anlaşılıyordu. Kısa süreli sessizlikten sonra Ateş'in sabırsız nefesini takip eden karakteristik sesi duyuldu.

"Ne işin vardı Derin'in yanında? Tekrar sormayacağım."

Sezgin kafasını arkaya yaslayıp elini saçlarından geçirdi. Gözlerini yumduğunda söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. Hoş, tam olarak kendinde olmayan vaziyetiyle cevap verebilecek olması bile muammaydı.

"Sabah senin evden çıkarken işi olduğu için Izabelle yanımızdan ayrıldı. Derin'i eve bırakıp bizim mekâna gittim. Yeni içki karışımları hazırlanmış, onları deneyeyim derken ayarı fazla kaçırmışım. Eve zor attım kendimi, sızarım diye paspasın altına anahtarı bıraktım. İçeri girdiğimde birisi arkası dönük uyuyordu, o kafayla Izabelle sanıp girdim yanına. Derin olabileceğini tahmin bile etmedim, çünkü hiç salonda uyumazdı."

Derin'in gözlerinde okuduğum hayal kırıklığıyla içimin acıdı-

ğını hissettim. Sezgin'in açıklamasıyla birlikte dudaklarını birbirine bastırıp kafasını hafifçe yukarı kaldırdı, güçlü kadın maskesi onunla özleşmişti artık.

"Uyumazdım zaten, sen haber gönderip Ateş'in Hare'yi getireceğini ve evi ısıtmamı söylediğinde dediğini yaptım. Sonra koltukta otururken içim geçmiş. Nereden bilebilirim beni o aptal sarışınla karıştıracağını. Ayrıca bizler sarhoş olmuyoruz Sezgin, bu söylediklerine nasıl inanmamı bekliyorsun!"

"Sarhoşluk değil, bilmiyorum tuhaf bir şey oldu. Bir şey çaptı işte, anlayamadım."

Ah! Kesinlikle büyünün etkileriydi.

Birbirine öfkeyle bakan gözlerinin altında esasen anlam kazanmak isteyen bir duygu vardı. Tahammülsüzlüğe sarılan cümleleri arınmak istiyor gibiydi fakat aralarında sağlam temeller üzerine kurulan devasa bir duvar inşa edilmişti.

"Kimmiş o aptal sarışın ve kime ne çarptı?"

Duymak istemediğim o sese doğru döndüm. Izabelle elinde ıslak şemsiyesiyle salonun girişinde duruyordu. Saatler önce onu yakaladığım görüntüsüne karşın normal görünüyordu; sanki tek hareketle boynumu kırabileceği korkusunu içime işleyen o değildi. Mavi gözleri ölümcül bakan, bir kadının asla sahip olamayacağı gücü üstlenen o değil gibiydi.

"Size diyorum, neden bahsediyorsunuz? Ayrıca dış kapı neden açıktı?"

Yinelediği sorusunun cevabını istercesine yavaş adımlarla içeri girip yanımda durdu.

"Bendeki yedek anahtarla içeri girdik, kapıyı kapatmayı atlamışım."

Ateş'in sözlerine istinaden tek kaşını havaya dikip, "Neden kapıyı çalmadınız?" diye sordu.

"Canım öyle istedi. Bir sakıncası mı var?"

"Yok Ateş'çiğim, ne sakıncası olabilir? Burası senin kardeşinin evi, istediğin zaman gelebilirsin tabii."

Ateş'in çıkışı Sezgin'i büyük bir faciadan kurtarırken koltuktan destek alarak ayağa kalktı. "Neredeydin Izabelle? İşim var deyip aniden ortadan kayboldun."

Sorgulanma sırası kendisine geldiğinde yüz ifadesi değişen Izabelle, bakışlarını Sezgin'den kaçırarak Derin'e kilitledi. Köşeye sıkışacağı başka bir atağın ondan geleceğini elbette bilemezdi.

"Bu tarafta yağmur yağmıyor, elindeki ıslak şemsiyeye bakılırsa karşı taraftan geliyorsun."

Bakışları elindeki şemsiyeye kaydığında dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. Nasıl bir yalan uyduracağını merak ediyordum doğrusu.

"Ateş'in evinin yakınlarında uzun süredir görmediğim bir arkadaşımla buluştum." Hiç zorlanmadan söylediği yalana şaşkınlıkla bakıyordum ki Sezgin'e doğru ilerleyip, onun oturduğu koltuğun önünde durdu.

"Sen uykuya doyamadın anlaşılan aşkım, odamıza gidip uyuyalım mı?"

"Süper olur güzelim, salak gibiyim şu an."

Izabelle, sevgilisinin koluna girerek onu ayağa kaldırıldığında ağır adımlarla salondan çıktılar. Derin'in arkalarına takılı kalan mağlup bakışlarına bakarken vicdanımın arka odalarında bir şeylerin kırıldığını hissettim. Kırık parçaların sivri uçları acımasızca etime batıyor, etrafımı saran kasvetli duygular ruhumu tarumar ediyordu.

"Ben çıkıyorum Derin, şu kıza göz kulak ol."

"Tamam, Hare'ye dikkat ederim," dedi adımın üzerine vurgu yaparak. Çıkışa yönelen görünmez adımlar yanımda durduğunda nefesini kulağımın üst kıvrımında hissettim. Tuhaf bir heyecan silsilesi bedenimi esir alırken, "Uslu dur küçük," diye fısıldadı. Cevap veremedim, hoş versem ne diyebilirdim ki?

Gidişinin ardından kendini tekrar yatağa bırakan Derin bakışlarını tavana dikti. "Bir şeyler yemek istiyorum."

"Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Birlikte hazırlayalım, sen akşam yemeği yedin mi?" diye sordu gözlerini ahşap tavandan ayırmadan.

"Hayır, yemedim ama öğlen üç tane dürüm yediğim için aç değilim."

"Üç mü?! Gerçekten mi? Kuş kadarsın, nerene yedin o kadar şeyi?"

Şaşkın bakışlarına gülümseyip, "Bu iştahım sadece dürüme özel," dedim.

"Hadi kalk da bir şeyler hazırlayalım."

Hızla yataktan doğrulup mutfağa ilerlediğimizde, küçük ama sevimli mutfakta göz gezdirdim. Beyaz dolaplar ve beyaz tezgâh, farklı renklere boyanmış topraktan yapılma tabak çanaklarla hayat bulmuştu. Derin, güvecin içine su doldurup demirden ısıtıcının üzerine koyarken, onun direktifiyle dolaplardan birinden bez torbadaki makarnayı çıkardım. Dakikalar sonra kaynayan suyun içine makarnayı boşaltırken, görüntüsü farklı da olsa en azından burada makarna yapabildiklerine içten içe sevinmiştim. Derin özel bir sos yaptıktan sonra ufak mutfak masasına oturup yemeğe başladık. Bir yandan bakışlarımın Derin'le kesişmemesi için gayret ediyordum.

"Bir sorun mu var Hare?"

"Hayır," diye mırıldandım bakışlarımı tabağımdan ayırmayarak.

"Doğruyu söyle bana."

"Sadece senin için üzülüyorum, böyle ikisi de gözünün önünde."

Elinde kaşığıyla arkasına yaslandı ve histerik bir kahkaha döküldü dudaklarından. Akabinde siyahla yarışacak koyuluktaki gözlerini yüzüme dikti.

"Hiç bilmediğin bir boyuta geçtin, ruhların arasında yaşıyorsun, bir daha aileni göremeyeceksin ve dahası, sana her an kötü davranan bir lider tarafından zamanı geldiğinde öldürüleceksin ve sen gerçekten benim için mi üzülüyorsun?"

Her sözü çığ olup üzerime düştü, binlerce vaveyla sıraladım kaderin bana getirdiklerine, en kötüsü de bir daha ailemi göremeyeceğim gerçeğinin tokat misali suratıma çarpılmasıydı.

"Sana afiyet olsun."

"Hare ben öyle demek is-"

Hızla kalkıp mutfaktan çıktığım için cümlesinin devamını duyamadım, zaten ona kızmadım da. Bir an için unuttuğum gerçekleri hatırlattığı için belki de Derin'e teşekkür etmeliydim. Salona

girdiğimde ufak koltukta duran pikeyi aldım ve gaz lambasını üfleyerek söndürdüm. Koltuğa uzanıp her şeyden soyutlanmak istercesine gözlerimi sımsıkı yumdum. Acıyla yoğrulan zihnimi bir nebze olsun temize çekebilmek için uyku bir an önce gelip beni almalıydı.

Yeşil saplı tarağımın saçlarımda belirli bir ritimde kayıp gitmesi ruh halime rehaveti sunarken başımı koyduğum dizlere daha bir sıkı sarıldım. Bir yandan usul usul saçlarımı tarıyordu, diğer yandan ise taradığı yerde elini gezdiriyor ve şefkatli sesiyle ninni mırıldanıyordu. Gözlerimi hafifçe aralayıp bakışlarımı odada gezdirdim, her şey aynıydı; tıpkı bıraktığım gibi...

"Anne," dedim sessizce. Beni duymadı, saçlarımı sevmeye devam etti, kokusunu alıyordum. Dizlerinde onu en son gördüğüm zaman giydiği yeşil çiçekli elbise vardı.

"Annem," dedim bu sefer daha güçlü bir sesle. "Neden konuşmuyorsun benimle?"

Dizleri kasıldı, saçlarımdaki hareketlilik kendini durgunluğa bıraktı. "Seni çok özlüyorum Harem." Sesi ağlamaklıydı. Başımı kaldırıp ona bakamıyordum, görünmez bir güç beni annemi görmekten men etmişti sanki.

"Buradayım, dizlerindeyim işte."

Boynuma damlayan birkaç damla yaş gerdanıma doğru süzüldü, annemin gözyaşları tenimi yaktı. "Neden gittin kızım?" Konuşmasında gücenmişlikle bezenmiş kızgınlık vardı. Yanan gözlerim gelecek şiddetli ağlama krizinin habercisi olurken, "Özür dilerim," diyebildim ve ilk damla göz pınarlarımda başladığı yolculuğuna annemin yeşil çiçekli eteğine düşerek son verdi.

"Seni çok özlüyorum, dayanamıyorum kızım."

Bilemezdim, onu görme isteğiyle yanıp tutuşurken aniden dizlerinden kalktığımda bana koskoca boşluk bırakacağını bilemezdim. Sadece anneme sarılmak istemiştim, ama yoktu işte. Gitmişti.

"Giden ben değilim, sensin Hare."

Derinden gelen sesiyle hızla ayağa kalkıp odanın içinde dört dönmeye başladım. "Neredesin?" Kapının koluna yapıştım, açılmıyordu. "Anne, aç kapıyı!" dedim yalvarırcasına. "Anne, ne olur kurtar beni!"

Kapı açılmadı, oradan çıkamadım, annemin yüzünü bir kez olsun göremedim. Dizlerimin üzerine düştüm bozguna uğrayarak, hıçkırıklarımın arasında sayıklamaya devam ediyordum. "Anne lütfen, lütfen..."

"Aç gözlerini, uyan hadi güzelim."

Kollarımda varlığını hissettiren eller tutuşunu sıkılaştırdığında, odamdaki görüntü uzaklaşarak camdan bir tablo haline geldi ve yere düşerek bin parçaya ayrıldı; zifiri karanlığa düştüm. Aniden gözlerimi açmam ve sıçramam eş zamanlı olurken, bilinçsizce ellerimi göğsüne çarptığım kişinin boynuna sarıldım. Kollarımdaki eller belime kaydı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Geçti," diye fısıldadı. Sesi ve kokusuna aşina olan algılarım beni ona muhtaç kılıyordu.

"Geçti mi gerçekten?"

Sırılsıklam olan saç diplerimin soğumaya başlaması cılız bedenime ivedi bir titreme sundu. Kollarının arasında titrememem alışılmışın dışında bir şey değildi.

"Geçmedi," dedi bu sefer. "Geçmeyecek." Burnumu boyun boşluğuna gömdüm, kokusuyla sarhoş olmak mümkünse eğer, başım dönüyordu.

"Geçmeyecek," diye tekrarladım. Yazgının en acımasız olanı kazınmıştı alnıma, nasıl geçerdi ki?

Sakallı çenesi ince saç derimin üzerinde duruyordu, iri elleri ise milim kımıldamadı sırtımdaki konumundan. Tüm korkularımdan kaçarak, bu heybetli adamın görünmeyen varlığına sığınmıştım şimdi. Dakikalardır onun kollarındaydım ve tekrar gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Katilimin kollarında savunmasız bir kurbandım, yapacağı her şeye mahkûm olan bir kurban. Bende ona karşı koyacak gücün zerresi yoktu. Başım onun omzuna düştüğünde beni usulca koltuğa uzattı, sonra beklemediğim bir şey yaparak yanıma uzandı. Sırtımı göğsüne yapıştıran eli karnımın üzerindeydi. Kulağıma uzandı, nefesi tenimi yalarken usulca fısıldadı.

"Uyu, cehennem çiçeği."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ruhumun surlarından atlayan hayallerimin şerefine bir meşale yakılmıştı tam omurgamın orta yerine. Bir ses vardı en ücra köşelerimde yankılanan, yok edercesine çınlayan. Bir kelepçe sarılmıştı cılız bileklerime, çekiştirdikçe acı veren ama katiyen çözülmeyen, bir de görünmez bir adam vardı, soğuk nefesini tenime hapseden.

Ruhlar Şehri'nde her daim hükmünü sürdüren alacakaranlık havaya gözlerimi sonunda açabilmiştim. Bilincim gerçekliğe kavuştuğunda bulunduğum konum zihnimde şok etkisi yarattı. Hemen göğsümün altından saran güçlü kollar sırtımı göğsüyle neredeyse bütünleştirmişti. Birbirine karışan bacaklarımız ise kımıldamamı imkânsız hale getirmişti. Hakan Ağabey'im dışında başka bir erkekle uyumanın utancı benliğime dalga dalga yayılırken adlandıramadığım o duygu yine ortalıklardaydı.

"Ateş," diye fısıldadım. Nefesinin rüzgârı saç diplerimde esiyordu.

"Ateş." Sesimin daha yüksek çıkması onu uyandırmaya yetmemişti. Bir kez daha onu uyandırmak üzere ağzımı açacakken fark ettiğim şeyle donup kaldım. Ateş sıcaktı! Kolları tenimin çıplak kısmında hissettiğim bacakları ısınmıştı.

"Vaz mı geçtin?" Aniden duyduğum uykulu sesiyle kollarında irkilirken buna müsaade etmeksizin mümkünmüş gibi daha fazla bastırdı göğsüne.

"Anlamadım."

"Uyandırmaktan diyorum, vaz mı geçtin?" Konuştukça kulağıma vuran nefesi ona vereceğim cevabı zelzeleye uğrattı, bu kadar yakınken konuşmak kolay mıydı?

"H-hayır sadece..."

"Sadece?"

Yutkundum, nasıl söylenir böyle bir şey bilmiyordum.

"Seni şaşırtan şeyin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz değil mi?"

Kurmakta zorlandığım cümleyi benim yerime tamamlarken, konumumuza milim ihanet etmemişti. Anlam veremediğim bir şekilde ben de rahatsızlık duymuyordum.

"Evet."

"Nedenini bilmiyorum, bildiğim bir şey varsa sebebi sensin. Çünkü böyle bir şey, daha önce hiç olmadı."

Bir ruhun soğuk bedenine tadını unuttuğu sıcaklığı getirmekten mütevellit, keskin bir bıçağın tam ortasında hissediyordum kendimi. Hatta yalın ayakla o bıçağın üzerinde yürüyordum, attığım her adım zarar ziyan olacaktı.

"Benim yüzümden," diye fısıldadım kendim bile zor duyabileceğim bir sesle.

"Karların ortasına ateş yaktın sen."

Sözlerinin ehemmiyeti tüm benliğimi kuşattığında kalkmak için bir hamle yaptım, izin vermedi. O izin vermeden kalkamazdım.

"Kalkmak istiyorum."

"Biraz daha kal."

Başımı yastıktan kaldırarak bulunduğum talebe aldığım olumsuz yanıtla usulca yeniden yattım. İsteğine anlam verememenin şaşkınlığıyla gözlerimi kapattım, müthiş bir güven duygusu sarmıştı etrafımı; sanki şu an kimse bana bir şey yapamazdı. Bu, buraya geldiğimden beri uzak olduğum bir histi.

"Teninin sıcak olmasını özledin mi?"

"Bilmiyorum," dedi kısık tuttuğu sesiyle. "Belki."

Sırtıma yapışan sert göğsünü, atmayan kalbini en derinlerimde hissettim. Ateş, bir insanın yaşaması gereken duygusal tüm

dürtülerden soyutlanmış gibiydi. Hiç görmediğim gözlerinin nasıl soğuk baktığını hayal ettim, içim titredi. Tüm seslerin üzerine kara bir çarşaf örtülmüştü şimdi, sükût çıkacak tek bir çıt sesine bile düşmandı.

"Ateş," dedim dakikalar sonra, sükûtun düşmanlığını kazanarak.

"Söyle."

Kollarının arasında derin bir nefes alabileceğim kadar bile yer yoktu, dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirip cesaretin bana uzattığı eli tuttum.

"Nasıl öldün?"

Göğsümün altından sarmaladığı kolunun kasıldığını hissettim, sonra göğsü de aynı akıbeti paylaştı. Yutkunuşunun acı sesini dinledim, duymak istediğim cevap yerine. Daha o saniyede sorduğuma pişman olmuştum. Benden ayrılan kollarını uzaklaşan bedeni takip etti, ardında koskocaman bir boşluk bırakmıştı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Hızla doğrulup varlığını hissettiğim yöne çevirdim bakışlarımı.

"Bilmek istemezsin."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Üstelememin ters tepkiye maruz kalması olasıydı, yine de öğrenmek için içimde arsız bir istek vardı.

"Üstüne vazife olmayan işlere karışma, turunçgil."

Salonun çıkışına ilerleyen adımlarına buz gibi sesi eşlik etti. Aramıza ördüğü duvar kendisi gibi görünmez, kendisi kadar güçlüydü.

"Kalk hadi gidiyoruz."

"Niye geldik, niye gidiyoruz?"

Aldığı sıkıntılı nefesi aheste aheste geri verirken yok sayılmanın huzursuzluğu vardı üzerimde.

"Çok soru soruyorsun."

"Sen de hiç cevap vermiyorsun."

"Bu tarafta bir görüşmem vardı, hallettim ve dönüyoruz." Asıl öğrenmek isteğim soruya bir yanıt alamasam da bu cevaba şaşırmadım desem yalan olurdu.

"Görüşmen şu kızıl saçlı kadınlaydı sanırım," dedim kendime inanmayarak ve daha o saniye sözlerimi geri alıp teker teker yutmak istedim her bir kelimesini.

"Melda." Duraksadı, susmasını yeğlerdim. "Onunla genelde yatak odasında görüşüyoruz."

Damarlarımda kaynamaya başlayan kan hızla yanaklarıma hücum etti. Kıpkırmızı olduğuma emindim, hatta şu an gerdanıma kadar yanıyordum. Onun edepsizliği karşısında bu denli utanmam adaletsizlikti belki ama bakışlarım bile nereye tutunacağını şaşırmış vaziyetteydi.

"Utandın." Ses tonu kendinden o kadar emindi ki karşı taraftan gelecek en ufak itirazı kabul etmeyecekti. Yine de, "Hayır," diyebildim.

"Beyaz tenin seni ele veriyor, ayrıca eline bir ayna alıp kızaran suratına bakmayı dene."

Alaycı bakışlarının üzerimde gezindiğini hissediyordum. Bunun verdiği rahatsızlıkla bacaklarımı koltuktan sarkıttım ve ayağa kalktım. Sırtımı ona dönerek katladığım koyu mavi pikeyi tekli koltuğa bırakarak, "Ben gelmek istemiyorum," dedim.

"Burada, Derin'le kalmak istiyorum"

"Cidden mi, üzerine çikolata sosu da ister misin?"

Elimin altındaki yastığın yumuşak yüzeyini avuçladığımda, direkt olarak algılarımın beni yönlendirdiği yere fırlattım. Sonuç; yastık hava da kaldı! Tutmuştu! Dudaklarım hafifçe aralandığında tehlike arz eden durumuma, kapısı aralık duran balkondan atlayarak müdahale etmeyi düşünüyordum ki Derin'in içeri girmesiyle rahat bir nefes aldım.

"O yastıkla salonun ortasında ne yapıyorsun Ateş?"

Kahverengi pijamaları ve dağılmış saçlarıyla şaşkın bakışlarını üzerimizde dolaştıran Derin, beni o yastığı yemekten kurtardığını elbette bilmiyordu.

"Hanımefendi burada seninle kalmak istiyormuş."

"Ee ne var bunda Ateş, bırak kalsın, senin o kasvetli evinde kim kalmak ister ki zaten, kız haklı."

Bedenini tekli koltuğa bırakırken kendisine atılan yastık yüzüne çarpıp yere düştü.

"Sen bir daha gelmeye kalkarsın ama o kasvetli dediğin evime."

Derin istifini bozmadan yastığı yerden alarak sırtına koydu ve gözlerini kısıp Ateş'e baktı.

"Bayıla bayıla yediğin yemeklerimi de sana Melda yapar artık."

"İstersem seve seve yapar."

Uyku mahmurluğuyla bezenen suratını ekşitti. "İğrençsiniz."

"Aşağıdayım, acele et ufaklık." Uzaklaşan adım seslerini sertçe kapatılan dış kapının sesi eşlik etti. Derin'e yaklaşırken dağılan saçlarımı parmaklarımla tarayıp, kendime çeki düzen verdim. Kıyafetlerimle yattığım için kırış kırış olmuşlardı.

"Beni burada bırakmayacak," dedim şikâyetçi bir tutumla.

"Bırakmamakta haklı kendince, Alya'yı almak için senden başka çaresi yok. Hem biz seni onun koruduğu gibi koruyamayız Hare."

Mecburi bir kabullenmeyle başımı aşağı yukarı salladım, az önce söylediği sözlere istinaden bir soru yönelttim ona.

"Şu kız, Melda. Onu fazla görmeye başladım, Ateş'in sevgilisi mi?"

Buruk bir gülümsemeyle koyu renk gözlerini yüzümde dolaştırdı. Aklından geçenleri okumayı çok isterdim.

"Ateş'in sevgisi olmaz, takıldığı kızlar olur. Ama takılmak derken öyle aklına her gece başka bir kızla olayı gelmesin, aynı kızla aylarca görüştüğüne şahit oldum."

Kaşlarımın çatılması kesinlikle istemsizceydi. *Takılmak* kavramının az çok ne olduğunun bilinciyle midemin bulandığını hissettim.

"Kadınlar bunu nasıl kabul ediyor, yani kendilerini sevmeyen bir adamla..."

"Ne kabul etmesinden bahsediyorsun, teklifi yapan bizzat o kadınlar zaten."

Haklıydı, Melda'yı ilk gördüğümde Ateş'in evine gelen kendisiydi. Hatta Ateş habersiz gelişinden rahatsız olduğunu alenen

belli etmişti. Yine de böyle kadınların varlığını kabul etmek, onların beyninin nasıl işlediğini anlamaya çalışmak benim için güçtü.

Başımı sallayıp, "Anladım, ben gitsem iyi olacak," dedim. Yerimden hareketlendiğim sırada Derin oturduğu yerden kolumu tutup beni durdurdu, ardından usulca kalkıp önümde dikildi. Kirpiklerine sinen mahcubiyeti iliklerime kadar hissederken bakışlarını benden kaçırmadı.

"Hare, ben dün söylediklerim için üzgünüm. Niyetim seni kırmak değildi."

"Sen doğruları söyledin, dert etme," dedim bir çırpıda, bir de benim yüzümden üzülmesini istemiyordum.

"Yine de söylememeliydim, affedersin."

Ona sıcak bir gülümseme sunarak kolunu sıvazladım. Ona kırılmadığımı beyan eden birkaç cümlenin ardından, "Görüşmek üzere," diyerek aşağı indim.

Tek kelime etmeden bindiğim arabadaki sessiz yolculuğumuz yaklaşık on dakika devam etti. Şehrin ikiye ayrılması, bir tarafının daha yaşanabilir olması, diğer tarafın tedirgin edecek derecede korkunç olması ve Ateş'in pek az kişinin yaşamayı tercih ettiği ölü kısımda yaşamayı seçmesi tuhaftı.

"Neden bu tarafta yaşamıyorsun ya da neden diğer tarafta yaşıyorsun diye sorsam bir cevap alır mıyım?"

"Hırvatça biliyor musun?"

Bakışlarımı ön camdan dışarıya dikmiş, soruma alakasız başka bir soruyla verilen karşılığı kafamda tartmaya çalışıyordum.

"Bilmiyorum."

"Bu tarafın adı Lazan, Hırvatçada sahte demek. Benim yaşadığım kısmın adı Pravi, gerçek anlamına geliyor."

"Yani?"

"İnsanlara uzak olmak istiyorum."

Daha fazla soruya gerek yoktu, tek bir cevapla tüm soruların cevabını vermişti aslında. Bir an sonra içgüdüsel olarak gözlerimi boş duran sürücü koltuğunda gezdirdim, oradaki heybetli varlığını hayal ettim, direksiyonda duran iri parmaklarını zihnime yerleştirmeye çalıştım, sonra bu yaptığımın saçmalığı kepenk olup

zihnimdeki düşüncelerin üzerini kapattı. Amacım neydi anlamıyordum.

Dikkatimi yol kat ettikçe solgunlaşmaya başlayan şehre odaklandığımda arabanın ani sarsılmasıyla öne savruldum, eş zamanlı olarak Ateş'in dudaklarından dökülen keskin bir "Siktir" kelimesi ise telaş yapmamı emrediyordu. Daha kendimi toparlayamadan içinde bulunduğumuz arabadan çok daha yüksek demirden bir araba yanımızda belirdi, çok yakınımızdaydı. Üzerimize doğru sürüyordu ve seçebildiğim kadarıyla içinde fazla sayıda adam vardı.

"Çök yere!"

Ateş'in bağırarak söylediklerini idrak edemeyecek kadar korkmuştum. Neler olup bittiğine anlam veremedim. Ellerimi koltuğun kenarına götürüp sıkıca tuttum, kafa kafaya gidiyorduk. Kalbim birdenbire öyle hızlı atmaya başlamıştı ki tüm algılarım kendini kapatmakta gecikmedi. Her iki araba da süratle giderken birbirine çarparak çıkarttığı sesler sağır ediciydi, çatalla metal bir tepsiyi çizer gibi rahatız edici.

"Çök yere dedim Hare, çök yere."

Koluma uygulanan sert baskı bedenimi ön koltuktaki boşluğa iterken, korkuyla kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

Hızlı gidiyorduk, çok hızlı!

Araba durmuyordu, beş saniyede bir üzerimize sürüp yolun kenarına itmeye çalışıyordu bizi. Ateş'in devamlı olarak sola kırdığı direksiyonda hâkimiyet kurmakta zorlandığını, gözlerimin önünde hızla sağa ve sola çevrilmesinden anlayabiliyordum. Yolda çizdiğimiz zikzaklar beynimin tuhaf döngüsünde kendine yer bulurken, zihnimin çatlaklarından sızan korku ivmesi dizlerimi titremeye yetti.

"Korkma," dedi o hengâmenin içinde. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

Çünkü seni sadece ben öldürebilirim. Söylenmemiş sözler kulaklarımda yankılanırken titreyen parmaklarımı uzatıp dizine dokundum. Müstakbel katilime güç vermek üzere, elimi onun kasılan dizinin tam üzerine koyduğumda başımı yukarı kaldırdım. Ba-

kışlarımızın birbiriyle çarpışması sonucu çıkan hayali ses uğursuz bir baykuşun tiz çığlıkları kadar keskindi.

Ölümün soğuk nefesini ensemde hissediyordum.

Sürekli olarak aldığımız darbelere güçlü bir darbe eklendi, istemeden onun dikkatini dağıtmıştım. Bu bize pahalıya patladı. Tek bir saniye cama kayan gözlerim, yuvarlandığımız şarampolde attığımız ilk taklada üzerime kapanan bedenle ölümün ilk adımı olan karanlığa kapandı.

Hiç hayal kurmaya yeltenmedim ben; bilirdim, mütemadiyen kurulan hayaller mütemadiyen yıkılmaya mahkûmdurlar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kör bir ruhun yıkımı kadar kudretiydi bu şehrin rüzgârı; zamansız yitip gidenleri içine çektiği gibi, içine çektiklerini de refahtan uzak tutuyordu. Ölmüş bedenlere bağışlanan soğuk bedenlere atmayan kalpler eşlik ediyordu, soluk renklerin hâkim olduğu kentte. Ruhlar Şehri'nin sakinleri kanıyorlardı, lakin bir kez daha ölüme tabi tutulmuyorlardı.

Tuhaf bir şekilde hayata gözlerini zamansız kapatanların mekânıydı. Ya da ölürken gözü arkada kalanların.

Eceliyle ölmüş birinin yolu düşmezdi buralara. Ve buradan bir adım sonrası yok oluştu. Yüzyıllardır var olan şehrin ilk misafiri Hırvatlardı; bir ruhun boynuna isabet ettiğinde yok oluşa sebebiyet veren mavi izumiranje ışığını da onlar bulmuşlardı. Mavi izumiranje ışığının Hırvatça anlamı eylemine eş değer olarak *yok oluş* demekti ve hedefi, şehrin tek lideri olan Ateş Karan'dı.

İri parmaklar mavi izumiranje ışığını kavradığında mavi ışınları içine özenle yerleştirdi. Tam tamına on bir ışın, muhakkak birinden biri Ateş'in boynuna isabet ederdi. İşte o zaman liderlik Damir Novak'ın olurdu.

Damir Novak; soylu Hırvat oğlu, bu şehrin liderliği nasıl olur da yüzyıllar sonra Karan'lara kaptırılabilirdi? Yediremiyordu. Öyleyse hakkı olan liderliği bugün alacaktı. Yılan dövmesinin sarıp sarmaladığı parmaklarını, ufak at kuyruğu yapılmış sarı saçlarında gezdirdi. Koyu yeşil gözlerini pervasız bir hırs çerçevelemişti. Emrinde olan adamların birini yanına çağırıp silah uzatırken,

gözlerinde artık daimi bir ifade olan *yok etmezsen yok olursun* tehdidi vardı. Zira Damir gözü kara bir adamdı, eğer Ateş bugün yok olmazsa emri yerine getiremeyen tüm adamlarını gözünü kırpmadan harcayabilirdi.

"Bu sefer bitecek!" dedi kesin bir tonla. "Bitmezse bitersiniz!"

Emir Damir'in dudaklarından çıktığında, tahayyülünün dışına taşan emeller buralarda kalbi atan tek canı kastetti. Önce ruhu ve ardından da bedeni şarampole yuvarlanan Hare, namütenahi bir bilinmezliğe adım atarken üzerine kapanan beden uzun zamandır tatmadığı korku duygusunu had safhada yaşamıştı.

***

Genç adam elini geceye eşlik eden karanlık saçlarının arasından bir kez daha geçirdi. Koyu mavi gözleri ifadesizlikten men edilmişçesine tek bir noktaya odaklanmış, onlarca anlamı bir arada barındırıyordu. Çehresinde bazıları derin olmak üzere çeşitli yaralar, sırtında ise kazanın emareleri vardı; ama umursamıyordu. O güçlüydü fakat güçsüz olan biri vardı ki günlerdir parmağını bile oynatmadan sere serpe yatıyordu. Beyaz tenine yer edinmiş çürükler durumun ehemmiyetini alenen ele verirken, Ateş oturduğu koltuktan kalktı ve Hare'nin yanına ilerledi.

Solgundu kız, kirpiklerine kadar halsizdi sanki. Çıplak bedenini kamufle eden sargılar, çatlayan birkaç kaburgasını çevrelemişti. Tutunmaya çalıştığı hayat gerçek olmasa da saçlarına uzanan eller gerçekti Hare'nin. Onu izlerken, kızın birkaç saç tutamını parmaklarının arasında buldu. Yaşadığı duygu karmaşası seçilemeyecek durumdayken, en belirgin olanını baz aldı; öfke.

Öfkeliydi, ama bunu yapanlardan çok kendisineydi öfkesi. Koruyamamıştı. "Korkma," dediği kızı koruyamamıştı. Bedenindeki her ziyanın suçlusu kendisiymiş gibi hissediyordu.

"Aç gözlerini hadi, ne uykucu bir şey çıktın sen."

Sarf ettiği ilk kelimelerin kızın kapalı bilincine ulaşamamasının verdiği rahatsızlıkla yatağın boş kısmına çöktü. Her gün gelen, yaşarken meslekleri hekimlik olan ruhlar Hare'nin tedavisini itinayla yaparken, kaybettiği kanın bedenindeki etkisi nedeniyle

uyanması sürekli gecikiyordu. Aslında arada bilincinin yerine gelmesi gerektiğini belirtmişlerdi ancak uyanmamasının nedeni, kaybettiği fazla miktardaki kanın yerine konulamaması olduğu aşikârdı.

Hare'nin yaşadığı gerçeğini öğrenince büyük bir şok yaşayan hekimler, Ateş Karan'ın tehdidiyle şimdilik susmuş olsalar da bir gün bu gerçeğin herkes tarafından öğrenebileceğinin, işte o zaman Hare'yi korumanın daha güç olacağının bilincindeydi.

"Sırf bana inat olsun diye uyanmıyorsun değil mi turunçgil?" derken iri parmaklarını turuncu tutamlar boyunca kaydırdı ve usulca şakağında durdu.

"Çok inatçısın." Şakağında devinen elleri yanağında duraksadı. "Ama ben sabırlı bir adam değilim."

Dokundukça ona yaklaşma isteği perçinleniyordu, karşı koymadı. Soğuk nefesi Hare'ye yaklaşırken atmayan kalbinde beyhude bir kıpırtı hissetti. Yaralı bedenin cılız nefesini üzerinde hissedecek kadar yakındı, bu şehre inat sıcaklığı ise parmaklarının arasındaydı.

"Hare." Fısıltısı kızın kapalı bilincine çarparak sekteye uğradı ve kendisine geri döndü. "Hissettirdiğin sıcaklığa açım, uyanmalısın artık." Parmakları, kapalı gözkapaklarına kadar çıktı ve sonra uzun kirpiklere dokundu.

"Adını gözlerinde taşıyan kız çocuğu."

Hare'ye dokunmak sanki ateşe dokunmak gibiydi; yakıcı ancak dokundukça dokunulası.

"Bencillik belki bu isteğim... Güçsüzsün farkındayım, ama uyanmalısın."

Boynu boyunca kayan eli çıplak omzunda durdu, zaten zayıf olan bedeni iyiden iyiye küçülmüş gibiydi. Ona acıyor muydu? Yoksa olmayan vicdanındaki kurumuş yapraklar mı kımıldamaya başlamıştı, anlam veremedi.

"Yer yarıldı da içine girdi şerefsiz! Hiçbir yerde yok!"

Sezgin ve Derin'in gelmesiyle kızdan hızla uzaklaşarak başucundaki tekli koltuğa oturdu. Sezgin'in söylemlerine bakılırsa aranan bulunamamıştı.

"Her yere baktığına emin misin?" diye sordu, alacağı cevabı bilmenin verdiği rahatsızlıkla.

"Baktım, Damir bu, tek mekânda durmuyor ki."

"Başına çöktüğüm zaman adım atacak hali kalmayacak pezevengin. Bu yaptığının bedeli çok ağır olacak," derken son kelimelerinde gözleri Hare'nin üzerindeydi.

Yorgunluğu yüzünden belli olan Sezgin kendini üçlü koltuğa bırakırken, Derin kıpırtısız uyuyan Hare'ye yaklaştı. Onun için üzülüyordu, uzun zamandır kimse için üzülmemişti hâlbuki.

"Keşke ona kan verebilseydik, keşke soğuk kanımız onun damarlarında ısınabilseydi. Belki o zaman uyanırdı."

"Uyanacak," dedi Ateş kesin bir dille. "Uyanmak zorunda."

Sözlerinin akabinde, Sezgin'e kendisini takip etmesi için işaret verdi. Derin'e verdiği "Uyanırsa haberim olsun, başında ayrılma," talimatından sonra adımları hız ve öfke kazanmıştı. Günlerdir Hare'nin başından ayrılmadığı için Damir'i bulma işi Sezgin'e düştüyse de en iyi gözdağını, hatta daha fazlasını kendisinin vereceğinin farkındalığıyla Damir'in mekânlarından en gözde olanına sürdü arabasını.

Mekândaki korumaların yüzünde boy gösteren izler elbette Sezgin'in eseriydi, ancak Ateş'in yaratacağı izler çok daha derin olacaktı. Bir şey bilmediği her halinden belli olan adamlardan ziyade, Hare'nin kollarında kanlar içinde yattığı görüntüleri gözlerinin önüne getirerek mekânı darmaduman etti. Deyim yerindeyse taş taş üstünde bırakmamıştı ama öfkesi bir nebze olsun dinmemişti. İşi bittiğinde nefes nefese söyledikleri ise herkeste şok etkisi yarattı.

"O yavşak patronunuza söyleyin, adam gibi karşıma çıksın. Benim olana zarar vermenin bedelini aynı bu mekân gibi yerle yeksan olarak ödeyecek!"

***

Zifiri karanlık bir denizde yüzüyordum; öyle derindi ki bazen boğulacakmışım hissine kapılıyordum. Ancak enseme yapışan bir el beni arafın rıhtımında bekletiyor, ne gitmeme ne de kalmama

izin veriyordu. Tevekkeli çırpınışlarım bir işe yaramazken, karanlığın kapısı hafifçe aralandı. Aydınlığa attığım her adım bana keskin bir acı bahşediyordu.

Kaburgam ağrıyordu. Kaburgam uzun zamandır ağrıyordu.

"Hare, işte böyle. Hadi tatlım, aç gözlerini."

Aydınlık yaklaştı, algılarımın aşina olduğu ses yaklaştı. Acı, dayanılmayacak kadar çok yaklaştı.

"Ah!" Gözlerimi kısmen açtığımda görüş açıma giren Derin'in ifadesinde benim aksime memnuniyet vardı. Kolumu hareket ettirecek mecalim yoktu, çektiğim acıdan dolayı gözümden bir damla yaş süzüldüğünde.

"Acıyor mu? Çok mu acıyor!"

Henüz yeni açtığım gözlerimi onaylarcasına kırptım. "Bekle," diyerek yanımdan uzaklaştı ve kısa süre sonra elinde bir iğneyle geri döndü. "Ağrı kesici. Daha iyi hissedeceksin."

Alışkın olduğum iğne bir kez daha koluma saplandığında, bana armağan ettiği acı az önce çektiğimin yanında devede kulaktı. Bakışlarımı aşağı kaldırmamla yarı çıplak olduğum gerçeği yüzüme çarptı. Yalnızca üzerime bol gelen siyah bir şort vardı ve kime ait olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Göğüslerim ve daha aşağısını saran sargılar nedeniyle açıkta kalan karnımın üzerine ince bir örtü örtülmüştü. Zorlayarak elimi kaldırdım ve örtüyü daha yukarı çekmeye çalıştım. Fakat bunu yapmak bile o kadar zordu ki. Derin benden önce davranarak üzerimi göğüslerimin altına kadar kapattı.

"Merak etme, Ateş ve Sezgin buradayken üzerin hep kapalıydı. Hatta Ateş düzeltti çoğu zaman."

Ateş. Hatırladığım son şey, onun üzerime kapanıp bana sıkıcı sarıldığıydı. Bana kalkan olduğu halde böylesine zarar gördüysem, diğer türlüsünü düşünmek bile zihnimi ölümün istilasına uğratmaya yetiyordu.

"Anladım," dedim çatallı çıkan sesimle.

"Buralarda ağrı kesici ilaç bulunmaz. Tahmin edersin ki ihtiyacımız yok. Ateş'in emriyle bir şeyler yapıldı ve yaşarken mesleği doktorluk olan ruhları özel olarak çağırdı, iyi olacaksın," derken

konuşması güven vericiydi. Bir süre bedenimi izledikten sonra, "Günlerdir şerbetle besleniyorsun, sana çorba getireceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim acım yeni yeni dinmeye başlamışken. Annem çok güzel çorba yapardı. Benim annem tüm yemekleri güzel yapardı aslında.

"Getiriyorum," diyerek yanımdan ayrıldığında arkasından bakakaldım.

Az önce gözlerimi açtığımda her şeyin bir kâbus olmasını dilerdim, evimde uyanmalıydım. Helin'in gözlerini kocaman açarak hoşlandığı çocuğu anlatmasını dinlemeliydim ya da Hakan Ağabey'imle çizimlerim hakkında uzun uzun sohbet etmeliydik. Annem soyduğu meyveleri zorla ağzıma tıkmalıydı ya da en kötüsü, servis yaparken çayı müşterinin üzerine döküp patronumdan azar işitmeliydim.

Ama burada olmamalıydım.

Derin'in salondan çıkmasıyla içeriye giren sima görmek isteyeceğim son kişi bile değildi. İfadesiz bakışlarını boydan boya üzerimde gezdirdikten sonra kolundan çapraz desenli çantayı çıkartıp masaya bıraktı.

"Geçmiş olsun Harecim, ağrın var mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp sıkıntılı bir nefes aldım. "Sanane Izabelle!"

"Çok ayıp ama, benimle böyle konuşmamalısın. Biz sırdaşız unuttun mu?"

"Biz seninle hiçbir şey değiliz!" dedim dişlerimin arasından.

Bana doğru yaklaşırken topuklu ayakkabılarının zeminde bıraktığı ses kısmen boş olan salonda yankılandı.

"Tamer yarın Dünya'ya gidiyor ve oraya gittiğinde yapacağı ilk şey aileni kontrol etmek olacak. Senin yerinde olsam benimle iyi geçinirdim."

Mavi gözlerine takındığı üstü kapalı tehdit ve mantığımın zihnime konumlandırmaya çalıştığı *ne olursa olsun ona pabuç bırakma* düşüncesi ölesiye kapışırdı.

"Ne zaman geri dönecek?"

"Ha şöyle." Sinsice gülümseyip uzun sarı saçlarını arkaya attı. "Üç gün sonra."

"Ona söyle sakın aileme yaklaşmasın. Onu da seni de pişman ederim Izabelle. Yemin ederim yaparım."

Attığı alaycı kahkaha kulaklarıma ulaştığında yüzümü buruşturdum. Geri dönüp masadan çantasını aldı ve bakışlarını tekrar üzerimde gezdirdi.

"Bari şu halde dayılanma, komik oluyor."

Gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra tekrar söze girdi. "Merak etme ailenle fazla vakit kaybedecek değil, durumlarını öğrenip bana aktaracak. Tabii uslu bir kız olursan ben de sana."

Ona cevap vermedim. Bir an önce yöneldiği dış kapıdan defolup gitsin istiyordum.

"Ha bu arada, nereye gittiğimi öğrenmek ister misin?"

Benden bir cevap alamayınca bakışlarıyla etrafı kolaçan edip, bir sır veriyormuş edasıyla elini ağzının yanına götürdü. "Herkesin odağı burada olduğuna göre, Sezgin'le aramızdaki bağı kuvvetlendirmek için en uygun yere gidiyorum, evimize..."

Keyifle göz kırptı ve açtığı kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Sezgin'i kendisine bağlamak için belli aralıklarla büyü yapıyordu ve bunu aralarındaki bağı güçlendirmek olarak adlandırıyordu. Bu kesinlikle çok hastalıklı bir davranıştı. Düşünceler içinde boğulurken elinde tepsiyle içeriye giren Derin, soğuk ifadesine rağmen bana sevgiyle gülümsedi. İşte o an bir karar verdim, ailemden haber aldıktan sonra Izabelle'in ipliğini pazara çıkaracaktım. Yaptığı büyünün bir şekilde ayağına dolanması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Derin, sırtıma bir yastık koyup doğrulmamı sağladıktan sonra sandalye çekip yanıma oturdu. Kaşığı, kokusuz ve rengi yeşile çalan çorbaya daldırmış bana uzatırken söylediği sözler nedensizce heyecanlanmama sebep olmuştu.

"Ateş'e haber gönderdim. Buraya geliyor."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi usul usul aralayıp uykunun loş kollarından kurtuldum ve ifadeden yoksul bakışlarımı tavana diktim. Kirpiklerime kadar yorgundum. Bedenim bu efsunkâr yerde yaşamaya alışamamış, bunun sonucu olarak avuçlarıma örselenmiş bir ruh bırakmıştı. Yaşamak ve yaşamaya mecbur olmak arasında dağlar kadar fark varken, bir ruhun çıkarı için yaşamaya mecburdum.

Berelenmiş ellerimi sargılarımın üzerine koyup hafifçe doğrulmaya çalıştım, bunun bana getirisi olarak kaburgalarıma saplanan ince sızıya karşın acıyla yüzümü buruşturdum. Çok susamıştım, üstelik açlıktan midem kazınıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi tuvalet ihtiyacımı gidermem gerekiyordu. Hareket etme çabalarım başarısızlıkla sonuçlandığında bakışlarımı etrafta gezdirdim ama kimse yoktu. Dün Ateş gelmeden iğnenin etkisiyle rahatlayan bedenim tekrar uykuya dalmıştı ve tahminen sabahın erken saatlerinde Derin de gittiği için yapayalnız kalmıştım.

Neyse ki hemen yanıma konumlandırılan sehpaya dolu bir sürahi ve temiz bardak bırakmayı akıl etmişlerdi, en azından ihtiyaçlarımdan birini kendi başıma karşılayabilirdim. Dolu sürahiyi zorlukla kavrayarak hemen yanımdaki boşluğa koydum, bardağı sargılarımın açıkta bıraktığı karnımın üzerinde tutup dikkatlice doldurmaya başladım.

"Uyanmışsın."

Beklemediğim bir anda duyduğum sesiyle irkilirken, koca bir bardak suyun üzerime devrilmesi eş zamanlı oldu. Suyun teni-

me çarpmasıyla attığım çığlık ve refleks olarak karnımın kasılması dudaklarımdan halinden memnun olmayan bir nida çıkmasına sebep olurken, yere yuvarlanan cam bardak yaklaşık birkaç metre ileride kendiliğinden durdu.

"Tam bir sakarsın." Sırılsıklam olan sargılarımı es geçip, bardağın yerden havalanmasını ve havada süzülerek masanın üzerine konulmasını hayret dolu gözlerle izledim, bu görüntüye alışmam mümkün değildi.

"Sargıların su içinde." Sinirle söylediği cümlenin üzerine bakışlarım bedenime kaydı ve ıslak olmamdan ziyade neredeyse yarı çıplak bir şekilde onun karşısında olmanın verdiği rahatsızlıkla kalçalarıma kadar kaymış olan örtüyü telaşla üzerime çektim.

"Aptal mısın kızım sen! Sargıların ıslanmış diyorum sen üzerini kapatıyorsun!"

"Islandıysa ıslandı, zamansız gelmeseydin ben de suyu üzerime boca etmezdim."

Suratımı asmış bir biçimde örtüyü göğsüme bastırırken, aldığı sıkıntılı nefesin sesi kulağıma ulaştı. Uzaklaşan adım sesleri çok geçmeden tekrar yaklaşmaya başladığında, bu sefer tam önümde son buldu. Dizlerime bırakılan kazak ve sargıya bakakaldım.

"Sen mi değiştireceksin? Hayatta olmaz! Derin nerede? O yardım etsin bana."

Örtü tek seferde üzerimden sıyrılarak yere düştüğünde, Ateş'e ait olan şortla ve sadece göğüslerimle kaburgamı kamufle eden beyaz sargılarla karşısındaydım. Çıplaklığımı kapatma maksadıyla ellerimi etrafıma dolayıp, "Ne yapıyorsun sen ya!" diye cırladım.

"Sesin bu kadar çıktığına göre iyileştin sanırım, rahat dur da şu sargılarını değiştireyim, bir de salya sümük hastalığını çekemem."

Cevap vermeme fırsat vermeden kollarımdan tutup hafifçe doğrulttu. Parmaklarının dış boğumlarını koltuk altımda hissettiğimde ürperdim, buna izin veremezdim.

"Hayır, bak beni böyle görmeni istemiyorum. Derin gelene kadar bekleyebilirim."

"Derin eve yeni gitti, oradan buraya gelmesi en az iki saat sürer. O kadar zaman böyle mi kalacaksın?"

"Kalırım," diye mırıldandım sessizce, onun karşısında yarı çıplak kalmaktansa zatürree olmayı tercih ederdim elbette.

"Bak." Sesinde, sakinliğini korumaya çalışan ifade vardı. "Gözlerimi kapatacağım."

"Bundan emin olamam."

"Oradan bakınca ceviz büyüklüğündeki göğüslerine meraklıymışım gibi mi duruyorum?"

Edepsiz!

"Benim göğüslerim ceviz kadar değil bir kere!" dedim utanca tekme savuran asi bir itirazla. "Ayrıca seni göremiyorum unuttun mu? Yani nasıl durduğunu nereden bilebilirim?"

Sözlerimi yeni bitirmiştim ki ellerini bedenime sardığım kollarımın üzerinde hissetmemle nefesimi tuttum. Soğuk dokunuşu tüm savunma mekanizmamı yerle bir ediyordu. Onun karşısında ziyadesiyle savunmasızdım.

"Gözlerimi kapatacağım," diye tekrar etti. "Söz veriyorum."

İşte bu beklemediğim bir hamleydi.

Yapacak bir şeyim kalmadığını anlamıştım. "Peki."

Tenimde dolaşan elleri dikkatli hareketlerle sargıları açmaya başladı. İlk katı açılan sargı omzumdan koltuk altıma geldiğinde kolumu kaldırarak ona yardımcı oldum ve elleri sırtıma doğru ilerledi. Bu hareketiyle bana yaklaşan bedeni, nefesini boynumda hissettirdi. Çok kısa, belki saliselik bir duraklamanın ardından itinayla sargılarımı açmaya devam etti. Arka tarafı açmak için bana her yaklaştığında kasılan bedenime hızlanan nefesim eşlik ediyordu. Zihnimde dans eden, kahveyle harmanlanmış mistik kokusu ise gözlerimi kapatma isteğimi tetikliyordu.

Direndim.

"Canın acıyor mu?" diye sordu son kata geldiğinde. Evet acıyordu ama son katı açtıktan sonra çıplak kalacağım gerçeği diğer tüm duygu ve düşüncelerimi ustalıkla ekarte etmişti.

"Acımıyor."

"O halde neden robot gibi duruyorsun, bedenin kaskatı kesildi."

"Şey, bilmiyorum. Üşüdüm sanırım," derken kekelemediğime içten içe sevindim.

Son katı açmak için yaklaştı, sendeleyen ruhum girizgâha mahal vermemişti.

"Ben biliyorum," diye fısıldadı. Sözleri şah damarımın üzerinde keskin bir çakı görevi üstlenirken, boynumu yalayan nefesi dudaklarımdan dökülecek tüm inkâr cümlelerini tarumar edecekti.

"Sana her yaklaştığımda böyle oluyorsun, hatta şimdi yapacağım şeyden sonra bayılabileceğini bile düşünüyorum."

Sargıyı tek hamlede bedenimden sıyırdığında utancın her hücresi benliğimi tesiri altına almakta gecikmedi, ancak daha mühim olan bir şey varsa o da son kelimeleriydi.

"Merak etme küçük, gözlerim hâlâ kapalı."

"Ateş." Sesim zorlukla çıktı, zevahirinden bihaber olsam da nefesinin kokusu tanıdıktı ve o tanıdık nefes şu saniyelerde köprücük kemiğimi işgal ediyordu.

Yaklaştı, çok yaklaştı.

"Şşşt."

Dudaklarım aralandı, gözlerinin kapalı olduğuna tuhaf bir şekilde adım kadar emindim, yine de şu halde ona bu kadar yakın olmak boğazımda koca bir yumrunun oturmasına sebep oldu.

"Ateş," dedim bir kez daha, bu kez sesim daha güçsüz çıkmıştı. Soğuk dudaklarını omzumdaki boşlukta hissetmemle kesik kesik aldığım nefesimi tuttum. O yaklaştığında kalp ritmim de alışkın olduğu arşa intikal etti, dudaklarının keskin soğuğunda donmuştum. Bildiğim bir şey varsa, o da tüm bedenimin harlı ateşte yandığıydı. Edilecek tüm itirazları tüketen dudakları orada hükmünü sürdürürken, elimi kaldırıp kolunun üzerine koydum.

"Araf çukuru." Dudaklarının oradaki kıpırtısı içime işledi, amansız duyguların boyunduruğu altına girmiştim. "Burası." Duraksadı. Çıplaktım, üşümem gerekiyordu değil mi? Her hücremde ayrı ayrı yangınlar başlamış, her dokunuşu alazını alevlendiriyordu. "Güzel kokuyor."

Elimin altındaki sert kolunu istemsizce sıktım, haklı çıkacaktı; zira bilincim karanlıkla savaşıyordu.

Başka bir şey istesem olurdu, derler ya hani, ciddi anlamda o

an başka bir şey istesem olurdu. Çalan kapı kurtarıcım olurken, Ateş de sessiz bir küfür savurup benden uzaklaştı. Özenle sardığı sargıların ardından üzerime alelacele geçirdiği kazak bir kadına ait olamayacak kadar büyüktü. Asker yeşili, kalçalarımın aşağısına kadar inen kazak Ateş'indi ve ben onun gibi kokuyordum.

"Selam." Neşeyle içeri giren Izabelle botlarının üzerinde yükselerek Ateş'i öptü. Bunun burada ne işi vardı şimdi!

"Hoş geldin."

"Hoş buldum Ateş'çiğim, Hare'yi merak ettim ve uğramak istedim."

Eminim öyledir!

"Tamam, ona yemek hazırla ve tuvalete gitmesi için yardım et, mekânda işim var benim, geç kalmam." Yağdırdığı emirlere rağmen Izabelle'in hâlâ ona neşeyle gülümsemesi inanılır gibi değildi.

"Sen keyfine bak lider, Derin gelene kadar ben ilgilenirim onunla." Gözleri bana kaydığında sinsice gülümsedi. "Zevkle."

Bana tek kelime etmeden çıkışa yönelen görünmez adımlarını, sertçe kapanan kapı takip etti. Izabelle koyu renk ceketini çıkarıp sandalyenin başına astığında, biçimli vücudunu ikinci bir deri gibi saran siyah mini elbisesiyle kalmıştı.

"Buraya neden geldiğimi merak ediyor musun Hare?"

Bakışlarımı ondan ayırıp üzerimdeki kazağın eteklerini avuçladım.

"Gelmemiş olmanı tercih ederdim."

Birbiri ardına attığı adımlar bana doğru yol aldı, mavi gözleri kötülükle parlıyordu. "Dün Sezgin'le bağımızı kuvvetlendirmek için eve gittiğimi söylemiştim sana, fakat gel gör ki eve gittiğimde Sezgin oradaydı." Suratı yapmacık bir ifadeyle düşerken tek elini havaya kaldırdı. "Maalesef büyünün süresini geciktirmek olmaz tatlım, şansa bak ki Ateş'in dışarıda işi varmış. Şimdi bu iyi kalpli sırdaşın sana yemek getirip aşağı inecek ve sen de uslu uslu beni bekleyeceksin anlaştık mı?"

"Neden bu işi yapmak için kendine daha güvenli bir yer seçmiyorsun? Her iki evde de yakalanma olasılığın yüksek."

Izabelle akıllı bir kadındı ve bu sorunun cevabı bir süredir kafamı kurcalıyordu.

"Büyünün Sezgin'in uyuduğu bir yerde olması gerekiyor. Görüyorsun değil mi, aşkımız için ne tehlikeleri göze alıyorum."

Attığı keyifli kahkahanın ardından sulanan gözlerini işaret parmaklarının dış boğumlarıyla temizleyerek mutfağa ilerlemeye başladı. Arkasından bomboş gözlerle bakarken "Yapabileceğim bir şey olmalı," diye tekrar ettim kendi kendime defalarca.

Bozulan sinirlerimle bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sırada çantasının gözüme çarpmasıyla zihnimde yanan ampul bana sonucu muamma bir çözüm sundu. Yarı yatık pozisyondayken bacaklarımı koltuktan sarkıttım, elimi mide boşluğuma koyup temkinli hareketlerle kendimi koltuğun ucuna kaydırdım. Canım acıyordu, bu yüzden ses çıkarmamak için sertçe alt dudağımı dişledim. Her hareketim bana büyük bir ıstırap veriyordu fakat Derin'e bunu borçluydum. Boşta kalan elimi koltuğun başlığına koyarak derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş ayağa kalktım.

Başarmıştım.

İki büklüm pozisyonunda masaya ilerledikçe gözümün kararmasına engel olamıyordum, içimden ettiğim duaların haddi hesabı yokken masaya ulaştım ve siyah çantayı önüme çektim. Mutfağa kayan bakışlarım bir hareketlilik gözlemlemeyince çantanın ağzını usulca açtım. İşte buradaydı! O gün gördüğüm mum, otlar, portre ve adını bilmediğim birkaç nesne. Mumu elime aldığımda fazla vaktim olmadığına kanaat getirerek çözüm üretmeye çalıştım. Üzerinde anlamsız şekiller vardı, uzun tırnaklarımla alttan birkaçının üzerini kazıdım. Tırnaklarımın arasına dolan mum kırıntılarına aldırmadan içinde ot olan poşeti alıp ağzını açtım; tuhaf kokuyordu. Ne yapabilirim diye düşünürken, dün Derin'in getirdiği çorba tepsisi gözüme çarptı. Boş olan kâsenin hemen yanındaki ismini bilmediğim yeşil baharata uzanıp avuçladım ve otların içine serpiştirdim. Ellerimle harmanladıktan sonra müdahale edildiği kesinlikle anlaşılmıyordu.

Mümkün mertebede acele etmeye çalışarak yerime geçtim. Bedenimde acı, içimde ise huzur vardı. Bu yaptığımın bir işe

yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, yine de karınca misali, bir nebze katkımın olması Derin'in yüzüne bakabilmem için önemli bir adımdı benim için...

***

Beklemek metanet gerektirirdi, metanetin dibine vurduğum üç günün sonunda nihayet ailemden gelecek olan haberin yakınlarındaydım. Kalbim, alacağı haber için göğüs kafesimin içinden kanat çırparken, heyecanımı Derin'le paylaşamamanın burukluğunu yaşıyordum. Izabelle alt katta işini hallettikten sonra Ateş'i beklemeden çıkıp gitmiş, peşi sıra gelen Derin yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı.

Bazı zamanlar Ateş'in yanıma geldiğini hissetsem de, ne o ne de ben tek kelime etmiştik. Dudaklarımız mühürlenmişçesine susmayı yeğlemiştik.

Şimdi Sezgin, Derin ve Izabelle'e ait olan bu evde, Tamer'in arkadaşının Izabelle'e getirdiği o haberi bekliyorduk. Tekli koltukta otururken yerde tuttuğu ritimle stresini fazlasıyla hissettiğim Ateş, en az onun kadar gergin olduğumu biliyordu.

Duyulan anahtar sesiyle herkesin dikkati kapıya çevrildi, Izabelle ağır adımlarla içeri girdiği sırada suratında daha önce görmediğim şaşkın bir ifade vardı.

"Konuştun mu o yavşakla?" Sesindeki tedirginlik içimdeki meyus düşünceleri perçinledi, elimi gerdanıma götürüp sıkıntıyla ovaladım.

"Yüzünde açtığın izler ve şişlikler hâlâ geçmemiş, Alya'dan haber getirdiği için ona teşekkür etmelisin."

"Lafügüzafi bırak, sadede gel Izabelle."

Düşen suratını anında toparlayıp, "Peki," dedi. Herkes onun söyleyeceklerine dikkat kesilmişken, ben yalnız kaldığımızda bana söyleyeceklerinin peşindeydim.

Ta ki ağabeyimin de adının geçtiği o cümleyi kurana dek.

"Alya ve Hare'nin ağabeyi Hakan... Evlenmişler."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Parmak uçlarım karanlığa alışmıştı, öyle ki aydınlığı gösterişsiz bir törenle uğurlayarak inzivaya çekilen yanım her adımda biraz daha bulunduğu konuma sinmeyi yeğliyordu. Kelimelerin birleşerek oluşturduğu söylemler, sebep oldukları yıkımı göz ardı etti. Bizi ruhsuz bir pantomime ortak ederken, duyduklarımla toparlanmaya çalışan bedenimin aksine tuzla buz olmuş ruhum yüzsüzlüğü ele aldı ve bir kez daha parçalara ayrıldı.

Hakan Ağabey'im Alya'yla evlenmişti!

Kendimi suçlama evresini atlattığımı sanırken tek suçlu olduğum gerçeği iki göğsümün arasına koca bir yumru olarak oturdu. Tek suçlu benim dirayetsizliğimin kabullendiği mübah olmayan kaçıştı ve ne yazık ki bedel ödeyen tarafta yalnız değildim.

Hakan Ağabey'im evlilik hazırlığı yaptığı çocukluk aşkı Yasemin'den bu kadar kolay vazgeçmezdi. Ancak Alya buranın kanunlarını orada da geçerli kıldıysa itinayla vazgeçirilebilirdi.

Büyünün etkisi altında attığı adımlar, geride bıraktığım ailemi çıkışsız bir yola sokmak üzere atağa geçmişken, görünmez bir ip bileklerime dolanarak çözümü mümkün olmayan düğümlere dönüştü.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Ateş. Sesi buz gibiydi, tınısı donmuştu.

"Hare'yi üzgün görmeye dayanamadım ve Tamer'den Hare'nin ailesinin de durumunu öğrenmesini istemiştim. İyi ki istemişim, böylelikle Alya'nın durumu da netlik kazanmış oldu."

Diline dolanan yalanlar rahatlıkla döküldüğünde, nefret dolu bakışlarımı Izabelle'e gönderdim. Çıkarcılığını iyilikle süslemeye çalışması trajikomikti.

"Anlat."

"Tamam," derken yakalanmış bir suçlu edasıyla iki elini de yukarı kaldırdı.

"Sakin ol lütfen, anlatıyorum." Duraksayıp bakışlarını Ateş'ten ayırdı ve sırayla benim, Derin'in, en son da Sezgin'in üzerine kilitledi. Sevgilisinde saniyelerce oyalanan bakışları duyumsadığı sabırsız nefeslerle yeniden birkaç adım ötemde duran Ateş'e dikildi.

"Hare ortadan kaybolduktan sonra babası evi terk etmiş, annesi de sürekli sinir krizleri geçirmeye başlamış. O günlerde kendini kimsesiz bir kız olarak tanıtarak hayatlarına giren Alya tüm aileye destek olmaya başlamış. Hare'nin annesi tek kelime etmese de krizleri bir süre sona ermiş ve okulu bırakmak üzere olan kız kardeşi Helin'i de yine Alya vazgeçirmiş. Bu süre zarfında yakınlaştılar mı bilmiyorum ama Alya orada kalıyor diye mahallede başlayan dedikoduların üç gün önce evlenmeleriyle son bulduğunu söyledi Tamer. Öğrenebildiklerimin hepsi bunlar."

Nefesim kesiliyordu. Her sözü bir bıçak gibi kalbime saplanmış, kan revan içinde kalmıştım. Önce annemin ağlayan yüzü geldi gözlerimin önüne, sonra Helin'in çaresiz çırpınışları. Babam da nihayet gitmişti işte, en gitmemesi gereken zamanda defolup gitmişti.

Duvarda patlayan vazo ya da savrulan ahlak yoksunu küfürler en az benim iç isyanlarım kadar kudretliydi. Izabelle söylediklerine pişman olurcasına çığlık çığlığa Sezgin'in koluna yapışırken, kolumdan sıkıca kavrayarak beni geri çekmeye çalışan Derin'e karşı tepkisiz kaldım. Hoş ne ara ayağa fırladım onu bile bilmiyordum.

"Senin yüzünden," diye bağırdı olanca öfkesiyle. "Senin aptallığın yüzünden!"

Ayaklarıma sıçrayan cam kırıkları, parçalanmış benliğimin artakalanlarından daha keskin değillerdi. Kötülüğün acı mermisi-

nin hedefi bendim ve tam on ikiden vurulmuştum. Kolumdan çekiştiren Derin uygulanan kuvvetle koltuğa savrulurken salonun ortasındaki Ateş'in karşısında yapayalnız kaldım.

İşte şimdi ruhsuz bir arafta kimsesizliğin dibine vuruyordum.

"Ben böyle olsun istemedim." İzahımı sunduğum Ateş miydi yoksa kendim miydim muammaydı, ancak dilim söylemlerimi zihnime nakşetmek istercesine tekrar etti. "Böyle olmamalıydı."

"Ama oldu." Nefesine sinen öfkesi solgun yüzüme vurdu. "Ve sebebi de sensin!"

Çoktan yanmaya başlayan gözlerimden bir damla serbest kaldığında acizliğime lanet ettim ve işte o saniye suskunluğum isyan bayrağını çekti.

"Yeter!" Elimin tersiyle hızla sildiğim gözyaşım isyanımın güçsüz gösterisine karıştı. "Yeter Ateş! Görmüyor musun en az senin kadar üzgün olduğumu? Alya öyle bir zamanda çıktı ki karşıma inanmak istedim, sadece üç gün demişti. Anlıyor musun beni?! Sadece üç gün!"

"Aptallığına kılıf için sunduğun hiçbir bahane beni ilgilendirmez. Senin yerinde başka birisi olsaydı değil böyle bir teklifi kabuk etmek, ayakları kıçına vura vura Alya'dan kaçardı!"

"Hayır!" diye bağırdım sükûtu ayaklarımın altında ezerek. "Benim kaçmak istediklerim canımı acıtıyordu!" Burnumu çekip hıçkırıklara boğulmamak için kendimle zoraki bir savaşa girdim. "Çok acıtıyordu."

Söylediklerim onun umurunda değildi, biliyordum. Zaten bunları ondan çok kendime söylemiştim. Nefes alabilmem için kendimi temize çekmeliydim. Yoksa bu vicdan azabı bedenime dokunmadan önce ruhumu öldürecekti.

Ateş burnundan soluyordu, öfkesinin parmakları saçlarıma dolanmış asılırken görünürde iyiydim ancak iç fethim çoktan başlamıştı. Bana doğru attığı iki adımla dibimde bitti, geri gitmem gerekiyordu ama gitmedim. Puslu olmasına rağmen güçlü durmaya çalışan harelerimi, sanki onu görüyormuşum gibi yukarı kaldırdım. Sözlerini hedefi Derin'ken, bakışlarının yüzümde olduğuna adım kadar emindim.

"Bu kız elimde kalmadan gidiyorum, gözünü sakın üzerinden ayırma."

Alacağı cevabı beklemeden hızla uzaklaştı, gidişinin savurduğu rüzgârlar benliğimi üşütmüştü.

Derin'in elimi yeniden kavramasıyla geriye doğru attığım bomboş adımlar bedenimi koltukla buluşturdu. Zihnimin duvarlarının dibinde oturmuş ağlayan küçük bir kız çocuğu vardı, ağabeyinden binlerce kez özür diliyordu. Duymayacağını bile bile...

"Dışarı çıkın," diye konuştu Derin, keskin bir emirle.

"Sen kimsin de bizi kovuyorsun be!"

Derin'in emrine çirkeflikle karşılık veren Izabelle, sevgilisinin uyarıyı önemseyip ayaklandığını görünce sinirle ayağını yere vurdu.

"Bu kız istiyor diye kendi evimizin salonundan gitmeyeceğiz değil mi Sezgin!"

Derin kolumu bırakarak bir hışımla ayağa kalktı ve Izabelle'in karşısına dikildi. "Pardon da burası nereden sizin eviniz oluyor?" Parmakları ikisinin üzerinde gidip geldi ve kendinden emin adımlarla geri gitti.

"Burası Alya ve benim evimdi. Sonradan gelen sizsiniz! Beğenmiyorsanız kapı orada, ha onu da beğenmiyorsanız sapı da var!"

Izabelle'in gözleri dehşetle büyürken, "Terbiyesiz!" diye bağırdı.

"Derin lütfen ağzını bozma." Sezgin'in uyarısına karşı histerik bir kahkaha atıp, koyu renk saçlarını omzunda toparladı.

"Ne o Sezgin? Yoksa ağzıma küfrü yakıştıramıyor musun?" Cevabı beklemeden eliyle kapıyı işaret etti. "Kız iyi değil ve eminim sizin yanınızda ağlamak istemez."

Sezgin anlayışla kafasını sallayıp Izabelle'in elini tuttu. Odadan çıktıklarında bir an son yaptığı büyünün tutup tutmadığını sorguladım. Tutmamasını diledim tüm kalbimle.

"Ailen toparlanacak." Tekrar yanıma oturduğunda, gözlerinde gördüğüm güven tüm söylemlerine eşlik ediyordu. "En sevilen ölüyor da iki gün sonra hayatlarımıza geri dönüyoruz, senin bir

cesedin bile yok, en azından içlerinde bir umut olacak her zaman. Buna inanmak zorundasın Hare."

"Bir cesedim bile olmayacak." Dudaklarımın tekrar ettiği cümle kulağımın kıvrımlarından süzüldü. Avuç içim yanmaya başladı, avucumun içinde yanmaya başlayan insanlar benim ailemdi. Yakama yapışan feveran beni bin türlü saçmalığa davet etse de yorgun bedenimi Derin'in dizlerine devirdim. Anında saçlarıma bulanan elleri acımı azaltmıyordu ancak "Buradayım," diye fısıldıyordu kulağıma.

***

Bedenime yapışan asker yeşili elbisenin eteklerini bir kez daha çekiştirip alışkın olmadığım siyah, kalın topuklu ayakkabılara göz attım. El yapımı oldukları ve sert bir kumaşla yapıldıkları için fazlasıyla rahatsızlık veriyorlardı. Zaten alışık değildim; spor ayakkabı, kot, tişört üçlüsüne sadık kalan bir tarzım olduğundan dolayı fazlasıyla yabancıydım bu kıyafetlere. Gümbür gümbür çalan ilkel bateri aleti algılarımı kapatmış gibi ne duyduğumu anlayabiliyordum ne de bir şey düşünebiliyordum. Karanlık mekân onlarca gaz lambasıyla aydınlatılmıştı ve deli gibi dans eden ruhlar kendilerinden geçmiş gibiydiler.

"Seni buraya kafanı dağıt diye getirdim, her an ağlayacakmış gibi beş karış suratla otur diye değil."

Kulağıma yaklaşıp bağırarak söylediklerinden sonra dudaklarımı birbirine bastırdım ve ifademe çekidüzen verdim.

"Derin, teşekkür ederim ama başım ağrıdı benim, alışkın değilim böyle ortamlara, hem evden çıkarken kimseye haber vermedik."

Omuz silkip içkisinden büyük bir yudum aldı. Bense elimdeki alkolsüz kokteyle işkence edip duruyordum.

"Evden çıktığımızda saat gece yarısını geçiyordu Hare, o saatten sonra merak etmesin kimse bir zahmet. Ayrıca içmek istemediğine emin misin? İyi gelebilir. Gerçi tadı senin alışık olduğun alkoller gibi değildir ama..."

Daha önce hiç içmemiştim ancak bunu onunla paylaşma gereği duymadım.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım ve dirseğimin iç kısmını, iğne yaptığı yeri ovaladım. Derin'in eli gerçekten ağırdı, bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama Ateş iğne yaptığında bir kez bile rahatsızlık vermemişti.

Bakışlarımı yeniden insanların üzerine çevirdiğimde, tanıdık iki simanın bize doğru yaklaştığını fark ettim. İsimlerini hatırlamıyordum ama daha önce gördüğüme neredeyse emindim.

"Şehrin en güzel kızları bu gece Carl'ı şereflendirmiş ve bizim bundan geç haberimiz oluyor. Ah, ne büyük kayıp."

Derin, sarışın adamın kendisine bakarak söylediklerini şahsına münhasır donuk gülümsemesiyle karşıladı.

"Dennis, gözlerim seni aradı. Göremeyince burada olmadığını düşündüm."

Dennis, centilmen bir şekilde Derin'in elinin üzerine ufak bir öpücük bıraktı. Aynı davranışın bana karşı tekrarlanmasına karşı avucumu elbiseme bastırıp başımla selam vermekle yetindim. Onları hatırlamıştım; davette gördüğümüz ikiz kardeşlerdi ve aynı zamanda bu mekânın sahipleriydiler.

"Küçük hanımın adı Hare'ydi, değil mi?"

"Evet, Hare," dedim Dennis'in yanında duran, adını hatırlamadığım adamı onaylayarak.

"Öyleyse tekrar memnun oldum Hare. Benim aksime sen unutmuş olabilirsin, ismim Brett."

Elini uzatmasından ölesiye korktuğum adama zoraki bir gülümseme bahşedip masadaki kokteylimi başıma diktim. Brett ve Dennis, ikiz olmanın hakkını vererek birbirlerine oldukça benziyorlardı, ancak gözlerini üzerimden ayırmayan Brett'in yüz hatları daha keskin ve erkeksiydi.

"Size eşlik etmemizin bir mahsuru yoktur umarım?"

"Tabii ki yok Dennis, buyurun."

Derin'in onaylamasıyla boşta olan uzun tahta taburelere oturduktan sonra kendilerine ve kadehlerimiz dolu olduğu halde bize içki istediler. Dennis, Derin'le yakından ilgileniyor, her fırsatta yüksek seyreden gürültüden dolayı kulağına eğilip bir şeyler söylüyordu. Ancak Derin koruma içgüdüsüyle bakışlarını sıklıkla üzerime kilitleyip *rahat ol* mesajı veriyordu.

"Hayalet gibisin Hare, davetten sonra seninle karşılaşmayı dilerdim. Oysa sen bir görünüp bir kayboluyorsun."

Yarım aksanıyla söylediği cümleleri, yüksek seyreden müzikten dolayı zorlukla anlayarak bağırdım. "Evet, pek evden dışarı çıkmıyorum."

Bakışlarını çehremden tek bir an ayırmaması, utanarak başımı önüme eğmeme sebep oldu.

"Değişiksin."

"Nasıl yani?"

"Bilemiyorum." Burnunu kaşıyıp kelimelerini seçmeye çalıştı. "Farklı ve güzelsin, sanki..."

Ellerinden biri bana uzanırken rahatsızca yerimden kıpırdadım. Hayır! Bana dokunmasına izin veremezdim.

"Hadi dans edelim."

Derin'in çıkışıyla yanağıma dokunmak üzere olan eller benden uzaklaştı. Yaşadığım korku öyle büyüktü ki aldığım soluk bile beni rahatlatamamıştı. Dennis ve Derin ayağa kalkarak masadan çok uzaklaşmadan dans etmeye başladılar. Ortamın benim için arz ettiği tehlikenin farkındalığıyla Derin masaya döner dönmez ona gitmek istediğimi söylemeye karar verdim. Tabii masanın üzerinde duran elimi kaplayan ellerden kaçabilseydim... Artık her şey için çok geçti.

"Biz de dans ede-"

Brett'in gözleri şaşkınlıkla, benimkilerse korkuyla açılırken elimi geri çekmek için tek bir hamle yapamadım. Korktuğum başıma gelmişti.

"Sen!" Gözlerini kızaran gerdanımda gezdirdi. Ne yapacağımı bilemezken kolumu kavrayan iri parmaklar bedenimi ayağa kaldırıp geriye doğru savurdu.

"Sana Hare'ye dokunmaman gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum."

Sözlerindeki öfke, mekânı ve kolunun altına aldığı bedenimi yerle bir etmeye yeterdi. Titriyordum ve bunun sebebinin korkuyla aynı kulvara çıkmadığını biliyordum.

"Affedersin Ateş."

Brett yerinden kalkıp mahcup bir edayla yanımdaki heybetli adama baktı. Sadece ben değil, herkes ondan korkuyordu.

"Bu sana son ikazım, mekânının başına yıkılmasını istemiyorsan bu kıza dokunmayacaksın."

Brett'in cevabını dahi duyamadan çıkışa doğru sürüklendiğimde dikkatime takılan tek ayrıntı Derin'in Sezgin'le ettiği kavganın gözle görülür şeffaflığıydı. Ancak onlardan ziyade kendimi Ateş'in gazabından nasıl koruyacağımı düşünsem iyi ederdim.

Arabaya savrulan bedenimi zorlukla toparlarken, kaburgamın kendisini hatırlatan ağrısıyla birlikte "Ah," diye inledim. Sürücü kapısı açılıp kapandıktan sonra elleri her iki kolumu kavrayıp doğrulttu.

"İyi misin?"

"Ağrım var."

"Tam olarak iyileşmeden ne bok yemeye dışarı çıkıyorsun?! Üstelik benim haberim olmadan."

Kollarının arasından çıkıp sırtımı koltukla buluşturdum. "Senden izin almam gerekmiyor."

Sözümün bitmesiyle kaburgamın üzerinde hissettiğim ellerine eşlik eden nefesi, burnumla dudaklarımı ayıran o boşlukta esti.

"Aldığın nefesin hesabını bile..." dedi. Ellerinin altında ürkek bir kuş gibiydim. Bitirici hamlesini yapıp alnını alnıma dayadı. "Aldığın nefesin hesabını bile bana vereceksin."

Öyle yakındı ki dudaklarının soğukluğunu dudaklarımda hissediyordum, kalbim tekledi. Kaburgamın üzerinde duran ellerinin tutuşu sıkı değildi, yine de aldığım nefesler kesik kesikti.

"Bir daha..." Duraksadı, aldığı soluk nefesin öfkesi seri bir katilin maharetli elleri gibi boynuma yapıştı. "Bir daha sana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceksin."

"Ben istemedim." Savunmam bile acizdi, zaten neyin savunmasını yaptığımdan da bihaberdim. "Aniden old-"

"Olmayacak!"

Ellerimi kaldırıp onun kollarının üzerine koydum, niyetim onu kendimden uzaklaştırmaktı ancak ellerim tenini hissetmesiyle olduğu yerde durdu.

"Sana..." Dudakları burnuma çarptı, vurgun yemiş gibiydim. "Sana benden başka kimse dokunamaz..."

***

Sezgin kolunu sıkıca kavrayıp peşinden sürüklediği genç kadının serzenişlerini duymazdan gelmeye çalıştı. Derin'i Dennis denen o adamın kollarında görmesiyle benliğine sirayet eden kıskançlık karmaşasının içinden çıkmaya çalışıyordu. Bu anlamsızdı, çünkü o Izabelle'le birlikteydi ve onun yanında hiç kimsenin yanında hissetmediği bağlılığı hissediyordu.

"Bırak diyorum sana! Bırak beni Sezgin!"

Alelacele açtığı kapıdan içeri girince peşinden Derin'i de sokarak nazik olmayan bir hareketle kolunu bırakıp salona ilerledi. Kafası karmakarışıktı ve bu karışıklığı günlerdir yaşıyordu.

"Sen ne hakla beni zorla çıkarırsın o mekândan?! Rezil oldum senin yüzünden, ne yaptığını sanıyorsun, Sezgin?"

Karşısına geçip öfkeyle bağıran genç kadına verecek bir cevabı yoktu. Derin haklı sorular yöneltiyordu ama sorulara vereceği mantıklı bir açıklaması yoktu işte. Onun sorgu dolu bakışlarına daha fazla bakamadan arkasını döndü. Derin'in durmaya niyeti yoktu, tek hamleyle önüne geçip ellerini adamın göğsüne koyup var gücüyle itti.

"Ya bir şey söyle! Susma bir şey söyle." Gözleri dolmuştu Derin'in, bir başkasına ait olan adamın onu kıskanma ihtimali bile benliğini bozguna uğratmıştı.

"Neden seni ilgilendiriyorum? Kaç gündür neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

Derin cevapsızlığı hazmedemedi, bir kez daha onu itmek üzere ellerini kaldırdığında Sezgin onu bileklerinden yakaladı. Yalpalayan genç kadın adamın göğsüne çarptı. Derin'in kokusu Sezgin'in ciğerlerini istila etti. Daha önce de duyumsamıştı bu kokuyu, ancak ilk defa sarhoş edecek kadar tesirli olduğunu idrak edebilmişti.

"Bırak." Sesi kısıktı Derin'in, adama bu kadar yakın olmak iyi gelmemişti. Yüzüne taktığı maskesi yok olmuş, gardı yere düşüp parçalara ayrılmıştı.

"Derin." Sezgin, gözlerini kadının siyaha yakın kahvelerine kilitledi, ne kadar da güzellerdi. "Çok güzelsin."

"Sezgin," dedi umutsuzca. Olabilir miydi bu? Sorgulayamadı, adama bu kadar yakınken adını bile unutabilirdi.

Derin'in dolu dolu gözlerine baktı adam, sonra birden ıslak kalın dudaklarına düştü gözleri. Yapmaması gerekiyordu ama yaptı; dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı ve öylece durdu. Geçen saniyeler onları ayırmak yerine aralarındaki tutkuyu körüklediğinde bedenlerini sıkıca saran elleri ayrılmamaları için son noktayı koydu. Doyumsuzca birbirlerini tüketirlerken, kadının adamın beline doladığı bacaklarıyla birbirlerini daha fazlasını istediklerini hissettiler.

Adamın dudakları kadının boynuna düştü, oradan gerdanına. Zaman, mekân, durum hepsi birer kelimeden ibaretti o an için. Araya giren fazlalıklar bir bir yeri boyladığında şehvetin ayak izlerini takip ettiler. Kadının en mahrem noktalarında gezinen elleri ve teninden bir an olsun ayrılmayan dudaklarıyla hayatında ilk defa aşka teslim olduğunu anlamıştı adam.

Dokundukça düştüğü boşluktan sıyrıldı ve sanki kafasının içindeki yapbozun eksik parçaları bir bir yerine oturdu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda muhtemelen öğleni geçmişti, zira sabaha karşı anca uykuya dalabilmiştim. Üzerime sinen rehavet haliyle yüzümü ekşittim ve Ateş'in hâlâ uyuduğu düşüncesiyle sessiz olmaya özen göstererek banyoya ilerledim. Bir yandan küveti doldururken, diğer yandan üzerimden çıkardığım kıyafetleri bir ara yıkamak üzere kenara bıraktım. Banyo köpüklerinin arasından seçtiğim şekerimsi kokuyu suya döktüğümde köpüren sıcak su oldukça davetkârdı.

Çıplak vücudumun sıcak suyla buluşması bedenime yoğun bir mayışıklık hissi verirken, itiraz etmeksizin gözlerimi kapatıp başımı arkaya, küvetin kenarına bıraktım. Bir nebze olsun huzura kavuşmuştum ki zifiri karanlığıma düşen bir çift mavi gözle kalbim tekledi. Gözlerimi açıp kime ait olduğunu bildiğim bu görüntüden kurtulmam gerekiyordu ancak öyle güzeldi ki... Henüz tanımadığım yanım onu uzun uzun izlemek istedi.

Belki bilinçaltımın oyunuydu, belki de gördüğüm hayaller bu şehrin bana sunduğu bir nimetti. Her ne olursa olsun uzun uzadıya izlemeye değerdi.

Gür ve siyah kirpiklerinin, kalın ve biçimli kaşlarının, nefretinin, öfkesinin ve hırsının kararttığı koyu mavi gözlerinin arka odalarına saklanan gerçek Ateş'i görmek istiyordum.

Yanımda yokken bile zihnimi işgal eden varlığı, aynı zamanda kalp ritmimle de oynuyordu. Hiç görmediğim suretini gözlerimi

kapattığımda kısmen de olsa görebilmek kesinlikle bilinçaltımın arsız bir oyunu olsa gerekti.

Oysa günlerdir sesini dahi duymamıştım. O gece bana söylediği son sözden sonra sanki bir kez bile dönüp bakmamıştı yüzüme, bundan emindim. Öfkesinden payımı almanın kırgınlığıyla bir köşeye sinmiş, gerekmedikçe odamdan bile çıkmamıştım.

Dakikalar sonra, parmak uçlarımın buruştuğunu hissederek sudan çıktım. Havlu görevini gören siyah kalın bezi bedenime dolayıp, araladığım banyo kapısından kontrol ettiğim koridorun boş olmasıyla hızla odama ilerledim, sonra bu hareketimin üzerine alayla kıvrıldı dudaklarım. Sanki koridorda olsa görebilecektim.

Odama girdiğimde yatağın üzerinde oturmuş, kuvvetli bir ifadesizlikle boşluğa bakan Derin'i görmeyi beklemiyordum. Öyle dalmıştı ki geldiğimi bile fark etmedi. Başıma sardığım bezi çekip alarak masanın üzerine bıraktım ve ağır adımlarla yanına ilerledim. Bir şey olmuştu. Derin, normalde de donuk ifadeye sahip bir kızdı ama gözlerinin ardındaki acıyı hissedebiliyordum.

"Derin." Kısık sesle yanına ilişip yatağın dibine çöktüm.

Bana cevap vermedi.

Bir kez daha "Derin," diye fısıldadım.

Sanki sadece görüntüsü buradaydı. Bakışlarını tek bir noktaya kilitlemiş, öylece duruyordu. "Korkutuyorsun beni."

Elimi, dizinde duran elinin üzerine koyup bana cevap vermesini bekledim.

"Üzerini giyin Hare, yoksa titremeye başlayacaksın."

Bana bakmadan söylediklerinde haklıydı. Ayağa kalkıp arkasına geçtim ve seri hareketlerle bezi atarak üzerimi giydim.

"Derin iyi misin?" diye sordum saçlarımı kalın kazaktan kurtarırken.

"Bilmem, sence iyi miyim?"

Soruma karşılık yönelttiği soruyla ne diyeceğimi bilemedim. Dilimin üzerinde dönen kem-kümlerden sonra, "Her ne olduysa bana anlatabilirsin," dedim.

Bedenini usul usul yatağa serdiğinde gözlerini tavana dikti.

Hemen yanındaki sandalyeye oturup onu izlemeye başladım, tek kelime eder ümidiyle.

"Sezgin'le birlikte olduk."

Zihnimde şok etkisi yaratan söylemiyle, "Ne!" diye bir nida fırladı dudaklarımdan ve kendime engel olmak istercesine elimi ağzıma kapattım. İnanılır gibi değildi. Aklıma gelen sebep vicdanımda yanan ateşe koca bir kova su dökse de Sezgin'in yeniden büyünün etkisi altına girmesi olası bir durumdu.

"N-nasıl yani?"

Gözkapakları gözlerini bir kepenk gibi örterken bezgin bir nefes aldı. "Ne olduğunu anlayamadım, her şey bir anda oldu." Yumruk yaptığı avucu karnının hemen üzerindeydi.

"Peki, sonra ne oldu? Canını sıkacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır," dedi sesinin tınısına hayal kırıklığını hapsederek. "Bir şey söylemedi, bedenimi kollarının arasına aldığında saçlarımın arasına onlarca öpücük bıraktı." Dudakları hafif kıvrılacak gibi olduysa da başını iki yana sallayıp devam etti. "Ben de dayanamayıp uyudum. Uyandığımda ise yanımda yoktu."

Gözlerini araladı, bir damla yaş süzülüp yastığa damladı.

"Belki önemli bir işi çıkmıştır. Onunla konuşmadan kötü bir anlam çıkarmamalısın."

"Uyandığımda yanımda bulamamam ve günlerce eve gelememesi başlı başına bir anlam değil mi zaten?" Benliğine sıkışan öfke gün yüzüne çıkarken aniden doğruldu. "Ama suç onda değil. Tıpkı bir sürtük gibi, sevgilisinin olduğunu bile bile koynuna giren bendim."

"Hayır, böyle düşünme. Lütfen, Derin kendini böyle itham edemezsin."

Onunla birlikte ayağa kalkıp kollarını kavradım, ona gerçekleri söylemeliydim.

"Ama öyle..." Çehresinde gezinen mağlubiyet içimi acıttı, itirafımdan önce onu kendime çekip sıkıca sarıldım. "Derin, benim sana bir şey söylemem gerek."

Kendimi ondan biraz ayırdım ve gözlerinin içine baktım. Yorgundu.

"Söyle."

Daha önce söylemediğim için bana kızabilirdi. Yine de o bu kadar üzgünken bedeli ne olursa olsun göze alarak dudaklarımı araladım.

"Hazırlan, dışarı çıkacağız." Aralanan kapıyla içeri doluşan ses emrivaki yapıyordu.

"Ateş, bir şey konuşuyorduk. Sen kendin çık, Hare benimle burada kal-"

"Hayır," dedi itiraz kabul etmeksizin. "En son seninle bıraktığımda kızı Carl'dan topladım, uzun süre bu hataya düşmeyi düşünmüyorum."

Gözlerini devirip kendini yatağa bıraktı. "İyi götür o zaman, akşam yemeğine yetişirseniz yemek yaparım."

"Belli olmaz, sen yine de yap."

"Tamam." Gözlerini Ateş'in bulunduğu yerden, kapı aralığından ayırıp bana çevirdi. "Ne yemek istersin?"

"Zahmet etme Derin, ben ayırt etmem."

"Zaten yapacağım, söyle hadi."

Bakışlarımı parke zemine eğdim ve bir süre düşündüm. "Makarna severim. Zaten diğer yiyeceklerinizin hepsi yabancı bana."

"Makarna mı? Ateş'in de en sevdiği yemek makarnadır."

Onunla aynı şeyi sevmenin verdiği tuhaf utançla yerimde kıpırdandım.

"Ve bu konuda mütevazı olmayacağım, çok güzel yaparım," derken alaycı bir gülümseme döküldü keyifsiz ifadesinden. "Ateş bilir." Kaşlarıyla arkamı işaret etti.

Ona teşekkür mahiyetinde gülümserken Ateş'in nezaketten uzak uyarısıyla kabanımı elime alıp salona ilerledim. Dış kapıya yöneleceğim sırada aniden kolumdan çekmesiyle koltuğa düştüm. Daha ne olduğunu anlayamadan kazağım yukarı sıyrıldı ve ansızın koluma iğne girdi.

"Ahh! Yavaş ya."

"Çok mu acıdı?" dedi sıvıyı enjekte ederken.

Olumlu anlamda başımı salladım. "Acıdı ve bilerek yaptın."

İğneyi kolumdan çıkarıp bez parçasını bastırdı. "Zeki kız."

Alaycı sözlerini duymazdan geldim ve ayağa kalktım. Açılan dış kapıdan dışarı çıkıp, akabinde arabaya bindim. Alacağım cevabı bildiğimden olsa gerek nereye gittiğimizi sormadım.

"Damir'in mekânlarından birine gidiyoruz."

Sormadan aldığım cevabın şaşkınlığı hemen savuşturarak, "Damir kim?" diye sordum.

"Pezevengin biri."

"A-anlamadım."

Sert bir U dönüşü yaparak Pravi sınırlarından çıktık ve şehrin diğer tarafı olan Lazàn'a giriş yaptık.

"Anlamana gerek yok, orada konuşma yeter."

Kısa süre sonra araç gösterişli bir mekânın önünde durduğunda etrafı inceleyerek aşağı indim. Ahşap mekânın ön cephesi kırmızıya boyanmıştı, yoğun olarak enteresan süslemeler kullanılmıştı. Şıklıktan uzak şatafatlı görünüyordu. Aslında fazlasıyla basit görünüyordu. Evimdeyken televizyonda gördüğüm pavyonların ilkelleştirilmiş haliydi kesinlikle.

"Beni buraya mı getirdin?" Arabanın ön kısmına kalçamı dayayıp hayretle sorduğum soruyla birlikte girişe ilerleyen adımları kesildi.

"Aptal aptal konuşma, şu an kapalı burası."

"Neden geldik o zaman?"

Burnundan sıkıntılı bir nefes verdi ve adımları bana doğru ilerledi. Beklemediğim bir şey yaparak elimi tuttuğunda anlam veremediğim bir heyecanla nefesim tökezlemişti.

"Çok soru soruyorsun turunçgil."

Onu dinlemekten ziyade galeyana gelerek avuç içimde atan nabzımın hızına odaklandım. Soğuk parmaklarını saran küçük parmaklarımın arasındaki karmaşayı hisseden tarafta yalnızdım belki de.

"Avuç içlerin terledi. Hasta mısın?"

Peşinden sürüklenen adımlarım onun rotasına uyarken, "Değilim," diyebildim.

"İyi, bir de senin hastalığınla uğraşamam."

"Merak etme, hasta olsam da senden yardım isteyecek değilim."

Parmaklarımı sıktığında canım acısa da sesimi çıkarmadım. İçeri girdiğimiz halde elimi bırakmadı, benim çekme çabalarım ise başarısızlıkla sonuçlandı.

"Otur şuraya," dedi önümdeki bar sandalyelerini işaret ederek. Hemen yanımdaki sandalye çekilince onun da oturduğunu anladım.

"Neden elimi tutuyorsun?"

"Kimse sana dokunmaya cesaret edemesin diye."

"Ama Brett elimi tuttu ve muhtemelen anladı."

"Brett kimseye bir şey söylemez." Kesinlikle bundan emindi.

Aklıma gelen hinlikle gözlerim kısıldı ve öne doğru eğdim.

"Brett'in kimseye bir şey söylemeyeceğine eminsin. O halde ona neden bir daha bana dokunmaması gerektiğini söyledin?" Dilimi, kuruyan alt dudağımda gezdirdikten sonra devam ettim. "Hatta söylemedin, sen direkt mekânını başına yıkmakla tehdit ettin."

Aramızda oluşan sükûtun sebebi verecek bir cevabının olmaması mıydı yoksa o cevaptan beni mahrum bırakmak istemesi miydi bilmiyordum. Alamadığım yanıtı ölesiye merak ederken yabancı bir erkek sesi girdi aramıza.

"Hoş geldin lider, dağıtacaksan söyle de dışarı çıkalım."

Bize doğru yaklaşan esmer, iri yapılı adam tıpkı kapıdaki güvenlikleri andırıyordu. Sıfatında yer edinen, tekin olmayan sırıtışla yanımıza yaklaştığında bakışlarını bir anlık üzerimde gezdirdikten sonra Ateş'e çevirdi.

"Damir nerede?"

"Bilmiyorum." Tek omzunu silkip dudaklarını cüssesine yakışmayacak şekilde büzen adama suratımı ekşiterek bakmak istedim ancak kendime hâkim oldum.

"Damir'in sağ kolusun ve onun nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi? Sence kulağa inandırıcı geliyor mu?"

"Bir düşünelim," dedi adam, elini yapmacık bir hareketle çenesine koyarak. "Gelmiyor ama cidden nerede olduğunu bilmiyorum."

"Seni bu mekâna gömerim Serkan!"

"Tamam, lider sakin ol, nerede olduğunu bilmiyorum ama Damir'den sana bir mesaj getirdim."

Ani bir hareketle ayağa kalkan Ateş'in altından kayan sandalye gürültüyle yere düştü ve tahtanın betonla buluşan uğursuz sesi kulaklarımı doldurdu.

"Söyle," dedi tehlikeli bir sesle.

Adamın yüzündeki samimiyetsiz ifade ciddileşti, bakışlarını bana çevirirken işaret etti.

"En gözde mekânını yerle bir etmişsin. Bu durum epey sinirlendirmiş Damir'i. Bedel ödetmeye yeni kadınından başlayacağını söyledi."

Cümlesini henüz bitirmişti ki aldığı darbeyle geriye doğru sendeleyerek masaların üzerine devrildi. Hemen yanımda oluşan hareketliliğin akabinde yakaları havalanan adam yerden kaldırıldığında burnundan kanlar akıyordu.

"Şimdi gidip o yavşağa diyorsun ki; değil benim kadınıma yaklaşmak, kokusunu dahi soluyamaz".

Yaşadığım tedirginlikle önümdeki masadan destek alarak sandalyeden indim ve gayriihtiyarî geriye birkaç adım attım. Adam korku dolu gözlerle Ateş'e bakarken az önceki keyfinden eser yoktu.

"Damir bunu senin yanına bırakmaz."

"Ulan o köpekliğini yaptığın patronun erkek olup karşıma çıksaydı eğer, kim kimin yanına neyi bırakırdı anlardık."

Adam sert bir hareketle tekrar yere savrulduğunda korkuyla yutkundum. Geriye gitmeye hazırlanan adımlarıma belimi saran güçlü kollar engel olmuştu.

"Gidelim güzelim."

Tedirginliğimle harmanlanan şaşkınlığın yarattığı karmaşa, onun söylemini idrak etmemi engeldi. *Güzelim* kelimesi, Serkan denen adama bir gösteri niteliğinde olsa da inanılmazdı. Bedenimin hâkimiyetini ele alarak beni yönlendirdi ve bu da yetmezmiş gibi yolcu koltuğuna kadar eşlik ederek kendisi bindirdi.

"O adama neden öyle söyledin?" Dakikalar sonra ağzımı açtım ama sorduğum sorunun bir kez daha cevapsız kalmasından korkuyordum.

"Ne söyledim?"

Bilerek yapıyordu.

"Şeyin olduğumu işte."

"Neyim olduğunu?"

Ah, kesinlikle bilerek yapıyordu.

"Kadının," dedim yılmış bir sesle. Böyle kelimeler katrana bulanmış ruhuma yabancıydı.

Aramızda mesken tutan sessizlik bir kez daha boy gösterdiğinde sabırsız merakım buna müsaade etmedi. "Ateş, neden?"

"Bu şekilde daha güvende olacaksın."

"Nasıl daha güvende olabilirim ki? Adam senin düşmanın ve sana ait ne varsa saldırmaya hazır."

Araç yavaşlayarak sert bir frenle durduğunda cevap isteyen bakışlarımı yanımda oturan ama göremediğim adama yolladım.

"Asıl senin yaşadığını bilirlerse, ne kadar yakıcı olduğunu sezerlerse..." Cümlesi arabanın tekerlekleri gibi son sürat giderken yavaşlayarak durdu. "İşte o zaman seni almak için her şeyi yaparlar."

"Neden?"

"Çünkü bu şehrin erkekleri bir kadının sıcaklığına aç. Bunu sen anlayamazsın."

"Anlat o zaman," dedim üsteleyerek.

Aldığı sıkıntılı nefesler aramızdaki görünmez duvara çarpıp geri dönerken yutkunduğunu duyumsadım.

"Bir kadınla sevişirken o kadının sıcaklığında kaybolmak, buz gibi bedeninin bir anlık da olsa ısındığını, hatta terlediğini hissetmek. Bunlar anlatılmaz Hare, yaşanır."

Anlatımlarını idrak etmemle, yanaklarımın kızarması kesinlikle eş zamanlı olmuştu. Ona dönük olan başımı hızla cama çevirip utancıma şahit olmasına engel oldum. Ancak camdan gördüğüm görüntüler diğer tüm duygularıma okkalı bir tekme savurmuştu.

Izabelle ağlayarak yakasına yapıştığı Sezgin'e bir şeyler söylüyordu. Yalvarır gibi bir hali vardı ve aramızda bulunan metrelerce mesafeden bile kızaran gözlerini seçmek mümkündü. Saniyeler sonra Sezgin'den bir cevap alamayınca arkasını dönüp korkuluk-

lara doğru yürüdü. Hatırı sayılır uzunluktaki sakallarını sıkıntıyla ovaladı Sezgin, o da iyi görünmüyordu. Sonra bir şey oldu. Izabelle yerdeki çantasına uzanıp küçük bir silah çıkardı. Tepki göstermeme bile fırsat kalmadan boynuna dayadığı silahtan mavi bir ışığın çıkmasıyla Izabelle'in zayıf bedeni yere serildi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neler olup bittiğini idrak etmeye fırsat kalmaksızın, gerçekleşen bir olayın hızlı çekimini izliyormuş gibi dudaklarım aralanmış, gözlerimi olay yerinden ayıramıyordum. Kapıyı açmak için uzattığım elim tutacakta kalakalırken, Sezgin hızla arkasına döndü. Gördüğü manzara karşısında gözleri doldu ve acıyla yutkundu.

Sonrası acıyla harmanlanmış pervasız telaş, çaresiz bir serzeniş. Kafası allak bullak olmuş bir adamın sağanağa karışan gözyaşları eşliğinde birkaç adım ötesinde hareketsiz yatan bedene doğru meyletmesi.

"Izabelle aç gözlerini, yalvarırım bunu bana yapma."

Daha fazla zaman kaybetmeden açtığım kapıdan kendimi dışarı atarken, arkamda bıraktığım adamın hesap soran konuşmasını hiçe sayıp Sezgin'in yakarışlarına doğru koştum. Henüz yanlarına varamadan arabanın serçe kapatılan kapısından Ateş'in peşimden geldiğini idrak edebilmiştim. Adımlarım silahın düştüğü yerde son bulduğunda Ateş'in nefesi ensemdeydi.

"Ne oldu burada?" diye sordu. Sezgin yerde yatan bedenden gözlerini ayırmıyordu.

"Izabelle," dedi çatallaşmış, acı dolu bir sesle. "O kendini yok etti, izumiranje ışığını boynuna-" Daha fazla devam edemedi, tükenen kelimeler miydi yoksa takatimi bilinmez ancak Ateş'in sözleri her şeyin üzerine şeffaf bir örtü çekecek kadar elle tutulurdu.

"Saçmalama Sezgin, dediğin gibi bir şey olsa şu an bedenini kollarının arasında tutamazdın, tamamen yok olurdu."

Afallayan tarafta Sezgin'in yanında saf tutarken, dizlerimin üzerine çöküp bakışlarımı Izabelle'e kilitledim. Dilimle işaret parmağımın üzerini ıslattıktan sonra parmağımı burnuna hizalandırdım. Tenimde dalgalanan soğuk nefesin akabinde, umutlu gözlerle bana bakan Sezgin'e "Bizimle," dedim. "Ama nefesi kesik kesik."

Sezgin gözlerini öyle bir kapatmıştı ki sanki tonlarca ağırlığın altından çekilip çıkarılmışçasına rahatlamıştı. Arkamda hissettiğim hareketlilikle ayaklarımın dibindeki silah yok oldu ve çok geçmeden bir kez daha duydum sesini.

"Gerçek izumiranje bu, hâlâ bizimle olmasının bir açıklaması olmalı, ama önce onu bir merkeze götürelim."

Yaşadığı şoktan dolayı zihninde bazı şeyleri atlayan Sezgin, Ateş'in sözleriyle silkelenerek kollarındaki zayıf bedeni sıkıca kavradı ve koşar adımlarla arabasına doğru ilerledi. Ayağa kalktığımda koluma dokunuşuyla irkildim.

"Hadi arabaya."

Onu başımla onaylayıp hızlı adımlarını takip ettim. Onların dünyasındaki düzene hâkim olamadığım için yakabildiğim kısmından anlamaya çalışıyordum. Derin dışında kimsenin beni adam yerine koyup açıklama yaptığı yoktu zira.

Hemen önümüzden yol alan Sezgin'in süratle kullandığı arabasını takip etmeye başladık. Issız, çamurlu yolların bizi çıkardığı ara sokakta devasa beyaz bir yapının önünde durduk. Burası hastane olmalıydı. Arabanın kapısını açıp aşağı indiğimde çamura batan sadece ayakkabım değildi, pantolonumun dizlerine kadar kahverenginin bed tonu kaplamıştı.

"Acele et, defileye çıkmayacaksın."

Aldığım emirle arabanın kapısını hızla kapatıp çamurda belirginleşen adımlarını takip ettim. Hangi dahi ruh buraya hastane yapmıştı, cidden merak etmiştim!

Açtığı kapıdan içeri girerken bina cephesinin kirli beyazına karşın içerisi tertemizdi. Hatta gördüğüm en temiz hastaneydi ki

zaten benim gördüğüm hiçbir hastaneye benzemiyordu. Görünürde ne doktor ne de hemşire vardı. Mübrem bir sedye yoktu ve yangın söndürme tüpü bile asılı değildi pürüzsüz duvarlarda. Tavandaki gaz lambaları yanıp yanmamak arasında kararsız kalırken, etrafa yaydıkları sarımsı renk oldukça yetersizdi.

"Bu nasıl hastane ya?" dedim etrafında bir tür dönerek. "Hem Sezgin nerede, Izabelle'i nereye götürdü?"

Koluma yapışan eli bedenimi soldaki uzun koridora peşi sıra sürüklemeye başladı.

"İstediğim sorudan başlayabilir miyim?"

"Hı?"

"O güzel ağzını kapat ve şurada bekle diyorum."

Bu cümlesiyle afallasam da belli etmeden geniş koridorun bizi çıkardığı büyük kapıya odaklandım. Buzlu camın yüzünden içeriyi net olarak göremiyordum ancak içeride birilerinin koşuşturduğunu seçebiliyordum.

"Az önce kimse yoktu burada, hatta burası çok ıssız. Nereden çıktı bu doktorlar?" İşaret parmağımla buzlu camı gösterip, sus emrini hiçe saydım. Tam karşımda olduğunu hissedebiliyordum, sıkıntılı bir nefes alıp kafasını duvarla buluşturduğuna dair ipucu veren tok sesini duyumsadım.

"Burası tahmin ettiğin gibi bir hastane değil, çünkü bu şehirde kimsenin kolu bacağı kırılmaz ve kimse hasta olmaz."

"Ama darbe aldığınızda kanıyorsunuz."

"Sadece o kadar, damarlarımızda dolaşan kan da tıpkı sahte nefesimiz gibi gereksiz. Ruhlar Şehri'nin sakinlerine bir armağanı," dedi alayla harmanlanan buz gibi bir sesle.

"Yaranın derinliğinin bir önemi yok, kısa sürede kendiliğinden iyileşir. Hastaneye falan gerek yok anlayacağın. Zaten içerdekiler de doktor değil."

"İçerdekiler kim peki?"

"İzumiranje uzmanları."

Anlamasam da daha fazla soru sormamın onu sinirlendireceğini bildiğim için dudaklarımı birbirine bastırdım ve beklemeye başladım. Izabelle'in böyle bir şey yaptığına inanamıyordum;

bencil bir kadındı. Sırf kendini iyi hissetmek için, bir adamı büyüyle kendine âşık edecek kadar bencildi. Nasıl olur da kendini bu denli seven biri bir çırpıda varlığından vazgeçerdi, anlayamıyordum.

Sessiz geçen dakikalar sonunda açılan kapıdan Sezgin'in yorgun çehresi görüş açıma girdi. Derin bir nefes alıp "İyi," dedi.

"Boynunu sıyırıp geçmiş, ışığın şiddetinden bedeni sarsılmış sadece. Şimdi kendine geldi."

Sezgin tekrar derin bir nefes alırken içinde yükselen feveran düşüncelerimi gerçeklere yöneltti. Bu kesinlikle Izabelle'in planının bir parçasıydı. Sezgin'e öyle hastalıklı bir aşkla bağlıydı ki onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Neden kendini yok etmeye kalkıştı?"

Ateş'in sorusuyla mahcup bakışları yere düşen Sezgin, "Benim yüzümden," diye mırıldandı. "Ona kafamın karışık olduğunu, bir süre birbirimizden uzaklaşmamız gerektiğini söyledim."

Tam tahmin ettiğim gibi!

Ateş sualinin cevabını es geçerek, "Izabelle'e geçmiş olsun dileklerimizi iletirsin," dedi. "Hare'yi eve götürmem gerekiyor, iğnenin süresi bitmek üzere."

"Tamam lider, sağ ol."

"Görüşürüz."

Uzaklaşan adımların peşine düşüp hastaneden çıktım, hava tamamen kararmıştı. Zaten hiçbir zaman tam bir aydınlık söz konusu değildi; oraya düştüğümden beri güneşli havaya hasrettim. Kararan havayla sertleşen soğuk yüzüme vurduğunda kabanımın önünü sonuna kadar iliklediim ve yolcu koltuğuna yerleştim.

Tekerleklerin balçık kıvamındaki çamurda dönmesiyle yola koyulduk. Aramızı mesken tutan kasvetli sessizliğe bir son vermek için dilimin ucuna gelen rasgele bir şarkıyı mırıldanmaya başladım. Bir yandan mırıldanırken, bir yandan da telaffuz ettiğim sözler eşliğinde bakışlarımı ölü kente çevirdim. Araba sallandıkça uykum geliyordu. Aslında uykuyla arası limoni olan bir insandım ancak bedenimi yoran bu şehir beni her fırsatta uykunun karanlık kollarına itiyordu.

Kurcalar kalbini kabul etmediklerin
Sövsen de ilk fırsatta zihnine düşer gözleri
Sözleri, gözleri sana dokunan o renk
Sızmıştır gizliden kalbine, arsız bir kelebek misali...

İki parmağımla dizimde ritim tutarak şarkıya eşlik ederken, "Sus artık!" emriyle sorgu dolu bakışlarımı Ateş'e çevirdim.

"Odanda söyle saçma sapan şarkıları."

"Neden saçma sapan olsun? Hem sadece mırıldanıyorum, duymuyorsun bile."

"Duyuyorum ki susmanı istiyorum," dedi başından savar bir tonla.

"Neden böyle davrandığını anlayamıyorum. Kendimi iyi hissettiğim her şeye müdahale ediyorsun."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır çok ciddiyim. Derin'le eğlenmeye gittiğimiz yerdeki tepkini hâlâ anlayabilmiş değilim. Korkun kaçmamsa eğer, soğuktan ölmeye niyetim yok."

"Kaçmayacağını biliyorum."

"Sorun ne o zaman?"

"Sorunun ne olduğunu sana açıkladığımı düşünüyorum, uzatmanın bir âlemi yok." Sesindeki bezginlik beni susmam için uyarırken, zaten konuşmayı sevmeyen bir kız olduğum için bu emre koşulsuz itaat ettim.

Haklıydı Ateş, benim sıcaklığımı fark edip peşime düşecek erkeklerle uğraşmak zorunda değildi en nihayetinde. Karanlık gökyüzünün özgürlüğüne kavuşturduğu damlalar ıslak cama vurdukça asla onlar kadar bile özgür olamayacağımı düşündüm. Nereye gidersem gideyim bundan sonra hep aynı labirentte kaybolacaktım.

"Eğlenmek mi istiyorsun?"

Eve yaklaşmak üzereyken ondan beklenmeyecek şekilde başlattığı konuşmaya dikkatimi damlalardan ayırmadan karşılık verdim.

"Sadece biraz nefes almak istiyorum."

"O zaman hazır ol turunçgil, yarın benim mekâna gidiyoruz. Orada istediğin kadar içip dağıtabilirsin."

"İçki mi?" diye sordum sanki anlamsız bir şey duymuş gibi, hâlbuki o tür mekânlarda herkes alkol kullanırdı.

"Evet, daha önce hiç içmediğini söylemeyeceksin değil mi?"

"Şey." Onun karşısında ezik duruma düşmek istemiyordum. Son cümlesinden akan alayı baz alarak konuştum. "Birkaç kez içmiştim."

"Tamam o halde, yarın senin gecen."

***

Pürüzlü aynanın bana sunduğu görüntü yirmi bir yıldır tanıdığım Hare'ye uzaktı. Bedenimi sımsıkı saran siyah mini ve tek omuzlu elbiseyle aynı renk kalın tabanlı ayakkabılar Derin'e ait olduklarını alenen bağırırlarken beni bambaşka biri olarak göstermişlerdi. Becerebildiğim kadarıyla gözlerime yaptığım siyah tonlardaki makyajı açık renk dudak boyasıyla tamamlayarak yatağın üzerine oturdum. O sırada rahat hazırlanabileyim diye banyoya giden Derin göz kamaştırıcı bir görüntüyle kapıyı araladı.

"Tahmin ettiğimden fazla yakışmış," dedi baştan ayağa beni süzerek. "Koyu renkler beyaz teninde göz alıcı duruyor."

Halimden memnun değildim, yine de ona yarım bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim ama senin yanında her kadın gibi ben de sönük kalacağım."

Lacivert, ince askılı, mini tulumu ve pırasa gibi dümdüz saçlarıyla bir yıldız gibi parlıyordu Derin. Elindeki fırçayı şeftali tonundaki toza batırıp, tüm itiraz nidalarıma rağmen bunu elmacık kemiklerimin üzerine ustalıkla uygulamaya başladı.

"Bunları nasıl elde ediyorsunuz?" diye sordum kaşımla yanağıma sürdüğü tozu işaret ederek. "Tuhaf kokuyor."

"Kurutulmuş renkli bitkilerin tozları. Kadınların güzelleşmek adına yapamayacağı şey yok." Göz kırpıp fırçayı bir kez daha toza batırdı ve diğer yanağıma da uygulamaya başladı.

Eğilmesiyle gözüme çarpan detay ise dudak ısırtacak cinstendi. Derin'in kulağının alt kısmında yer yer morluklar vardı ve saçlarını arkaya attıkça net bir biçimde görünüyordu.

"Derin." Utangaç bir tonla ismini söylememi "Hı," diyerek yanıtladı.

"Boynuna kapatıcı bir şeyler sür istersen, tabii varsa."

Anında benden uzaklaşırken hızla aynanın karşısına geçti ve gördükleri karşısında gözlerini öfkeyle açarak, "Siktir!" diye tısladı. Ufak çantasından çıkardığı krem kıvamındaki sıvı işini fazlasıyla gördükten sonra odadan çıktık. Salona girdiğimizde Ateş'in şöminenin yakınlarında bulunan varlığını hissediyordum.

"Gel," dediğinde emin adımlarla bulunduğu yere ilerledim.

"Her an nerede olduğumu biliyorsun değil mi?"

Aslında bu bir soru değildi, bildiği gerçeğin teyidini istiyordu benden. Başımı sallayıp onu onayladım ve şöminenin yanındaki tekli koltuğa oturdum. Elbisenin tek kolu truvakar olduğu için ona çıplak olan kolumu uzattım. Tenimi kavrayan iri parmakları içimi ürpertiyordu ve bu her seferinde daha hissedilebilir bir hal alıyordu. Dizime değen dizinin içten içe heyecanını yaşıyordum ki söyledikleri kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Az da olsa bir kadına benzeyebilmişsin." İğneleyici sözünün koluma batışını umursamadım.

"Ben zaten bir kadınım."

İğneyi itinayla çıkarıp bezi bastırdı. "Hayır, daha çok sümüklü bir kız çocuğuna benziyorsun."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun? Çok saçma ve adil değil!"

Avuçlarının birbiriyle kavuşma sesini duyumsarken, "Adil olmayan ne?" diye sordu dil ucu sayılabilecek bir tonla.

"Ben seni göremiyorum, dolayısıyla görüntün hakkında yorum yapamıyorum. Şu durumda, sen her halimi bilirken böyle konuşamazsın!"

Hafif bir gülümseme sesi duyuldu, bir meleğin uçarken düşürdüğü kanadının zeminle olan teması kadar belli belirsiz bir sesti.

"Beni görebilseydin eğer," diye fısıldadı davetkâr bir tınıyla. "Diğer tüm kadınlar gibi sen de peşimden ayrılmazdın."

Bir hışımla ayağa kalktım. Yüzüme öfke dolu bir ifadenin intikal ettiğine emindim. Yine de bir iki adım atarak Ateş'in dibinde bittiğimde öfkemi ona göstermeye kararlıydım.

"Bu gece," diye fısıldadım kulağına yaklaşarak. "Bu gece küçük bir kız olmadığımı göreceksin." Yanağım onunkine değerken sıcağın ve soğuğun çarpışmasının kendi aralarında başlattığı savaş ruhumun tüm kıvrımlarında yankılandı.

Bu sefer onun dudakları kulağıma yaklaştı ve düzensizleşen nefes alıp verişleri boynumda hükmünü sürdürmeye başladı.

"Görelim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kendimi bildim bileli sessiz, sakin ve içine kapanık bir kız olmuştum. Ancak fiziksel olarak, özellikle de çocukluğumda, turuncu saçlarım ve şimdiye nazaran daha belirgin olan çillerimle çoğu yetişkinin mübalağa dolu ilgisine maruz kalırdım. O zaman bile bundan hoşlanmaz, annemin eteklerinin arkasına saklanırdım. Benim tam tersime, en az benim kadar ilgi çekici olan Helin de tam bir sevgi arsızıydı.

Tek aykırı huyum olan fevriliğimin getirisi az önce öfkeyle dudaklarımdan firar eden kelimelerdi ve bedelini henüz ödemeye başlamadan derin bir utanç denizinde yüzmeye başlamıştım bile. Düşündükçe arabanın arka koltuğuna sinerken, istemsizce dikiz aynasına kayan bakışlarım onun hayali bakışlarıyla orada çarpışarak irkiliyordu. Nasıl diklenirdim Ateş'e! Hem de böyle bir konuda! Hayatında alkol kadehini eline bile almamış, hoşlandığı tek erkek olan babasının sadakatsizliğini öğrendikten sonra vazgeçmiş bir kızdım. Az önce telaffuz ettiğim kelimelerin hakkını nasıl verirdim?

"İyi misin Hare? Kızardın."

Düşüncelerimden mustarip bir biçimde surat ifademi değiştirerek, oturduğu ön koltuktan bana bakan Derin'e iyiyim anlamında başımı salladım. Burada zaman kavramından bihaber olsam da saatin gece yarısını çoktan geçtiğini tahmin edebiliyordum. Sükûtun hüküm sürdüğü yaklaşık yarım saatin ardından kalabalık ve gürültülü bir sokağa girdik. Burası daha önce gördü-

ğüm hiçbir yere benzemiyordu, kalabalık bir sokaktı ve insanlar gruplaşmış halde küçük topluluklar oluşturmuşlardı. Arabası uygun bir yerde durduğunda dizlerimin üzerine atılan şala şaşkınlıkla bakakaldım.

"Locaya geçene kadar şunu omzuna al."

Bana bakmadan konuştuğuna emindim. "Neden?"

"Gördüğün gibi fazlasıyla kalabalık, insanlara çarpmadan geçmen imkânsız."

Sözlerine istinaden tekrar sokağa çevirdiğim bakışlarım bir kez daha yoğun kalabalıkla sınandı. Dışarısı böyleyse içeriyi düşünmek bile istemiyordum açıkçası. Dediğini yapıp şalı omuzlarıma aldım ve kapımı açan Derin'in koluna girdim. Yararak ilerlediğimiz kalabalık bizi Carl ya da Damir'in mekânı olamayacak kadar nezih bir mekâna çıkardığında ilk göze çarpan şey, mekânın tepesine büyük harflerle yazılmış "Crvena" yazısıydı. Kalın bir tahta siyaha boyanarak sert bir yüzey oluşturulmuştu, hemen üzerinde altın renginin hâkim olduğu yazısıyla muazzam görünüyordu.

İçeri attığımız adımla birlikte el pençe karşılanarak üst kattaki el oyması ahşap locaya yönlendirildik, tahminimin aksine dışarısı kadar kalabalık değildi. Çok sayıda insan vardı ancak herkes masalarında ya da dans etmek için oluşturulan boşlukta bulunduklarından dolayı düzenli duruyorlardı. Sol tarafımda yürüyen Derin'in koluna yapışmış biçimde adımlarken, hemen sağımdaki Ateş'in korumacı varlığını fazlasıyla hissettim.

"Ateş! Hani bunlar gelmeyecekti."

Derin'in aniden durmasıyla ben de mecburen durup, onun öfke dolu gözlerle baktığı yere baktım. Ağırlanacağımız locada Sezgin'le Izabelle oturuyorlardı ve Izabelle boynundaki sargıya rağmen sevgilisinin önünde işveli bir şekilde dans ediyordu.

"Izabelle'in başına gelenleri anlatmıştım sana, gelmeyeceklerini sanıyordum."

Derin tek ayağını yere vurup kolunu benden kurtardı. "Ben gidiyorum!"

"Saçmalama Derin, bir yere gitmiyorsun. Hem ne alıp veremediğiniz var sizin?"

Baterinin gümbür gümbür sesi ve yüksek sesle şarkı söyleyen grubun yoğun gürültüsünden dolayı Ateş'in bağırarak sorduğu soruyu yanıtlayamazdı Derin, biliyordum. Kolunu tekrar yakalayıp kulağına eğilerek, "Lütfen, benim için kal," dedim.

"Onları görmek istemiyorum." Harelerine işlenmiş hayal kırıklığı barizdi, yine de bencillik yapıp yanımda kalmasını istemekten geri kalmadım.

"Izabelle'in son yaptığından sonra vicdan yaptığı için yanında Sezgin, zaten ayrılmak istediğini söylemiş."

Başını umutsuzca iki yana sallayıp yeniden bulundukları yere baktı.

"Ayaküstü sohbetiniz bittiyse yerimize geçelim."

Ateş'in emriyle Derin'i çekiştirdim ve istemese de yürütmeyi başardım. Bizi görür görmez dans etmeyi bırakıp Sezgin'in dibine kurulan Izabelle "Selam," diyerek elini havaya kaldırdı.

Sadece Ateş'ten aldığı karşılıkla yüzü düşen Izabelle çok geçmeden toparlanıp yeniden dans etmeye başladı. Derin onlardan mümkün olduğunca uzak olmak için yanıma oturmak yerine Ateş'e yer verip kendisi en sona oturduğunda, beni nasıl bir tehlikenin içine attığının farkında değildi. Ateş'le dip dibe oturuyordum, bunun sıkıntısıyla benimle ilgilenmemesini dileyip bakışlarımı dans eden insanların üzerine kilitledim. Ancak dileğim daha o saniye ters teperek onun soğuk nefesini kulağımın dibinde hissettirdi.

"Ne içiyorsun?"

Güzel soru! "Ben, şey içeyim."

"O dediğinden yok benim mekânda maalesef."

Ukala!

"Adı aklıma gelmiyor," diye toparladım, sonra ağabeyimin nişanını kutlamak için gittiğimiz mekânda tekila içtiğini hatırlayarak, "Tekila," dedim.

"Tekila... Bu tür içkiler buralarda bulunmaz. Fakat en az onun kadar sert bir şey biliyorum." Nefesinin estiği boynum ve köprücük kemiğimin yaşadığı feveran, o konuştukça had safhaya ulaşıyordu. Sırf bana bu kadar yakın diye yönümü bile ondan tarafa çevirmiyordum.

"Yalnız çarpmasın."

"Çarpmaz."

Ahh... Yani umarım!

Çok geçmeden önümüze konulan içkiler ve masada boş yer bırakmayacak şekilde dizilen atıştırmalıklar ne kadar lezzetli görünse de onları es geçerek hemen önümde duran kehribar rengi sıvıya tedirginlikle baktım. Aldığım küçük bir yudumun ardından genzimi yakmak suretiyle geçen alkole rağmen söz dinleyen mimiklerimin donukluğuyla galip gelen ben olmuştum.

Ben daha bir yudum almışken Ateş ve Derin'in kadehleri boşalmıştı da yerine yenileri gelmişti bile. İkinci yuduma yöneldiğim sırada bileğimi saran parmaklarla duraksadım.

"Merbi öyle içilmez küçük," dedi. Akabinde tuttuğu elimi kendine doğru yaklaştırarak beyaz bir toz dökmeye başladı.

"Heyy ne yapıyorsun?!" Bana aldırmadan tozu dudaklarıma yaklaştırdı ve yalamamı sağladı. Acı ve ekşinin kudretli birleşimi anında genzimi yakmıştı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Nasıl?"

Ağzımı kocaman açıp "Yanıyorum!" diye bağırdım.

Aynı tozu bir kez daha elimin üzerine dökerek yalatırken yüzümü ekşitmeme fırsat vermeden elime tutuşturduğu içkiyi fondip yapmamı sağladı. Ahh! Dilimin üzerindeki ateş içkiyle orada söndü ve aynı yangını mideme taşırken öğürmemek için kendimi zor tuttum. Bu neydi böyle? Ciddi anlamda içim yanıyordu, ama henüz bitmemişti. Parmaklarımın arasından çekip aldığı bardağın yerine ince bir yaprak aldı, onun direktifiyle yaprağı isteksizce çiğnediğim sırada damağıma hayran olunası bir tat yayıldı. İşte şimdi harikaydı! Ateş'in önündeki beyaz tozu kapıp aynı işlemi tekrarlarken gözlerinin üzerimde olduğu hissi içimde öyle kuvvetli baş göstermişti ki algılarım dile gelebilirdi.

Birbiri ardına boşalıp dolan kadehlerin verdiği gevşeklikle söylenen şarkıların akışına ayak uydurmak isteyen bedenim yerinde duramıyordu. İçimde patlayan volkanın lavları her hücremi ayrı ayrı yakıyor, mekânın dönen havası zihnimde mayhoş bir tat

bırakıyordu. Aniden ayağa fırladığımda Derin'in elinden tutup kendime çektim ve dakikalardır asık olan yüzüne sanki bunu bekliyormuş gibi keyifli gülümseme peyda olurken dansımızın ilk figürlerini sergilemeye başladık.

Arada Sezgin'e çarpan bakışlarım onun Derin'e olan kıskançlık dolu bakışlarını havada yakalıyordu. Ne konumuna ne de sürekli kendisine sürtünen sevgilisine aldırmadan gözünü Derin'in dans ederken sergilediği kıvrak hatlarına dikmişti. Dans etmeyi bilmememe rağmen rasgele sallanan bedenimin bana müthiş bir haz verdiğini anlayınca, "Ateş!" diye bağırdım.

"Söyle." Bu adam en az altı kadeh götürmemiş miydi? Sesindeki despotluk milim sarhoş olmuşa benzemiyordu! Ah! Doğru ya, onlar sarhoş olmuyordu!

"Pistte dans edebilir miyiz? Burası çok dar," dedim istemsizce kelimeleri yayarak. Sanki bu ben değildim.

"Unut bunu, burada dans edeceksen et yoksa otur."

"Offf çok gıcıksın."

"Anlamadım?" Sesindeki tehditkâr ifadeyi sarhoş zihnimle bile idrak edebilmiştim.

"Gıcıksın diyorum. Hem gıcıksın, hem despotsun, hem de hödüksün." Sözlerimin ardı sıra patlattığım kahkaha başımın dönmesine sebep olurken olduğum yerde sendeledim.

"Ateş duymazdan gel, alkol çarptı sanırım."

Çarpan alkol müydü bilmiyordum ancak içimde tuttuğum ne kadar cümle varsa hepsi tam da o an dışarıya çıkmak için dilimin üzerinde izdiham yaratmışlardı.

"Hayır yaa, boşuna mı konuşuyorum yani ben, bence beni gayet de duymalı ve gayet de ciddiye almalı." Dudaklarımdan kaçan birkaç hıçkırıkla birlikte ellerimi ağzımı kapatıp öyle devam ettim. "Küserim yoksa."

"Kim bu kıza içki verdi lan?"

Ateş'in sinirli bir tavırla sorduğu soruya Derin'in alaycı sesi yanıt verdi.

"En son, görevliye masada boş kadeh görmeyeceğim diyordun, lider."

İçten gelen bir kahkahanın ardından hızlanan şarkılara ayak uydurarak yerimde hoplayıp zıplamaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum, sanki içime başka bir Hare girmişti ve yıllardır benimle birlikte olan Hare'nin kıçına tekmeyi basmıştı.

"Gel canım lavaboya gidelim."

Derin'den kolumu kurtarmaya çalışırken küçük bir kız gibi mızmızlanmaya başladım.

"Yaa ama benim daha çişim gelmedi ki!"

Gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarını fark ederek Derin'in yerine neşeyle gülmeye başladım. Ateş'in homurdanmaları eşliğinde, Derin'in teşvikiyle yalpalayan adımlarım harekete geçti ve çok geçmeden kadınlarla dolu geniş tuvalete girdik. O kadar tekiladan sonra şişen karnımı tuvalete girip rahatlattıktan sonra, makyajımın bozulmasına aldırmadan yan yana dizilen dolu fıçılardan su alarak birkaç defa yüzüme çırptım. Nemli saç diplerimi parmaklarımla geriye doğru tararken, puslu bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde onlarca kadının içinden Derin'i göremedim. Kalabalığı oldum olası sevmezdim, hele kanıma karışan alkolle içim böylesine yanarken katlanacak gibi değildi. Kapıda karşılaşırız düşüncesiyle ağır adımlarla lavabonun önüne çıkıp beklemeye başladım.

Dakikalar önce beynimde zonklayan şarkılar şimdi içimdeki oynak kadını ortaya çıkarmıştı. Hiç şüphesiz bunda alkolün payı büyüktü ve geçici olsa da sevmiştim bu halimi. Adımı sorsalar cevaplamak için belki biraz düşünürdüm ama tüm dertlerimden arınmış gibiydim. Çektiğim her acının benliğimde oluşturduğu çukurlar alkole dolmuş, palyatif olarak ruhuma morfin enjekte edilmişti. Acı hissizdi o gece.

"Merhaba Dama."

Karşımda duran iri kesim adamın ne ara bu kadar yaklaştığını bilmemekle birlikte ne söylediğini de idrak edemedim.

"Anlayamadım?"

Uzun bir adamdı ve yüzünde ilk dikkat çeken yeri kuşkusuz çehremde tur bindiren yeşil gözleriydi.

"Dama, hanımefendi demek."

"Hımm, sanırım Hırvatça," dedim kelimeleri yayarak.

Yarım bir biçimde kıvrılan dudakları ve hafifçe salladığı başıyla beni onaylarken, Derin'i görebilmek ümidiyle bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Yoktu.

"Bana adını lütfeder misin?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek, hayatımda ilk kez gördüğüm adama tekrar odaklandım, benden gelecek cevabı beklerken elini koyu sarı tutamlarının oluşturduğu kısa at kuyruğuna götürdü. Hayal ve gerçeklik arasındaki o ince çizgide sallanan varlığı kendinde olmayan bilincimi sınıyor gibiydi.

"B-ben sizi tanımıyorum."

Başını arkaya atarak serbest bıraktığı kahkaha rotasızdı. İçimde yükselen uzaklaşma isteğiyse atağa geçmek için fırsat kolluyordu.

"Tanışalım o halde, ama şimdilik benim ismimi bilmesen de olur, Hare."

Sarhoş zihnimin bir oyunu muydu bu adam? Afallamış bakışlarımı gözlerine diktim, şeytanın şahadetinde kaybolan ses tonunda var olan tehlikeli tını tüm tüyleri ayağa dikti.

"Sen adımı nere-"

Daha ne olduğunu anlamadan tuttuğu elim karşısında şaşırmak bir kenara, aksine sıcaklığımdan keyif alırcasına gülümsemesi genişledi. Bir iki adım geri, bir iki adım ileri sendeleyen adımlarım sert bedenine çarpmamla devimine son verdi.

"Doğruymuş," diye fısıldadı kulağıma eğilerek, bu yakınlıktan rahatsızdım fakat sanki uzuvlarım benim yönetimimin dışına çıkarak hareket etmekten imtina ediyorlardı.

"Sakin ol güzel kız, amacım sana yardım etmek."

"Nasıl?" diye sordum, elim hâlâ onun avuçlarının arasındaydı ve korku sisi çoktan etrafımı çevrelemişti.

Gözlerine baktıkça başım dönüyordu, çok tuhaf bir etkisi vardı. Elini benden uzaklaştırdı ve anlamsızca bir kez şaklatmasının ardından göğsümün üzerine bastırdığı avucuyla gözlerim dehşetle açıldı.

"Bedeninize beni bırakıyorum, dama. Ulaşacaksınız."

Bakışlarımı göğsümün üzerinde duran eline indirdim. Ağır ağır benden uzaklaşırken dikkatime son takılan şey parmaklarını çevreleyen yılan şeklindeki dövmelerdi. Sonrasında tıpkı yanıma yaklaştığı gibi aniden görüş açımdan çıkıp gitti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Çoktan gitmiş adamın peşi sıra takılan bakışlarım, onun bıraktığı kasvetli yoklukta yolunu bulamadı. Hayal ve gerçeğin kesiştiği ince noktada savrulan zihnime yer edinen onlarca soru işareti vardı ve her biri ruhumu kemiriyordu. Bıraktığı kâğıt parçası durduğu yerde rahatsızlık yaratırken, elimi uzatıp onu alamayacak kadar çaresizdim. Oysa sarhoş olmak, cesareti saklandığı yerden çıkarır ve saçmalıkla harmanlardı. Babamın eve sarhoş geldiği akşamlardan hatıralarıma yadigâr, tecrübeyle sabitti. Nitekim allak bullak düşüncelerime dakikalar önce bir yenisinin daha eklenmesiyle bunu defalarca sorguladım.

O adam bana yardım edebileceğini söylemişti, gerçekten yardım edebilir miydi?

"Hare, beni duyuyor musun?"

Omuzlarımı saran zarif parmakların bedenimi sarsmasıyla düşüncelerim bir sis bulutu misali dağıldı ve tedirgin gözlerini yüzüme diken Derin'e baktım.

"E-efendim?"

"Nihayet! Kaçtır adını tekrar ediyorum, bir an ayakta uyuduğunu düşünmüştüm."

Gülümsemeye çalışarak sarhoş bilincimden birkaç doğru kelam çıkarmaya yeltendim.

"Ben dalmışım, seni endişelendirdiysem özür dilerim."

Ellerini omuzlarımdan ayırdı ve sağ koluma girdiğinde üst katta bulunan locaya ilerlemeye başladık.

"Endişelendim evet, ama özür dilemene gerek yok. Sinirlerim bozuktu, o yüzden telaş yaptım sanırım."

Adımlarıma son verip ona doğru döndüm. "Bir şey mi oldu?"

"Önemli bir şey değil."

"Bilmek istiyorum," dedim ısrarcı bir tutumla.

"Sezgin." Omuz silkip bakışlarını yukarı, oturduğumuz locaya odakladı.

"Az önce beni lavaboda sıkıştırdı, inanabiliyor musun kadınlar tuvaletine girdi aptal!"

"O kadar gözü döndüyse demek ki."

"Eğer bir daha aynı şeyi yaparsa o dönen gözlerini oyarım, bunu ona da söyledim." Kızgındı, öyle ki bakışlarına kadar sinmişti katıksız öfke.

"Derdi neymiş?"

"Saçmalık." Elini sinirle saçlarının arasından geçirdi ve sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. "Benimle konuşmak istiyormuş, konuşmak istemediğimi söyledim ama zorladı. Tartıştık biraz, en son çıkarken de dans etmeme izin vermediğini söyledi ve defolup gitti. Geri zekâlı! Sana ne benim dans etmemden, sen kimsin!"

"Tamam, sakin ol. Hadi gel. Ateş aşağı inmeden gidelim, epey geciktik."

Başını salladığında bu sefer ben onun koluna girip çift görmeye başladığım basamakları tırmandım. Masaya geldiğimizde Izabelle birkaç metre ilerideki topluluğun arasında dans ederken, Sezgin'in burnundan soluduğunu fark ettim. Elindeki kadehi kafasına diktikten hemen sonra yenisine yöneliyordu. Eğer alkol hislerimi etkilemediyse Ateş'i etrafımda hissedememiştim.

"Ateş." Seslenmeme bir yanıt alamazken, Sezgin bakışlarını önündeki korkuluklardan ayırmadan konuştu.

"Size bakmaya gitti."

"Off şimdi gelip bir sürü söylenecek gıcık deve."

Sezgin bakışlarını bana çevirdi, kaşları çatıktı. "Ateş'le böyle konuşmak cesaret işi, bence bir daha yanında içmemelisin. Sabırlı bir adam değildir." Tekrar önüne dönüp elindeki kadehteki tüm sıvıyı tek seferde kafasına dikti.

Ne o Derin'e ne de Derin ona bakıyordu. İkisi de öfkelerinin göstergesi olarak ayaklarıyla tuttukları ritim dışında reaksiyon göstermiyorlardı. Sıkıntıyla sesli bir şekilde ofladım, oysa böyle aşırı hareketler yapabilecek bir kız değildim. Üstüme sinen aymazlık hoşuma gitmişti, bu yüzden biraz daha içmek için masaya yöneldim ancak önüme konan tüm içki bardakları kaldırılmıştı. Ateş! Bakışlarımı masadan ayırmak üzereyken dikkatime takılan büyük kadeh ile muzipçe gülümsedim. Ateş'indi, ama fark etmezdi. Kanıma karışan alkolün etkisiyle devre dışı kalan mantığım eylemlerime müdahalede bulunamadığından, tek dikişte mideme inen içki genzimde amonyak etkisi yarattı. Yanıyordum ama içtikçe içme kısır döngüsüne de mani olamıyordum. Üçüncü kadeh içkiyi de götürdüğümde içimde yükselen enerjiyle ayağa fırladım. Deli gibi dans etmek istiyordum ama burada değil, pistte dans eden diğer insanların yanında. Derin'in başını kadehine gömmesi ve Izabelle'in o sırada gelerek Sezgin'in dikkatini çalmasıyla kendimi merdivenleri üçer beşer inerken buldum. Hoş dikkatleri bende olsa da o kadar kendimi kaybetmiştim ki yine yapacağımı yapardım.

Sarhoş olmak tuhaf bir şeydi, ne yaptığımın farkındaydım ancak eylemlerime mani olamıyordum. Kendimi piste attığımda buz gibi insanların içinde delice dans etmek ve başımda dönen rengârenk ışık topları beni ben olmaktan çıkarmıştı. Bir an sonra uzanan elleri tutarken, o kafayla sadece erkek olduğunu seçebilmiştim zira karşımdaki de sıcaklığımı fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Bedenim onunkine çarpıyor, beni etrafımda hızla döndürüyor ve hareketlerimi hızlandırıyordu. Artık tüm kötü düşüncelerim namütenahi bir inzivaya çekilmiş gibiydiler.

Ta ki belime sarılan güçlü kollar beni pistin birkaç adım dışarısına taşıyana kadar. Ayaklarımın yerden havalanmasına şaşırmamıştım bile, hâlâ dans etme peşindeydim. Yere bırakılıp kollarımdan sabitlendiğimde, öfkenin arşında dolaşan sesini duyumsadım.

"Dur artık!"

"Ateş! Sen de mi dans etmeye geldin?"

"Masadaki içkileri kimin götürdüğü anlaşıldı," dedi yerinde durmayan ellerimi zapt etmeye çalışırken.

"Hadi, neden duruyoruz yaa?"

Kollarımı ondan kurtarıp tekrar piste koşacağım sırada kolumdan çekmesiyle taş niteliğindeki gövdesine çarptım.

"Ahh, öküz herif!" Göğsüne çarptığım burnumu ovalayıp, "Burnumu kırdın yaa," diye mızmızlandım. Oysa hissettiğim sadece darbeydi, burnum kırılsa bile acı çekmeyecek kadar uyuşmuştu tüm bedenim.

"Kafanı kırmadığıma dua et, kendine geldiğinde bu sözlerinin hesabını tek tek vereceksin." Kollarının arasındaydım, yine de onu zerre ciddiye almadım.

"Hadi oradan be! Senden korkan senin gibi olsun, öküz! Benim içimde filler tepiniyor haberin var mı?"

Belki bir an, kısa bir an gülümsediğini hissettim. Ya da bana öyle geldi. Öyle ya bu adam "Ruh"suzdu.

"İçinde neyin tepineceğini gösterirdim ama dua et sarhoşsun. Zaten başka türlü böyle konuşmaya cesaret edemezdin."

"Hep tehdit, hep tehdit, ayy içim bayıldı." Beni göğsüne öyle sıkı bastırmıştı ki kemiklerimden az sonra çatırdama sesi gelebilirdi.

"İçinden bildiğin arıza çıktı. Bir daha alkolün kokusunu bile almayacaksın, haberin olsun."

"Yaa, Ateş bırak beni."

"Gidiyoruz." Adımları pistten uzaklaşmaya başlayınca serzenişlerimin kâfi gelmeyeceğini düşünerek tüm gücümle hemen önümdeki göğsünü ısırdım.

"Hare!" diye kükrediğinde anlık korkuyla yerimden sıçradım. Tutuyor olmasa dengemi sağlayamaz, yere yapışırdım hiç şüphesiz.

"E-efendim?"

Acımış mıydı? Sanmıyorum ama onu iyice kızdırmıştım.

"O ağzını-"

"Lütfen, bir şarkıda daha dans edeyim sonra gideriz. Ne olur..."

Sıkıntılı nefesi yüzüme vuruyordu. Soğuktu ama öyle ferahtı ki insanların kokularının karıştığı bu ortamda saatler sonra nefes aldığımı hissettim.

"Hadi, bak şarkı bitmek üzere. Başlayacak olanda dans edeyim, bitince gideriz."

"Tamam baş belası, tamam."

"Yehu!" Kollarının arasında yeniden tepinmeye başladığımda hareketli şarkı bitti. Kendimi başlayacak olan diğer şarkıya zıplamaya endekslerken duyduğum ağır parçayla dudaklarımı büzdüm. Eminim ki çok komik görünüyordum.

"Şansına küs, gidiyoruz." Emrine istinaden beni çekiştirmeye başladı.

"Hayır! Hayır gitmiyorum." Birbirine sarılmış dans eden insanlara baktım ve gülümsedim.

"Son kez dans edebileceğimi söyledin." Kollarımı ondan kurtardığımda buna izin verdi. "Öyleyse son parçada dans edelim."

Cevap vermesine fırsat bırakmadan boynuna dolandım. Karşı çıkmadı. Hemen sonra belimi sararken usulca yerimizde sallanmaya başladık. Aslında bunu yapmamız bile gerçekleşmeyecek bir hayal gibiydi. Gayrimümkün gerçekleşiyordu.

Ellerim onun sırtına kayarken, kapanan gözlerimle birlikte ağırlaşan başımı göğsüne bıraktım. Şimdilerde devinimsiz ama bir zamanlar atan kalbinin olduğu yere. İçimden ılık bir his akıp gitti. Belki daha sonra hatırlamayacaktım, ancak onu en fazla hissettiğim an o andı.

"Bir daha içmeyeceksin," diye fısıldadı saçlarımın arasına.

"Hı hı." Daha çok sardım onu, sanki günlerdir uykusuz kalmıştım da sonunda yastığımı bulmuş gibiydim.

"Sülük gibi yapıştın."

"Hı hı." Sızmaya meyleden bilincim miydi beni ortamdan soyutlayan yoksa kokusuna bulanan zihnim mi işin içine girmişti, tamamen muammaydı. Hiç bilmediğim bu ağır parçada onunla dans ederken, kalbimde kıpırdanan hislerin adından da bihaberdim. Kokusunun kaynağı boynu benim burnuma çok yakındı, tehlikeye itiliyordum.

Başımı usul usul kaldırıp hâlâ kapalı olan gözlerimle parmak ucumda yükseldiğimde, yine ne yaptığımın farkındaydım ancak gerçekleştireceğim eyleme mani olamadım ve dudaklarımı boynuna bastırdım.

Teninin üşüttüğü dudaklarım kasılan bedeninin üzerinde öylece durdu. Belimi kavrayan ellerine kadar kaskatı kesilmişti, hissediyordum. Ayaklarım ağır ağır aşağı indi, dudaklarım ondan uzaklaşırken gözlerimi araladım. Değişen nefes alıp verişi saç diplerimi talan ediyordu.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun, küçük."

Cevap veremedim, versem ne diyecektim ki?

"O sular senin boyunu aşar, boğulursun." Sesinde daha önce hiç duyumsamadığım bir ifade vardı, içim titredi.

Müzmin suskunluğum sürüyor, ancak zihnimin tek yön şeridinden akan düşüncelerim karşı güzergâhtan gelen düşüncelerle çarpışmaktan geri kalmıyordu.

"Crvena ne demek?" diye sordum, tuhaf bir şekilde mekânına verdiği ismi merak ediyordum.

"Crvena," diye tekrar etti.

Onun taze çekilmiş kahveye karışan erkeksi duş jelinin kokusu dudaklarıma sinmişti. Başım bir kez daha onun göğsüne düştüğünde bu sefer benden bağımsız olarak kapandı gözlerim. Bilincim sızmak üzereyken, parmaklarını saçlarımın arasında hissettim.

"Anlamı kızıl demek."

***

Zihnimde yankılanan bağrışmaların kaynağına adım atabilmek için gözlerimi aralamaya çalıştım. Bununla birlikte başıma giren müthiş ağrı azımsanacak gibi değildi. Şakaklarımdan başlayan zonklama kafamın arkasına doğru ilerliyor, kulaklarımda uğultulara sebep oluyordu.

"Seni gebertirim! Yemin ederim elimde kalırsın."

Derin'in öfkeyle bağıran sesini ayırt eder etmez hızla yataktan doğruldum. Elbisem üzerimde duruyordu fakat ayakkabılarım çıkarılmış ve üzerim örtülmüştü.

"Yalan mı he? Crvena'da Sezgin'e nasıl baktığını gördüm. Âşıksın ona değil mi?"

Suçlayan sinsi sözlerin hedefindeki tek dayanağımı yalnız bı-

rakamazdım. Elimi şakaklarıma koyarak ovaladım, ağrı geçecek gibi değildi. Derin'in yanında olmalıydım. Yavaş adımlarım odamın kapısına ilerlerken hâlâ başım dönüyordu, muhtemelen sabah olmamıştı ve hâlâ alkolün etkisindeydim.

"Lan kesin sesinizi, kavga edecek başka sebep mi bulamadınız?"

"Ateş, ben doğru söylüyorum, bu kadın Sezgin'e karşı boş değil."

Duvardan destek alarak uzun ince koridorda ilerledikçe bağrışmalar artıyor, Izabelle ağır sözlerle Derin'i itham ediyordu. Görüş açıma girdiklerinde sevgilisinin belinden tutmak suretiyle onu dizginlemeye çalışan Sezgin'in yüzündeki ifade kıvranıyordu. Aynı şekilde görünmez ellerin durdurmaya çalıştığı Derin ise sinir patlamaları yaşıyordu.

"Sezgin!" diye bağırdı. Ateş'in kollarında debelenmeyi bırakıp, "Sevgilini de al, siktirin gidin buradan!" dedi.

Güçlü görünmeye çalışan bir kadının acı çırpınışlarıydı bunlar.

"Derin lütfen," derken söyleyebileceği tüm sözleri yerle yeksan olmuştu Sezgin'in. Diline vurulan prangalar öylesine güçlüydü ki bakışlarına yansıyan acı silsilesi bile anlatamıyordu derdini.

"Ne lütfen? Tanrı aşkına! Ben susuyorum Sezgin, senin için değil kendim için susuyorum. Sabrımı zorlamadan al şunu defolup gidin."

Onlardan uzaklaşıp salonu arşınlayan adımlarına gözünden akan bir damla yaş eşlik etti. Sırtı onlara dönüktü, bundan istifade elinin tersiyle hiç olmamış gibi silip attı o damlayı. Başını kaldırıp bakışlarımızı çarpıştırdığında, vicdanımın ağır yükü sert bir tokat patlattı yüzüme. Artık susamazdım.

"Gideceğiz ama sen istedin diye değil, Sezgin'le geçireceğimiz eşsiz dakikalar varken senin platonik sancılarınla uğraşmamak için."

Derin'in harelerinde boy gösteren acıyı öfkenin alazı aldığında hızla onlara döndü, ancak söz sırası bendeydi.

"Hangi eşsiz dakikalar Izabelle, hani şu büyüyle kendine âşık ettiğin adamla yaşayacağın eşsiz dakikalardan mı bahsediyorsun?"

Herkesin bakışları beni bulurken, Izabelle'in gözleri dehşetle açıldı.

"Kes sesini! Ne saçmalıyorsun sen?"

Cesaretimi hâlâ kanımda hüküm süren alkolden mi alıyordum bilmiyordum ama o gece her şeyi açığa çıkarmak için yoğun bir istek vardı içimde.

"Saçmalayan sensin, boşuna inkâr etme." Adımlarımı hızlandırıp Sezgin'in tam önünde durdum. Bakışları bomboştu; inanamıyordu veyahut inanmak istemiyordu.

"Doğruyu söylüyorum, gözlerimle gördüm. Resmin fanusun içindeydi. Belirli aralıklarla sana büyü yapıyor."

Cevap vermedi, bana inanmayacak olmasından ölesiye korkuyordum ki. Elinin tersiyle beni önünden çektiğinde ona karşı koymadım.

"Doğru mu Izabelle?"

Kafasını seri bir şekilde iki yana sallayarak, "Hayır, tabii ki doğru değil," dedi. "Sezgin, sevgilim bana mı inanıyorsun yoksa bu iki günde hayatımıza giren kıza mı?"

Cümleleri doğru yolda ilerlerken, bakışlarımı yenilmişlikle yere indirmiştim ki Izabelle'in tartışma esnasında yere atılmış çantasını gördüm. Şimdi yapacağım şeyle ya tamamen dibe batacaktım ya da haklılığımı bizzat gözlerinin önüne serecektim.

Ne yapacağımı anlamış gibi bakışlarımız yerde duran çantasında birleştiğinde hızla çantasına yöneldi. Çoktan ele geçirdiğim çanta ise benim ondan daha hızlı olduğumun göstergesiydi. Vakit kaybetmeden siyah çantanın fermuarını açtım ve Izabelle'in küfürleri arasında çantayı ters çevirerek içini boşaltmaya başladım.

Yere dökülen malzemelerin arasında Sezgin'in kara kalemle yapılmış resmi ve mum vardı. Büyüyü tamamlayan birkaç nesne daha düşerken, Sezgin artık yere değil Izabelle'e bakıyordu. Tek kelime daha etmeme gerek yoktu, birkaç adım geriye gittim.

"Izabelle," dedi hayal kırıklığıyla dolup taşmış bir tınıyla.

"Sezgin, lütfen açıklamama izin ver." Gözlerinden akan yaşlara aldırmadan Sezgin'in ellerini tutup göğsüne bastırdı.

"Onca yıl sahte miydi?" Ellerini Izabelle'den kurtarıp onu sertçe geriye itti.

Izabelle başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi ağlamaklı bir sesle. "Yalan değildi, elbette değildi!"

Sezgin kendisine bir kez daha dokunmak isteyen Izabelle'e izin vermemek için birkaç adım geriye gitti. Açık kahve gözlerinde safi kırıklık vardı; inanamıyordu şahit olduklarına ya da kabul edemiyordu.

"Git buradan, elimden bir kaza çıkmadan git Izabelle."

Gözlerindeki yaşı çaresizce sildi, bundan sonra telaffuz edeceği kelimeler ehemmiyetini yitirmişti. Yere eğilip dökülenleri tekrar doldurduktan sonra çantasını omzuna taktı. Onun mağlubiyetini, Sezgin'in kandırılmışlığını ve Derin'in şaşkınlığını örtbas eden sükût acımasızdı. Izabelle ağır ağır ayağa kalktığında bakışları Sezgin'in üzerinde değildi. Bana bakıyordu ve mavilerinde katıksız kin vardı. Onu büyü yaparken yakaladığım anki kadar korkunç görünüyordu.

"Dünya'da hayatın nasıldı bilmiyorum ama Ruhlar Şehri'nde yaşadığın her anı sana zehir edeceğime yemin ederim Hare."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hasbelkader bir düşman kazanmanın neticesinde, uzun yıllar önce edebiyat hocamın söylediği bir vecize zihnimde yankı buldu. "Bir düşman kazanmak, atacağın her adıma dikkat etmek demektir."

Ayak bileklerimi mengene gibi saran görünmez prangalar beni her türlü kötülüğe karşı savunmasız bırakıyordu. Yine de bilhassa vicdanıma yayılan erinç tüm musibet duyguları bir süreliğine rafa kaldırmıştı.

Izabelle'in ardından salonu esir alan sessizlik bir süre sonra Sezgin'in ağır küfürleri ve ardından sertçe kapıyı çekerek çıkmasıyla son buldu. Derin hâlâ şaşkınca boşluğa bakarken, Ateş'in yakınlardaki varlığını hissediyordum. Başımda arz-ı endam eden ağrı ve arada birbirine karışan görüntüler beni yarım bıraktığım sızmanın kollarına itiyordu ama Derin'i böyle bir durumda yalnız bırakamazdım. Dikkatimi adımlarıma vererek birkaç sendelemenin ardından Derin'in yanına gittim ve omzuna dokundum.

"İyi misin?"

Başını hızla aşağı yukarı sallayıp beni onaylasa da iyi olmadığını biliyordum. Şoktan kurtulmuş gibi koyu kahve gözlerini boşluktan ayırarak bana dikti.

"Gözlerin kızarmış Hare, uyumalısın."

"Sen de uyumak ister misin?" diye sordum uyuyamayacağını bile bile.

"İyi fikir." Geri döndü ve uzun koridora yöneldiğinde onu

takip ettim. Ateş'i arkamızda bırakırken birkaç saat öncesine ait aramızda geçen diyalogların fragmanları zihnimde yayımlanmaya başlamıştı bile. Net olarak hatırlayamıyordum ama bir ara kolunu bile ısırmış olabilirdim. Ah, umarım bunlar son uyuduğum uykumdan bana yadigâr kötü birer kâbustan ibarettir. Zira onunla bir sonraki karşılaşmamız benim açımdan çok da iyi olmazdı.

Odaya girdiğimizde yatağa sırtüstü serdi bedenini, gözleri tavandaydı. Yanına gitmeden önce bir köşeye geçip elbisemi çıkardım ve dolaptan çıkardığım mavi geceliği üzerime geçirdim. Onun da üzerini değiştirmesi için tekrar dolaba yöneldim ve benim için getirdiği siyah geceliği çıkardım.

"Derin, üzerini değiştirmek ister misin?"

Birkaç dakika yanıt vermesini bekledim, ancak sessizliği bozulmayınca elimdeki geceliği yerine koyup yanına oturdum.

"Neden bunu daha önce söylemedin?"

Ne bekliyordum ki? Muhakkak soracaktı ve sordu. Derin bir nefesle rahatlamaya çalışıp "Izabelle..." dedim anmak istemediğim ismi telaffuz ederek. "Susmam karşılığında ailemden haber getirdi, üzgünüm Derin."

Bakışlarını tavandan ayırmadan gülümsedi, gülümsemesi keyiften yoksundu.

"Anlıyorum."

"Bana kızmadın mı?"

Başını olumsuz anlamında iki yana sallayıp "Kızmadım," dedi. "Kim olsa ailesinden haber alacağı tek şansı değerlendirirdi."

"Sana o gün söylemeye çalıştım, ama odaya Ateş gi-"

"Çok tuhaf biliyor musun?"

Uyanık tutmaya çalıştığım bedenim yatağın davetkâr görüntüsüne tepkisiz kalamadı. Derin'in yanına kıvrılırken tamamlayamadığım cümlemi bir kenara savurup "Tuhaf olan ne?" diye sordum.

"Onu yıllardır seviyorum. Eğer bu büyü olmasaydı o da beni sevebilir miydi, işte bunu hiç bir zaman bilemeyeceğim, tuhaf."

Daha fazla açık tutamadığım gözkapaklarım usul usul kapandı.

"Son yaptığı büyüde başarılı olamadı ve büyü ilk sekteye uğ-

radığında Sezgin seninle oldu. Aslında cevabı yeterince açık değil mi?"

Cevap verip vermediğini hatırlamıyordum. Verdiyse bile çoktan kapanan gözlerim hayatında ilk kez tanıştığı alkolün keskin gücüne karşı koyamadan karanlığın davetine icabet etmişti.

***

"Senin şu hekim arkadaşını mı çağırsak Ateş?"

"Gerek yok, uyanır birazdan."

"On saati aşkındır uyuyor, bu kadarı normal değil."

Uykunun arafında sendeleyen şuurum tanıdık seslerle yankı bulurken gözlerimi araladım. Şakaklarıma yine o uğursuz veca hâkimdi, ancak bu kez dayanılmayacak gibi değildi.

"Uyanıyor işte, ağzıyla içmeyi deneseydi bu kadar geç kalmazdı. Bir şeyler zıkkımlansın, sonra gevşemesi için bitki karışımı ver."

Yatağımın başında dikilen Derin'e gözlerimi kısarak baktım. Hemen yanında bana öfkeyle baktığını tahmin ettiğim adamı ise hissetmemeyi dilerdim. Zira az önce benden bahsederken kurduğu tüm cümleler sivri uçlu dikenlerle çevriliydi.

Derin yerinden kıpırdanarak, "Sana yemek hazırlayacağım, üzerini değiştirdikten sonra salona gel," dedi.

Hayır! Beni onunla yalnız bırakamazdı.

"Beraber hazırlasaydık." Daha cümlemi tamamlayamadan odadan çıkmasıyla hazin son gerçekleşmiş ve Ateş'le yalnız kalmıştım. Usul usul doğrulup dizlerimde birleştirdiğim ellerime diktim bakışlarımı. Üzerimi değiştireceğimi bile bile hâlâ yanımda olması, dün akşam çok da hoşuna gitmeyen davranışlar sergilediğimin göstergesiydi.

"Kalkabilecek misin ayyaş?"

Sesindeki kızgın tondan seçebildiğim alayla başımı yukarı kaldırdım ve onun olduğu yere diktim gözlerimi.

"Ben ayyaş değilim."

"Öylesin." Ona cevap vermek yerine kıyafetlerimi alıp banyoda giyinebilirdim. Üzerimdeki örtüyü açtıktan sonra hızlı ha-

reketlerle ayağa kalkmıştım ki sert gövdesine çarparak kalçamın üzerine geri düştüm.

"Çekilir misin şuradan Ateş?"

"Çekilmiyorum, çeksene." Sesi gittikçe yaklaşıyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Ayaklarımı yataktan sarkıtmış öylece dururken saç diplerimde nefesini hissettim. Bu, zihnime dün akşamdan bazı anları yâd ettirmişti. Gözlerimin önüne düşen görüntülerde ellerim onun boynuna dolanmıştı. Yutkundum. Ah, ona o kadar yaklaşmış olmamalıydım!

"Hadi turunçgil, çekilmem için beni ısırmayacak mısın?"

Beynimde şimşekler çakarken gözlerim kocaman açıldı. Doğru hatırlıyordum işte! Ateş de bu fırsatı kaçırmadan uyanır uyanmaz başıma dikilmişti.

"B-ben çok üzgünüm, inan hiç hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman, eylemi gerçekleştirdiğin gerçeğini değiştirmez." Kesin bir dille söylediklerinde ne yazık ki haklıydı. Ancak tuhaf bir şekilde sesinde az öncekine nazaran öfke yoktu.

"Çok acıttım mı kolunu?"

Yaklaştı ve nefesini çehremde hissederken duyumsadığım erkeksi kıkırtısı kalbimin üzerine koca bir bardak buzlu su dökülmüş hissi bağışladı.

"Kolumu mu ısırdığını zannediyorsun?"

Başka neresini ısırmış olabilirim ki!

"Şey," diye mırıldandım elimi enseme götürüp sıkıntıyla ovalarken. Ondan uzaklaşmak adına geriye atabileceğim tek bir adım dahi yoktu. "Elini mi ısırdım yoksa? Affedersin."

Dudaklarını yanağımda hissetmemle buz tutan kalbim kırağılarından arınarak hızla atmaya başladı. Yanağımda kuş tüyü hafifliğinde duran dudakları seri bir hamleyle orayı teğet geçerek kulağımın üzerinde durdu. Bana bu kadar yakınken avuçlarımın içinde ateş yakıldığını hissediyordum. Sanki aldığım nefesler aniden kesilecek gibiydi. Uzaklaşsa da rahat bir nefes alsaydım derken elimin üzerinde iri parmaklarını hissettim. Heyecandan ölünebilseydi oracıkta ölürdüm.

Ama ölmedim, nefesinin altında yaprak misali titredim. Görünmez gücü elimi kaldırıp göğsünün üzerine koydu. Nefesi ise kulağımı eşeleyip boynuma vuruyordu.

"Diş izlerin burada," diye fısıldadı. "Görmeni isterdim, küçük."

Yanaklarımı küçük alev topları ele geçirmişti. Utançtan nereye bakacağımı şaşırdım. Evet, onu göremiyordum ama o benim nasıl utandığıma bizzat şahit olarak bununla eğleniyordu.

"Ben öyle bir şey yapmam!" dedim bir çırpıda, tek nefeste. Elimi geri çekme çabalarım onun büyük elleri altında işe yaramıyordu.

"Söylediğin sözlerin hesabını sormamı ister misin yoksa zihnimin gerilerine mi atayım?"

Kokusu genzimi yakıp geçiyor, ciğerlerime nüfus ederek büyük bir hengâmeye saika oluyordu. Doğru düzgün hatırlayamadığım anların verilebilecek bir izahı yoktu lügatimde. Cılız çıkan sesimle, "Unutur musun?" diye sordum.

"Unutmam." Dudaklarını benden uzaklaştırdı ama elim hâlâ göğsünün üzerindeydi. "Yapılan hiç bir şeyi unutmamak gibi kötü bir huyum vardır. Ancak sana bir kereye mahsus tolerans tanıyabilirim. Tabii şimdi soracağım soruya doğru yanıt verirsen."

Oynadığı oyuna daha fazla iştirak etmek istemiyordum. Başımı sallayıp "Sor," dedim.

Aldığı sahte nefesin aymaz tınısı ruhuma itinayla işledi. Enikonu bir sorudan bu denli korkmamın sebebi, soruyu Ateş'in soracak olmasıydı.

"Dün gece hayatında ilk kez mi içtin?"

Bu safi bir soru değildi, cevabı soran adam tarafından bilinen bir soruydu ki bunu anlamayacak kadar aptal bir kız değildim.

"Evet."

Elimi ağır ağır göğsünden uzaklaştırdı ve tekrar dizlerimin üzerine bıraktı. Soğuk ellerinden ayrılan tenim akıllara zarar bir biçimde üşüdü. Ateş, dokunduğu yerde iz bırakan bir adamdı. Parmak boğumlarıma dokundu ve izini bıraktı.

Uzaklaşan nefesini tok sesli adımları takip ettiğinde belki de

ilk defa açtığı kapıda sessizce çıkıp gitti. Öylece kalmıştım olduğum yerde. Jöle kıvamına gelmiş bacaklarım ve kirpik uçlarıma sinmiş heyelan bundan önce yabancı olduğum hislerdi. Ateş bana yaklaştığında hissettiğim şeyin katıksız korku olmadığını biliyordum artık.

Bilmem kaç dakika sonra ayağa dikildim ve üzerimdeki gecelikten kurtulup kapının arkasında bulunan sepete attım. Dolaptan ilk bulduğum siyah tayt ve koyu yeşil kazağı giyerken sutyenimin göğsüme verdiği rahatsızlık dün geceyi, tuhaf davranışlar sergileyen adamı aklıma getirmişti. Zihnimin gölgesinde kalan çehresini tam olarak hatırlayamıyordum fakat gözlerini unutmam mümkün değildi.

İnsanın belleğine imzasını atan, hipnotize edebilecek güçte keskin yeşil gözler...

Elimi sutyenime götürüp kâğıt parçasını aldım. Ne bir isim ne de anlaşılır başka bir şey vardı, enteresan harflerle bir şeyler çizilmişti kırışmış kâğıda. Telefon numarası olmasının imkânı yoktu, adrese de benzemiyordu. Neyin nesiydi bu böyle? Kime güvenip kime güvenemeyeceğim sorunsalı kafamda çetrefilli bir soru işaretiyken o adama ulaşmam hata olurdu. Kâğıdı kazağımın küçük ön cebine koydum ve banyoya ilerledim. Aslında banyo yapsam iyi olacaktı ama bunun için genelde Ateş'in uyuduğu zamanları tercih ediyordum. Saçlarımı üstünkörü tarayıp yüzümü yıkadıktan sonra, karnımın acıktığını hissederek salona yürüdüm. Derin çeşit çeşit yemeği masaya dizmiş, beni bekliyordu. Ateş'i yakınlarda hissedememenin verdiği rahatlıkla geçip karşısına oturdum.

"Teşekkür ederim Derin, hepsi çok güzel görünüyor."

"Hadi başla, daha sonra şehrin en hoş hediyesi olan gevşetici bitki karışımından vereceğim sana." Masanın kenarında duran karışımı gösterdikten sonra kaşığını önündeki çorbaya daldırdı ve isteksizce yemeğe başladı. Onun aksine, şiddetli baş ağrısı çekiyor olmama rağmen öyle aç hissediyordum ki hızla çorbamı bitirip diğer yemeklere geçtim.

"Ateş nerede?" Çekingen bir edayla sorduğum soruyu duymuş muydu bilmiyordum. Kaşığını çorbanın içinde çeviriyor, arada belki bir kaşık alıyordu.

"Sezgin'i aramaya gitti."

Dakikalar sonra gelen cevaptan huzursuzluğunun sebebini anlamıştım. Onunla yan yana gelmek istemiyordu, kafasının karışıklığı ruhunu sömürüyordu. Yemeğimi bitirip onu yemesi için ısrar etmeden masayı toplamaya başladım. Kollarını birbirine bağlamış, bakışları dış kapıya tırmanmıştı.

Ağzını bıçak açmayışından mütevellit, yalnız kalmak istediğini düşünerek mutfağa geçtim. Bulaşıkları yıkamak için elime aldığım bez parçasıyla birlikte birdenbire kasvetli bir duygu çöreklendi iki göğsümün ortasına. Sebebi muamma, varlığı kuvvetli bir sıkıntıydı. Derin bir nefes alıp geçmesini bekledim, geçecek gibi değildi.

Fıçıdan aldığım suyla bulaşıkları yıkarken, tezgâhtan kayıp düşen bir tabağın topraktan parçalarının etrafa saçılmasıyla irkildim. Elimi göğsüme koyarak bir adım geriye gitmiştim ki büyük bir gürültüyle patlayan mutfak camının kırıkları ayaklarıma serildi. Nefesimi tutup neler olup bittiğini anlamaya çalıştım, ancak çok yakından gelen başka gürültüler buna izin vermedi. Attığım tiz çığlıkla birlikte olduğum yerden uzaklaşırken, gördüğüm görüntü karşısında mutfak kapısının eşiğine takılan ayağım beni bir çırpıda yere serdi. Başımı kaldırıp düştüğüm yerden tekrar Derin'e baktım. Salonun siyah boyalı camları patlarken Derin oturduğu sandalyenin arkasına tutunmuş, korunmaya çalışıyordu. Bakışları beni bulduğunda "Kalkma oradan!" diye bağırdı.

Atılan sert cisimler içeri süzülüyordu; kimisi camları tuzla buz ederken, kimisi de eşyaları parçalara ayırıyordu. Korkuyordum, çok korkuyordum. Bakışlarımız birbirine kilitlenmiş, savunmasızca olduğumuz yerlere sinmiştik. Bir an sonra kesilen gürültüyle birlikte gözümden ne ara aktığını bilmediğim yaşları temizledim ve doğrulmaya çalıştım. Titreyen dizlerimin üzerinde zorlukla duruyordum. O sırada ayağa kalkan Derin'in gözleri dehşetle açıldı.

"Koş!" diyerek bana doğru hızlanırken, ona doğru attığım ilk adımla birlikte birleşen ellerimizi koridora koşan adımlarımız takip etti. Kırılan pencerelere tırmanan adamların hedefi bizdik,

peşimizden kovalamaya başlamışlardı. Boş bir odaya girdiğimizde Derin beni hızla içeri savurdu ve zaman kaybetmeden kapıyı kilitledi.

"Hitan buralarda olacak, bul ve Ateş'e çağrı gönder."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şaşkınca etrafıma bakındığımı fark ederek tekrar bağırdı.

"Kare şeklinde ufak siyah demir parçası, bul onu Hare! Bul ve Ateş'e çağrı gönder."

Derin eline geçen her şeyi kapının arkasına destek yaparken tabiri caizse tir tir titriyordum. Dizlerimin bağı çözülmüş, kalakalmıştım.

"Hare hadi! Vakit yok!" diye bağırmasıyla dışarıdan kapıya sert bir darbe indi ve kapının arkasına bizi korumak için istiflediği her şey yerinden oynadı. Canhıraş bir çığlık atarak ayağa sıçradım ve odanın içinde dört dönmeye başladım.

"Hitan, hitan, hitan!" Sayıklamalarım, komodinin üzerinde duran siyah kare biçimindeki demiri görmemle son buldu. Hızla ele geçirdim. Üzerinde değişik harfler vardı. Tuş ya da düğme gibi bir şey aradı gözlerim ama yoktu. Daha önce hiç görmemiştim. Baktım, anlamaya çalıştım ancak çok yabancıydı. Çözemedim.

"Baştan üçüncü harfe bas, sonra sonuncu harf ve baştan ikinci harf," derken zorlanan sesinin arasından seçebildiklerimi uygulamaya çalıştım.

Demir avuçlarımın arasında titredi, titredi, titredi. Ancak hiçbir şey olmadı.

"Ne oluyor? Derin ne oluyor!"

Bulduğu ne varsa kapının arkasına atarak deli gibi koşup duruyordu odanın içinde. "Çağrı yanıtlanmadı, lanet olsun!"

Kapı her darbede biraz daha açılmaya meylediyor, Derin'in soğukkanlılığı benim tiz vaveylalarımla karışıyordu.

Titreyerek burnumu çekerken bu kez "Sezgin!" diye bağırdı. "Sondan ikinci harf, baştan üçüncü ve sonuncu harf. Hare hadi!"

Çıldırmış gibi başımı salladım ve tarif ettiği harflerin üzerine bastırdım parmaklarımı.

Titredi, titredi, titredi. Yine kimseye ulaşamadık.

Gayriihtiyarî dizlerimin üzerine çöküşüm, Derin'in çaresiz bakışlarıyla tarumar olan umuduma eş değerdi. Bize yardım edebilecek kimse yoktu.

Sana yardım edebilirim...

Kulaklarımda yankılanan tanımadığım adamın sesi, beni çağrısına teşvik etti. Tehlikeli çağrısının surları etrafımı çevreledi umarsızca. Sanki nefesi ensemdeydi ve beni kendisine yönlendiriyordu. Kâğıtta yazan harfler, o harfler avucumun içinde tuttuğum demir parçasına nakşedilmiş harflere çok benziyordu. Ellerim kazağımın küçük cebine gitti. Kâğıdı bularak harflere baktım, aynıydı! Kaybedecek tek bir dakika bile yoktu. Hızla eşleştirerek aynı harflere bastırdım parmaklarımı.

Titredi, titredi, titredi...

Harflerin altından kırmızı ışıklar yanıp yükselmeye başladı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ruhumdan kaldırılan umudun naaşı, bir yabancının dudaklarından çıkacak tek kelimeyle dirilmeye mahkûmdu. Titreyen ellerimde zorlukla tuttuğum, hitan adını verdikleri siyah demir parçasını öyle sıkıyordum ki cılız parmaklarımın arasında parçalara ayrılabilirdi her an. Benliğime işlenen katıksız bir korku vardı ve dönüştüğü suretin kanlı elleri boynuma yapışmıştı. Ömrü boyunca ilk kez böyle bir anla sınanmam bir yana, eğer yalnız olsaydım çoktan bozguna uğramıştım.

Korku filmlerinde herkes öldükten sonra zafere ulaşan o kız olamazdım ben, yaptığı bir aptallık yüzünden ilk başta katledilenlerin yanında saf tutardım ancak. O güçlü kız Derin'di. Ben korkudan ağlayamıyordum bile.

"Birine ulaştın! Kime ulaştın Hare!"

Derin'in yüksek çıkan sesi üzerine kaldırdım korkudan donuklaşmış harelerimi. Ulaşmıştım, peki ulaştığım adam kimdi? O hengâmede zihnimde aydınlanan ışık huzmesi bu soruyu dudaklarıma doğru itti. Kapı, aldığı her darbede arkasına destek yapılmış eşyaları deviriyordu ve kötülük, içeriye adım atmak için var gücüyle cebelleşiyordu.

"Şu an bunun bir önemi var mı, zor durumdayız," diye mırıldandım. Yapabildiğim tek şey buydu.

O adamın sesinde ruhuma dokunan bir şeyler vardı, belki tehlikenin kelimelere dökülmüş hali, belki de anın verdiği vesvesey-

di, bilemiyordum. Belki de ona hiç ulaşmamalıydım, ama başka çarem yoktu.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyebildim titreyen sesimle. "Birinin bize yardım etmesi gerek."

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken, bakışlarım da Derin'in teferruatsız direnişindeydi. El oyması ahşap sandığı kapının arkasına zorlukla itmeye çalıştığını fark edince içine düştüğüm şoktan bir nebze sıyrılıp hızla yerimden sıçradım. Hitanı beceriksiz hareketlerle cebime sıkıştırarak ellerim ve kalçamın yardımıyla var gücümle ittim.

"Birisi gelecek şimdi, saniyeler sonra birisi burada olacak." Gayet sakindi, sanki bir direnişte değildik ve rutin konuşmalarımızdan birini gerçekleştiriyorduk. Oysa ona karşın, benim bedeninde titremeyen uzvum yoktu.

"Ya gelmezse, Derin, ya kimse bize yardım etmek için buraya gelmezse?"

Sesimi kesen şey, kapıya inen ağır darbe oldu. Akabinde ahşap kapının ortasında beliren baltayla canhıraş bir çığlık attığımda cebimden sallanan hitan kaydı ve yerde parçalara ayrıldı. Derin, sessizliğini koruyordu ancak hareketlerinin tepkisizliğe iştiraki bu son hamle karşısında vuku bulmuştu.

"Yapacak bir şey kalmadı."

Tek bir mimiğe tabi tutulmayan ifadesi çaresizliğin pervasız bayrağını havalandırdığında, kapıya art arda inen balta darbelerine dehşetle bakakaldım. Göz pınarlarımda yaş, bedenimde hareket yetisi donmuş gibiydi. Kapıya indirilen her darbe bizi bilinmezliğe bir adım daha yaklaştırırken onun ismi yankılandı zihnimin gerilerinde.

Neden çağrıma geri dönmemişti? Neden gelmemişti Ateş?

Geriye doğru sendeleyen adımlarım yatak demirinin sert yüzeyine çarparak bedenimi yatağa serdi. Örtüsü bozulmamış yatağın içine girip kaybolmak istedim. Çok değil, birkaç dakika içinde adamlar içeriye girecekti, sonrası ise garip bir muamma...

"Bize ne yapacaklar?" diye sordum, aldığı her darbede kirpiklerimi birbirine vurduran kapıdan bakışlarımı ayırmadan.

"Bilemiyorum, her şey olabilir. Her ihtimali düşün."

Yutkundum, korkunun musibet yumrusu boğazıma takılı kaldı. Her şey olabilirdi. Aklımdan tüm irtikâplar geçti; bizi yok edebilirlerdi, kaçırabilirlerdi, ama en kötüsü Tamer kadar iğrenç bir düşünceye sahip olabileceklerinin ihtimaliydi. Titremem dışarıdan bariz belli olacak boyuta adım attığında Derin'in narin kollarını hissettim bedenimde, sıkı sıkıya sarmaladı beni.

Gürültüler bitti, gözlerimi kapıdan aldım. Yüzlerini görmek istemiyordum, onlarla göz göze gelmek isteyeceğim son şeydi.

"Hare," dedi Derin, kısık bir sesle. "Muhakkak başlarında bir iş vardır, yoksa gelirlerdi."

Elimi, bana sarılan kolunun üzerine koyup sıktım. Kapı ağır ağır açılıyordu. Gözlerimi kapattım ve azılı katilin köşeye sıkıştırdığı, akıbeti kaçınılmaz ölümünü yaşayacak bir kurban gibi olacakları bekledim. Kalbim sıkışıyordu, kalbimin kıyılarında umarsız bir heyelanın başlangıcı vardı.

Sonra kapının açılma sesi durdu, her şey durdu. Duyduğum tek ses aldığım kesik kesik nefeslerin bitap sesiydi. Önce bakışlarımı, sonra da başımı Derin'e çevirip bu zamansız durgunluğu sorguladım. Kollarını benden ayırıp ayağa kalktığında ona gitme demek istedim, diyemedim. Başına gelecekleri kabullenmiş adımları aheste aheste kapıya yaklaşırken dönüp bana baktı. Bakışlarıyla gönderdiği ikazı, gözlerimi yavaşça kapatıp açarak cevapladım. Eli zaten aralık duran kapı koluna yöneldi. Ağzıma yayılan sıcak kan tadından dudaklarımı ısırdığımı ancak fark ediyordum.

Kapının açılışını, hareketlerine tezat hızla gerçekleştirdi. Görüş açıma giren üç adamdan ikisinin elinde az önce kapıya vurdukları balta vardı, fakat bakışları bizde değil bizim göremediğimiz yerdeydi. Koşarak geçtiğimiz koridorda. O an bir şey oldu. Aynı anda, adamların boynuna adını hatırlamadığım o mavi ışıklar isabet edildi. Üç adamın da boynu anında maviye çalan mor bir renge büründü ve kapanan bilinçlerine istinaden bedenleri yere düşmeden kaybolup gitti. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Olanlar karşısında dudaklarım aralanmış, sendeleyen mantığım o an için derin bir inzivaya çekilmişti. Gördüklerim öylesine

aykırıydı ki izahına getirilebilecek tek kelimeye dahi yer yoktu. O dakikada, dağılmış evde yankılandı üçüncü şahsa ait olan büyük adım sesleri. Sorgulayamadım bile. Adımlar yaklaştı. Tam olarak adımların yok olduğu yerde yapılı bir adam belirdi. Parmaklarından bir silah sallanıyordu ve Derin'in tam karşısındaydı ancak arkası bana dönük olduğu için sadece adamın ifadesiz yüzünü görebiliyordum.

Adam önce Derin'e baktı, aradığını bulamamış gibiydi. Bakışları bana kaydığında sol yanındaki avucunu sıktığını fark ettim. Hissizdim, düşüncelerim yetim kalmış gibiydi. Bana attığı adımlarına bakarken korkamadım, Derin de zayıf bedeniyle bana gelmesine mani olamamıştı. Denediyse de güçlü ellerin tek hareketiyle adımları aynen geri gitti.

Dizlerimin üzerinde çöktüğüm yatakta başımı kaldırarak, önümde duran adama baktım çaresizce. Yabancı gözleri çevremde gezindi bir süre, sonra elini kaldırıp bana yaklaştırdı. İçsel bir irkilme yaşadıysam da bedenim tepki gösteremedi. Yüzüme yaklaşan elinin avucunu açtı anlam veremediğim bir şekilde ve tam gözlerimin önünde tuttu. Teninde yazılanlar bana ithaf edilmişti.

Bana gel küçük kız, sakın kimseye bir şey söyleme. Sana yardım edeceğim, tıpkı az önce olduğu gibi...

Tek kelime etmeden elini çekti ve seri adımlarla çekip gitti. Dilendiğim yardımın, üç adamın yitip gitmesine sebep oluşunun ağır yükü bindi omuzlarıma. Her şey bu denli giriftken, doğru adımı asla bulamayacaktım. Bildiğim bir şey varsa o da bu adama asla gitmeyeceğimdi. Gözünü kırpmadan insanları yok eden bir adamın edeceği yardımın canı cehennemeydi.

***

"Geçmişini siktiğimin pezevengi!"

Evde sağlam kalan son eşyalar, Ateş'in salonu arşınlayan adımlarının arada savurduğu tekmelerden nasibini alıyordu.

"Onu yok etmeden önce benden yiyeceği dayak tüm şehirde yankılanacak. Cesaretini siktiğimin ibnesi."

Sezgin oturduğu koltuktan kalkıp, Ateş'in görünmez adımlarının önüne geçti. "Sakin ol Ateş, kızlar yeterince korkmuş zaten."

"Ne sakini lan," dedi gürlemeyi andıran bir sesle. "Şunun suratına baksana kireç gibi! Adamlar bir şey yapamamış ama korkudan ölecekmiş neredeyse."

Sözlerini hedefi tabii ki bendim. Hatta telaffuz ederken beni işaret ettiğine hiç şüphem yoktu. Dakikalardır şöminenin karşısındaki minderlere sinmiş olan bedenim yeni yeni sakinleşiyordu.

"Arabamızın önünü kesen herifleri onun ayarladığını tahmin etmeliydim. Buraya gelmemize engel olmak için yaptı orospu çocuğu! Çağrıyı görmemizi istemedi."

Sezgin başını iki yana sallayıp yüzünü sıvazladı. Anlayamadığı bir şeyler vardı. "Saldırıyı yapan o pezevenkse kızlara yardım eden kimdi?"

Sıkıntılı nefesinin kesik seslerini işittim. "Bilmiyorum, ama hepsini öğreneceğiz."

Sezgin, Ateş'e nazaran daha sakindi. "Burada kalamazsınız bir süre, bize gelin." Tekrar tekli koltuğa oturdu. Hemen karşısında oturan Derin'le birbirlerine bakmaktan imtina ediyorlardı.

"Lazan'ı sevmediğimi biliyorsun, ev toparlanana kadar bir süre bu tarafta bir yerde idare ederiz." Sigarasının yoğun dumanını solurken, sonraki adımda planladığı her şeye uymak durumunda olduğum gerçeğini bir kez daha kavradım. O neredeyse, ben de oradaydım. Söz hakkım yoktu.

"Böyle olmaz ağabey, hiç güvenli değil." Eliyle kumral sakallarını ovaladı. "Taş eve gidebilirsiniz, orayı kimse bilmiyor."

"Olmaz." Gri duman havada ahenkle süzülürken zihninden geçenleri merak ediyordum, ertesi gün nerede uyanacağımı merak ediyordum.

Derin yerinde rahatsızca kıpırdandı ve Sezgin geldiğinden beri ilk defa sessizliğini bozdu. "Mantıklı düşün Ateş, yalnız değilsin. Yanında Hare de var. Onu tehlikeye atamazsın."

Aldığı sıkıntılı nefeslerin sesini duyumsamak kendimi kötü hissettirdi. Hiç şüphesiz beni ayak bağı olarak görüyordu.

"Tamam." Mecburi kabullenmeyi barındıran karakteristik sesi akabinde emretti. "Kendine küçük bir çanta hazırla, on dakikan var."

Öfkeli olduğu için lafını ikiletmeden ayaklandım. Derin'in yanından geçerken aklıma gelen soruyla adımlarım bıçak gibi kesilmişti.

"Sen nerede kalacaksın?" diye fısıldadım. Burada kalmazdı. Sezgin'le ortak yaşadığı eve adım atmayacağına da adım gibi emindim.

"Sen beni düşünme, başımın çaresine bakarım. Lazan'da arkadaşlarım var."

Peki anlamında başımı salladım, odama ilerleyeceğim sırada Sezgin'in hışımla ayağa kalkmasıyla tekrar duraksadım.

"Sağda solda kalmana gerek yok, sen eve geç. Merak etme ben gelmeyeceğim."

Aynı hızla ayağa kalkan Derin "Kalsın," diyerek reddetti. "Sen gelmesen de o çıyan sevgilin gelir. Huzurumu kaçırmanızı istemiyorum."

"Izabelle iki gündür ortada yok, ayrıca artık sevgilim falan değil. Söz veriyorum ben de gelmeyeceğim. Lütfen eve geç Derin." Son kelimelerini vurgulayarak söylemesi cümledeki *lütfen* kelimesini akıllıca ekarte etmişti. Öte yandan Derin'e kızamıyor gibiydi. Öfkelenmeye çalışsa da öfkelenemiyordu sanki.

"Canıma minnet." Derin kendini yeniden koltuğa bırakıp hazırlanmam için eliyle işaret etti. Onları sükûtla başbaşa bırakarak evin en düzenli yeri olan odama girdim. Derin'in benim için getirdiği kahverengi ufak çantayı kapının arkasından alarak yatağa koyduğumda dolaptaki iki pantolon, üç kalın kazak ve birkaç parça iç çamaşırının hepsini yerleştirdim. Son olarak sabah çıkardığım gecelikle tarağımı da koyduktan sonra hazırdım.

İnsanın fazla eşyası olmayınca hazırlanması kolay oluyordu. Bir anda geldiğim bu evden bir anda gitmek de bu kadar basitti işte benim için.

Dolmayan çantanın fermuarını çekmeye yeltendim, ortaya kadar gelen fermuar takılıyordu. Birkaç kez açıp tekrar denememe rağmen bir türlü olmadı. Destek almak için dizimi yatağa koyduğum sırada canımın yanmasıyla "Ahh" nidası fırladı dudaklarımdan. Çantayı yana kaydırıp yatağa oturdum ve acıyan dizimi

kendime çektim. Taytımı yukarı sıyırdığımda tam da beklediğim manzarayla karşılaştım. O korkunç dakikalarda düşmenin etkisiyle oluşan yara kanayıp kurumuştu. Üstelik diğer dizim de aynı durumdaydı. Temizlemek için çevreme bakındım, sonra Ateş'in hazırlanmam için bana verdiği süre aklıma gelince hızla taytın parçalarını indirdim ve yarım kapanmış çantayı kavrayıp ayağa kalktım.

"Sakin ol, benim." Ateş'in sesini duymamla birlikte kollarımı kavrayan eller beni yatağa tekrar oturttu. Ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim olmamasıyla beraber neden geldiğini de bilmiyordum. Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken tam önüme çekilen sandalyeyi Ateş'in göremediğim varlığı doldurdu.

"Dizini uzat."

"Neden?" Havada beliren ufak poşetin içindeki merhemi benim için getirdiğine inanamadım. O an için bunu yapması algılarımı şoka uğratsa da toparlamam uzun sürmedi.

"Kapıyı açık bırakmışsın, koridordan geçerken dikkatimi çektin." Benden bir hamle gelmeyince ayak bileğimde hissettiğim iri parmaklar bacağımı kaldırıp sandalyenin ortasına, iki bacağının arası olduğunu tahmin ettiğim yere koydu.

"Bu merhem, yaranın çabuk iyileşmesini sağlar. Kaza geçirdiğin zaman özel olarak hazırlanmıştı. Tahmin edersin ki buralarda böyle şeyler bulunmaz." Taytımın ucunu kavrayıp yukarı sıyırmaya başlarken parmaklarının dış boğumları tenime sürtündü. İçimin gıdıklandığını hissettim, bacağım boyunca kayan parmakları dizimin hemen üzerinde durdu.

"Önce temizleyelim," derken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bunu neden yaptığını merak etmiştim ama ona sormaya yeltenmedim. Aslında bir an önce gideceğimiz yere varıp, orada saatlerce uyumak istiyordum.

Tedarikli gelmişti, ondan beklenmeyecek kadar nazik hareketlerle yaramı ıslak bir bezle temizledi. Öyle ki hiç canım acımamıştı.

"Neden bu kadar korkaksın?" Merhemin soğukluğu parmaklarının altındaki dizimi tavaf etti. O bana dokunurken konuşmak neden bu kadar zordu?

"Korkmamam mı gerekiyordu?" diye sordum, ona soruyla karşılık vererek.

"Sadece bu son olay değil, sen genel olarak korkak bir kızsın."

Geldiğimden beri belki de ilk kez benimle sakin konuşuyordu, tabii ki buna sevinemedim. Ateş dengesiz bir adamdı, bir anı diğerini tutmuyordu.

"Ben dengesiz değilim." Gözlerimi kocaman açıp tam karşıma baktım, zihnimi okuyor olamazdı değil mi?

"Zihin okuma gibi bir yeteneğim yok, endişelenme," diye açıkladı. Oysa şimdi bile ne düşündüğümü söylemişti. "Sadece, sana baktığımda..."

Dizime sardığı siyah bez parçasından sonra taytımı aşağı çekti. Ayağımı sandalyeden çekerken elini diğer bileğimde hissettim. Sözünü tamamlamadan kaldırıp sandalyenin ortasına koydu tekrar.

"Bana bakınca ne?" Taytımı kavrayan parmaklarının dış boğumları yine çıplak tenimdeydi. Ürperdim. Bu his kelimelere dökemeyeceğim kadar garipti.

"Boş ver."

Ne bekliyordum ki? Tabii ki bana anlatmayacaktı.

"Israr etmeyecek misin?" Merhemli parmağını dizimde usulca gezdirdi. Keşke onu hissettiğim gibi zihninden geçenleri de hissedebilseydim.

"Beyhude bir çaba olur. Anlatmayacaksın."

"Tuhaf bir kızsın, daha önce de söylemiştim." Aynı işlemi tekrarlayıp taytımı aşağı çekti.

"Nasıl yani?"

"Tuhafsın, senin yerinde başka bir kadın olsa anlatmam için elinden geleni yapardı."

Bacaklarının arasındaki dizimi geri çekecekken baldırımı kavramasıyla sabit konumda kaldım. "Dağ evinde benimle bir oyun oynarsan ve o oyunu kazanırsan..." Duraksadı, yakınlaşan nefesinden önce ferah kokusunu duyumsadım. "Sana anlatırım."

"Ne oyunu?"

"Onu zamanı geldiğinde öğrenirsin, turunçgil. Tabii, oynamama hakkın da var."

Onun hakkında bir şeyler öğrenmek için içimde oluşan istek azami seviyeye ulaşmıştı. Ateş'in neden öldüğünü kendi ağzından dinleyecek olmak öyle davetkâr gelmişti ki peki demekten kendimi alıkoyamadım.

"İstediğin gibi olsun, oynayalım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ruhlar Şehri'nde, tekerlekler saatlerdir engebeli toprak zemini eşeliyordu. Uzayıp giden yollar bitmek bilmezken, gözlerimi her kapattığımda o korku dolu anları tekrar tekrar yaşayarak sıçramalarıma mani olamıyordum. Zihnime yer edinen dakikalar silinecek gibi değildi. Üstelik evden çıkarken Derin'in bana sorduğu ve yanıtlayamadığım sorularla sınanmıştım. Kime çağrı gönderdiğimi üzerine basa başa sormuştu. Sorusunun karşılığı yere düşen bakışlarım olurken bana yaklaşan adamın avucunda ne yazdığını ise korkudan okuyamadığımı söylemiştim. Ancak onun gibi akıllı bir kadın elbette bana inanmadı. Belki de zihninde mimliydim artık.

Sallanan arabada, tüm gün bir şey yiyememenin verdiği rahatsızlıkla açlık sinyalleri veren midemi ovaladım. Bakışlarımı arada müzmin sessizliğin mesken tuttuğu Ateş'e çevirdiğimdeyse tek muhatabım kendiliğinden dönen direksiyon oluyordu. Sıkıntıyla camdan dışarı baktım bir kez daha, uzun süredir yoldaydık ve yaklaşık on dakikadır hiçbir mimari yapıya rast gelmememizin yanı sıra tek bir ağaç bile görmemiştim.

"Az kaldı," dedi her zamanki donuk konuşmasıyla. Saatlerdir direksiyon sallıyor olmasından mütevellit en az benim kadar gergin olmalıydı. Belki de tıpkı benim gibi yemek yemek istiyordu.

"Şey, bir şeyler alsak olur mu? Ben çok acıktım."

Konuşmasından cesaret alarak zorlukla kurduğum cümlenin

ardından kendiliğinden açılan torpido gözüyle yerimden sıçradım.

"Bunu söylemek için mi dakikalardır kıvranıyorsun? İhtiyaçlarını söylemekten çekinme, seni aç bırakacak değilim."

Torpido gözünde duran şeffaf torba havalanıp dizlerime bırakıldı. Akabinde torpido kapağı tekrar kapanırken gözlerimi bu doğaüstü olay karşısında kırpıştırarak "Peki," dedim.

Torbayı aralayıp bisküviye benzer yuvarlak yiyecekleri mideme göndermeye başladım. Tatsız tuzsuz olmasına rağmen öyle lezzetli geliyordu ki iştahla yemekten kendimi alamadım. Oldum olası açlığa dayanmazdım. Uzun süre yemek yiyemediğim zamanlar midem ağrır, halsiz hissederdim. Böyle olduğum bir anda Hakan Ağabey'imin "Kan şekerin düştü yine," diyerek ağzıma kâğıt helvayı tıkıştırdığını hiç unutamam mesela. O anlar aklıma gelince gayriihtiyarî kıvrıldı dudaklarım, sonra bir daha tekrarlanmayacağını düşündüm. Burnumun direği sızladı.

"Kafanın içinden neler geçiyor?"

Beni mi izliyordu?

"Hiç," dedim ruhuma sabitlenen boş vermişlikle. Ona anlatabileceğim bir şey değildi bu, anlatsam da anlamazdı zaten.

"Boş verdiğim için mi boş veriliyorum?"

"Ha?"

"Boş ver."

Onunla kelime oyununa girmeye niyetim yoktu. Başımı arkaya yaslayıp tıkınmaya devam ettim. Oyun! Çok değil birkaç saat önce bana detayları muamma bir oyun teklif etmişti ve ben de her zaman yaptığım gibi balıklama atlamıştım. Düşünmeden gerçekleştirdiğim her eylemin ayağıma dolanacağını bile bile bu lanet huyum bir türlü yakamı bırakmıyordu. Araç dik bir yokuşu tırmanmaya başladığında yoğun sis kapladı dört yanımızı. İlerledikçe görüş açımız kapanıyordu. Karambole gidiyorduk resmen.

"Ateş." Bir şeyler görebilirim ümidiyle etrafıma bakındım, her yer bembeyazdı, tek bir varlık seçebilmek bile imkânsızdı. "Durdursana arabayı, hiçbir şey görünmüyor. Kaza yapacağız!"

"Fark etmez, ölümlü olan sensin. Sen düşün."

Dalga geçiyordu belki, ama haklıydı. Benliğimin hududuna varan musibet düşüncelerim, beni ona cevap vermekten aciz kıldı. Aslında son yaşadıklarıma bakacak olursak Azrail'in listesinde ilk beşteydim. Attığı her karavana, onu hedefine bir adım yaklaştırıyordu zira. Ölümden kaçarken derdest edilmek katıksız mahkûmiyetin başlangıcı, bozgunun urgan ipine dizilen karanlık adımlarıydı.

"Bu yolu avucumun içi gibi bilirim, korkma."

Alaydan arınan sesi güvenin sağlam kılıfına kuşandı. Tuhaf bir şekilde ona güvenmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu öyle bir şey ki sanki onun yanında onun ölümsüzlüğünü paylaşıyormuşum gibi hissettiriyordu bana. Kalbimi söküp elime vereceğini bile bile, her sözünün etlerime sivri uçlu dikenler batırmasına rağmen, Ateş Karan'ın yanında kendimi güvende hissetmek kaçınılmazdı.

Söylediği gibi çok geçmeden sislerin arasından sıyrılıp, tek katlı taştan bir evin önünde durduk. Evden çıkmadan önce artık alışkın olduğum iğnelerden birini yemenin rahatlığıyla araçtan indim. Dikkatimi ilk çeken taştan evin ayaklarının altındaki hırçın denizdi. Bir an gözlerime inanamadım, gerçekten masmavi bir denizdi! Bir insanın asla yüzemeyeceği azgın dalgalarını falezlere vuruyordu. Burada tek duyulan ses, dalgalarla harmanlanan fırtınanın cıyaklayan sesiydi. Onun tarafındaki kapının kapanma sesiyle ayağımın altındaki turuncuya çalan toprağı eşelemeyi bırakıp göremediğim kişinin peşine takıldım.

Rüzgârın yüzüme çarptığı saçlarımdan dolayı, sadece birkaç metreyi bile zorlukla yürümenin neticesinde ahşap kapıdan içeri girerek yolu tamamladım. Siyaha çalan kahverengi zemin, yerden yarım metre yüksek olan tahtanın üzerine atılan mürdüm rengi minderlere eşlik ediyordu. Salondan giriş yapılan açık mutfağına rağmen geniş bir salondu beni karşılayan. Yukarı çıkan merdivenleri es geçerek ceketimi çıkardım ve mutfağa ilerledim. Bir şeyler bulabilmek ümidiyle açtığım dolaplar tıka basa doluydu. Üstelik açık mutfak raflarında da birçok yiyeceğe yer verilmişti. Ateş benim aksime kesinlikle düşünmeden adım atmıyordu.

Bulduğum malzemelerle dolaptan çıkardığım makarnaya sos yaparken, öte yandan yeşil uzun sebzelerin sulu yemeğini yaptım. Hepsinin ismi Hırvatça olduğu için onları aklımda tutamıyordum ama zaten çok da gerekli değillerdi. Kısa sürede hazırlanan soslu makarna ve sulu yemek masada yerini aldığında ev çoktan ısınmıştı. Onu çağırmak üzere mutfağın çıkışına adım atmıştım ki varlığını burnumun dibinde hissettim. Birkaç saniye boş boş etrafıma bakındıktan sonra "Yemek hazır," diyerek küçük mutfakta bulunan iki kişilik ahşap masada yerimi aldım. Tek kelime etmeden karşıma geçtiğinde çoktan yiyecekler azalmaya başlamıştı bile.

"Buraya sık gelir misin?"

"Arada bir."

"Hangi aralar?" diye sordum sınırlarımı zorlayarak.

"Yalnız kalmak istediğim zamanlarda."

Bu cevaptan buraya ilk kez benimle geldiği sonucuna varabilirim diye düşündüm.

"Evet, ilk kez seninle geliyorum."

Görünmezliğini göz ardı edersek, sırf aklımdan geçenleri saniyesi dolmadan bana iade etmesi bile akıl sağlığım açısından tehlike arz ediyordu.

"Yapma şunu." Önümdeki suyu kavrayıp tek seferde mideme gönderdim.

"Ne düşüneceğini tahmin etmek zor değil. Teferruatlı bir insan değilsin."

Cevap vermedim, onun yerine tabağıma biraz makarna alıp ona işkence etmeye başladım. Annemin "Pişirirken kokusundan doydum valla yiyesim gelmiyor," sözü geldi aklıma bu kez de.

Gülümsedim.

"Saf saf sırıtacağına yemeğini ye. Bir makarna tanesini bir dakikada yediğinin farkında mısın?"

Bisküvilerle açlığımı bastırdığım için çok iştahla yediğim bir yemek değildi, dahası şu oyun meselesi kafamı kurcalıyordu.

"Çok aç değilim."

"O yüzden mi arabada miden mehter marşı çalıyordu." Bir

yandan tabaktaki yiyecekleri tüketip, öte yandan beni utandırmaktan geri kalmaması yeme isteğimi iyice kaçırdı.

"Ben doydum," diyerek elimde tuttuğum çatalı önümdeki kısmen dolu tabağa bıraktım.

"Önündekileri bitir." Sesindeki emir taviz kabul etmiyordu ancak üzerine basa basa "Doydum," dedikten sonra ayağa kalkıp salona ilerledim.

Bedenimi mürdüm rengi minderlerin üzerine bıraktım ve tavanı izlemeye başladım. Bir insan emir vermeyi neden bu kadar severdi ki?

Başımı iki yana sallayıp Derin'e ne söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Doğruyu söylesem bana kızar mıydı? O kızmasa da bir şekilde Ateş'in kulağına giderdi ve zevkle beni yerin dibine sokardı. Ateş! Dikkatimi bir türlü bu konuya veremememin sebebi Ateş'in birazdan yanıma gelecek olmasıydı. Belki de çoktan unutmuştu şu oyun meselesini, ama işimi şansa bırakamazdım. Uyuyacağım odayı bulmak için etrafıma bakındım, görünürlerde yoktu. Üst kattadır düşüncesiyle usulca yerimden kalktım ve merdivenlere ilerlemeye başladım.

"Oynamamız gereken bir oyun var diye hatırlıyorum."

Adımlarım bıçak gibi kesilirken yakalanmanın verdiği rahatsızlıkla yutkundum.

"Benim çok uykum geldi, yarın oyna-"

"Şimdi." Sesindeki tını kaçmama izin vermeyeceğinin teminatıydı. Evet, düşünmeden adım atmıştım, o halde şimdi bana düşen sözümün arkasında durmak olacaktı. Arkamı döndüm ve tekrar koltuğa ilerledim.

"Güzel," dedi sesinde seçilebilen memnun bir ifadeyle.

"Ne oynayacağız?"

Popomu koltukla buluşturdum, tüm algılarım onun ağzından çıkacak sözlerin esiriydi.

Adımları yaklaşmaya başladı, tam önümde durdu. Oturmasıyla birlikte ayakkabılarımızın burunlarının çarpışması tedirginliğimi harlamıştı. Sesimi çıkarmadım. Ona belli etmemek adına ifademi sabit tutmaya çalışıyordum.

"Bana sormak istediğin kaç soru var?"

Başını çehreme doğru eğmesiyle, nefesim düzensizleşti her zaman olduğu gibi.

"Bilmem," dedim başımı iki yana sallayarak. "Belki üç, belki beş." Derin bir nefes aldım. "Hadi söyle, oyun ne?"

Yanağıma yaklaşan sıcaklığı çözümlendirmeye çalıştığım saniye parmakları şakağıma ulaşan turuncu tutamla buluştu. "Çıkardığın her kıyafet parçasında bir sualin yanıtı."

Gözlerim kocaman açılırken elimin tersiyle saçımda duran elini ittim. Ayağa fırladığım an cılız sesimin güçlü haykırışı evi doldurdu.

"Ne diyorsun sen be! Ne zannediyorsun sen beni?"

Duyumsadığım gülümsemesi bıyık altı denecek kadar mütevazı, sinir bozacak kadar alaycıydı.

"Sakin ol turunçgil, sadece şakaydı."

Ayağımı yere vurup, "Başlarım senin şakana!" dedim benden beklenilmeyecek bir cesaret örneği sergileyerek.

"O sesini alçalt, sadece şakaydı dedim. Bunu ben talep etmesem bile benim için zevkle yapabilecek birçok kadın var."

Edepsiz adam!

Kollarımı birbirine bağlayıp sakinleşmeye çalıştım. Belki de oynayacağımız oyun öncesi sırf mağlup olmam için beni bilerek sinirlendiriyordu.

"Saklambaç oynayacağız."

Sakin ol Hare, bilerek yapıyor.

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Hayır, gayet ciddiyim, hislerinin ne derece güçlendiğini öğrenmek istiyorum."

Ciddiydi, aslında bunu ben de merak ediyordum, buraya geldiğimden beri tuhaf bir şekilde birçok şeyi, özellikle Ateş'in varlığını rahatlıkla hissedebiliyordum.

"Nasıl oynayacağız?"

"Üç farklı yere saklanacağım. Her birinde kırk saniyen var ve bu süre zarfında her galibiyetin bir yanıt niteliğinde olacak."

Bulamazsam bir şey kaybetmezdim, ama bulursam ona istediğim üç soruyu sorabilirdim.

"Kabul." Hislerime güveniyordum. Her an hissettiğim birini bulmak ne derece zor olabilirdi ki? "Başlayalım."

Bir kez daha yaklaşan adım seslerini nefesi takip etti. İri parmaklar turuncu saç tutamıma ulaştığında bu sefer kulağımın arkasına koymasına izin verdim. Dikkatimi dağıtması için bir eylem gerçekleştirmesi gerekmiyordu aslında, varlığı ruhumda şaşkınlıktı. Kokusu kalbimin teklemesiydi. İçimi titreten soğuk nefesi kulağımın kıvrımlarını yalarken fısıldadı.

"İyi şanslar, küçük."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

On... Dokuz... Sekiz... Yedi...

Görünmeyen biriyle saklambaç oynamak, zihnimin duvarlarında yankı bulan bir ironi olarak mantığımla alay etmekten çekinmedi. Tek taraflı bir oyundu, kaybetme durumunda da mağlubiyete tek taraflı ev sahipliği yapacaktım. Tıpkı bu oyuna eşlik ettiğim gibi onun attığı her adıma, dudaklarından dökülen her söze koşulsuz itaat ediyordum. Zira korku bedenimi çevrelediğinde baş kaldırışlarımın esamesi okunamazdı. Böyle bir kızdım ben, olduğumdan farklı görünmeye çalışmak eğreti dururdu üzerimde.

Altı... Beş... Dört...

Hayır, gözlerimi kapatıp saklanmasını beklemiyordum. Zira bilincindeydim bu oyunun alelade bir saklambaç olmadığının. İyi şanslar dileyen fısıltının etkileri hâlâ zihnime hükmederken, dakikalardır salonu rotasızca arşınlayan adımlarıma bir son verdim. Üç dakika demişti; üç dakika sonra onu bulmam için gerekli olan kırk saniye başlayacaktı. Sadece birkaç saniye kaldığında, içimden anlamsızca saymaya devam ettim. Yaşadığım tedirginlikten mütevellit soğuyan başparmaklarımı birbirine kilitledim bilmem kaçıncı kez.

Vakit yaklaşıyordu, zaman aleyhime işliyordu.

Üç... İki... Bir...

Önce bedenimi yokladım, sonra uzuvlarımı; bir titreşim yoktu. Akabinde beynim ani bir hareketle onun bulunduğu konu-

ma doğru dönmem için reflekslerime direktif vermiyordu. Tüm bunların farkındalığıyla bulunduğum katta olmadığını idrak edebildim ve hızla merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkışım mümkün mertebe en seri hareketimle gerçekleştiğinde istediğim yoğun his tüm bedenimi ele geçirdi. Oradaydı.

Her saniye, geçen önceki saniyeye okkalı küfürler savururken, oradan oraya koşturmak yerine olduğum yerde sabit durmak suretiyle arayışıma devam ettim. Sol kolumun yüzeyinde baş gösteren karıncalanma, beni hemen solumda kalan gardıroba yönlendirdi. Kapakları açar açmaz elimi boş olan kısımda savurdum, yoktu. Oysa buralarda olduğuna emindim, tüm algılarım buram buram yakınlığının hissiyatıyla dolup taşmıştı.

Kalan maksimum sekiz dokuz saniyemi onun varlığıyla şekillendirmek adına bakışlarımı gardırobun etrafında gezdirdiğimde hemen arkadaki boş alan dikkatimi çekti. Oraya doğru bir adım attım, o adımın bana getirisi göğüs ve gerdanımda baş gösteren karıncalanma hissinin atağa geçmesi oldu. Beynimin içinde dönen son saniyelere birbiri ardına atılan seri adımlar eşlik etti. Gardırobun yanındaki boşluğa uzanan ellerimi bileğimden yakaladı. Yaşadığım anlık ürkme devamını zaferin sinsi şahadetine bıraktı.

"Üçte bir," derken iri parmaklarının arasında kaybolduğunu tahmin ettiğim bileklerimi kendisine doğru çekti. Zorunlu attığım birkaç adım aramızdaki mübrem mesafeyi kapatırken yüzümde oluşan belli belirsiz gülümseme kendini o tanıdık heyecana bıraktı.

"Kazandım."

"Kazandın."

"O halde-"

"Sor," diye emretti düz bir sesle. Ona sormak istediğim belki de onlarca soru vardı. Ancak bu mesafeden yüzüme vuran ferah nefesi uçuruma dönüşüyor, dimağıma yer edinen tüm düşünceler o uçurumdan intihar ediyordu.

"Bileklerimi bırakır mısın?" Gözlerim havada görünmez bir güce maruz kalan ellerime kaydı. Elleri usulca benden uzaklaşırken bileklerimi kendime çekip acımamasına rağmen ovalamaya başladım.

"Eğer on saniye içinde sorunu sormazsan cevaplamayacağım haberin olsun."

Hayır! Bu fırsatı kaçıramazdım. Ama bu öyle alelade bir soru değildi ki. Nereden başlayacağımı, nasıl soracağımı hiç düşünmemiştim. Öte yandan Ateş'in tehdidi kurusıkı olamazdı, yanıtsız kalmanın korkusuyla hemen sorumu sordum. Bir anda, tek nefeste konuştum.

"Nasıl öldün?"

Bunu soracağımı ikimiz de biliyorduk. Yine de aramızda oluşan sükût tedirginliğin had safhalarına tırmandı. Göremediğim mavi gözlerdeki geçmişin pusu kalbimi gölgelerken aralanan dudaklarının sesini duyumsadım. Bencillik mi ediyordum yoksa? Sırf merak ediyorum diye acısını mı deşiyordum? Oysa ben yüreğe işleyen acıları iyi bilirdim. Kanayıp kabuk bağlayan, sonra yeniden kanayıp daha sert bir kabuk bağlayan ve kabuk bağlamaktan yalama olan yaraları iyi bilirdim...

"Tek-"

"Sus," diye sözünü keserken parmaklarım cümlemi destekler cesine dudaklarında yerini aldı. Soğuk dudaklarını sıcak parmak uçlarımda hissetmek, damarlarımda akan kanı buz kütlesine dönüştürmüştü. Dudaklarının belirgin çerçevesi hemen ellerimin altındaydı. Sertçe yutkundu. Görünüp kaybolan âdemelmasının hayali gözlerimin önünden geçip gittiğinde parmaklarımı oradan çekemedim.

"Anlatmak zorunda değilsin, ben densizlik ettim. Bu soruyu sormama-"

"Tek kurşun, sırtımdan."

Parmaklarım dudaklarından kaydı ve yanıma düştü. Kesilen sözlerden sonra tamamlanan cümlelerin en pervasızı aramıza çığ olup düşmüştü. Tek kurşun muydu bu dağ gibi adamı yıkan? Bir an ne söyleyeceğimi, nereye bakacağımı bilemedim. Afallamıştım. Öldürüldüğünü bildiğim halde bunu bizzat onun dudaklarından duymak kalbimin üzerine yakıcı madde sıçratmıştı sanki.

"K-kim yaptı?"

Ateş, sırtını yakan alazı paslı sandığından çıkarıp önüme koy-

muştu. Kaburgalarının arasına sıkışmış gerçeği gün ışığına çıkarmıştı bir çırpıda.

"Bu ikinci soruya girer. Henüz tek galibiyetin var, turunçgil."

"Haklısın." Buruk gülümsememe engel olamadım. "O halde saklan, hep yaptığın gibi."

Yerinden hareketlendiğinde son sözlerimle omzu benim omzuma çarptı ve adımları duraksadı. "Ne demek hep yaptığın gibi."

"Ne anlıyorsan." Kelimelerime yayılan lakaytlık hoşuna gitmese de içimden başka türlüsü gelmiyordu. Dokunuyordu artık onu sadece benim görememem. Gözleri mavinin hangi tonunda olduğunu bilmemek zoruma gidiyordu.

"Bunu zihnime not düşüyorum, unutmayacağıma emin olabilirsin." Üstü kapalı tehdidinin ardından yanımdan geçip gitti. Onu bulduğum yerden kıpırdayamadım, öylece dikilmeye devam ettim ve gidişiyle birlikte saymaya başladım. Nereye saklanacağından bihaberdim ama hislerim civarımda olmadığını kulağıma fısıldadı.

Yüz seksen saniyenin sonuna geldiğimde hızla arkamı dönüp merdivenlere koştum. İkişer üçer indiğim basamaklar beni hedefe yaklaştırırken salonun ortasında durup nerede olduğunu tartmaya başladım. Bu seferki karıncalanma hissi tam olarak başımın üzerinde, saç diplerimdeydi. Sorgulamakla vakit kaybetmeden hızla bakışlarımı tavanda gezdirmeye başladım. En köşeye konumlandırılmış tahta çıkıntıdan başka bir şey çarpmadı dikkatime. Hareket yoktu.

Zamanın üçte birini kaybetmenin telaşıyla hiç tereddütsüz ortada duran ahşap sandalyeyi ele geçirdim ve o çıkıntının altına koydum. Sandalyenin üzerine çıktığımda ayaklarının sağlam olmadığını fark etsem de içimde kazanmanın doyumsuz hırsı olduğundan dolayı vazgeçmedim. Parmak uçlarımda yükselerek tahta çıkıntıya dokundum. Aslında oraya çıkması olanaksız gibiydi, altında ne bir merdiven vardı çıkması için ne de çıkıntının üzerinde bir tutacak. Zaman aleyhime işlerken başka bir yere bakacak vaktimin olmadığını biliyordum. Zaten çok yakınımda olduğuna da adım kadar emindim. Son saniyelerin verdiği feveranla bir kez

daha parmak uçlarımda yükseldim ve çıkıntının arasına parmaklarımı yerleştirdim. Var gücümle çektiğimde önce bir gıcırtı sesi duyuldu, akabinde bir kez daha cılız gücüme maruz kalan tahta sesli bir şekilde dışa doğru açıldı.

Bakışlarımı ortaya çıkan tavan arası boşluğuna diktim, oradaydı. Sadece elimi uzatıp ona dokunmam gerekiyordu. Sallanan sandalye bana akıbetimin sinyallerini vermekten geri kalmıyordu ancak hırs, tehlikeyi ayaklarının altına alarak onu çiğnedi ve çıplak ayaklarım sandalyenin üzerindeyken son kez havalandım.

"Oradasın biliyorum."

Parmaklarımın tek muhatabı koca bir boşluk olurken üzerinde durduğum eski sandalye hızla sallanmaya başladı, yere yapışmam kaçınılmazdı. Yükselen çatırtı sesinden sonra elimi indirip, düşerken daha az hasar almak için kendimi siper edeceğim sırada bileğimden kavranmam ve sandalyenin ayaklarımın altında parçalara ayrılması eş zamanlıydı.

Havada sallanıyordum.

"Orada olduğunu biliyordum."

Mübalağa dolu sıkıntılı nefesini duydum, birkaç kemiğimin kırılma ihtimaline takılmadan kurduğum cümle onu sinirlendirmişti sanırım.

"Az kalsın çanağı kırıyordun, sen hâlâ zafer peşinde misin?"

"Ama düşmedim," dedim güven dolu bir sesle. "Tuttun beni."

"Tutmayabilirdim." Hâlâ havada sallanıyordum ve sanki onu görüyormuşum gibi gözlerimi yukarı dikmiştim. Bileğimi öyle sıkı sarmalamıştı ki sanki hiç bırakmayacakmış gibiydi. Ateş'in parmakları tenimden bir parçaydı sanki.

"Beni indirir misin? Sormam gereken bir soru var da."

"Tamam başımın belası, tamam."

Gülümsememe engel olamadım. Ayaklarım usulca yere yakınlaşmaya başladı, beni indirmek için o tekin olmayan yerden eğiliyor olmalıydı.

Ayaklarım yere değmek üzereyken, bir çıtırtı sesi daha duyuldu. Bu seferki çok daha kuvvetliydi ve yukarıdan geliyordu. Bakışlarım korkuyla yukarı tırmanırken kafama düşen birkaç tahta

parçasının ardından bileğimin bırakılması sonucu kendimi yerde buldum. Sırtımı tahta zemine fena çarpmıştım, dudaklarından acı inlemeler dökülmesine fırsat kalmadan üzerime düşen ağırlıkla bir çığlık daha koptu dudaklarımdan.

Tüm kemiklerim aynı anda kırılmış olabilirdi.

"Ahh, sırtım çok acıyor."

Acımla cebelleşirken heybetli bedenin altında ezilmek nefes almamı güçleştirdi. "Kalk üzerimden, kalk!"

"Bunların hepsi senin yüzünden, gözünün önündeki merdivene çıkmak yerine o eski sandalyeyi tercih edersen olacağı buydu."

Dudaklarımızdan firar eden nefesler fazlasıyla yakından birbirine karışırken, çektiğim acıya yoğun bir heyecan eşlik etti. O anda bedeninin altında eziliyor olabilirdim, ancak sözlerinin altında ezilmemek adına aralandı dudaklarım.

"Ne merdiveninden bahsediyorsun sen ben merdiven falan gör-"

Çenemden kavramasıyla yana çevrilen başım salonun ortasında kabak gibi duran tahta merdivenle göz göze gelmemi sağladı. Annem bana bakar kör demekte haklıydı sanırım.

"Olabilir, görmemiş olabilirim." Az önceki cırlamamdan eser kalmamıştı ki neden düştüğümüz aklıma geldi

"Hem benim yüzümden değil senin yüzünden düştük, o koca bedeninle oraya çıkmanın sonucu olarak altında eziliyorum!"

Düşmenin etkisiyle açılan bacaklarımın hemen arasındaydı, gövdesi ise nefes almak için inip kalkmaya çalışan göğsümün üzerinde.

"Bence o kadar da kötü durumda değilsin, nitekim benim altımda olmak her kadına nasip olmaz."

"Bırak beni! Sapık mısın sen?! Git kim altında kalmak istiyorsa onunla ol."

Bacaklarımın çırpınışlarını engellemek için kımıldamasına bile gerek yoktu aslında. Öyle ağırdı ki o istemeden buradan kalkmam mümkün değildi.

"Hiçbiri senin gibi güzel kokmuyor," diye fısıldadığında çır-

pınışlarım kaynar suyu gören şeker misali eriyip gitti. Onu itmek için kollarına yerleştirdiğim ellerim orada dondu.

"Kalk üzerimden Ateş."

Yakındık, fazlasıyla. Burnu benimkine değiyordu konuştukça, nefesi dudaklarımdaydı. Gövdesi devinmeye çalışan göğsümü esir almıştı.

"Ateş," diye mırıldandım.

"Söyle." Karakteristik sesi tüm ihtişamıyla algılarımı dövüyor, ciğerlerime nüfus eden mistik kokusu reaksiyon göstermeme fırsat vermiyordu.

"Üzerimde-"

Yaklaştı, kalbim hızlandı. Dudaklarını yanağımın ince derisinde hissettiğimde nefesimi tuttum. İstemsizce ellerimin altındaki güçlü kollarını sıktım. Onu her şeyiyle hissediyordum, bu öyle farklıydı ki. Dudakları yanağımdan usul usul boynuma kaymaya başlarken gözlerimi kapattım. Bedenimin her bir noktasına aynı anda milyonlarca iğne batıyor gibiydi. Kollarını daha da sıktım. Dudaklarının boynumdaki gezintisi ruhumu ve bedenimi ayrı yerlere fırlattı, ölüm gibiydi. Ölüm bu kadar eşsiz miydi?

"Burası," diye fısıldadı, dudakları boynumla omuzum arasındaki o boşlukta hareket etti. "Burada gül yığını var." Soğuk dudaklarını sıcak tenime bastırdı. Bu, bir ruhtan aldığım ilk buseydi.

Ölüm busesi.

Ağır ağır oradan ayrıldığında burunlarımız tekrar çarpıştı. Onu her şeyiyle hissetmek gözlerimi açmama engel, yanaklarımın yanmasına sebepti. Bunun bir bedeli vardı belki de, fakat bedel ödemeye gücüm yoktu.

"Ödeştik." Hırıltılı sesiyle ne söylediğini idrak etmeye çalıştım. Şaşkın gözlerle göremediğim mavilerini seyre durdum. Neyin ödeşmesiydi bu?

"Ne?"

"Crevana'da boynumdan öpmüştün."

Gözlerim aniden açılırken yaşadığım utanç arşa fırladı. Ateş'i boynundan öpmek... Düşüncesi bile tüm tüylerimi aynı anda ayağa dikmişti. *Sarhoştum hatırlamıyorum* klişesinin gerçek anlam-

da içine düşüşümün en azından şimdi gerçekleşmemiş olmasını dilerdim.

"Ciddi misin?" diye sordum bakışlarımı sol tarafıma kaçırarak, şaka yapıyorum demesini o kadar çok isterdim ki.

"Hiç olmadığım kadar," deyip beklentimi yerle bir etti. "Ve güzeldi."

Gözlerimi tekrar kapatıp yaşadığım utançtan soyutlanmaya çalıştım. "Sorumu sormak istiyorum."

Bu sefer beni dinledi ve bedenini hemen yanıma attı. Şimdi yan yana uzanıyorduk.

"Sor."

Derin bir nefes aldım, canım yanıyordu. Sırtımda çeşitli yerlerin moraracağına emindim, üstelik içimde derin bir sızı vardı. Onu kimin öldürdüğünü merak ediyordum ancak çok daha fazla merak ettiğim bir şey vardı ki sorarken bile canımı yaktı.

"Alya'yı sınıra çektiğinde..." Başımı yana çevirip yokluğuna baktım. "Beni öldürecek misin?"

Avuçlarımı sıkıp alacağım cevabı bekledim, saçma sorularıma aldığım absürt yanıtlarda savruluyordum. Ateş, bana cevap vermedi, boynuma nakşettiği busenin ölüm busesi olduğunu sözleriyle tasdikledi resmen.

"Evet, öldüreceğim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ölümün nadide kıyısıydı bundan sonra mıntıka alanım. Azrail'in musibet nefesi her daim ensemde olacaktı. Çünkü yaşama tutunmaya çalıştığım tek umut dalını Ateş'in sözleri bıçak gibi kesmişti. Bu yüzden aldığım her nefes kaderin veresiye defterinden düşülecekti. Bilmiyordu, sözlerinin bedenimden önce henüz kurulmamış hayallerimi öldürdüğünü. Asla bilmeyecekti. Tek derdi kaybını geri kazanmaktı, ben ise gereksiz teferruattan ibarettim onun için.

Sırtımın acısı bir yana, söylemlerin ağırlığı iki göğsümün ortasına çöreklendi. Tek kelime etmeden yanından kalkıp üst kata çıktığımdan beri gözümü kırpmamıştım.

Sabahın ilk pasif ışıklarıyla birlikte yatağın hemen karşısındaki geniş pencereden azgın denizi izlemeye başladım. O aşağıda bir yerde huzurla uyurken, çerçevesi kızarmış elalarım ise deniz dalgalarını harelerine nakşediyordu saatlerdir.

Bir an sonra gayriihtiyarî boynuma giden elim oradaki siyah busenin izini çınlattı zihnimde. Parmak uçlarımı onun öptüğü yerde gezdirdim, gözlerim kendiliğinden kapanırken. Sanki hâlâ buradaydı. Buraya kazınmış gibiydi dudaklarının emaresi.

"Kalk bir şeyler ye, kahvaltı hazırlayacağımı düşünüyorsan açlıktan ölürsün."

Ne ara geldiğini bilmiyordum ama alıştığımdan olsa gerek tek saniye ürkmeksizin bakışlarımı merdivenin bitiş noktasına çevirdim.

"Daha iyi ya, sana iş bırakmamış olurum."

Onu göremesem de bakışlarındaki donukluğu iliklerime kadar hissetmiştim. Bu benim için zafer değildi. Hızla ayağa kalkıp ona doğru ilerledim, yanından geçip gideceğim sırada kolumu kavraması beklediğim bir hareketti.

"Bunun için mi sabaha kadar uyumadın?" Sesindeki rutin ifadesizlik alışagelmiş bir durum olsa da saç diplerime çarpan nefesinde huzursuzluk sezdim.

"Ne fark eder?" dedim umursamaz bir tavırla.

"Fark eder. Gözlerin kıpkırmızı, görüntü kirliliği yapıyorsun." Elini kolumdan çekip, geçmem için bana yol verdi. Bir iki basamak adımlamışken duraksayıp, omzumun üzerinden arkamda bıraktığım adama baktım.

"Bakmazsan görmezsin."

Ardından ahşap basamakları hızla indim ve salonun bir köşesine konumlandırılmış yarı açık mutfağa yöneldim. Yoğun bir açlık hissetmediğim için biraz atıştırmalık ağzıma atıp, büyük bir bardak su içtim. Mutfaktaki dağınıklığı toparladıktan sonra salona geçip koltuğa oturmamla kapının çalması bir oldu. Hâlâ aşağı inmediğine göre muhtemelen yukarıdaki banyoya girmişti. Bunun rahatlığıyla kapıya ilerledim. Arkamızdan adamlarının geldiğini görmüştüm, muhtemelen onlardan biriydi gelen.

"Buyurun," diye seslendim elim kulpa giderken.

"Hare benim, açar mısın?"

Kapıyı hızla açarken gelenin Derin olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Onu beklemiyordum fakat çok geçmeden izah edemediğim durumlar dimağıma akın edince yüzüm düştü ve geriye çekilip içeri geçmesi için müsaade ettim.

Bir şey söylemeden içeri geçip etrafta kısaca göz gezdirdi. Muhtemelen buraya daha önce gelmemişti. Derin bir nefes alarak kapıyı kapattım. Eninde sonunda onunla yan yana gelecektik ve keskin zekâsıyla bir şekilde beni konuşturmayı başaracaktı. Ona doğru birkaç adım atarak tam karşısında durdum.

"Derin."

"Hare." Koyu kahvelerini etrafta gezdirmeye devam etti. "Neden sen açtın kapıyı? Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır, biz iyiyiz. Ateş yukarıda olduğu için duymadı sadece."

"Anladım, aslında seninle konuşmak istiyordum." Derin bir nefes alıp devam etti. "Bak, o gün kime çağrı gönderdiğini bana söylemelisin. Bizi kurtaran kişi aslında iyi niyetli biri olmayabilir. Nasıl anlatsam, bu şehirde izumiranje ışığı herkeste bulunmaz."

Adını bile bilmediğim o adamı soruyordu. Bana yardım edebileceğini söyleyen ancak gözünü bile kırpmadan insanları yok edebilecek kadar tehlikeli adamı nasıl anlatacağımı bilemedim.

"Derin, bak ben anlatacağım ama bunu geniş bir zamanda yalnızken konuşmamız daha doğru olur."

"Peki." Anlayışla başını salladı. "Burada iyi misin? Yani Ateş sana nasıl davranıyor?"

Beni öldüreceğini söylemesi dışında sorun yok! Gül gibi geçinip gidiyoruz.

"Her zamanki gibi," dedim geçiştirmek istercesine. "Sezgin'i gördün mü?"

"Hayır. Dediği gibi eve hiç gelmedi, saldırıyı yapanları arıyor olmalı."

Saçlarımı sol omzuma toplayıp, usulca koltuğa ilerledim. Bedenimi yumuşak zemine bırakırken yanıma gelmesi için avuç içimle birkaç kez mindere dokundum.

"Bence Sezgin'le konuşmalısın." Bir süre sessizlik oldu. Bu sürede ne söyleyeceğini bilmediğinin farkındaydım. Usulca yaklaşıp yanıma oturdu, ifadesi kararsızdı.

"Bilmiyorum Hare, nedenini bilmediğim bir şekilde onunla yalnız kalmak istemiyorum." Aramıza yeniden sessizlik girdiğinde omzuna astığı çantasını araladı ve ince bir dal sigarayla üçgen biçiminde demirden bir çakmak çıkardı.

"Sen sigaraya mı başladın?" dedim şaşkınlıkla. Derin öyle bir kahkaha attı ki daha önce böyle keyifle güldüğüne hiç şahit olmamıştım. Sigarasını etli dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra derin bir soluk çekti içine.

"Sağlığıma zararlı olduğunu söylemeyeceksin değil mi Hare"

Sözleriyle birlikte benim de dudaklarım kıvrılırken "Haklısın," dedim. "Ama içtiğini bilmiyordum."

"Uzun süre önce bırakmıştım, yine yakama yapıştı meret."

"Neden acaba?" derken sesimden yükselen muziplik ikimizi de güldürdü. Yaşamım boyunca birçok arkadaşım olmuştu, ancak hiçbiri dost kavramına uyacak nitelikte değildi. Belki durumumun hezimetinden, belki de içine düştüğüm zor durumdan mütevellit Derin'le konuşmak bana iyi geliyordu.

"Kıkırdamanız bittiyse neden burada olduğunu söyle Derin." Ateş'in emriyle birlikte gülümsemem yüzümde dondu.

Derin başını sallayarak tekrar çantasına uzandı ve hitan diye adlandırdıkları demiri çıkarıp Ateş'e uzattı. "Diğeri kırılmıştı, ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Derin'in hitanı karşıya uzatmasıyla görünmezliğe karıştı. "Bunun için mi geldin?"

"Evet, bir de Hare"yi merak ettim," dedi bakışlarını bana kaydırarak.

"Merak etme, onu yemiyorum."

Derin gözlerini devirerek "Of Ateş!" dedi sitemkâr bir sesle.

Adımlar uzaklaşırken yarım metre ötede duran sandalye yerinden oynadı.

"Sezgin buldu mu baştaki iti?" Sesinde boy gösteren rahatlamadan sandalyeye kurulduğu anlaşılıyordu.

"Henüz değil, yani öyle söyledi. Siz ne zaman döneceksiniz?"

Kısa süreli sessizliğin ardından, "Burası bastı beni," diye konuştu. "Gece yola çıkacağız. Sezgin'i görürsen bana ulaşmasını söyle."

Derin omzunu silkip bakışlarını yere düşürdü. "Onunla konuşmuyorum, kendin söyle."

"Tamam anasını satayım, söyleme! Çocuk gibisiniz."

Derin ayağa kalkıp "Artık gitmeliyim," dedi. Ardından kolumu sıvazlayarak hafifçe tebessüm etti ve çıkışa yöneldi. Gitmesinin ardından onunla başbaşa kalmanın verdiği rahatsızlıkla ayaklandım. Dikkatimi henüz çeken, köşede duran ince uzun kitaplığa ilerleyerek kapaksız eski kitaplara göz attım. Zaman öldürmek maksadıyla bir tanesine uzanırken esasen Ateş'in varlığından soyutlanmaya çalışıyordum.

"Dışarı çıkıyorum. Kapıyı kitle otur, döndüğümde yola çıkacağız." Son yaşadığım aksiyondan sonra yalnız kalmaktan ölesiye korkuyordum aslında ama bunu ona belli etmeye niyetim yoktu.

"Tamam," dedim bakışlarımı elimde tuttuğum kitaptan ayırmadan, kısık bir sesle. Uzaklaşan adımlarından sonra gıcırtılı bir şekilde açılan dış kapı aynı gürültüyle kapandı. Bu ıssız yerde nereye gidecekti ki?

Ya bize zarar vermek isteyen adamlar yine gelirse, diye düşündüm tek kolumu bedenime sararken. Derin de yoktu yanımda, keşke kalması için ısrar etseydim diye hayıflandım kendi kendime. Alenen açık hedeftim o an. Korku ve sıkıntının verdiği kasvetli havayla iyice terlemiştim. Üstelik Ateş'in fazlaca getirttiği ısıtıcılar yüzünden nefes almak bile zordu. Usulca yerimden kalkıp ısıtıcılardan bir tanesinin demirden kapağını kaldırdım ve içinde yanan ateşe koca bir sürahi su döktüm. Aynı işlemi birkaç tanesine daha yaptıktan sonra üst kata yöneldim. Üst kat yarım daire şeklinde yapılmıştı ve alt katın yarısı kadar bile yoktu. Duvar yerine kahverengi ahşap korkuluklar tercih edilmesi sebebiyle salon ayaklarımın altındaydı. Odasının sol kısmında kalan küçük banyoya girdim. Vakit kaybetmeden üzerimdeki terli kıyafetleri çıkarıp getirdiğim poşete koydum. Neyse ki ısıtıcılardan banyoda olanının üzerine su koymayı akıl edebilmiştim. Bedenim ılık suyun altında mayışırken gözlerimi kapatarak rahatlamaya çalıştım.

Dakikalar sonra banyodan çıktığımda, yanımda getirdiğim küçük çantadan siyah iç çamaşırlarımı bulup çıplaklığımı örttüm. Yine Derin'e ait olan siyah dar pantolon ve yeşil kalın kazak biraz dar gelse de işimi görmüştü. Neredeyse kuyruk sokumuma ulaşan ıslak saçlarımı kuruladım ve seri bir şekilde tarayarak kurumaları için omuzlarımdan belime düşmelerine izin verdim. Etrafa bıraktığım ufak tefek eşyalarımı içine tıkıştırdıktan sonra çantamı da alarak tekrar alt kata indim. Çıkarken unutmamak için çantamı dış kapının yanına bırakırken bakışlarım pencereye takıldı. Dalgalar aynı azgınlıkla kıyıları arşınlıyordu ancak bir tarafta tuhaflık vardı, sanki o tuhaflık azgın dalgaları eziyordu. Tam o kısımdan yükselen dalgalar aldığı darbelerle resmen ahenkle bir-

birleriyle dans ediyorlardı. Bu Ateş olabilir miydi? Neden olmasın ki? Ölümsüz bir ruhun acımasız dalgalardan korkacak hiçbir şeyi olmazdı. Nitekim ruhun içindeki dalgaların aslına uyguladığı cebir çok daha kudretliydi...

***

Aynı engebeli yollar, aynı sis perdesi ve aynı sükûnet. Dönüş yolunda bana sunulanlar, tıpkı taş eve giderken şahit olduklarımdan farksızdı. Aslında saklambaç esnasında yaşadıklarımızdan sonra ben de zorunlu olmadıkça konuşmak istemiyordum onunla. Sanki aramızda buzdan bir duvar vardı ve etrafını kırağılar çevrelemişti. Benim attığım her adımda erimeye başlayan duvar, onun buz gibi nefesiyle daim oluyordu.

"Zevkli olmalı," derken tek niyetim onun rahatsız edici sessizliği bozmak istememdi.

"Tahmin edemeyeceğin kadar zevkli." Taş evden çıkmadan önce dalgalarla sörf yapanın Ateş olduğunu zemini süsleyen ıslak adımlardan idrak etmiştim. Üzerinden damlayan su tanecikleri bedeninden ayrıldığında onun görünmezlik kılıfından sıyrılarak beton zemini bezemişti.

"Ölümsüz olabilirsin ama bu, o hırçın dalgalara kapılmayacağın anlamına gelmez."

Ani bir manevrayla direksiyonu sağa kırdığında nihayet ağaçlık alandan çıkış yaparak yapıların olduğu kısma giriş yaptık. Normalde yeşil alanları severdim ancak buranın ağaçları bile yeşil değildi ki. Tuhaf bir rengi vardı; solgun, ölü bir renk. Ölüme davetiye çıkaran bir renk.

"Kapılmak." Buz gibi sesi alayla harmanlandı. "Ben o hatayı bir kez yaptım."

Anlamadım ama yine de aramıza sinen o kelimeyi onunla birlikte telaffuz edebilmek için sordum.

"Ne hatası?"

Yanılmadım, aynı anda "Boş ver," dedik, nefeslerimiz birbirine karışırken boş verdik.

"Öğreniyorsun." Gülümsedim. Keyiften yoksun, vaziyetime acırcasına.

"Öğrenmek zorunda bırakılıyorum."

"İki gündür her lafında bir iğneleme var, turunçgil. Fark etmediğimi sanmıyorsundur umarım."

Ciddiyetle söylediklerine karşın umursamaz ifademi takınıp bakışlarımı ön camdan yola diktim. Burası Pravi'ye benzemiyordu. Issız değildi.

"Eve gitmiyor muyuz?"

"Önce Crvena'ya uğrayacağız." Aracın iyiden iyiye hareketli bir caddeye girmesiyle sözleri tasdiklendi.

"Benim hemen Derin'i görmem gerekiyor, hem oraya gitmek için erken bir saat değil mi? Yanılmıyorsam henüz gece yarısı bile olmadı."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Açıklama yapmak hoşuna gitmiyordu, farkındaydım.

"Eğlenmek için gitmiyoruz. O mekân bana ait, takdir edersin ki belirli zamanlarda uğramam gerekir."

Görüp görmediğini bilmeden başımı salladım. Çok geçmeden Crvena'ya ulaştığımızda arabayı öylece yolun ortasına bıraktı. Emriyle kapıyı açıp bedenimi aşağıya bıraktım. Koşarak bize doğru gelen görevli, görülesi bir saygıyla Ateş'ten anahtarları alıp arabayla birlikten gözden kayboldu. Eğlenmek için geldiğimiz akşam kadar olmasa da kalabalıktı.

Ateş'in "Peşimden ayrılma," talimatıyla görünmez adımlarını takip ederek mekâna ilerledim.

Kalın ceketim ve eldivenlerimle insanların tuhaf bakışlarına maruz kalmamak için yere bakmayı yeğliyordum. Mekânın basamaklarına ulaşmışken omzuma birinin sertçe çarpmasıyla olduğum yerde sendeledim. Dengemi kaybetmiş, yere kapaklanmak üzereydim ki omzuma yapışan eller buna mani oldu.

"Affedersiniz dama, sizi fark edemedim." Bakışlarımı hiç tanımadığım adamla birleştirdiğimde Ateş beni bileğimden yakaladı. Adamın beni tutan ellerinden kurtuldum ve bedenim görünmez bedenin boyunduruğu altına girdi.

"Siktir git lan!"

Adam Ateş'in küfrüne yanıt vermeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Bense onun güçlü kollarının altında adımlarıma devam ettim.

"Önüne bakmıyorsun," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla.

"Benim ne suçum var, adam bana çarptı." Ne olduğunu anlamadan kalabalık mekânın ortasında durduk. Parmakları sahiplenircesine kollarımı kavradığı sırada kulağıma eğildi.

"O bedenin yanlışlıkla da olsa kimseyle temas etmeyecek!" Kollarımı ondan kurtarma çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı.

"Anlaşıldı mı?!"

"Anlaşıldı," dedim kollarımı çekip birkaç adım geri giderek.

İnsan kalabalığını yararak ilerledikten sonra üst kata çıkan merdivenlere ulaştık. Sinirle tırmandığım merdivenler beni uzun bir koridora çıkardı. Üç oda vardı.

"Karşıdaki oda." Arkamda hissettiğim varlığıyla vakit kaybetmeden adımlarıma hız kazandırarak kapıya ulaştım. Sadece kahverengi ve ahşapla dekore edilmiş zevksiz oda tabii ki Ateş'in odasıydı. Bir masa ve karşısına konulmuş iki tekli koltukla mekânın işlerini buradan yönettiği aşikârdı. Kısaca göz gezdirmemin ardından pencereye doğru ilerledim.

"Sana yemek söyledim, birazdan getirirler. Yemeğini ye ve bu odadan dışarı çıkma, zaten kapıda biri olacak." Çalışma masasına ilerleyen adımlarını takip ederek tam önünde durdum.

"Eve gitmeyecek miyiz? Benim Derin'i görmem lazım."

Omzuma uzanmış uzun saç tutamı uygulanan güçle sırtıma ulaştı.

"Neden görmek istiyorsun sen Derin'i?"

"Hiç." Başımı iki yana salladım. Bunu Derin'le konuşmadan ona söylemek istemiyordum. Nihayetinde bunca zaman sakladığım için bana kızabilirdi.

"Yoksa," dedi sesine anlam katamadığım bir alayla. "Yoksa regl mi oldun?"

Gözlerim kocaman açılırken sıcak kan yanaklarıma hücum etti. Edepsiz! Ona sırtımı döndüm, kızaran suratımı görsün istemiyordum.

"Derin sana yardım edemez, buradaki kadınlar regl olmaz," dedi bu sefer ciddi bir sesle.

"Susar mısın! Yok öyle bir şey." Hayatımda hiç bu kadar utan-

mamıştım, bu yüzdendi hâlâ yüzümü dönemeyişim. Çıkıp gitmesini dilemiştim içimden ancak nefesini ensemde hissettim.

"Utandın mı?" diye fısıldadı. O an ona dönüp ne kadar arsız ve edepsiz olduğunu yüzüne karşı bağırmak istiyordum ama bunu bile yapamayacak kadar utandırmıştı beni.

Huzursuzca yerimden kıpırdanıp tekli koltuğa bıraktım bedenimi. Tek kelime daha etmeden çıkıp gittiğinde beni utandırmanın keyifli ifadesini çehresine yerleştirdiğinden emindim.

***

Yerimi yadırgamanın verdiği huzursuzlukla bilmem kaçıncı kez dönüp durdum bu yabancı yatakta. Üstelik alt kattan bangır bangır gelen gürültü uyumam konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Yediğim yarım yamalak yemeğin ardından Ateş gelmeyince, kapıda duran koruma tarafından koridorda gördüğüm iki odadan birine getirilmiştim. Neden burada kaldığımıza bir anlam verememiştim, zaten kimsenin de bir açıklama yaptığı yoktu.

Uyuyamayacağımı anlayınca çift kişilik yataktan kalkıp, itinayla döşenmiş odayı turladım. Duvarları pudra rengiydi ve nişlere yerleştirilen gaz lambaları odayı layıkıyla aydınlatıyordu. Üçüncü oda muhtemelen kendisine ait olmalıydı. Belki burası da mekânında tanıştığı kadınlarla kaldığı odaydı. Yatağa baktığımda bir an midemin bulandığını hissettim.

O an içime yerleşen zehir zemberek hissi göz ardı etmeye çalışarak bakışlarımı kapıya çevirmiştim ki dikkatime bir şey takıldı. Kapının arkasına astığım ceketimin cebinden beyaz bir kâğıdın ucu görünüyordu. Oysa cebime hiçbir şey koymadığıma emindim. Usulca kapıya doğru yaklaştım. Evet, o kâğıdı cebime ben koymamıştım. O sırada aklıma kapıda bana çarpan adam geldi.

"Affedersiniz dama," demişti.

Tıpkı o sarışın, dövmeli parmakları olan adam gibiydi aksanı. Elim beyaz kâğıda ulaştığında kimden geldiğini bildiğim notu avuçlarıma hapsettim. Derin bir nefes alıp notu açtım, satırlar gözlerimin önüne serildiğinde kapana kısıldığımı anlamıştım.

"Sana yardım eden adamı ciddiye almaman o adamı çok kızdırdı,

küçük kız. Günün ilk ışıklarıyla mekânın arka çıkışında olmazsan orası yerle bir olacak ve durumun gereği tek yok olan sen olacaksın."

Haklıydı. Kâğıt ellerimden kayıp düşerken ihtiyarın sözleri zihnimde yankı buldu.

"Ruhlar Şehri'nde ruhu bedeninden ayrılan bir canlı yok olmaya mahkûmdur."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Göğsüm hızla inip kalkarken etrafımı çevreleyen korku timsali duygularım yaklaşan tehlikenin habercisiydi. Sakin kalmaya çalışarak yutkundum. Boğazımdaki titreyen yumru yerinden milim oynamadı. Beyaz kâğıda nakşedilen siyah kelimeler, sivri uçlu bir ok misali zihnime saplanmakta gecikmemişti. Tabiri caizse bacaklarımı sürüyerek yatağa ulaştım ve kendimi rasgele oracığa bıraktım.

Ne yapacaktım ben şimdi?

Gaflete düşerek bunca zaman susmuştum, en başından güvenilmezliği gözlerinden okunan o adamı Ateş'e anlatmalıydım. Belki o zaman tedbirsizliğimin cezasını böyle arafta kalarak ödüyor olmazdım. Bakışlarım yerdeki notla buluştuğunda dimağıma yerleşen detay üzerine hızla odanın duvarlarını taradım, gözlerim aradığını bulduğunda beynimde binlerce ampul aynı anda patladı. Hava aymak üzereydi. Günün ilk ışıklarıyla çıkışta ol demişti!

Onun yanına gitmek gibi büyük bir aptallık yapmaya niyetim yoktu, öte yandan gitmediğim takdirde bunun hayatıma mal olacağını gayet açık bir dille belirtmişti. Çıkmazdaydım.

Çıkmazın çıkmazındaydım esasen.

Dirseğimle cılız dizlerimden destek alarak başımı ellerimin arasına aldım. Zaman aleyhime işliyordu. Her geçen saniye ciğerlerimden bir nefes düşerken zihnimdeki düşünce karmaşasına bir yenisi ekleniyordu. Gitsem başıma neler geleceği meçhuldü. Oysa ben zaten zifiri bir muammada kaybolmuştum. Bana iyi

davranmamasına rağmen her zor durumumda kendini siper eden adamın arkasından iş çevirmek istemiyordum. Yüzünü bir kez bile görmediğim adama ihanet etmek içime sinemezdi.

"Ne olursa olsun," diyerek hızla yerimden kalktım. Ateş'e söyleyecektim, en başından itibaren anlatmak üzere yerdeki kâğıdı aldım ve odanın kapısına ulaştım. Kapıyı açmamla yüz yüze geldiğim adam, Ateş'in başıma diktiği kişiden başkası değildi. Kapıyı aralayarak odadan dışarı attığım bir adıma kaydı adamın sorgu dolu bakışları.

"Ateş'i görmeliyim. Burada mı?"

Benimle tek bir an bile göz teması kurmazken sorumun cevabını vermek üzere koridordaki üçüncü odayı işaret etti.

"Liderimiz uyuyor efendim. Eğer acilse ben sizi götü-"

"Acil değil Rıdvan. Ben hallederim." Aşina olduğum o sese dönen gözlerim dehşetle açıldı. O anda görmek isteyeceğim son kişi bile değilken olanca endamıyla karşımda salınıyordu.

"Peki Izabelle Hanım." Ona yol verircesine birkaç adım geri gitti. Orada olmasına bir anlam verememenin şaşkınlığıyla ne diyeceğimi bilemedim. Sinsi gülüşünün mesken tuttuğu yüzünde çok daha tehlikeli bir ifade vardı. Topuklu ayakkabılarını yerden kaldırıp bana yaklaştığında "Dur orada!" diye bağırdım.

"Bakın, onu buraya almanız büyük bir hata," dedim adının Rıdvan olduğunu öğrendiğim adama. "O bir büyücü."

Sözlerim henüz bitmişti ki adam gürültüyle ayaklarımın dibine düştü. Ellerimle ağzımı kapatarak geriye doğru sendelememin akabinde, elinde tuttuğu boş şırıngayla kahkaha atan Izabelle'in bunu hangi ara yaptığını anlayamamıştım.

"Sen! Ne yaptın sen?"

Bana doğru attığı adımlar ve benim geriye doğru giden adımlarım sırtımın kapıya çarpmasıyla son buldu. Aramızda birkaç santim vardı ve o çok sakindi. Elindeki şırıngayı ayaklarımızın dibinde sere serpe yatan adamın üzerine attıktan hemen sonra çantasından bir yenisini çıkardı.

Ateş sadece birkaç metre ötemdeydi, bağırsam duyabilirdi. Dudaklarım yardım nidası için araladım ancak boynumda hisset-

tiğim acı buna izin vermedi. Bilincim kendini zifiri karanlığa bırakmadan hemen önce galibiyetin kirli mutluluğuyla dolup taşan Izabelle'in sesini duyumsadım.

"Sana hayatını zehir edeceğimi söylemiştim Hare, ben sözümü tutarım."

***

Bedenime, başımdaki ağrıyı gölgede bırakacak kadar yoğun bir titreme sirayet ettiğinde gözkapaklarımın üzerindeki onlarca yükü hiçe saydım. Yattığım yumuşak zeminde iki büklüm olan bedenim alışkın olduğu sıcaklığı istiyordu. Usul usul aralanan kirpiklerim tamamı bordoya boyanmış duvarlarla buluştu. Yabancıydı burası bana, kokusu bile tanınabilirlikten uzaktı. En önemlisi sıcak değildi ve ben çok üşüyordum.

Belime kaydığını fark ettiğim örtüyü vakit kaybetmeden üzerime çektim, yerimde başka birisi olsa ayağa fırlayıp çıkış yolları aramaya başlardı. Ancak benim titreyen bedenimin bunu yapacak gücü yoktu. Gözlerimi tamamen açtığımda cibinlikli bir yatağın içinde olduğumu idrak edebildim, akabinde örtüye sıkı sıkıya tutunurken civarda dolaştı bakışlarım. Geniş, bordo renkli odadaki tüm eşyalar beyazdı; görüntü olarak aydınlık fakat ruhen basık bir havası vardı.

Büyük, beyaz kapının ardından sesler gelmeye başladı bir süre sonra, kapı kulpundaki hareketlenmeyi fark etmemle gözlerimi kapattım. Kapı açıldı, kirpiklerimi sıkıca birbirine bastırmış, titrememi zapt etmeye çalışıyordum. Adım sesleri gittikçe yaklaştı, bayılmadan önce zihnimde canlanan son görüntüler beni büyük bir hezimete sürüklemişti.

"Uyandığını biliyorum, Hare." Üzerime bir kat daha örtülen kalın örtünün altında yok olmak istedim.

"Aç gözlerini küçük kız," dedi bu sefer. Sesi çok yakındı, bana dokunmasından ölesiye korkuyordum.

"Görüntünün aksine uslu bir kız değilsin, asiliğin yüzünden Izabelle'i kullanmak zorunda kaldım."

Sakindi, korkutucu derecede sakindi hem de. Gitmesini di-

lerken yatağın boş kısmına, hemen yanıma oturdu. Temasıyla birlikte elimde olmayarak açılan gözlerime sıçramam eşlik etti. Hızla doğrularak geri gittim ve yatağın başlığıyla buluşturdum sırtımı. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladım. Bu hareketim onu gülümsetmişti, ondan korkmam hoşuna gitmişti belki de.

"Ne istiyorsun benden?" Güçlü tutmaya çalıştığım sesim onun alaycı ifadesine çarparak tuzla buz olurken kapı bir kez daha açıldı. İçeri giren Izabelle'di. Sırf benden intikam alabilmek için bu adamla iş birliğimi yapmıştı yani!

"Merhaba Damir." Adımları bize yaklaştıkça telaffuz ettiği isim kafamı irdeledi. Damir. Daha önce duymuş gibiydim.

"Sen yorulma küçük yılan." Adımladı ve tam önümde durdu. Üzerindeki kırmızı elbisesinin yakasını düzeltti zafer kazanmış bir edayla.

"Hatırlıyor musun, Ateş'le birlikte kaza yaptığınızda Sezgin ve Ateş her yerde Damir denen adamı aradılar." Küçücük kaldığım yatağa doğru eğilip göz kırptı. "Hah işte. O Damir, bu Damir."

Bakışları sadece yarım metre ötemde duran adamı işaret ediyordu. Avuçladığım örtüyü biraz daha sıktım. Bu adam Ateş'in düşmanıydı. Şimdi ondan intikam almak için, kardeşine kavuşamaması için beni öldürecekti!

"Izabelle," dedi Damir onaylamaz bir sesle. "Benim küçük kızımı korkutuyorsun."

"Bu yılanın umurumda olmadığını söylemiştim sana Damir, yapacağımız her şeyi hak ediyor! Yıllardır süren mutluluğumu tek kelimesiyle elimden aldı!"

Bana doğru atılacakken Damir'in onu belinden kavramasıyla zorunlu olarak birkaç adım geri gitmek zorunda kaldı.

"Sakin ol güzelim, ona zarar verirsen planımız sekteye uğrar."

"Haklısın," dedi bana ölümcül bakışlar atarak. Beni gözleriyle bıçaklayıp parçalara ayırıyordu resmen. O kadar kördü ki Sezgin'le arasına benim girdiğimi düşünüyordu.

"Seni Sezgin'den ben ayırmadım!" dedim daha fazla kendimi tutamayarak. "Sen zaten onu büyüyle elinde tutuyordun. Şimdi nasıl beni suçlarsın?"

"Kes sesini!"

Yüksek çıkan sesi odanın duvarlarında yankılanırken başımı dizlerime gömdüm. Ne desem de oradaki tek kurban bendim.

"Sakin ol dedim Izabelle. Düşünmen gereken daha önemli şeyler var. Kızı oradan senin çıkardığını öğrenmişlerdir, şu an her yerde seni arıyor olmalılar. Öfke insana hata yaptırır, öfkeyle hareket etmemelisin."

Damir'in uyarısına karşı gözlerini sıkıca kapattı ve derin bir nefes aldı. "Haklısın, ama Ateş önce kendisini suçlayacaktır. Elimi kolumu sallayarak oraya girdiğim ve bu kızı kolayca kaçırdığım için öfkesine yenik düşecektir. Onu iyi tanıyorum Damir, yaptığı hataların faturasını önce kendisine keser."

Kıvrılan dudakları yerini pervasız kahkahalara bıraktığında başıma neler geleceğini kestiremedim. Biçare yatağa sinmişken Ateş'in bir an önce beni bulmasını dilemekten başka çarem yoktu.

Ateş'ten başka çarem yoktu.

Izabelle'in bel kıvrımına yerleştirdiği elleriyle birlikte adımları kapıya ilerlemeye başladılar. Varlıklarının uzaklaşmasıyla rahat bir nefes almak üzereydim, ta ki adımları kapıya varamadan durana kadar. Arkası hâlâ dönük, başını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde keskin yeşilleriyle buluştu titreyen elalarım. Çehremde gezinen gözleri ardından bedenime kaydı. Bu çok rahatsız ediciydi.

"Yanına geleceğim küçük kızım."

Kollarımı bedenime daha çok sardım. Çıkıp gittikleri kapının ardından zorlukla tuttuğum gözyaşlarım birer birer yanaklarımı süslemeye başladı. Ağladıkça şiddetleniyordu hıçkırıklarım. Çaresizlik gözyaşlarımı tetikliyordu. Damir'in zihnimdeki bakışları pervasızca ruhuma kazınıyor, beni felakete sürüklüyordu.

***

Ağlayarak daldığım derin uykudan bedenimde hüküm süren tuhaf ürpertiyle uyanmaya yüz tuttum. Boynumu arşınlayan gariplik bir süre sonra rahatsız edici boyuta ulaştığında hızla gözlerimi açtım. Gerdanıma doğru yol alan dövmeli parmakları görmemle dudaklarımdan canhıraş bir çığlık kopup gitti.

Onu itmek için bileğinden kavrasam da öylesine güçlüydü ki milim yerinden oynamadı parmakları, tam orada durdu.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yatağa yapışan sırtım yay gibi gerilmişti. Gerdanımdaki ellerinin yanı sıra sağ bileğimi yatağa sabitleyen güçlü elleri beni hareket yetimden mahrum bırakıyordu.

"Bırak beni! Bırak."

Yüzü yüzüme yaklaştı, bakışlarındaki donukluk kan donduracak cinstendi.

"Ne kadar sıcaksın sen böyle." Sesindeki arsız tını benliğimi işgal etti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bu kesinlikle Ateş'in bana yaklaştığında alışık olduğum ritimden çok farklıydı.

"İnsanı günaha davet ediyorsun."

"Lütfen." Islanmaya meyilli gözlerim bir damla yaşı gözlerimin kıyısından yastığa ulaştırdı. "Bırak beni!"

Beni dinlemedi, belki duymuyordu bile yakarışlarımı. Dudakları yaklaşırken nefesimi tuttum. Beni öpeceği düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti o an için. Buz gibi dudakların burnuma dokunmasıyla kapı gürültülü bir biçimde açıldı.

"Ağabey!"

İçeri dalarcasına giren sarışın kadın kurtarıcım olurken, Damir hızla benden uzaklaştı. İçgüdüsel olarak göğsüme bastırdığım örtü, zihnime türememesi gereken utancın göstergesiydi.

"Ne işin var senin burada?"

Sarışın genç kadının gözleri kısa bir süre üzerimde dolaştı. Gördüklerine inanamaz gibi bakıyordu.

"Sen ona zorla mı dokunuyordun?"

Damir'in adımları sarışın kadının rotasını bulurken saçlarını tokasından kurtarıp serbest bıraktı.

"Saçmalama Nina, ayrıca buraya girmemen gerekirdi."

"Yine neler karıştırıyorsun ağabey?" Hafif çekik ela gözleri yeniden beni buldu.

Dikkatlice inceledi parmağıyla işaret etmeden hemen önce. "Bu kız kim? Daha önce hiç görmedim."

"Seni ilgilendirmeyen biri, şimdi çık dışarı." Genç kadını ko-

lundan kavrayarak dışarı çekiştirmeye başladı. O anda içimde yükselen kurtulma isteğiyle, "Lütfen bana yardım et," diye bağırdım.

Nina kolunu Damir'den kurtardıktan sonra hızlı adımlarla yanıma geldi ve tam önümde durdu. "Kimsin sen?"

"Beni Ateş'e götürür müsün?" Bir ümitti isteğim, gerçekleşmesi belki hayal olan yardım dileğiydi.

"Ateş mi?" İfadesi belirgin biçimde değişti. "Ateş Karan mı?"

Çaresizce başımı salladım.

"Sen onun nesi oluyorsun?"

Gözlerinin dudaklarıma kayma sebebi bir an önce bir cevap almak istemesinden kaynaklıydı. Ateş'in adını duyumsamasıyla benimkilerden daha koyu olan ela gözlerine yer edinen ifadenin bir anlamı olmalıydı.

"Nina!" derken kasılan çenesine yumruk yaptığı eli eşlik etmişti Damir'in. "Bırak artık şu şerefsizi."

"Ateş'te olan şerefin onda biri var mı sende!" Birdenbire dudaklarımdan dökülen cümlelerime aldığım yanıt ağır oldu. Öfkeyle bana attığı birkaç adımdan sonra bileğimden acımasızca kavrayarak yere savurdu cılız bedenimi. Eklem yerlerim hissettiğim müthiş ağrıyla yanarken öfkeyle haykırdı.

"Senin o dilini keserim!"

Gözümün önüne dökülen saçlarımın arasından bana salladığı parmağına baktım. Elini geri çekip çıkışa doğru yaklaştı ve bağırdı.

"Adamı gönderin!"

Nina olduğu yerde şaşkın gözlerle bizi izliyordu, en az benim kadar ürkmüştü ki az önce sorduğu soruların esamesi kalmamıştı.

Çok geçmeden açılan kapıdan içeri sarışın bir adam girdi. Elleri önünde, başı yerdeydi.

"Buyurun efendim."

Sinirli ifadesi keyifli bir hal alırken, "Elçi görüşmüş mü Ateş Karan'la?" diye sordu.

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırdım. "Ateş," derken gözyaşlarıma engel olamadım.

"Elçinin yanından geliyorum efendim, görüşme gerçekleşmiş. Ateş Karan çılgına dönmüş vaziyette söylenene göre. Kıza zarar gelmeyeceğini bilse elçiyi yok edecek duruma gelmiş."

Dudaklarım aralanmış, duymayacağını bile bile bağırmak istiyordum. 'Benim için korkma,' demek istiyordum, burada olmamın tek sorumlusu yine kendimdim!

"Tekrar elçiyle haber gönderin, Ateş'e gitsin ve aynen şöyle söylesin; kızı hiç iyi değil." Attığı kahkaha zehirli bir yılan gibi boğazımı sıkarken acımasızlığına hayret dolu gözlerle baktım.

Adam yutkunarak dilinin ucundaki kelimeleri söylemeye hazırlandı. Korktuğu aşikârdı. "Efendim, eğer kıza zarar gelirse sizi kendi elleriyle yok edeceğini söyledi."

"Öyle mi? Bak çok korktum şimdi!"

Damir'in gür kahkahası odada yankılandı. Kozların kendi elinde olmasından mütevellit gayet rahattı.

"Kızın hayatı onun ellerinde, aynen böyle bildirilsin!" Söylemi tehditkârdı ve benim hayatım iki adamın birbirine attığı şutlara gebeydi.

"Önemle vurguladığı bir ayrıntı daha var," derken adamın yerdeki gözleri saliselik bana kaydı. "Kızın kesinlikle üşümesini istemiyor."

Damir ellerini birbirine kavuşturup, şaşırmış bir ifadeyle sarışın kadına baktı.

"Vay canına, kardeşini geri almak için bu kıza ihtiyacı olmasa ona değer verdiğini sanabilirdim."

Damir'in keskin yeşilleri beni buldu, sert yüz hatları daha belirgin hal aldı aynı saniye içinde. Kanayan dizlerim sızlıyordu fakat böyle bir adamın insafına kalmak çok daha ağırdı.

"Son noktayı koyuyorum, hemen iletilsin. Hare'yi istiyorsa liderliğini bana devredecek!"

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sırtımı yatağın metal yüzeyine vererek, bomboş bakışlarımı yerdeki halı görevi gören büyük bez parçasına dikmiştim. Her an lanet beyaz kapıdan içeri girecek diye gözümü kırpmaktan bile imtina ediyordum. Dövmeli iri parmaklarıyla tenime bir kez daha dokunacak diye uykuyla cebelleşmemi sürdürdüm. Tek yapabildiğim buyken, tüm çareler alaylı bir suretin ardından bana el sallayarak uzaklaşalı uzun zaman olmuştu aslında.

Zihnimi istila eden onlarca soru tek bir tanesini revaçta tutuyordu odada yalnız kaldığımdan beri. Ateş, Damir'in teklifini kabul etmiş miydi? Beni kurtarmak, kardeşi Alya'yı geri getirmekle eş değerdi neticede. Sahip olduğu hiçbir şeyden taviz vermeyen adam, şimdi liderliğinden vazgeçebilir miydi? Yaşadığım düşünce karmaşasının içinde boğulurken korktuğum eyleme bir adım attım. Kapıdaki hareketliliği fark etmemle saatlerdir oturmaktan ağrıyan dizlerimi harekete geçirip ayağa kalktım. Odanın en uç köşesine adımlarken gelenin Damir olmamasını diledim.

Buraya geldiğimden beri benliğimi mesken tutan tedirginlik, aralanan kapıdan sarışın kadını görmemle bir nebze olsun inzivaya çekildi. Sadece başını uzattığı kapıdan önce yatağa baktı, aradığını bulamamış olacak ki odanın içinde tur bindirdi gözleri ve en nihayetinde çarpıştı bakışlarımız. Kısa bir süre yüzüme baktıktan sonra içeri girdi. Elinde yemek tepsisi olduğundan dolayı kapıyı tek ayağıyla kapatmıştı. Yavaş adımlarla ilerleyerek tepsiyi sol duvara konumlandırılmış olan beyaz masaya bıraktı. Masanın

başındaki iki sandalyeden birine otururken "Gel hadi," dedi görüntüsüyle örtüşen yumuşak bir sesle.

Ellerimi, ne ara kavradığımı bilemediğim kazağımın eteklerinden uzaklaştırdım ve çağrısına adım attım. Tepside bulunan çeşitli yemekler oldukça davetkâr görünüyordu ama ben acıkıp acıkmadığımı bile hissetmiyordum. Hayatım boyunca yabancı insanlara karşı her zaman çekingen olmuştum. Bu çekingenliğe durumun ehemmiyeti de eşlik ederken usulca karşısına oturdum.

Tek eliyle ahşap tepsiyi önüme doğru sürdü, benimkinden bir ton koyu olan ela gözleri her hareketimi tartıyor gibiydi.

"Benden korkmana gerek yok."

Tepside duran kaşığı parmaklarımın arasına yerleştirerek çorbaya daldırdım.

"Korkmuyorum."

"Güzel," derken kollarını birbirine kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

"Adın Hare'ydi, değil mi?"

"Evet."

Adını bilmediğim fakat aç mideme reddetmeyeceğim bir manzara sunan çorbadan bir kaşık aldım.

"Az önce duydun ama yine de söyleyeyim. Adım Nina."

Türkçesi Damir'den çok daha iyiydi ve bakışlarında kesinlikle tehlike yoktu.

"Sen. Sen onun kard-"

"Evet kardeşiz. Damir benim ağabeyim."

Bana her ne kadar zararsız görünse de Damir'in kız kardeşi olduğu gerçeği, gerilmem için yeterli bir gerçekti hiç kuşkusuz.

"Peki sen Ateş'in neyi oluyorsun?"

"Hiç, hiçbir şeyi," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. Aslında yalan söylemiş sayılmazdım, zira onunla aramdaki münasebet koca bir hiçlikle eş değerdi.

"Onun için önemli olmasaydın Damir onun liderliği karşısında seni vermeyi teklif etmezdi."

Kaşığı çorbanın içine bıraktım ve onun gibi arkama yaslandım.

"Çıkar meseleleri, bunu ağabeyine sormalısın."

"Sorularımı yanıtlamıyor, biliyor musun ben de onun pis işlerine bulaşmak istemiyorum zaten. Sadece Ateş'in adını duyunca-" Duraksadı. Gözleri boşluğa dalmış, sanki geçmişe ait bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Neyse, artık bunun bir önemi yok. Asıl konu şu liderlik mevzusu, ağabeyime geçerse bu hiç iyi olmaz."

Kaşlarım istemsizce çatılırken şaşkınlığımı gizleyemedim. "Nasıl yani, Damir'in lider olmasını istemiyor musun?"

"Liderlik bizde, yani Hırvatlardayken bu şehir bu kadar sakin değildi. Ne zaman ki Karan'lara geçti, işte o zaman sular duruldu. Ateş, liderliğin hakkını veriyor," diye açıkladı.

"Ama Ateş muhtemelen beni almaya gelecektir," dedim Alya'yı düşünerek. Kardeşini gerçekten seviyordu ve onu Dünya'da bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Evet, doğru bildin. Izabelle'den öğrendiğim kadarıyla yarın gece burada olacağı haberini göndermiş Damir'e." Anında düşen yüzü bir şeylerin habercisiyken, bakışlarımı ondan ayırarak zihnimin başka bir gerçeği idrak edebilmesine engel oldum.

"Yarın gece," diye tekrar ettim. Neden geleceğini bildiğim halde içimde doğmaya yeltenen güneşe engel olamadım. Korkunun surete bürünüp kemikli parmaklarıyla boğazımı sıktığı bu yerden bir an önce gitmeliydim.

"Hemen umutlanma, yarın geceye koskoca bir gün var ve senin o kadar vaktin yok, Damir ilk fırsatta yanına gelecek, bunun farkında değil misin?"

Kalbim önce küçük bir buz kütlesine dönüşüp ardından parçalara ayrılırken, yaşadığım farkındalık ilmek ilmek ruhuma işledi. O an ölmek istedim, bedenimin her bir noktası tıpkı bir ceset gibi soğuk olmalıydı. Belki o zaman uzak dururdu fırsatçı nefisler üzerimden, belki o zaman kendim için bu denli korkmak zorunda kalmazdım.

"B-ben," derken yanaklarımı süsleyen bir damla yaş, sarf edeceğim tüm kelimeleri ekarte etti. Devam edemeyeceğimi anlamış olacak ki bana doğru eğildi ve ifadesi fazlasıyla ciddi bir hal aldı. Uzun tırnaklarıyla masaya birkaç kez dokundu.

"Ateş'le konuştum."

Onun adını duyunca elimin tersiyle yüzümü sildim ve ayağa dikildim. Bana eşlik eden uzun bedeni birkaç adımla yanıma geldi.

"Damir iki saat sonra dışarı çıkacak, dışarı çıkana dek yanına gelmemesi için onu oyalayacağım. Benim seni bu evden çıkarmamın imkânı yok, Ateş buraya gelecek."

Saatlerdir hapsolduğum bu odada, kısa bir an örtünün altından çıkarak pencereden bakma fırsatı bulmuştum. Gördüğüm manzarayla oradan tek başıma çıkışımın mümkün olmayacağı gerçeği acı bir tokat misali çarpmıştı yüzüme. Köşkü anımsatan devasa büyüklükteki bu evin etrafını etten duvar misali çevreleyen adamları aşarak nasıl bana ulaşabilirdi ki?

"Korkma," dedi düşüncelerimi okurmuşçasına. "Ateş güçlü bir adamdır. İstediğini alır."

"Sen onu nereden tanıyorsun?" Kendime mani olamayarak sorduğum soruyla birlikte bu kez bakışlarını kaçıran o oldu.

"Eski ve uzun bir hikâye, belki bir daha karşılaşırsak anlatırım." Buruk bir gülümseme eşliğinde sarf ettiği sözlerin akabinde ayağa kalktı. "İki saat sonra hazır ol. İki saatin sonunda sessiz olmaya özen göstererek odadan çık ve aşağı in."

"Tamam."

Verdiği direktifin ardından çıkışa ilerlerken "Nina," diye seslendim. Bana omzunun üzerinden baktı, gözlerine sinen anlamlandıramadığım o buruk ifadeyle birlikte.

"Teşekkür ederim."

Başını belli belirsiz sallayarak çıkıp gitti. Kimdi? Bana neden yardım ediyordu? Hepsi muammaydı fakat ona bu yaptığı iyilik için ömrüm boyunca minnettar olacağımdan adım kadar emindim. Arkasından dakikalarca bomboş baktıktan sonra kendini hatırlatan üşüme hissiyle tekrar yatağa girip örtüleri üzerime çektim. Bedenim için yeterli olmayan ısı nedeniyle ziyadesiyle soğuyan ayak parmaklarımla burnumu düşünmemeye çalışarak, iki saatin bir an önce geçip gitmesini beklemeye başladım.

Uykuyla verdiğim çetin savaşın ardından, sonuna geldiğim sürenin beynimde yankı bulan sinyalleriyle birlikte yerimden

kalktım. Bir yandan içimden sürekli saydığım için yorulurken zihnim, öte yandan kapıya doğru ilerliyordu tedirgin ancak bir o kadar umut yüklü adımlarım. Nina'nın uyarısını göz ardı etmeyerek kapı kolunu usulca aşağı indirdim. Aralanan kapıdan uzanan başım etrafı kolaçan ederken, kimsenin olmamasını fırsat bilerek dışarı çıktım. Tıpkı hapsolduğum oda gibi duvarların tamamı bordoydu, tahta ve demirden oluşan eşyaların hepsi de beyazdı. Duvarları süsleyen füme rengi tablolarla bir örnek süs eşyaları, tablolardaki ana fikre hayat vermişti. Sağ ve sol koridor olmak üzere ortada buluşarak aşağı inen iki merdivenin sağ kıyısından ufak adımlarla yürümeye devam ettim.

Attığım her adımla birlikte zihnimin kıvrımlarına kazınan korku karakterimin dışa vurumuydu. Aksi keskin bir ihtilaldi ve şu durumda ihtilal, zaferimin zifiri karanlığına yakılacak bir meşale kadar değerliydi. Duyularım ölüm sessizliğine kulak kabarttı, son basamaklara yaklaştığımda ise gözlerim, göremeyeceğini bile bile görmek istediğini aradı. Üstelik öyle aradı ki çoktan çözülen bağcığımın ayaklarıma takılacağını arka plana itecek kadar. Olduğum yerde düşmemek için verdiğim savaşa yenik düşmek üzereyken dengemi tamamıyla kaybettim. Kollarımı kendime siper edemeyeceğim kadar geç kalmıştım, ancak yerle buluşmadan salise önce bedenimi kavradı güçlü kollar.

Beton zeminle aramdaki az mesafe hızla açılırken kurtarıcımı belinden yakalayabildim. Kalbim hızlanmış, nefesim tökezliyordu. Düşmekten çok yakalanmaktan korkmuştum zira. Kavradığı kollarımla beni olduğum yere sabitlemeye çalışırken niyeti dengemi sağlamaktı, ama ben öyle korkmuştum ki gayriihtiyarî boyun boşluğunda buldum kendimi. Kalabalıkta annesini kaybeden küçük bir kız edasıyla yüzünü dahi görmeksizin sadece tanıdık kokusuna sığındım. Burnum boynuna değer değmez belimi saran eller sırtımda gezinmeye başladı. Dizlerim tutmadı o an, her uzvumu onun himayesine bıraktım.

"Üşümüşsün," diye fısıldadı nefesinin soğuğu saç diplerimi yalarken.

"Üşüdüm." Gözlerim ağır ağır kapandı.

"Isınacaksın," dedi güven verici sesiyle. "Geldim."

"Geldin." Uyguladığı güçle başım göğsüne kayarken, elimi boynuna doladım ve bedenim havalandı.

"Yürüyebilirdim," derken gözlerimi açmış görünmeyen bedenini tutunarak oluşturduğum tuhaf görüntüye bakıyordum.

"Bu ara fazla sakarsın, yürümesen daha iyi."

Kolayca kabullenerek göğsüne sindim, bir zamanlar kalbinin olduğu yere dayadım başımı, bulduğum huzura bir anlam yüklemeyi es geçerek. Adımları dış kapı yerine indiğim merdivenlerin arka kısmına yöneldi, buraya nasıl girdiğini içten içe merak etsem de bunu sormak için ne yeri ne de zamanıydı. Evin arka kapısı diye tahmin ettiğim kapının kulpu aşağı inip kalkmaya başlamasıyla bedenimi taşıyan kollarının kasıldığını hissettim. Birkaç zorlamanın ardından sertçe yere indirildiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Siktir." Ettiği küfrün sonrasında beni eliyle iterek, ortasından çatlamasına sebep olacak bir tekme attı kapıya. Kırılan kapı geriye düşerken gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu.

Damir yüzüne zaferin tehlikeli gülümsemesini yerleştirmiş, hemen ardında saf tutan bir yığın adam ise ifadesizdi. Daha fazla bakmama fırsat kalmadan Ateş'in bileğimden kavramasıyla bedeninin arka kısmında yerimi aldım.

"Hoş geldin Ateş, yalnız epey erken geldin," diyen alaycı sesi kanımı dondurdu. Boşta kalan elimle bileğimi saran iri parmaklara dokundum.

"Bir kere söyleyeceğim yavşak, itlerinle birlikte çekil önümden."

Birbirine kenetlenen ellerimizden güç alan tarafta yalnız olmak istemezdim. Ancak yalnızdım, onu bu tehlikenin içine alenen ben atmıştım.

"Hah şöyle," dedi Damir daha alaycı bir ifadeyle. Ben onu görüyordum ancak o, Ateş'in istediği gibi beni göremiyordu. Zira önümde yalnız bana özel görünmez bir kalkan vardı.

"Alışılmış kaba saba halleriyle karşımızda Ateş Karan! Kızı alınca özüne döndün, lakin unutma lider; hâlâ benim çöplüğümdesin."

"Lan çöplüğünü de seni de sikmeden çekil önümden!"

Ellerimin altında kasılan parmaklarını hissediyordum, ancak deli gibi korkmam gereken şu durumda Ateş'in eli avucumun içindeyken zerre korkmadığımı hissettim.

"Nina seninle anlaşma yaparken kendi ağabeyinin zekâsını unutmuş olmalı."

"Damir!" Sabrının son damlalarını tüketiyordu, karşısındaki adam ise bunu göremeyecek kadar aptaldı. "Çekil önümden, burası onun için soğuk." Dişlerinin arasından konuşuyor, sakinliğini zorlukla koruyor gibiydi.

"Liderliğini bana devret öyle git." İtiraz kabul etmeyen emrinin, Ateş'in öfkesinden nasibini almasına bir adım kalmıştı. "Bu işi uzatırsan kıza yapmak istediklerimi gerçekleştirmek zorunda kala-"

Her şey bir anda oldu. Elleri tenimden aniden ayrıldı. Yanıma düşen ellerime bakarak neler olacağını kestirmeye çalıştım, ta ki sağır edici o sesleri duyana kadar. Karşı tarafa yönelen silahın daha önce gördüğüm mavi ışıkları fırlatmaya başlamasıyla emri kulaklarımda yankılandı.

"Sezgin seni ormanın sonunda bekliyor. Koş Hare!"

Donup kalmış bir vaziyette izumiranje ışığına maruz kalan adamların yok oluşlarını izliyordum. Adamlar o kadar kalabalıklardı ki bitmek bilmiyorlardı, ama o yoktu. Damir bir anda kaybolmuştu.

"Koş Hare!"

Kolumdan yakalanıp kapının eşiğine itilirken kendime gelerek emrine itaat ettim. Ellerimle kulaklarımı tıkayarak hızlanırken her adımımda kalbim ağzımda atıyordu. Koştukça sesler uzaklaşıyor, ancak kalbime onu orada bırakmanın kasvetli huzursuzluğu çörekleniyordu. Ayağımdan fırlayan ayakkabılarımın ormanın rasgele köşelerinde yerini alışını umursamadım. Her on adımda bir yere kapaklansam da pes etmedim, kalkıp koşmaya devam ettim. Benim için aldığı tehlikeye değmeliydi.

Kalbim göğsümden çıkana dek koştum.

Bodur ağaçlar dallarıyla sıyırdıkları bacaklarımı kan revan

içinde bırakırken ardıma bakmadan koşmaya devam ettim. Çıplak ayaklarımın altında batan sivri nesneler zihnimi kemiren düşüncelerden daha fazla acıtmıyordu canımı. "Koş," demişti bana defalarca. "Koş Hare!"

Oysa anlayamamıştı, onu Damir'in şeytan yuvasında bırakırken içimde bir şeylerin kırılıp döküldüğünü...

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bedenim hapsolduğum o yerden her saniye biraz daha uzaklaşırken, sanki orada unuttuğu bir şeyler varmış hissi nedensizce içimde yer edinmişti. Çıplak ayaklarımın kendinden geçmiş yapraklarla buluşması durumun ehemmiyetini sorgulamama mahal vermiyordu oysa. Tek amacım bir an önce buradan kurtulmak olmalıydı, Ateş nasıl olsa bir şekilde başının çaresine bakardı.

Ya bakamazsa?

Koşan adımlarım bıçak gibi kesilirken yorgun düşen bedenimi olduğu yere bıraktım sere serpe. Tenime batan sivri dal parçaları son derdim bile olamazdı o an. Buraya geldiğimden beri fiziksel yaralar kaçınılmaz olmuştu zira. Uzun turuncu saçlarım bed renkli yaprakların üzerini süslerken gözüme mavi cam parçaları takıldı, muhtemelen içindeki sıvı tüketildikten sonra ağaçlardan birinin gövdesinde patlatılmış bir şişeydi. Uzun uzun baktım mavi cam parçalara ve baktıkça tek bir şeyi hatırladım.

Onun ateş mavisi gözlerini...

İşte o zaman anladım bu mübrem kaçışın onsuz içime sinmediğini. Hararetli nefesimin sesi kulaklarımda yankılanırken anladım kalp dilimin ısrarla onun adını telaffuz ettiğini.

Hislerime koyamadığım isim yüreğimin en derinlerine sindiğinde, yorgun düşmüş zihnim hedefine ulaşamayacak kadar bitap haldeydi. Ateş'in kapıyı tekmeleyerek devirmeden hemen önce yaptığı iğne sayesinde vücut ısım beni tehdit etmiyordu ancak o iğnenin yaşayarak tecrübe ettiğim bir yan etkisi vardı ki bede-

nimdeki tüm gücü sömürüyordu. Sezgin'e ulaşmama ne kadar kalmıştı bilmiyordum ama tek adım daha atacak halim yoktu. Tüm kemiklerim ayrı ayrı yorgun düşmüş gibi hissediyordum kendimi. Gözlerim usul usul kapanırken, biliyordum ki ruhum bedenimden daha çok yorulmuştu, yorulacaktı...

***

"Kendine geliyor."

"Güzel. Yemek yaptın mı? Karnı açtır muhtemelen."

Konuşma seslerine karışan çıtırtı seslerinin şömineden geldiğini idrak edebilmişken bir kez daha Derin'in sesini duyumsadım.

"Bunu Hare için mi soruyorsun yoksa kendin için mi, Sezgin?"

"Senin yemeklerine hiçbir zaman hayır diyemem, biliyorsun, fakat bu sefer Hare için soruyorum. İyice zayıfladı buraya geldiğinden beri."

Sıkıntılı verilen bir nefesin ardından saçlarımın geriye doğru sıvazlanmasıyla gözlerimi aralamaya çalıştım.

"Nasıl zayıflamasın, başına gelmeyen kalmadı kızın."

Gözlerimi hafifçe araladığımda görüş açıma ilk giren Derin'in endişeli çehresiydi. Bir eli elimi sıkıca kavramıştı ve diğeri saçlarımın üzerinde öylece bana bakıyordu. Benim için gerçekten korktuğu barizken ona tamamen aralanan gözlerimle gülümsedim.

"İyiyim Derin." Doğruldum ve sanki aradığımı görebilecekmişim gibi etrafa bakındım. "Ateş geldi mi?"

Elleri benden uzaklaştı, yüzündeki endişe yerini hüzne bıraktı. "Henüz gelmedi."

Oturduğum minderlerin üzerinden salonu arşınlayan aceleci adımlara baktım. Sezgin kapının önünde birileriyle hararetli bir biçimde konuşuyordu ve bu diyalogdan tek seçilebilen bağırarak ettiği küfürlerdi. Karşı tarafa gönderdiği her sözü Ateş'in yokluğuyla bağdaştırıp karamsarlaşan benliğim aslında bilhassa onu bir daha görememekten korkuyordu.

"Ya Damir onu alt ederse? Belki de Nina'nın bir tuzağıdır bu," dedim pürdikkat Sezgin'in konuşmalarına odaklanan Derin'e.

"Nina'yla tanıştın mı?" Bana yönelttiği bakışlarıyla bir cevap beklemeden konuştu. "Nina iyi kızdır. Ayrıca Ateş'e zarar verecek bir şey yapmaz."

Onunla ilgili içimde yanan merak ateşi Derin'in söylemleriyle harlanmıştı. Kendimi tutmam gerekiyordu belki ama yapamadım.

"Neden yapmaz?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım.

"Çünkü Ateş'e âşık, çok uzun yıllardır."

Sözlerini tamamlamasıyla içimde yükselen tuhaf duygu etrafımı alenen çevreledi. Görünmez bir el kalbimi avuçlarının arasına almış, sıkıyordu sanki. Neden böyle hissediyordum?

"Hare." Daldığım boşluktan ayrılıp yeniden Derin'e dikkatimi verdim.

"Efendim?"

"Neden yüzün düştü?"

"Sadece Ateş'i merak ettim," diyerek yerimden ayaklandım. Koltuğa ilerlerken bir kulağım da kapıyı kapatıp benden önce kendini koltuğa bırakan Sezgin'deydi.

"Hiçbir haber yok." Kafasını koltuğun başına koydu ve gözlerini kapattı. Ateş'i merak eden tarafta yalnız değildim elbette, ancak Sezgin bile onun için endişeleniyorsa ortada ciddi bir durum vardı.

"N-nasıl yok? Damir'in evinin arka çıkışındaydık en son, yani onu orada bıraktım."

"Yok işte, adamlar her yere baktı. İşin tuhaf tarafı Damir'den de tek bir iz yok."

Umutsuz bakışlarım yere düşerken onun için dua etmekten başka çarem olmadığını biliyordum. Evet, belki canından tereddüdüm yoktu ama Damir'in onu tutsak etme ihtimali vardı. Daha da kötüsü yok olabilirdi. Düşündükçe olduğum yerde duramadım ve yeniden ayağa dikildim. Bu sefer beton zemini arşınlayan adımlar bana aitti.

İçimden geçenler hep aynıydı; ona bir şey olmaması, çıkıp evine gelebilmesi...

***

Kaç dakika dolaştım bu büyük salonda, kaç kez dışı siyaha boyalı pencerenin kıyısından köşesinden dışarıyı gözetledim sayamadım. Alacakaranlık havanın zifiriye çalması son umut damlalarını da tüketiyordu. Gelmediği her dakika, içimde onu bekleyen Hare'nin boynu bükülüyordu. Keşke gelip yine beni terslese, diye düşündüm. Gelse de yine kalbimi kırsa... Sonra hazırlanan sofradaki dokunulmayan yemeklere baktım, açtım ama canım yemek istemiyordu.

"Of!"

Büyük adımlarla yanıma ulaşıp kolumdan kavramasıyla beni hemen yanımda duran sandalyeye oturtması bir oldu Derin'in. En az benim kadar tedirgin olduğunu bilirken diğer yandan sergilediği soğukkanlılığa en başından beri hayrandım.

"Sakin ol artık Hare, tamam biliyorum kendini suçluyorsun ama senin suçun değil. Sen olmasan Alya'yı asla geri alamaz. O lanet yere de o yüzden geldi zaten."

Sözleri idam sehpasına tekme atan cellâdın acımasızlığı kadar can yakıcıydı ve atan bir nabza inen bıçak darbesi kadar gerçekçi. Aslında bunu biliyordum, yine de bir başkasından duymak değersizliğimi iliklerime kadar hissettirmekten geri kalmıyordu.

Dolan gözlerime attığı bakıştan pişmanlığı belli olduğunda dudakları aralandı yeniden. Ancak bu defa konuşmasına mani olan dış kapıya ardı ardına inen darbelerdi. Sezgin vakit kaybetmeden kapıya yöneldiğinde bir eli beline, yok eden silahına gitti. Açtığı kapı benim için koca bir boşluktu fakat Derin'in dehşetle açılan gözleri iyi şeyler olmadığını haber veriyordu.

"Ateş!" derken kapıya kadar koşmuş, Sezgin'in yüklendiği ağırlığın altına bir de o girmişti. Şaşkın bakışlarımın arasından kapıyı kapatmak bana düşerken neler olup bittiğini anlamaya çalıştım.

"Kim yaptı bunu, çok acıyor mu?"

Koltuğa uzattıkları Ateş'in göremediğim varlığına diktim bakışlarımı. Derin, hızla mutfağa giderek ağzı su dolu topraktan leğen ve temiz bir bezle döndüğünde kendimi tutamayarak yanlarına ilerledim.

"Ateş, iyi misin?"

Cevap vermedi.

Derin, karnında olduğunu tahmin ettiğim yarasını temizlerken leğendeki berrak su kanın asi rengine dönmeye yüz tuttu.

"Yardım edebilir miyim?" diyerek temiz bir beze uzanacağım sırada, "Uzak dur!" diyen sesle irkilerek geriye çekildim.

"Ben sadece..." Ağzımda geveledeğim sözlerin bir sonu gelmedi.

"Uzak dur dedim, gerek yok!"

İstemsizce birkaç adım geri giderek, "Geçmiş olsun," dedim. Ardından istenmediğimin farkındalığıyla odama gittim.

Ormanda lekelenen kıyafetlerimden kurtularak hızla yaptığım banyonun ardından saçlarımı yolarcasına taramamın neyin hırsı olduğunu biliyordum ancak maruz kaldığım muamelenin sebebini bir türlü anlamıyordum. Sebebi her ne olursa olsun, bana yaptığı büyük yardımın ardından seve seve temizlerdim oysa yarasını.

***

Uyumak için girdiğim yatakta bilmem kaçıncı kez pozisyon değiştirip bilincimin kapanmasını bekledim. Değil uykuya bir adım atmak, gözümü her kapattığımda Damir'in pervasız ifadesi bitiyordu burnumun dibinde. Muhtemelen gece yarısını geçeli çok olmuştu. Uyuyamayacağıma kanaat getirerek ayaklandım ve odadaki ufak masanın üzerinde duran sürahiyi bardağa devirerek koca bir bardak suyu mideme gönderdim.

Evimdeyken televizyonun karşısında uyur kalırdım ve buna rağmen her sabah uyandığımda kendimi odamda bulurdum. Hakan Ağabey'imin beni söylenerek odama taşıdığını anımsarken yüzüme buruk bir gülümseme peyda oldu yine. Belki koltuğun üzerinde uykuya dalarım düşüncesiyle uzun koridora çıktığımda, daha bir adım atmadan duyumsadığım garip seslerle etrafıma bakındım.

Seçilemeyen sözler Ateş'in odasından geliyordu ve oraya doğru attığım her adımda sözler biraz daha netlik kazanıyordu. Kulpa uzanan elimle birlikte sayıkladığını seçebildim, kâbus görüyor ol-

malıydı. Usulca inen kapı kolu beni buram buram kahve kokusuna kavuştururken açtığım kapıyı ardımdan kapattım.

Karanlıkta etrafı fazla göremiyordum ama daha önceden hatırladığım kadarıyla yatağının bulunduğu kısma ilerledim ve tam önünde durdum. Sayıklaması acı çeker gibiydi, yaralı bir hayvanın feryadı gibi keskindi.

"Emel," diye sayıkladı derinden gelen bir sesle. "Emel..."

Adını ilk kez duyduğum kadının kim olduğunu delice merak ettim, belki biraz daha dinlesem daha fazla şey öğrenebilirdim ama onu bir an önce uyandırma isteği daha fazla yükseldi içimde. Uykusunda acı çekiyordu, onun acı çekmesini istemiyordum.

"Ateş," diye fısıldadım göremediğim suretine eğilerek. "Uyanmalısın."

Beni duymadı ve bir kez daha sayıkladı. "Emel."

Emel. Kimdi bu kadın?

Elimi rasgele uzatarak ona dokundum. Dokunduğum yer sertti; göğsüydü. Oradaki tüylerin parmak boğumlarıma hükmetmesini es geçmeye çalışarak birkaç kez dürttüm.

"Ateş, uya-" Aniden bileğime yapışan eliyle irkildim, ancak tutuşu öyle sıkıydı ki bir adım geri gitmek mümkün değildi.

"Ne işin var senin burada?"

"B-ben, şey..."

"Ne?" derken az önceki sayıkladığı alçak sesten eser kalmamış, sesi çatallı da çıksa eski sert tona kavuşmuştu.

"Sayıklıyordun."

Bileğimi saran parmakları orada hükmünü sürdürdüğü sırada, inip kalkan göğsünü avuçlarımın arasında hissetmek kalbimin teklemesine sebep oldu.

"Ne söyledim?"

Emel...

"Hiç, hiçbir şey," dedim bir an önce köşeye sıkıştığım bu diyalogdan kurtulmak istercesine.

"Doğruyu söylemiyorsun turunçgil, bana doğruyu söyle."

"Gerçekten Ateş, anlamsızca sayıkladın işte."

Derin bir nefes aldı, rüzgârı çehremde yankılandı.

"Sana odama girmemeni söylemiştim."

Haklıydı, bunu bana kesin bir dille söylemişti kısa bir süre önce.

"Ben, seni merak ettim."

"Neden?"

Sorduğu her soruda kapana biraz daha yaklaşıyordum, o an yapılacak en iyi şey kaçmaktı.

"Bir sebebi yok, sadece merak ettim." Sonra tekrar ettim dümdüz bir sesle. "Sadece merak."

Kalbim boğazımda atıyordu.

"Gitmek istiyorum." Bileğimden kavradığı elim hâlâ iki göğsünün arasında dururken, parmaklarımın arasında terinin soğuk damlacıklarını hissettim. Hâlâ gördüğü kâbusun etkisinde olmalıydı.

"Gitsem iyi olacak," dedim ancak gitmek için tek bir eylemde bulunmadım.

"Gitme küçük," dedi kesik kesik aldığı nefesinin arasından. "Bu gece burada benimle uyu."

Neden diye sormadım, sebebini kurcalamadım. Yana kayarak açtığı boşluğa bileğimden çekmesiyle düşerek isteğine itaat ettim. Yatağı da onun gibi soğuktu ve teninin kokusu sinmişti soğuk yastığına. Bileğimi usulca bırakırken avuç içim onun göğsünün üzerinde serbest kaldı. Çekmedim. Omzuna düşen başıma gömdü burnunu ve orada soluklanırken mide boşluğumdan ılık bir hissin akıp gittiğini hissettim. Kollarını bana sarmadı ya da ben ona sarılmadım. Ona bu denli yakınken ruhum derdest olup kafesine girmişti zaten.

"Ona mı benziyorum?"

"Kime?"

"Eme-"

"Anma adını!" diye bağırdı kükremeyi andıran bir sesle.

Burnum boynuna değmek üzereyken konuşmak güçtü. Yine de pes etmedim, sordum.

"Geçmiş mi?"

Saçlarımın arasına dudaklarını bastırdı ve oraya uzun bir öpücük bıraktı. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Geçmemiş."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aldığı soğuk soluklar hece hece saç tellerime nakşedildi. Her harf bir acısını kazıdı turuncu saç tutamlarıma ve her nefesi yangın yerine dönen kalbime ihtilaldi. Başım onun göğsüne düştüğünden beri ruhumda dans eden kelebeklerden bihaber nefesi düzene girmişti. Bense uykunun kıyılarında dolanıyor, ancak nerede olduğum zihnimde yankılandıkça bir türlü içine atlayamıyordum. Öte yandan uzun zamandan sonra yanıtlanan sorularım, bilmediklerime nazaran daha büyük bir karmaşaya sürüklemişti beni.

Ateş'in geçmişinde bir kadın vardı ve geçmeyen yaralar açmıştı.

Zihnimin gerilerinde tamamlanmaya yüz tutmuş yapboz hazin bir tablo serdi ayaklarımın dibine. Beni bir tuttuğu kadın kâbuslarına hükmeden Emel'den başkası değildi. Oysa ben yirmi bir yıllık yaşantım boyunca kendimden başka kimseye zarar vermemiştim. O kadın her kimse, Ateş ondan nefret ediyordu; zira adını sayıklarken bile sesi ıstırapla harmanlanmış safi nefretle doluydu. Peki, benim ne işim olabilirdi bu adamın soğuk yatağında? Ona benziyorsun, demişti defalarca. Onun gibi kokuyorsun, demişti.

Öyleyse nefretinin öteki eşini mi yatırıyordu şimdi atmayan kalbinin üzerinde?

Hayır. Buna izin vermemeliydim. Nefretini taze tutmak için beni kullanması hiç adil değildi. Başımı usulca göğsünden kaldır-

dım, tepkisizliğini fırsat bilerek elimi göğsünden uzaklaştırdım. Hiç bir uzvu bedenime dokunamadığı için gitmem kolay olacaktı. Yataktan kaydırdığım parmak uçlarım ahşap zeminle buluşmak üzereyken fısıldadı.

"Gitme."

Bana dokunmadı ya da zor kullanmadı, sadece "Gitme," dedi.

"Gitmeliyim Ateş." Hafifçe doğruldum. "Hatta sırf sen bana bakıp acı çekme diye vakti gelene kadar gözünün önünde dahi olmamalıyım."

"Acı çekmiyorum, iliklerime kadar nefret doluyorum." Sesi uykuluydu, gözlerini henüz açmamıştı bile.

Bir kadının bir adama hissettirdiği tek duygunun nefret olmasının ne kadar acı olduğunu o an anladım.

"Bu bana haksızlık, beni-"

"Sen masumsun," dedi tek nefeste. "Ve hep öyle kalacaksın."

Bakışlarımı yokluğunun süslediği yastığına diktim. Sözleri ateş olup benliğimi yakarken, kokusunun sarmaladığı bu oda tüm direncimi kırıyordu.

"Bana baktığında Hare'den başkasını göremezsin, buna hakkın yok."

Sözlerimin odadan çıkmadan telaffuz edilen son kelimeler olmasını isterdim, ta ki iri parmakları bileğimi kavrayana kadar.

"Hakkım yok, o halde kal ve bana sadece Hare'yi hissettir."

Kırılan kartlar ortaya saçıldı, mavi gözlü sinek valesinin hemen üzerine düştüm münezzeh kupa kızı olarak. Kaderin pamuk ipliğine turuncu saçlarımdan asılmıştım ve parmak uçlarım harlı ateşe çok yakındı. Umursamadım.

"Peki," derken onun namütenahi nefretinin bir parçası olmayacaktım.

Başım yastıkla buluştuğunda bu sefer sırtım ona dönüktü. Önce yatakta kımıldandığını hissettim, ardından ensemde dolaşan nefesini. Güçlü kolları belimi sıkıca kavrarken sırtımı göğsüyle buluşturdu. Tek kelime etmedik uyku bizi almadan önce. O ne hissetti bilmiyordum fakat benim hislerimin surları çoktan kuşatma altına alınmıştı.

"Uyu cehennem çiçeği," dedi içimi titreterek.
"Uyuyacağım ateş mavisi."

***

Evimde alıştığım üzere günün parlak ışıklarının yüzüme vurması değil, birbirine karışan anlamsız seslerdi uyanmama sebep olan. Gözlerimi açtığımda karşılaştığım yabancı oda karşısında kapıldığım telaş, saniyeler sonra onun kollarında uyuduğum gerçeğiyle azami bir utanç silsilesine dönüşüverdi. Hissedemediğim varlığından emin olmak üzere elimi yatağın boş kısmına götürdüğümde parmak uçlarıma beyaz yastığının soğuk yüzeyi hükmetti. Yoktu.

Gözlerimi ovuşturduktan sonra ayaklanarak çıkışa yönelirken dikkatime takılan ayrıntıyla duraksadım. Kapının hemen arkasında el emeği oymalı bir kitaplık vardı ve her katı çeşitli kitaplarla doluydu. Bu odaya ilk geldiğimde gördüğüm kitaplıktan farklıydı, kapının arkasına gizlenmiş ayrı bir dünya gibiydi. Elimi herhangi birine uzatacakken Derin'in yüksek çıkan sesiyle hızla elimi çektim ve odadan çıktım.

"Ben söyleyeceğimi söyledim Ateş! Ondan uzak dur."

Uzun koridoru ardımda bırakan her adımım beni Derin'in öfkeli çıkışlarına biraz daha yaklaştırdı. Neye kızmıştı ki bu kadar?

"Neden anlamamakta ısrar ediyorsun?" derken bıkkın geliyordu Ateş'in sesi. "Sadece uyuduk, ona elimi bile sürmedim."

Koridorun bitimi, salonun başlangıç eşiğinde durup olan biteni anlamaya çalıştım. Derin tekli koltuğun arkasında duruyordu ve bakışlarını geniş koltuğa dikmişti. Yerde tuttuğu ritim öfkesinin en belirgin dışa vurumuydu.

"Bir de sürseydin Ateş! Bak özel hayatınla zerre ilgilenmiyorum, kiminle yatıp kiminle kalktığınla da öyle. Ama Hare'den uzak dur! Onu nasıl yanında yatırırsın aklım almıyor."

Geniş koltuğun önündeki cam sehpa sesli bir şekilde ittirildi.

"Yeter," dedi kestirip atarcasına. "Sana açıklama yapıyorsam arkadaşım olduğun içindir. Derin, haddini aşma derim."

Ucu bana dokunan, hatta ana teması olduğum konuşmanın

hiç iyi yerlere gitmeyeceğini ön görerek, müdahil olmak üzere seri adımlarla yanlarına ulaştım. Derin duruşundan milim taviz vermeden bana yandan bir bakış attı.

"Özür dilerim, lider," diyerek manidar bir ses tonuyla konuşmasını tamamladı ve mutfağa ilerledi. Elinde pansuman malzemeleriyle mutfaktan çıkan Sezgin'in omzuna çarparak mutfağa girdiğinde ben de peşinden ilerledim.

Isıtıcının üzerinde fokur fokur kaynayan suya kurutulmuş bitkileri attıktan sonra yüzüme bakmadan dolaba yöneldi. Öfkesi hareketlerini kontrol altına almış gibiydi.

"Derin," diye seslendim. Beni duymazdan gelerek çıkardığı yiyecekleri tezgâha dizmeye başladı. "Derin neden beni görmezden geliyorsun?"

Çıkarttığı son parçayı tezgâhın üzerine sertçe bıraktı. "Çünkü sana çok öfkeliyim."

"Seni bu kadar öfkelendirecek ne yaptım merak ediyorum."

Ona doğru yaklaşıp ellerimi tezgâhın üzerine koydum, donuk bakışları bir süre çehremi arşınladı.

"Neden Ateş'le uyudun Hare?"

Ateş'le aralarında geçen diyaloğa her ne kadar şahit olmuş olsam da afallamaktan kendimi alamadım.

"Ben..." Gerisini getiremedim çünkü sualinin yanıtını ben de bilmiyordum.

"Evet, sen? Sakın bana Ateş'e âşık olduğunu söyleme."

Gözlerim irileşirken boğazıma takılan yumrudan dolayı yutkunamadım. Ona karşı ismini koyamadığım duyguların itirafını kendime etmiştim. Şimdi başka birinin yüzüme vurduğu "aşk" olabilir miydi hislerimin tercümanı?

"Hayır," diyebildim inkârın en koyu tonunu takınarak. "Hayır, tabii ki yok öyle bir şey."

Bana doğru attığı küçük adımlarla birlikte elimi avuçlarının arasına aldı. Koyu renkli gözlerini derin bir uyarı ele geçirmişti.

"Olmasın Hare. Ateş dengesiz bir adam. Tamam, bu halinin izahı var ama bazen nedenler sonucu değiştirmez. O dengesiz bir adam ve sen onun bu halleriyle başa çıkmayacak kadar zayıf bir kızsın. Üzülürsün ve ben senin üzülmeni istemiyorum."

Kelimesi kelimesine haklı olması mıydı canımı yakan yoksa hislerime yakıştırdığı isim miydi bilemedim. Ancak gözlerimin dolmasına zorlukla engel oluyordum.

"Merak etme, Derin." Ellerimi ondan kurtarıp tezgâhın altından yufkaya benzeyen büyük parçaları çıkardım. Gözüm kesme tahtasını ararken, "Öyle bir şey olamaz," dedim.

"Umarım olmaz." Rafa uzanıp kesme tahtasını çıkardı ve önüme koydu. Parçaları ağır ağır kesmeye başladığımda onunla göz teması kurmamaya çalıştım.

"Bize yapılan saldırıyı Damir düzenlemiş. Buna emin oldular." Elindeki işle uğraşırken onun da bana bakmadığının farkındaydım.

"Dahası Ateş ve Sezgin'e ulaşmamamız için onların üzerine adam salmış."

Mahcup bir edayla gözlerimi devirdim. Bu konuşmanın sonunun sakladığım sırlara geleceğini elbette biliyordum.

"Korkma, neden sakladın diye sormayacağım, ama bir daha bizden bir şey saklama."

Başımı mahcup bir edayla salladım. "Peki, saklamam."

Hazırladığımız kahvaltının ardından herkes mutfak masanın etrafındaki yerini aldığında başköşeye Ateş geçmişti. Kimsenin tek kelime etmediği kahvaltı esnasında masadan sadece çatal bıçak sesleri yükselirken tek lokma yiyecek iştahım yoktu. Çatalımla önümdeki kırmızı oval yiyeceğe işkence ettiğim sırada Ateş'in "Karnını doyur," demesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Canım istemiyor."

"Canının isteyip istemediğini sormadım, karnını doyur dedim. Uyurken kemiklerin batıyor."

Sözleriyle elimdeki çatal önce tabağıma, ardından gürültüyle yere düştü. Beni en çok utandıran masadaki Sezgin'in varlığıydı. Ondan korkuyor olmasam masada ne varsa kafasına geçirirdim.

"Canım istemiyor dedim." Kızaran yanaklarımı kimsenin görmesini istemediğim için masadan hızla kalktım. Odama gitmek için salondan geçerken vurulan kapı tokmağının üzerine durakladım. Açmaya yeltenmedim bile. Birkaç kez daha çalındığında

Ateş'in yaklaştığını hissettiğim varlığı kapıyı açtı. Görüş açıma giren Nina'dan başkası değildi. Üstelik asık suratı Ateş'i görünce aydınlanarak gülümsemeye başlamıştı.

"Hoş geldin Nina, geçsene." Bu teklifi bekliyormuşçasına içeri geçti ve parmak uçlarında yükselerek onun yanağına bir öpücük bıraktı. Beni fark etmemişti bile.

"Söyledikleri kadar iyi görünüyorsun, bu kadarını tahmin edemezdim."

"Öyle mi dersin?" Az önce beni tersleyen sesinden eser kalmamış, gayet keyifli konuşuyordu. Salonun ortasında durup onları izlemek yerine odama gitmeliydim belki ama içimde filizlenen kasvetli duygudan mütevellit yerimden milim oynamadım.

"Öyle," derken bakışları bana kaydı ve başıyla selamladı. Selamına aynı şekilde karşılık verdiğimde tekrar Ateş'e döndü. "Aslında buraya seninle bir şey konuşmak için geldim."

Birbirine karışan adımlar koltuklara yaklaşırken Ateş'in elinin onun belinde olabilme ihtimali kalbimin üzerine kaynar su dökülmüş gibi hissettirdi.

"Burada değil Ateş, konuşacaklarım özel. Mümkünse odana gidelim."

Omzuna düşen doğal sarı saçlarını arkasına atıp, bakışlarını kendinden yaklaşık on santim yukarı dikti.

"Gidelim."

İfademi sabit tutmaya çalışarak yanımdan geçip gitmelerini görmezden geldim. Odaya ulaşan adımları kapanan kapının sesiyle son bulduğunda, içimi kemiren bir duygu beni yapmamam gereken eylemlere teşvik ediyordu. Uzun koridora girerken niyetim aslında odama gitmekti. Ancak odasından dışarı taşan sesler durmama ve kendimi onun odasının önünde bulmama neden oldu.

Ne yapıyordum ben öyle?

"Biliyorum senin umurunda bile değil ama anla beni Ateş, o benim ağabeyim."

Nina'nın üzgün bir şekilde telaffuz ettiklerine kulak kabartırken aniden birinin gelme olasılığının tedirginliği tüm bedenime yayılmıştı.

"Dediğin gibi Damir'e ne olduğu benim umurumda değil. Hare'yi kaçırdı, onun öncesinde Derin ve Hare'yi korkuttu. Bizi saf dışı bırakmak için üzerimize saldığı adamlardan bahsetmiyorum bile."

"Bilmiyordum, bilseydim sana haber verirdim."

"Biliyorum Nina, senden hiçbir zaman şüphem olmadı. Ancak Damir'in nerede olduğunu bilmiyorum."

Ateş bu kıza güveniyordu. Bana güvenmemesinin tek sebebi Emel denen o kadına benzememken, benim aksime Nina'ya güveniyordu.

"Benden şüphen olmadı öyle mi? O yüzden mi bize bir şans bile vermedin."

"Nina, açma geçmiş mevzuları," derken sesi ondan hiç duymadığım kadar nazik ve sabırlı geliyordu. Ondan hiç duymadığım kadar...

"Bir şansımız olabilirdi, çok yaklaşmıştık. Ateş, ben seni görmeden sevdim, bunu biliyorsun değil mi?"

Ellerim istemsizce gerdanıma giderken onun "Biliyorum," diyen sesini duyumsadım.

Sonra ne konuştuklarını dinlemedim, duymak istemedim. Adımlarım ağır ağır odama yöneldiğinde içimi kemiren zehir zemberek hisle baş etmeye çalışıyordum. Bedenimi yatağa bırakıp düşünmemeye çalıştım. Bu çok garipti, bir isim veremeyeceğim kadar garip. Ateş'in hayatında birçok kadın olmuştu ve olacaktı. Şahit olduğum her birinde böyle mi hissedecektim?

Çok geçmeden açılan kapının sesiyle merakıma yenik düşerek oturduğum yerden ayaklandım. Aralık duran kapıdan koridora baktığımda sadece Nina'yı görsem de yanındaki Ateş'in varlığını tüm hücrelerimde hissediyordum.

"Söylediklerimi düşün Ateş, hiçbir şey için geç değil," dedikten sonra tekrar parmak uçlarında yükseldi ve kollarını Ateş'in boynuna doladı.

Bu içten bir sarılmaydı ve Nina'nın sırtına yapışan saçlarına bakarak karşılıklı olduğunu anlamak mümkündü. Belki de gerçekten iyi niyeti yüzüne yansıyan bu kıza bir şans vermeliydi.

Belki o zaman bir zırh gibi etrafını çevreleyen nefretinden arınabilirdi. Daha fazla o görüntüye bakmadım, usulca odamın kapısını kapattım. Yatağımın içine girerken tek dileğim hiçbir şey düşünmeden saatlerce uyumaktı.

***

Belimi saran ellerin beni tanıdık sert göğse yaslamasıyla gözlerimi araladım. Nefesini hemen arkamda hissetmek önceki güne nazaran huzursuz etmişti beni. Belimde duran elini hızla ittim ve üzerimdeki örtüyü açarak zaman kaybetmeden yataktan çıktım. Adımlarım odamın kapısına yöneldiğinde bana anlamayan gözlerle baktığına emindim.

"Ne yapıyorsun sen?" Gıcırdayan yataktan onun da kalktığını anlamıştım.

"Bir şey yapmıyorum. Sadece seninle uyumak istemiyorum." Elim kapı kulpuna gitti ve hafifçe araladım. "Çıkar mısın?"

Yaklaşan adımlarına karşı güçlü tavrımı korudum, heybetli varlığı tam önümde durduğunda düz bakışlarımı karşıma odaklamıştım.

"Sabah kahvaltıda söylediklerim yüzünden mi?"

"Belki o yüzden belki de değil, sadece bir daha seninle uyumayacağım. Şimdi lütfen çık dışarı."

Elini kolumun üzerinde hissetmemle içim ürperse de belli etmedim. "Ya çıkmazsam?"

Benimle oyun mu oynuyordu? Evet benimle oyun oynuyordu.

"O zaman ben çıkarım." Yerimden hareketlendim ancak açtığım kapıdan henüz bir adım bile atmadan kapı çarparak kapatıldı ve sırtım uyguladığı kuvvetle kapının arkasına yaslandı.

"Şimdi aptal aptal konuşmayı bırak ve bana bu davranışın sebebini açıkla."

"Bırak," diye bağırdım ve kolumu onun ellerinden kurtardım. Belki de ilk defa yükseliyordu sesim görünmez suretine karşı, ancak o an içimden başka türlüsü gelmiyordu.

"Hare," dedi öfkesini zorlukla dizginlediğini belli eden bir sesle. "Sabrımı zorluyorsun."

Bir ayağım sinirle yeri döverken işaret parmağımı kaldırıp göğsünün üzerine vurdum birkaç kez.

"O kadar uzun boylu değil, Ateş Bey." Cılız bedenime tezat güçlü çıkan sesime kendim bile inanamadım.

"Başka bir kadınla sarmaş dolaş olduktan sonra bir daha benimle uyuyamazsın, asla!"

"Derdin bu muydu?" dedi sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi.

Bunun beni ilgilendirmediğini düşünüyordu muhtemelen, haklıydı. Ancak kiminle uyuyup uyumayacağım beni ilgilendirirdi.

"Dışarı çık Ateş!" Havaya kalkan elim kapıyı işaret ederken aynı elimin bileğinden yakaladı ve sırtımı yeniden kapıyla buluşturdu. Bu sefer çok daha kabaydı.

"Bırak be-" Cümlemi tamamlayamadan dudaklarımı örten parmağı dizlerimi titretmişti. Alnıma dayadığı alnı ise takatimi sınıyordu.

Yakındı, çok yakındı.

"Hare," diye fısıldadı burnu yanağıma çarparken. O an belimden kavrayıp bedenimi kendi bedenine yaslamasaydı düşebilirdim. Zira burnunun ardından yanağıma sürtünen, etrafı kirli sakallarıyla kaplı dudakları oldu. Dudakları dudaklarıma kayarken soğuk nefesinin benim sıcak nefesimle karışmasına sadece bir adım kalmıştı.

Sadece bir adım...

KIRKINCI BÖLÜM

Nefes almak unutulabilir miydi? Unutmuştum. Dudakları tenimde öylece dururken kalbim bile greve girip durabilirdi. Güçlü kollarının arasında biçare duran bedenim iyiden iyiye küçüldüğünde ise dizlerim titredi. Ancak bu sefer üşüdüğüm için değildi gösterdiğim reaksiyonlar, zira hayatım boyunca yaşamadığım bir heyecanın tam ortasına düşmüştüm. Dudakları usul usul dudaklarıma yaklaştı, kendiliğinden kapanan gözlerim beni yapacağı her şeye mecbur bıraktı.

Elimde olmadan kendimi ona mecbur bırakıyordum.

"Benim sana yaptığımı, sen kendine yapma küçük," diye fısıldadı.

Konuşurken dudağımın sol köşesine çarpan sakalları, sözlerine anlam veremeyişime rağmen bir cevap vermekten aciz kılıyordu beni. Korkuyordum, çünkü konuşursam tenine çarpacaktı dudaklarım.

"Kendini kimseyle kıyaslama." Belimi daha sıkı sardı elleri, bedeninin her ayrıntısını bedenimde hissediyordum ve bunun tarifi imkânsızdı.

"Başkasın."

Kolunu öyle sıkıyordum ki orada tırnaklarımın izinin kalacağından hiç şüphem yoktu. Her sözü uçurumdu benim için ve ben onun uçurumlarından savrulmamak için yine onun dallarına tutunuyordum.

Başkasın, demişti. Bunu sadece söylemişti. Oysa asıl olan

hissetmektir lafının bizzat sahibi kendisiyken beni hissetmekten men eden de yine kendisiydi.

"Korkma." Bir eli yanağıma çıktığında başparmağı usulca elmacık kemiğimin üzerinde dolaştı. Her kelimesinde dudağımın sol çukuruna çarpıyordu kirli sakalları, ama katiyen acıtmıyordu. "Ben sadece gül yığınıyla yetineceğim."

Sözlerine yüklediğim anlamla gözlerim usul usul aralanırken, dudakları tenime sürtünerek boynuma doğru kaydı ve omzumla boynumun sınırında duraksadı. Bu bana taş evde olanları anımsatmıştı.

Burada gül yığını var.

Orada kısa bir süre hareketsiz oyalanan dudakları uzun bir buse bırakarak ayrıldı. En son ona kızıyordum değil mi? Tüm dengelerimi altüst etmek için sadece bir dakikanın kafi olması absürt bir ironiden başka ne olabilirdi ki?

"Adil değil bu yaptığın," diyebildim nihayet konuşmayı başararak. "Hiç değil."

Ufak bir nida döküldü dudaklarından, gülümsemiş miydi? Bilemiyorum, öyle olduğunu hayal ettim kısa bir an.

"Kural ihlali yapıyorum turunçgil, defansını sağlam tutmalısın."

Başımı iki yana salladım. "Kendimi kimseyle bir tutmuyorum Ateş, sorun adını telaffuz dahi etmemi istemediğin o kadınla beni bir tutman. Benzemek benim suçum değil ve hiçbir zaman olmayacak. Evet, dün gece seninle uyudum, bunu ben de istedim ama dün geçmişte kaldı."

Elimi onun öptüğü yere götürüp orada gezdirdim. "İstediğin zaman benimle uyuyamayacağın gibi istediğin zaman beni öpemezsin de."

Omzuma dökülen saçlar ağır ağır arkaya atılırken, "Sana istediğim zaman dokunurum," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Seni istediğim zaman öperim ve buna sen bile mani olamazsın." Tuhaf bir biçimde sözlerinde emirden çok zaruret vardı. Bunu fazlasıyla hissetmek inanılmaz geliyordu. "Senin gibi korkak bir kız bana kafa tutmamalı."

Öyle miydi? Belki de öyleydi. Ezelden beri suskun ve korkak bir kızdım. Mahalle arası oyunlarda diğer çocuklardan dayak yer, çekilip bir köşede ağlardım. Üstelik kıpkırmızı olan tenim düzelene kadar eve gitmez, geç kaldığım için bir de annemden dayak yerdim. Bunun için kimse beni suçlayamazdı ancak şimdi aldığım darbe bedenimden çok ruhuma hükmetmişti. Bu yüzdendi sessiz kalamayışım.

"İhtiyarın sözlerini hatırlıyor musun?" diye sordu bir önceki sorusunu ekarte ederek.

"Her birini hatırlıyorum."

"Ruhlar Şehri'nin bize armağan ettiği nefes bile sahte, damarlarımda akan kan buzla eş değer. Ben bu haldeyken sana çekiliyorum, kabul etmek istemediğim bu his her geçen gün beni içine çekiyor." Duraksadı, söylediği gibi sahte bir nefes gönderdi ciğerlerine. "Nefretim içimde buz tutmuşken senin karşıma çıkman adil değil. Asıl adil olmayan bu işte Hare."

Dudaklarından dökülen kelimeler çığ olup kalbimin üzerine düştü. Saçmalık dediği hissi şimdi bizzat yaşadığını itiraf etmesi dokunuşu kadar yakıcıyken aniden açılan kapıyla girdiğim karmaşadan sıyrıldım. Aramızda şaşkınca gidip gelen bakışlar Derin'e aitti. İki dakika önce gelmediği için içsel bir rahatlama yaşarken "Ateş," dedi hararetli bir sesle.

"Kapı çalma âdetin yok mu senin?"

Ateş'in çıkışına karşı sıkıntılı bir nefes verip, "Affedersin ama Hare'nin odasına girerken kapıyı çalmıyorum, ayrıca söylediklerimi duyunca beni oyaladığın için kendine kızacaksın," dedi.

Onun uzaklaşmasıyla düzene giren nefesim rahatlamamı sağlamıştı. Öte yandan Derin'in söylediklerini merak ettiğim için bedenimi duvardan uzaklaştırarak tüm dikkatimi ona verdim.

"Söyle."

"İhtiyar haber gönderdi az önce, birkaç saat sonra Hare ve seni yanına çağırıyor."

Adını duymamla yaşlı görüntüsü gözlerimin önüne düştü, gerildiğimi hissettim. İhtiyarın yanına her gidişimiz bizi köşeye sıkıştırarak gerçeklerle yüz göz ediyordu.

"Neden çağırmış?"

Derin bize doğru yaklaşıp koyu renk bakışlarını doğrudan Ateş'e odakladı. Tepkilerini tartıyor gibiydi.

"Alya'ya ulaşmış, onunla iletişime geçmiş."

Sözleri aramızda balyoz etkisi yaratırken aklıma ilk gelen ağabeyim oldu. Eğer Alya'ya ulaştıysa Hakan Ağabey'imden de haberi olabilirdi.

"Gidelim, hemen gidelim," dedim Ateş'ten önce davranarak. Öyle heyecanlanmıştım ki. Biliyordum, Ateş de aynı heyecanı kız kardeşinden haber almak için yaşıyordu belli etmese de.

"Şimdi değil Hare, şu an evinde değilmiş. Birkaç saat sonra evinde olacak."

"Peki," dedim omuzlarım düşerken, bir an önce gitmek istiyordum oysa.

"Vakit geldiğinde kapının önünde ol."

Emrinin ardından yanımızdan ayrıldığında Derin'le başbaşa kalmıştık. Onu seviyordum ama aramızda yaşanan sevimsiz diyalogdan sonra birbirimize karşı daha uzaktık.

"Otursana." Eliyle yatağı işaret etti, söylediğini yapıp oturduğumda kendisi de başucumdaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Ne söylüyorsam sen üzülme diye." Lafı dolandırmadan direkt konuya girmesi bakışlarımı kaçırmaya sebep olmuştu.

"Hare, Ateş'i o kadar uzun zamandır tanıyorum ki." Başını iki yana sallayıp burukça gülümsedi. "Ben atmayan kalbimde bir sevgi yeşerttim ve Sezgin'i sevdim. Karşılıksız sevginin en acısını yaşadım. Biliyor musun, çoğu zaman dayanılmazdı."

Gözlerinden bir damla yaş süzülürken içim acıdı, aslında asla benim kötülüğümü istemeyeceğini biliyordum.

"Sezgin ve Izabelle'in sevişme seslerine şahit olurdum," dedi elinin tersiyle gözyaşını bir fazlalıkmış gibi silip atarken. "Gözümün önünde Izabelle'in üzerine nasıl titrediğine şahit olurdum. Dayanılmazdı."

Ona doğru yaklaştım ve elimi kolunun üzerine koydum. "Ama büyüydü."

"Yıllardır Hare, ben onca zaman acı çekerken büyüden habe-

rim yoktu. Evet, şimdi var, Sezgin o lanet cadıdan ayrıldı ama her fırsatta benimle konuşmaya çalışması bir anlam teşkil etmiyor."

Elini elimin üzerine koydu ve ellerimizi kalbinin üzerine götürdü. Hiçbir hareketlilik olmamasını hissetmek, bilmekten çok daha ağırdı.

"Burada kocaman bir heykel vardı. Buzdan bir Sezgin heykeli." Keyiften yoksun bir şekilde gülümsedi. "Sezgin büyünün etkisinden çıktığı gün benimle birlikte oldu. Sonra sırf Izabelle kendine zarar vermek istedi diye onun yanında oldu. İşte o gün heykel tuzla buz oldu Hare."

Ellerimiz serbest kalırken Sezgin'den köşe bucak kaçışına veremediğim anlam bir yön buldu kendine.

"Kendini sana anlatmasına izin vermelisin Derin, bırak yıkılıp dökülen o heykeli toparlasın."

Oturduğu yerden kalktı ve ellerini usulca saçlarının arasından geçirdi.

"Anlatmak istediğim Hare, ben karşılıksız aşkın acısını en dibine kadar atmayan kalbimle hissettim. Sen atan bir kalple buna dayanabilecek misin?"

O kadar emin konuşuyordu ki edeceğim hiçbir inkârın esamesi okunamazdı. Yine de bakışlarımı bir kez daha kaçırdım ve cevap vermekten imtina ettim.

"Lazan'da kıyafet satan birkaç yapı gördüm. Ne tuhaf değil mi? Pravi bu denli solukken Lazan yaşamaya çalışıyor gibi," dedim acemi bir manevrayla konuyu değiştirmek üzere.

"Ruhlar burada var olduğundan beri ihtiyaçları olan her şeyi inşa etmişler, tabii şehrin izin verdiği ölçüde. İlkel dahi olsa ihtiyaçlarımızı karşılayabileceğimiz bir takım yerler varken, kimsenin ayağına dolanmasın diye adaleti sağlayan tek bir yapıya rastlamak mümkün değil. Doğal olarak burada alışkın olduğun o yasalar hüküm sürmüyor. Kimse evlenmez, kimse boşanmaz, kimse işlediği suçun cezasını çekmez ve kimse yargılanmaz." Duraksadı. "Bir kitapçı var burada, pek kimse uğramaz ancak görmeni isterdim."

Ayağa kalkıp dolabıma yöneldim. Çıkardığım koyu renk pantolonun üzerine haki renkli kalın bir kazak buldum. Vakit yaklaşıyordu.

"Göster o halde Derin." Evimdeyken odamda küçük bir kütüphanem vardı ve neredeyse hepsini okumuştum. "Kitap okumayı çok severim."

Giyinmem için arkasını döndüğünde vakit kaybetmeden kıyafetleri üzerime geçirdim.

"Sadece Ateş'ten duymuştum, oraya hiç gitmedim."

Derin'e yaklaşıp onu kendime doğru çevirdim. Kollarımı ona sararken hayatımda ilk kez bir dosta sarılmanın güveni sinmişti üzerime.

"Beraber gitmeye ne dersin?"

Gülümsedi. O da kollarını bana sardığında çok daha iyi hissediyordum.

"Olur, gidelim."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bakışlarım ön camdan yolu arşınlarken azami seviyeye ayarlanmış ısıya rağmen parmak uçlarım buz gibiydi. Sebebi ise şehrin acımasız soğuğundan ziyade gideceğimiz yerin ehemmiyetiydi. Ailemle ilgili en ufak habere öyle açtım ki bedenime yayılan heyecan silsilesine engel olamıyordum.

Bakışlarımı camdan dışarı uzattım. Yine tek bir insan olmayan Pravi'nin kasvetli sokakları kimsesizliğe ev sahipliği yapıyorken, avuç içlerimi birbirine sürterek ellerimi ısıtmaya çalıştım.

"Ateş." Arka koltuktan bakışlarını dikiz aynasına dikti. Derin'in muhtemelen bakışları onunla kesişmişti.

"Hare'ye iğne yapmalıydın, baksana üşüyor."

Dudaklarımı iyi olduğumu söylemek üzere aralamıştım ki Ateş'in cevabı gecikmedi.

"Isıtıcılar arabayı daha fazla ısıtmıyor, bu kadarına dayanabilir. Ayrıca iğneleri mecbur kalmadıkça yapmak istemiyorum, yan etkileri çok fazla."

Haklıydı, o iğneler bedenimi yorgun düşürmekle kalmayıp sürekli uyumamı emrediyordu.

"Zaten ihtiyarın tek göz evinde soba var biliyorsun, yanında oturur gidince. Az kaldı."

Sözleriyle gözlerimin önünden ihtiyarın tek göz, kapısız evi ve eski eşyaları geldi. Boncuk perdeye rağmen, cayır cayır yanan sobaya ihtiyacı olmasa da onun için bir anlamı olmalıydı.

"Neden evinde soba var?" diye sordum hemen yanı başımda oturan Derin'e.

Omuz silkerken, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Tuhaf adam, bazen üzerinde kestane pişiriyor. Seviyor sanırım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken "Kestane mi?" diye sordum. "Burada kestane var mı gerçekten?"

"Tam olarak tadı Dünya'da olanlara benzemese de biz kestane diyoruz. Sever misin?"

Dimağıma akın eden hatıralar kısa bir an, çok kısa bir an gülümsetti. Her sömestr tatilinde yanına gittiğimiz babaannem ve dedem, evleri kaloriferli olmasına rağmen ısrarla soba yakarlardı. Sırf üzerinde kestane pişirmek için ara tatilleri iple çeker, babamın tüm azarlamalarına karşı Helin'le otobüse atladığımız gibi soluğu onların yanında alırdık.

"Sevilmez mi hiç," diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Yok bir şey Derin, daha çok var mı?" derken aslında daha önce iki kez gittiğim yeri soruyordum. O zamanlar böyle uzamamıştı yol. Beklenen ne kadar kayda değer oluyorsa, gidilen yol o kadar uzuyordu.

Nihayet iki katlı ahşap evin önüne yaklaştığımızda bakışlarımı etrafa gezdirdim. Yapıların arası öyle uzaktı ki birbirine en yakın iki evin arası en az iki yüz metreydi. Tüm evlerin camları anlamsızca siyaha boyanmış ve sanki anlaşmışçasına hepsi kirli griydi. Sadece bakmak bile insanın içini ürpertiyordu.

"Derin sen in, Hare'yi ben alacağım."

Derin başıyla Ateş'i onaylayıp, arabanın kapısını açtı ve aşağı indi. Onun hemen arkasından sürücü koltuğunun kapısı da açılıp kapandığında yanıma geldiğini anladım.

"Soğukluk hep aynıdır ama diğer günlere nazaran daha rüzgârlı bir gün," dedi hafif aralık kapıdan. Daha fazla açıklama yapmadan kolumdan tuttu ve aşağı indirdi. Bedenimi kollarını altına alırken "Hızlı ol," direktifiyle koşar adımlarla ahşap eve yöneldik. Normalde onun adımlarına yetişmem mümkün değildi ancak beni öylesine sarıp sarmalamıştı ki kolunun altına sıkıştırılmış bir çantadan farksızdım.

Birlikte çıktığımız merdivenlerin ardından boncuk perdeden içeri girdik. Söylediği gibi beni sobanın yanına iliştirirken kendisi de yanıma bir sandalye çekti. En son gördüğümden beri hiç değişmemişti burası; eski bir koltuk, tam ortaya konumlandırılmış soba, ufak bir tahta masa ve minderler.

"Derin nerede?" diye sordum bakışlarımı gayriihtiyarî boş sandalyeye tırmandırarak.

"Aşağı kattadır, ihtiyarı alıp gelir."

"Aşağı katta ne var ki?"

İçe çekilen derin bir nefesin akabinde yükselen gri dumanlara yoğun sigara kokusu eşlik etti. Buraya ilk geldiğimizde sigarasını görünür yaparak beni köşeye sıkıştırdığı anlar geldi aklıma. Nefes almadan izlerken kendiliğinden hareket eden sigara ve çakmak dilimin tutulmasına sebep olmuştu.

"Alt katta atölyesi ve küçük bir mutfak var, ihtiyar genelde uyumak için çıkar buraya."

"Anladım," dedim gözlerim odanın bir köşesine takılırken, koltuğun yanında küçük bir çuval vardı ve içindeki kestaneler oldukça davetkâr görünüyordu.

"Ateş."

"Hıı."

"Kütüphane varmış şehirde, buraya yakın mı?"

Yüzüme üflediği dumanla öksürük krizine girerken bundan büyük keyif aldığını hissedebiliyordum. Psikopat herif!

"Ruh hastası." Kaşlarımı çatarak bulunduğu konuma doğru söylendim.

"İnkâr etmiyorum," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Bence bana en yakışan hastalık."

Ona cevap vermedim, benimle alay etmesine katlanamıyordum. Hele Nina'ya karşı olan kibar ve sakin konuşmalarından sonra bana edeceği tek sert kelimeye bile tahammülüm kalmamıştı. Ona olan hislerimi bir kenara bırakırsam, her şeyden önce en az Nina kadar suçsuzdum.

"Kitap mı okumak istiyorsun?" diye sordu bir önceki konuşmasına nazaran büyük bir ciddiyetle.

"Evet, değişik bir şeyler okumak istiyorum. Eğer yakındaysa Derin'le birlikte gide-"

"Unut bunu. Ben yanında olmadan bir yere adım atamazsın."

Bunun hoşuma gitmediğini anlaması için tuttuğum nefesimi sıkıntılı bir şekilde geri verdim.

"Hiç oflayıp puflama, ayaklı mıknatıs gibi geziyorsun ortalarda. Nerede bela, orada Hare."

Cümlesini arka plana iten son kelimesiydi, Hare. Karakteristik sesinde yolunu bulan adımı nadir de olsa duyumsamak güzeldi.

"Senin düşmanın o adam." Adını telaffuz etmekten kaçındım. "Benim hiç düşmanım olmadı ki," diye devam ettim.

Oturduğu sandalyeden bana doğru eğildiğini saç diplerimde şekillenen nefesinden hissedebiliyordum.

"Kim olduğu hiç önemli değil, tehlikedesin. O yüzden yanımdan ayrılmıyorsun."

Onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım. "Sen götür o zaman bizi, kütüphaneyi görmek istiyorum."

Parmakları saçlarımı bulduğunda şakaklarıma dökülen ince turuncu bir tutam parmaklarına dolandı.

"Burada yazılan satırların ilgini çekebileceğini pek sanmıyorum, turunçgil."

Elimi usulca kaldırıp saç tutamımı doladığı parmağını tuttum. Parmaklarımız arasında kalan saç tellerinden artakalan boşlukta, soğuk tenini avuç içlerimde hissetmek kalp ritmimle oynamaya yetmişti.

"Bunu bilemezsin, emin konuşma Sayın Karan." Ellerimiz usulca aşağı kayarken tutam serbest kaldı. Sadece iki parmağı avucumun içinde kalakalmıştı. "Hem senin odanda çok sayıda kitap var, senin ilgini çekiyorsa pekâlâ benim de çekebilir."

"Bir ruh diğer ruhun yazdıklarını anlayabilir. Sen kanlı canlı bir insansın, bu farklı unutma."

Neyi anlamayacağımı düşünüyordu ki ya da içinde neleri biriktiriyordu? Sorsam anlatır mıydı? Anlatmazdı. Ancak anlatmak mecburiyetinde kalabilirdi.

"Seninle yarım kalmış bir oyunumuz var."

Avucumdan sıyrılan elleri ağır ağır bileğime süzüldü. Başparmağı bileğimin iç kısmında dururken, atan nabzım parmak uçlarına hükmediyordu.

"Unutmadım, oynayacağız."

Birbirine çarpan boncuklarla ellerimiz birbirinden hızla uzaklaştı. Önden içeri giren Derin ve ihtiyardı, fakat hemen arkalarında daha önce görmediğim yaşlı bir adam vardı. Derin koluna girdiği ihtiyarı koltuğun başköşesine oturduğunda, en az ihtiyar kadar yaşlı olmasına rağmen dinç hareketlerle içeri giren yaşlı adam tam karşıma oturdu. Uzun, beyaz saçları ortadan ayrılmıştı ve bedeni uzun ince bir yapıya sahipti. Maviye çalan grimsi gözlerini doğrudan üzerime kilitlendiğinde rahatsızlık duyarak göz kontağımızı bozdum ve yeniden kestane çuvalına baktım.

"Derin." İhtiyar, yaşlı sesiyle seslendiği Derin'e kestaneleri işaret etti. "Çiz ve sobanın üzerine koy."

Derin ihtiyarın lafını ikiletmeden kestanelerin üzerini çizerek sobanın üzerine yerleştirmeye başladı.

"Sabrım yok ihtiyar, biliyorsun değil mi?"

Yeşil gözlerinin etrafını çerçeveleyen derin çizgiler daha da belirginleşmişti. Bu yaşta nasıl bir ölüme tabi tutulmuştu ki bu şehre gelmişti diye düşünmeden edemedim.

"Biliyorum evlat, lakin muhatabın ben değilim." Bu sefer eliyle yanındaki adamı işaret etti. "Ivan, kız kardeşinle konuşan Ivan."

"Kim bu adam?"

"O bir kâhin, aynı zamanda çok eski dostumdur."

Kâhin olduğunu öğrendiğim adamın gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmaması beni tedirgin etti. Üstelik kâhin kelimesinin anlamını dahi tam olarak bilmiyordum, izlediğim filmlerden çağrışım yapıyordu sadece.

"Kâhin mi? İyice bunadın sen."

Kâhin olduğu söylenen adam başını havaya kaldırarak tok bir kahkaha attı, şaşkınlıkla olduğum yere sinmekten alıkoyamadım kendimi.

"Dün konuştuğum kız, neydi adı? Hah! Alya." Gözleriyle hemen yanımdaki boş görünen, aslında fazlasıyla dolu olan sandalyeyi işaret etti. "Bu genç adamın kız kardeşi mi?"

Sandalye sertçe itildiğinde çıkardığı rahatsız edici sesle yüzümü buruşturdum. Derin ise her zamanki mimiksiz ifadesiyle olanları izliyordu.

"Sen Alya'yla mı konuştun?"

Sandalye yere düştü. Ateş ayağa kalktı. Adım sesleri kâhinin tam önünde biterken adamın maviye çalan gri gözler yukarı tırmandı.

"Evet, senin o kaçık kız kardeşinin ruhuyla konuştum."

"Kardeşim hakkında düzgün konuşmazsan yaşına falan bak-"

Kâhin ani bir atakla ayağa kalktı ve dudaklarımı birbirine bastırırken yüzündeki kırışık olmayan tek bir nokta yoktu. Aslında korku filmlerinden fırlamış gibiydi, onunla yalnız olsaydık hiç şüphesiz düşüp bayılmam kaçınılmaz olurdu.

"Senin kardeşin sadece bir kaçık değil aynı zamanda bencil bir kız!"

Tok sesinden dökülen cümlelerin Ateş'in öfkesini perçinlediğinin bilincindeydim ancak bu, kâhinin zerre umurunda gibi görünmüyordu.

"Onunla nasıl konuştun, sana ne söyledi?"

"Sana söyledim," dedi tekrar yerine otururken. "Ona düşünce gücüyle ulaştım. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte ruhlarımızı sınırda buluşturduk. Ne söylediğine gelince..."

Ellerini sakallarına götürüp ovalamaya başladı. Bakışlarım adamın dudaklarına kaymış, pürdikkat sarf edeceği en ufak kelimeyi bile yakalamaya çalışıyordum.

"Geri gelmeyecek." Bakışlarıyla beni işaret etti. "Bu kızın ağabeyiyle evlenmiş ve orada mutlu olduğunu söyledi. Boğazında sadece bizlerin görebileceği kırmızı bir ışık vardı. Bu bir büyüye tabi olduğunun simgesidir." Duraksadı, gözleri kısılırken birkaç kez öksürerek boğazını temizledi. "Bağlama büyüsü."

Büyü! Hakan Ağabey'ime büyü yapmıştı. Bunu biliyordum ancak kabul edemiyordum. Ağabeyimin çocukluk aşkı Yasemin'i tek seferde silerek Alya'yla evlenmesinin başka izahı olamazdı.

"Ah Alya!" Ateş'in duvara geçirdiği yumruk öfkesinin dışa vurumuydu. Peki ya ben? Ben nasıl içimdeki öfkeyi, suçluluk duygusunu kusacaktım.

"Bir şey daha söyledi kız kardeşin."

Yere düşürdüğüm bakışlarım yeniden kâhinin çehresine tırmandı.

"Ne söyledi?" diye sordu Ateş, öfkesinin arşa tırmandırdığını belli eden sesiyle.

"Hare'nin bir suçu olmadığını ve onu geçmişindeki kadınla bir tutmamanı söyledi."

Sessizlik, kısa bir an kimse konuşmadı.

"Onunla konuşmak istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Kâhinin söylediklerini duymamayı seçerek kendi çıkarları doğrultusunda bir talepte bulunmasıyla, kâhinin yaşlı dudaklarına manidar bir gülümseme peyda oldu.

"Kâhin olan benim genç adam, bu mümkün değil. Dostum bahsetti," dedi gözleriyle ihtiyarı göstererek. "Dünyaya gitmene yüz elli gün kalmış, kardeşini sınıra çekmeyi başarırsan bu kızı öl-"

"Tamam." Kâhinin sözlerini bıçak gibi keserken bir iki adımla yanıma geldi ve kolumdan tutarak ayağa kaldırdı.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa biz gidiyoruz."

Kâhin ağır hareketlerle ayağa kalktı ve nevi şahsına münhasır hareketlerle yanımıza ulaştı. Gözleri yine yüzümdeydi, bu sefer bakışlarımı kaçırmadım.

"Yaklaş kızım," dediğinde ona doğru atmak üzereydim ki Ateş kolumdan geri çekti.

"Ne istiyorsun ondan?"

Kâhin memnuniyetsiz bakışlarını ihtiyara çevirdi, kısa bir süre sükût diliyle anlaştıklarında ihtiyar konuştu.

"Ona güvenebilirsin Ateş. Bilgisi ve hisleri benden çok daha kuvvetlidir."

Ateş'in yutkunduğunu duyumsadım, ardından iri parmaklarının kolumdaki sahiplenici tutuşu azaldı ve yok oldu. Yarım kalan fiilimi gerçekleştirerek bana nedensiz bir güven aşılayan kâhine yaklaştım. Tedirgindim ancak bir o kadar da gerçekleştireceği eylemi merak ediyordum.

"Sakin ol." Elini usul usul kaldırdı ve enseme yerleştirdi. So-

ğuktu, ürpermeme mani olamadım. Başparmağı nabzımı bulduğunda, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı.

"Yaşayan bir insana dokunmayalı yüzyıllar oluyor." Ak kirpikleri birbiriyle buluştu, ensemden boynuma uzanan elleri orayı acıtacak kadar sıktı. Dudaklarımı ısırdım, sesimi çıkartamadım.

"Hisleriniz güçlenmiş." Kapalı gözlerinin ardında bir ayna var gibiydi. "Ve daha da güçlenecek. Sakın birbirinize karışmayın, bu çok tehlikeli olur."

Sözlerinden çıkardığım anlamla yanaklarım yanarken, bir an önce oradan gitmeyi diledim. Bu çok saçmaydı, böyle bir şey asla olamazdı.

"Son bir şey," diye devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. Daha ne diyebilirdi ki? "O adam Hare'yi istiyor, hastalıklı aşk sinsi bir yılanın zehri gibi tüm bedenini sarmış." Duraksadı. "Damir Novak," dedi kaşlarını çatarken.

Adını duyumsamamla yay gibi gerilen bedenim beni hızla kâhinden uzaklaştırdı. Havada kalan eliyle birlikte gözleri aniden açıldı. Kıpkırmızıydı.

"Kes saçmalamayı," diye bağırdı Ateş, ardından belimi saran kolları beni çıkışa sürükledi. Merdivenleri inerken kâhinin arkamızdan söyledikleri çok daha korkunçtu.

"Gelecek. Damir Novak, o kızı almak için gelecek."

***

Süratle giden arabanın rotası belli değildi. Dakikalardır engebeli yolları arşınlıyor, keskin virajları dönüyor ve çoğu zaman aynı sokaklardan geçiyorduk. Aracın bağıran sesi aramızda mesken tutan sessizlikle karışırken, bizim çıtımız çıkmıyordu. Öfkeliydi, öfkesini tüm hücrelerimde hissedebileceğim kadar öfkeliydi.

Kâhinin sözleri zihnimi kemirse de onun yanı başımdaki varlığı korkuya okkalı bir tekme savuruyordu. Bana asıl zararı onun vereceğini bildiğim halde heybetli varlığına sığınmaktan vazgeçemiyordum.

"Ateş midem bulanmaya başladı."

Beni duymadı.

"Ateş, dur lütfen."

Keskin bir viraj daha döndü.

Elimi mideme götürüp bastırdım.

"Bak, senin yanındayken Damir ba-"

Araba ani bir atakla durduğunda, bedenimi savrulmaktan kurtaran yine onun yakıcı tutuşuydu. Belime kayan iri parmakları bedenimi ona yaklaştırdı. Öyle sert tutuyordu ki belimi parmaklarının izi süslemişti. Öfkeli nefesi yüzümü yalarken destek almak için omzuna tutundum.

"Seni vermem!"

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir ifade vardı. Beklemediğim bir şey yaptı o an. Boşta kalan eli saçlarımı buldu ve başımı göğsüne bastırdı. Kokusu dalga dalga kalbimin kıyılarına vurduğunda bir kez daha konuştu.

"Sen bana aitsin. Kimse, hiç kimse alamaz."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Anahtarı kapı kilidine taktığında bir türlü çeviremedi genç kadın. Yıllardır bu anahtarla açıyordu oysa evinin kapısını. Sinirlendi, zaten sabırlı bir mizacı yoktu. Anahtarı çıkardı ve tekrar takıp çevirmeyi denedi, olmuyordu işte. Topuğunu yere vurarak ellerini koyu renk saçlarının arasından geçirdi.

"Siktir ya!" Dudaklarına nadiren uğrayan küfürlü kelimelerin devamı geliyordu ki kapı usulca açıldı.

Görüş açısına giren sima Sezgin'den başkası değildi. Şaşkınlıkla dudakları aralandı.

"Ne işin var senin burada?"

Sezgin kapıyı tamamen açtı ve geçmesi için Derin'e yol verdi. Yaşadığı ilk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra içeri geçen kadının dikkatine kapının arkasındaki anahtar takılı kaldı. Bu yüzden açamamıştı.

"Bakma öyle, sana kapıyı kendim açmak için anahtarı kapının arkasında bıraktım."

Derin, yüreğine vuran heyecan dalgasını göstermemeye çalışarak salona geçti. Çantasını tekli koltuğa bırakıp Sezgin'e döndü. İhtiyarın evinde, kâhinin söylediklerinden mütevellit fazlasıyla gergindi.

"Burada olduğunu bilseydim gelmezdim. Hatta bu kısımda olduğunu bilseydim Lazan'a dahi geçmez, Pravi'de kalırdım."

Sezgin sıkıntıyla nefes verdi. Derin'in kendisini görmezden gelmesine katlanamıyordu. Öfkesinin geçmesi için onu bir süre

kendi halinde bırakmıştı ancak artık gözünün önündeyken ona dokunamamak dayanılmaz bir hal alıyordu.

Sezgin'den bir cevap alamayınca daha fazla orada durmak istemediğini fark etti genç kadın. Koltuktan çantasını aldı ve yürümeye başladı.

"Ben gidiyorum."

Sezgin salonun girişinde duruyordu, yanından geçip gitmeye kalkan kadını kolundan yakalayarak yeniden içeri soktu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, kendine gel."

"Ben kendimdeyim, hem de hiç olmadığım kadar Derin."

Adımlarının rotası Derin'i bulurken, genç kadın geri geri gitmeye başladı ve klişe son gerçekleşip sırtı duvarla buluştu. Bedenler birbirine değdiğinde adımlar durdu.

"Uzak dur Sez-"

"Duramıyorum," diye kesti genç adam. Açık kahve gözleri kadının güzel yüzündeki donuk ifadesini arşınladı bir süre. Sonra hep bu yüzü görmek istediğini düşündü, hep bu bedene dokunmak istediğini...

"Affet beni," dedi bu sefer, alnını Derin'in alnına dayarken. "Yıllardır sarhoşmuşum da daha yeni ayılmışım gibi hissediyorum."

Derin ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bilemiyordu. Ona kızgındı, dahası kırgındı. Ancak yıllardır hasret olduğu koku bu denli yakınken nasıl kendinden uzaklaştırabilirdi ki?

"Sezgin, lütfen."

Genç adam kollarını Derin'in ince beline sardı. Başını usulca boynuna yaklaştırıp kokusunu içine çekti ve ardından oraya uzun bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum Derin."

Kulağına fısıldanan sözlerle nutku tutuldu kadının, dudakları usulca kıvrılırken gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Yemin ederim, çok seviyorum," dedi adam bu kez, kadının gözlerinin içine bakarak. Sonra yanağına doğru süzülen o tek damlaya dudaklarını bastırdı.

Derin ona bir cevap veremedi. Daha önce hiç bu kadar heye-

canlandığını hatırlamıyordu. Küçük yaşta görücü usulüyle evlendirildiği için aşkı öldükten sonra tatmıştı. Kendisine aşkla bakan adama ilk kez içten bir şekilde gülümsedi ve parmak uçlarında yükselip dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı.

Sezgin bunu bekliyormuş gibi daha bir sardı kadının belini, onu usul usul öperken. Derin bu sefer korkusuzca öptü hep hayal ettiği dudakları. Bir eli adamın ensesine doğru süzüldüğünde onu kendisine bastırıp tutkuyla dudaklarını emmeye başladı. Ruhlar Şehri'ne geldiğinden beri hep bu anı hayal etmişti, şimdi hiçbir şey umurunda değildi.

Eli usulca adamın gömleğine giderken sarsak hareketlerle adamın düğmelerini açmaya başladı. Tutkuyla birbirini sömüren dudakların soluklanmak için ayrılmasını fırsat bilen Sezgin, dudaklarını kadının boynuna indirdi. Nazik olmaya çalışıyordu ama kendini zor zapt ediyordu. Oraya bıraktığı buseler küçük ısırıklara dönüştüğünde, Derin dudaklarından dökülen inlemelere mani olamadı.

Siyah gömlek Sezgin'in geniş omuzlarından sıyrıldı ve ahşap zemindeki yer buldu. Hemen ardından, Derin'in ekru elbisesi tek hareketle sıyrılarak gömlekle aynı kaderi paylaştı. Sezgin yeniden belini kavradığı kadını kucağına aldı. Beline dolanan bacaklar eşliğinde sarsak adımlarla salonun dışına yöneldi.

Sezgin kendi odasına girmeyi tek bir an bile düşünmedi. Öyle ya da böyle, o odada Izabelle'le yaşanmışlıkları vardı. Derin'in küçük odasına girdiğinde kadının sırtını soğuk çarşaflarla buluşturdu ve kendi bedenini onun üzerine sererken bir kez daha fısıldadı.

"Seni seviyorum balım."

Adamdan duyduğu güzel sözler karşısında bir kez daha gülümsedi Derin ve bu sefer karşılık vermekten geri kalmadı.

"Seni seviyorum."

Kadın, ruhunu örseleyen tüm acılardan adamın dokunuşlarıyla soyutlandı.

Derin'in soğuk dokunuşlarını çıplak teninde hissettikçe ona sahip olma isteğine daha fazla karşı koyamıyordu.

"Çok istiyorum seni Derin," derken dudakları kadının gerdanına indi. Sırtındaki dokunuşlar yerini etine batan tırnaklara bırakırken, adam isteğinin karşılığını almıştı.

Daha fazla beklemediler.

Aralarına giren kıyafet parçaları ağır ağır, sırayla yeri boyladı. Adam kadının her bir noktasını namütenahi bir arzu ve şehvetle öptü. Derin pelte olmuş zihniyle adamın altında kıvranırken, adam yaşamadan kaybettiği her bir anına lanetler yağdırdı. Tutku dolu dokunuşları, sevişen kelimeler tamamladı. En kuvvetli büyü olan aşkla birbirlerine karıştıklarında bir an olsun tereddüt etmediler.

***

Zar zor uyuduğum birkaç saatlik uykunun ardından gözlerimi yeni bir güne araladım. Alacakaranlık hava rutinleşmiş basıklığıyla şehirde hükmünü sürdürürken, uykusuz gözlerimi ovaladım. Buraya geldiğimden beri içli dışlı olduğum uykuyla önceki gece aramız açılmıştı. Zira uykunun zifiri kollarına atılmak için ne yana dönsem de kalbimde yankı bulmuştu Ateş'in yakıcı sözleri.

Sen bana aitsin, kimseye vermem...

Dudaklarından dökülemeyenlere bir anlam yükleyemedim önce, afalladım. Ancak daha sonra dimağıma Damir'le aralarında liderlik gibi bir çekişme olabileceği olasılığı düştü. Ateş için "nefretinin öteki eşi" sıfatından yeni yeni sıyrılıyordum. Henüz Hare olamadan hırslı bir çekişmeye dönüşemezdim.

Bu kabul edilemezdi.

Düşüncelerimi bölen kuvvetli sesle birlikte refleks olarak hızla yataktan doğruldum. Neydi bu şimdi? Oturduğum yerden pijamalarımı üzerimden çıkardım ve dolaba yöneldim. Kahverengi bir tayt ve bordo yün kazaktan başka temiz kıyafet kalmamıştı. Zaten Derin'e ait olan üç beş parça kıyafeti de neredeyse her gün yıkayıp tekrar giyiyordum. Sık sık daha fazlasını getirmeyi teklif etmesine rağmen yeterince yük olduğum için kabul etmiyordum. Odamdan çıkar çıkmaz banyoya ilerledim ve sepetteki tüm kıyafetleri teker teker yıkadım. Çitilemekten parmaklarım acısa da

hepsi tertemiz olmuşlardı. Yüzümü de yıkadıktan sonra saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapıp banyodan çıktım. Koridorda hızlanan adımlarım salona yaklaştıkça sesler artıyordu.

Balyoz sesinden bir yerlerin kırıldığını tahmin etmiştim fakat bunun dış kapının hemen üzeri olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ahşap merdivene tırmanan adam büyük bir ciddiyetle duvara koca bir delik açıyordu. Varlığını yakınlarımda hissettiğim Ateş'in olduğu yöne doğru döndüğümde önce ne söyleyeceğimi bilemedim. Önceki gün arabada söylediklerinden beri hiç konuşmamıştık. Eve gelir gelmez de odama kapanmıştım zaten.

"Neler oluyor burada?" diye sordum nihayet ağzımı açarak. Adım sesleri şöminenin önünden salonun ortasında duran varlığıma doğru yaklaştı.

"Çalışma var."

"Onu görüyorum. Ne çalışması?"

Hemen yanımda bittiğinde ne tarafa bakacağımı bilemedim. Bu çok tuhaftı. Onun bana olan bedensel yakınlığı avuç içlerimdeki kıvılcımı ateşliyordu. Avuç içlerim terliyordu.

"Bitince görürsün," derken sesi her zamanki soğukluğunu barındırıyordu.

Dengesizdi bu adam.

Çehreme memnuniyetsiz bir ifade yerleştirirken, koltuğa ilerleyeceğim sırada iki adam kapıda belirdi. İçeriye bir şey taşıyorlardı. Ne olduğunu anlamak için yaklaşmalarını bekledim ve salonun tam ortasına konumlandırdıkları sobayı görünce dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"A-ateş." Kekelememe engel olamamıştım. Onun benim için böyle bir şey yapacağını asla tahmin edemezdim.

"Sevineceğini düşünmüştüm." Bana doğru attığı adımla birlikte aramızda mesafe kalmadı. Bakışlarım sobada kalakalmışken, çenemde soğuk parmaklarını hissettim. Hafifçe yukarı kaldırıp göremediğim çehresine bakmaya zorladı beni.

"Sevinmedin mi yoksa?"

O an bakışlarım görünmez suretinden ayrıldı ve sobanın yanına bırakılan bir çuval kestaneye takıldı. Gülümsememe engel

olamadım. O an mavilerinin yüzümü araştırdığından hiç şüphem yoktu. Bir kez daha kelimeleri rezil etmemek için ağzımı açmadım. Onun yerine parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim Ateş, çok teşekkür ederim."

Boynundan ciğerlerime sızan acı kahve kokusunun kurbanı ona çekilen biçare kalbimdi. İstemsizce kapandı gözlerim. Belimi saran kollarındaki tereddüdü iliklerime kadar hissetsem de ona sarılmaktan imtina etmedim. Ona sarılmak, buzdan bir dağa sarılmakla eş değerdi ama hissettirdikleri azgın bir volkanın lavları kadar yakıcıydı.

"Isıtıcıların maliyeti fazlaydı. Bir de bunu deneyelim dedim."

Sözleriyle dudaklarımdan keyifli bir kıkırtı döküldüğünde, belimi saran kollarının kasıldığını hissettim. Ardından elleri omuzlarıma çıktı ve usulca beni kendinden uzaklaştırdı.

"Sülük gibi yapıştın."

Bakışlarımın hemen sobaya ve hemen yanındaki kestanelere takılmasıyla yüzümdeki keyifli ifade perçinlendi.

"Demek ısıtıcıların maliyeti fazla." Parmağımla kestane çuvalını işaret ettim. "Onları neden aldın peki?"

Bana doğru bir adım attığında bedeninin benimkini itmesiyle zorunlu olarak bir adım geri gittim. Soğuk nefesi saç diplerimde esiyordu yine.

"Beni pişman etme turunçgil."

Onun karşısında daha fazla saf gibi gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Adamlar sobanın borularını takarken biri daha gürültüyle içeri girdi. Her iki kolunun altında büyükçe minderler vardı ve hemen sobanın yanı başına bıraktı onları.

"Dün ihtiyarın evinde kestanelere nasıl baktığını gördüm."

Sen beni mi gözetliyorsun, diye sormak istedim ama tersleyeceğini bildiğim için ağzımı dahi açmadım.

"Bundan sonra bana sarmak yerine onlarla oyalanırsın işte."

Cümlesinin bitiminde arkasını döndü, uzaklaşacağı sırada kolunu kavrayan ellerimle heybetli bedenini tekrar kendime doğru

çevirdim. Söylemese de tüm bunları benim için yaptığının farkındaydım. Kendimi tutamadım ve bu sefer bir kedi gibi göğsüne sinen ben oldum.

"Teşekkür ederim Ateş."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Buraya geldiğimden beri bedenimi çevreleyen kasvetli duygulardan ilk kez soyutlanmış gibiydim. Ruhumda oluşan artçı depremlerin çatlak izleri omurgamda hâlâ tazeliğini koruyordu ancak bilhassa onun tarafından değer görmek asla isim veremediğim o duygularımı arşa taşımıştı. Dudaklarından bunu gösterecek tek bir kelime duygularıma intihal etmese de, bazı zamanlar eylemler söylemleri yerle yeksan ederdi.

Tam olarak o zamanlardan birinde, cayır cayır yanan sobanın hemen dibine sinmiştim. Üzerinde cızırdayan kestaneler kabaran iştahıma görsel şölen sunarken, geldiğimden beri çoğu zaman ölüm sessizliğinin hâkim olduğu büyük salonu dolduran kestanelerin pişerken çıkardığı cızırdama sesleri nerede olduğumu bir nebze olsun unutturmuştu.

Daldığım düşüncelerden kapının tokmak sesiyle sıyrıldım. Ateş gelen haber sonrası sobayı kuran adamlarla birlikte saatler önce çıkmıştı ve kapıya beni korumaları için birkaç adam dikmeyi ihmal etmemişti. Buna rağmen kapıya benim bakmam tehlikeli olsa da kulağımın aşina olduğu sesi duyumsamamla usulca yerimden kalktım ve kapıya ilerledim.

"Hadi Hare," derken sesi aceleci geliyordu Derin'in. Onu daha fazla bekletmemek adına seri bir şekilde kilidi çevirdim. Kapıyı açar açmaz içeriye girdiğinde farklı tavırları dikkatimden kaçmadı, eli ayağına dolanmış gibiydi salonun ortasına adımlarken. Üzerindeki siyah hırkayı çıkarıp koltuğa bıraktığı sırada saliselik

sobaya kayan bakışları tekrar bana döndü. Anında çatılan ince kaşlarına şaşkın bir ifade eşlik ederken usulca tekrar sobaya baktı.

"Yok artık."

"Ne oldu?" Anlamazdan gelerek görülmeye değer şaşkınlığını keyifle izledim.

"Adama bak soba almış. Söylesene ne yaptın sen Ateş'e?"

Gülümseyerek sobanın yanına geri döndüm ve tekrar minderin üzerine oturdum.

"Bir şey yapmadım. Sabah uyandığımda her şey hazırdı. Ateş ısıtıcılarının maliyetinin fazla olduğunu söylüyordu bir ara ama..."

Alaycı bir kahkaha attığında bu sefer kaşlarımı çatarak baktım ona. Komik bir şey mi söylemiştim?

"Hare, saf mısın kızım sen? Şehrin lideri olarak tüm bunlara bir bedel ödediğini düşünmüyorsun herhalde. Ateş seni yemiş."

Derin böyle söyleyince kendimi gerçek anlamda saf gibi hissettim. Sanırım Ateş'in ağzından çıkan her söze koşulsuzca inanmamalıydım.

"Kestaneler nefis görünüyor," demesiyle pişen kestaneleri maşayla şöyle bir çevirdim ve piştiğinden emin olduklarımı tabağa almaya başladım. Derin ise boşluğa dalan gözleriyle bir şeyler tartıyor gibiydi.

"İyi ama Ateş böyle bir şeyi neden yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, belki de bana acıyordur. Son günlerimde mutlu olmamı istiyordur."

Küçük adımlarla gelip yanıma çöktü. Kestanelerin sıcak olmasına aldırmadan bir tanesini açıp ağzına attı.

"Böyle düşünme."

"Yüksek bir olasılığı söylüyorum Derin," derken bu konuyu uzatmak istemediğimi fark ettim. "Bu arada, kapıyı benim açacağımı nereden bildin?"

"Seninle ilk karşılaştığımız evi hatırlıyor musun? Orası Sezgin'in bizimle yaşamaya başlamadan önce kaldığı yer, sabaha karşı bir yangın çıkmış. Sezgin haberi alır almaz apar topar çıktı evden, çıkarken Ateş'e haber vermesi için birini gönderdiğini duydum. Sanırım şüphelendikleri bir şey var."

Yaptığı uzun konuşmanın arasından bilhassa cımbızla çektiğim detayı sormadan edemedim.

"Sezgin'le aynı evde mi kaldınız?"

Dudaklarını aralarken sanki içinde tutamadığı bir şeyler vardı. Avuçlarını birbirine sürttü ve koyu kahve gözlerini yüzüme dikti.

"Ben aslında bu yüzden geldim. Birilerine anlatmazsam patlayabilirim." Onu ilk kez böylesine heyecanlı, belki de mutlu görüyordum.

"Biz Sezgin'le sanırım sevgiliyiz."

Harelerini mesken tutan donukluk çok kısa bir an parlar gibi oldu. Benim yüzüme yayılan gülümseme ise hiç şüphesiz en az onunki kadar gerçekçiydi. Zira şu kısacık zaman diliminde fazlasıyla benimsemiştim Derin'i.

"Bu muhteşem bir şey, senin adına çok sevindim."

Direkt gözlerimin içine bakarak, henüz kendisinin bile inanamadığı fiil ve duyguları benimle paylaşırken sanki tekrar yaşıyordu. "Beni sevdiğini söyledi."

"Peki sonra?" Muzip bir edayla sorduğum soruya ince kaşlarından tekini havaya dikerek cevap verdi.

"Sonrası malum." Gözlerini kapattığında serçe alt dudağını dişledi. Neler hayal ettiğini idrak edebilmek bile utanmama yetmişti o an için.

Anlatmaya devam ederken, pürdikkat onu dinliyordum ki sohbetimizi dış kapıdan gelen anahtar sesi böldü. İstemsizce gülümsemem çehremde donmuş, gerilmiştim. Derin'le en son bu evde yalnız kaldığımızda yaşananlar aklıma geldikçe tüylerimin ürpermesine mani olamıyordum.

"Sakin ol, Ateş ve Sezgin olmalı."

Tedirginliğimi fark etmiş olacak ki elini koluma koydu ve usulca sıvazladı. Çok geçmeden içeri giren Sezgin ve Ateş'in yaklaşan suretinin derin hissiyatıyla rahat bir nefes aldım. O yanımda olmadığı zamanlarda kendimi diken üstündeymişim gibi hissediyordum.

"Sezgin, bir sonuca ulaşabildiniz mi? Nasıl çıkmış yangın?"

Sezgin arkasını kontrol ettikten sonra yanımıza geldiğinde eğildi ve Derin'in saçlarının arasına bir öpücük bıraktı.

"Kundaklama olduğu kesin, ama kimin yaptığı muamma."

Derin'le birbirimize baktık. İkimizin de zihnine düşen isimler hiç şüphesiz birbirine tezattı.

"Damir olabilir," dedi düşüncesini kelimelere dökerek.

"Bence Izabelle," dedim kesin bir dille.

Ardından büyük adım sesleri yaklaştı ve oturduğumuz minderlerin hemen dibinde son buldu. Kokusunun ciğerlerime usul usul dolması ve saç diplerimin karıncalanmaya başlaması yaklaştığına işaretti. Tabakta duran kestanelerin birkaçı eksilirken nefesi kulağımın kıvrımlarında esti.

"Damir'in işi olamayacak kadar amatörce kundaklanmış. Yani tahminin doğru olabilir küçük."

Evet, doğru olabilirdi, ama Sezgin'in iki yana salladığı kafası tahminime ihtimal vermediğinin teminatıydı.

"Sanmıyorum, bu kadarını yapmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sezgin'in eski sevgilisine toz konduramaması alenen dokunmuştu Derin'e.

"Emin olmak değil, sadece bana ait olan bir şeye neden zarar vermek istesin ki?"

Aralarındaki bakışma manidar bir hal aldığında bir kez daha kendimi tutamadım ve Ateş'in varlığını unutarak konuştum.

"Belki ilişkinizi öğrenmiştir."

Ortamı tedirgin bir sükût istila etti, Sezgin ve Derin'in bakışları hemen yanı başımdaki Ateş'in konumuna kilitlendi. İşte o an anladım ki potun kralını kırmıştım.

"Anlamıştım sizin bir boklar çevirdiğinizi."

Derin'e özür dileyen bakışlarımı gönderirken, "Söyleyecektik Ateş," dedi Sezgin mahcup bir ifadeyle.

"Kaç yüzyıl sonra mesela?"

Derin bu kez sözü Sezgin'e bırakmadı. "Daha çok yeni zaten. Hare çenesini tutabilseydi Sezgin bugün sana söyleyecekti."

Mahcup bakışlarım yere düştü. Bazen konuşmadan evvel düşünmeyi unutuyordum. Ağzımı açıp özür dileyecekken Ateş'in parmaklarını omzumda hissettim.

"Kalk hadi gidiyoruz." Anlamayan gözlerimi yanımda dikilen görünmez suretine diktim.

Alacağım cevabı bile bile, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Verdiği cevap ise tabii ki şaşırtmamıştı.

"Gidince görürsün."

Vücut ısımı korumak için bu defa ihmal etmediği iğnemi yaptığında dışarıda işimizin uzun olduğunu anladım. Arabaya bindikten sonra Lazan'a çevrilen rotamız da bunu tasdikler nitelikteydi. Tek kelime edilmeyen bir saati geçkin süre zarfında daha fazla dayanamayarak "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum.

"Bir dakika daha konuşmasaydın çatlardın değil mi?"

"Yola çıkalı bir saati geçti ve burayı sevmediğin halde Lazan'a geldik." İşaret parmağımla solgun ama yaşamaya çalışan kenti ve kalabalık topluluğu gösterdim. "Neden geldik?"

Vermediği cevabı takip eden sayılı saniyeler sonunda arabayı yolun kenarına park etti. Bakışlarımı cama çevirip durduğumuz yere baktım. Ufak yapılardan kimisinde insanlar yemek yerken, kimisinin önü kıyafet doluydu. Çeşitli mekânların önünde oluşan küçük insan topluluklarına ev sahipliği yapan bir sokaktaydık. Belki kısa bir an kendimi dünyada hissettiysem de, burası dünya olmayacak kadar soğuk ve hareketsizdi. İnsanlar gülmüyorlardı, yapıların canlı bir rengi yoktu, en önemlisi hiç çocuk yoktu.

Haftalardır çocuk yüzü görmemiştim.

"Burada neden hiç çocuk yok?" diye sordum sürücü koltuğuna doğru.

"On sekiz yaşından küçüklerin girmesi yasak desem inanacak mısın?" Alaycı tutumu karşısında düşen yüzümü tekrar cama çevirdim.

"Sana soru sorduğum için suçlu olan benim Ateş!" Biten sözlerimin akabinde açtığım kapıdan indim ve onu beklemeden rasgele bir yöne yürümeye başladım.

Benimle alay etmesinden hoşlanmıyordum ve o bunu çok sık yapıyordu. Peşimden gelip gelmemesini umursamadan yürümeye devam ettim. Çok geçmeden kolumu saran parmakları, adımlarımı az önce gördüğüm kalabalık sokağa çevirdi.

"Sana bensiz bir yere gitmeyeceksin dediğimi hatırlıyorum."

"Sensiz gitmiyorum ki, bak yanımdasın işte."

"Peşinden geleceğime eminsin yani."

Bu sefer yüzüme alaycı ifadeyi yerleştiren ben oldum ve adımlarım, kıyafetlerle dolu ahşap, tek katlı bir yapının önünde dururken ona döndüm.

"Adım gibi eminim."

"Senin dilin yine fazla uzadı."

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve beni yeniden yürütmeye başladığında bu sefer hemen önümdeki kapıdan içeri itti bedenimi. Bir oda büyüklüğünde, kadın kıyafetlerine ev sahipliği yapan bir yerdi. Tahta zemine yerleştirilmiş kıyafetlerin hepsi birbirini andırıyordu ve modelsiz düz dikim giysilerdi. İçeride bulunan birkaç kadından bizi fark edenler bakışlarıyla Ateş'i selamladı, sonra hayretle birbirlerine baktılar. Doğal olarak liderleri olan kişiyi burada gördüklerine şaşırmışlardı.

"Hoş geldiniz Ateş Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yanımıza ne ara geldiğini bilmediğim sarışın minyon tipli kız direkt olarak ona baktı. O bile Ateş'i görüyordu!

"Hanımefendiye uygun kıyafetler gösterin. Kapalı ve kalın şeyler olsun."

Büyük bir ciddiyetle söylediklerini, "Peki efendim," diyerek yanıtladı sarışın kız ve "Buradan buyurun," diyerek önden yürüdü.

Kızın peşi sıra yön bulan adımlarımız Ateş'in istediği kıyafetlerin olduğu bölümde son buldu.

"Gidebilirsin."

Kızın anında yüzü düşerken gitmeden önce baştan aşağı beni süzdü ve yüzünü ekşiterek gözden kayboldu.

"Buna gerek yoktu. Ben idare edi-"

"Gerek olup olmadığını sormadım, turunçgil. Kalabalık ortamları sevmediğimi biliyorsun, özellikle bu kalabalık kadınlardan oluşuyorsa. O yüzden şimdi elini çabuk tut."

Dikkatime takılan lacivert pantolon ve aynı renk yün kazağı elime aldım.

"Peki."

Denemek üzere perdeli kabine ilerlerken birkaç metre ötemde

duran kırmızı elbise dikkatime takıldı. Dizde biten kalem eteği ve kalın askılarıyla öyle şık duruyordu ki eminim bu kadınsı elbise benim üzerimde eğreti dururdu. Ateş'in acele et emri aklıma geldiğinde bakışlarımı oradan ayırdım ve kabine girdim. Elimdeki kıyafetler bedenime tam oturmuştu. Kabinden giysilerin aynı beden fakat farklı renklerini almak üzere çıktığımda, daha bir adım atamadan kollarıma nereden geldiğini bilmediğim bir kucak dolu kıyafet bırakıldı.

"Ateş!" derken bakışlarım zorlukla taşıdığım kıyafetlerin üzerindeydi.

"Bir de seçmekle vakit kaybetme diye senin yerine o işi ben hallettim. Dene şunları."

Dudaklarımda yer edinmeye çalışan gülümsemeyi bastırdım. "Denemeye gerek yok, üzerimdekilerle aynı bedenlerse olur bunlar."

"Gerek var," dediğinde kollarımdaki kıyafetler yer değiştirmeye başladı. Çok sayıda pantolon ve kazağın içinden sıyrılan kırmızı kumaş az önce gördüğüm muhteşem elbiseden başkası değildi.

"Bunu dene." Diğerlerini elimden aldı ve sadece elbise kaldı.

"Ateş, ben sadece bakmıştım. Zaten nerede giyeceğim ki bunu?"

Omuzlarıma yerleştirdiği elleriyle ters istikamete çevirdiği bedenimi yeniden kabine soktu.

"İki dakikan var."

Yapmak istemeyeceğim şeylere mecbur bırakılmak hoşuma gitmiyordu ancak yakından çok daha hoş görünen bu elbiseyi denemek istediğimi fark ettim. Üzerimdeki yeni kıyafetleri çıkarıp sadece iç çamaşırımla kaldığımda kırmızı elbisenin derin fermuarını açtım ve içine girdim. Zayıf bedenimden su gibi süzülen yumuşak kumaş, tüm vücudumu sarıp sarmalamıştı. Fakat bir sorun vardı ki fermuara bir türlü ulaşamıyordum. Aslında tam oturmuştu üzerime ve beklediğim gibi eğreti durmamıştı.

Elbiseyi çıkarmak üzere elimi omzuma götüreceğim sırada perdeli kabinde şuh bir kahkaha yankılandı. Sesleri seçebilmek için vakit kaybetmeden kulağımı perdeye yaklaştırdım. Dışarıda kimseyi görmediğime emindim zira.

"Seni Lazan'da görmüşken bir şeyler içmeden bırakmak istemiyorum. Kırma beni Ateş."

Bu sesi daha önce duyduğuma neredeyse emindim. Merakıma yenik düşerek perdeyi araladım ve daha önce iki kez gördüğüm Melda görüş açıma girdi.

Beni görünce düşen yüzüyle birlikte, "Yine mi bu kız?" dedi ve başını yukarı kaldırdı. Tahmin ettiğim üzere Ateş'in dibinde ona bakıyordu.

"Dışarı gel."

Elbisenin arkası kuyruk sokumuma kadar açıkken tabii ki emrine uyamazdım. "Hayır," diyerek kabini kapatacakken bana yaklaşan adımlarının sesini duydum ve hemen sonrasında uyguladığı güçle bu mümkün olmadı.

"Ne yapıyorsun? Bırak şu perdeyi, elbiseyi çıkaracağım!"

Bedenim içeri itildi ve kabinin perdesi üzerimize kapandı. Bu daracık yerde onunla yalnız olduğumu bilmek, perde kapanmadan hemen önce Melda'nın yüzünün şeklini görme keyfini silip süpürmüştü.

"Henüz ben görmedim."

Hızlanan kalbimi yok saymaya çalışarak "Gördün ya işte," dedim.

Duyumsadığım tek adım sesiyle aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Titremem an meselesiydi.

"Beyaz teninin üzerinde kırmızı davetkâr duruyor," diye fısıldadığında cevap veremedim. Beni utandırmak yaptığı en iyi şeydi.

"Ama arkasının çok daha davetkâr göründüğünü itiraf etmeliyim."

Gözlerim kocaman açılırken yanaklarıma umarsız bir utanç dalgası vurdu. Arkası! Arkasını nereden görmüştü ki?!

Elleri çıplak kolumla buluştu, beni usulca çevirdi. Tahta yüzeye yapıştırılmış folyo kadar pürüzlü de olsa kabinde ayna olması tuhaf değildi, fakat benim bunu hesaba katamamış olmam tuhaftı. Aynadaki yansımamın hemen arkasında onun görünmez suretini hayal ettim, çehresine sinen çapkın gülüşünü...

Çıplak sırtımı göğsüne yapıştırırken utanmadım, utanamadım.

Arkadan belimi saran elleri karnımın üzerinde durdu, başını boynumun sol tarafına yaklaştırırken istemsizce ona yer açtım. Burnu boynum boyunca kayıp gitti ve mantığım yine beni terk etti.

"Başka bir kadının üzerinde bu kadar göz alıcı duramazdı," diye fısıldarken belimi daha sıkı sardı. "Çok güzelsin."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ne diyeceğimi bilemedim...

Ne denirdi ki?

Hayatımda ilk kez bir adam bana güzelsin demişti, üstelik o adam defalarca canımı yakmaktan çekinmemişti. İnanmak istemediğim hisler gün geçtikçe gemici düğümüne dönüşüyor, öte yandan ayak bileklerime dolandıkça canımı acıtmaktan kati suretle geri kalmıyordu.

Soğuk nefesi gerdanıma kadar kızaran tenimde hükmünü sürdürürken, kazağının kırçıllı yüzeyi ise çıplak sırtıma baskı uygulamaya devam etti. Gözlerimi kapatmamak için kendimle zorlu bir savaşa girdim. Ellerinin altındaki bedenim, sanki onun göremediğim zevahirinin bir parçasıymış gibi hissizleşiyor ve avuçlarıma vuran kesik nefesi tüm kalkanımı alaşağı ediyordu.

Bizzat yakınlığının nefesimi kestiğine şahit oluyordu.

"Utanma," dedi dudakları kulağımın hemen altında hareket ederken. Yutkunmamak istedim, beceremedim.

Saniyeler sonra zorlukla dudaklarımı araladığımda, "Utandırma o halde," diyebildim ve ellerini bedenimden uzaklaştırmak adına titreyen ellerimi soğuk teninin üzerine koydum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Ellerimi çeksem düşecek gibi duruyorsun."

Söylemlerinin kaynağı özgüveni miydi yoksa gerçekten bana dokunduğunda savunmasız kalan yanımı tıpkı benim gibi o da

hissedebiliyor muydu, muammaydı. Ancak haklıydı. Bacaklarımdan tüm güç çekilmiş gibiydi.

"Belki biraz uzaklaşırsan bana yardımcı olabilirsin."

Dudakları boynumda dolaştı ve gülümsemesi kızgın bir demirle tenime nakşedildi. Göremesem de orada olduğunu her daim bilecektim.

"Şaşkın turunçgil." Parmaklarını belimin en alt kısmında hissetmemle nefesimi tuttum. Başka bir reaksiyon göstermeme fırsat kalmadan parmağı tenim boyunca sürünerek fermuarı yukarı tırmandırdı ve elbise ikinci bir deri gibi bedenimi sarıp sarmaladı.

"Güzel," derken bakışlarının bedenimi arşınladığını biliyordum. Omuzlarım istemsizce öne doğru kaykılırken bakışlarımı önüme eğdim.

"Çıkar mısın artık! Elbiseyi çıkarmak istiyorum."

Kabin öyle küçüktü ki onun heybetli bedeni beni neredeyse köşeye sıkıştırmıştı ve kokusu mengene olup sarmıştı dört bir yanımı.

"Çekemediğin fermuarı nasıl açacaksın?"

Bu adam hep haklı olmak zorunda mıydı!

"Yırtmayı yeğlerim," dediğimde parmaklarını yeniden sırtımda hissettim. Bu sefer tek hamlede aşağı çekerken fermuarın çıkardığı rahatsız edici ses zihnimin ince duvarlarında yankılandı.

"Tekrar üzerinde görmek istiyorum."

Tek kelime etmeden aralanan kabin perdesi aynı hızla kapatıldı. Arkasından öylece durup yokluğunun bıraktığı devasa ize ne kadar baktım bilmiyordum. Tüm dengelerimle oyun hamuru gibi oynuyor, düşüncelerime hile karıştırıyordu. Elbisenin askısının omzumdan düşmesiyle şoktan çıkmış gibi başımı iki yana salladım. Acele hareketlerle elbiseyi çıkardım ve evden çıkarken giydiğim kalın kıyafetleri giyindim.

Seçtiğim pantolon ve kazakları omzuma atarken kırmızı elbiseyi hususi kabinde bıraktım. Zira o elbiseye her baktığımda kabinde allak bullak olduğum dakikaları hatırlayarak kızarıp bozarmak istemiyordum. Ödeme yapılan yerin hemen önünde arka arkaya geçerek sıra oluşturmuş kadınları es geçerek onun yönlendirmesiyle öne geçtik.

Novac diye adlandırdıkları kâğıt parçasını parmaklarının arasında tutan kır saçlı adam kısa bir hürmet gösterisinin ardından kıyafetleri paketledi. Aldıklarımız karşılığında Ateş'in saydığı parayı ilk kez inceleme fırsatı bulmuştum. Normal kullandığımız kâğıt paralardan farklı olarak ebatlarının daha küçük olmasının yanı sıra rengi lacivertti. Üzerinde bilmediğim dilde küçük italik yazılar vardı ve en tuhafı ise herhangi bir rakam mevcut değildi.

"Sayın lider burada fazla novac var."

Ateş elini tekrar belime kaydırırken, "Sorun yok!" dedi ve birlikte oradan çıktık. Arabaya gitmek yerine sokakta ilerlemeye devam etmemize bir anlam verememiştim ama bu defa sormadım. Ancak önünde durduğumuz yapıyla küçük çaplı bir şok geçirdim. Arkamı dönüp ışık hızıyla oradan uzaklaşmak istiyordum. Elime siyah bir cüzdan tutuşturulmasaydı tabii!

"Gir ve al."

Elime tutuşturduğu cüzdana boş boş baktım. Daha fazla ne kadar utanabilirim acaba diye düşünmeden edemedim.

"Sabaha kadar seni bekleyecek değilim, hadi."

Cüzdanı sağıma doğru uzatıp "Buna gerek yok," dedim. Uzattığım cüzdanı hemen almasını ve arabaya geri dönmemizi diliyordum içimden.

"Neden, sutyen takmıyor musun?"

Telaffuz eder etmez yerin dibine sokan soruyla birlikte gözlerim kocaman açıldı. Eğer utançtan ölünebilseydi, o an ölürdüm. Daha fazla orada durmadım, duramadım. Cüzdanı uzatan elimi geri çektim ve koşar adımlara iç çamaşırı satan yere ilerledim.

Burada oyalanabildiğim kadar oyalandım. Bedenime uygun olanının tam olacağını bildiğim halde seçtiğim yedi iç çamaşırı takımının hepsini denedim. Hiç işime yaramayacak şeylere baktım, orada en az altı tur attım. Fakat kaçınılmaz son gerçekleşmek üzereyken ağır ağır cüzdandan çıkardığım paraları kasaya ödedim. Elimde koca bir poşetle mağazadan ayrıldığımda başım yerdeydi. Hislerimin yönlendirilmesiyle mağazanın çaprazına ilerledikten sonra cüzdanı tekrar ona uzattım. Bu sefer almasını fırsat bilerek onu arkama aldım ve arabaya ilerledim.

Yola çıkalı dakikalar olmasına rağmen, tıpkı gelirken olduğu gibi ağzını bıçak açmıyordu. Bense bakışlarımı yola dikmiş, yaşanabilir kısımdan ölü kısma geçişimizi izliyordum. Geçen her saniye insanlar, yapılar azalıyor ve beton zemin giderek çamur zemine dönüşüyordu. İnsan topluluklarının birbirine karışan sesi yerini musibet bir uğultuya bıraktığında Pravi'ye geldiğimizi anladım.

Aracın evin önünde durmasıyla yine onu beklemeyerek kendimi dışarı attım. Çaldığım kapı çok geçmeden Derin tarafından açılırken, ona verdiğim kısa selamın ardından içeri geçtim. Derin bir süre daha kapıda kaldıktan sonra adımlarına eşlik eden Ateş'le yanıma geldi. Bakışları taşıdığım bez poşetlerdeydi. Anlam veremediği bir şeyler olduğu barizdi ama soru sormadı.

"Hadi gel de yerleştirelim."

Eliyle işaret ettiği poşetlerin bir kısmını ona uzattım. İkimiz birlikte benim kaldığım odaya girdiğimizde aldıklarımı boş dolaba yerleştirmeye başladık.

"Güzel seçimler."

Yatağın üzerine döktüğü iç çamaşırlarında göz gezdirirken çatılan tek kaşı gözümden kaçmadı. Onları seçerken Ateş'in yanımda olduğunu düşünmemesini diledim önce, ama sonra bu sadece bir dilekte kalmadı.

"Ben yalnız girdim bunları almaya."

Gülümsedi. Ben acele hareketlerle çamaşırları toplayıp kapının arkasında bulunan sepete atarken "Biliyorum," dedi.

"Eğer bunları seçerken Ateş yanında olsaydı utançtan bayılacağın için muhtemelen eli boş gelmiş olurdunuz."

Sözlerinden ziyade beni tanıyor olmasına gülümsedim.

"Haklısın."

Koluma girdiğinde birlikte salona doğru adımladık. Keyfi yerinde görünüyordu ve onu böyle gördükçe içten içe mutlu oluyordum.

"Yemek yaptım, daha doğrusu Sezgin'le birlikte yaptık. Yedikten sonra yatarsın olur mu? Yorgun görünüyorsun."

"Peki." Yorgundum. Bunda iğnelerin etkisi büyük olsa da şehrin kasvetli havası bizzat ruhumu yoruyordu.

Tabakların dizili olduğu masaya Derin'le birlikte yemekleri getirmeye başladık. Yaptıkları çeşitli yemeklere bakılacak olursa epey bir zaman mutfakta kaldıkları belliydi. Sebzeleri masanın ortasına bırakırken kendine bir sandalye çeken Sezgin'in bakışları başköşedeydi. Bu yüzden ki masaya getirdiğim her parçada sol yanım karıncalanıyordu.

"Tüm mekânlara ihtar verdim. Izabella'i hiçbir şekilde içeri almayacaklar."

"Geç kalmış bir ihtar." Arkamı dönüp tekrar mutfağa ilerlerken konuşmaları duymak için hızla bir sürahi suyu kaptım ve tekrar masaya ilerledim.

"Hare'yi o ite götüren Izabelle değil de bir başkası olsaydı çoktan cezasını kesmiştim. Fakat tek bir hatasını daha göz ardı etmeyeceğim Sezgin." Sesine yayılan tehlikeli tını tüylerimi ürpertti.

Masadan yükselen çatal bıçak seslerine Ateş ve Sezgin'in konuşmaları eşlik etti. Birçok konudan bihaber olsam da büyük bir ciddiyetle iş konuşması hoşuma gitmişti. Tam bir yönetici zekâsına sahip olmasının yanı sıra, Sezgin'in önüne serdiği her sorunu keskin çözümlerle ekarte ediyordu.

"Ben doydum, yatacağım. Size afiyet olsun." Tabağımın henüz yarısını bile bitirmemiştim ama gözlerimin kapanmasına engel olamıyordum.

"Tabağın bitmemiş." Ateş'in sözlerinin altında yatan tabağını bitir emrini görmezden gelerek usulca sandalyeden kalktım ve destek almak için sandalyenin baş kısmına tutundum.

"Biraz daha durursam masada uyuyacağım."

"Tamam, git uyu hadi."

Başımı salladım ve sarsak adımlarla kaldığım odaya ilerledim. Üzerimdekileri çıkarırken neredeyse gözlerim kapalı bir şekilde geceliklerimi giyindim. Öyle çok uykum vardı ki başımı yastığa koyduktan sonrası koca bir boşluktu.

***

Bordo, çevremdeki her şey bordoydu. Yer, gök ve hemen önünde durduğum uçurum. Bir adım atsam düşecektim belki ama zerre korkmuyordum.

Ne ara giydiğimi bilemediğim bordo elbisenin eteklerine baktım. Sıkı sıkıya tutmuştum. Kaşlarım çatıldı. Ne ara giymiştim ben bu kalçalarımın hemen altında biten elbiseyi? Ben böyle şeyler giymezdim ki. Birkaç adım geri gittim yalın ayaklarımla. Civarda göz gezdirdim, kayda değer hiçbir şey yoktu. Tuhaf bir biçimde merak da etmiyordum. Sanki tüm hislerim kuşatma altına alınmış gibiydi. Sanki ayak bileklerimde kabullenilmiş görünmez prangalar vardı.

"Benim küçük kızım."

Boşluktan gelen sese baktım, bu sesi tanıyordum. Uçurumu arkama aldım ve sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Ürkmem gereken sesi kulağımın kıvrımlarında duymak istercesine yürüdüm.

"Bana gel," dedi bu sefer. Attığım birkaç adım, savunmasız bedenimi onun pervasız bakışlarının önüne serdi.

"Geldim," derken sanki konuşan ben değildim. "Sana geldim Damir."

Yeşil gözleri zaferle parladı ve dudakları kıvrıldı. Yılan dövmesinin çevrelediği parmaklarını uzatıp dalga dalga omuzlarıma dökülen saçlarıma dokundu.

Tepkisizdim, önsezilerim sıfıra indirgenmişti.

"Seni özledim." Sol yanıma doğru toparladı saçlarımı, açıkta kalan boynumu uzunca öptü.

Bir şeyler kırılıp döküldü içimde, bin parçaya bölündü. Hissettiğim tek şey buydu.

Yüzü yaklaşırken burnu burnuma çarptı ve o mesafeden konuştu.

"Seni alacağım, bunu sakın unutma."

Gözlerinin içine baktım bomboş gözlerle. Öyle keskindi ki yeşilleri, bir bakışıyla öldürebilirdi sanki.

"Alacaksın," diye tekrar ettim.

Sonra parmakları usul usul saçlarımdan elbisemin askısına kaydı. Sorgusuzca aşağı indirirken karşı koymadım. Üzerimden süzülen elbise yalın ayaklarımın dibine düştü. Kulağım uğulduyordu elleri bedenimde dolaştıkça, gözlerimi kapattım. Birkaç saniye... Sadece birkaç saniye sonra kirpiklerimi araladım. Üryandık. Elleri belimi kavrayıp aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereydi ve tam o sırada kollarımda şiddetli bir ağrı hissettim...

Kan ter içinde açılan gözlerimle birlikte, kollarımı tutan ellerimi hızla iterek kendimden uzaklaştırdım. Attığım tiz çığlık kulaklarımda yankılandı ve bedenimi yatağın başına çektim hızla. Ellerimle bedenimi yoklarken var olan kumaş parçalarına şükrettim. Koruma içgüdüsüyle kendime çektiğim dizlerimin etrafına kollarımı dolayana dek ağladığımı fark etmemiştim.

"Sakin ol," dedi aşina olduğum sesi. "Sadece kâbustu, geçti sakin ol."

Yeniden bana uzanan eline vurdum ve onu bir kez daha kendimden uzaklaştırdım. Onun Ateş olduğunu biliyordum ancak o an bana dokunacak hiç kimseye tahammülüm yoktu.

"Dokunma," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Dokunma bana."

Yatağın çöken kısmının düzelmesiyle ayağa kalktığını anladım. Hatta birkaç adım geri gitmişti.

"Tamam, sakin ol dokunmayacağım. Üzerin sırılsıklam olmuş, giy şunu." Yatağa atılan kazağa baktım. "Arkamı dönüyorum."

Kazağa uzandım ve parmaklarımın arasına aldım. Öyle sıktım ki parmaklarımın acıdığını hissettim. Bu basit bir rüya değildi. Bir rüya olamayacak kadar gerçekti. Dokunuşları sanki tenimdeydi hâlâ. İğrençti, çok iğrençti. Kendimi zorlayarak üzerimden sıyırıp attığım geceliğimin üstü Ateş'in de dediği gibi sırılsıklamdı. Bu rüyadaki sakinliğime tezat olarak uyuyan bedenimin gördüklerimden sıyrılmak adına cebelleştiğine işaretti.

Kazağı üzerime geçirdikten sonra, "Salona gidebilir miyiz?" diye sordum. "Burada durmak istemiyorum".

Bir şey söylemedi. Açtığı kapıdan duyulmayan adım sesleri, o kapının bana açıldığının göstergesiydi. Bacaklarımı zorlayarak ayağa kalktım. Koridora çıktığımda hemen arkamdan gelen adımlara güveniyordum. Bana dokunsun istemiyordum ama yalnız kalmak da istemiyordum. Geniş koltuğa uzattığım bedenim cenin pozisyonu alırken ayakuçlarımda kalan boşluğa oturdu. Gözlerimden akan bir damla yaş, burnumda yatay çizdiği rotanın akabinde başımı koyduğum koltuk yastığını ıslatmıştı.

"Ağlama." Fısıltısı kulağıma ilişirken konuştum.

"Elimde değil."

"Ne gördün?"

Söyleyemezdim. Asla söyleyemezdim.

Suskunluğumu yanıt olarak "Peki, anlatma," dedi. "Uyu istersen, ben buradayım."

"Uyumak istemiyorum."

Daha fazla konuşmadık. Benim gözlerim şömineye daldı, belki onun mavileri de şöminenin aydınlattığı, çerçevesi kızarmış gözlerimdeydi. Aklımı kaçıracağım kadar kötü ve gerçekçi o kâbustan Ateş'in yanı başımdaki varlığıyla sıyrılmaya çalıştım.

"Siktiğimin rüyası!"

Sezgi'nin sesi salonun girişinde yankılanırken hemen arkasında Derin'in sesini duydum.

"Sessiz ol, Ateş ve Hare'yi uyan-"

Kurulan göz kontağımızın ardından kurulamayan cümle yere düşüp parçalara ayrıldı. Şaşkın bakışlar benim ve hemen ayakucumda oturan Ateş'in üzerinde gidip geldi kısa bir süre.

"Ne rüyası?" diye sordu Ateş, benim zihnimde ise şimdiden bir şeyler yer etmeye başlamıştı.

"Fenaydı," diyerek kendini hemen karşımızdaki tekli koltuğa bırakan Sezgin'in saçları ıslaktı.

Derin'in kaşları çatılırken koyu kahve bakışlarını ıslak saç diplerime kilitledi ve çehresine çok yakışan donuk ifadesiyle sordu.

"Ne gördün Hare?"

Popomu kaydırarak sırtımı az önce yattığım yastığa dayadım. Cevap veremedim.

"Rüya gördüğünü nereden biliyorsun?"

Bakışları tek bir an soruyu soran Ateş'e kayarken çok geçmeden yine bana kilitlendi.

"Sezgin kan ter içinde uyandı. Daha doğrusu rüyasında boğuşuyordu, zorlukla uyandırdım. Hare de farksız görünmüyor, terli ve yüzü bembeyaz olmuş."

"Ne var bunda, ikisi de kâbus görmüş anlaşılan."

"Sezgin rüyasında kendisini Izabelle'le uygunsuz vaziyette görmüş. Durumu istememesine rağmen tepki gösteremediğini söyledi."

Yanıma yaklaşarak koltuğun önünde diz çöktü. "Kâhinin söylediklerini hatırlayın. Hare, anlatmak zorunda değilsin. Sadece bunu söylemen gerekiyor. Aynı rüyayı Damir'le mi gördün?"

Gözlerimi kucağımda birleştirdiğim ellerime indirdim, onaylamak için başımı sallarken bile utanıyordum.

"Sikerim lan böyle işi!"

Orta sehpaya atılan tekmeyle sehpa ters döndü. Hâlâ rüyanın etkisinde olduğum için korkamadım. Hemen önümde arşınlanan adımlar yaklaştı ve Derin ayağa kalkarken onun yerini Ateş aldı.

"Sakın, bu olay çözülene kadar gözünü bile kırpmıyorsun!"

Ardından tekrar ayağa kalktı. Bana uyumamamı emretmesinin ardından bir sonraki emrinin hedefi Derin'di.

"İhtiyara haber gönder, bize kâhinin yerini söylesin."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendimle yaşadığım içsel savaş, bizzat kıyılarında yüzdüğüm sürrealist duruma izah olmaksızın beni derin bir boşluğa sürüklerken, ağırlaşan kirpiklerimin altından tokmağı vurulan kapıya bakındım.

Birbirini kovalayan her dakikada, uykusuzluğun gözkapaklarımın üzerine bıraktığı moloz yığınları hacim kazanıyordu. Ruhum sararmaya yüz tutmuş bir yaprak gibi uykunun arafında sallanıyor, adım atacağım sırada gördüğüm rüyayı anımsayarak karanlığın surlarından bir anda ayrılıyordum.

Yirmi saat olmuştu neredeyse uyku buzdan bir duvara dönüşeli. Belki de yirmi saati geçiyordu.

Normal bir insan için zorlayıcı bir süreç değildi belki, ancak ölü şehrin bana biçtiği döngüde her üç dört saatte bir uyku ihtiyacım baş gösterdiğinden mütevellit cılız bedenim zorlukla direniyordu.

Rehavet halinden kurtulmak üzere ayaklanırken, bilmem kaçıncı kez yüzümü yıkayıp uykuya meyleden bilincimi kandırmaktı niyetim. Mutfağa giden adımlarım Derin'in açtığı kapıyla duraksadı, ardından içeri giren görünmez adımları duyumsadım. Gelmişti. İhtiyar, kâhinin belli bir adresi olmadığını söylediğinden beri, Ateş bir feveranla evden çıkıp şehrin altını üstüne getirmişti. Beni uyutmaması için Derin'e verdiği ihtarlara ise bizzat şahit olmuştum. Olduğum yerde dikilmeye devam ettim ve

Ateş'in yaklaşmasını bekledim. Kâhini bulduğuna dair vereceği iyi bir habere öyle ihtiyacım vardı ki.

"Siktiğimin şehrini karış karış aradım. Yok! Yok!"

Ortasından çatlayan umudum tuzla buz olurken derin bir "Off," süzüldü dudaklarımdan.

"Ne yapacağız şimdi?"

Bana yaklaşan bedenini tüm uzuvlarımda hissettim ve göremediğim mavilerinde bir cevap ararcasına bakışlarımı yukarı diktim.

"Bir yolunu bulacağım." Karakteristik sesi güven vericiydi. Nedensizce biliyordum ki bir yolunu bulacaktı.

"Uykusuzluğun ne durumda?"

"Dayanmaya çalışıyorum," dediğimde yanağıma yaklaşan sıcaklık bir adım geri gitme isteği uyandırsa da kımıldamadım. Aynı saniyede, iri parmaklarının kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşunu şakağımda hissettim. Gayriihtiyarî birbirine bastırdığım dudaklarıma buz kesen tenim eşlik ediyordu. Başparmağı alt kirpik diplerime kaydı ve usulca orada dolaşmaya başladı.

"Gözlerinin altı kızarmış," dedi kısık tuttuğu sesiyle. "Menevişler yorgun düşmüş."

Ondan daha önce de duyduğum kelimenin anlamını sormaktan bir kez daha imtina ettiğimde yutkunduğunu fark ettim. Derin'in gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyor, ancak dikkatimi göremediğim adamdan başkasına veremiyordum.

"Ateş-"

"Ama uyumayacaksın." Keskin emri algılarıma intikal ederken, "Asla uyumayacaksın," diye tekrar etti.

"Daha ne kadar dayanabilirim ki? Elimde olsa o rüyayı bir kez daha görmemek için nefes aldığım müddetçe uyumamayı yeğlerdim Ateş. Ama elimde değil, biliyorsun."

Tenimdeki parmaklarının kasıldığını hissettim. Biliyordu, fakat kabullenemiyordu. Ateş çaresizdi ve çaresizlik kılıfı kesinlikle ona uymuyordu.

Elini hızla geri çekti, ardından adımları benden uzaklaştı.

"Derin, sert bir şeyler yap."

Derin başını sallayıp mutfağa ilerleyeceği sırada kendisine yöneltilen ikinci soruyla tekli koltuğa odakladı bakışlarını.

"Sezgin nerede?"

Elini hafifçe kaldırmak suretiyle koridoru işaret etti. "Kaldığımız odada şu an. Birilerine haber gönderdi kâhini bulmak için."

"Arada kontrol et. O moloz uykuya düşkündür."

Derin'in adımları yön değiştirip koridora giderken "Haklısın," dedi.

Uykusuz geçen saatlerde Derin, uyumamam için benimle bolca sohbet etmişti. Onu Sezgin'in yanına göndermeye çalıştığımda ise buradaki ruhların uykuya ihtiyacı olmadığını ve sadece keyif aldıkları için uyuduklarını belirtmişti. Bu yüzden şimdi Sezgin'i kontrol etmeye gitmesi tuhaf gelse de sesimi çıkarmadım. Derin'in yerine sert bir içecek hazırlamak için mutfağa ilerlerken ani bir kararla ardıma döndüm.

"Bir şeyler içer misin?"

Boşa geçen saniyelerde yeniden arkama döndüm.

"Yemeklerin kadar güzel yapacaksan içerim."

Belki de istemsizce kıvrılan dudaklarımı görmemesi için dönmedim ona, bilemiyordum. Sadece "Yaparım," diyerek mutfağa ilerledim ve su doldurup ısıtıcının üzerine koydum.

Taş evde yaptığım yemekleri yerken bir şey söylememişti, ama az önce güzel olduklarını açıkça beyan etmişti. İtiraf niteliğindeki söylemini, onu her gördüğümde nükseden duygularımın olduğu yere bırakarak bitki tohumlarını ısınan suya karıştırdım. Yaklaştıkça titreyen adımlarım tuttuğum ağır tepsiden miydi bilmiyordum fakat ona doğru attığım her adım çekingendi.

Uzattığım tepsi yarı yarıya hafiflerken, hemen çaprazındaki tekli koltuğa kendim oturdum. Her zaman yumuşak tadımlı içecekleri tercih eden biri olarak elimde tuttuğum acımsı tat daha ilk yudumda yüzümü buruşturmama yetmişti. O sırada dikkatime takılan ayrıntıyla anında değişen ifadem şaşkınlıkla harmanlandı. Ateş'in hemen yanındaki sehpaya bıraktığı içeceğinin miktarı gözle görülür biçimde artmıştı. Bardak havalanıp onun dudaklarıyla buluşurken olay akışına takılı kalan gözlerim hayretle açıldı.

"Bakma öyle şaşkın şaşkın, alkol ilave ettim."

Sözleriyle silkelenen mantığımın uyarısıyla önüme döndüm ve içeceğimden büyük bir yudum aldım.

"Neden bu kadar çok içiyorsun?"

Bardağını yarıladıktan hemen sonra yanıtladı. "Bunun seni ilgilendireceğini sanmıyorum."

Bir açıklama yapmasını beklemiyordum, terslemelerine de alışmıştım. Sorun şuydu ki; tüm bunlar kalbimin kırılmasına engel değildi.

"O halde muhatap olduğun nesneleri görünmezliğine karıştır, ister istemez dikkatimi çekiyor."

Boşalan bardağını sert sayılabilecek bir hamleyle sehpaya bırakırken, "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," dedi buz gibi bir sesle.

Henüz yarısını bile içmediğim içeceğimi boş bardağın yanına bırakarak ayaklandım. Orada, onun yanında daha fazla kalıp beni azarlamasına müsaade etmeyecektim.

"Nereye?" diye sordu odamı hedef alan adımlarıma istinaden.

"Burada durmak istemiyorum."

"Odanda uyursun." Kestirip atan konuşması sinirlerimi bozuyordu.

"Uyumam, tekrar uykum gelirse Derin'in yanına giderim."

Atmak üzere olduğum adımı bileğime yapışan parmakları ekarte etti. Niyeti neydi bu adamın?

"Otur şura-"

"Neden uyumamı istemiyorsun?"

Emrini bıçak gibi kesen sorum, aramıza buz gibi bir sükûneti konumlandırdı. Taş evde beni öldüreceğini söylediğinden beri daha cesaretliydim. Bundan dolayı sınırlarımı zorlarken çekinmedim.

"Söylesene Ateş, o lanet kâbusu görecek olan benim. Uyanınca, yani uyanabilirsem, darmadağın olacak benim. Hatta aynı rüyayı tekrar görürsem kendimi berbat hissedecek olan yine benim."

Parmak uçlarımla bileğimi saran ellerinin sert derisine dokundum. "Uyursam sana ne zararım olur?"

Bileğimi bırakmadan ayaklandığında heybetli bedeni hemen önüme dikildi. Hayatım boyunca içtiğim tüm kahveleri utandıracak kadar kahve kokuyordu.

"Uyursan orospu çocuğu sana dokunur." Tutuşu sıkılaştı, nefes alıp verişleri en az benimki kadar düzensizdi. "Ve ben bir kez daha sana dokunmasına müsaade edemem."

Kalbim atmıyordu, sanki göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu.

"Sadece rüya olsa bile mi?" diye sordum.

Yaklaştı.

Soğuk nefesi burnumla üst dudağım arasındaki o mütevazı boşlukla haşır neşir olurken konuştu.

"Sadece rüya olsa bile."

Parmaklarının altında hızlanan nabzım, titreyen nefesim kadar mağlup duruma düşürüyordu beni. Alkolle harmanlanan nefesi böylesine davetkâr olunca, daha önce hiç hissetmediğim arsız duyguların altında eziliyordum.

"Sana kimse dokunmasın." Dudakları burnuma dokundu, kalbim tekledi. O an, uhrevi bir güç beni ona itti. Attığım bir adım çıplak ayaklarımızı çarpıştırırken başımı yukarı kaldırdım.

"Hare," diye fısıldadı. Nefesi dudaklarımı yakıp geçti. Serbest bıraktığı bileğimin üşümesine fırsat vermeden güçlü kolları belimi sarmaladı ve kendisine çekti.

Bedenlerimiz birleşti.

Gözlerimin usulca kapandığı anda duvarlarda yankılanan çığlıkla irkilerek geri çekildim.

"Uyan, Sezgin lütfen uyan."

Birkaç saniye bomboş geçen sessizliğin ardından "Siktir!" diyerek hızla uzaklaşan adımların peşini takip ettim.

Koridora ulaştığımda Derin'in korku dolu sesi tüm evi esir almıştı. "Aç gözlerini, Sezgin!"

İki kişilik yatağın tam ortasında yatan Sezgin'in gözleri kapalıydı. Kıvranıyordu! Saçlarından akan soğuk terler yüzünü sırılsıklam etmiş, anlaşılmayan kelimeler telaffuz ediyordu. Kollarından tutup onu uyandırmaya çalışan Derin ise bedenini sarsamıyordu bile.

"Ateş, bir şeyler yap ne olur! Uyanmıyor," dedi çaresizlikle, birkaç adım önüme bakarak.

"Çekil."

Derin hızla yataktan kalktı, dengesini sağlayamayarak birkaç adım geriye sendeledi. Bu evde saldırıya uğradığımız gün bile korkmayan kadın ayakta zor duruyordu. Koşup zayıf bedenini kollarımın arasına aldığımda Sezgin'in uyuyan bedeninin havalandığına şahit olduk.

Sırtı sertçe duvara çarptırılırken acıyla inledi fakat gözlerini açmadı. Ruhu sanki bambaşka bir âlemdeydi ve o âlemin bilincinde olmak ürpermeme sebep olmuştu. Bir kez daha sırtı duvarla buluştu Sezgin'in. Bir kez daha uyanmadı. Korku boğazıma ilmek ilmek işlendi, uyursam aynı akıbeti paylaşacağımı düşünmek bencillikti ama düşünmeden edemedim.

"Lütfen Ateş, acı çekiyor, uyandır onu."

Derin kollarımın arasında dolu dolu gözleriyle sevdiği adamın acı çekişini izliyordu.

Sezgin'in bedeni yere savrulurken yüzüne sıçrayan suyla canhıraş bir çığlık atarak gözlerini açtı. Derin kollarımdan kurtulup onun yanına çöktü, alıp verdiği hızlı nefesler öyle kuvvetliydi ki sanki dakikalardır nefessiz kalmış gibiydi.

"Sezgin! Sezgin iyi misin?!"

Sezgin bomboş gözlerle Derin'in yüzüne baktı. Baktığı Derin'di ama gördüğü bir başkası gibiydi. Neler olup bittiğini anlamaya fırsat kalmadan kaldırdığı eli Derin'in yüzünde patlarken tiz bir çığlık fırladı dudaklarımdan. Eğilip onu alacağım sırada görünmez gücün uyguladığı kuvvetle yatağa itildim ve aynı saniyelerde Derin'in havalanan bedeni hemen yanıma düştü.

"Sakın kalkmayın," derken hemen önümüzde bize siper olduğunu biliyordum. Derin titreyen parmaklarını ağır ağır kaldırdı, darbe alan yanağını tuttuğunda gözünden bir damla yaş akıp gitti.

"Sezgin, kendine gel!"

Ateş'in emri etrafa tepkisizce bakan Sezgin'in algılarına ulaşmadı. Tuhaf bir şeyler vardı, olmaması gereken bir şeyler gerçekleşiyordu. Huzursuz geçen dakikalar boyu kimse konuşmadı. Ben korktum, Derin ağladı ve Ateş bize siper oldu.

Sezgin'in nefesi düzene girerken bakışları zorlukla yerden kalktı. Gözlerinin beyazı görünmüyordu, kan çanağı gibiydi. Bakışları Derin'le buluştuğunda ifadesine bu kez hüzün oturmuştu.

"Ben," dedi çatallı çıkan sesiyle. "Affet beni, seni bir an Izabelle olarak gördüm."

"Sen Izabelle'e hiç vurmadın," derken eli hâlâ yanağındaydı. Kırıktı bakışları.

Sezgin olduğu yerden kalktı usulca, sıkıntılı bir nefes aldı. Kasılan çenesi oldukça fark edilebilirdi.

"Izabelle benimle birlikte oldu. Hiçbir şey yapamadım."

Sözleri çığ olup ortamıza düştü, üstüne kimse tek kelime daha etmedi. Tam da o dakikada, kendim için daha fazla endişelendim. Tam da o an ölümü uykuya tercih edebilirdim.

***

Arşınlandıkça bitmeyen engebeli yollar zorlukla açık tuttuğum gözlerime düşmandı. Araba sallandıkça gözlerim kapanıyor, hemen yanında oturduğum Ateş'in yüzüme temas eden soğuk elleriyle yitip gitmeye yüz tutan bilincimi yeniden geri kazanmaya çalışıyordum.

"Dayan," diyordu sık sık. "Az kaldı, sakın uyuma."

Adamlarının Ateş'e getirdiği haberin ardından kâhinin yanına gitmek üzere iki saatten fazla bir zamandır yoldaydık. Pravi'nin en ücra köşelerine tırmanarak, zifiri karanlığın hüküm sürdüğü topraklarda eski bir kulübeye ulaştığımızda vakit kaybetmeden aşağı indik. Can acıtacak derecede sert esen rüzgârdan bana kalkan yaptığı kolunun altına sinerek korunmaya çalıştım.

"Beklediğimden de erken geldiniz."

Henüz içeri girmeden duyduğumuz ses üzerine aralanan eski tahta kapıdan içeri girdik. Kâhin kimseye bakmadan yine bakışlarını direkt olarak bana dikmişti.

"Geçin," dedi eliyle koltukları işaret ederek. Zemin topraktı ve gaz lambaları etrafı aydınlatamayacak kadar fersizleşmişti. Hemen köşede kalan demirden yapılmış tencerelerin içinde kaynayan her neyse tuhaf ve ekşimsi bir koku yayıyordu etrafa.

"Neden seni bulamadık?"

Bedenimi serbest bırakıp kâhine yönelttiği sorunun ardından yaşlı kahkahası doldurdu küçük kulübeyi.

"Ben bir kâhinim genç adam. Ben istemeden beni bulman imkânsız."

Derin koluna girdiği Sezgin'le birlikte koltuklara oturdu. Bense ayakta dikilmeye devam ettim, bir an önce çözüm istiyordum.

"Neden geldiğimizi biliyor musun?"

Kâhin ağır adımlarla sallanan sandalyesine ulaşıp oturdu. "Kaç kere uyudular?"

Şaşırmadım. Artık şaşıramıyordum.

"Kız bir kez. Sezgin iki."

Başını ağır ağır sallayarak yaşlılık lekelerinin yer ettiği ellerini uzun sarıya çalan sakallarına götürdü.

"Tam tersi olması gerekiyordu, kız daha dayanıksız. Hatta üçüncü kez uyuyup Damir Novak'a teslim olmasını bekliyordum."

Gözlerimi kapattım, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Teslim olmak cümlesi, özne Damir ise ölüm kadar korkunçtu.

"Açık konuş," derken dişlerinin arasından sıyrılan kelimeler bir kaya kadar ağırdı.

Kâhin ağır ağır sallanmaya başladığında, "Her yerde beni aradığınızı duyunca anladım. Daha rüyalarına düğüm atılmış," diye konuştu.

"Ne düğümü?" diye sordum hızlı adımlarla yanına ulaşarak, gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Ayakta duracak mecalim bile yoktu.

"İlk rüya zihne sızar, ikinci rüya bedene. Son rüyada ise tamamen onlara ait olursunuz." Duraksadı, çerçevesinde derin kırışıklıkların mesken tuttuğu gözlerini çehreme dikti. "Geri dönüşü olmaz."

"Çözüm söyle, bana bir çaresinin olduğunu söyle."

Bakışlarımı hemen arkama, Ateş'in olduğu yere çevirdim. Bakışlarımızın çarpıştığını hissettim.

"Var," derken ayağa kalkıp eski dolaba ilerledi. Oradan iki

muska çıkardı. "Onlara muska yazacağım rüyalardan korumak için, ancak bu yeterli olmaz."

Gözlerimi tekrar kâhine çevirdiğimde dudaklarından dökülecek her kelimeye muhtaçtım. Zira artık kapanmaya yüz tutan gözkapaklarım bana ihanet etmek üzereydiler.

"Yalnız uyumamaları gerekiyor. Uyku boyunca Sezgin'e bir kadın, kıza ise bir adam dokunmalı. Beden sahiplenilirse zihin de sahiplenilir ve rüyaya kimse sızamaz."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kâhinin söylemleriyle istemsizce aralandı dudaklarım, öte yandan aynı söylemleri idrak ettiğim için buz kesen parmak uçlarım hazmetmemi imkânsız kıldı. Sezgin ve Derin'in çehrelerinde büyüden kurtulacak olmanın haklı zaferi vardı, ancak benim için bulunan çözüm kabul edilmek suretiyle basite indirgenecek gibi değildi

"Başka yolu yok mu?" diye sordum tıpkı onun yaptığı gibi dik dik bakarak.

Ağır hareketlerle eski dolaba ilerlediğinde bir şeyler karıştırmaya başladı. Bir an önce tüm olanları bir sonuca kavuşturarak bu efsunkâr yerden uzaklaşmak istiyordum. Nereden çıkardığını bilmediğim küçük kâğıtlara uzun mürekkep kalemiyle bir şeyler yazmaya başladı kâhin. Bunu yaparken o kadar konsantre olmuştu ki beni duymadığını düşündüm bir an.

"Yok." Yazdığı kâğıdı muska şeklindeki deri üçgenin içine yerleştirdi ve bana uzattı. "Bu senin için sorun olmamalı. Zira büyüye kapılacak olursan son nefesine dek istemediğin bir adamın yanında yer alacaksın."

Çizgi çizgi dudaklarından dökülen her söz içimdeki korku ateşini harlıyordu. O ateş mantığa meyleden tüm düşüncelerimi cayır cayır yakmaktan çekinmiyordu. Zira korku, hain bir histi. Rahat nefes aldığım zamanlarda aniden baş gösterir, hamlesinin tam diz eklemimin arkasına kullanarak iki büklüm ederdi.

Diğer yazdığı muskayı Sezgin'e uzatırken, "Pekâlâ Sezgin'le birlikte uyuyabilirsiniz," dedi. Bunu o kadar normal bir şeymiş gibi söyledi ki kısa bir an şaşıramadım.

Sessizliği takip eden birkaç saniyenin sonunda, utanan bakışlarımın yere düşeceği sırada Ateş'in keskin sesi yankılandı küçük kulübede.

"Olmaz öyle şey!"

Kâhin çehresine yerleştirdiği anlamsız ama keyifli bir ifadeyle yeniden sallanan koltuğa oturdu. Kıstığı gözlerini önce koltukta oturan Derin'le Sezgin'in üzerinde gezdirdi. Hemen ardından bana kayan bakışları çok geçmeden hemen arkamda duran Ateş'in varlığında son buldu.

"Burada itiraz etmesi gereken Derin, şayet sevgilisinin başka bir kadınla yatmasını istemiyorsa bu gayet normal. Seni rahatsız eden nedir Ateş?"

Harekete geçen adımları, varlığını yanımda hissettirdi bana saliselik bir an. Omzumu sıyırıp geçtikten hemen sonra ihtiyarın önünde durdu. Vereceği cevap tüm algılarımı harekete geçirirken içgüdüsel olarak belli etmemek adına kollarımı birbirine bağladım.

"Benim rahatsız olduğum bir konu olmaz bunak, olursa o rahatsızlığı kökten ortadan kaldırırım."

Kâhin, Ateş'in sesindeki tehditkâr tınıyı duymamışçasına keyifli ifadesini sekteye uğratmadı.

"Daha ne kadar koruyabilirsin onu?" Kaşlarıyla beni işaret edip tekrar Ateş'e odaklandı. "Damir'in kıza olan hisleri en az sizin aranızdaki kadar kuvvetli. Namını ise şehirde bilmeyen yok. Sen kudretli bir adamsın Ateş, lakin kızı Damir Novak'tan korumak sandığın kadar kolay değil."

Tüm bedenimin ürpermesinin tek sebebi ardı ardına o adamın adının anılmasıydı. Onun ismi ise ana temasıydı zihnimin odacıklarını dolduran endişelerimin, öte yandan bu duruma akıl sır erdiremiyordum. Sadece birkaç kez gördüğü kızı nasıl bu denli takıntı haline getirebilmişti ki?

"Orası benim bileceğim iş, ama şunu herkes bilsin ki onu ala-

bilmeleri için beni yok etmeleri gerek. Bunu da deneyen çok oldu ama başaran sıfır."

Burukça gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Öyle ya, kardeşini geri alabilmek için tek şansı bendim, varlığını ortaya koyuşu da bu yüzdendi zaten. Destek almak için elimi koyduğum duvar pamuk şeker gibi erimeye başladı. Takatimin son raddesindeydim. Bilincimin kapısını tekmeleyen uyku önce bedenimde kalan son enerji katrelerini çekti. Akabinde yıkılan kapıdan içeri sızarak harelerimin önüne zifiri bir perde indirdi. Hafızamda kalan tek şey ise, sert zemine temas etmeyi beklerken güçlü kollar tarafından sıkı sıkıya yakalanmamdı.

***

Rehavet bedenimi terk etmemiş, yerini tatlı bir gevşemeye bırakmışken araladım gözlerimi ve açılan gözlerim beni uykunun karanlığından gerçeğin karanlığına taşıdı. Tıpkı uyuduğumda olduğu gibi geceydi, bir gündür uyuyordum muhtemelen. Hiçbir şey görmesem de idrak edebildiğim bir şey vardı ki kendi odamda değildim. Onun kokusuyla sarıp sarmalanan odasında, onun yatağındaydım.

Üstelik yalnız değildim, yanımdaydı. Aramızda üç beş santim mesafe vardı. Özellikle bana temas etmemek adına yatağın en ucuna yatmıştı sanki. Bedenlerimiz birbirine değmese de eli karnımın üzerine koyduğum elimin hemen üzerindeydi. Tıpkı kâhinin sözlerini tasdiklercesine bana dokunuyordu. Ne kadar zamandır bu pozisyondaydık bilmiyordum ama sıcak elime temas eden avuç içi soğukluğunu yitirmişti. Sıcak değildi, ama soğuk da değildi. Buna daha önce de şahit olduğunu anımsadım.

Düzenli yükselen nefes alıp verişleri uyuduğunun haberini verirken başımı ona doğru çevirdim. Taze çekilmiş kahve kokusuyla harmanlanan tenine özgü mistik kokusu kesintisiz bir biçimde ciğerlerime nüfuz ediyordu. Tam da o an nasıl göründüğünden ziyade, nasıl uyuduğunu merak ettim.

Daha önceleri birkaç kez gözlerimi kapattığımda yüzünün soğuk yansımasının dimağıma düştüğünü hatırlayabiliyordum.

Belki bir kez daha, diye geçirdim içten içe. Belki bir kez daha sadece hissederek görürdüm onu. Kirpiklerim usulca birbirine kavuşurken zifiri bir tuval konumlandı zihnimin en ücra köşelerine. Ona dokunup hissettiğim saniyelerden yadigâr keskin hatları olan esmer bir adam çizdim önce. Koyu mavilerin üzerine kapanan gözkapaklarına oranla gür siyah kirpikler kondurdum ve tam üzerine kalın, dağınık, siyah kaşlarını.

Tıkandım, gerisini bir türlü nakşedemedim zihnimin karanlık tuvaline. Dokunsam uyanır mıydı? İçimi kemiren merak duygusunun tehlikeyi göz ardı edecek kadar cesur olduğuna kanaat getirerek boşta kalan elimi usulca kaldırdım ve korkakça kirli sakallarına dokundum.

Kim bilir nasıl yakışıyordu ona?

Kim bilir...

Başparmağım gür sakalının üzerinde gezinmeye başladı. Sert ve keskin hatlarını bir kez daha gösterircesine parmak uçlarıma hükmediyordu soğuk teni. Ona dokunmak, buzdan bir heykele dokunmak misali tenimi üşütürken, aynı zamanda kalbimde bir yerleri de ateşe veriyordu. İşaret parmağımı burnuna çıkardım ve eğimli uzun kemiği boyunca kaydırdım. Uyuyan adam resminde, büyük ama düzgün bir burun beliriverdi.

Nefesi avuç içlerimde yankı buluyordu. Parmaklarım bu kez aşağı kaydı, üst dudak çizgisinde duraksadım. Sinir ihlaline bir adım kala kalbim hızla çarpmaya başladı. Mayınlı bölgeye geçersem bin parçaya ayrılabilirdim. Göze aldım, zihnindeki bu güzel adamın dudakları olmalıydı. Sadece bir santim aşağısı, sert ve orta kalınlıktaki dudakları cehennemin günah tohumlarını serpiştirdi kalbime.

"Sen yüzme bilmeyen küçük bir kız çocuğusun," dediğinde parmaklarım dudaklarının üzerinde kilitlenircesine kalakaldım. "Buna rağmen tehlikeli sularda yüzüyorsun, Hare."

Elimi hızla çekerken kendimi cezalandırırcasına tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Canım yanmıştı, ama yaşadığım utanç acıyı tarumar edecek kadar güçlüydü. Bu adamın yanında ne çok utanır olmuştum böyle.

"Ateş," diye mırıldandım, devamını nasıl getireceğimi bilemeyerek. "Ben sadece..."

Karnımın üzerinde duran elini hareketlendirdi ama geri çekmedi. Parmak uçları dış parmak boğumlarıma dokundu usul usul. "Yine sıcaklığını benimle paylaşmışsın," dediğinde değişen konuya şükrettim.

"Teşekkür ederim, beni o kâbuslardan kurtardığın için çok teşekkür ederim."

"Etme," dedi sessiz fakat keskin bir tonla. "Senin hissettirdiklerinin yanında esamesi okunmaz."

O an anladım ki hissettirdiğim sıcaklığa açtı bu adam. Zira ona başka bir duyguyu hissettirebilmem sebepsiz bir şekilde imkânsız geliyordu. Gözlerimi zorlukla seçebildiğim tavana çevirdim.

"Özlediğin sıcaklığı anımsamak için mi benimle uyumak istiyordun?"

Bakışları bende değildi; belki ters tarafta, belki de benim gibi tavandaydı. Ancak bende olmadığına emindim.

"Nina'yla uyuduktan sonra benimle uyuyamazsın demiştin. Neden?" diye sormasıyla, ona yönelttiğim soru uçup buhar olmuştu odanın içinde. Köşeye sıkıştırmayı çok iyi biliyordu, bu da yetmezmiş gibi sıkıştığım o köşede ona verebilecek tek kelime cevabım yoktu.

"Yanıt vermezsen yanıt alamazsın."

"Ama önce ben sormuştum." Küçük bir kız çocuğundan farksız şekilde mızmızlığımı adeta üzerime giyinmiştim. Ama ben haklıydım, ilk önce ben sormuştum.

"Cevap ver."

Mübalağayla bezenmiş sıkıntılı bir nefes vererek, "Peki," dedim.

"Beni onlarla aynı kefeye koyma istedim, Melda gibi-"

"Kapat o çeneni." Bu sefer sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki ürkerek ellerimizi birbirinden ayırdım. Bunu yaptığım için karnımın üzerine kapanan avuç içi nefesimin hâkimiyetini ele almıştı.

"Kendini bir tuttuğun kadın Melda mı?"

Yanından kalkmak için hamle yaptığımda karnımın üzerinde-

ki eliyle baskı yaparak buna engel oldu. O kadar tuhaf bir adamdı ki ne zaman neye kızacağını asla kestiremiyordum.

"Ben kendimi kimseyle bir tutmuyorum, bırak beni Ateş, kalkmak istiyorum."

Üsteleyeceğini düşünürken beni aniden bırakmasıyla yataktan kalkma çabalarım yere yapışmanla son buldu. Ağzımdan istemsizce fırlayan "Ah" nidası eşliğinde bileklerimi ovalarken kalbimin teklemesine sebep olacak bir şey yaptı: Güldü.

Öyle bir gülüştü ki bu, ne bir kahkaha ne de sessiz bir tebessümdü. Gülümsemenin arafında, dalga dalga kulağıma çalınan tınısı yerden kalkma girişimlerimi daha o anda durdurdu.

"Tam bir sakarsın öyle değil mi?"

Gözümün önüne dökülen saçlarımın arasında karanlığa karışan görünmez varlığına baktım. Tek kelime etmedim, asılan suratım durumun izahıydı aslında. Acıyan bileğimi arka plana atarak yerden kalktığımda henüz kapıya ulaşmadan duyumsadığım hareket sesinden onun da kalktığını anlamıştım.

"Yemek yapsana."

İçten içe şaşırmam yetmezmiş gibi bir de ona dönüp, "Ne?" deyiverdim.

"Yemek diyorum, yemek yapsana."

Aslında az önce telaffuz ettiği sinir bozucu çıkışlar yüzünden onunla konuşmamalıydım ama odasına getirerek büyüden korumak için elimi tutması beni ona minnettar kılıyordu. Sebebi her ne olursa olsun, benim için bir uğraş gösterdiği gerçeği kati suretle değiştirilemezdi.

Belli belirsiz başımı salladım ve odadan çıktım. Koridorda ilerlerken kapısı açık olan odalara göz attığım kadarıyla evde kimse yoktu. Vakit kaybetmeden mutfağa ilerledim. Daha önce hiç yemek yapmamıştım orada. Duvarlarına kadar koyu renkli, tıpkı bu ev gibi kasvetliydi. Öte yandan mutfak olamayacak kadar topluydu aslında. Ne karşılıklı siyah uzun tezgâhın, ne de ısıtıcının bulunduğu orta tezgâhın üzerinde tek bir nesne vardı. Önce bunun Derin'in eseri olduğunu düşünsem de onun evinde yaptığımız yemek aklıma geldi. Gayet zevkle döşenmişti ve birçok mut-

fak gereçleri vardı. Öyleyse bu düzen bizzat Ateş'e ait olmalıydı. Keza birkaç kez görmeme rağmen odası da gayet toplu, gereksiz hiçbir eşya yoktu ortalıkta.

Düşüncelerime son vererek dolabı açtım. Ne yapacağımı bilmeden dolabın içine boş boş bakarken dürümün arasında gördüğüm ete benzeyen yiyecek çarptı gözüme. Çıkardığım ağır kokulu uzun yeşil sebzeleri doğradıktan sonra, ete benzeyen kokusuz şeyi ufak ufak doğradım. Isıtıcının üzerinde sote şeklinde pişirdikten sonra, yanına taş evde beğendiği soslu makarnadan yaptım. Annemden öğrendiklerim orada bile işime yaramıştı. Son olarak içecekleri hazırlayarak salondaki büyük masaya kahverengi masa örtüsünü örttüm ve yemekleri üzerine sıraladım. Enfes görünüyorlardı, tabii kıyafetimden yükselen yemek kokusu ve dağılmış ev topuzumla ayan beyan berbat görünen ben hariç.

"Umarım tüm bunları yaparken mutfağın altını üstüne getirmemişsindir."

Salonun içinden gelen sesine baktım. "Mutfağı topladım," dedim başımı iki yöne sallayarak.

Adımları ağır ağır yaklaşarak masanın yanında bittiğinde başköşedeki sandalyeyi çekti.

"Ne bekliyorsun, otur."

Gözlerimi açık renkli kazağıma düşürüp sıçrayan yemek lekelerine baktım. Saçımdan çıkan birkaç tutam saçtan yüzüme düşeni elimle ittim kulağımın arkasına.

"Üzerimi değiştirsem iyi olacak."

Hemen yanındaki sandalyeyi sesli bir şekilde çekti "Otur, sonra gider değiştirirsin."

"Peki." Ona doğru adımlayarak, çektiği sandalyeye oturdum. Hemen önündeki çatalı kaybolduğunda tatmak üzere olduğu yemek için bir şey söyleyip söylemeyeceğini sorguladım kendi kendime. Sonra saçmaladığımı düşünerek ben de çatalı elime almıştım ki kapının vurulan tokmağı duyuldu.

"Derin ve Sezgin olabilir mi?"

Sandalyesini geriye doğru iterken, "Sanmıyorum," dedi. "Kâhinin yanından eve geçtiler direkt, yarına kadar gelmezler."

Adımlarının rotası kapıya yöneldiğinde, kim olduğunu görmek için başımı öne doğru hafifçe uzattım. Açılan kapıdan görüş açıma giren bebek sarısı uzun saçları, pembe bir elbise takip etti.

"Merhaba Ateş."

"Hoş geldin, geçsene yemek yiyorduk."

Sıcacık gülümseyerek "Peki," derken adımları masayı buldu.

"Merhaba Hare." Tam karşımdaki sandalyeye usulca oturdu. Oraya neden geldiğini sebepsizce merak ediyordum.

"Hoş geldin Nina, sana tabak getireyim." Ağır hareketlerle kalktığım masadan mutfağa doğru yöneldim, onun için bir tabak hazırladım. Geri döndüğümde giriştikleri hummalı konuşmayı göz ardı ederek, tabağı çok da nazik olmayan bir hareketle Nina'nın önüne bıraktığım anda konuşmaları kesildi.

"Afiyet olsun." Hızla yerime geçip makarnamı kaşıklamaya başladım. İyi niyeti yüzünden okunan bu kadına neden tahammül edemediğimi bir türlü anlatamıyordum kendime. Nina tabağına az miktarda yemek aldıktan sonra ela bakışlarını Ateş'in üzerine dikti.

O Ateş'i görüyordu. Biliyordu kendisine nasıl baktığını. Gülümserken, kızarken değişen mimikleri ya da kaskatı kesilen çenesi milim milim ezberindeydi belki. Ben ise yokluğuna talimdim, karşımda daimi olarak devasa yokluğu vardı.

"Biliyorsun, seni hiç kırmak istemem ama bu aralar hiç o türlü ortamlara girmek istemiyorum."

Ateş'in neden bahsettiğini bilmiyordum, zira bahsi mevzu konudan ziyade onu kırmak istemeyişi takılmıştı dimağıma.

Öyle ya, beni defalarca kırmıştı, kırıyordu ve kıracaktı.

"Öyleyse beni kırma, yarın vereceğim davet çok önemli. Muhakkak seni görmek istiyorum Ateş."

"O şerefsiz ağabeyin orada olursa davetinin rezil olacak, bunu düşündün mü peki?"

Nina elini kaldırıp, Ateş'in muhtemelen koluna dokundu.

"Olmayacak," dedi. "Bana bir not yazmış, uzaklarda olduğunu ve bir süre gelmeyeceğini bildiren bir not, nerede olduğunu yazmamış. Sanırım sana söylememden şüpheleniyor."

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken, azalan yemeklerden anladığım kadarıyla Ateş iştahla yiyordu. Nina ise hâlâ onunla bedensel temas halinde, eli onun teninin üzerindeydi.

"Şüphelenmiyor, korkuyor yavşak. Onu bulduğum yerde yapacaklarımdan korkuyor."

Nina elini geri çektikten sonra yüzü düştü, sadece pembe dudak boyasını sürdüğü çehresi yine çok güzel görünüyordu.

"Düşürme suratını, tamam geleceğim ama Hare de benimle olacak. Onu kimseye emanet edemem."

Kadının suratı bu sefer anlam vermediğim bir ifadeye büründü. Dilinin ucuna birikmiş olan soruları iliklerime kadar hissetmiştim, ama sormadı. Ela gözleri benim üzerime düştüğünde bir süre milim milim aşılandı yüzümü. Hemen ardından dokunulmamış tabağını usulca iki santim ileri iterek ayağa kalktı.

"Benim için sorun değil, ama sen benim kavalyem olacaksın." Eğilip yanağına küçük bir buse bıraktı. Bu görüntüyle kalbimin acı içinde göğüs kafesime çarptığını hissettim.

"Görüşürüz canım."

Kapıya doğru döndüğünde Ateş'in hayali adımları peşi sıra takip etti onu. Uzaklaştılar. Elimden düşen çatal, içimde başlayan kargaşaya eşlik edercesine rahatsız edici bir ses çıkardı. Benliğimde bir heyelan başlamıştı ve bunun ismini artık biliyordum. Böylesine aklımı kemiren, mantığıma tekme vuran hissin adı kıskançlıktan başkası değildi.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Gidişi salonda hoş kokusunu bırakırken, içime serpiştirdiği duygular bambaşkaydı. Izabelle olamayacak kadar masum, iyi niyeti çehresinden okunan bir kadındı Nina. Tüm bunlar bir kenara, bizzat ağabeyinin elinden kurtulmama yardımcı olmuştu. Ona duymam gereken duygunun kıskançlık değil de minnet olması gerekiyordu. Zira kıskançlık kalbime zehir zemberek bir his bırakıp, ruhuma katran sürüyordu. İçin için yiyip bitiriyordu.

Kaşığımı hâlâ dolu olan tabağıma bıraktım ve başka hiçbir yemeğe dokunmadan ayaklandım. Açtım, ama yemek istemiyordum. Tüm iştahım Nina'nın peşi sıra uzaklaşmıştı sanki. Boş tabakları toparlayıp mutfağa ilerleyeceğim sırada kapanan kapının sesini duyumsadım. Ardından mutfağa yöneldim, onun yaklaşan adımlarını hiçe sayarak. Elimde tuttuğum tabakları tezgâhın bir köşesine bıraktığım anda omzumdaki muska dikkatimi çekti. Daha yeni fark ettiğim muskayı oraya kimin iliştirdiği barizdi. Muhtemelen dün gece ben uyurken takmış olmalıydı.

İçtiğim koca bir bardak suyun ardından tezgâhın üzerinde hiçbir şey kalmayacak şekilde toplamaya başladım. Bir de düzenini bozduğumdan dolayı azar işitemezdim ondan. Bulaşıkları yıkamak için onun yemeğini bitirmesini beklerken, yemek için çıkardığım malzemeleri dolaba geri koydum. Eğer aptallığım yüzünden buraya düşmeseydim bu tatsız, tuzsuz ve kokusuz yiyecekleri görme ve tatma fırsatım olmayacaktı hiç şüphesiz. Hoş, eksikliğini de yaşamazdım. Şehrin sakinlerine sunduğu tuhaf yi-

yecekleri özenle dolaplara yerleştirdikten sonra tezgâhın üzerini itinayla sildim.

Mutfağı eski düzenine kavuşturduktan sonra tekrar salona ilerledim. Önünden geçerken beni görmezden gelmesini diliyordum içten içe. Korkum içimden geçenleri, hissettiklerimi saklayamayacak olmamdı. Ateş akıllı bir adamdı, bense onun karşısında gerçekleri uzun süre saklayamayacak kadar şeffaftım.

"Yemeğine dokunmamışsın." Onun sesiyle buharlaşıp uçan dileğim bana alayla el sallayarak uzaklaştı. Oysa beni görmezden gelmek en iyi yaptığı şey değil miydi? Pekâlâ, yine yapabilirdi.

"Canım istemiyor, içeri geçeceğim," dedim elimle koridoru işaret ederek.

"Odanda ne yapacaksın, yalnız uyuyamayacağını biliyorsun değil mi?"

Burukça gülümsedim. "Hatırlatmana gerek yok Ateş, biliyorum."

Sesinin geldiği masanın başköşesine baktım. Yükselen çatal kaşık sesleri benimle konuşurken bile yemek yediğinin göstergesiydi ve bu çok sinir bozucuydu.

"Neyse ben gidiyorum, sana afiyet olsun." Tekrar yön bulan adımlarım bir kez daha sesiyle kesildi.

"Burada kal, yalnız kalırsan uykun gelir ve benim şu an hiç uykum yok."

Sıkıntılı bir nefes verip, "Uykum yok, uyumayacağım," dedim üzerine basa basa.

"Sana burada kal dedim, lafımı ikiletme."

Sen git Nina'ya emirler yağdır, demek istesem de dilimi ısırdım ve yanıt vermedim. Ancak o kadına sergilediği anlayışlı tutuma karşın bana yağdırdığı emirlere itaat etmeyecektim. Sözlerini duymazdan geldim. Tekrar yürümeye başladığım sırada zihnimi ürküten ses sandalyesinin itilme sesiydi. İrkilsem de belli etmemeye çalışarak yoluma devam ediyordum ki bedenimi saran karıncalanma hissinin ardından tam koridorun başladığı noktada sert göğsüne çarptım. Burnum aldığı darbeyle daha o an zonklamaya başlarken kükremeyi andıran sesi yankı buldu kulaklarımda.

"Kime diyorum!"

Acıdan dolayı yaşaran gözlerimi hızla kırpıştırdım ve kızardığını emin olduğum burnumu ovaladım. Saniyeler süren sessizlik, burnumun direğinde hüküm süren sızının hafiflemesiyle son buldu.

"Ben senin cariyen değilim! Evet, korkak bir kızım ama bu, her dediğini yapacağım anlamına gelmiyor!"

Aramızdaki bir iki adımlık yakınlık ve ona kafa tutmamın verdiği korku hali kalp ritmimi azami seviyeye ulaştırdı. Elim hâlâ burnumda, bakışlarım ilerlemek istediğim koridorda, ondan gelecek karşılığı bekliyordum. Adım sesleri birkaç adım uzaklaştı.

"Geç," dedi ondan beklenilmeyecek kadar sakin bir sesle. "Ancak unutma, uykun geldiğinde yine benim yatağımda uyuyacaksın."

Ruhumun, virajlarını tehlikeli manevralarla dönen söylemlerinde haklıydı. Ağır adımlarla odama doğru ilerledim, zihnimde kulak arkası edemediğim gerçekler yankılanıyordu. Uykum geldiğinde onun yatağında uyuyacaktım.

Gece olmadan birkaç saat öncesine kadar deliksiz uyumama rağmen başımı yastığa koysam yine uyurdum, biliyordum. Bu yüzden yataktan uzak durmayı yeğleyerek Derin'in evden getirdiği kapaksız kitaba uzandım. Aslında televizyon izlemeyi hiç sevmezdim ancak ama tam da o an gündüz kuşağına ve kadın programlarına bile razıydım. Bu yüzden araladığım el yazımı kitabın sürükleyici olmasını diledim. Zira sabahın ilk fersiz ışıklarına kadar uyumam mümkün görünmüyordu.

Öyle de oldu. Zifiri karanlık kendini alacakaranlığa bırakana dek beş yüz sayfalık kitabı bitirdim, zaten temiz olan odayı temizledim tekrar. Parmak uçlarım buruşana dek toprak küvette kaldım. Saçlarımı taradım uzun uzun ve girift düşüncelerle cebelleştim. Bir ara koridordan geçen adımların odamın önünde duraksadığına şahit oldum ama içeri girmedi. Odasına gidiyordu, kapıyı kapatmaması ise bana gel deme şekliydi. Uykuya aç olan gözlerimi ovuşturup, küçük adımlarla onun odasına doğru yürüdüm. Karanlık odasının aralık kapısından girerken, uyku bana

kollarını açmıştı. Yanına ulaşırken yatağın diğer ucundaki varlığını hissederek yanına kıvrıldım usulca. Sırtım ona dönüktü. Tek kelime etmeyişine karşılık tek kelime etmedim.

Vakit kaybetmeden kapanan gözlerim çok geçmeden gerçeklikten koparak uykunun arafında kendine yer edindi. Bilincim tamamen kapanmadan hemen önce kazağımın eteğinin uygulanan güçle yukarı sıyrıldığını hissettim. Soğuk, iri parmaklar çıplak belimden karnıma doğru uzandığında buna engel olmak istiyordum. Ancak ona dönüp serzenişlerimi sıraladıktan hemen sonra yine en basitinden elini tutarak uykuya dalmak zorunda kalacaktım. Bundan mütevellit zihnimi kemiren tüm kelimeleri susturdum ve kendimi zifiri karanlığa bıraktım.

***

"Ruh hastası, gıcık deve!" diye haykırdım elimdeki kırmızı elbiseyi kapalı kapının ardına fırlatarak.

"Hare." Sabrının son katrelerini tükettiği alenen belliydi Derin'in. "Lütfen artık şu elbiseyi giy, beni Ateş'le papaz etme."

Bakışlarım yerde gelişigüzel duran elbiseye kaydı, çok güzel bir elbiseydi. Onunla gittiğim kıyafet satan yerde daha ilk gördüğüm anda dikkatimi çektiği de bir gerçekti. Ama ben bu elbiseyi kabinde bırakmıştım! Nasıl olurdu da şimdi giymem için önüme gelirdi ki?

"Derin." Başım omzuma düşerken mağlup bir edayla dudağımı büktüm. "Bıktım ben bu adamın dayatmalarından, onun seçtiği elbiseyi giymek zorunda değilim! Hem de Nina'nın davetinde."

Koyu kahve gözleri şüpheyle kısıldı, işte o an fark ettim kırdığım potu.

"Ne alıp veremediğin var senin Nina'yla?"

Göz kontağımızı kesmek için hızla yerdeki elbiseye doğru ilerledim.

"Ne alıp veremediğim olacak ki," derken her detayını bildiğim elbiseyi yerden alarak sağını solunu incelemeye başladım.

"Nina iyi biridir. Kimseye zararı olmaz, aksine çok sevilir buralarda."

"Ona ne şüphe," dedikten hemen sonra ağzıma koli bandı yapıştırmak istedim. "Yani, iyi bir insan olmasa beni kurtarmazdı. Onun hakkında kötü düşünmüyorum. Neyse, şu elbiseyi giymeme yardım eder misin?"

Cevap vermesine fırsat bırakmadan üzerimdeki kazağı sıyırıp attım. Normalde hemcinsim de olsa birinin önünde soyunmaktan utanırdım ama şüphelendiklerini sorgulamaya kalkarsa daha fazla utanacağımı öngörerek çıplak bedenimi kırmızı elbiseyle örttüm. Derin'in uzun fermuarı çekmesiyle bedenimi ikinci kez sarıp sarmalayan elbise, kalın askıları ve dar, dizde biten kupuyla oldukça şık duruyordu. Aslında burada herkesin giydiği, neredeyse birbirinin aynı olan kıyafetlerden oldukça farklıydı.

"Zevkli adam Ateş, kırmızı elbisenin kızıl saçlarınla uyumu cidden muazzam."

Ateşte ısınan maşayla uzun saçlarıma su dalgası şeklini verdikten hemen sonra gözlerimi koyu yeşil tonlarına boyadı. Dudaklarımı ise neredeyse renksiz bir dudak boyasıyla boyadığın da hazırdım. Aynadaki görüntümün bana yabancı olmasına rağmen hoş görünüyordu.

"Derin, lütfen sen de gel. Beni Ateş'le yalnız bırakmayın."

Dağıttıklarını el çantasına yerleştirdiği sırada muzipçe gülümsedi. "Geceleri yeterince yalnız kalıyorsunuz zaten."

"Utandırma beni."

Uzanıp kolumu sıvazladı, ifadesi aynı alayı koruyordu. "Pardon ama bu aralar geceleri oturup, gündüzleri uyuyordunuz değil mi? Geldiğimde yeni uyanmıştın."

Ne kadar alay etse de haklıydı, kâhinin yanından geldiğimizden beri sabaha karşı uyuyor, akşama doğru uyanıyorduk. O gün de öyle olmuştu, havanın kararmasıyla uyandığımda yine Ateş'i yanımda bulamamıştım. Ateş'ten arta kalan zamanlarda muskanın gücüyle korunsam da tek başına yeterli olmayacağını üstüne basa basa söylemişti kâhin.

"Dalga geçmen bittiyse ben gidiyorum."

Yanında getirdiği siyah, kalın tabanlı ayakkabıları çıkardı ve bana uzattı. "Bunları senin için aldım, Ateş istedi. Bu arada ayak numaranı nereden biliyor?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken "Bilmiyorum," diyebildim. Kıyafet bedenimi bilmesine şaşırmazdım, onunla alışverişe çıkmıştık sonuçta. Ancak geldiğimden beri Derin'in verdiği ayakkabılarla idare ettiğim için ayak numaramı bilmesi tuhaf gelmişti.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrılarak hızla ayakkabıları ayağıma geçirdim. Derin'in talimatıyla içeri giren Sezgin, bana selam verdikten hemen sonra Ateş'in arabada beni beklediğini söyledi. Benim için hazırlanan küçük, siyah el çantasını yanıma aldıktan sonra isteksiz adımlarla çıktım evden. Arabaya biner binmez yüzüme vuran sıcaklık tanıdık, duyularımı sekteye uğratan parfümsü koku ise yabancıydı. Teninden yükselen farklı kokusu bu geceye, Nina'ya özel olmalıydı. Göremesem de farkındaydım aynı itinadan zevahirinin de nasibini aldığının.

"Kolunu uzat."

Lafını ikilemeden kolumu uzattım. Usulca tenime saplanan iğnenin yerini kısa süre sonra küçük bir bez parçası alırken kolumu ikiye kıvırarak geri çektim.

"Fazla kalmayacağız, bir iki saat sorun çıkarmadan durabilirsin umarım."

Hareket eden araca eşlik edercesine havada uçuşan söylemleri komikti, gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

"Bunu kendine söylemelisin, sorun çıkaran sensin çünkü. Ben senin sözlerinin ucunda kukla gibi sallanıyorum. Bir gün iyisin, ertesi gün eminim yüzüme bile bakmıyorsundur."

"Bakıyorum," dedi sessizce. "Hep bakıyorum yüzüne."

Anlamadan dinlediğim yabancı parçalar gibiydi sözleri. Tınısı hoş, tonu hayran olunası, ancak tek bir kelimesine bir mana yükleyebilmek imkânsızdı.

Lazan'a geçtikten bir süre sonra görkemli bir yapının önünde durduk. Yapısal olarak Ruhlar Şehri'nin solgun renk ve mimarisine uygun, ancak ambiyans olarak orijinal bir yanı vardı. Arabayı görevliye teslim ettikten hemen sonra onun direktifiyle koluna girdiğimde, takım elbisenin pürüzsüz yüzeyine sürtündü çıplak kollarım ve ayakkabılarım yüksek tabanlı olmasına rağmen ancak yetişiyordum geniş omuzlarına.

Havuzun başına toplanmış ruhlara doğru ilerlemeye başladık. Bizi görenler bizzat Ateş'in şahsına sergilediği referanslar eşliğinde yönlendirildiğimiz yuvarlak masanın hemen önünde son buldu adımlarımız. Kadınların dudak boyalarıyla kamufle ettiği mor dudakları kıvrılmış, birçoğunun gözü sinsice geziniyordu üzerimde.

"Ateş, geleceğini biliyordum."

Yerlere sürünen uzun, gece mavisi tuvaletinin içinde yarım topladığı saçlarıyla ay gibi görünüyordu Nina. Ellerimin arasından ayrılan kolu içime derin bir hüzün yolladı sebepsizce.

"Geldim," derken sesi benden bir iki adım boyu uzaklaştı. "Muhteşem görünüyorsun!"

Nina her bir zerresini aşkla izlediği adama gülümsedi, benimse gözlerim yanmaya başladı. Hayır! Şimdi burada, böyle saçma sapan bir sebepten dolayı ağlayamazdım.

"Teşekkür ederim, beni kırmayıp mavi kravat taktığın için sana ayrıca minnettarım."

Keyifli ifadesinin arasından bana takılan gözleri kısa bir süre elbisemde gezindi. "Sen de hoş geldin Hare, kırmızı çok yakışmış. Saçlarını kıskanmalı mıyım?"

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirirken ona cevap vermekten imtina ettim ve teşekkür mahiyetinde başımı sallamakla yetindim.

"Hadi gel benimle, seni tanıştırmak istediğim birileri var."

Ateş'in eline ulaşan zarif parmaklarının arasından onun sesini duydum. "Hare'yi yalnız bırakamam, bunu daha sonraya erteleyelim."

"Hadi ama Ateş, bu konuda hassas olduğunu bildiğim için yakın mesafede çok sayıda koruma görevlendirdim." Boşta kalan elinin işaret parmağıyla birkaç masa ilerisini işaret etti. "Hem oradan Hare'yi rahatlıkla görebilirsin."

Kısa süren sessizliğin ardından "Peki," dedi. Nina'yla gitmeden hemen önce, eli hâlâ kadının elindeyken kulağıma yaklaştı. "Sakın bir yere kıpırdama."

Olduğu yere bakmadan konuştum. "Emrin olur!"

Yalnız olsaydık bu çıkışıma muhakkak vereceği bir karşılık olurdu, ancak yalnız değildik ve Ateş, Nina'yla gitmeyi yeğledi. Tüm bedenime aynı kasvetli duygu hâkimdi, rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bundan ötürü dolu dolu geçen içki tepsilerinden aldığım kadehin içindeki kehribar renkli sıvı boğazımı yakarak geçerek midemi süsledi. Sarhoşluk konusunda edindiğim tecrübeye istinaden tek kadehte son vermek istiyordum alkol faslına. Fakat sıkışan kalbim buna izin vermiyordu. İçersem unuturdum. İçip unutacaktım.

Birbirine karışan kahkaha sesleri ve yüksek seyreden şarkılar eşliğinde ikinci kadehi içtim. Bedenim hareketli müziğe eşlik etmeye başladığında çakırkeyif kıvamına geldiğimi anlamıştım. En azından gözlerim Nina'yı aramıyordu, en azından bakıp gülümsediği adamın nerede olduğunu tahmin etmeye çalışmıyordum.

Masama bırakılan üçüncü kadehi dudaklarıma ulaştıracağım sırada sert bir hamleyle parmaklarımın arasından uçup gitti kadeh. Gelmişti işte.

"Ateş," dedim alayla gülümseyerek. "Niye geldin ki sen? Nina'ya ayıp olur git hadi."

Kadeh masaya sertçe bırakılırken kırılan toprak parçaları etrafa saçıldı ve içinden sızan sıvı masanın kenarlarından aktı. Bomboş gözlerle izledim bu manzarayı, dişlerinin arasından aldığı keskin solukları ise umursayamadım.

"Derdin ne senin! Buraya geldiğimizden beri bir tuhaf davranıyorsun." Kolumdan sıkıca kavrayarak beni kendine çekti, yükselen gürültüye inat duyularıma öfkeli sesini ulaştırmayı başarmıştı. Ancak bilmediği bir şey vardı! Az önce Nina onu benim yanımdan alıp götürdüğünde, içimde benim bile tanımadığım bambaşka bir Hare uyanmıştı ve tam da o an o Hare'ye itaat ediyordum.

"Derdim ne öyle mi!" dedim kolumu hızla çekip ondan kurtarırken. "Benim derdim sensin Ateş!"

Yüzüme doğru yaklaşırken genzime dolan parfüm kokusu alkol kadar yakmıyordu ama etkisi çok daha keskindi.

"Benimle derdin ne?" diye sordu saçlarımın arasına doğru.

Belki iki kadeh daha içsem derdimi söyleyebilirdim ama o an söyleyemedim.

Güçlü kollarının sardığı belimi sıkıca kavrayarak kendi bedenine yasladı. Ne olduğunu anlayamadım. Sanki her seferinde başka bir Ateş'i muhatap alıyordum karşıma. Tüm dengem altüst olmuştu.

"Neden seni göremiyorum, neden Ateş?" Sesim de en az ruhum kadar cılızdı. Kelimelerim ise alkole hapsolmuş, abuk sabuk çıkıyordu ağzımdan.

Cevap vermedi, daha sıkı kavradı belimi. Dudaklarının aralandığını hissettiğimde yanı başımdaki varlığına baktım puslu gözlerimle. Belki bir şeyler söyleyecekti, tabii hızla benden uzaklaştırılmasaydı. Bu kez de yeni başlayan ağır parçada dans etmek için yanımdan alındığında tahammül seviyem bin parçaya ayrıldı. Konuşulmayan kelimelerin katili Nina'ydı.

Bakışlarım dans eden ruhların arasından onları buldu. Nina, kollarını bir kez olsun göremediğim adamın boynuna sarmıştı. Gülümsüyordu yine. Şimdi cehennem ateşi benim ruhumda yakıldı ve her saniye o ateşe odun atıldı. Daha fazla kendime bu işkenceyi yapmamaya karar verdim gözlerimden bir damla yaş süzülürken. Masanın üzerinde duran arabanın anahtarlarını titreyen parmaklarımla kavradım. Yokluğumu bile fark etmezdi ama ben yine de gidiyorum diye fısıldadım kendi kendime ve tüm o curcunayı ardımda bıraktım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rotasız adımlarım rasgele yol alırken zihnime akın eden fersiz düşünceler mantığımı istila etmekten gocunmadı. Eğlenen ruhların soğuk tenlerine çarparak yön bulmaya çalıştım kendime. Benim sıcak tenimin farkına varmaları umurumun kıyısından geçmiyordu. Uzun zamandır bir yönüm yoktu. Aylardır yağlı urgan ipinin ucunda, arafta sallanıyordum. Akıbetimin ayan beyan ortada olmasına rağmen bir şeylerin ucundan yakalamaya çalışıyordum.

Hata ediyordum.

Birer saçmalıktan ibaretti her şey; Alya tarafından kandırılmam, bu şehre hapsolmam ve bu kadar çaresiz kalmam saçmalıklar silsilesiydi. Ancak en saçma ve en acı olanı ise, beni zevahirini görmekten bile soyutlayan bir adama kör kütük âşık olmamdı. Onu bir kez olsun görmeden, hudutsuzca hissederek bu denli tutulmamdı.

Teninin kıvrımlarını bilmiyordum oysaki. En basitinden, öfkelendiğinde değişen mimiklerinden bile bihaberken kokusuna bulanmıştı kalbim. Onun tabiriyle tehlikeli sularda yüzen küçük bir kız çocuğuydum ve şimdi boyumu aşan sularda nefessiz kalmıştım. Ardıma bir kez bile bakmadan demirden yapılma arabasının yanına ulaştığımda gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Arabayı çalıştırırken ağabeyimin yaptırdığı deneme sürüşleri dâhilinde, sadece birkaç kez trafiğe kapalı alanlarda edindiğim az tecrübeyle

gaza yüklendim. Çok değil, sadece birkaç dakika sonra tüm o gürültüyü, kalabalığı ardımda bırakmıştım.

Yolların boş olması lehimeydi fakat tek bir tabelaya dahi rastlayamamış olmam beni pervasız bir bilinmezliğe sürüklüyordu. Issızlaşan yollara sapsam da gitmek istediğim güzergâhta olmadığımı fark ettiğimde istemsizce puslanan gözlerim bana hiç yardımcı olmuyordu. Hissettiğim hareketlilikle omzumun üzerinden arkama bakmıştım ki arka koltukta beliriveren Sezgin'in varlığıyla şiddetli bir şaşkınlık yaşadım. Aynı şaşkınlık onun da gözlerinden geçerken o kadar mutlu oldum ki. Belki o an başka bir şey istesem olurdu. Usulca öksürerek çatallı sesime çekidüzen verdikten hemen sonra bakışlarımı yola çevirdim.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin."

Kısa bir an konuşmadı. Afallamıştı.

"Sezgin?"

"Hare! Sen nereden çıktın?"

Gözümü yoldan ayırmadan konuştum. "Arka koltuktan çıkan sensin, bunu benim sormam gerekmez mi?"

Yanlış yaptığım bir şeyler vardı. Arabadan gelmemesi gereken sesler geliyordu çünkü. Gaza olması gerektiği gibi yükleniyordum. Hız ibresi yoktu, olması gereken birçok şey yoktu bu arabada. Sezgin arkadan uzanıp vitese garip bir yön verdikten sonra tekrar konuştu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Hare!"

Hararetli sesine karşın sakinliğimi korudum. "Ben davetten ayrıldım. Araba kullanıyorum şu an ve sanırım kayboldum. Hâlâ Lazan civarında olmalıyım şimdi adresi-"

"Ateş'in haberi var mı?" diye sordu yine anlam veremediğim telaşlı bir sesle.

"Hayır, ona haber vermedim."

Yumruğunu sertçe koltuğa geçirirken "Siktir!" diyen sesi kulaklarımı arşınladı. Amiyane konuşmasına bir anlam veremezken sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

"Neler oluyor Sezgin?"

Yan aynalardan görüş açıma giren siyah bir arabayla boğazıma

umarsız bir korku oturdu. Yanımdan gelip geçecek bir araba olmasını diledim, başka şansım yoktu.

"Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Nasıl böyle aymazca davranabilirsin. Her şeyi mahvettin Hare, tüm planın içine sıçtın!"

Endişelerimin tetiklendiği sırada, arkamdaki siyah arabanın yaklaşmaya başlamasıyla korkum arşa ulaştı.

"Arkanda birileri var lanet olsun!" derken dikiz aynasından ona baktım. Simsiyah giyinmişti ve kafasında siyah bir bere vardı. Ne için hazırlanmıştı böyle?

"Kim olabilir?" diye sordum düz bir sesle.

Hemen arkamızdan ilerleyen araba fazlasıyla yaklaşmıştı. Neredeyse bizi yakalamak üzereydi!

"Gaza bas!" dedikten hemen sonra kollarını ön koltuklara dayayarak öne eğildi. "Araba kullanmayı biliyor musun sen?"

Söylediğini yapıp gaza yüklendiğimde altımdaki araba daha fazla bağırmaya başladı. Sarpa saran işler ayağıma dolanacağının habercisiydi.

"Bu arabanın nesi var böyle?!"

"Bilmiyorum! Lanet olsun bilmiyorum!"

Hızlanan nefesinin sesini alabiliyordum. Ancak onun telaşının benim korkularımın yanında esamesi bile okunmazdı.

"Havaya bak, gökyüzünün sıklaşıp laciverte dönüştüğü yöne doğru sür arabayı."

Sözlerinin garipliğini bir tarafa ittim. Söylediğini yapıp havaya baktım ve bir şerit halinde beni sol tarafa yönlendiren gökyüzünü takip ettim. Arabanın ön kaputundan yükselmeye başlayan dumanlar görüş açımı ihlal etmeye başladı tam o sırada. Neler oluyordu böyle? Bakışlarımın yan aynaya kaymasıyla siyah arabanın tam arkamda olduğunu gördüm. Fakat daha kötüsü hemen arkasında bir araba daha vardı.

"Sezgin! Sezgin arkamda iki araba var. Bir şey söyle!"

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, ortasına düştüğümüz biçare durum bizimle alay ediyordu.

"Ateş, Damir'in o davete senin için geleceğini biliyordu. Tıpkı Crvena'da olduğu gibi seni yalnız bulduğu ilk anda yanında bite-

ceğini biliyordu. Bu yüzden seni yalnız bıraktı ve korkup her şeyi bozmaman için sana söylemedik. Ama sen başına buyruk davranarak her şe-"

"Yeter, hiçbir bok bildiğin yok tamam mı!"

Gaza daha fazla yüklenirken sinirlerim boşalmıştı.

Kıskançlığımın beni getirdiği son noktada yerle yeksan oldu sabrım. Ön kaputtan yükselen dumanlar arttı, burnuma berbat kokular gelmeye başladı.

"Tuzak bu!" dedi bir şeyleri yeni idrak ediyormuş gibi. "Arabayı bozmuşlar!"

Durumun ehemmiyetinden mütevellit zihnimin kenarına bile uğramamıştı ki bu detay. O korkuyla ayağımı gazdan çeker çekmez frene yüklendim ve sertçe durduğumda başım hızla önce direksiyona, sonra arkaya yapıştı.

Ne kadar sürdüğünü idrak edemediğim puslu bir karanlık...

Dumanlar her yerdeydi, alnım sızlıyordu ve hiçbir şey göremiyordum. Bedenimden tüm güç çekilmiş gibiydi. Kıstığım gözlerimle etrafa bakmaya çalıştım. Bodur ağaçların sıklıkla yan yana saf tuttuğu ormanlık bir alandı ve o ağaçlardan birine toslamıştım. Elimi zorlukla uzatarak açtığım kapıdan bedenimi aşağı yuvarladım. Sezgin'e ne olduğuna bakmaya fırsatım olmamıştı, zira ciğerlerimi pas kokulu dumandan kurtarmanın derdindeydim. Şimdilik bizden başka kimse yoktu buralarda. Yerde sere serpe yatarken arabanın pert olan ön kaputunun görüntüsüne takıldı gözlerim, ardından alnımdan yanağıma süzülen sıvının sıcaklığını tenimde hissettim.

Kanıyordum.

Aniden yükselen öksürüğümün sesine toprağı eşeleyerek duran arabanın sesi eşlik etti. Kazaya kurban verdiğim Ateş'in arabasının hemen arkasındaydım, şimdilik beni görmeleri mümkün değildi ama sadece birkaç metre ötelerinde olduğum da acı bir gerçekti. Tekerlerin arasından arabadan inen adamların ayakları girdi görüş açıma, beni arıyorlardı kuşkusuz.

Kalabalık adımların gezinmeye başlamasıyla sona geldiğimi anladım. Beni bulmak üzereydiler. Kirpiklerimi sıkıca birbirine

bastırarak kulaklarıma kapattım avuçlarımı. O saniye esmer, iri kıyım bir adamla göz göze gelmem felaketimin ilk adımıydı. Beni görmesiyle adamın dudakları zaferle kıvrıldı, içim kurumuştu. Bittiğimin resmiydi alenen. İyiden iyiye yaklaşan adama daha fazla bakamadım. Adımları yaklaştı, kocaman ellerinin gölgesini üzerimde hissettiğim sırada bir şey oldu. Hızla gelen başka bir araç ani bir frenle toprak zeminde durduğunda, o araçtan yükselen mavi ışık önümdeki adamın boynunda patladı. Adam daha o saniyede yok olup gitti gözlerimin önünde!

Beynim işlevini yitirmiş, dudaklarım hayretle aralanmıştı. Neyin ortasına düştüğümü bilmiyordum.

Daha önce hiç duymadığım erkek sesleri, hiç bilmediğim bir dili telaffuz ederlerken yaşanan karmaşaya izumiranje ışınları karıştı. Sağır edici sesler zihnimi kemiriyor, sadece sesi bile yok oluşu takdim ediyordu. Sezgin! Sezgin neredeydi! Titreyen bacaklarımı zorladım ve bagaj kapağından destek alarak başımı oldukları yere doğru uzattım. Hayatımda ilk kez gördüğüm birçok adam vardı. Bir kısmı siyah arabanın ardındayken, diğer kısmı öbür arabanın arkasında yer almıştı ve göz gözü görmüyordu birbiri ardına atılan izumiranje ışıklarından dolayı. Hedefe nail olanlar tıpkı baloncuk gibi anında yok olurlarken, bakışlar olduğum yere döndü.

Gitmeliydim, kimler arasında gerçekleştiğini bilmediğim bu savaşın ortasında kalamazdım.

Avucumun altındaki toprağı güç almak istercesine sıktım. Toprak tırnaklarımın arasına doldu. Sürünerek yerden kalktığımda ayakkabılarımı çıkarıp fırlattım. Çıplak ayaklarımı toprağa sürüyerek ilerlemeye başladım. Rotam bilinmezlik, güzergâhım karanlıktı. Nereye gideceğimi bilmeden, sadece kurtuluşa intikal etmek adına yürüdüm. Dakikalar boyunca yürüdüm. Dakikalardan arta kalan saniyelerde süründüm. Bedenimdeki son enerji katresine dek ilerleyebildiğim kadar ilerlemiştim. İsyan eden bedenim bed renkli bir bodur ağacının altına yığıldığında hava karanlığa dönmeye yüz tuttu. Öte yandan iğnenin etkisinin bitmesine de az kalmıştı. Birilerinin beni duymasını umursamadan histerik bir kahkaha patlattım. Çaresizliğin dibine vurmuştum.

Umarsızca esen rüzgâr hafif bir ürpertiyi bedenime savurduğunda kendime sardım kollarımı. Kırmızı elbisem toz toprak olmuştu. Su dalgası saçlarım darmadağın, akarak tüm suratıma yayıldığına emin olduğum boyalar ise alnımdan sızan kana karışmıştı. Tüm bunlar bir kenara, ruhumda asla tamir olmayacak yaralar vardı artık. Ona ne kadar kızsam da bizzat kendi kendime açmıştım bu yaraları aslında.

Düşüncelerime tekme savuran çıtırtı seslerini duyumsamamla dizlerimin üzerinde doğruldum. Bu kadar kısa mıydı kaçışım, bulmuşlar mıydı beni? Dibinde durduğum ağaçtan destek alarak ağır ağır kalktım yerimden. Yaklaşıyordu adım sesleri; ancak içimdeki yangınlara buzlu su boca eden bir his vardı ki adım sesleri yaklaştıkça bedenim karıncalanıyordu.

Bedenimi ağacın arkasına gizleyip kendimi dinledim, hislerim sol yanımdaydı. Kendimi o kısma kaydırırken yaklaşmasını bekledim. Onun haberi yoktu, ama tam da o an oynanmamış son oyunumuzu oynuyorduk. Yaprakların ezilerek çıkardığı son çıtırtı sesi yakınımda bittiğinde hamlemi yaptım ve attığım birkaç adımın akabinde hızla üzerine atladım.

"Sobe!"

Kollarım arkasından boynuna sarılmış ve bacaklarım beline dolanmışken, tek hamleyle bedenimi havada savurmak suretiyle tam önüne konumlandırdım.

Dudaklarımdan silinen keyifsiz gülümseme yerini hüzne bıraktığı sırada kollarımdan tuttu acıtırcasına. Kanıma karışan az miktarda alkolün verdiği cesaret kırıntısı onun öfkesi altında yitip gitti. Parmakları çıplak tenime adeta saplanmıştı ve parmak uçlarından tenime akıtıyordu tüm kızgınlığını.

"Aptalsın sen, tanıdığım en aptal kızsın!"

Gayriihtiyarî kemirdiğim alt dudağımı serbest bıraktım. Zerre alınmamıştım sözlerine.

"Akıllı olanın yanında kalsaydın mavi kravatınla, neden aptal bir kızın peşinden geliyorsun?"

Tek eli kolumdan ayrıldı, sadece birkaç saniye sonra ayaklarımın dibine düştü mavi kravat.

"Sikerim kravatını da, sekteye uğrattığın planı da!"

Afallamıştım. Ne diyeceğimi bilemedim. Boşta kalan kolumu kavradığında sertçe sarstı bedenimi.

"Ya bulsalardı lan seni? Ya benden önce bulsalardı?"

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettim, ama hüznüme karışan yanım daha ağır bastı.

"Bulsalardı ne olurdu Ateş? Sen kardeşinle mutlu mesut yaşarken ben de Damir'in olurd-"

Kollarımı daha da sıktı, kemiklerimin ağrıdığını hissettim. Beni kendine çekerken bedenlerimiz öyle hızla çarpıştı ki göğüslerim sızladı. Tek hamleyle bedenine sürterek havalandırdı bedenimi. Ayaklarım yerden kesilirken, daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımı örten dudaklarıyla nutkum tutuldu.

Gök gürledi, rüzgâr tüm gücüyle esti geçti.

İnce, ıslak dudaklarım onun kalın ve sert dudaklarıyla sınandı. Nefes almayı unuturcasına öpüyordu beni. Ellerinden biri karışmış saçlarıma çıkarken, mümkünmüş gibi daha çok bastırdı beni kendine. Ben öylece dururken, o benim yerime de tutkuyla öpmeye devam etti. Dudaklarımız arasındaki harp soğuk ve sıcağın çatışması gibiydi. Alt dudağımı emmeye başladığında omurgamdan aşağı arsız bir ürperti süzüldü. Kirli sakallarını bulan cılız parmaklarım benden bağımsızdı sanki, tıpkı öpüşlerine acemice karşılık vermeye çalışan dudaklarım gibi.

Aldığı karşılıkla ağzımın içine doğru inledi ve beni çevirip ağaca yasladı.

Kendinden geçmiş bedenim ağaçla onun arasında kalmıştı. Sersemlemiştim. Dilime dokunan diliyle dizlerimin bağı çözüldü. Ne yapıyordu bana böyle? Dili dudaklarımda gezindikçe kokusu tenime mühürlendi, kalbimi yerinde hissedemedim. Öpüşleri sertti, buna rağmen kendini frenliyor gibiydi. Tek bir soluk dahi almadan dudaklarımın her bir milimine dokundu dudaklarıyla.

Usulca benden ayrıldıktan sonra alnını alnıma dayadı, nefes nefese kalmıştık. Dudaklarım yanmasa belki inanamazdım öpüştüğümüze.

"Haklısın meneviş, sobeledin beni."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Yaşanmışlıkların kalbime attığı her dikiş, ilmek ilmek söküldüğünde saniyeler titredi. Yelkovan ve akrebin gölgesi enkaz olup devriliverdi üzerime. Benliğim göçük altındaydı. Zihnimin içinde dönen tüm düşünceler ufalanarak kentin ölü toprağına serpiştirildi ve ben kendime bir türlü ulaşamadım.

Onun engebeli topraklarında, hududu aşmış düşman askeri gibi şaşkınca kalakaldım. Bir yanımda o toprakları ele geçirmek için yükselen delici bir istek, diğer yanımda ise mağlubiyetin küflü korkusunu taşıyordum. Oysa çoktan yenilmiş biri mağlup olabilir miydi?

Attığı iri adımlar kurumaya yüz tutmuş soluk renkli yaprakları ezerken, çıkardığı ses utancımın sağır edici sesinin yanında cılız kaldı. Tıpkı onun heybetli bedeninin kucakladığı çapım gibi. Koşarak geçtiğim patika yolları şimdi onun kollarında geri dönüyordum. Sıkı sıkıya kavradığım gömleğinden kopan birkaç düğmeyi ormana yadigâr bırakırken, gözlerimi kapatarak açıkta kalan göğsünden sıyrılan mistik kokusunu soludum. Kokusu öyle efsunkârdı ki içim almıyordu, öte yandan bu denli davetkârken içim içime sığmıyordu.

Çok değil bir saniye daha beni kucaklamasaydı orada yığılıp kalabilirdim. Takatimin son katresini emen yorgunluk değil, dudaklarıma bıraktığı tadıydı. O yakıcı tat, dudaklarımın ince yarıklarından süzülerek kanıma karışmıştı. Omurgamda bir meşale

yakmıştı ve o meşalenin tutucusu Ateş'ti. Ne yana savursa o yanım tutuşarak alaşağı olacaktı.

Bedenimi, ilk kez gördüğüm siyah demir arabaya itinayla yerleştirirken konuşmadı. Aslında konuşmaması lehimeydi, zira ona cevap verebileceğimden emin değildim. Dakikalar süren yolculukta gözlerimi kapatmamak için kendimle giriştiğim çetin savaştan, aracın evin önünde durmasıyla galip bir şekilde ayrıldım. Sürücü kapısının açılıp kapanmasıyla onun indiğini anlayarak ben de kapının koluna doğru bir hamle yapmıştım ki henüz bir kuvvet uygulayamadan kapı kendiliğinden açıldı. Yürüyüp yürüyemediğimi dahi sorgulamadan tekrar kucakladığı bedenimi araçtan çıkardıktan hemen sonra hızlı adımlarla eve giriş yaptık. Derin'in buralarda olabileceğini düşünerek etrafıma bakındım ama kimse yoktu. Üzerim toz toprak içindeydi ve tek başıma temizlenemeyecek kadar bitap haldeydim.

Beni koltuğa bıraktı usulca, ardından yanımdan ayrıldı. Elimi ağır ağır kaldırıp alnımdan şakağıma uzanan kurumuş kan lekesine dokundum. Yaranın olduğu bölgeyi hissedemiyordum, fena çarpmıştım. Çok geçmeden adım sesleri tekrar yanımı bulduğunda çaprazımda duran masada su dolu bir kap belirdi. Hemen ardından biten bedeninin önümde diz çöktüğünü hissettim. Bana bu denli yakınken, koyu mavilerinin çehremde dolaştığına bu kadar eminken, nereye bakacağımı bilemez haldeydim.

Bir istikamet belirleyemeyen bakışlarımı dizlerimin üzerindeki ellerime düşürdüğüm sırada alnımda sızlayan yaraya dokundu. Oradaki sızı, parmak uçlarındaki narkozu emdi ve acı en aza indirgendi.

"Acıyor mu?" diye sordu tok bir sesle. Ne diyeceğimi bilemedim. Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Yanıt vermeyişimi umursamadı. "Acımasın," diye fısıldadı. Yutkunmama engel olamadım. Acımamı istemiyordu, beni defalarca acıtan adam.

Başımı iki yana salladım usulca. Soğuk, dakikalardır bana uğramazken gösterdiği imtiyazın geçiciliğinin farkındaydım.

"Yalan söyleme, çok derin." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını vardı. "Muhtemelen iz kalacak."

Biliyor muydu? Asıl sızı dudaklarımdaydı artık, kalıcı olan ise dudaklarıma bıraktığı izdi.

Kaptaki berrak suda ufak dalgalanmaların meydana gelmesiyle yaramı temizleyeceğini anladım. Normalde kan tutardı beni, öyle ki diş çektirirken bile ağabeyimin elini sıkardım korkudan. İşlem bittiğinde ellerinin üzerinde tırnaklarımın hilal izi çıkardı da ağzını açıp tek laf etmezdi. Şimdi mızmızlansam, korkup kendimi geriye çeksem Ateş bana kızar mıydı?

"Canın yanacak," dedi düz bir sesle. "Arkana yaslan."

Söylediğini yaptım ve sırtıma bıraktığı yastığa uzandım. Elindeki ıslak bezi yarama değdirdikçe canım fena halde yanıyordu. Dokunuşlarının yumuşak olduğunun farkındaydım, ama çok acıyordu işte.

Zihnime uğrayan düşünceyle alelacele sordum. "Sezgin, o nerede?"

"Bilmiyorum, bakmıştır başının çaresine. İt herif seni korumayı beceremedi."

Başımı iki yana sallarken alnıma baskı yaptığı bez parçası canımı iyiden iyiye yaktı.

"Siktir." Sessiz küfrü kulağıma ulaştığında bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp "Neler oluyor?" diye sordum.

Bana cevap vermeden ayağa kalktı ve yeniden uzaklaştı. Saniyeler sonra geri döndüğünde bu sefer masaya iplik ve alkol bırakmıştı. Ah! Hayır.

"Ateş lütfen," dedim büyük bir hayal kırıklığıyla. "Buna dayanamam."

Uzandığım yerden kendime siper ettiğim elimi bileğimden kavradı, daha o anda kedi miyavlamasından hallice yakarışlarım son bulmuştu.

"Sakin ol, nazik olmaya çalışacağım." Bileğimi usulca karnımın üzerine bıraktı. Bakışlarım ipe kayarken gözlerimin dolmasına mani olamadım.

"Anestezik bir şeyler yok mu?"

"Eğer vaktimiz olsaydı, inan bana bir şekilde acını hafifletecek

bir şeyler yaptırırdım. Ancak bu şehirde lüzum olmayan bir şeyi anında bulamazsın."

Son umudum toprağı gören köz gibi yok oldu ve mecburi bir edayla gözlerimi kapattım. O anda bir damla yaş kapanan gözlerimin kıyısından kendini dışarı attı, ağır ağır süzüldü saç diplerime doğru. Az önce çektiğim acı devede kulak kalacaktı çekeceklerimin yanında, şansım varsa bayılırdım.

Derin bir nefes alıp kendimi bir nebze olsun acıya hazırlamaya çalıştığım sırada elini bu kez şakağımda hissettim. Gözyaşımın sulandırdığı kurumuş kanın tam üzerinde. Tek hareketle orayı temizlerken midem kasıldı.

"İçinden sevdiğin bir şarkı söyle. Söz veriyorum güzelim, uzun sürmeyecek."

Dudaklarından dökülen o sözün anestezi etkisinin olması tüm kuramları yerle bir ederdi.

Güzelim...

Karakteristik sesinden dökülen kelimesi zihnimin köşelerine çarptı, çarptı ve ilk iğne darbesi tenime batarken acıyı dayanılabilir kıldı.

Yanaklarımdan süzülen yaşların ardı arkası kesilmiyordu, güç almak istercesine sıktığım şeyin ne olduğunu bile idrak edemeyecek durumdaydım. İğnenin tenime saplanması, her zerresini hissettiğim ipin yarığı birleştirme hissi midemi bulandırmıştı. Yükselen kusma isteğimi bastırmak için onun söylediğini yapmaktan başka çarem kalmamıştı. O an, dimağıma ilk düşen şarkıyı mırıldandım içimden.

Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Son dikişleri atarken kirpiklerimi daha sıkı yumdum ve söylemekten zevk aldığım birkaç yabancı parça varken neden söylediğimi bilmediğim bu parçayı mırıldanmaya devam ettim.

Seni içime çektim bir nefeste

Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
*Aşk için ölmeli aşk, o zaman aşk**

İp tenimden aheste aheste sıyrıldı. Titrek bir nefes tüm kaburgalarıma sinerken, puslanmış gözlerimi araladım. Alkollü bezle yarama baskı yapıyor ancak artık o kadar da acımıyordu. Yattığım yerde bedenen yakın ancak aslında uzak varlığına bakmak istesem de hâlâ utandığım için bakamadım.

"Geçti." Yaralı bölgeye usulca bir şey yapıştırdı. Acıyla yüzümü buruşturdum. "Hangi şarkı geçti zihninden?"

İstemsizce zihnimi mesken tutan o şarkıyı ona asla söyleyemezdim. Hiç bilmediği o şarkıda, kendinden izler taşıdığını hiç bilemeyecekti Ateş.

"Öyle, yabancı bir şarkı. Sen bilmezsin ki."

Yalan söylerken ona bakmamam lehimeydi, zira Helin ne zaman yalan söylesem bakışlarımdan anlaşıldığını söylerdi.

"Sen yine de söyle," dedi ısrar barındıran bir tonla. Hiç üstelememesi gereken bir zamanda üsteliyordu.

"Uyumak istiyorum," dediğimde yaklaşan nefesini hissettim. Yakınlığı sadece kalp ritmimi bozmuyordu artık, dudaklarımın da alev almasına neden oluyordu. Burnunun soğuk yüzeyini yanağımda hissederken fısıldadı.

"O şarkıyı söyleyeceksin. Şimdi değilse bile başka bir zaman söyleyeceksin ama kesinlikle söyleyeceksin."

Gözlerimi tekrar kapattım ve sıkıntılı bir nefes vererek, "Uyumak istiyorum," dedim bir kez daha.

"Toz toprak içinde yatağıma girebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun turunçgil, önce temizlen." Keskin emri karşısında itirazımın bir işe yaramayacağını biliyordum. Yine de ayağa kalkacak mecalimin olmadığından dolayı şansımı denedim.

"Ateş, çok halsizim. Kafamın her tarafı zonkluyor, bırak da uyuya-"

Aniden havalanmamla tamamlayamadığım cümlemin yerini refleks çığlığı aldı. Boynuna doladığım kollarım aynı refleksin

eseriyken, koridora giden adımları çok sonra fark ettim. Aklıma gelen şeyi yapmayı düşünmüyordu değil mi?

"Hayır Ateş! Buna izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun." Açılan banyo kapısından sözlerimin bir köşeye atıldığını anlayarak debelenmeye başladım. Fakat tutuşu öyle güçlüydü ki milim oynayamıyordum yerimden.

"Şimdi seni burada yalnız bıraksam her iddiasına girerim ki küvette uyuyakalırsın. Sence böyle bir ihtimali göze alır mıyım?"

Debelenmeyi kesip söylediklerine bir anlam yüklemeye çalıştım, o sırada küvet çoktan dolmaya başlamıştı.

"Güzel," dedi benden bir cevap alamayınca. Tutuşu bollaştı. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Dalga geçen tınısını algıladım ama yapabileceğim bir şey olmadığının da farkındaydım. Bedenimi usulca küvetin kenarına bırakmasıyla rahat bir nefes almıştım ki arkamda bulunan derin fermuarın tek hamleyle açıldığını hissettim. Elimi hızla göğsüme bastırırken, "Üzerimi çıkarmayacağım," diye bağırdım.

"İç çamaşırların kalabilir." Beni duymazdan gelmesi şu durumda bile sinirlerimi bozmaya yetmişti.

"Çıkarmayacağım," dedim tekrar üstüne basarak.

Suskunluğunu bu durumu kabullenmesi olarak algılamam büyük bir hataydı, çünkü çok geçmeden parmakları kıskaç gibi elbisemin yakalarını kavradığında gözlerim kocaman açıldı.

"Elbisenle temizlenemezsin, eminim saçlarına kadar toprak girmiştir ve yarana su gelmeden saçlarını yıkayabilmem için başını arkaya atman gerekecek. Bu daracık elbiseyle bunu başarabilir misin?"

Haklı olduğu her konu gibi bu da işime gelmiyordu ama bir an önce uykunun kollarına sığınabilmek adına, "Bakma ama," diyerek ellerimi göğsümden çektim. İstese bana sormadan tek hareketle çekip alabilirdi elbiseyi üzerimden, çok da nevi şahsına münhasır bir hareket olurdu.

Ağır ağır bedenimden sıyrılan elbisenin beni siyah iç çamaşırlarımla bırakmasıyla utancım arşa fırladı. Başım önümde, beton zemine düşen kırmızı elbiseme bakarken Ateş'in parmakları çıp-

lak kolumu sardı. Bunun anlamını biliyordum, usulca yerimden doğruldum ve hemen önümdeki sıcak suya gömüldüm. Göğüslerime sardığım ellerim ve karnıma çektiğim dizlerimle iki büklüm oldum. Tamamen sırtımı kaplayan saçlarımın bu kadar uzun olmasına şükrettim.

Söylediklerini harfiyen yerine getirip, başımı arkaya attım ve saçlarımı yıkamasına izin verdim. O iri parmaklar saç diplerimde öyle nazik dolaşıyordu ki gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. İki kez köpürttüğü saçımı fıçıdan aldığı bol suyla duruladı, ardından elleri enseme indi. Hafif dokunuşlarla oraya köpüğü yayarken nefesimi tuttum. Onunla bu halde olmamız inanılır gibi değildi. İşin özünde bana yardım ediyordu ama hemen arkamdaki varlığıyla biri bizi bu pozisyonda görse yanlış anlardı kesinlikle. Bunu düşünmek bile yerin dibine geçmeme yetmişti. Neyse ki sıcak suyla bedenimi köpükten arındırdıktan sonra vücudumu yıkamaya yeltenmemesini fırsat bilerek benim için açtığı kalın, büyük bezin içine girdim. Bezin üzerinden belimi kavradığında, ondan destek alarak odasına yürüdüm ve üzerimdeki kısa bez parçasının rahatsızlığıyla yatağa oturdum.

"Giy şunları, iki dakikan var." Dizlerime bıraktığı siyah kısa şort ve kazağa şaşkınlıkla bakarken odanın kapısı sertçe kapandı. Çamaşırlarımı getirmesini ondan isteyemezdim, öte yandan tek başıma odama gidecek kadar bile gücüm yoktu. Bana sunulan zorunlulukların birinin daha altında kalarak bezi üzerimden sıyırdım ve önce ona ait olan şortu, ardından neredeyse dizime inen siyah kazağı giydim. Vakit kaybetmeden girdiğim yatakta gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Bilincim uykunun arafında sallanırken tek hatırladığım, onun ıslak saçlarımı kuruladığı ve yine aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakarak elimi tuttuğuydu.

***

Fersiz ışığın yüzüme vurmasıyla gözlerimi aralarken, bu sefer olmayan yokluğu karşıladı beni. Yine de emin olmak için elimi boş yastığında gezdirdim. O sırada üzerime ne ara iliştirdiğini bilmediğim muskaya takıldı bakışlarım. Muhtemelen yine gece ben

uyurken takmış olmalıydı. Yattığım yerden doğrulup şiştiğini tahmin ettiğim gözlerimi ovaladım. Ev çok sessizdi, rahatsız edecek kadar sessizdi. Usulca yataktan kalktığım sırada üzerime kayan bakışlarımla kısa süreli bir şok yaşadım. Kazak kalçalarıma kadar sıyrılmış, altımdaki şort bacaklarımı tamamıyla gözler önüne sermişti. Elimle yüzümü kapattım ve beni böyle görmemiş olmasını diledim.

"Uyanmışsın." Odaya giren Derin'in varlığıyla hızla ayağa kalktım ve kazağı dizlerime doğru indirdim. Bakışları kısa bir an üzerimde gezindiyse de bir şey söylemedi.

"Günaydın."

Yanıma yaklaşıp alnımdaki yaraya baktı gözlerini kısarak. "İyi misin? Sana bir şey olacak diye korktum." İfadesi donuk, fakat sözleri samimiydi.

"İyiyim Derin, ama dün olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sezgin'i merak ediyorum sadece."

"O iyi, anlatırım," derken üzerindeki lacivert, mini elbisesi dikkatimi çekti. Öte yandan saçlarında ayrı bir itina vardı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum işaret parmağımla üzerini işaret ederek.

"Gitmiyorum, gidiyoruz. Sezgin'in bildiği güzel bir yer varmış, kahvaltısını öve öve bitiremedi."

Kendimi tekrar yatağa bırakırken "Kesin Lazan'dadır," dedim.

"Evet Lazan'da. Hadi kalk da hazırlanmana yardım edeyim."

Başımı iki yana salladım olumsuz anlamda. "Ateş sevmiyor ki orayı, bir kahvaltı için oraya gidebileceğini düşünmüyorum."

Elimden tutup kaldırdı ve kaldığım odaya doğru yol aldık beraber.

"Ateş ve Sezgin şu an arabada bizi bekliyorlar ve ikisi de beklemekten hoşlanmazlar."

"Ve ikisi de yemek yemeyi çok seviyor," dedim. Asıl şaşırdığım konu Ateş'in arabada beklemesiydi tabii.

"Yiyip içmesek de olur ama psikolojik olarak sanırım acıkma hissi her zaman vardır. Özellikle de erkeklerde." Bana göz kırpıp yanında getirdiği çantadan zümrüt yeşili uzun kollu bir elbise çı-

kardı. Diz hizasında, etek kısmı üstüne nazaran bol, hoş bir elbiseydi. Derin'in yardımıyla üzerimi giydim ve taramadan yattığım saçlarımı yine onun yardımıyla güçlükle taradım. Hâlâ üzerimde bir rehavet hali vardı ama düne nazaran çok daha iyiydim.

"Hayır Derin, istemiyorum." Birkaç adım geri gidip elindeki dudak boyasına yüzümü ekşiterek baktım.

"Solgun görünüyorsun, biraz yanaklarına sürseydim en azından."

"Gerçekten istemiyorum, teşekkür ederim," dediğimde "Peki," diyerek çantasına geri koydu.

Derin'le birlikte aracın arka koltuğuna geçtik. Sezgin oturduğu ön yolcu koltuğunda arkaya dönüp yakaladığı narin parmaklara kısa bir buse bıraktıktan sonra Ateş'in tok sesi eşlik etti marş sesine.

"Cıvıklığı bırak da gideceğimiz yeri söyle."

Derin, Ateş'in söylemlerine göz devirirken cevabı veren Sezgin oldu.

"Biz ona cıvıklık değil aşk diyoruz."

Ardından gelecek yeni bir cümleye yer vermeksizin tekerlerler hızla dönmeye başladı çamur zeminde. Yol boyunca bakışlarımı defalarca mavi gözlerin yansımasını hapseden dikiz aynasına çevirmek istedim. Ancak kendimle çelişerek bu isteğime mani oldum. O bana bakarken yakalanmazdı belki, ama ben yakalanırdım.

Lazan'a geçtikten bir süre sonra solgun ağaçlık alanın arasına konumlandırılmış, ufak ama samimi bir yere giriş yaptık. Yerler solgun ağaç yapraklarıyla bezenmiş, birkaç ruh ağır ağır şarkılar söylüyorlardı toplandıkları yerde. Uzak aralıklarla yerleştirilmiş tahta masalardan dereye en yakın olanına yerleştik. Derin'le yan yana oturduk, hemen karşımıza da Ateş ve Sezgin oturdular. Bakışlarımı tek tük insanın doldurduğu mekânda gezdirirken, son olarak hemen yanıma baktığımda gözlerime inanamadım. Dere siyahtı!

"Çok hoş değil mi?" diyen Sezgin'e şaşkın gözlerle baktım.

"Hoş mu?" diye sordum. "Çok ürkütücü."

"Ah, siz kadınlar." Görevliye işaret ederek "Masayı donat," emrini verdi, sonrasında ciddi bir ifadeyle yanında oturan Ateş'e döndü.

"Nina'nın adamlarının hepsini yok etmişler. Kız çok üzgündü, bir ara yanına git istersen. Aslında asıl teşekkürü benim etmem lazım, kıçımı kurtardı kız."

Konuşmalarına bir anlam veremezken benliğimin aynı kıskançlıkla kasıldığını hissettim. Bu lanet his ne zaman terk edecekti beni?

"Giderim," dedi kestirip atarak. "Benden uzak durmayı öğrenemedi."

Sezgin arkasına yaslandı ve kolunu iki yanındaki tahta tutacaklara bıraktı. Bakışları beni bulduğunda çehresine oturan ifade bu sefer muzipti.

"Aslında Hare'yi örnek göstermelisin Nina'ya." Eliyle alnımı işaret etti. "Bak Nina, benimle yaşayan kadının sonu; önce kaburgaları kırıldı, sonra alnı yarıldı. Üzerine yapılan büyüleri ve geçirdiği korku dolu anları saymıyorum bi-"

"Sikerim senin yapacağın şakayı, göt herif!"

Zerre mizah uyandırmayan şakasına karşı bakışlarımı siyah dereye çevirdim. Derin ise bıyık altından gülümsemesine bir son verdikten sonra kollarını birbirine bağladı ve masanın üzerine koydu. Hedefinde çaprazında oturan Ateş vardı.

"Hare'yi korumak için adamlarını ağabeyinin adamlarına feda etti. Artık senin gibi, Hare'nin de Nina'ya bir minnet borcu var."

Bakışlarımı hızla Derin'e çevirdim. Dün gece kaza yaptığımda birbiriyle çatışan iki arabanın tarafları bu son konuşmayla zihnimde yanıtını bulmuştu. Ancak Ateş'in minnet borcu olmasına bir türlü yön veremedim. Nina onun için ne yapmış olabilirdi ki?

"Kapat konuyu," dedi keskin bir emirle. "Halledeceğim."

Derin tek kelime daha etmedi. Değişmeyen ifadesiyse Ateş'in mizacını iyi bilmesinden kaynaklanıyordu kuşkusuz. Çok geçmeden masa boş yer kalmayacak şekilde donatıldığında zihnimi, kurcalayan tüm soruları bir kenara koydum ve yemeye başladım iştahla. Günlerdir yemek yemiyormuşum gibi açtım. Sükûnet

içinde geçen dakikaları sadece çatal bıçak sesleri takip ederken, kahvaltısı biten Derin ve Sezgin civarı dolaşmak için yanımızdan ayrıldılar. Onunla yalnız kalmak, yine tedirginlikle harmanlanan bir heyecanı peyda etti kalbime. Başımı tabağımdan kaldırmadan, dakikalar öncesine tezat bir şekilde ağır ağır yemeğe devam ettim.

Konuşmadı. Konuşmadım.

Dün gece aramızda geçenlerin onun için ne ifade ettiğini bilememek ruhumu hezimete sürüklüyordu. Elalarıma sinen çekingenlikten mütevellit tek bir saniye bile değmiyordu oysa bakışlarım görünmez mavilerine. Öğretmenine âşık olmuş liseli bir kızın suçluluk duygusu vardı şimdi üzerimde, hem hayran hem ölesiye mahcup.

Dakikalar sonra birdenbire zihnime düşen detayla afalladım.

"Ateş?"

"Söyle."

"Bugün ayın kaçı?"

"Burada ay-yıl kavramı yok, sadece saati takip edersin," dedi belki de yüzüme bile bakmadan.

Bunu daha önce Derin'den duymuştum ancak bir kez daha şaşırmadan edemedim. Ayın kaçı olduğunu ya da hangi günde olduklarını bilmeden varlıklarını sürdürebilmeleri çok tuhaftı.

"Neden sordun?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Öylesine."

Önümdeki yuvarlak sebzeye batırmak üzere olduğum çatalın aniden elimden çekilmesiyle kalakaldım.

"Sorularımı kestirip atma ve söyle, neden sordun?"

Kollarımı birbirine bağladım ve hırsla arkama yaslandım. Bazen zorbalıkları katlanılmaz bir hal alıyordu.

"Üç nisan doğum günüm. Bu sıralar doğum günüm olmalı." Omuz silktim. "Bilemiyorum belki de geçmiştir."

"Geçmedi," dediğinde kaşlarımı çatarak sözlerine bir anlam yüklemeye çalıştım. "Ruhlar Şehri'ne gelişinin yetmişinci günü, yani Dünya tarihine göre üç gün sonra doğum günün."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, ruhum gülümsedi. Tuhaf adamdı. Duygularımı alaşağı edecek kadar da dengesizdi üstelik.

"İlginç olacak."

İçimde yükselen merak duygusuyla alt dudağımı dişlerken "İlginç olan ne?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

"Şehirde ilk defa birinin doğum gününün kutlanması."

ELLİNCİ BÖLÜM

Hafif çiseleyen yağmur, Dünya'yı henüz terk etmeyen ilkbaharı müjdeliyordu. Bulutların ardına saklanan güneş şimdilik mahcuptu. Ancak çok değil birkaç ay sonra yüzsüzlüğü ele alarak tüm ihtişamıyla gösterecekti kendini. Yaz gelecekti, yaz geçecekti. Sonra sonbahar gelecekti, sonbahar da geçecekti. Belki bir kış daha onsuz tükenecekti, belki tüm baharlar yokluğuyla sınanacaktı bundan sonra. Sakin mahallenin dar sokaklarından geçip giden insanlar, neşeyle gülüşen çocuklar, hatta evlerinin önünde toplanıp dedikodu yapan teyzeler, hepsi aynıydılar. Hepsi yerli yerinde duruyorlardı. Peki ya turuncu saçlı kızı neredeydi?

Figen Hanım son aylarda elinden düşürmediği sigarasını aheste aheste yaktıktan sonra evinin geniş balkonuna geçti. Şişmiş ela gözlerini kısarak derin bir soluk çekti sigarasından ve bakışları yine yola kaydı. Zaruri ihtiyaçları dışında eve girmiyordu aylardır. Belki kızı gelirse diye daima yoldaydı gözleri.

Sabah erkenden uyanıyor, geceleri ise evlatlarının zoruyla giriyordu artık tek uyuduğu yatağına ve dakikalarca ağladıktan sonra ancak uykuya dalabiliyordu. İçi yanıyordu, Hare'nin odasının önünden geçerken bile yüreği sızlıyordu. Başına bir şey geldiğinden öyle emindi ki. Asla başını alıp çekip gidecek bir kız değildi. O evladını tanıyordu, peki ya babası?

Hare'nin gidişinin ardından "Kim bilir hangi şerefsizle kaçtı gitti kızın," dememiş miydi? Oturup ah edeceğine, harıl harıl her

yerde aratacağına, kızına bin bir türlü pervasız düşünceyi yakıştırmamış mıydı? İşte o zamanlar canına tak etmişti Figen Hanım'ın.

Kaptığı gibi antika vazoyu, yılların acısını bir çırpıda parçalamıştı adamın kafasında.

Eşyalarını ise balkondan savurup atmıştı. "Bir daha bu kapının önünden geçersen seni öldürürüm adam! Yemin ederim öldürürüm."

Yıllardır aynı yastığa baş koyduğu adama son sözleriydi bunlar. Ölesiye sevdiği, ihanetini bile sineye çektiği adamı böyle defetmişti hayatından.

Sigarasının henüz yarısı bile bitmeden çalan zille ayağa kalktı. Hare'den bir haber alabilir diye her kapıya umutla koşuyordu ama karşısında Yasemin'i görünce zaten çöküк olan omuzları iyice düştü.

"Hoş geldin kızım, geçsene," dedi eliyle salonu işaret ederken.

Yasemin eskiden gelin olarak girmeyi hayal ettiği eve artık ürkek adımlarla girerken "Onlar yok değil mi?" diye sordu Hakan ve Alya'yı kastederek.

"Yoklar kızım, rahat ol."

Yasemin sıkı sıkıya kavradığı çantasının sapını aldığı cevapla rahatlamış bir şekilde bıraktı. Aslında Hakan kendisini terk ettikten sonra evine adım dahi atmazdı, ancak bir zamanlar anne dediği kadını en acılı zamanında yalnız bırakmak istemiyordu.

"Bir haber var mı Figen An-" Duraksadı, yutkundu. Alışkanlıklardan kolay vazgeçilemiyordu. "Bir haber var mı Figen Abla?" dedi hatasını düzelterek.

Figen Hanım kendini koltuğa bırakırken çaresizlikle başını iki yana salladı. Turuncu saçları dağılmış, her daim makyajlı olan yüzü solgun görünüyordu.

"Yok Yasemin."

"Ben inanıyorum, bulunacak," derken aslında söylemlerine kendisi de inanamıyordu. Zira Hare'yi en az annesi kadar iyi tanıyordu. Başına bir şey gelmese asla müşkül duruma düşürmezdi ailesini.

"Bazen tüm bunların kötü bir rüya olduğunu düşünüyorum

Yasemin. Hare'min aniden ortadan kayboluşu, Hakan'ın bir çırpıda seni bırakarak Alya'yla evlenmesi..." Gözlerinin önüne hâlâ boşanmadığı kocası geldi ama adını telaffuz etmek istemediği için sükûtu yeğledi.

"Ben de inanmıyorum," derken çoktan dolmuştu genç kızın siyaha çalan gözleri. Çocukluk aşkıydı Hakan, her zaman hayatında ve kalbinde olan tek adamdı. Ona "Evet," dediği gün gözlerindeki ışığı gördüğü için inanamıyordu belki de hâlâ terk edildiğine.

"Ben kalkayım artık Figen Abla," dedi ayaklanarak. "Yine gelirim."

İyi dileklerini ilettikten sonra kapıya yürüdü ve bir an önce çıkıp gitmek için açtığı kapıda, karşısında görmeyi hiç beklemediği hayal kırıklığıyla karşılaştı. Donmuş gibi, bir zamanlar hayranlıkla fakat şimdilerde öfkeyle baktığı adamı izledi. Hakan da anlamsız bir şekilde zamanında bakmaya doyamadığı zeytin gözlere baktı uzun uzun. Nereden çıkmıştı bu adam şimdi? Bu saatlerde işte olması gerekiyordu oysa. Kendi kendine hayıflandı Yasemin. Keşke hiç gelmeseydim, diye geçirdi içinden.

"Yasemin," dedi adam çekingen bir sesle. "Hoş geldin."

Genç kız burukça gülümsedi ve adamın omzuna çarparak geçtiği kapıda onu yanıtsız bıraktı. Onu, ihaneti ve kendisini yüzüstü bırakmasına sebep olan sahteliğiyle yalnız bıraktı. Ayaklarının altına acıyı paspas ederek geçti gitti.

"Hakan! Ne işin var bu saate oğlum, Hare'den haber mi var yoksa?"

Hakan kendisine umutla bakan annesinin umutlarını bir kez daha yerle bir edercesine konuştu.

"Yok anne, sabah tek sınıfa dersim vardı. Gün boyu boş olacağım için erkenden geldim."

Kadının gözleri hüzünle buğulanırken, "Aç mısın oğlum?" diye sordu.

Hakan başını iki yana salladı ve adımları merdivene yöneldi. "Biraz uyuyacağım anne, Alya geldiğinde uyandırırsın."

Merdivenleri çıktı, kısa ve geniş koridor boyunca yürürken

adımları yine kalbine yara gibi çöreklenen kız kardeşinin odasının önünde durdu. Aylardır her sabah ve her akşam karakola uğruyor, yetkililerin "Biz size haber vereceğiz," demesine rağmen bıkmadan durumunu sorguluyordu.

Birkaç kez Urla kıyılarına vuran eşkâle uygun cesetleri teşhise gittiyse de hiçbirinin Hare olmaması, kurumak üzere olan umut çiçeğine su serpmişti.

Saatler süren uykusundan boynuna bırakılan küçük buselerle uyandı Hakan. Gözlerini açtığında son aylarda bir an olsun onu yalnız bırakmayan karısıyla karşılaştı. Nasıl da çıkmıştı bir anda karşısına. Mavi gözlerine baktığında büyülenmiş gibi hissetmişti kendini. Yasemin'le evlilik arifesindeyken kardeşinin kayboluşu tüm ailesini çıkmaza sürüklemişti. Herkesin hayatı altüst olduğunda Alya onun ailesinin üzerine bir güneş gibi doğmuştu. Nereden geldiğini hiç bilemedi Hakan, aniden girmişti hayatlarına, öyle birdenbire...

Ona âşık oluşu, yıldırım nikâhları, soğuk bedenine doyasıya dokunduğu ilk geceleri, hepsi hızlandırılmış film gibi gerçekleşmişti ve Alya'ya her baktığında iyi ki diyordu adam... "İyi ki bu kadın bana ait..."

"Nasılsın sevgilim?" diye sordu Alya, sevdiği adamın göğsüne sinerken.

Hakan'ın elleri anında buldu ipek gibi koyu kestane saçları. "Kalbim siyaha boyanmış gibi sevgilim, haber alamadığımız her gün biraz daha yitiriyorum umudumu."

Alya duyduğu sözlerle dudaklarını dişledi. Biliyordu suçunu ama bir daha başa dönse aynı suçu bir daha işleyeceğini de biliyordu keza.

Yine de üzülmesine engel değildi; sevdiği adam her gün kendisi yüzünden kaybettiği kardeşinden dem vuruyor, hatta bazı zamanlar sözlerine gözyaşları eşlik ediyordu.

"Üzülmene dayanamıyorum," dedi tüm samimiyetiyle. Gerçekten dayanamıyordu. Ancak Hare'ye ne yaptığını söylerse Hakan olmadan asla mutlu olamazdı. Öte yandan ağabeyi Ateş'i çok özlüyordu. Onun buzdan kalbini yumuşatan tek varlıktı Alya,

şimdilerde ne hale geldiğini az çok tahmin edebilmek bile onu büyük bir hezimete sürüklüyordu.

Yine de Hakan'a her baktığında yaptığı günahın her zerresine değdiğini hatırlatıyordu kendine.

"Yine buz gibisin." Kadının koluna dokunup sıvazladı. Alya, bunun irsi bir hastalık olduğu safsatalarını öyle bir itinayla anlatmıştı ki herkes onun soğuk bedenine normal gözüyle bakıyordu. Tek sıkıntısı sevdiği adamla tek bir fotoğraflarının dahi olamayacak olmasıydı. Zira bir ruh kati suretle Dünya'da çekilen bir fotoğrafta görünmez ve aynalarda yansımaları olmazdı. Hakan kardeşinin derdine düştüğü için bu tür ayrıntıları ekarte etmek şimdilik kolaydı.

Ya sonra? Sonrasını düşünmeden edemiyordu Alya.

Zihnindeki izafi düşüncelerden sıyrılıp Hakan'a cevap verecekken, bir yakarış ulaştı kulaklarına. Telaşlı gözlerle birbirlerine bakarlarken Hakan ondan önce davranarak kapıya koştu ve hızla merdivenlere ulaştı. Salona indiğinde kız kardeşi Helin, annesinin kucağına yığılmış, hıçkırarak ağlıyordu. Bu manzaranın sebebini bilmese de içinin cız ettiğini hissetti.

"Ona benziyordu anne, o zannettim," derken ağlayan sesinden kelimeleri zor seçiliyordu genç kızın. "Aynı onun gibi uzun turuncu saçları vardı. Koştum peşimden, kolundan tutup kendime çevirdim." Daha fazla konuşamadı Helin, ağlaması iyiden iyiye şiddetlenmişti. Uzun sarı saçları annesinin omuzlarına dökülmüş, yaşadığı hayal kırıklığını kalbine nakşetmişti.

Figen Hanım kızının omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırırken, merdivenlerin başında kendilerini üzgün gözlerle izleyen Alya'ya baktı. Ardından ağır ağır oğluna kaydı bakışları ve bir annenin telaffuz edeceği belki de en acı sözleri sarf etti.

"Bul onu Hakan, en azından bir mezarı olsun yavrumun."

***

Kuvvetli yağan yağmurla birlikte alacakaranlık havaya gözlerimi açtığımda, yanımdaki varlığı şaşkınlık vericiydi. İlk kez ondan önce uyanmıştım. Nefes alıp verişlerinin soğuk buğusu görünmezliği kadar gizemliydi ancak hissedilebilirdi.

Sırf bana dokunmak adına gece boyu sırtüstü yatışından dolayı mıydı yan profilini bu denli merak ediyor oluşum. Yine onu izlerken ya da kendimi tutamayıp ona dokunurken yakalanmaktansa yanından ayrılsam fena olmazdı aslında. Sessiz olmaya özen göstererek, karnımın üzerinde duran elinden sıyrılarak yataktan çıktım. Küçük adımlarla salonu bulurken oradan direkt mutfağa geçtim ve ısıtıcının üzerine az miktarda su koydum. Muhtemelen saat sabahın altısı bile değildi. Fakat tuhaf bir şekilde kalbime bir ağırlık oturmuş, daha fazla uyumama müsaade vermemişti. Dakikalar sonra kaynayan suya damağımın alıştığı bitki tohumlarından karıştırdım ve yeşile çalan görüntüsü eşliğinde burnumu yaklaştırıp ekşimsi kokusunu solukladım. Ardından sıkıca kavradım toprak kupayı.

Pencerenin yanına sinen bedenimle birlikte cama vuran büyük damlalara bakındım boş gözlerle. Her damla camla buluşurken tok bir ses çıkarıyor, içerisinin sıcak olmasına rağmen dışarıdaki rüzgârın görüntüsü bile içimi titremeye yetiyordu. Ne çok yağmur yağıyordu bu şehirde, ne çok rüzgâr vardı. Her gün soğuk, kasvetli bir kış gününü andırıyordu ve ben kışları hiç sevmezdim. İçeceğimden küçük bir yudum almaya yeltenmiştim ki tokmağı vurulan kapıyla birlikte hafifçe irkildim. Kim olabilirdi ki bu saatte? Üstelik kapıyı çaldığına göre kapıdaki korumalardan onay alarak geçmişti.

Kupamı tezgâha bıraktıktan sonra kapıya doğru ilerledim. Belli aralıklarla çalmaya devam etmesine rağmen açmak için kimse gelmiyordu.

Oysa dün akşam Derin ve Sezgin'in burada kaldığını biliyordum. Açıp açmamak konusunda kaldığım ikilem, tokmağın bir kez daha kuvvetlice vurulmasıyla son buldu ve ürkekçe açtım kapıyı.

Sabahın bu saatinde, dağınık saçlarım koyu kahverengi pijamalarımın üzerine dökülmüşken herkesi görmeyi beklerdim belki ama şiddetli seyreden yağmura rağmen süper minisi ve abartılı boyasıyla Melda'yı karşımda bulmayı beklemezdim.

Beni görmesiyle keyifli yüz ifadesi anında silinmişti yüzün-

den, yine de omzuma çarparak içeri geçmeyi ihmal etmedi. Burnumun direğini sızlatan yoğun kokusuyla yüzümü ekşitirken, bir de onun "Yine mi sen ya!" sözlerine maruz kalmak sabahın köründe yaşamayı isteyeceğim son şey bile olamazdı elbette. Kısa bir süre sonra donup kaldığım kapı eşiğinden kapıyı sertçe kapatarak içeri geçtim. Ona bakmasam da küçümseyici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Söylesene ufaklık, neden her zaman Ateş'in yanındasın?"

Sanki kendi evindeymişçesine yayıldığı koltukta bacak bacak üstüne atmış, etrafta göz gezdiriyordu. Şu an üzerine atlama isteğimle mantığım ise kanlı bir savaşa girmişlerdi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim buz gibi bir sesle. "Asıl sen neden geldin, hem de bu saatte?"

Attığı şuh kahkaha salonu doldurduğunda öfkemi belli etmek istercesine kollarımı birbirine bağladım. Evet seksiydi, fakat bir o kadar sinir bozucu bir kadındı.

"Geçen sefer niye geldiysem yine aynı sebepten geldim tatlım," dedi arsız bir ses tonuyla. "Şimdi Ateş'i çağır bana."

Şaşkın gözlerle onu izlerken aniden ayaklandı, bu hamlesiyle ona doğru giden birkaç adımım tamamen istemsizceydi.

"Ya da ben mi gitmeliyim?"

"Hayır! Hiçbir yere gidemezsin," derken kendimden asla beklemeyeceğim bir eylemde bulunarak önüne geçtim.

"Nedenmiş o?"

Derin bir nefes aldım. Ah! Ne yapıyordum ben?

"Çünkü Ateş uyuyor."

Dudakları tekrar kıvrıldı ve işaret parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Uyandırmak benim işim."

Elinin tersiyle bedenimi kenara iterken koridora yöneldi. Topuk seslerinin beton zeminde bıraktığı sese binlerce lanet gönderdim.

Burada olduğuma da!

"Melda."

Topuk seslerinin kesilmesine eş zamanlı olarak bedenimi esir alan karıncalanma hissiyle arkamı döndüm. Melda, onun bulunduğu noktaya hayranlıkla ona bakıyordu.

"Günaydın Ateş," dedi cilveli bir sesle.

"Ne işin var burada?"

"Hep aynı soruyu soruyorsun," derken büyük bir yapaylıkla düşen suratı samimiyetsizliğinin göstergesiydi kesinlikle. "Odana geçelim de neden geldiğimi söylerim."

Salonun ortasında öyle durmuş olanları izlerken, hislerimin beni yönlendirmesiyle koridorun girişine baktım. Oradaydı. Ona baktığımı biliyordum, oluşan sessizlikte muhtemelen o da bana bakıyordu. Buna bir son vermek istesem de yapamadım. Sabırsızlıkla yerde ritim tutan Melda'nın gözleri aramızda gidip geliyor, bu anlamsız bakışmaya bir anlam yüklemeye çalışıyordu.

"Neden şu kıza bakıyorsun Ateş?"

Biliyordum!

Elini yukarı kaldırıp göğsü olduğunu tahmin ettiğim noktaya dokundu. "Yine üzerine bir şey giymemişsin. Sadece eşofmanla dolaşırsan gözlerini senden alamaması gayet normal değil mi?" dedi bu sefer beni kastederek.

"Git buradan," duyulan buz gibi sesiyle birlikte Melda'nın havadaki eli oradan itildi.

"A-anlamadım." Bozulduğunu belli etmemek adına gülümsemeye çalışması tuhaftı.

"Git dedim, neresini anlamadın? Bir daha gelme."

Tehlikenin teminatı kırmızı bir çizgi çizildi, üryan ayaklarımla o çizginin üzerinde gezinirken ruhuma aldığım her darbede biraz daha sendeledim. Sonra sözleri bir ip olup belime dolandı ve beni bir kördüğüme tabi tuttu, artık düşmem için sebep yoktu.

"Bu kız yüzünden mi?" İşaret parmağının hedefinde ben vardım. Harelerinin ucunda sallanan nefretinde de öyle.

"Onun adı Hare. Ve hayır, onunla ilgisi yok. Sadece gelmeni istemiyorum."

Dudaklarını sinirle birbirine bastırdı ve son kez Ateş'e bakıp hızlı adımlarla çıkıp gitti. Geride bıraktığı ağır kokusu aramızda asılı duran sükûtu hoşnut ederken mutfağa ilerledim. Ardımdan atılan iri adam sesleri peşimden geldiğinin habercisiydi. Tezgâha bıraktığım soğumuş içeceğimi döktükten sonra ısıtıcının üzerine tekrar su koydum.

"Sert olsun." Hemen solumdaki tezgâhtan gelen sesine doğru bakamadım. Muhtemelen şu an tezgâha dayanmış, beni izliyordu ve Melda'nın söylediği gibi üzerinde bir şey olmaması onu görmememe rağmen tuhaf hissettiriyordu.

"Tamam," dedikten hemen sonra ısınan suya istediği gibi sert olması adına avuç dolusu tohum karıştırdım. Yanına götürmeyi es geçerek tezgâha bıraktıktan sonra, bu sefer içebilirim umuduyla kupamla birlikte tekrar pencerenin dibine ilerledim.

"Seni kıracak bir şey mi söyledi?" Yeni uyanmanın verdiği hafif bozuk bir ses tonuyla söyledikleri tam bir ironiydi aslında.

Belli belirsiz gülümsemem içeceğimden aldığım küçük bir yudumla son buldu.

"Kırılacak onca sebebim varken Melda son sıra da bile olamaz."

Ensemdeki nefesiyle ürpersem de istifimden bozmadan, ifadesiz gözlerle cama vuran sersem damlaları izlemeye devam ettim.

"O sebepleri teker teker yakmak isterdim," dedi ensemdeki deriyi soğuk nefesiyle yakarken.

"Senin bile yapamayacağın şeyler var Ateş."

Yutkunduğunu duyumsarken usulca ona döndüm. Onun geniş omuzlarını geçmeyen boyum ve burnumun dibindeki çıplak göğsünden gelen kokusuyla sınanıyordum şu an. Boşta kalan elimi kaldırdım ve kolunun üzerine koydum. Tenimle temas eden pazıları anında şişerek bana tepki gösterdiğinde "Bak," diye fısıldadım.

"Tıpkı soğuk tenin gibi bencil olmaya mahkûmsundur belki de." Elimin altındaki kolları iyiden iyiye kasıldı, hatta tam avucumun orta yerinde belirginleşen birkaç kalın damarı hissettim. Ona nasıl hissettirdiğimden bihaber, yine de öfkesinin kıyılarında yürüdüğünün farkındalığıyla elimi omzu boyunca kaydırıp atmayan kalbinin üzerinde durdum. Çıplak göğsünü süsleyen tüyleriydi şimdi avucumu zora sokan, kalbimin titrediğini hissettim. "Ya da atmayan kalbin gibi mecbursundur belki de bencil olmaya."

Soluğu saç diplerimi arşınladı, kısa bir süre sonra hafifçe eğdi başını. Nasıl yaptım bilmiyordum ama ben de başımı kaldırdığımda dudaklarımız arasında az bir mesafe kalmıştı ve şeytan köşesinden sinsice sırıtıyordu.

"Bencil bir adam olduğumu hiç inkâr etmedim, sen de en başından beri bunu biliyordun," dedi fısıltıdan hallice.

"Biliyordum," diye yanıtladım dudaklarının soğuk yarıklarına sıcak nefesim karışırken.

Oysa bilmem, ne fiillere ne de hislere engel olamazdı. Aşkı güzel anlatan tüm kitapları lanetlercesine ruhumu kemiriyordu çektiğim acı. Sinsi bir yılan kaburgalarıma bırakmıştı zehrini, hem zehrim hem panzehirimdi bu adam.

"Sandığımdan daha cesursun."

"Öyle miyim?" derken avucumun terlemeye başladığını hissetsem de göğsünden ayırmak için zerre istek yoktu içimde.

"Öylesin." İri elleri kalbimin üzerindeki elimi kapladı, usulca dış boğumlarımı araladı ve parmakları avucumun içine sızdı tek hamleyle.

"Cesur olmak istemiyorum."

Yağmur hızlandı, camı öfkeyle dövmeye başladı ve şiddetli bir şimşek çaktı. Benliğimin denizlerine siyah yağmurlar yağdı umarsızca, gözlerimin önüne belirsiz bir ağırlık oturdu.

"Yeniden uyumak istiyorum dersem bana kızar mısın?'"

Gülümsedi, erkeksi kıkırtısı tüm duyularımı işgal ederek kalkanlarımı kuşatma altına aldı.

"Seninle uyurum turunçgil."

***

Siyah rengin hâkim olduğu kolsuz elbise oldukça kısa ve davetkârdı. Kar kadar beyaz olan bacaklarımda her ne kadar hoş görünse de oturup kalkarken rahatsız edeceği aşikârdı. Ortadan ayrılmış saçlarım Derin'in uğraşlarıyla pırasa gibi iki yanıma uzanmış, siyah dumanlı göz makyajımla göz kamaştırıcı görünüyordum. Abartılı bir güzelliğim yoktu bana göre ama turuncu saçlarım ve ela gözlerimi her daim sevmiştim.

"Fazla uyumaktan şişen gözlerini zor kapattım, bir daha bu kadar uyumazsan sevinirim," derken kocaman gülümsedi Derin. Aslında onu tanıdığım zamanlara karşın son zamanlarda hep gülümsüyordu. Mutluluk bengi bir güzellik getirmişti çevresine.

"Bu elbise çok açık olmadı mı?" Aynanın karşısında sağıma soluma dönerek bedenimi ikinci bir deri gibi saran elbiseye baktım.

"Saçmalama Hare, muhteşem görünüyorsun. Ateş hayran kalacak," derken elini beline koymuş, tek kaşını havaya dikmişti bile.

Utanan bakışlarım yere düştü anında. "Ne alakası var şimdi?"

Kalçalarının hemen altında biten eflatun elbisenin eteklerini elleriyle çekiştirdi. Sonra sıkı bir at kuyruğu yaptığı saçlarının ucunu el yordamıyla düzeltti, lakayt görünüyordu.

"Hep şüpheleniyordum," dedi ve arkasını dönerek dudak boyasını tazeledi. "Fakat Nina'nın partisinden kaçtığında emin oldum."

Nihayet bana doğru döndüğünde koyu kahvelerinde bu kez ciddi bir ifade vardı.

"Seni uyardım, acı çekmemen için her şeyi söyledim ama artık çok geç, değil mi?"

Gözlerim kalın tabanlı bordo ayakkabılarımdan ayrılmadı ve bu sefer inkâr etmedim. Onca şeyden sonra inkâr etmek onu aptal yerine koymak olurdu.

"Elimde olsaydı..." dedim devamını getiremeden.

Çıplak ayakları yerde silik izler bırakırken usul usul bana yaklaştı ve her iki kolumu kavradı.

"Elimizde olsaydı..." diye devam ettiğinde o da devamını getiremedi.

Kendime zar zor itiraf ettiğim şeyi bir başkasına itiraf etmek çok daha kolaymış, bunu anladım. Fakat verdiği utanç omuzlayamayacağım kadar ağırmış ne yazık ki.

"Brett ve Dennis'i hatırlıyor musun?" diye sordu konuyu tamamen dağıtarak. "Carl'ın patronları."

Ateş'in benim yüzümden Brett'i tehdit ettiğini nasıl unutabilirdim ki? Üstelik Brett'in ellerime dokunarak sıcaklığımı hissetmesi yüzünden epeyce tedirgin olmuştum.

"Evet, hatırlıyorum."

Ziyadesiyle ciddi bir ifade takınarak "Güzel," dedi. "Doğum gününe onlar da gelecek."

Gözlerim şaşkınlıkla aralanırken dudaklarımın kuruduğunu hissettim. "Ama neden? Neden çağırdın ki onları?"

Ayakkabılarını eline aldı ve yatağın üzerime oturup giymeye başladı. Çehresine sinen kendinden emin ifade sorgulama kabul etmiyor gibiydi.

"Bu gece çok ilginç olacak Hare, güven bana."

Elimi sinirle saçlarımdan geçirirken bozulup bozulmaması umurumda değildi. "Ateş'in başını belaya mı sokmak niyetin? Bırak da bu günü sorunsuz geçirelim!"

Aniden ayağa fırladığında tam önümde bitti. Bilemezdim ki söyleyeceği sözlerin kanımı dondurup kalbimi eriteceğini.

"Sorunsuz geçirmek istediğin gün, Ateş'in öldüğü gün mü?"

***

Adımlarım ağır ağır salona ilerlediğinde omuzlarımda öyle bir yük vardı ki benliğimi tarumar ediyordu. Bu muydu kader dedikleri? Böyle fütursuzca parçalara ayırmak zorunda mıydı? Titreyen çenem gelecek gözyaşlarımın teminatıyken, engel olmak istercesine dudaklarımı dişledim. Salona adım atmamla birlikte bedenimi bu kez bir karıncalanma sardı. Buradaydı.

"Hazırsın." Adımları, durduğum yere yaklaştı ve tam önümde durdu. Burnuma aynı parfüm kokusu sinmişti ancak soluyamayacak kadar yorgundum artık.

"Yüzün neden bu halde?"

Bedenimi sıkı sıkıya saran siyah kısa kesim elbisemin, avuçlarımın içinde hüzünle sıkacağım etekleri olmasını istedim o an. Tesadüf değildi bu, zira tesadüfün bile bir hududu vardı, olmalıydı. Avuçlarımı acıyla sıkarken, gözlerimin dolmasına mani olamadım. Onun öldüğü gün doğmak gerçeği ruhuma eziyet ediyordu.

"Bugün senin günün, mutlu olmalısın," dedi yüzüme düşen kalın bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Hiç değilse bugün."

Burukça gülümsedim ve bir damla yaş Derin'in onca uğraşla yaptığı boyaları hiçe sayarak tenimi yakıp geçti.

"Bugün mutlu olmaya hakkım var mı Ateş?"

Elinin tersiyle gözyaşımı sildiğinde parmakları çeneme kaydı. İki parmağıyla tutup kaldırırken, göremediğim mavilerine bakmaya zorladı harelerimi.

"Senin doğduğun gün, benim öldüğüm günden daha kıymetli."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sözleri zihnimde balyoz etkisi yaratırken, bedenimden tüm gücün çekildiğini hissettim. Bu acı tesadüf bir şırıngaydı ve sivri ucunu benliğime batırmak suretiyle takatimi sömürüyordu. Her tarafı karartıyor, ne yana çevirsem rotamı zifiriyle çarpışıyordum. Zihnimde inzivaya çekilen tüm kasvetli düşünceler firar ederken, başımı hızlıca iki yana salladım. Dudaklarım acıyla kıvrıldı, zira gülümsemem keyiften yoksuldu.

"Hayır," dedim boğuk çıkan sesimle. "Belki ben doğmasam da olurdu. Ama sen ölmemeliydin."

Aldığı soluklar sıklaştı. Çehresini görebilseydim ne düşündüğünü belki bir nebze olsun anlayabilirdim. Anlayamadım, keza belirsizlikle yetinmek zorundaydım.

"Sen doğmasaydın." Duraksadı. Dudaklarımdan çıkacak sözlerin ruhumu alaşağı etmesini beklemekten başka çarem yoktu.

"Neyse ne!" dedi öfkeyle. "Ben ölmeseydim o gün çok kan dökülecekti. Başlarda, akması gereken o kanları dökemediğim için kendimi yiyip bitirdim."

"Sonra?" diye sordum, ne anlattığından bihaberdim oysa. Sıkıntıyla soludu, ona hatırladıklarım canını sıkmıştı şüphesiz. "Sonra kirli kanları ellerime bulaşmadığı için duruldum."

Kırıklığımı görmemesi için az ötemde duran tekli koltuğa doğru yürüdüm ufak adımlarla. Ağlamamak için kendimi öyle zor tutuyordum ki dişlerimin dudaklarıma baskı yaparak bıraktığı acı azımsanacak gibi değildi. Onun heybetli bedeninin, sırtından

tek kurşunla sonsuzluğa karışmasının yıl dönümünde uhrevi bir güç ruh üflemişti bedenine.

Böyle tesadüfün canı cehenneme gitmeliydi.

Bodur bir sedir ağacının yansıması zihnime düşerken "Ben..." diyebildim. O ağaç balçıkla ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir yanı çürümüş, yıkıkken diğer yanı hayat bulmuş, yeşile kafa tutuyordu. O kadar ayrı yönlerdeydik işte, o kadar zıttık varlığımızı sarsan bu zelzelede.

"Ben..." Tekrar zorlukla konuşarak, "Bu günü kutlamak istemiyorum," dedim kesin bir dille. İçimden gelmiyordu, başka türlüsü mümkün müydü?

Yaklaşan adımlarını hissettim ve puslu görüntüyü kovmak adına kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Oysa saniyeler önce görmüştü gözyaşımı, saniyeler önce o yaşı buz timsali parmak uçlarıyla silmişti. Yine de arkamın ona dönük olması lehime, her an önüme geçebilecek olma ihtimali ise aleyhimeydi. Adımları hemen arkamda son bulduğunda saçlarımda dokunuşunu hissettim. Bu kadarı bile kalbimde binlerce kelebeğin aynı anda kanat çırpmasına sebep oluyordu.

"Dalgalı hali çok daha güzel."

Ne söylediğim umurunda olmaksızın düzleştirilen saçlarımın arasında gezindi dokunuşları. Gözlerimi kapatmamak için kendimle çetin bir harbe girişirken, ne olduğuna anlam veremediğim tuhaf bir hareketlenme oldu. Her iki yanından birer tutam aldığı saçlarımı arkada birleştirdi ve hemen birleştirdiği noktaya bir şey bastırdığını hissettim.

"Sözümün üstüne söz işlemez turunçgil. Şimdi ayaklan, gidiyoruz."

Söylediğini yapıp ayağa kalkmama eş zamanlı olarak saçlarıma giden elim sert bir objeye çarptı. Parmaklarım ne olduğunu anlamak istercesine orada dolaşırken çıkıntılı yüzeyini ve anahtar şeklinde bir toka olduğunu idrak edebildim.

"Bu ne?" Elim hâlâ tokanın üzerinde dolaşıyordu.

"Ne olduğunu anlamadığını sanmıyorum."

Alaycı tutumuna karşılık yere düşen bakışlarım çok geçmeden

onun olduğu yere, tam karşıma kilitlendiğinde "Onu anladım," dedim.

"Sadece saçlarıma neden taktın bu tokayı onu sormak istemiştim."

Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatırken soğuk tutuşunu bu kez bileğimde hissettim. Kolumu dışa doğru açtı ve dirseğimin iç kısmını belirginleştirdiğinde yapmak istediği şeyin farkına varıp ona yardımcı oldum. Kırmızı küçük izlerin mesken tuttuğu tenime bir yenisi eklendi çok geçmeden.

"Çok soru soruyorsun."

Kolumu ikiye kıvırıp bastırdığı pamuğu araya hapsettim.

"Sen de hiç cevap vermiyorsun."

"Öylesine bir şey, çok takılma," dedi sabit bir tonla.

Eylemlerini söylemleriyle ekarte etmeye çalışması aslında alışageldiğim bir durumdu. Tek kelime daha etmeme fırsat vermeden omuzlarıma kalın siyah bir ceket bıraktı. İlk defa görüyordum, muhtemelen sorsam bunu da söylemezdi.

"Bedenini sıcak tutması için özel olarak yapıldı."

Beklemediğim açıklamasının ardından koridorun başında Derin göründü. Ateş'in talimatıyla evden çıktığımızda kapının hemen önünde Sezgin'i fark ettim. Derin'i görmesiyle çehresine sinen keyifli ifade, bakışlarının aşağı, sevgilisinin göğüs dekoltesine takılmasıyla anında değişti. Kaşları bariz bir şekilde çatılırken "Yuh anasını satayım!" dediğini duydum.

"Bu ne kızım? İyi ki uzun bir şeyler giyin dedim, altı kapatmışsın üsteki mallar meydanda."

Derin'in düşen surat ifadesinden bu konunun burada kalmayacağını anlamamla aralarından sıyrılarak arka koltuğun kapı koluna uzanmıştım ki "Öne gel," emriyle duraksadım.

"Derin'le arkaya geç-"

"Yanıma gel dedim Hare, uzatma."

Karakteristik sesinden nadiren telaffuz ettiği ismim döküldü ve harf harf zihnime kazındı. Elimi arka kapı kolundan uzaklaştırıp ön tarafa, yanına oturdum. Bakışlarım camdan dışarı taşarken, Sezgin ve Derin'in hararetli bir biçimde tartıştıklarını gördüm.

"Derin mi seçti bunu?"

"Anlamadım."

"Elbiseyi diyorum, Derin mi seçti? Senin tarzına benzemiyor. Geldiğin günü hatırlıyorum, pudra rengi, mütevazı bir elbise vardı üzerinde."

Benim çoktan unuttuğum bu detayı hatırlamasının verdiği şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Şoför koltuğuna uğrayan bakışlarımla birlikte, tam da o an onunla bakışlarımızın kesiştiğini hissettim.

"Bakma öyle şaşkın şaşkın, hafızam kuvvetlidir."

Gözlerimi seri bir şekilde ondan kaçırırken kucağımda birleştirdiğim ellerimi izlemeye başladım.

"Evet, Derin seçti, kötü mü olmuş?"

"Cüretkâr olmuş."

Sorumun cevabından uzak, tamamen kendi fikirlerini önüme serdiğinde "Haklısın," dedim. Derin sadece bu elbiseyi getirmiş olmasaydı kesinlikle başka bir elbise giyerdim. Oturduğumdan dolayı kalçalarımın hemen altına toplanan eteğimi rahatsızlık duyarak aşağı doğru çekiştirirken yanımda bir kıpırtı hissettim, akabinde siyah bir ceket dizlerimde beliriverdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ona bakmadan. Tenimden sıyrılıp gelen ceketinden kokusu yükselirken, mest olmuş bir şekilde bacaklarımın açıkta kalan kısımlarım kapattım.

"Kes sesini Sezgin, daha fazla kabalaşma istersen!"

Derin bir yandan arabaya binip, diğer yandan öfkesini kusuyordu. Oturduğu yerden uzun eteklerini toplayarak kapısını sertçe kapattığında sinirli halini hayretler içerisinde izledim. Çok geçmeden arkaya, hemen yanına geçen Sezgin ona nazaran daha sakin görünüyordu.

"Adın gibi dekolteli kıyafetlerine bu gece veda edeceksin küçük hanım, çünkü Lazan'a döner dönmez hepsini keseceğim."

"Sen öyle bir şey yap da bak neler oluyor. Adamın içinden maço çıktı ya!"

Sezgin sinirle ellerini kumral saçlarının arasından geçirdi, burnundan soluyordu. "Maçoluk değil bu Derin. Dua et Crve-

na'da bir adamın gözleri senin göğüslerine değmesin. Yemin ederim onu oraya gömerim."

Derin cevap vermek yerine mübalağalı bir tavırla nefes verdi. Tartışmalarına ne Ateş ne de ben müdahil olurken, harekete geçen aracın çamur zemini döven sesi dışında çıt duyulmadı. Aralarındaki gerginlikten dolayı birbirleri dahi bakmaksızın her ikisi de camdan dışarıyı izliyorlardı. Sükûnetin eşlik ettiği yol boyunca kollarımı göğsümde bağladım ve ön camı arşınlayan sulu sepkeni izledim. Ne yağmur ne de kardı, o bile araftaydı. Tıpkı şehrin asla tam olarak aydınlanmayan havası gibi. Tekerlekler zeminde seri şekilde ilerledikçe yolda beliren insanlara kaydı bakışlarım. Arabanın hızına eşlik eden görüntüler, aynı hızlı ilerleyip yok oluyordu.

Duvara yasladığı kadını tutkuyla öptü bir adam.

Bir derbeder yığıldığı yerde hâlâ içmeye devam ediyordu.

Bir kadın iri yarı bir adamdan tokat yedi.

Bir adam öfkeyle tekmeledi arabasını.

Ve o an anladım, neden Ateş'in yaşamak için Lazan değil de ölü kent Pravi'yi tercih ettiğini. Kat ettiğimiz yollar bizi kalabalık şehre soktuğunda çok geçmeden aşina olduğumuz o sokağa giriş yaptık. Fazla gürültülü, fazla hareketli ve göz kamaştıracak derecede ışıklandırmaya sahipti. Mekânlardan dışarıya taşan insanlar sarmaş dolaş dans ederken, tek bir isim parlıyordu onca mekânın arasında: Crvena.

Anlamını biliyordum, fakat anlamının altında yatanlardan çok uzaktaydım. Bu mekâna kızıl anlamını taşıyan bir isim vermesinin muhakkak bir sebebi olmalıydı ama bir şeyi çok daha iyi biliyordum ki sorsam söylemezdi.

"Hadi," demesiyle dizlerimdeki ceketi aldım ve omzuma attım. Kalın tabanlı ayakkabılarımın azizliğine uğramamak için dikkatlice indim arabadan. Açılıp kapanan sürücü kapısının ardından Derin ve Sezgin de indiğinde yanımıza bir görevli yaklaştı. Anahtarı teslim alan görevli saygıda kusur etmeksizin yanımızdan uzaklaşırken bedenim tanıdık güçlü kolların altında buldu kendini. Kalabalığı yararak ilerliyor, gürültünün arttığı her yerde daha fazla bastırıyordu beni kendisine.

Diğer mekânlara nazaran çok daha sade fakat ilgi çekici duruyordu. Kesinlikle kendini kaybeden insanların yeri değildi, zira kapıda duran iri kesim adamların içeriye herkesi almadığı aşikârdı. Ateş koruma olduğunu tahmin ettiğim adamlarla girişte kısa bir konuşma yaptıktan sonra birlikte içeri geçtik. Aralarında neredeyse yarım metre mesafe bırakan Derin'le Sezgin ise hemen arkamızdan ilerliyorlardı.

Bizim için hazırlanan loca, buraya ilk gelişimde oturduğumuz yerdi.

Merdivenlerin başında "Kısa bir işim var, ben gelene kadar alkol kadehine gözlerin bile değmesin," diye fısıldadı kulağıma ve elleri usulca ayrıldı belimden.

"Peki." Merdivenleri yavaş adımlarla çıkıp locanın korkuluklara yakın olan kısmına oturdum. Hemen yanıma oturan Derin, görevliye kısa bir el hareketi yaparak bir şeyler anlattıktan sonra çantasından çıkardığı sigarasını yaktı. Sezgin'in kaşları bu manzara karşısına iyiden iyiye çatılsa da bu kez sessiz kalmayı tercih etti.

"Delirtiyor bazen beni! Bu kadar sıkmasına bir anlam veremiyorum."

Öfkeyle sigarasından derin bir soluk alırken kolunu sıvazladım. "Sakin ol, kıskanıyor işte."

"Evet, kendisi beni fazlasıyla kıskanıyor ama etrafından kız eksik olmuyor beyefendinin! Daha dün sabah Melda'nın arkadaşı Funda'yla sohbet ederken gördüm, neymiş arkadaşıymış," derken yüzünde mimik oynamamıştı. "Ama dur, göstereceğim ben ona arkadaşı."

O sırada yanımıza servis arabasıyla yaklaşan görevli kısa sürede masayı boş yer kalmayacak şekilde alkol ve buraya özel mezelerle doldururken, benim önüme bitki çayı bırakmasının şaşkınlığını yaşadım.

"Bu nedir?" Benimle aynı şaşkınlığı yaşayan Derin bitki çayına yüzünü buruşturarak baktı.

"Ateş Bey'in emri, efendim. Turuncu saçlı hanımefendinin önüne kesinlikle alkol koymamamızı tembih etti."

Turuncu saçlı hanımefendi!

Derin keyifli bir kahkaha attığında anlamayan gözlerle ona baktım. "Anlaşılan tek kısıtlanan ben değilim."

Elime aldığım bitki çayıyla birlikte eşlik ettim gülümsemesine. Zaman yavaş yavaş akıp giderken Derin kadehleri ardı sıra deviriyor, arada hızlanan şarkılarda kalkıp dans ediyordu. Keza alt kattaki düzen de bu şekildeydi, masaların arasındaki mesafe yakın değildi ve dans eden insanlar ya pistte ya da masalarının etrafında dans ediyorlardı. Yolda gördüğüm insanların aksine iyi giyimli insanlar hâkimdi mekâna çoğunlukla.

"Derin." Yüksek seyreden müziğin arasından rahatlıkla seçilebilen tok erkek sesi tanıdıktı. Daha önce iki kez gördüğüm Brett ve Dennis yanımıza yaklaşırken, Sezgin'in sakinlikten uzak bakışları üzerimizdeydi.

"Hoş geldiniz." Oturduğu yerden önce Sezgin'e yandan bir bakış gönderdi Derin, ardından kendisine uzanan eli tutarken "Gelmenize sevindim," dedi.

"Sen istersin de aksi mümkün olur mu? Muhteşem görünüyorsun." Yarım aksanıyla sarf ettiği hoş sözler Derin'i gülümsetirken, Dennis'in hemen yanında duran Brett'in bakışlarını üzerimde hissettim. Son karşılaşmamızda Ateş'in gazabına uğradığı için muhtemelen selam vermeye bile çekiniyordu.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyerek yerimden kalktım ve kendimden beklemediğim bir fiilde bulunarak başımla her iki adamı birden selamladım. Elimi uzatmaktan imtina etmem sıcaklığımdan kaynaklı olsa da Brett sıcaklığımı bilen nadir insanlardandı.

"Merhaba." Benden bir atak bekliyormuş gibi anında karşılık veren Brett, kardeşine nazaran keskin hatlarıyla gülümsediğinde mavi gözleri ışıklandırmanın altında parlıyordu.

"Derin bu gecenin senin için düzenlendiğini söyleyince kaçırmak istemedim."

"Evet," dedim doğum günüm olduğu gerçeğini atlayarak. "Benim için düzenlendi."

Kısa süren ayaküstü sohbet Derin'in onları masaya davet etmesiyle son bulurken, onun ne yapmaya çalıştığını yeni yeni idrak ediyordum. Derin alenen Sezgin'i kıskandırmaya çalışıyordu,

üstelik Dennis'le sohbet ettikçe delirdiği her halinden belli olan Sezgin her an olay çıkarmak üzereydi.

"Ateş ve Sezgin son karşılaşmamızda bir hayli şiddete meyilli davranışlar sergilediler, bir kez daha aynı durumla karşılaşmayacağımızı umuyorum."

Derin "Ah," derken elini koyu renk saçlarının arasından geçirmiş, özür diler mahiyetinde bir ifadeye yer vermişti suratına.

"Ben çok üzgünüm, telafi edeceğime emin olabilirsin."

Dennis keyifle gülümseyerek, "O zaman yarın benimle bir merfi iç," diyerek teklifini sundu. Benim gözlerim onların üzerinde, Brett'in gözlerini ise benim üzerimdeyken bitki çayımı yudumladım. Bu iş hiç iyi yerlere gitmeyecekti.

Derin'in başlayacağı cümleye müsaade etmeyen bir el Dennis'in omzunda belirdi, o elin sahibi Sezgin'den başkasının değildi.

"Birader, gelsene sen şöyle."

Derin dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemek için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi. "Ne var Sezgin, görmüyor musun sohbet ediyoruz. Hem Dennis benim arkadaşım." Bu sözlerin yanı sıra bakışlarıyla gönderdiği ima bariz bir şekilde ortaya saçıldı.

"Ayaküstü ettiniz sohbetinizi, oturup konuları derinleştirmenin ne anlamı var? Hem Ateş gelir şimdi." Başıyla hemen karşımda oturan Brett ve beni işaret ederek, "Bu durumdan hoşlanacağı hiç sanmıyorum," dedi.

"Ateş'le aranda ne var?" Aniden gelen soruyla bakışlarım karşımdaki üçlü gerginlikten ayrılarak Brett'i buldu. Ateş'le aramda ne vardı? Bunun cevabını ben bile bilemezken bir başkasına ne diyebilirdim ki?

"Şey," dedim bakışlarımı kaçırarak, karşımda oturan adam o an yapmaması gereken bir şey yaptı ve masanın üzerinde duran elimi tuttu.

"Yaşıyorsun." Sesi kendinden emin, netti. "Anlam veremediğim bir şekilde yaşıyorsun ve zor durumdasın."

Ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı araladım tekrar.

"Lütfen bundan kimseye bahsetme." Elimi hızla geri çektiğimde Ateş'in etrafımda olmamasına şükrediyordum içimden. Bu iyi niyetli adamın benim yüzümden zarar girmesini kesinlikle istemezdim.

"Sana yardım etmeme izin ver Hare," dediğinde bakışlarımı mavi gözlerine diktim. Buralarda hâlâ iyi birilerinin kalmış olması inanılır gibi değildi.

"Ona benden başka kimse yardım edemez." Bedenimdeki karıncalanmayı henüz hissederken kolumdan tutup kaldırılmamla yine o bildik bedeninin yakınlarında buldum kendimi.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Sesi tehditkârdı, üstelik zihninden geçenleri yapacaklarından da hiç şüphem yoktu.

"Ateş, lütfen." Koluna yapıştım ve iyice sokularak kulağına fısıldadım. "Lütfen."

"Bana bu adam için yalvarıyor musun?!" Kolunu benden kurtardı fakat bu sefer o yapıştı koluma.

"Yalvarmıyorum," dedim güçlü tutmaya çalıştığım sesimle. "Sadece konuşuyorduk, bana zarar verecek bir şey yapmadı ki."

Beni kendine çekti ve alnıma çarpan dudaklarıyla konuştu. "Peki, benim ona zarar vermememem için bir sebep sun."

Afalladım, ne yapsam Ateş gibi bir adamı yolundan döndürebilirdim ki.

"Sana verebileceğim bir şeyim yok."

Her şeyi olan birine hiçbir şey verilemezdi. "O zaman bir şey söyle."

Neyi kastettiğini anlamıştım. Anladığımı anlamıştı. "Burada mı?" dedim çekingen bir tavırla.

"Tam da burada," dediğinde çaresizce başımı salladım. Benim yüzümden birine zarar vermesini önlemek bana pahalıya mal olacaktı.

"Biz gitsek iyi olacak," diyen Dennis, kardeşini de alarak yanımızdan uzaklaşırken Brett'in üzerime düşen bakışları birçok anlam barındırıyordu. Üst katta sadece biz vardık, diğer localar bomboştu. Alt kısımdaki devasa piste nazaran burada da ufak bir çıkıntı vardı ve Ateş'in kulağıma fısıldayan sesi oraya ilerlememi

söylüyordu. Derin'e yardım dileyen gözlerle baktıktan sonra çaresizce yürüdüm ve iki basamak yukarıda kalan piste çıktım. Aşağıdan yükselen şarkılar ve tüm o gürültü kesilmiş, çıt çıkmıyordu.

"Başla," diye emretti. O kalabalığın beni görmeyecek olması bu işin tek iyi yanıydı sanırım. Zira sadece sesimi duyacak olmaları utancımı bir nebze olsun örtebilirdi. Derin bir nefes aldım ve onun varlığı Dünya'da yokken, onun için yazılmış olan o parçayı söylemeye başladım.

Beni yak kendini yak her şeyi yak,
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak,
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk...

Ağır seyreden sözlere uygun alt kattan yükselen ritim sesiyle birlikte gözlerimi kapattım ve söylemeye devam ettim.

Seni içime çektim, bir nefeste
Yüreğim tutuklu, göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte,
Bir kıvılcım yeter hazırım bak,
Aşk için ölmeli aşk o zaman
Allah'ım, Allah'ım, ateşlere yürüyorum
Allah'ım acı ile, aşk ile büyüyorum...

Bakışlarının yoğunluğunu bu denli üzerimde hissetmem normal miydi? Beni sadece bakışlarıyla bile yakması normal miydi? Gözlerimi ağır ağır açtığımda herkes birer birer kaybolmuştu, sanki sadece göremediğim zevahiri ve ben vardım. Başbaşa.

Beni yor hasretinle, sevginle yor,
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor.
Dilediğin kadar acıt canımı,
Varlığın da yokluğum da yetmiyor
Varlığın da yokluğun da yetmiyor...

Tüm bedenime sirayet eden utanç silsilesi eşliğinde şarkıyı bitirirken yoğun bir alkış tufanı koptu. Sesim iyi sayılmazdı aslında, asıl beğenilen ruhların ilk kez duyumsadığı bu parçaydı. Şaşkınca etrafıma bakıp tekrar locaya ilerleyeceğim sırada iki göğsümün arasına bir ağırlık oturdu. Taş gibi, kaya gibi.

Sonra o ağırlık tüm bedenime yayıldı ve boğazımı keskin bir yumru kapladı, yutkunamadım. Hemen oturduğumuz locanın arka tarafında kalan ufak balkon dikkatimi çekerken Derin'e oraya gideceğimi işaret ettim. Ruhlar Şehri'nin kirli havasından medet umacaktım. Etrafa bakındım, korkulukların aşağısında deli gibi eğlenen insanlara; her şey silikleşti bir an için. Tüm bedenime tehlikeli bir ürperti hâkim oldu nedensizce.

"İyi misin?" Bu şarkıyı onun karşısında söyledikten sonra kıpkırmızı olmam gerekiyordu. Sesini duymak bile yanaklarımın kızarmasına sebep olmalıydı. Utanamadım, içimdeki sıkıntı öyle büyüktü ki başka hiçbir hissiyatta yer vermiyordu.

Korkulukları sıkıca saran parmaklarımı serbest bırakıp arkamdaki varlığına döndüm.

"İçimde bir sıkıntı var." Elimi iki göğsümün ortasına yerleştirdim. "Tam şuraya oturan tarifsiz bir ağırlık var Ateş, bu his sanki bir şeylerin habercisi gibi."

Yaklaşan adımları aramızdaki mesafeyi sıfıra indirirken elimi usulca tuttu ve kendi sert göğsüne dayadı. Üşüyen parmaklarım en az onun iri parmakları kadar soğuktu.

"Sana, benden başka bir şey hissetmeyi yasaklıyorum." Alkolün keskin kokusuyla harmanlanmış nefesi dudaklarımda dolaştı.

Bedenlerimizin bu kadar yakın olması iblisin ekmeğine yağ sürüyordu belki de, fakat yaklaşan nefesi bunun umurunda olmadığının teminatıydı. Kalçalarıma çarpan korkuluklar kaçabileceğim hiçbir yer olmadığı gerçeğini zihnime kazırken, diğer elinin usul usul ensemi sarmasıyla tüm o korku içimden firar etti.

"Bir kez daha," diye fısıldadı dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce. "Bu şehre hiç gelmemeliydin." Fısıltısına bir anlam yüklemeye çalışıyordum ki dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Soğuk nefesine kafa tutarcasına omurgamdan aşağı ılık bir ürperti süzüldü. Tüm bedenime aynı heyecan eşlik ediyordu, dudaklarımı usul usul öperken. Ne yaptığımı bilemez halde elimi kaldırıp koluna koyduğumda, göğsünün üzerinde duran elimi bıraktı ve belimi sıkıca sardı. Diliyle dudaklarımı aralamaya çalışıyordu fakat dudaklarıma kadar kasılan bedenim buna şiddetle karşı çıkıyordu.

Ne yapmam gerektiğini, ona istesem de nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Oysa tek başına üstlendiği rolün hakkını sonuna kadar veriyordu. "Bana izin ver," dedi dudaklarıma çarpan dudaklarıyla, milim uzaklaşmadan. "Karşılık ver."

Tekrar dudaklarımızı birleştirdiğinde mantığım değilse bile ona gösterdiğim reaksiyonlar çoktan izin vermişti benliğime sızmasına. Hafifçe araladığım dudaklarımdan ağzımın içine sızarken kalbime buzlu su serpildiğini hissettim. Bu hissin tarifi yoktu. Heybetli kollarının arasında kaybolmuştum sanki. Soğuk dudakları benim dudaklarımı sahiplenircesine öpüyordu. Ona verdiğim acemi karşılıklar öpüşünü hırçınlaştırdı. İnce dudaklarım acıyor, ancak verdiği haz tüm acıya kafa tutacak kadar yoğunlaşıyordu. Dudaklarımın üzerine uzun bir öpücük bırakıp geri çekilirken, burnu boynum boyunca kaydı ve başı boyun girintime saklandı. Düzensiz alıp verdiği solukları tenime kazıyor gibiydi.

"Kollarımın arasında bir ateş yanıyor." Kalbimde bir Ateş yanıyor. "Dudaklarımı tutuşturdun Hare."

Dudaklarımla ıslanan dudakları yanan tarafta yalnız olmadığımı tenime nakşetti ve her bir sözü paslı bir çivi olup battı kalbime, ruhum tetanos olacaktı. Haberi yoktu.

"Beni görmeyi çok mu istiyorsun küçük?" dediğinde nefes alamadığımı hissettim. Düşebilirdim belki bu kadar sıkı tutmasaydı. Ellerimin altındaki kolunu istemsizce sıkarken daha önce hiç bir şeyi bir kadar istemediğimi anladım.

"Çok, çok is-"

Gök gürledi, gök öyle bir gürledi ki ortadan ikiye ayrılırcasına şiddetle uludu kalabalığın üzerine. Gece daha da gece oldu. Gece zifiriye döndü yüzünü. Boyun girintime saklanan adamın duruşu dikleşirken bu kez beni saklarcasına sarıp sarmaladı. Bulutlar birbirinin ezeli düşmanı gibi çarpışırken, bomboş gözlerle benim gibi anlamsızca etrafına bakınan ruhlara bakıyordum. Sonra bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı. Ortalık birdenbire savaş alanına döndü. Kaçışan ruhların canhıraş çığlıkları, içimde yükselen korkuma eşlik ediyordu ve yağmur üzerine düştüğü insanları yok ediyordu!

Donup kalan bedenim oracıkta yok olup gitmeye mahkûmdu belki, Ateş beni kucağına aldığı gibi içeriye koşmasaydı eğer. Tüm gaz lambaları sönmüştü, ruhların çığlıkları can yakıyordu. Karanlığı gölgede bırakacak kadar karanlıktı şimdi her yer. Telaşla koşan insanların bedenime çarpan bedenlerinden onun boynuna sarılarak korunmaya çalıştım. Neler oluyordu? Derin ve Sezgin neredelerdi? Her şey koca bir bilinmezlikte yitip gitti.

"Korkma," dediğini duydum ama tek bir adım dahi atmıyordu. Atacağı adımın istikametini görememek onu bocalatmıştı sanki. Sürekli tekrarlıyordu kendi kendine.

"Korkma, korkma, korkma."

Birbirimize öyle sıkı sarılmıştık ki bir bütündük. Sanki Ateş bedenimin bir parçası gibiydi. Bilinçsizce sağına soluna dönerken, kollarıma bacaklarıma çarpan soğuk insan bedenleri Ateş'in tutuşuyla hediye ettiği cesaret ağacının dallarını buduyordu. Hiçbir şey görememek binlerce vesvese olup zihnimi kemirirken, Ateş'in sırtındaki elimin üzerine bir darbe aldım. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha...

Canım yanıyordu, canım çok yanıyordu ama ne bağırabiliyordum ne de elimi oradan çekebiliyordum. Biri acımasızca vuruyordu koruyucuma, biri sevdiğim adamı yıkmaya çalışıyordu. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar donmuştu hislerim ve son darbede öne doğru sendeleyen Ateş'in kollarından karanlığın rasgele bir tarafına savruldu cılız bedenim. Elimin üzerinden süzülen kanlar, ondan ayrılmanın acısının yanında bir hiçti.

Düştüğüm yerden tüm gücümle bağırmaya başladım.

"Ateş! Ateş!"

Beni duymadı, oysa bedenim yabancı kollar tarafından tekrar havalandığında beni duymasını isterdim.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Her şey birdenbire oldu. Yarılırcasına gürleyen gök, zifiriye bulanan havayla birlikte şehre hâkim olurken insanların çığlıkları anlamsızdı. Saniyeler sonra normal olmayan bir yağmur başladı. Yüzümü Hare'nin sıcacık boynundan çıkarıp ona karşı olan koruma güdüsüyle bedenini arkama aldım. Burnuma tuhaf kokular geliyordu. Tırabzanlardan aşağı kayan bakışlarım düşüncelerimi haklı çıkarmakta gecikmedi. Kuvvetli düşen damlalar değdiği her soğuk teni yok etmeye başlamıştı.

Gördüklerim karşısında dudaklarıma dizilen onlarca küfrü beklemeye aldım kısa bir süre. Şaşkın gözlerle etrafa bakan Hare'yi kollarıma aldığım gibi içeri geçişim bana başka bir karanlığı sunarken, narin bedenini daha sıkı kavradım. Sezgin ve Derin'i görmek bir yana, göz gözü görmüyor, ne ara yukarı çıktığını bilmediğim ruhlar çığlıklar eşliğinde çıkışı arıyorlardı.

Siktir! Neler oluyordu böyle?

Yalnız olsam tek bir an düşünmez, karanlığın içinde kafama göre yol alırdım. Fakat kollarımda bir hayat taşırken temkinli olmak zorundaydım. Titrediğini hissetmemle "Korkma," diye bağırdım.

"Korkma, korkma, korkma."

Sağa sola dönerek kendime bir yön seçmeye çalıştığım sırada sırtıma sert bir darbe indi. Çok geçmeden bir yenisi ve bir yenisi daha... Ardı ardına inen darbeler durumumu zora sokuyordu. Zihnimin bir kısmı Hare'yi yere bırakıp arkandaki yavşağa had-

dini bildirmemi söylerken, diğer kısmı onu tek bir saniye dahi yanımdan ayırmamamı emretti. Siktiğimin karmaşasında bocalamam bana pahalıya mal oldu ve aldığım son darbede bir adım öne gidişim, kollarımdan fırlayan kızın tiz çığlığıyla son buldu. Darbeler kesilmişti ama bu işin arkasında bir bokluk olduğunu da biliyordum. Hare'nin adımı haykıran korku dolu sesini duymamla mantığım yine figüran rolünü üstlendiğinde, yapmamam gereken eylemi gerçekleştirerek düşmanı göz ardı edişim ahmakçaydı. Aldığım sahte nefesi gerçek işlevini çok önce bırakmış ciğerlerime gönderdim. Hare'nin sesine ulaşmak için attığım bir adımla birlikte boynuma saplanan keskin veca tüm o kargaşayı tamamen bitirmişti. Her şey bir anda tersine döndü, zemin hızla ayaklarımın altından kayarken. Yüzüstü yere kapaklanmadan hemen önce bildiğim bir şey vardı ki ben aslında arkamdaki pezevenge değil turunçgile yenilmiştim.

Kollarımdan kayıp giden varlığı, yerini büyük bir boşluya bırakalı saatler oluyordu. Sırtıma aldığım darbelerden ziyade, sersemleşmiş zihnim neler olduğunu anlamakta güçlük çekmeseydi belki o an yanı başımda olurdu. Buradaydı; dakikalar önce o güçsüz kollarını boynuma dolamış, bana sığınıyordu. Elimi öfkeyle saçlarımdan geçirirken aslında kafamı duvarlara vurup parçalara ayırmak istiyordum.

"Geçmişini siktiğimin yavşağı!" diye bağırdım. Sırtıma bakmaya çalışan Derin'in önünden kalkan öfkeli adımlarım kendine yön bulamıyordu. Kabullenemiyordum, böyle pisipisine onu benden alması bedenimdeki tüm sahte kanı fokurdatmış, hücrelerime intikam tohumları ekmişti.

"Sakin olmaya çalış, onu bulacağız," diyen Sezgin'in öfkemden nasibini alacağını bile bile kolumdan tutmasına karşılık onu tek hamleyle kendimden uzaklaştırdım.

"Öfkem arşta Sezgin! Damir'i defalarca yok etsem de içim soğumaz."

Yumruk yaptığım elimi avucuma geçirip, yapabileceğim hiçbir şey olmamasına lanet ettim. Şehrin her tarafına adamlarımı salmakla kalmayıp tüm mekânlarını darmaduman etsem de yer yarılıp içine girmişlerdi sanki.

"Hare'ye zarar vermeyeceğini biliyoruz en azından." Sesinin ilk kez bu kadar cılız çıktığına şahit olduğum Derin'e baktım. Gözlerinin çerçevesi kızarmıştı. "Kâhinin dediklerini hatırlasana, Hare'ye âşık old-"

"Kes!" derken bu sefer yumruğum cam sehpaya inmiş, kırılan parçalarının etime saplanan kısımları benimle alay etmişti alenen. "Sikerim onun aşkını, saçma sapan konuşmayın!"

"Kendine zarar veriyorsun Ateş." Verdiğim tepkiden zerre etkilenmemişti Derin. Oysa Hare olduğu yere siner, sesini dahi çıkaramazdı ya da titreyen dudaklarından birkaç rotasız kelime dökülerek bir anlam teşkil etmezdi.

O sırada birkaç kez tıklatılan kapıya "Gir" emrini verdikten sonra kıdemli adamlarımın içeriye sürükleyerek getirdiği adamı donuk bakışlarımla inceledim bir süre.

"Ağabey, Crvena'da sana arkadan saldıran it bu. Emret burada işini bitireyim," diyen sadık adamım Mestan, elinin altındaki yavşağa çökecekken yaptığım el hareketiyle onu durdurdum. Bu kadar kolay olmamalıydı.

"Derin, kapının önünden iki adam al ve Lazan'a geçin."

Beklediğim itiraz nidası gecikmeli olarak salonu doldurduğunda Derin hızlı adımlarla önüme geçti.

"Neden kalamıyorum? Kanlı işlerinize daha önce de şahit oldum. Unuttun mu?"

Bana kafa tutan nadir kadınlardandı Derin. Arkadaşım sıfatında yanımda yer buluşu da bu yüzdendi, ancak her halükârda o bir kadındı ve kendimi dizginleyemeyeceğim hiçbir olayı seyre durmasına izin veremezdim.

"Tekrar ettirme, git ve evde bekle."

Derin bir ayağını yere vururken Sezgin'e doğru ters bir bakış fırlattı. Zaruri gidişinin ardından sakin adımlarla bize arkadan saldıran adama yaklaştım. Konuşan sözler şimdi inzivaya çekilecek ve tüm öfkelimi bu adamdan çıkaracaktım. Nitekim öyle de oldu. Kirli kan parmak boğumlarımı mesken tutmuşsa da etrafa sıçrayan miktar çok daha fazlaydı. Silahı boynuna tutarak yok ettiğim adamın ardından bir nebze bile dinmeyen öfkem eşliğinde kirlenen yerleri temizlemelerini emrettim.

"Elin kanıyor." Gözleri parmaklarımdan beton zemine damlayan kanlardaydı Sezgin'in.

"Korkma, kan kaybından ölmem," diyerek sergilediğim lakayt tavır eşliğinde oymalı dolaba ilerlerken çalan kapıyla adımlarımı yavaşlattım ancak durdurmadım. Bir tık sakinleşmemi sağlayacak tek şey içkiydi ancak sarhoş olamamak gibi absürt bir durum vardı ortada. Ruhlar Şehri'nin kanamamıza ve acı çekmemize izin verirken, adımızı hatırlamayacak kadar sarhoş olmamıza izin vermemesi fazlasıyla boktan bir durumdu.

"Hoş geldin Nina," dedikten hemen sonra "Ben kapının önündeyim Ateş," diyerek dışarı çıkan Sezgin ve temizliği bitiren adamlar bizi yalnız bıraktılar. Toprak kadehe doldurduğum kehribar rengi sıvıyı tek dikişte mideme gönderdim ve yaklaşan adımlara döndüm. Yüzünde her zaman taşıdığı masumiyetiyle bana yaklaşan Nina üzgün görünüyordu.

"Ateş, ben bir gelişme var mı diye merak etmiştim."

"Yok, bunu Sezgin'den de öğrenebilirdin."

Sözlerime istinaden düşen ifadesinden kaçırdığım bakışlarım boş kadehe düştü. Vakit kaybetmeden, bu kez bardağı ağzına kadar doldurduğumda "Ben de alabilir miyim?" sorusuyla tepkisizliğimi koruyarak bir kadeh de onun için doldurdum.

"Buradaki varlığımdan rahatsız oluşun ağabeyimin yaptıkları yüzünden, biliyorum. Ancak senin de kendine hatırlatman gereken bir şey var ki Ateş, benim bu işte bir suçum yok, olamaz da."

Biliyordum, lanet olsun ki biliyordum fakat hıncımı çıkaracak bir şeylerin olmaması, içimdeki öfke lavlarını artırmaktan geri kalmıyordu.

"Seni kırmak istemiyorum Nina, ama ağabeyini bulduğum yerde yapacaklarımı bilmek istemezsin."

Elimdeki kadehi ona uzatacağım sırada benden önce davranarak kadehi kavradı ve kadehten taşan parmak uçları ellerimin üzerinde durdu.

"Hare'yi aldığı için mi bu kadar öfkelisin?" Kafasını kaldırıp bakışlarını gözlerime dikti. "O kız senin için neden bu kadar önemli?"

Kadehi avuçlarına bırakırken elimi hızla çektim. Köşeye sıkışmak bana göre değildi.

"Bu konuları konuşmak lüzums-"

"Bilmek istiyorum," diye diretti. Bakışlarındaki ısrar, sözlerinden çok daha kudretliydi. Bundan tam elli küsur yıl önce, Nina liderliğin kendi tarafı Novak'lardan bana geçmesinde büyük rol oynamıştı, bu yüzden ona karşı büyük bir minnet duymuştum her zaman. Ancak beklediğinin aksine ona sunabileceğim başka bir his olmadı. Hislerimi öldüğüm gün bütünüyle şeytana satmıştım, olamazdı.

"O kızla aranda ne var Ateş?" diye sordu bu sefer. Ah, kadın milleti! İstediği cevabı alana kadar durmayacağını bilsem de ona verecek bir cevabımın olmayışı kelimelerimi sükûta tav ediyordu.

"Yok bir şey." Kestirip attığım cevabım hoşuna gitmezken, Hare konusunda ona söyleyebileceğim tek kelime dahi yoktu.

"Belki de ilk kez sana inanmıyorum." Puslanan gözleriyle önce gözlerime ardından kanlı ellerime son kez baktı ve arkasını döndü. Çıkıp gidişinden geriye kalan kırıklığı ayaklarımın altına serildiğinde başka türlüsü gelmiyordu elimden. Kendime bile onun hakkında tek kelime edememişken bir başkasına söylenecek her söz lafügüzaf olurdu. Adının geçmesiyle burnuma çalınan hayali kokusu boğazıma koca yumru bıraktı. Burada olmalıydı, elimi uzattığımda dokunabilmeliydim ona. Üzerine gittiğimde korkak bakışlarını güçlü göstermeye çalışmalı ve saçma sapan birkaç cümle kurmalıydı kendini korumak adına. Tüm bu hallerine beni görmemesinin fırsatçılığıyla gülümsediğim sırada, karşımda savunmasız duran kızın tüm şeffaflığını iliklerime kadar hissetmeliydim.

Herkese karşı bir kalkanım varken, ruhunun ceplerinde kendini korumak için tek bir silahı olmayan Hare'ye karşı günden güne eriyen kalkanlarım yüzündendi zevahirimi ondan sakınışım. Yıllardır etrafıma ördüğüm dikenli çitleri bir bir ayakları altında çiğnemesi yüzünden, sınırlarımı sadece kokusuyla kuşatma altına almaya meylettiği içindi bakışlarımı görememesinin sebebi.

Uzun yıllardır yirmi dokuz olan yaşıma karşın, yirmi ikisine

daha yeni giren cehennem çiçeğinin doğum gününü bile kutlayamamıştım henüz.

Hızlanan adımlarım aşağı inen merdivenleri buldu ve üzerimden sıyırıp attığım kazağı rasgele bir kenara fırlattım. Parmak boğumlarımı mesken tutmuş kanın pisliğini yok edercesine sıktığım yumruklarımı kum torbasına geçirirken tükenmeyen öfkem beni yönlendiriyordu. Dakikalarca yumruklarımı konuşturduktan sonra tek bir damla ter dökmeden deri koltuğa bıraktım kendimi. İçimde bir yangın vardı; durmamı istemiyor, etrafımdaki her şeyi yerle yeksan etmem için emirler yağdırıyordu.

Güçlü mizacımı alaşağı eden düşüncelerim kalkanlarımı yıkarcasına birer birer üşüştüler zihnime. Üşüyebilirdi, acıkabilirdi, dahası korkabilirdi. Korktuğunda zaten beyaz olan teninin mora çaldığına şahit olmamış mıydım?

Olmuştum.

Öfkeyle yerimden kalktığımda rasgele bir tekme savurdum. Ne yeri boylayan vazolar ne de sırtımın acısı umurumda oldu. Benim sırtım çok daha kalleş acılarla sınanmıştı.

Başımı ellerimin arasına alırken, onun ela gözleri düştü bir kere bile göremediği gözlerimin önüne. Yeşil menevişler yine titriyordu. Öfke ve pişmanlığın tehlikeli karışımı tüm iliklerimde gezindi. Damarlarımda Ruhlar Şehri'nin hediye ettiği sahte kan değil intikam geziniyordu.

"Söz veriyorum Hare, bulacağım seni. Ne pahasına olursa olsun bulacağım."

***

Aldığım titrek nefesler eşliğinde gözlerimi açmaya zorladım. İçinde bulunduğum karanlık, gözlerimi açtığımda çok daha büyük bir karanlığa sunacaktı belki de beni ama yine de içimde ufak bir umut kırıntısı vardı her şeyin kötü bir kâbus olabileceğine dair. Sağ elimde kendini ziyadesiyle hissettiren belirgin ağrıyla birlikte kirpiklerimi araladım. Karşılaştığım kırmızı loş ışık eşliğinde ilk idrak edebildiğim şey demir bir yatağın üzerinde yattığımdı. Ardından tam yatağımın yanına konumlandırılmış eski bir

iskemle ve tavanda asılı duran ısıtıcılardan başka bir eşya olmadığını gözlemledim.

Bakışlarım usulca aşağı kayarken karnımın üzerinde duran elimin sargıda olduğunu fark ettim. Kenarından taşan kanlar gelişigüzel silinmişse de gölgesini orada bırakmıştı. Neredeydim ben?

Üzerimdeki kara örtüyü açtım ve iç çamaşırımı gösterecek kadar yukarı sıyrılan siyah elbisemi tek elimle düzeltmeye çalıştım zar zor. Ardından dizlerimden destek alarak doğrulmaya çalışırken ayaklarımın çıplak olduğunu gördüm. Üstelik görünürde ayakkabılarım yoktu.

Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada sızlayan elimle yüzümü buruşturdum, canım yanıyordu. Çıplak adımlarım bulunduğum odanın penceresine ağır ağır gittiğinde gördüklerim karşısında acıyla yutkundum. Camlar dış taraftan tahtayla kapatılmıştı! Gayriihtiyarî odanın kapısına kayan bakışlarım siyah demir kapıyla sınandı. Buradan çıkmamın imkânı yoktu, bir kez daha çaresizliğin kollarına hapsolmuştum.

Yaralı elimi bileğimden yakaladım ve dolan gözlerimi kilidinden çevrilme seslerinin yükseldiği kapıya diktim. Kiminle karşılaşacağımı biliyordum, dahası neler yaşayacağımı az çok kestirebilmem takatimi taşla eziyordu. Sırtımı duvardan uzaklaştırdım ve duruşumu bir nebze olsun dikleştirmeye çalıştım. Buraya getirilirken bilincimin nasıl kapandığından bihaber olsam bile, bu onun yanında olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Kapı gıcırdayarak ağır ağır açıldı ve asla görmek istemediğim o bakışların sahibiyle göz göze geldim. Çehresine kazınan galibiyetin hileli gölgesi daha o saniyede ruhumu ellerimin arasına alarak sıktı. Hüznümü perdeleyen korku bile o gölgeye kinden bir ağ ördü ve ben hayatımda ikinci kez bir erkekten ölesiye nefret ettim.

"İyi ki doğdun küçük kızım," dediğinde bu sözleri bu gece bambaşka birinden duymayı beklediğim gerçeği yankı buldu zihnimde. "Ve hoş geldin."

Adımları bana yaklaşırken geri gitme isteğim acımasızca yükseliyor, öte yandan her ne olursa olsun karşısında dimdik durmak isteyen yanımla çatışarak kaos yaratıyordu.

"Bu yaptığın alçakça, beni isteğim dışında burada tutarak ne kazanabilirsin ki?" Tüm kelimeler dudaklarımdan sıyrılırken korku gözbebeklerimden aşağı sallanıyordu.

"Çok şey, çok şey kazanabilirim. En başta da seni." Sözlerimden zerre etkilenmişe benzemiyordu.

"Beni asla kazanmazsın."

Zira başkasına ait bir kalp, diğer tüm kalplere kördür.

Usulca kaldırdığı eli yanağıma düşen ince bir tutama uzanırken, bir adım geri giderek buna müsaade vermedim. Oysa zor kullansa ona karşı koyacak gücüm yoktu.

"Sana zarar vermem," diyerek elini aşağı indirdi. Bu ondan beklemediğim bir hareketti. "Ama seni temin ederim ki sana dokunmamı kendin isteyeceksin, büyü dün akşam itibariyle bozuldu. İsteğinde bana geleceksin Hare."

"Asla!" diye bağırdım sesimin yükselmesine mani olamayarak. "Asla sana kendi isteğimle teslim olmam, anladın mı?"

Yüzüne yayılan sinsi gülüş sinirlerimi bozuyordu. Tekrar elini kaldırdığında bu kez ense kökünden bağladığı kısa saç tutamına götürdü. Kırmızı loş ışıkta parlayan keskin yeşilleri, ona baktıkça zehirli bir yılan gibi nefesimi kesmeye yetiyordu.

"Nasıl yok edersin tüm o insanları?" derken yağmurda yok olan ruhları kastettim. Çığlık çığlığa bağrışmaları ve kaçışmaları bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Bir de Ateş'in kollarından koparıldığım saniyeler...

"Izabelle sayesinde yağmura izumiranje karıştırdım, takdir edersin ki dışarıda o kadar adamı varken seni oradan çıkaramazdım. Konu sen olunca hiç kimse umurumda olmuyor fıstığım, hepsinin canı cehenneme."

İstemsizce açılan gözlerim kan donduran sözlere karşı gösterdiğim basit bir reaksiyon olmasının yanı sıra nutkum tutulmuştu. Gözü dönmüş bu adamın ellerinde, onun insafına kalmış olmak ayağıma binlerce çelme takıyor ve beni yüzükoyun yere yapıştırıyordu. Fiziki yaralardan ziyade, her çelmede ziyana uğramam sonucu ruhum yara bere içinde kalarak bozguna uğratılıyordum.

"Bu gecenin tek acı yanı kırılan parmakların oldu." Bakışları

sargıda olan elime kayarken çehresine ciddi bir ifade yayıldı. "Bu da Ateş'in kollarında olmanın cezası olsun."

"Sen iğrenç bir adamsın. Katilin tekisin, duydun mu beni?!" Çatallaşan sesimle bağırırken gözümden akan yaşlara engel olabilmem imkânsızdı. Ne gözyaşlarım ne de beyhude çırpınışlarım ona engel oldu.

"Ben katil değilim, o ruhları asıl gitmesi gereken yere gönderdim!" dedi ve loş olan ışığı da kapattıktan sonra beni zifiri karanlıkta bir başıma bıraktı.

***

Sayamadığım kadar çoktu geçen günler, öyle çoktu ki iyileşmeye yüz tutan parmaklarımın aksine ruhum ölüm döşeğindeydi. İçimde açılan yaraların haddi hesabı yoktu ancak teslim olmamak için direnen yanım tüm kudretiyle ayaktaydı. Her gün muhakkak bir kez yanıma uğrar, tek kelime için bile ağzımı bıçak açmamasına rağmen bana uzun uzun bir şeyler anlatırdı. Bu tenha yerde geçici olarak kaldığımızdan, bizim için yaptırdığı devasa evden ve bunun gibi bin bir türlü saçmalıklardan dem vurup dururdu. Söylediği gibi bana dokunmaması tutunduğum tek daldı, zira aksini düşünmek dahi ölümün soğuk nefesini kıyılarıma vuruyordu.

Günler boyu öyle çok susmuştum ki dudaklarımı aralasam konuşabileceğimden dahi emin değildim. Günler boyu otursam da hâlâ fazlasıyla yorgundum.

Kaldığım odadan günde sadece bir saat çıkarılırken, etten duvar örülmüş evin köhne bahçesinde oturuyordum hiç konuşmayan iki kadın eşliğinde. Kimse konuşmuyordu. Herkes lal olmuş gibiydi ve esen rüzgâr dahi yapraklara hükmetmeyi es geçerek çıt çıkmasına engel oluyordu.

Delirmek üzereydim. Kim bilir, belki de delirmiştim.

Günümün çoğunu uykuda geçirmemin sonucu olarak, bedenime yayılan rehavetti çöküк omuzlarımın sebebi. Nasıl göründüğümü ise bilmiyordum, muhtemelen göz altlarım da en az omuzlarım kadar bitik durumdaydı. Yitirdiğim zaman kavra-

mının kenarında köşesinde, yine uzun uzadıya uyuduğum uykumdan sıyrılırken hemen yanı başımdaki varlığıyla irkildim. Alelacele kendimi geri çekerek sırtım yatak başlığına dayadım ve dizlerimi karnıma çektim. Bu hareketim onu sinirlenmişti, zaten son gelişlerinde sabrının tükendiği her halinden belliydi.

"Direnmeye devam mı edeceksin?"

Konuşmamaya kararlıydım ancak sükûtum sorusuna olumsuz bir yanıt olarak önüne serildi. Başımı dizlerime gömerken odaya bir adamının girdiğini gördüm, sonra ruhumu titreten o isim telaffuz edildi.

"Ateş Karan, onunla görüşüldü mü?"

Başımı hızla kaldırıp Damir'e baktım. Odadaki adam Ateş'ten haber getirmişti. Haftalar sonra belki de bu denli yakındı bana. Dudaklarımın titrediğini hissettim.

"Evet efendim, elçi kendisiyle görüştü."

Keskin yeşillerini gözlerime kilitledi ve usulca yatağın kenarına ilişti. Düşüncelerindeki şeytanlık bakışlarında takılı kalmıştı.

"Teklifimize ne söyledi?"

Adam başını yerden kaldırmadan konuştu. "Kabul etti efendim."

Dudakları kıvrılırken şeytani gülümsemesi ortaya serildi. "Güzel."

Anlamayan gözlerle ona baktım. Korkuyordum. "N-ne teklifi?"

"Yarın gece vereceğim adrese gelerek benimle Rus ruleti oynayacak. İzumiranje kimin boynunda patlarsa bu savaştan çekilecek ve sen tek bir kişiye kalacaksın."

Buz kesen kalbim eşliğinde ayağa fırladım. Damir asla kendini tehlikeye atmazdı, bencil bir adamdı. Hazmetmem için derin derin aldığım nefesler bile düşmanım oldu. Ayan beyan Ateşi yok oluşa çağırıyordu!

"Bu kadar kolay kabul edeceğini tahmin etmiyord-"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır! Hayır, bunu yapamazsın!"

Eliyle gitmesini emrettiği adamın ardından ayağa kalktı ve tam

karşımda durdu. Yukarı kalkan çenesi beni iğrenç bir böcek gibi ezerken, sıkışabildiğim son noktada çaresizliğe tabi tutuldum.

"Oynanacak oyunda yok olan ben olmayacağım, biliyorsun," dedi gözlerimi içine baka baka ve her harfi kızgın demirle benliğime nakşetti.

"Biliyorum."

"Bu gece benim için hazırlanacak mısın?"

Gözlerim puslandı bilmem kaçıncı kez. Bu kez tek bir damla dahi intihar etmedi gözlerimden, hepsi harelerimi perdeleyerek orada konumlandı. Ona, ben doğmasam da olurdu ama sen ölmemeliydin, demiştim. Şimdi bu sözlerin hakkını verme zamanıydı. Zira benim ayakta durmaya çalışan yanımın onun varlığının yanında esamesi okunamazdı.

"Hazırlanacağım."

Haftalardır geçmeyen zaman su olup aktı. Alacakaranlık hava hızla tamamen karardı. Hiç konuşmayan kadınlar beni onun için yıkadı ve hazırladı. Giydiğim bordo elbise tıpkı büyülü rüyamdaki elbise gibiydi. Özenle taranan saçlarım urgan ipi olup boynuma dolanacaktı bu gece. Çehreme sürülen boyalar sadece solgunluğumu kapattı, çünkü bu geceden sonra bir daha asla iyileşemeyecektim. Kaldığım odanın tam karşısındaki odaya götürüldüğümde çok geçmeden açıldı cehennemin kapıları. Attığım silik adımlar, görünmez adama âşık olan yanımı kapının diğer tarafında bıraktı. Bedenime hayran gözlerle bakarken suratıma uzanan Damir'in ellerinden bu sefer kaçmadım, kaçamadım. Sona gelmiştim, bir adım sonrası uçurumdu.

Oysa ben harlı bir ateşin en mavi kıyısında oturup, haşlanan avuç içlerimin sağanağa tutulmasını istemiştim.

Oysa tüm yenilmişliklerime rağmen, omurgamda bir yengi mumunun yakılmasını istemiştim.

Zaferin sinsi şahadeti iblisin dudaklarından dökülecek olsa da onun tenini son bir kez daha hissetmek istemiştim...

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aldığım kısa ve titrek nefesler bedenimi etkisi altına almaya hazırlanan zelzelenin işaretiyken, benliğimin çok daha meyus olacağı acı bir tokat gibi patladı yüzümde. Bir adım geri gidemeyecek kadar bileklerimden prangalı, bir adım ileri gidemeyecek kadar donuktum. Öyle ki ruhumu şeytana emanet etmiş, bu adamın karşısında sadece bedenimle duruyor gibiydim.

Beklenti dolu gözlerine baktığımda midemin bulandığını hissettim. Asıl canımı yakan, onun karşısında bu kadar çaresiz kalmaktı esasen. Açıkça tehdit etmemişti beni çünkü dudaklarından zorlayıcı tek kelime dahi dökülmemişti. Ancak bilhassa bakışları tehlikeyi ve hileyi barındırıyordu. O gece orada olmasaydım eğer, ertesi gece Ateş bu şehirde olmayabilirdi. İhtimali bile vücudumdaki tüm kanın çekilmesine sebep olurken, hislerimin üzerine kalın bir kırağı tabakası örttü acımasızca. Sadece ihtimali bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Sırf bu yüzden, o ihtimale bir adım dahi yaklaşmamak adına oradaydım. Belki aptaldım, hatta çok daha fazlasını içeren tüm kalıplara dâhil olabilirdim. Fakat tüm bunları bir kenara bırakırsam, bizzat iliklerine kadar âşık bir kadın olarak oradaydım.

"Bir şeyler içer misin fıstığım?" diye sordu bomboş bakışlarımı görmezden gelerek, sadece zevahirimi görmesi yetiyordu ona. Ruhum kimin umurundaydı?

"Hayır," dedim bomboş bir ses ve boş vermiş bir tınıyla. Keza şimdi kendimi tamamıyla boş vermiştim. Ne olacaksa bir an önce

olsun bitsin, diye geçirdim içimden. Kötü bir kâbus gibi yaşanıp bitmesini diledim ama adım gibi biliyordum ki bu kötü kâbusun yansımaları son nefesime dek kaburgalarıma kazılı kalacaktı.

"Acelen ne?" diye sordu bu sefer. "Nasıl olsa benimlesin bundan sonra, alışmaya bak."

Alışmak... Zaruri alışmalara çoğu kez tabi tutulmuşken, benimsemek hep benden bir adım ötede durmuştu. Yılmış bir edayla derin bir nefes verdim ve yatağın hemen önüne hazırlanmış büyük masaya doğru adımladım. Masa çeşitli yemeklerle donatılmış, içki şişeleri boy boy kenarına konumlandırılmıştı. Rasgele bir tanesini alıp boş kadehe doldurdum ve vakit kaybetmeden başıma diktim. Yüzümü ekşitemeyecek kadar uyuşmuştum. Kaldığım odaya nazaran duvar diplerine yerleştirilmiş ısıtıcılara kaydı bakışlarım, çıplak bedenimi ısıtmak için arsızca bekliyor gibiydiler. Ayağımın yanması pahasına, hepsine okkalı bir tekme savurmak istedim ve sonra bir kadeh daha içtim, sırtımdaki pervasız bakışları yok saymaya çalışarak. Ruhum büyük isyandaydı.

"Çarpar, dikkat et."

Onu duymazdan gelmek bir yana, tam da o an buharlaşıp yok olmasını istiyordum. Her bir zerresi havaya karışmalı ve benden en uzak noktaya savrulmalıydı.

Doldurduğum üçüncü kadehi başıma dikmek üzereyken elalarıma takılan detay mümkünmüş gibi daha bir yaktı canımı. Beyaz komodinin hemen üzerinde duran gümüş rengi toka benim olabilir miydi? Dolu kadehi masanın üzerine bıraktım ve ağır ağır oraya doğru yürüdüm. Adımlarım komodinin önünde durduğunda elimi usulca uzatıp kavradım, çekiniyordum. Daha şimdiden elimi yakıyordu sanki. Uzun uzun baktım avucumun içindeki tokaya; bu oydu. Haftalar önce saçlarıma iliştirdiği tokayı ilk kez görüyordum. İçine düştüğüm kaosa, tükendiğini sandığım gözyaşlarım eşlik etti. Gri küçük oyukların içine itinayla yerleştirilen yeşil küçük taşlar hüzünle parladı yazgıma eşlik edercesine.

"Artık onu avuçlarının arasında tutmanın bir anlamı var mı?" diye fısıldadı ensemdeki nefes. Haklıydı, dönebileceğim tüm kavşakları alaşağı etmiş, bu harbi o kazanmıştı.

Omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdiği anda avuçlarımdan kayıp giden toka onun ayaklarının dibine düştü. Düşerken çıkardığı tok ses zihnimin dar odacıklarında milyon kez yankılandı. Damir, harelerine kazıdığı zaferle gülümserken ruhumun çürüdüğünü hissettim ve dudaklarını omzuma bastırdığında önce küf kokusunu duyumsadım. Ruhum çürümüş, kalbim haşlanmıştı. O anda elime bir bıçak verseler, acımasızca deşerdim öptüğü yeri.

"Bu kadar mı korkuyorsun yok olmasından?" Hırvat aksanıyla sorusunu yönelttikten sonra başını ağır ağır omzumdan kaldırıp, ona bakmayı reddeden gözlerime baktı.

"Ne fark eder?"

Soğuk elleri yüzümü kavrarken beni kendisine bakmaya zorladı. "Fark eder, ona karşı ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Sorusuyla birlikte alaylı bir gülümseme bahşettim ona. "Sana sunduklarımla yetinmelisin Damir, zira hislerimin bir adım ötesine geçemezsin."

"Hislerin," dedi ellerini boynuma kaydırarak. "Tıpkı zarif bedenin gibi onlara da sahip olacağım."

İçimde esen rüzgâr öyle kuvvetliydi ki tüm organlarımın buz tuttuğunu hissettim. Bakışlarımın yere düşüşüyle tutunacak bir şeyler aradım. Bulamadım. Aslında, önemli olan bundan sonra tutunacak bir dalımın olmayacağıydı. Öyle ya, bedenimde bu adamın iğrenç izleri varken Ateş'in aşkının kıyısından bile geçemezdim.

"Karanlık çökmeden buradan gideceğiz, Ateş yarın gece buraya geldiğinde bizi bulamayacak." Gözlerinin içine baktım ve her bir kelimeyi itinayla vurguladım.

Kısılan gözlerinden neler geçtiğini bilmek istemediğim için daha fazla bakmadım çehresine. Oysa ona bakmayışım yaklaştığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ağır ağır yaklaşırken yavaşça kapattım gözlerimi ve şu saniyeden sonra yaşayacağım her şeyin ruhumun kirli çarşaflarına dürüleceğini bilmeme rağmen buna engel olmak için tek bir hamlede bile bulunmadım.

"Alkole bulanan nefesin çok daha davetkâr," dediğinde dudak-

ları kulağımın kıvrımlarında dolaşıyordu. Kolları belimi sararken bir kez daha fısıldadı.

"Seni mutlu edeceğim Hare."

İblis tarafından kandırılan o insan kadar bedel ödemeye mahkûmdum ve soluk soluğa koştuğum engebeli yolların sonunda çıkmaz sokağa girmiş firari kadar çaresizdim.

Tıklatılan kapıya eş zamanlı olarak açılan gözlerimi, Damir'in sıkıntıyla verdiği nefesin ardından "Gir," diyerek yanıtladığı kapıya diktim. İstemsizce benden uzaklaştığı anda, kısa da olsa nasıl rahat bir nefes aldığıma bizzat şahit olmuştu ve bunun sonucu olarak kasılan bedeni hoşnut olmadığının göstergesiydi.

"Umarım rahatsız etmenin sağlam bir açıklaması vardır, eğer yoksa o silahı direkt boynuna sık!" derken gözleri kapıda duran insan irisi adamda değil de hâlâ bendeydi.

"Efendim çok özür dilerim ancak Ateş Karan sınıra giriş yaptı, hemen burayı terk etmemiz gerekiyor."

Geliyordu. Beni, sürüklenmek üzere olduğum balçıktan çıkarmak için sadece adı bile yetmişti. Bir yanım onun için ölesiye korkarken, diğer yanım sevinç meşaleleri yaktı omurgamda. Adamın sözleriyle, Damir'in eli çoktan ceketinin arkasına giderken bakışlarına tehlikeli bir tedirginlik hâkimdi.

"Jebati!" diye bağırdı büyük ihtimalle kendi dilinde bir küfür savurarak.

"Arabaları hazırlayın, hemen çıkıyoruz." Adam aldığı emirle dışarı çıkarken, Damir'in koluma yapışan elinin ardından beni kendine çekti.

"Sakın sevinme! Seni benden bir kez daha almasına izin vermem. Bu sefer birimizin yok olması gerekir ki yok olan lider olacak." Tuttuğu kolumu sertçe geriye doğru savurup, işaret parmağını salladı tehditkâr bir edayla.

"Ayrıca dışarı çıktığın zamanlarda sana enjekte edilen iğnelerden temin edemedim. Yani dua et, ısıtıcılar gideceğimiz yere kadar dayansın."

Amiyane sözleri umurumda değildi. Ama attığı bu pervasız bakışın ardından çıkıp gittiğinde, belli etmemeye çalışmasına

rağmen korkunun dört bir yanını sardığını biliyordum. Gidişinin ardından bir koşuşturma vuku buldu bu köhne yerde. Tüm hizmetliler hızlı adımlarla bir odadan diğerine girip çıkmaya başladılar. Kaldığım oda ve Damir'in odasında bulunan ısıtıcıların aşağı indirildiğini görünce gitme vaktimizin geldiğini anlamıştım. Kendimi yatağa bırakırken çıplak ayaklarıma çarpan toka kendini hatırlattı, gülümsedim burukça. Uzanıp tekrar avuçlarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım. Ondan aldığım ilk hediyeydi, belki de son olacaktı. Her iki yanımdan kalın birer saç tutamı alıp, tıpkı onun yaptığı gibi arkada birleştirdim ve tokayı oraya iliştirdim. Ait olduğu yere...

Kapının önünde dikilen kadınlardan bir tanesi telaşlı adımlarla yanıma gelip, yaptığı el hareketiyle kalkmamı emretti ama onu görmezden geldim. İstediğini yapmadığımı görünce tekrar el hareketiyle kapının önündeki diğer kadını çağırdı. İkisi birlikte üzerimdeki elbiseyi çıkarıp yerine kalın bir şeyler giydirirlerken karşı koymadım. Ateş ve Damir'in karşı karşıya gelmemesi adına bir an önce buradan gitmemiz gerekiyordu. Üzerimden sıyrılan elbise ve el değmemiş yemek masasını arkamızda bırakıp aşağı inmeye başladık.

Haftalardır beni bir an olsun yalnız bırakmadıkları halde, ne tek bir kez göz teması kurmuşlar ne de tek kelime etmişlerdi. Keza beni büyük siyah arabaya bindirirlerken de hiç konuşmadılar. Tam karşımda oturan Damir, parmaklarının arasında tuttuğu kadehten ağır ağır içkisini yudumladı. Rahatsız edici bakışları bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. Hemen arkamızda bir araba daha vardı ve içine doluşan adamlar bu teferruatsız kaçışın son detaylarıydılar. O arabanın kapısının kapanma sesiyle birlikte, bulunduğumuz arabanın kapısını kapatmak üzere adamlardan biri yaklaştı; ancak emeline ulaşamadan, tanıdık bir sesin ardından gözlerimin önünde mavi patlamayla yok oldu.

Ellerimi ağzıma kapatarak attığım çığlık, o anın verdiği korkudan dolayı olsa da aslında buna sevinmem gerekirdi çünkü birkaç metre ötemizde duran araç Ateş'in arabasından başkası değildi.

"İzadi odavde! Sada!*" Damir'in şoför koltuğuna doğru ba-

ğırmasının hemen ardından marş sesi duyuldu ve o sırada eğilip kapıyı kapatmaya yeltendi. Korkaklığın zamanı değildi, bir şeyler yapmalıydım! Her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Damir'in kapıya uzanan koluna atlayıp var gücümle ısırmamla, tam karşımdaki aracın kapısı açıldı. Görüş açıma ilk giren, elinde silahla aşağı inen Sezgin'di ve hemen ardından bedenimde bir karıncalanma başladı. Damir'in acı çığlığının kulağımda yankılanmasına eş zamanlı olarak boynuma yapışan eliyle beni geriye doğru savurdu ve başımın arkasına aldığım darbeyle tüm görüş açım puslandı.

Arabanın kapısı kapanmadan hemen önce Ateş'in yaklaştığını hissettim.

"Hare!" diye bağırdığında sesi de en az hislerim kadar pusluydu fakat tüm algılarım tarafından özlemle karşılanmıştı. Yüzümü acıyla buruşturup elimi enseme götürdüm. Araç çoktan hareket etmiş, son sürat yol alıyorduk. Tekerlekler engebeli yolları ardına alarak, beni ondan mümkün mertebe uzaklaştırmaya ant içmişçesine yağ gibi kayıyordu zeminde. Canım yanıyordu ancak sadece birkaç saniye bile Ateş'i hissedebilmek, acıyan ruhuma merhem olmuştu. Kalbimi kapalı bir kutuya hapsederek, uçsuz bucaksız bir denizin azgın dalgalarına savurmuştum. O deniz öylesine maviydi ki bir kez olsun göremememe rağmen defalarca boğulma tehlikesi geçirmiştim ve en sonunda akıbetim yine o denizin kıyılarında son bulacaktı, biliyordum.

"Bu yaptığının cezasını gittiğimiz yerde çekeceksin," dedi Damir düz bir sesle.

Koltuktan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştığım sırada, "Kal orada!" diye bağırdı. "Yerde yolculuk edeceksin!"

Cevap vermeye cüret edemeyeceğim kadar yüksek çıkan sesine istinaden olduğum yere sindim. Ensemdeki kan sırtıma akarken ince bir yol çizdi kendine. Buraya geldiğimden beri çok fazla fiziksel yara almıştım ancak ruhuma aldığım darbelerin yanında devede kulak kalırlardı.

"Oni nas slijede, gospodine.*" Şoförünün söylediği, anlamadığım sözleri onu kızdırmış olacak ki yumruğunu sertçe avucuna geçirdi. Ardından tek hamlede saçlarını çözüp, kafasını her iki yana sallayarak sarı tutamlarının yüzüne dökülmesine izin verdi.

"Madem peşimizden geliyorlar, biz de onlar için ufak bir sürpriz hazırlarız," derken gözbebeklerinde dans eden zebanilerin pervasız düşüncelerini okuyabiliyordum.

"Ona zarar verme!" diye bağırdım, kendimden beklemeyeceğim şekilde. "Bunu yapamazsın!"

Araba son sürat gidiyor, çoğu zaman sarsılarak yerdeki bedenime eziyet ediyordu.

"Kes sesini, bunu o istedi." Sanki bağıran o değilmiş gibi sakince arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "O halde istediğini alacak."

Öfke ve acının yoğun karışımı içimi istila etti. Konuşmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım, zira o an edeceğim her kelime aleyhimeydi. Yapabileceğim tek şeyi yapıp, içimden dua etmeye başladım. Arabaya oturduğum kısımdan aldığımız bir darbeyle yön değiştirdiğimizi hissettim ve daha ne olduğunu anlamadan, araç aniden olduğu yerde dönerek durdu. Oradan oraya savrulan bedenim de tıpkı hayatım gibi kötü bir kaderin kurbanıydı.

Vücudumun çeşitli yerlerine aldığım darbelerden sonra, şaşkınca ne olup bittiğini anlamak için etrafıma bakınıyordum ki Damir'in kolumu kavramasıyla ayağa kalkmaya zorlandım. Belinden çıkardığı ufak silahı fark etmemle şoför koltuğuna kayan bakışlarım, tam o saniye görüntüsü silinen adamın yok oluşuyla sınandı. Arabanın kapısını açtı ve bedenimi peşi sıra sürükleyerek aşağı indirdi. Ne yapmaya çalıştığı hakkında en ufak bir fikrim olmamakla beraber fazlasıyla korkuyordum.

"Damir lütfen," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bırak artık beni."

Beni duymadı, ciddiye almadı. Arabanın arka kısmına geçmemizle bedenimi yere itmesi bir oldu. Toprak zemine savrulduğum için gözlerimin önüne dökülen saçlarımın arasından, evden çıkarken hemen arkamızda olan arabayı gördüm. İçi bomboştu! Oysa bir sürü adamın bindiğini bizzat gözlerimle görmüştüm. O an tüm şaşkınlığımı altüst edecek bir ses duyumsadım ve o sesle birlikte bedenim aşina olduğu karıncalanma hissiyle buluştu.

"Hare." Sesinden ilk kez duyduğum yumuşak bir tonla adımı telaffuz ederken, başımı usulca kaldırıp soyutlandığım siluetine baktım.

Burada mıydı?

"Dur bakalım orada!"

Damir'in öfke dolu sesiyle hemen arkamdaki varlığını hissetmem bir oldu. Omzumun üzerimden arkama baktığımda, silahının ucunda olduğumu gördüm. Açık hedef olarak önündeydim ve isabet durumunda benim bedenim de diğerleri gibi muamma bir yok oluşa tabi tutulacaktı.

"Bırak onu gitsin. Eğer kabul edersen silahımı atar, sana teslim olurum," dediğinde sarsılan düşüncelerim isyan bayrağını çekti.

"Hayır! Hayır Ateş, lütfen," diyebildim artık tutamadığım yaşlar gözlerimden birer birer süzülürken.

"Ağlama," dedi sanki az önce öfkeyle konuşan kendisi değilmiş gibi, aynı yumuşak tonla devam etti. "Ağlama, geçecek."

Hiçbir şey geçmeyecekti, bunu ikimiz de biliyorduk. Yine de sırf o söyledi diye geçebileceğine inanmak istedim.

"Sana yarın gece gel demiştim Karan. Bu gece gelip de bir araba dolusu adamımı yok etmen, tahmin edersin ki beni epey kızdırdı." Köşeye sıkışmasına rağmen hâlâ elden bırakmadığı alaycı tavrı ölümün çanlarını benim için çalıyordu. Bana ne duygu beslerse beslesin, beni gözünü kırpmadan yok edebileceğini adım gibi biliyordum.

"Bırak kızı." Ateş, sabrının son demlerindeydi. Hemen onun arkasında olduğunu henüz fark ettiğim Sezgin de öyle. Bulundukları tarafta onlardan başka bir adam daha vardı. Sadece üç kişinin, Damir'in tüm adamlarının hakkından geldiği inanılır gibi değildi.

"Beni nasıl bulduğunu cidden merak ediyorum," dedi Ateş'i duymazdan gelerek. "Ama bunu sormayacağım. Onun yerine seninle oynayacağımız oyunu biraz öne çekelim, ne dersin?"

Gözlerim panikle irileşirken elimin altındaki toprağı sıktım. Tırnaklarımın arasına toprak doldu, zihnim acıyla yoğruldu. "Hayır!" diye bağırdım bir kez daha. "Onunla oynama Ateş, lütfen ona istediğini verme."

Bana doğrultulan bir silahın olduğu gerçeği, ayağa kalkmak için içimde yükselen isteği yerle yeksan ediyordu. Ona doğru atmak istediğim adımları tüketiyordu Damir.

"Korkma küçük kızım, yine bana kalacaksın."

"Lan senin geçmişini sikerim! Ona böyle hitap etme!"

Damir aramızdaki mesafeyi sıfıra indirecek kadar yaklaştığında, silahın soğuk yüzeyini saç diplerimde hissettim.

"Oynayacak mısın? Hemen, burada?" Kesin tavrını, saç diplerimde gezinen silahın varlığı destekledi.

Sonra Ateş'in dudaklarından bir kelime döküldü. "Oynayacağım."

"Güzel."

Söyleyeceğim hangi kelime anlam teşkil edebilirdi artık? Kalbime çöreklenen acıyı hangi cümle anlamlı kılabilirdi?

"Oynama," diye mırıldandım takatini yitirmiş bir sesle. "Oynama, lütfen oynama."

Beni duymayan tarafta yalnızca Damir yoktu artık; Ateş de tam onun yanında saf tutuyordu. İçimde filizlenen umut, korkunun kasvetli baskısıyla yosun bağladı. Ben onun için kendimden vazgeçmişken, o kendini aymazca ateşe atıyordu. Arkamdaki hareketlenmenin üzerine, tekrar omzumun üzerinden Damir'e baktım. Cebinden çıkardığı izumiranje mermilerini silaha yerleşirdi ve bunu yaparken fazlasıyla rahattı. Planladığı bir şeyler vardı ve bunun bilincinde olmak bile nefesimi kesiyordu.

"Başlıyorum," dedikten hemen sonra silahı boynuna dayadı ve tek bir saniye beklemeden sıktı.

Boş.

"Sıra sende," demesinin hemen ardından tam karşısına fırlattığı silah Ateş'in görünmezliğine karıştı.

Gözyaşlarım şiddetlendi, kalbime paslı çivilerin saplandığını hissettim. Sanki üryan bedenim cam parçalarının üzerinde yuvarlanıyormuş gibi her uzvum ayrı ayrı acıyordu. Hislerim kanıyordu. Tık sesiyle anlık bir rahatlama yaşarken, silah havada belirdi ve yeniden Damir'in ellerinde yerini aldı. Bu kez ona bakmadım. Gözlerim, çehresine yerleştirdiği donuk ifadeyle olanları izleyen Sezgin'e kaydığında yeniden boş bir tık sesi yankı buldu.

"İblis beni seviyor, Karan."

Silah tekrar kayboldu. İsabetsiz. Sonra tekrar belirdi. Yeniden

isabetsiz. Kısır döngü sürüp gitti. Sıra Ateş'e geldiğinde yankılanan her ses canımdan can götürüyordu. İçim içimden çekiliyordu.

Kaybeden ben olmayacağım... Damir'in sözleri zihnimi eşelerken, puslu bakışlarım etrafı seçmekte zorlandı. Oyunun sonlarına yaklaşmışlardı ve hemen arkamda yankılanan tık sesi Damir'in yine atlattığını gösteriyordu. Bu sefer, şansı yok denecek kadar azdı Ateş'in. Ancak buna rağmen tek bir an düşünmeden yapacaktı bunu, biliyordum. Onu kaybetme korkusu tüm bedenime sirayet ettiğinde, nasıl yaptığımı, nasıl başardığımı bilemediğim bir şey oldu. Bir anda hem de.

Aniden ayağa kalkarak, Damir'in Ateş'e fırlattığı silahı yakaladım ve hızla ona döndüm. Hedefsiz, rasgele bastığım tetikten mavi bir alev topu çıktı. Bu mesafeden çok daha başkaydı, bambaşka. Sağır edici o sesin üzerine silah titreyerek elimden düştü. İzumiranje, Damir'in boynunda patlayarak varlığını yokluğa karıştırdı. Yayılan sis bulutu bütün görüntüyü örterken, sanki sinsi bir kâbusun uçurumlarında savruluyordum. Ondan geriye zerresi bile kalmadı ve bıraktığı boşluk ise bedenimdeki tüm gücü aheste aheste emdi. Dizlerimin üzerine çöküşüm ve ölü kentin tüm yükünü omuzlarıma yüklenişi aynı saniyeler içerisinde gerçekleşti. Ellerime baktım, avuçlarımda birinin yokluğu vardı artık.

"B-ben yaptım," derken gözyaşlarım kesildi. Her şey kötü bir kâbusun sekteye uğramış ayrıntısından ibaretti sanki. Kısa bir an sükût oldu, kimsede çıt çıkmadı. Soluk renkli ağaçların dalları, sanki rüzgâra karşı dirençleri kırılmış gibi yerlerinden milim oynamıyordu. Hiçbir şey hissedemedim. Sonra onun güçlü kolları sardı bedenimi, en son koparıldığım yere geri dönmüştüm fakat sanki artık o kız değildim.

"Kapat gözlerini küçük," diye fısıldadı hayran olduğum karakteristik sesiyle. Söylediğini yapıp gözlerimi kapattım, uykuya teslim olamayacağımı bile bile. Bedenimi arabanın ön koltuğuna itinayla yerleştirirken, bomboş bakışlarım arabanın ön camından dışarı taştı. Kemerimi bağlamak için üzerime doğru eğildiği sırada ciğerlerimi işgal eden kokusunu soluklandım, tek yapabildiğim

buydu. Fark ettiğim diğer bir detay ise daha önce olmayan emniyet kemerinin sadece arabanın ön koltuğuna yaptırılmış olmasıydı. Beni alacağını biliyordu, bu yüzden yaptırmıştı. Geri çekilirken gözyaşlarıma yapışan saç tellerimi parmak uçlarıyla usul usul ayırdı ve kulağımın arkasına yerleştirdi. Sonra başparmağıyla yüzümü kurularken, alnımın sol köşesine bastırdı dudaklarını.

"Uyu, uyandığında evimizde olacaksın."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kanın kirli gölgesi parmak boğumlarımı süslemişken usulca kapattım gözlerimi. Başımı arkama yasladım ve tüm olgulardan bir an için men edilmek istedim. Olmuyordu. Zihnimde kalabalıklaşan düşünceler kördü ve benliğimdeki birbirinden farklı tüm noktalar, en savunmasız yanımla çarpışarak kısa devre yapıyordu. Altından kalkamayacağım yorgunluklarım her geçen gün biraz daha artıyor, sığınaklarım birer birer kuşatma altına alınıyordu.

Ateş Karan; hissiz, düşüncesiz, sığınaksız kaldığım anda kurduğu tek bir cümleyle, zemine çakılı kalan tüm düşüncelerini tepetaklak etti.

Uyu, uyandığında evimizde olacaksın. Ait olmadığım bir şehirde, hiç görmediğim bu adama kalbimi ait kılmıştım. Üstelik nasıl olduğunu dahi anlayamadan, sorgusuz sualsiz.

Açılıp kapanan sürücü kapısı Ateş'in hemen yanıma oturduğunu fısıldadı kulağıma, çok geçmeden dar alana yayılan mistik kokusu bu fısıltıyı onayladı. Sezgin'in de arka koltukta yerini almasından hemen sonra araba çalıştı. Donuk bakışlarım hâlâ ön camdayken, zihnim hiç bilmediğim köhne yerlerde unutulmuş gibiydi. Dakikalar önce içinde olduğum arabaya nazaran ağır ağır yol alıyorduk. Bu denli ağır gitmek onun tarzı olmasa da hırpalanan bedenime bir darbe de kendisi indirmek istemiyordu. Gayriihtiyarî enseme götürdüğüm elim kurumuş kalın kan tabakasına denk geldi, sonra aşağı doğru süzülen kanın zaman aşımına

uğrayarak sertleşen yüzeyinde tur bindirdi parmaklarım. Aslında acımıyordu. Kanamış ve kurumuştu. Tıpkı defalarca kanayan, kanayıp kurumaktan yalama olan, ruhumu mesken tutan yaralarım gibi.

Cıvık çamuru döven tekerlek sesi dışında bir sese rastlamaksızın süren yolculuk, dış cephesi siyaha boyalı evin önünde sol buldu. Açmak üzere kulpa giden elimle birlikte, oraya ilk geldiğim anın yansıması can buldu bitap zihnimde. Aslında ilk geldiğimde kendimde değildim ancak bu kapıdan ilk çıkışım Ateş'le birlikteydi. Devasa siyah kapı iliklerime kadar korku salmıştı aylar önce, artık bakıp geçtiğim tuhaf bir ayrıntıdan ibaretti. Belki artık kırgınlıklarım, özlemlerim, hatta içimi yiyip bitiren Ateş'e duyduğum aşk bile tuhaf bir ayrıntıdan ibaret olarak kalacaktı. Tıpkı sayılı zaman sonra yokluğa karışacak bedenim gibi...

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu. Ne zaman yanıma geldiğini anlamamıştım. Sükûtun tırpanları telaffuz edilmemiş kelimelerimi eşelerken başımı hafifçe salladım ve aşağı indim.

Ağır adımlarıma eşlik eden adımları, varlığının soğuk hissini sırtımda hissettiriyordu. Onu yok saymaya veyahut somutluğa kafa tutan zevahirini geri plana atmaya çalışmak imkânsızdı. Aslında tek istediğim biraz yalnız kalıp uyumaktı, ölürcesine uzun uzun uyumak.

Açılan kapıdan dümdüz ifademle içeriye geçtiğimde, Derin'e tek kelime etmeden etrafa şöyle bir göz gezdirdim, ellerimi ceplerime sıkıştırarak ayaküstü birkaç dakikamın katili oldum. Her şey aynı düzeninde yerli yerindeydi, muhtemelen Ateş'in öfkesinden nasibini alan bazı eşyalar hariç. Birkaç parça kaba eşyaya ev sahipliği yapan büyük salonun basık havasına ve kasvetine her zaman olduğu gibi anlam vermeyi es geçerek, yanan sobaya doğru ilerledim. Üzerimdeki siyah kumaş pantolon ve aynı renk kalın kazağın tozlandığına aldırmadan minderlerin üzerine oturdum. Haftalardır aradığım sıcaklık artık yanı başımdaydı ve bedenimin arzuladığı ısıdan çok daha fazlasını veriyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, oturduğumdan dolayı sadece bacaklarını gördüğüm Derin. Bir kez daha ona bakmadan başımı iki yana

salladım. Konuşmak istemiyordum, sanki biri konuşma yetime gemici düğümü atmıştı.

"Peki iyi misin?" derken görüntüsünün aksine yumuşak çıkan sesinin bana acımasından kaynaklanmadığını umdum içten içe. Öte yandan nasıl olduğumdan kendim bile bihaberken, ona ne söyleyebilirdim ki?

"Sezgin seni dışarıda bekliyor, Lazan'a geçin."

Kendisine verilen emre istinaden, topuğunun üzerinde arkasına döndü ve tam olarak dış kapının hemen önüne baktı. İşaret parmağı beni hedef alırken, "Ama Hare?" diye sordu.

"Ben buradayım," dedi Ateş, adına tezat buz gibi bir sesle. "Çık."

Derin'e bakmasam da yüzünün düştüğünü tahmin edebiliyordum, hızlı adımlarla ahşap masaya ilerledi ve siyah çantasını sapından yakaladı.

"Yemekler ısıtıcının üzerinde, aç uyuma canım," dedikten hemen sonra benden bir cevap beklemeden çıkıp gitti.

Kapanan kapının ardından, Ateş'le bu koca evde yalnız kalma düşüncesi, beni iyiden iyiye germişti. Nereye bakacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez halde, sobanın deliğinden dışarı taşmaya çalışan alevleri seyre durdum. Çırpınışları tıpkı benimkiler gibi beyhudeydi, zira mahkûm oldukları yere güçleri kâfi gelmeyecekti hiçbir zaman.

"Bir şeyler ye." Adım sesleri usul usul yaklaşırken rahatsızca yerimden kıpırdandım. "Zayıflamışsın, muhtemelen elli kilo bile yoksundur."

Haklı olma ihtimali oldukça yüksekti, keza uyurken etime batan kemiklerim artık canımı acıtmaya başlamıştı. Yine de bir ruhun varlığına mal olduktan sonra yemek düşünecek halde değildim. Bu ruh Damir olsa bile. Acıyı takip eden birkaç dakikanın ardından sobanın üzerine itinayla dizilmeye başlayan kestanelere baktım.

"Banyo yapmana yar-"

"Kendim yapabilirim," dedim belki de ilk kez sözünü keserek. "Ve artık birlikte uyumamıza gerek yok, o..." derken adını söylemek üzere olduğum adamın çehresi düştü hafızama.

"O, büyüyü haftalar önce bozdurmuştu."

Çok değil, attığı birkaç adımın ardından hemen yanımda hissettim varlığını. Benim bakışlarım ona uğramasa da o şimdi yukarıdan bana bakıyordu, biliyordum. Tedirginlikle ellerimi birbirine kenetledim. Sanki tüm duygularımı alıp derin dondurucuya koymuşlardı ve uzun süre orada durduktan sonra çıkarıp kaynar suya atmışlardı. Hızla çözülen hislerim, son yaptığım eylemin farkındalığıyla pelte kıvamına gelmişti. Yaklaşan nefesinin akabinde, dizlerinin üzerinde önüme eğilmesiyle boğazıma oturan o lanet yumru kendini daha fazla belli etti.

"Ağlamak istiyorsan ağla, kendini kasmak zorunda değilsin." Soğuk nefesi yanan gözlerime merhem oldu. Ağlamak istiyor muydum emin değildim, sanki istesem de ağlayamayacak gibiydim. Tüm yaşları tüketircesine ağlamıştım oysaki ondan uzak olduğum haftalar boyunca.

"Ben..." Çatallı çıkan sesimle birlikte, yine ondan bakışlarımı kaçırmaya devam ettim. Oysa onu görmüyordum, bu yaptığım çok saçmaydı.

"Sana dokundu mu?"

Aynı anda kafama onlarca çivi çakıldı. Hepsinin ucu paslıydı. Hepsinin verdiği acıyı aynı anda yaşadım.

"Dokunmak?" Elimi hızla kaldırıp rasgele öne doğru uzattım, elimin altındaki omuzuydu. "Böyle mi?" diye sordum alaycı bir tutumla. Parmaklarımı biraz aşağı kaydırıp sert kollarının üzerinde durdum. "Yoksa böyle mi?" Başımı öne doğru yaklaştırıp burunlarımız çarpışmadan hemen önce durdum. "Bana nasıl dokunmasını isterdin Ateş?"

Elimle onun çıplak omuzu arasında gömleğinin sert kumaşı vardı, buna rağmen teninin kasıldığını avuçlarımda hissettim. Geniş omuzları ellerimin altındayken mümkünmüş gibi biraz daha kasıldı, bense onun vereceği cevabı umursayıp umursamadığımı bilmeden yokluğuna bakıyordum. Belki de ilk kez görsün istedim; harelerime sinen acıyı, yıkımı, bilhassa muhtaçlığımı hissetsin istedim. Ondan saklayacağım terk şey ona karşı hissettiğim katıksız aşkken, karşımda zırhlarından arınarak safi Ateş olarak kalmasını bekledim.

"Sana," dedi ve duraksadı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. "Sana, benim dokunduğum gibi dokunmasını istemezdim."

İçimde bir şeylerin kırılıp dökülme sesi yankılandı. Sözlerine yüklemeye çalıştığım anlam, duyularıma intikal etmemek için direniyordu.

"Sen bana nasıl dokunuyorsun ki?" diye sordum başımı hafifçe yana doğru eğerek.

Cevap vermedi. Onun yerine saçlarımın arasında dokunuşunu hissettirdi. Parmakları birbirine girmiş turuncu tutamlarımda kayarken ağır ağır kapattım gözlerimi. Sanki dokunduğu her bir teli buz kütlesine dönüştürüyordu ve kafamda ağırlaşmasına sebep oluyordu. Dokundukça kendimden geçiyordum. Bir an sonra omzuna düşen başımla birlikte kollarının beni sardığını hissettim. Aç bir kedi gibi koynuna sinerken, bu yaptığım hareket için kendime kızsam da ciğerlerim özlem duyduğu kahve kokusunu ihtiyaçla emiyordu. Sıkı sıkıya sardığı bedenimi gövdesine bastırdığında kollarımı onun beline doladım. Kalbim, onun atmayan kalbine yaslanmıştı ve göğüs kafesine vuran her bir ritmi hissettiğini biliyordum. Ona sarılmak sadece bir istek olmaktan çıkmış, zaruri bir ihtiyaca dönüşmüştü benim için. Beni en çok korkutan da buydu. Kalbime böylesine sinmişken, bize kalan iki aydan daha az bir zamandı.

"Az kaldı," derken gözlerim hâlâ kapalı, sesim uykuluydu.

"Az kaldı."

"Tam olarak kaç gün?"

"Elli üç."

"Elli üç," diye tekrar ettim. Ona kızamıyordum, sadece her dokunuşunda biraz daha âşık oluyordum. Bu ahmaklıktı belki ancak değiştirmeye gücüm artık yetmezdi, yetemezdi. Omuzlarıma kayan parmaklarıyla birlikte beni usulca minderlerin üzerine yatırdı. Teninden mahrum kalmanın mızmızlığıyla istemsizce asılan yüzüm, nefesini ensemde hissetmenin eşsiz duygusuyla huzurdan bir parça çaldı kendine. Bu kez iri parmaklarıyla belimi arkadan kavrayarak sırtımı kendi gövdesine yapıştırdı. Her şeyiyle

onu hissediyordum. Uykuya teslim olmadan hemen önce kulağıma fısıldadığı şeyler, omurgamdan aşağı ılık bir ürperti göndermişti.

"Seninle uyumak bir zorunluluk değildi benim için."

***

Çehreme vuran sıcaklıkla gözlerimi araladım. Saç diplerim terden ıslanmış, birkaç turuncu tutam ise nemli boynuma yapışmıştı. Elimi uzatıp, yeni yakılmış sobanın demirini içine ittim. Ağzımda, muhtemelen açlıktan kaynaklanan ekşimsi bir tat vardı. Yorgunluğunu koruyan bedenimi zorlayarak doğrulduğumda, en son Ateş'le birlikte uyuduğumuzu anımsadım. Sobanın yeni yakıldığını göz önüne alırsam gideli fazla olmamıştı. Ayağa kalkarken kendini hatırlatan ensemdeki acıyla yüzümü buruşturdum. Elimi oraya götürdüğümdeyse yüzümdeki acı ifade kendini şaşkınlığa bıraktı. Yaranın hemen üzerinde bant vardı. Parmaklarımı aşağı kaydırdım, oradaki kurumuş kan da temizlenmişti. Oysa saçlarım yarayı kamufle ettiği için görmediğini düşünmüştüm. Burukça gülümsedim, bu adam beni her seferinde daha fazla şaşırıyordu.

Hızlı olmaya çalışarak banyoya ilerledim. Fazlasıyla terlemiştim ve kıyafetlerim hâlâ tozluydu. Onlardan en kısa sürede kurtulduktan sonra çöp kutusuna attım. Birkaç saat öncesine dair hiçbir emare kalsın istemiyordum. Tokamı çıkarmak için elimi saçlarıma atmıştım ki tokanın yokluğuyla anlık bir şaşkınlık yaşadım. Oysa kendi ellerimle taktığıma emindim. Uyuduğum yerde arayacağımı zihnime not düşerek, küvete doldurduğum sıcak suya bıraktım bedenimi. Rasgele seçtiğim karışımı avucuma boca ederek vücudumun her bir noktasını ovaladım. Köpüren su ferah kokuyu kasvetli banyoya armağan ederken saçlarımı yıkadım.

Bedendeki kirden arınmak kolaydı, lakin ruhu mesken tutmuş pas lekeleri daimiydi. Temizlenen bedenimin verdiği rehavet haliyle başımı küvetin başına yasladım. Gevşemiştim. Gözlerimi kapatır kapatmaz zihnime ilk düşen şey, uykudan hemen önce Ateş'in kulağıma fısıldadıkları oldu.

Seninle uyumak bir zorunluluk değildi benim için... İçimi ısıtan kelimelere ne anlam yüklemem gerektiğini bilemedim. Birlikte uyuduğumuz gecelerde aramızda hatırı sayılır bir mesafe olurdu. Uykuya dalana kadar kokusunu solumaksa büyük bir hazdı benim için. Bir yanım onun da benim kokumu sevdiğini söylüyordu, diğer yanımsa buna şiddetle karşı çıkıyordu. Ateş gibi bir adam, benim kokumu dahi sevemez gibi geliyordu. Düşüncelerin arafında cebelleşirken sıcak suyun içinde mayışan bedenim beni yeniden uykuya davet etti. Aslında uzun süredir günün yarısından fazlasını uyuyarak geçiriyordum ve bunun her geçen gün artmaya başladığının da farkındaydım. Üzerime çöken ağırlıkla birlikte düşüncelerime veda ettim ve uykunun davetine icabet ettim.

Gözlerim kapalıydı ancak tuhaf bir şekilde bembeyaz bir yatağın üzerinde olduğumu biliyordum. Tıpkı üzerimdeki elbise gibi kar beyaz. Duyularıma uğrayan kuşların cıvıl cıvıl seslerini uzun zamandan sonra ilk kez duyuyordum. Ilık esen rüzgâr tenime tatlı bir ürperti serpiştirerek geçip giderken, saçlarımı okşayan eller her bir hücremi mest ediyordu. Yüzümde sebepsiz bir gülümseme vardı ve hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum kendimi. Nerede olduğumu bilmiyordum, neden huzurlu olduğumu ya da saçlarımı okşayan ellerin kime ait olduğunu sorgulamaktan imtina ediyordum. Mutluydum. Cenin pozisyonu alan bedenim, olduğu yerden milim kıpırdamak istemiyordu.

"Benim küçük kızım."

Uzaklardan gelen sesle aniden irkildim fakat gözlerimi açamadım. Bu oydu, Damir'di!

"Fıstığım."

Ses yaklaştı fakat gözlerimi açamıyordum. Olmuyordu! Kalbim hızla göğüs kafesimi dövmeye başladı. Saniyeler önceki huzurlu dakikalarım tuzla buz olmuş, yerini müthiş bir korkuya bırakmıştı.

Saçlarımdaki eller okşamayı bıraktı, ses kesildi. Yutkundum. Ne gözlerimi açabiliyordum ne de doğrulabiliyordum. Korkuyordum, neler olduğunu bilmiyordum ve çok korkuyordum.

Birden saçlarımın sıkıca kavranmasıyla aniden gözlerimi açtım. Yatak simsiyahtı, üzerimdeki elbise simsiyahtı! Saçıma arkadan asılan el canımı yakıyordu ve tüm çabalarıma rağmen o tarafa dönemiyordum.

"Hare." Arkamdaydı! Saçımı çeken oydu!

Ama bu nasıl olurdu? Kendi ellerimle yok etmiştim onu. Her şey bir anda gerçekleşmişti ve varlığı yokluğa karışmıştı. Emindim. Tepinmeyi bırakıp ellerime baktım. Kan! Ellerim kan içindeydi. Her tarafımda onun kanı vardı. Attığım canhıraş çığlıkların haddi hesabı yokken beni hızla kendine çevirdi. Yeşil gözlerini görmemle bir hançer saplandı tam sırtıma.

"Sen!" diye bağırdı yüzünü benimkine yaklaştırıp. "Beni sen yok ettin!"

Gözlerimden akan yaşları ellerimle temizledim. Yüzüm kan içinde kaldı. Her yer kan oldu. Bağırıyordum ama sesim çıkmıyordu. Korkudan ölmek üzereydim. Defalarca "Sen yaptın!" diye bağırdı. Onun sesi yankılanarak zihnime üşüşürken, benim acı çığlıklarımın esamesi okunmadı. Öyle ağlıyordum ki nefes alamıyordum. Sırtımı deşen hançer acımasızca orada çevriliyor ve ölümün hududuna dayanıyordu lakin ölemiyordum.

"Uyan! Hare aç gözlerini."

Bedenimdeki sarsılmayla gözlerimi açtığımda nerede olduğumu idrak edemeyerek yerimden sıçradım. Ayağa kalkar kalkmaz ellerime baktım, kan yoktu. Çevirip tekrar tekrar baktım, yoktu. Kâbustu.

Korkuyla inip kalkan çıplak göğsüm, gördüğüm kâbusun kollarından beni sıyırmaya çalışıyordu. Bedenimden ve saçlarımdan damlayan sular şıp şıp sesleri eşliğinde dizlerime kadar gelen suya karışıyordu. O sırada bedenime bir örtü kapandı. Sarhoş gibiydim. Gözlerim yanıyordu, gördüğüm bir kâbustu ancak ağlamaktan gözlerim acıyordu.

"Geçti," diye fısıldadı hayran olduğum ses. Bedenime bir tur sardığı örtünün ucunu içine sıkıştırdı.

"Sadece kâbustu."

"Sadece kâbustu," derken dudaklarımın titrediğini hissettim.

Ne onun karşısında çırılçıplak kalmanın benliğime hücum eden utancı ne de titremeye başlayan bedenim umurumdaydı. İçimde zehir zemberek bir his vardı. Ben bir insanı yok etmiştim, belki üzülmemem gerekiyordu ancak içim içimi yiyordu.

"Titriyorsun." Sözlerine eş zamanlı olarak kolumu kavradığında bedenimi yürümeye zorladı. Odanın önünde son bulan adımlarımızla birlikte "Giyin ve içeri gel," diye emretti.

Ateş'in gidişinin ardından olduğum yerde kalakaldım bir süre, sonra titrememin belirgin bir hale gelmesiyle odaya girdim. Isıtıcı tüm odayı benim için uygun hale getirmişti. Örtüyü çıkarıp yatağa fırlattıktan sonra bir kez daha baktım ellerime. Yoktu. Kan yoktu ancak zihnim kan gölüne dönmüştü. Olduğum yere çöktüm ve çıplak bedenime aldırmadan kusarcasına ağlamaya başladım. Ellerimle ağzımı kapatarak ses çıkmasını önlemeye çalışırken aslında içim içimden çıkıyordu.

Kaç dakika öylece ağladım bilmiyordum, ancak hayatımda ilk kez ağlamaktan bitap düşmüştüm. Yataktan destek alarak ayağa kalktım ve çekmeceden aldığım siyah iç çamaşırı takımını üzerime geçirdim. Askılıktan elime ilk gelen koyu yeşil uzun elbiseyi giydikten sonra boy aynasının karşısına geçtim. Haklıydı, gözle görünür biçimde zayıflamıştım. Öyle ki gözlerimin altı çökmüş, elmacık kemiklerim belirginleşmişti. Saçlarım rengi bile solmuş gibiydi. Bu nahoş görüntüye daha fazla bakmamak adına, aynadan uzaklaşarak masanın üzerindeki tarağı aldım. Uçlarından taramaya başladığım saçlarım açılmamakta ısrarcıydı. Zoraki tarama işlemini bitirdikten sonra, elimi karnıma koyarak kapıya yönelmiştim ki aklıma gelen detayla adımlarım birden durdu.

Tam üç aydır regl olmuyordum!

Başımdan geçen onca gaileden mütevellit bir kez bile aklıma gelmemişti bu. Oysa evimdeyken hiç geciktiğini bilmezdim. Elimi alnıma yapıştırıp, odanın içinde dolaşmaya başladım. Baş etmeye çalıştığım sıkıntılara şimdi bir de bu eklenmişti. Neden böyle bir şey olduğu hakkında fikrim olmaması bir kenara, regl olacağıma dair belirti bile yoktu. Bu konuda tek yardım isteyebileceğim kişi hiç şüphesiz Derin'di ve onun gelmesini beklemek-

ten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Başımı iki yana sallayarak başarısızca düşüncelerimi savuşturmaya çalışmamın ardından odadan çıktım. Burnuma çalınan koku tanıdıktı ve saniyeler sonra masanın üzerinde gördüğüm yiyecek kutularıyla yanılmadığımı anladım.

"Orada öyle dikileceğine buraya gel de karnını doyur."

Masanın hemen yanından gelen sesine baktım kısa bir süre. Acıkmıştım ama bir şey yemek istemiyordum. Tek kelime etmeden şöminenin yanına ilerledim ve bomboş bakışlarımı turuncumsu ateşe diktim. Fütursuzca harlanıyordu. Yanarken çıkardığı çıtırtı seslerine eşlik eden yanardöner rengi; turuncu, sarı, kırmızı ve en son maviye çalıyordu. Hiç şüphesiz ateşe en çok mavi yakışıyordu.

"Hare," diye fısıldadı ateş mavisi. Bir kez daha ona cevap vermekten imtina ettim. Lal olan dilim değil kifayetini yitirmiş kelimelerimdi.

Bitkindim, kötüydüm ve açtım. Ancak çok daha vahim bir vaziyet vuku bulmuştu ki kalbimin üzerine koca bir kaya parçası yuvarlanmıştı.

"Bir şey söyle turunçgil," derken kolumu kavrayan parmakları sabrının son demlerinde olduğunun göstergesiydi, zira baskısı azımsanacak gibi değildi. Dizlerimi karnıma çektim ve bir nebze olsun kendimle başbaşa kalabilmek adına kafamı dizlerimle buluşturdum ama o sırada arkaya doğru itilmemle minderlerin üzerine devrildi bedenim. Henüz neler olduğunu anlama aşamasındayken hemen üzerimde, bacaklarımın arasındaki varlığını hissetmemle tüm bedenim kasıldı.

"Sakın kendini cezalandırma." Sesi öylesine yakındı ki nefesi sus çizgimi talan ediyordu.

"Ateş," diyebildim sadece. Daha fazlasını söylemeye gücüm yoktu sanki.

"Şşş." Onun güçlü sesinden böyle basit bir nida döküldüğünde, bakışlarımı varlığının kamufle ettiği yokluğuna diktim. Bu hareketimle birlikte yanağıma bastırdığı dudakları kısa bir süre orada oyalandı. Busesi en azgın yaralara merhem gibiydi. Akabin-

de tenimden bir saniye ayrılmaksızın burnumun ucundan öptü bu kez. Ellerinin altında kalbi atan bir bez bebek tutuyordu şimdi. Yapacağı her şeye mahkûmdum. Ben milim kımıldamadım, o ise çehremin her bir noktasını öpücükleriyle bezedi. Alnımda, şakağımda ve en son çenemde son buldu soğuk dudaklarının siyah izi. Nefesim kesilmek üzereyken, "Senin en büyük cezan benim," dedi dümdüz bir sesle.

"Bir yenisine ihtiyacın yok."

Parmakları enseme kaydığında, yapıştırdığı bandın üzerinde durdu. Kısılmış gözlerim, hayalini kurduğum mavilerinin üzerindeydi.

"Gördüğüm şey sadece somut yaraların değil," dedi kademsiz bir sesle. "Soyut yaralarını da görüyorum."

Dudaklarımı dişledim, görüyor muydu sahiden?

"Hani sen beni hissediyorsun ya, artık ben de seni her şeyinle hissediyorum."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ateş'in dudaklarından dökülenler cehennemin ateşten lobutlarını üzerime devirirken, bedenimin üzerindeki heybetli varlığı düşünme yetimi geçici olarak elimden almıştı. Bu şehre düştüğümden beri, hissetmek eylemi benim için azgın lavdan bir çemberdi ve o çemberin içine benimle birlikte hapsolduğunu söylemişti anlam veremediğim bir öfkeyle. Öfkesini duyularıma ulaştırmamak için sarf ettiği çabayı bilhassa tüm benliğimde hissetmiştim. Oysa bunun benim için ne demek olduğunu bilmiyordu, asla bilemeyecekti belki de. Vaktimiz azdı, çok az.

Yaşadığım heyecan had safhaya ulaştığında, gayriihtiyarî ağzımdan firar edecek her bir cümleye düşmancasına onu göğsünden iterek altından kalkmış ve saatlerdir kendimi odama hapsetmiştim. Yanında kaldığım her an, bana dokunduğu her saniye, bedenim umarsız bir heyecana kapılıyordu ama o bunu hiç bilmiyordu.

Ateş'i sevmek, çerçevedeki bir resmi sevmek gibiydi benim için. Üzülüyordum, kırılıyordum, heyecanlanıyordum. Bazen sanki milyonlarca duyguyu aynı anda yaşıyor, kimi zaman hissedebileceğim tek bir duygu bile bırakmıyordu bana. O ise cansız resimde hep aynı bakan suretten ibaretti; ne zaman baksam buz gibi, ne zaman baksam ateş...

Günün ilk pasif ışıklarıyla birlikte tek bir an gözlerimi dahi yummadığım yataktan doğruldum. Üzerimdeki yeşil elbise yatmaktan kırış kırış olmuştu, umursamadım. Masanın üzerindeki

kitap yığınından okuduklarımı bir kenara ayırdım ve henüz okumadığım iki kitaptan birinin sayfasını araladım. Kitap okumayı sevsem de o an sadece onu düşünmekten kısa bir kaçış, ufak bir molaydı. Okudukça uzaklaşmak ve unutmak istiyordum, mümkün olmasa da. Zihnime nakşettiğim satırlar eşliğinde akıp giden hatırı sayılır bir zamandan sonra gözlerimi ovuşturarak ayağa kalkmıştım ki tıklatılan kapıyla olduğum yerde duraksadım. Benden bir cevap alamayınca usul usul araladığı kapının arkasından görüş açıma girdi Derin. Tepeden sımsıkı topladığı siyah saçları ve aynı renk uzun dar elbisesinin içinde her zamanki ciddiyetiyle odaya girerken garip bir çekimserlik sezdim çehresinde.

Ona attığım bir adımla birlikte, "Hoş geldin," der demez bana yaklaştı ve ince kollarını boynuma doladı.

Derin soğuk bir kadındı, bu yüzden ondan beklediğim bir hareket değildi bu. Kısa süreli bir şaşkınlıktan sonra ona karşılık vermekte gecikmedim. Tek kelime barındırmayan uzunca bir sarılmaydı bu; samimi ve dostane.

"Çok merak ettim seni." Geri çekilirken elleri omuzum boyunca kaydı ve kollarımda durdu. "İyisin değil mi?"

Gülümsemeye çalışma çabalarım tamamıyla onu rahatlatmak içindi. "İyiyim Derin, merak etme."

"O pislik sana bir şey yaptı diye çok korktum, dün eve geldiğinde sana nasıl davranacağını bilemedim."

Kolumda duran elini alıp avuçlarımın arasına hapsettim ve bu sefer gerçekten gülümsedim. "Ben iyiyim ve çok acıktım."

Gülümsememe karşılık verirken yanağında belirgin çukurlar ortaya çıktı. Adı gibi derin gamzeleri vardı. Öyle ki sırf gamzelerine bile âşık olunabilirdi Derin'in.

"Tahmin etmiştim, bu yüzden evde bir şeyler yapıp getirdim." Cümlesini bitirir bitirmez koluma girişi ve beni yürütme çabaları eş zamanlı olmuştu. Adımlarımız koridorun ortasına geldiğinde aklıma gelen detayla olduğum yerde durdum. Bu ani hareketim karşısında bir adım ötemde onun da adımları kesilirken sorgu dolu bakışları yüzümde gezindi.

"Derin, sana söylemem gereken bir şey var."

"Salona geçelim, konuşalım."

"Olmaz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Yalnız olmalıyız."

"Kimse yok. Ateş ve Sezgin çıktılar az önce."

"Peki." Birlikte salona geçtiğimizde Derin kendini geniş koltuğa bıraktı. Bense tam karşısında dikilerek elimi karnıma götürdüm ve orada hafif daireler çizmeye başladım avuç içimle. Çekiniyordum.

"Yoksa o piç sana dokun-"

"Hayır," diyerek kestim, o mide bulandırıcı soruyu sormasına müsaade edemezdim.

"Derin, o kadar fazla şey oldu ki ben hiç fark edemedim. Buraya geldiğimden beri hiç regl olmadım. Bildiğim bir sağlık sorunum yok, yani bu işte bir gariplik var." Nasıl devam edeceğimi düşünürken hemen yanına oturdum. "Bunu senden başka kimseye söyleyemezdim. Bana yardımcı olabilir misin?"

Donuk ifadesi yerini şaşkınlığa bırakmış, ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu. Elini çenesine götürdü ve bir süre tepkisizce yere baktıktan sonra bana çevirdi koyu kahvelerini.

"Bak, buradaki kadınlar regl olmaz. Tahmin edersin ki hamile kalma şansımız da yok. Bu yüzden ne diyeceğimi bilemiyorum."

Aldığım cevap karşısında omuzlarım çökmüş, yüzüm asılmıştı. "Ne yapacağım o zaman?"

"İhtiyarlarla konuşmam gerekiyor."

"Hayır." Ani bir refleksle ayağa dikildim. "Nasıl bakarım yüzüne, olmaz kimseye bir şey söyleme."

Derin de ayağa kalkarak tam karşıma geçtiğinde sakin olmam için açtığı elini göğüs hizasında birkaç kez salladı. "Utanmanı gerektirecek bir durum söz konusu değil Hare. Ayrıca senin gelmene gerek yok, yalnız gideceğim. Aramızda kalacağına emin olabilirsin."

Güven verici konuşmasından sonra mecburi bir kabullenmeyle başımı salladım. Bu konuda tek şansım Derin'di.

"Hadi gel bir şeyler yiyelim. Nefis bir makarna yaptım, sosuna bayılacaksın."

Cevabımı beklemeden orta sehpaya bıraktığı çantalara yönel-

di. Çıkardığı yemekleri masaya dizerken ne kadar acıktığımı bir kez daha anladım. Mutfaktan getirdiğim servis tabakları ve çatal bıçakları masaya yerleştirdikten sonra birlikte yemek yemeye başladık. Uzun zaman sonra mideme giren ilk gerçek yemeklerdi. O köhne yerde, konuşmayan kadınların zorla yedirdiği birkaç kaşık çorba sadece direncimin kırılmamasını sağlıyordu. Oysa şimdi iştahla yiyor, doyduğum halde devam ediyordum.

"Ateş böyle yediğini duyunca memnun olacak." Attığı manidar bakışı görmezden gelerek çorbamı kaşıklamaya devam ettim.

"Ne alakası var şimdi?"

"Çıkarken sana mutlaka yemek yedirmemi söylemişti."

Kıvrılmaya yüz tutan dudaklarıma zorlukla mani olarak, "Hasta olmamı istemiyor," dedim.

"Hepsi bu mu?" Elindeki çatalı bırakıp kollarını birbirine bağladı ve arkasına yaslandı. Pekâlâ, sorgu faslı gelmişti!

"Başka ne olabilir ki?" dedim omuz silkerek. "Aklından neler geçiyor Derin?"

"Akıllı bir kızsın Hare. Ateş'in sana verdiği değeri anlayabilecek kadar da hislerin kuvvetli."

Sözleriyle birlikte masaya düşen kaşığının sesiyle anlık bir irkilme yaşadım. Fakat ruhumda uyanmaya meyleden bir takım dürtülerin kıpırtısı çok daha belirgindi.

"Derin, bilemiyorum." Başımı ağır ağır sallarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Bir gün bana verdiği değeri iliklerime kadar hissederken, başka bir gün buz gibi davranıyor. Aramıza ördüğü duvarı aşmak imkânsız. Bana geçmişiyle ilgili hiçbir şey anlatmıyor. Dahası zamanı geldiğinde beni kendi elleriyle öldüreceğini biliyorum." Son sözlerimle birlikte alayla kıvrıldı dudaklarım. "Anlayacağın aramızda her ne varsa, neresinden tutsam elimde kalıyor."

Alt dudağını dişlerken kollarını masaya koyarak bana doğru eğildi. "Bazı erkekler öyle durup dururken sana kendini anlatmaz, anlattırman gerekir."

"Nasıl yani?" diye sordum. Nasıl anlattırabilirdim ki?

"Ateş için, senin yapmandan hoşlandığı ya da muhakkak sende karşı koyamadığı bir şeyler vardır."

Kaşlarımı çatarak gözlerinin içine baktım. "Ateş ve karşı koyamamak? Sana mantıklı geliyor mu?"

"Ateş ve bir kadını sahiplenmek düşüncesi de imkânsız gelirdi bir süre önce."

Basit bir biçimde dudaklarından dökülenlerin benim için ehemmiyetinin farkında değildi, ancak Ateş'in beni sahiplendiğini düşünmek bile kalbimi kırağılarından arındırıyordu.

"Ben şimdi çıkıyorum, bir an önce ihtiyarı ziyaret etsem fena olmaz," derken çoktan ayağa kalkıp çantasını omzuna takmıştı. "Sen söylediklerimi bir düşün, sana anlatmasının bir yolu muhakkak vardır."

Gidişinin ardından gözlerim boşluğa daldı ve zihnimi absürt düşünceler işgal etmeye başladı. Bende karşı koyamayacağı şey sıcaklığım olabilirdi, ancak bunu kullanarak tabii ki onu konuşturmaya çalışamazdım. Hiçbir zaman işveli bir kız olmadım; değil onu istediğim kıvama getirmek, iki çift kelimeyi bir araya zor getiriyordum karşısında. Öte yandan Ateş'in geçmişini, bana benzettiği o kadını çok merak ediyordum. Ancak onu sırtından kimin vurduğunu, ona nasıl kıyabildiklerini daha çok sorguluyordum. Yaşadığım düşünce karmaşasını kısa bir süre için rafa kaldırıp ayaklandım ve masayı topladım. Kendime oyalanacak bir şeyler bulamazsam düşünmekten aklımı oynatabilirdim. Masayla işimi bitirmemin ardından mutfağa geçerek, acele etmeksizin bulaşıkları yıkadım ve tezgâhta fazla ne varsa dolaplara kaldırdım. Bu onun düzeniydi. Temizlik yapmaya karar vererek adımlarımı banyoya yönelttim. Gerekli malzemeleri temin ederek işe kendi odamdan başladım. Ardından salon, mutfak ve Derin'le Sezgin'in geldiklerinde kaldıkları odayı temizledim. Sadece tek bir yer kalmıştı, Ateş'in odası. Tam da onun odasının önünde kalakaldım. Buraya girmememi istemediğini daha önce net bir şekilde söylemiş olsa da elimin kapıya uzanmasına engel olamadım. Erkeksi kokusuyla harmanlanan acı kahve kokusu karşıladı beni daha attığım ilk adımda. Evin diğer odalarına oranla daha soğuktu ancak en az diğer odalar kadar sakindi.

Gözlerimi ağır ağır tüm odada gezdirdim; kitaplığında, masa-

sında ve yatağında. Her yer derli topluydu, tıpkı beklediğim gibi. Yeterince vakit kaybettiğimi düşünerek ve yakalanma ihtimalini de göz önünde bulundurarak, zaten temiz olan odanın bir kez de ben geçtim üzerinden. Adını ilk kez gördüğüm ruhların yazdığı bilim kurgu kitapları oldukça kalındı. Alfabetik sıraya göre yerleştirilen kitaplıktan ayrılarak komodine ulaşmıştım ki hemen üzerinde gördüğüm nesneyle dudaklarım aralandı. Tokam, parçalara ayrılmıştı. Öylece kırılıp komodinin üzerine bırakılmıştı. Uzanıp kırık parçayı elime alırken, gözlerimden tıpkı bu toka gibi kırık bir gözyaşı süzüldü. Bunu neden yapmıştı? Hiçbir davranışına anlam veremediğim gibi buna da veremedim. Kırık parçayı yerine bırakarak üzgün bir şekilde ayrıldım odasından. Elimin tersiyle yüzümü sildikten sonra buna alışmam gerektiğini hatırlattım kendime. Fazla vaktim olmasa da son nefesime dek bana böyle davranmasına alışmalıydım.

Kırgınlığımın palyatif olarak ruhumun dış kapısının önüne bırakarak alt kata indim ve oradaki spor odasına yöneldim. Demirden yapılmış çok sayıda spor aleti vardı. Gözlerim usulca etrafta gezinirken gördüğüm manzara bu kez şaşırmama sebep olacak türdendi. Tuzla buz olmuş vazo her tarafa saçılmıştı ve aralarında rasgele kan damlaları vardı. Ne olmuştu burada böyle? Yokluğumda buralarda kötü şeyler olduğu ayan beyan ortadaydı. Bunu Derin'e sormayı zihnime not ederek yerleri dikkatlice temizledikten sonra, Izabelle'i büyü yaparken yakalandığım odaya geçtim. Fazla eşyaya ev sahipliği yapmasına rağmen sakin ve düzenliydi yine. Alt katta kısa sürede işlerimi bitirdikten sonra yorulduğumu hissederek yukarı çıktım.

Orada ilk yorgunluğumun geçmesini beklerken açılan dış kapının sesini duyumsadım. Gelenler Ateş ve Sezgin olmalıydı, keza birbirine karışan konuşma seslerinden onların olduğunu anlayarak yukarı çıkmaya yeltendim. Çıktığım son basamakta Sezgin'in koridoru dönen bedenini görmemle eş zamanlı olarak hemen onun yanında hissettiğim Ateş'in dudaklarından ismim döküldü. Ne söylediğini anlayamamıştım, zira açılıp kapanan kapısının sesi epey uzaktan geliyordu. Yaptığımın yanlış olduğunu bilmem, bu

yanlışı gerçekleştirmeme engel değildi. Diyaloglarının arasından seçebildiğim ismim, beni bu konuşmaya gizli şahit yapabilmek için gerekli merakı enjekte etmişti zihnime. Adımlarım sinsice onun odasına yaklaşırken, heyecanla harmanlanmış tedirginlik üzerime sindi. Derin bir nefes alıp aralık kapıdan dışarı taşan seslere kulak verdim. Sırtım kapının hemen yanındaki duvara dayanmış, gözlerim nereye bakacağını bilemez şekilde koridoru arşınlıyordu.

"Yapamayacaksın, bunu ikimiz de biliyoruz," derken Sezgin'in sesi öylesine kendinden emin geliyordu ki neden bahsettiklerini daha fazla merak etmiştim.

"Yapmak zorundayım," dediğinde tınısında yenilmişlik vardı. Hiçbir zaruret onun üzerine yakışmazken, nasıl bir zorunluluk yüklenmiş olabilirdi ki?

"Ona bu kadar bağlanmışken, gözlerinin içine baka baka öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Kırılan bir nesnenin acı sesi duvarlarda yankı buldu. Benim duyularıma ulaşanlar ise çok daha silik ve ruhsuzdu.

"Bağlanmadım! O hatayı bir kez daha yapacak kadar aptal değilim!"

Ateş'in öfkeli sesinin ardından, Sezgin'in sıkıntılı nefesinin sesini duyumsadım. Akıbetim iki adamın dudaklarının arasında gidip geliyordu.

"Yokluğunda çılgına döndün Ateş, onu gözünden sakınıyorsun. Söylesene, Hare'ye âşık mı oldun?"

Kalbim garip bir heyecanla kasıldı, kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp, duyacağım cevaba hazırlanırcasına gözlerimi kapattım. Hüküm süren sükût ruhumu eşeliyordu, tam da o an anladım vereceği cevaba olan muhtaçlığımı.

"Kafayı yemişsin sen, beni kendinle karıştırma."

Avuçlarımı sıkıp duyduklarımı hazmetmeye çalıştım, ne bekliyordum ki? Var olduğu bu şehirde hiç kimseye kapılarını açmamışken, beni sevebileceğine minicik bir ihtimal yüklemek bile koca bir ahmaklıktı. Dişlerimi sıkıp, gelecek olan gözyaşlarıma rest çektim. Hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp kendimi banyoya

attım. Üzerimden sıyırıp attığım kıyafetler yeri boylarken sıcak suya emanet ettim bedenimi.

***

Saç diplerimi yalayan soğuk nefes tüm bedenimi ürpertse de tatlı bir esinti bırakıyordu üzerimde. Uykunun arafında yalpalayan zihnim, saatlerdir kapalı olan gözlerimden memnunmuşçasına uyanmama izin vermiyordu. Sol tarafımdaki yoğun karıncalanmayla zorlukla araladım gözlemi. Görünürde kimse yoktu ama hislerim, Ateş'in hemen yanı başımda olduğunu söylüyordu.

"Biraz daha uyanmasaydın seni uyandırmak için farklı yöntemler deneyebilirdim."

Yaşadığım anlık ürpertiyle birlikte doğrulup sırtını yatak başlığına verdim. "Ne zamandır buradasın?"

"Neden soruyorsun?"

Yatağın çöken kısmına bakarak oturduğunu anladım. Aramızda bulunan az mesafe kırgınlığımı su yüzüne çıkarıyordu. Fakat safi kırgınlıktı benimkisi, beni sevmemesinden dolayı onu suçlayamazdım.

"Hiç, öylesine."

"Beni geçiştirmenden hoşlanmadığımı söylemiştim," dedi öfkenin yer yapmaya çalıştığı dümdüz bir sesle.

"Seni geçiştirmiyorum, bunu daimi olarak yapan sensin."

Aramıza giren kısa süreli sessizlik, bir çakmağın çakılma sesi ve onu takip eden gri dumana ev sahipliği yaptı. Havaya karışan hayalet duman kadar bile göremiyordum onu, oysa içine çektiği zehri defalarca dışarı vererek mavilerini çehremde dolaştırıyordu belki de. Böyle adaletsizdi işte aramızdaki bu isimsiz ilişki.

"Sana davrandığımın üçte biri kadar başka bir kadına davransaydım mutluluktan dört köşe olurdu," derken tınısındaki alay sinirlerimi bozdu.

"Başka kadınlara olan davranışların beni zerre ilgilendirmiyor. Ama biliyor musun, Nina'ya davrandığının üçte biri kadar bana davransaydın, beni insan yerine koyduğunu hissedebilirdim belki."

Sözümü bitirir bitirmez yataktan bacaklarımı sarkıtarak ayaklandım, ancak bir adım dahi atmama fırsat vermeden koluma yapışan iri parmaklarıyla olduğum yerde çakılı kaldım.

"Bırak beni!" Kolumu çekiştirme çabalarım nafileyken, oturduğu yerden kalktı ve tam karşıma dikildi.

"Aptal turunçgil."

"Hakaretlerini dinlemeyeceğim! Bırak beni," dedim işe yaramayan debelenmelerimi sürdürürken.

"Gidiyoruz." Bedenimi peşi sıra sürüklemesi onun için çok basit olsa da isteğim dışında onun peşinden sürüklenmek ziyadesiyle sinir bozucu bir durumdu.

"Her nereye gidiyorsan kendin git! Seninle gelmek istemiyorum."

Kasılan parmaklarına nazaran beni arabanın içine bindiriş şekli oldukça nazikçeydi. Uzanıp sadece bu koltukta bulunan emniyet kemerini bağlarken ciğerlerime sızmaya çalışan kokusunu lanet ettim. Bu kadar kolay olmamalıydı ona karşı koyduğum sınırlarımı aşması. Neden bu kadar kolaydı tüm direncimi alaşağı etmesi?

"İki dakika konuşmadan durabilir misin?" Kemerin takıldığını haber veren mekanik sesten sonra kısa bir süre yakın mesafemizi korudu. Sonra açılan torpido gözünden çıkardığı iğneyi koluma sapladı. Dirseğimin iç kısmına baktığımda orayı artık mesken tutmuş küçük kırmızı izleri gördüm; bazılarının etrafı mordu, bazıları ise iyileşmeye yüz tutarak sararmıştı.

Bakışlarım izlerin üzerinde kalakalmışken başparmağı orada dolaşmaya başladı. Usul usul dolaştı, dolaştı...

"İzler için özel bir merhem yaptıracağım, geçecekler," dediğinde gülümsemeden edemedim.

"O yaptırdığın krem tüm izleri geçirecek kadar güçlü mü Ateş?"

Aldığı solukların silik izleri yüzümde gezindi, esasen bir cevap beklemiyordum.

"Senin suçun değildi küçük, yapmak zorundaydın."

Neyi kastettiğini bilmek canımı yaktı. Yapmak zorundaydım. Ama sandığı gibi Damir'in insafına kalmamak için değildi nedeni, onun yok olmaması için yapmak zorunda kalmıştım.

"Yapmak zorundaydım," diye tekrar ettim mırıltı halinde.

"Silahta hile olduğunu nasıl anladın," diye sorduğunda bu konu hakkında ilk kez konuşmanın tedirginliği oturdu üzerime.

"Anlamadım, hissettim."

Aldığı cevapla birlikte geri çekildiğinde bu sefer tekrar eden o oldu. "Hissettin."

Yolculuk boyunca ikimiz de konuşmadık. İlerledikçe hâlâ aynı kalan ölü kent, Pravi sınırlarını aşmadığımızın habercisiydi. Öyle de oldu. Çok geçmeden, ev olamayacak kadar büyük bir yapının önünde durduk. Direktifini beklemeden aşağı indim ve geldiğimiz yeri gözlemlemeye başladım. Adımlarım ilerledikçe kavradıklarım tüylerimi ürpertti. Bu büyük ahşap yapı, Derin'in bahsettiği kütüphaneydi. Önceden gördüğüm kütüphaneler gibi değildi ancak sonuç olarak bir kütüphanedeydi.

"Seni burada bekliyorum." Beni yönlendirmek için omzuma kısa bir an dokunmasıyla arkama döndüm. Ne diyeceğimi bilemedim, tüm kelimeler inzivaya çekilmişti sanki. Belli belirsiz bir gülümseme bahşederek ilerledim. Yüksek basamağı inerek, tamamı kalın ve haki yeşil örtüyle kaplanmış kütüphaneye adım attım.

Tahta raflar belli bir düzen aralığıyla konumlandırılmıştı ve kapaksız kitaplar itinayla dizilmişti. Ufak adımlarla rafların arasında gezinirken ellerimi her birinin üzerinde dolaştırdım. Kullandıkları malzemeden dolayı çok sevdiğim kitap kokusu yoktu ancak ambiyansı bile beni gülümsemeye yetmişti. Yalnızdım, benden başka kimse yoktu. İlk satırlarına bakarak okumak istediğim birkaç kitabı üst üste koydum ve kollarıma aldım.

Beni mutlu etmek için yapmıştı bunu ve ben de onu mutlu etmek istediğimi fark ettim.

Mümkün değildi ama Ateş'in varlığının en azından burada huzur bulmasını geçirdim içimden. Arafta mutlu olunur muydu? Arafta mutlu olmasını istedim. Dışarı çıktığımda, tıpkı söylediği gibi beni bekliyordu. Arabanın hemen önünde hissettiğim varlığına yaklaştım. Bedenimi aracın ön demirine yaslarken konuşmadı, ben de konuşmadım. Rüzgâr yine sert esiyordu, hava yine alacakaranlıktı ve yanımdaki adam yine buz gibiydi.

"Neden kırdın?"

Kollarımızın birbirine olan temasıydı tek kontağımız, eminim ki o da bana bakmıyordu.

"O yavşak tokaya dokunmuşken, senin saçlarında durmasına müsaade edemezdim."

Başımı yana çevirip yokluğuna baktım. İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Ruhumdan kalkan umudun naşına umarsız bir hayat bahşediyordu. Sonra tekrar öldürüyor, sonra tekrar can veriyordu.

"Anlatacak mısın?" diye sordum. "Bu gece bana kendini anlatacak mısın?"

Omzuma attığı eliyle bedenimi kendine çekti, bilmem kaçıncı kez küçücük kaldım yanında. Tutuşu sıkılaşırken soğuk dudaklarını hissettim saçlarının arasında.

"Anlattırabilecek misin?"

Ne olursa olsun, dedim içimden. O gece onunla ilgili ne varsa öğrenecektim.

"Anlattıracağım."

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Kent öyle ölüydü ki gün ağaramıyordu. Öyle ölüydü ki ağaçlar korkuyordu yeşile çalmaktan ve öyle ölüydü ki tek bir an bile hayal kurdurmuyordu. Nefesime, sıcaklığıma, bilhassa edeceğim tebessüme dahi düşmandı. Ruhlar Şehri, bedenimin sonsuzluğa karışacağı günü iple çekiyordu. Fazlalıktım orada, damarlarımda gezinen sıcak kandan atan kalbime değin fazlaydım. Ancak dışlanan kalbim, bu kentin bir sakinine ölesiye meftundu ve tam da bu sebepten kifayetsiz kalıyordu tüm cümlelerim.

Tuhaftı, tuhafı gölgede bırakacak kadar tuhaftı hatta. Yokluğundan çekinmem, yokluğuna sinirlenmem veyahut yokluğuna kırılmam, çoğu zaman kendimi akıl hastası gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bundan artakalan zamanlarda da kendimle çelişiyordum. Uzun zamandır ne iç sesimle inatlaşmalarımın haddi hesabı vardı, ne de hislerime sunduğum inkârlarımın.

Yeniliyordum, her seferinde üzerine basa basa mağlup oluyordum. Yine de akıllanmıyordum. Geri dönmeyi beklerken Lazan'a uzanan yolda nereye gideceğimizi sormaktan imtina ettim. Aklım çok başka yerlerdeydi, geceyi düşünüyordum. Göremediğim mavilerine kazıdığım *anlattıracağım* kelimesini ne kadar içten söylersem söyleyeyim, esasen bunu nasıl yapacağım hâlâ koca bir muammaydı zihnimde. Ardından uzun uzadıya sessizliğimizi koruyarak arabaya geçişimiz kadar, yol aldığımız güzergâhta da çıtımız çıkmadı. Ne düşündüğünü en çok merak ettiğim anlardan birinde, arabanın sıcaklığına sinmiş kahve kokusuna bulandım.

Defalarca hemen yanımda duran varlığına gözlerimi değdirip, sanki yakalanmış gibi aceleyle çektim.

Lazan'ın afili girişini geçtikten kısa süre sonra dar bir sokağa saptık. Bu kısımda gördüğüm muhtemelen en sakin sokaktı. Birbirine yakın olan yapıların camekânları, el işlemesi takılar ve kitaplarla bezenmişti. Ara ara yer alan topraktan heykeller ise tam anlamıyla sokağa garip bir hava katmıştı. Dikkatle etrafı gözlemlerken sokağı arkamızda bıraktık ve uygun bir yerde durduk. Dikiz aynasından bir kez daha sokağa bakıp sonrasında ona çevirdim elalarımı. Oraya neden gittiğimizi bilmiyordum, ancak yine sormayacaktım.

"Beni göremediğini bilmesem, gözlerini benden alamadığını düşünebilirdim," dedi soğuk sesine alay karıştırarak.

Ardından, bana söz hakkı tanımadan açıp kapattığı sürücü kapısından indiğini anladım. Hemen ardından gözlerimi devirerek aşağı inerken, daha o saniyede bel kıvrımıma koyduğu eliyle bedenimi yürümeye teşvik etti. Az önce geçtiğimiz sokağa yönelen adımlarımız seri bir şekilde ilerliyordu. Daha çok orta yaşlı, hatta yaşlı insanlara ev sahipliği yapan sokağın ortasına geldiğimizde duraksadık. Önünde durduğumuz dükkân bir kitapçıydı. Bizi görmesiyle elindeki kitapları hemen önündeki rafa bırakan yaşlı adam ağır adımlarla dışarı çıktı.

Yaklaştıkça netleşen çehresine odaklandım. Muhtemelen altmışlı yaşlarının sonunda, temiz yüzlü bir adamdı. Saçları üstlerden açılmış, kısa boylu, ton ton diye tabir edilen amca tiplemelerine birebir uymasının yanı sıra, koyu renk gözlerinin altını mesken tutan çizgilerin her biri bir tecrübe niteliğindeymiş gibi bilge bakışları vardı.

"Ateş," dedi gür sesiyle hemen yanımızda biterken. "Bu sensin değil mi?"

Omzumdan uzaklaşan elleri kısa süre sonra adamın havaya kalkan eliyle buluşmuş olacak ki çok geçmeden vuku buldu kısmi gördüğüm tokalaşma.

"Benim." Kısa ve net cevabını tamamladı. "Çayını içmeye geldim."

Çay dedikleri şey, evde sıklıkla yaptığımız tohum karışımıydı. Oysa dakikalarca demlenmiş tavşankanı çaya nelerimi vermezdim. Tadı hâlâ damağımdaydı.

Adamın el hareketiyle birlikte, beni yönlendirmesine fırsat vermeksizin dükkâna doğru yürüdüm. Daha attığım ilk adımda, çok sevdiğim hoş bir koku burnuma doldu. Etrafa göz gezdirdim, itinayla yerleştirilen rafların düzeni harikaydı. Hoş kokuların arasından seçilen kokuyu ise tanıyordum; sedir ağacı tütsüsü. Arada nefes almak için gittiğim şehir kütüphanesinde sıklıkla rastladığım bir kokuydu. Fakat buradaki çok daha yoğundu. Zeminden raflara kadar her yerin sütlü kahve olmasına rağmen, ortam boğucu olmaktan uzaktı ve insana huzur veriyordu. Adamın yönlendirmesiyle rafların arka kısmında kalan ufak bir masa ve etrafına rasgele dizilmiş taburelerde yer bulduk kendimize.

"Hanım kızımız Alya'nın arkadaşı mı? Ha bu arada, Alya nerede? Uzun zamandır uğramıyor hayırsız."

Adını duymamla tüylerimin ürperdiğini hissettim. Burada olmamın baş mimarıydı Alya, benden yardım isterken yaşla dolmuş açık mavi gözlerini unutmam mümkün değildi. Ancak asıl belleğime kazınan şey, bana hayatımın kazığını attığı dakikalardı.

"Alya burada değil, ama gelecek," dedi Ateş topraklarımda boy veren umut fidelerini ayaklarının altına alarak. "Ve onun adı da Hare." Adamın yüzü manidar bir şekilde gülümsedi ve usulca başını salladı.

"Anladım evladım."

Memnun bir ifade yer edinen çehresine bakınca, adamın ne anladığı alenen belli oluyordu. O sırada avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. *Düşündüğünüz gibi değil, sadece zamanım dolduğunda parmak boğumlarında kanım kuruyacak.* Fakat buraya geldiğimden beri en iyi yaptığım şeyi yaptım. Sustum. Zira konuşmam hiçbir fiili değiştiremezdi.

Adam, "Her zamanki gibi sert yapıyorum," diyerek ayaklandığında bakışları beni buldu.

"Sen de içersin değil mi kızım?"

Yüzüne bomboş bakışlarımı dikip dudaklarımı araladım ama konuşamadım.

"Otur sen, ben hallederim." Hemen yanımdaki taburenin geriye doğru ittirilmesiyle Ateş yanımdan ayrıldı ve adam tekrar kalktığı yere oturdu. Mutfağın yerini dahi sormadan ayaklanması, oraya sık gittiğinin göstergesiydi. Adamın bakışlarını üzerimde hissettiğimde, birbirine kenetlediğim ellerime diktim gözlerimi ve Ateş'in son söylediklerini hazmetmeye çalıştım.

Alya'nın gelişi benim gidişim demekti, bunu pekâlâ bile bile telaffuz etmişti o cümleyi.

"Ne zamandır birliktesiniz Ateş'le?"

Afallayarak kafamı kaldırıp, adamın beni dikkatle izleyen koyu renk gözlerine diktim.

"Bu arada adım Sefer ve sen fazla konuşmayı sevmiyorsun sanırım." Başını ağır ağır aşağı yukarı sallayarak, "Güzel," dedi. "Ateş'in yanına da ancak senin gibi biri olurdu."

Derin bir nefes alarak yüzüme düşen ince saç tutamını kulağımın arkasına koydum.

"Bakın siz yanlış anladınız, bizim Ateş'le aramızda tahmin ettiğiniz gibi bir şey yok."

"Tahmin etmek?" derken yönelttiği aslında bir soruydu. "Ben gördüğümü söylüyorum."

"Ne görüyorsunuz?"

Önüme bırakılan çay sorduğum soruyu ekarte ederken hemen sol tarafımda hissettim Ateş'in varlığını yeniden. Çaya bomboş gözlerle bakarken her zaman içtiğim gibi az tohumlu olmasına şaşıramadım. Ayakkabı numarama kadar bilen adam, elbette bunu atlayacak değildi.

"Sefer Amca buranın eskilerindendir. Odamda gördüğün birçok kitap kendisinin eseri."

Değişen konunun verdiği rahatlamayla, "Öyle mi?" diye saçma bir tepki verdim. "Birkaçını okudum, gerçekten çok güzeldi."

"Giderken sana birkaç tane armağan ederim o halde, yazdıklarımı herkes anlayamaz. Dolayısıyla okuyan azdır. Lakin anlayan da bir daha bırakamaz kalemimi."

Samimi konuşmasına karşılık zor da olsa gülümsemeye çalıştım. "Çok memnun olurum."

"Buralarda mı oturuyorsun kızım?" Kaynar çayı dudaklarına yaklaştırıp tek dikişte yarısını midesine gönderdi. Keza Ateş'in önünde duran bardak çoktan boşalmıştı. Bense ufak bir yudum almakla yetindim.

"Pravi'de benimle yaşıyor."

Adam gür sesiyle dükkânı dolduracak bir kahkaha atarken, "Demek işi o kadar ilerlettiniz ha?" dedi. "Dünya'da olsanız çoktan evlenmiştiniz desene."

"Evlilik?" Dudaklarından dökülen kelime kesinlikle safi alay içeriyordu. Dünya'dayken evli bir adam olabilir miydi? Ah, merak tam da şu saniyelerde aç bir kurt gibi kemiriyordu içimi.

"Sadede gelecek olursak, senin şu koleksiyonun duruyor mu?"

Alaydan sıyrılan sesi her zamanki sabit tınısına döndüğünde neden bahsettiğini anlayamadım.

"Duruyor, Hare kızım için mi?"

"Evet." Adının Sefer olduğunu öğrendiğim adam masadan destek alarak doğruluğunda, eliyle kendisini takip etmemiz için işaret verdi. Peşine takılan adımlarım dükkânın ön tarafındaki ahşap masanın dibinde son buldu. Camekânın hemen ardındaki masa, kasa görevi görüyor olmalıydı. Ağır adımlarla, masa ve kitaplarla dolu rafın arasına girerken ne yaptığına anlam vermeye çalışıyordum. Raftan birkaç kitap indirdi ve kitapların yarattığı boşta kalan tahtaya yumruk yaptığı eliyle birkaç kez vurdu. İstemsizce kısılan gözlerime çatılan kaşlarım eşlik etmişti ki vurduğu kısım aheste aheste ikiye ayrılmaya başladı. Adam elini karanlık boşluğa uzattı, çok geçmeden büyük siyah bir kutu çıkardığında itinayla hemen önündeki masaya bıraktı.

"Ah, uzun zaman oluyordu onları çıkarmayalı."

Merak beni bir iki adım ilerlemeye davet etti ve çok geçmeden davete icabet ederek masaya doğru yaklaştım. Adam parmaklarını siyah kutunun kenarlarına yerleştirirken gözlerini hemen arkama dikti.

"Sen mi seçeceksin Ateş?"

Bakışlarımı yere düşürüp, ondan gelecek cevabı bekledim. Attığı tek adım sesinin ardından, hemen arkamda hissettiğim varlığına eş zamanlı olarak sesinin rüzgârı esti kulak kıvrımlarımda.

"O seçecek." Adam başını ağır ağır salladı ve kapağı açtı. Görünce gözlerim kamaştı. Tek kelimeyle muazzamdı. İşlemeli takı setleri, ışıltılı küpeler ve küçük taşlarla bezenmiş tokalar, her kadının başını döndürecek kadar güzeldi. Fakat tüm bu göz alıcı takılar bir yana, sol köşede duran ve el oyması olduğu her halinden belli olan el aynasıyla tarak dikkatime takıldı. Altın rengi çerçevesinin yanı sıra, kırmızı taşların nadir olarak iliştirildiği çiçekleriyle öyle hoş görünüyordu ki.

"Seç birini." Bakışlarımı kutudan ayırıp ona döndüm. Kısa bir süre söyleyeceklerimi aklımdan geçirip, "Buna gerek yok," dedim. "Hediye istemiyorum."

"Hediye almıyorum, kırılan tokanın yerine oradan beğendiğin bir şeyi al."

Aslında ona cevap dahi vermeden oradan çıkıp gitmek istiyordum fakat arkamdaki adama saygısızlık yapmak isteyeceğim son şeydi. Bir kez daha, "İstemiyorum," demekle yetindim.

"Güzel kızım, karışmak istemem ama Ateş'in ilk kez bir kıza hediye aldığına şahit oluyorum, bilhassa benden. Bunların her biri çok kıymetli ve el emeğidir. Senin kadar değerli olmasalar da üzerinde eminim muazzam duracaklardır."

Tekrar adama döndüm ve soğuk tenine kafa tutarcasına yüzünde yer etmiş sıcak gülümsemesine baktım. İnsanları kıramamak gibi kötü bir huyum vardı, hayır demek her zaman zor olandı benim için.

"Peki," dedim el aynası ve tarağı işaret ederek. "Bunları istiyorum."

"Çok zevklisin," derken onları kutudan alıp, masanın altından çıkardığı başka bir küçük kutuya yerleştirmişti bile.

"Ne şanslı bir tarak, turuncu saçlarla buluşacak." Bu söylemleriyle kendimi tutamayıp gülümsediğimde, bel kıvrımımda tekrar parmaklarını hissettim. "Gidebiliriz."

Aralarında nasıl bir hayali diyalog oldu bilemiyordum ama adamın başını sallayıp, Ateş'e gözleriyle bir şeyler anlattığına şahit oldum kısa bir an. Ardından geldiğimiz gibi hızlı adımlarla araca ulaşıp Pravi'nin yolunu tuttuk. Duyularımıza ulaşan şarkılar eşli-

ğinde, insanların yaşamdan kendilerine pay çıkardıkları kısımdan ölümü kabul eden kısma geçişimizi izledim açık camdan. Yol boyunca aramızda sallanan sükût eşliğinde elimdeki kutuyu sıkı sıkı tuttum. Bunu bana neden aldığını çözemiyordum, yaptığı çoğu şeyi çözemediğim gibi.

Eve geldiğimizde onu beklemeden arabadan inip kapıya yöneldim. Tehlike ortadan kalkmasına rağmen, kapıdaki adamların hâlâ yerinde durması merak uyandırıcı olsa da üzerinde fazla durmadım ve tokmağa vurdum birkaç kez. Çok geçmeden Derin'in açtığı kapıdan içeri geçerken ufak bir an çehresine takılan bakışlarım tekrar yüzünü buldu. Gözlerinin etrafı kızarmıştı ve yüzü bembeyazdı. Teorik olarak hasta olması imkânsızdı ancak hasta gibi görünüyordu. Elimdeki kutuyu koltuğun başına bırakarak tüm dikkatimi ona verdim.

"Neyin var senin?" diye sorduğumda bakışlarını benden kaçırması hayra alamet değildi.

"Yok bir şeyim."

"Doğruyu söylemiyorsun, az çok tanıyorum seni. Bir şey olmuş işte, söylesene."

Koyu kahvelerini ellerine dikip dudaklarını yaladı. Kısa bir süre sonra tekrar bana baktığında, "Cidden," dedi. "Önemli bir şey değil. Sezgin'le atıştık biraz. Daha sonra anlatırım, şimdi çıkmam lazım. Hadi sen üzerini değiştir."

Israr etmek için doğru zaman olmadığının farkındalığıyla, "Peki," dedim. "Ama beni atlatma, anlatacaksın."

Zoraki gülümsemeye çalıştı. "Anlatacağım."

Arkasını dönmek üzereyken zihnimdeki detay kendisini hatırlatmakta gecikmedi. "Şey, Derin, ihtiyarı gördün mü?"

Başını hızla iki yana salladı. "Hayır, gittim ama evde yoktu. En yakın zamanda tekrar gideceğim."

"Tamam, senden haber bekliyorum."

Uzanıp onu her iki yanağından da öptükten sonra odama doğru yol aldım. Üzerimden çıkardıklarımın tümünü kapının arkasında bulunan sepete attıktan sonra, siyah bir pijama ve üstüne aynı renk ince bir badi giydim. Boy aynasının karşısına geçtiğim-

de, ilk olarak dağılmış saçlarıma dikkat kesildim ve masanın üzerinde tarak aramaya başladım. Yoktu. Yeni aldığım tarak ve el aynasının aklıma gelmesiyle onları salonda unuttuğumu hatırladım ve hızlı adımlarla odamdan çıktım. Koridorun sonuna yaklaşmıştım ki duyduğum seslerle yavaşlayan adımlarım o sesin Derin'e ait olduğunu idrak edişimle birlikte bıçak gibi kesildi.

Derin ağlıyordu!

"Ya bir çaresi yoksa, göz göre göre..." Cümlesinin kesilmesiyle tekrar bir hıçkırık kaçtı ağzından. Eğilip ona bakmadım. Çünkü onları dinleyerek hata ediyordum ve bu hatayı bu sıralar çok sık tekrarlamaya başlamıştım. Yine de buna mecburdum, kimsenin bana benimle ilgili tek kelime ettiği yoktu.

"Var," derken Ateş'in yüksek çıkan sesi tüm salonda yankılandı. Neden bahsediyorlardı böyle? "Olmak zorunda, anlıyor musun?!"

"Ateş, ihtiyar olasılıkları söyledi. Kesin bir şey söyleyebilmesi için en yakın zamanda onu ihtiyara götürmemiz gerekiyor."

Bana ihtiyarın evinde olmadığını söylerken yalan söylemişti! Aklım almadı, kavrayamadım. Benimle ilgili, ancak benim dışımda bir şeyler dönüyordu.

"Buna asla izin vermem, Derin. Yarın onu ihtiyara götüreceğim ve o bunak bana çaresini söyleyecek."

Derin'in iç çekerek "Peki," demesinin ardından adım seslerini işittim. Ardından açılıp kapanan dış kapıdan gidişini ve ardında bıraktığı onlarca sorunun pervasız izlerini düşündüm olduğum yerde. Düşündükçe her şey sarpa sarıyor, işin içinden çıkamıyordum. Aslında bunu Ateş'e sormalıydım cevap vermeyeceğini bile bile, ancak bana anlatması gereken çok daha önemli bir şey vardı. Bunu hatırlayarak tekrar hareketlendim ve salona girdim. Hâlâ buralardaydı. Olduğu yere bakmadan koltuğun başına koyduğum siyah kutuyu alıp, içinden tarağı ve el aynasını çıkardım. Cayır cayır yanan şöminenin hemen önünde bulunan minderlere iliştirdim bedenimi. O sırada tanıdık kokuyu duyumsamamla bakışlarım etrafı taradı. Sedir ağacı tütsüsü! Hemen orta sehpanın üzerinde tütüyordu.

"Bunu sevdin," dedi adımları yaklaşırken. Ayaklarımın dibinde beliren kadehe kaydı sonra bakışlarım, uzanıp sorgusuz sualsiz kavradım sapından ve büyük bir yudum aldım. "Sevdim ve sen sevip sevmediğim her şeyi biliyorsun."

Yanımda biten varlığının karıncalanma hissiyle heyecanlandım. Solumdaki minderin çöküşüyle oturduğunu anladım.

"Şeffafsın, çözmek zor değil," dedi kademsiz bir sesle. Gülümsemeden edemedim

"Ve sen de bir o kadar karışıksın. Düğümlerini çözmeye çalışırken boğuluyorum."

Cevap vermedi. Boşalan bardağı şömineye doğru yuvarlanırken bir yudum daha aldım susamışçasına. Bakışlarımı ne zaman siyah boyadan arındığını bilmediğim salonun penceresine diktim. Hava kararmış, yağmur çiselemeye başlamıştı. Uğuldayan rüzgârın silik sesi en az aramızdaki iletişimsizlik kadar rahatsız ediciydi.

"Susmalarımın vardır bir bildiği belki, ne dersin turunçgil?"

İfadesini göremediğimden dolayı kelimelerine kattığı anlamlar hep yarım yamalaktı zihnimde ve durum böyleyken bir de sesindeki düzlük insanı boşluğa sürüklüyordu. Ancak bu kez tınısında yer edinmeye çalışan katıksız acısının varlığını iliklerime kadar hissettim.

"Susmaların bana düşman," dedim bu kez şöminenin ateşine bakarak. "Susmaların yansıtmaya çalıştığın değersizliğimin teminatı."

Yutkundu, sıkıntılı bir nefes verdi ardından. "Değersiz olduğunu söylemedim hiçbir zaman."

"Aksini de söylemedin, ama ne var biliyor musun; değersiz olduğumu hissettirdin bana."

Bacaklarımı kendime çekip, çenemi dizlerime koydum. Dudaklarımdan dökülen her kelimeyi inanarak söylemekti en çok acıtan.

"Aksini nasıl hissettirebilirim, bilmiyorum," diye fısıldadı. Bu kadar kolay mı pes ediyordu yani? Elimden sıyrılan tarakla birlikte, "Arkanı dön," diye emretti. Lafını ikiletmeden arkamı döndüm.

"Anlatırsan belki içinde bulunduğum değersizlik kalıbından bir nebze sıyrılabilirim."

Gülümsedi! Öyle ki erkeksi gülümsemesi tüm hücrelerim tarafından heyecanla karşılandı.

"Zeki bir kızsın, sandığımdan daha zekisin." Yavaş yavaş saçlarımı taramaya başladığında o anı yaşadığımıza inanamıyordum. Aylar önce benden tüm benliğiyle nefret ederken, artık saçımdaki düğümleri acıtmadan çözmeye çalışan adam Ateş Karan mıydı?

"Yirmi dokuz yaşındaydım," diye konuştuğunda ona dönmeye çalışsam da omzuma bastırarak buna engel oldu ve saçlarımı taramaya devam etti.

"Nişanlıydım uzun yıllardır. O, güzel bir kadındı. Çok güzeldi." Sesi mümkünmüş gibi daha da soğudu, buz gibi oldu. "Bana çok şey kattı. Başta sevmeyi öğretti, sonra severek sevişmeyi. En komik olanı, güvenmeyi bile o sürtük öğretti."

Tarak çözülen düğümlerin üzerinden geçerken, taranan tutamlar boyunca kaydı parmakları. "Tıpkı senin gibiydi saçları. Uzun ve turuncu."

"Sonra ne oldu?" diye sordum büyük bir merakla. Deli gibi bilmek istiyordum anlatacaklarını.

"Sonra ihanetin sikik hissiyle tanıştırdı. Aldatan bir kadın nasıl bakar onu gösterdi ve..." Duraksadı, boğazımda koca bir yumru hissettim. Onun acısı tam boğazıma oturmuştu. "Ve en son, bir adam, sırtından nasıl kalleşçe vurulur bizzat o öğretti."

O, yani Emel...

Adını sayıkladığı kadın, geçmeyen acısının sahibi...

Bu kadardı işte sevdiğim adamın acısı, kelimeler anlatmaya yeterken ölü ruhu sindirememişti yaşadıklarını, belki asla sindiremeyecekti de.

Onun heybetli bedenini deviren bir kurşun değildi esasen, kaburgalarının arasına sıkışmış bir ihanet vardı. Yakan, yıkan, ama yine de soğumayan bir ihanetin tiz çığlığı takılı kalmıştı dilinde. Sustuk. Tek kelime etmedik dakikalar boyunca, kıvranan bakışlarım şöminenin ateşinde kavruldu, o ise uzun uzun taradı saçlarımı...

Derin bir nefes aldım ve sedir ağacı tütsüsünün mistik kokusunu içime çektim. Eşsizdi, ancak daha eşsiz olan hemen arkamda varlığını ölesiye hissettiğim adamın saçlarımı usul usul tarıyor olmasıydı. El oyması tarağı tutamlarımla her buluşturduğunda nazikçe aşağı kaydırıyor, arada saçlarımın arasında gezinen parmaklarının dış boğumu boynuma çarptıkça içimdeki kıvılcım alev alıyordu. Düşünmeden edemedim, onun da saçlarını böyle taramış mıydı?

"Çok mu sevmiştin?" diye sordum, tamamen istemsizce.

"Çok." Parmakları saçlarımın arasında duraksadı. O an anladım ki ona bu soruyu sormakla hata etmiştim.

"Seven bir adamken nasıl güldüğünü merak ediyorum, aslında hiçbir bakışını bilmezken, en çok bu bakışını bilmek istememin saçmalığına kendim bile şaşırıyorum."

Yudumladığım birkaç yudum içki mi bunları söyletecek kadar kendimi kaybettirmişti bana? Hayır! Bunları o an söylemezsem bir daha asla söyleyemeyeceğim gerçeği sarmıştı dört bir yanımı mengene gibi. Söylemediğim her saniye nefesimi kesiyordu. Tüm feveranın sebebi, artık içime sığdıramadığım hislerimdi.

"En çok bunu bilmeden ölmekten korkuyorum," diye devam ettiğimde kolumdan tutup beni hızla kendisi çevirdi. Ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerim bir damla yaşı serbest bırakırken, Ateş alnını alnıma dayadı. Sahte nefesi düzensizdi.

"Ölüm dudaklarına bile bu kadar yakışmazken bir daha ölümden bahsetme."

"Bunu sen mi söylüyorsun Ateş?" dedim sitemkâr bir sesle. "Beni sen öldü-"

"Ölmeni istemiyorum Hare, yokluğundan korkuyorum."

Ellerimi kaldırıp yanaklarına koydum, avuç içlerim kirli sakallarını özlemişti. Nasıl âşıktım, nasıl bir tutkuydu bu... Öyle ki uyuşturucu krizine tutulmuş bir yoksul gibiydim karşısında. Zehri kanıma karışmadan iflah olmayacaktım. Ferah nefesinin alkole bulanmış kokusuna karşı koymam bu denli imkânsızken, kendimi tutmam nasıl mümkün olabilirdi ki? Gözlerim usulca kapandı ve dizlerimin üzerinde doğrulup dudaklarımı onunkilere

bastırdım. Şaşırdığını tepkisizliğinden anlamıştım ancak çok geçmeden başını hafifçe yukarı doğru kaldırıp ellerini belime sardı. Dudaklarım alt dudağını esir almıştı. Acemiliğimi umursamadan ona olan susuzluğumu dindirmenin derdindeydim. Ellerimi yanağından boynuna kaydırdım ve bir elim ensesine giderken, diğeri kısa saçlarının arasında kendine yer buldu. Sert ve soğuk dudaklarını büyük bir açlıkla öpüyor ve her saniye yoğunlaşan öpüşmemizin bir sonraki adımını umursamadan ipleri elimde tutmaya çalışıyordum. Ta ki belimdeki elleriyle beni kendine bastırana dek... Anında minderlerin üzerine doğru ters çevirdiği bedenimin üzerine uzandı ve bu sefer yönetimi o devraldı. Dili dudaklarımın arasına sızdığında bunu öyle yavaş yapmıştı ki beni sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. Usul usul dudaklarımı öperken, bir elinin kazağımın altına sızmasıyla tüm bedenim yay gibi gerildi. Tenim sıcaktı ve soğuk parmak uçları işkence edercesine yavaşça yukarı süzülüyordu. Saniyeler sonra dudaklarımdan çeneme kayan öpücükleri, oradan kulağımın altına doğru ilerledi. Belirginleşen kaburgalarımın üzerinde duran iri elleri ve boynuma ulaşan öpücükleri, tüm irademi elimden almıştı ve beni yapacağı her şeye mahkûm bırakmıştı. Kalın dudaklarının soğuk izi boynumun ince derisini tarumar ederken elimi zorlukla kaldırdım ve sırtına koydum. Ben de ona dokunmak, Ateş'i tüm soğukluğuyla hissetmek istiyordum. Boynumdaki yakıcı öpücüklerini hissetmemle bu isteğime karşı koymadım. Elimi aşağı kaydırarak gömleğinin altından tenine ulaştım. Çok soğuktu, ürpertecek kadar soğuktu. Parmaklarım usulca yukarı doğru çıktığında bu sefer kasılan onun teni oldu ve dudakları boynumda duraksadı. Hemen üzerimde onu her şeyiyle hissetmek beni fazlasıyla utandırıyordu fakat o an hissettiğim yabancı bir duygu vardı ki diğer tüm duyguları örtbas ediyordu. Başımı hafifçe kaldırıp boynundan öptüm; tüm içkiler halt etmişti onun kokusunun yanında. Tanrım! Tüm kent ters dönmüş gibiydi. Boynunun her bir santimini tek tek öptüm. Ellerim sırtından milim oynamıyor, tam ortasında hep aynı noktada duruyordu. Sakallarının yanağıma sürtmesi, içimde çok başka heyecanları uyandırıyordu. Nihayet bir hareket göster-

diğinde, kaburgamın üzerinde duran eli tek hareketle göğsümün üzerine kapandı. Bu hareketiyle başım yastığa geri düştü. Mavi ve ela birbirine karışacak kadar yakın, biri ötekinden mahrum olsa da sıkı sıkıya birbirlerine kenetliydi. Kalbim şimdi elinin altındaydı, kalbim avuçlarının arasındaydı ve öyle hızlı atıyordu ki.

"Benim için mi?" diye sordu soluk soluğa.

Kesik kesik aldığım nefesler yüzünden inip kalkmaya çalışan göğsüm, bedenime yapışan sert göğsünün engeline takılmıştı.

"Senin için Ateş, sadece senin için..."

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Derdest edilerek zihnimin zindanlarına hapsedilen hislerim, görünmez bir aşkın kucağına atıyordu benliğimi acımasızca. Bedenimi sıkı sıkı saran kolları her hücreme ayrı heyecan tohumları ekmiş, ruhumda ise geri dönüşü olmayan ayaklanmalar başlatılmıştı. Sıcak tenimde hüküm süren düzenli nefes alıp verişleri bana uyuduğunun sinyalini verdi, ancak dudaklarından firar etmiş son cümlelerin paslı kancası uykumu ilmek ilmek sökmekten geri kalmadı. Nefesime kast eden adam, nefesimin kesilmesinden korkuyordu.

Ateş Karan yokluğumdan korkuyordu.

Her geçen saniye sıcaklığımı paylaştığım bedeninin soğuktan ılığa ilerleyen derin yolculuğunu adım adım takip ettim. Benim ona verebildiğim tek şey sıcaklığımken, o adına tezat buzuyla yakıyordu tüm benliğimi. Şimdi şuracıkta ölsem hislerim dimdik ayakta kalırdı, bu adam hislerimi ölümsüz kılmış gibiydi. Gözlerim şömineden yükselen ateşin mavisinde, minderlere sinmiş bedenlerimiz konumumuzdan rahatsızsa da milim kıpırdamıyorduk yerimizden. Zira olduğum yer, olmak istediğim yerdi.

"Söylesene."

Ne zaman uyandığını bilmiyordum ancak beklenmedik anda duyumsadığım fısıltısı beni ürkütmedi.

"Ne söyleyeyim?" diye sordum gözlerimi şömineden ayırmadan. Karnımın üzerinde duran eli saçlarıma doğru yol aldığında başımın altında duran koluna daha bir sığındım.

"Bilmem, söyle işte bir şeyler." Duraksadı, birkaç saniye yer verdiği sükûtun akabinde tekrar fısıldadı. "Mesela doğum gününde söylediğin şar-"

"Sen söylesene," dedim birdenbire. Söylemez miydi? "Senin sesinden duysam bir şeyler, olmaz mı?"

Saçlarımın arasında dolaşan iri parmakları esasen ruhumu okşuyordu. Parmak uçlarının emareleri ruhumun kaygan yüzeyine kazınıyordu. Buraya geldiğim ilk gün biri Ateş'le bu halde olabileceğimi söylese ona deli gözüyle bakardım hiç şüphesiz.

"Ciddi ciddi benden şarklı söylememi beklemiyorsun, değil mi turunçgil?"

"Bana turunçgil demekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye çıkıştım. "Senin yüzünden saçlarımı boyatacağım."

Saçlarımın arasında dolaşan parmaklar duraksadığında can acıtmayacak bir hamleyle tutamlarıma asıldı. "Eğer öyle bir şey yaparsan sana yapacaklarımı tahmin bile edemezsin." Sesindeki ciddi ifadeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Ateş, kuru sıkı konuşmazdı.

"Şiir de olur," diye konuştum konuyu usta bir manevrayla çevirerek.

"Nazım'ın döneminde yaşamışsın yanılmıyorsam, belki ondan birkaç dize..." Tamamlayamadım, tabii ki okumazdı. İçimde yetiştirdiğim aşkın cılız dallarını çiçeklendirmesini bekleyemezdim ondan, tüm duygularımdan ben sorumluydum. Gözlerim o an başlayan yağmura kayarken, cama vuran damlaların sesleri her geçen saniye biraz daha arttı; pıt... pıt... pıt... Hava mümkünmüş gibi biraz daha kararadı ve rüzgârın uğultulu sesi bu mesafeden duyulabiliyordu. Uğultular, benim fersiz serzenişlerim gibiydiler. Gözlerimi kapatıp sonunu tüketen tütsünün sıcak kokusunu soludum. Güzeldi.

"Hatunumun gözleri elâdır da
İçinde hâreler var yeşil yeşil:
Altın varak üstüne yeşil yeşil meneviş.
Kardeşlerim, bu ne biçim iş,
Şu dokuz yıldır eli elime değmeden,

Ben burda ihtiyarladım,
O orda.
Kalın, beyaz boynu kırışan kızım,
İmkânsızdır ihtiyarlamamız bizim,
Etin gevşemesine bir başka tâbir gerek,
Zira ki ihtiyarlamak :
Kendinden başka hiç kimseyi sevmemek demek.*"

Gözlerimi usul usul açtım. Her bir dizesi ucu harlı ateşte kızdırılmış kalemle kalbime nakşedildi harf harf. Meneviş, bunu bana daha önce söylemişti. Kalbim atmaktan ziyade titrerken yüzümü göremediğim zevahirine döndüm. Aşk, nasırlı parmaklarının arasında sıkıyordu direncimi. Ona itiliyordum. Arsızca, daha yakın, çok daha yakın olmak istiyordum.

"Benim için miydi?" Saatler önce bana sorduğu soruyu şimdi dudaklarından dökülen şiir için ben ona soruyordum. Senin için demiştim tek bir saniye tereddüt etmeden, onun içindi. Tüm kalp çarpıntılarım, almakta zorlandığım nefes, birbirine karışan elim ayağım; hepsi onun içindi.

Bileğimi yakalayan parmakları nabzımın üzerinde duraksadığında bir süre öylece bekledi. Sonra ağır ağır yukarı kaldırırken ona itiraz etmedim. Bir an sonra bileğimdeki tutuşu hâkimiyetini kaybederken öylece havada kalakalan elimin hemen önünde parmaklarını hissettim. Aynı anda, ne önce ne sonra, aynı anda birbirine geçti parmaklarımız. Kenetlendik.

"Hatunumun gözleri eladır da içinde hâreler var yeşil yeşil; altın varak üstüne yeşil yeşil meneviş..." diye tekrar etti ve nasıl bir heyelana tabi tutulduğumu bilmeden konuştu.

"Sadece senin için..."

Ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerim bir damla yaşı azat ederken biliyordum ki sebebi bu kez hüzün değildi. Belki de hayatımda ilk kez mutlu olduğum için ağlıyordum. Ellerimizi usul usul aşağı indirirken, nefesine yaklaşan tenimin heyecanını yaşıyordum ki elimin üzerinden uzunca öptü. Ardından avuç içimi göğsünün üzerine bırakarak bu kez beni belimden yakaladı ve

kendine çekti. Elim bir zamanlar atan kalbinin üzerinde, başım ise göğsündeydi. Ciğerlerime iyiden iyiye sinen kokusuyla mayışarak ona sokuldum, sığındım. Konuşulmak üzere sıraya girmiş tüm kelimeleri ucundan tutuşturmuştu Ateş. Yanan kelimelerin hayali külleri havaya savrulduğunda soluğunun saç diplerimdeki esintisi eşliğinde kapattım gözlerimi...

***

Giydiğim kalın kazağa rağmen nedensizce ısınamadığım için kazağı üzerimden sıyırıp attım ve altına uzun kollu bir penye giyerek tekrar kalın kazağı giydim, daha iyiydi. Ancak evin ısısının önceki günlerle aynı olmasına rağmen üşümemin tuhaflığı zihnimde bir yanıt bulamıyordu. Üstelik son iki gündür ellerim ve ayaklarım hep soğuktu. Çekmeceden çıkardığım ikinci çift çorabı ayağıma geçirirken, Ateş'in benim için özel olarak yaptırdığı kalın ceketi aldım askısından.

"Hazır mısın?" Kapıdan başını uzatarak bana bakan Derin, hazır olduğumu görünce içeri girdi. Aslında bana ihtiyar konusunda yalan söylediği için ona kırgındım ama ne yapıyorsa beni korumak için yaptığının da farkındaydım.

"Hava diğer günlere nazaran daha mı soğuk?" diye sordum ceketi üzerime geçirirken.

"Hayır." Başını iki yana sallayıp sözlerini tasdikledi. "Burada ısı değişmez, bir sorun mu var?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı Derin'in yüzünde gezdirdim.

"Ben üşüyorum, birkaç gündür evden dışarı çıkmamama rağmen tuhaf bir şekilde üşüyorum," derken manidar bakışlarımı çehresinde gezdirmeye devam ettim. "Özellikle bugün daha fazla üşüyorum sanki." Duraksadım, gözlerimi kısıp konuşmaya devam ettim. "Bakalım bu duruma ihtiyar nasıl bir açıklama getirecek, bunu sen de merak ediyorsundur değil mi?"

Anında gözlerini benden kaçırırken söylediği yalanın altında ezildiği belliydi. Niyetim onu köşeye sıkıştırmak değil gerçekleri öğrenmekti.

"Ateş bekliyor, hazırsan çıkalım."

Benden gelecek yanıtı beklemeden odadan ayrıldı, başıma siyah bir bere geçirip peşinden ilerledim. Ortalıkta benimle ilgili, ama benim bilmediğim bir takım şeyler dönüyordu ve tam da o an sebeplerini öğrenmeye gidiyordum. Dış kapının önünde beni bekleyen Derin'in yanında biterken, hemen önümüzde duran arabayı fark ettim. Ateş evin önüne kadar getirdiğine göre büyük ihtimalle Derin üşüdüğümü ona söylemişti. Ruhlar Şehri'nin amansız soğuğundan mustarip olmamak adına, vakit kaybetmeden arka tarafa geçip oturdum. Önceki gece yaşadıklarımızdan sonra bir de şimdi mavilerini üzerimde hissederken yaşadığım utançtan çok daha fazlası gibiydi. Kalbim ısınıyordu düşündükçe, tahayyül edemeyeceğim kadar payidardı. Bu yüzden dizlerimde birleşen ellerime çevirdim bakışlarımı.

"Çok mu üşüyorsun?" Arabanın hareket etmesini beklerken yönelttiği sorunun üzerine şaşkınca boş sürücü koltuğuna baktım.

"Biraz."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Sesindeki ifade sabitti, ancak benimle konuşurken artık tınısındaki soğuk ifadeyi hissedemiyordum. Bu bile mutlu olmam için bir sebepti. Bu bile...

"Daha birkaç gündür üşüyorum, hem abartılacak kad-"

"Hemen söyleyeceksin," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Bedeninde oluşan en ufak değişikliği aynı dakika öğreneceğim."

Bakışlarımı hemen yanımda oturan Derin'e çevirdim, benimle ilgili her şeyi zaman kaybetmeden Ateş'e söylemesi hoşuma gitmiyordu. Tekrar önüme döndükten sonra, "Peki," dedim.

Tanıdık yolları ardımızda bırakırken, yaşadığım tedirginliğin getirisi olarak dudaklarımı ısırıyordum. İhtiyarın evine her gidişim benim için bir dönüm noktası oluyor, çoğu kez kabul etmek istemeyeceğim gerçeklerin yüzüme vurulmasıyla sonuçlanıyordu. En olmaz denilen oluyor, gerçekleşmesi güç olaylar vuku buluyordu. Derin, iki katlı ahşap evin önünde durduğumuzda Ateş'in talimatıyla aşağı inerken çok geçmeden oturduğum tarafın kapısı açıldı. Bu anı daha önce yaşamıştım. Elleri kolumu

bulurken beni usulca kendine doğru çekti ve kolunun altına aldı bedenimi. Yaşadığım heyecan aynı, içimde yükselen çekimserlik aynı, fakat teninden tenime geçen elektrik çok farklıydı. Sahiplenircesine kavradığı bedenimi hızlı hareketlerle yukarı taşıdı. İçeri girer girmez istemeyerek de olsa kolunun altından çıktım ve sobanın yanına ilerledim. Kızarmaya yüz tutmuş parmak uçlarımı, yeni yakıldığı belli olan sobanın üzerine tutarken hemen dizlerimin dibine bir sandalye çekildi.

"Otur." Denileni yaptığımda başka bir sandalye hemen yanımda beliriverdi ve görünmez varlığı doldurdu üzerini.

Ev yine aynıydı, hep aynı. Eski bir kokusu vardı, bir de insanı içine çeken tuhaf ambiyansı. Gözlerimi boncuk perdeye dikmiştim ki elinde beyaz bir havanla içeri giren ihtiyarla bakışlarımız kesişti. Yaşlı gözlerini benden ayırmadan ağır hareketlerle içeri girerken, divanda oturan Derin ayağa kalkıp onun koluna girdi ve duvarın dibindeki minderlere kadar götürüp oturmasına yardımcı oldu. Bu şehir sadece yaşlarını dondurmuyordu, buraya nasıl geldilerse o şekilde devam ediyordu. İhtiyar da yaşlılığın verdiği rahatsızlıklarını alıp gelmişti Ruhlar Şehri'ne.

"Aslında Ivan da burada olmalıydı," dedi kâhini kastederek. "Ancak ona bir süredir ulaşamıyorum, manyak herif. Kim bilir nerelerde!"

Havada tuhaf bir gerginlik dolanıyordu, ihtiyarın bakışlarında da öyle. Konuşmak güçtü sanki. İki kelam bir araya güç bela geliyordu.

"İhtiyar." Hemen yanımdan yükselen karakteristik sesinde sabırsız bir ifade vardı. "Ne yapmamız gerektiğini söyleyecek misin?"

Yaşlılığın doldurduğu sesiyle kendi kendine bir şeyler söylemeye devam etti. Sonra kolunu ağır ağır kaldırıp beni işaret etti. "Ona anlattınız mı?"

Bakışlarımı ihtiyarın hemen yanında oturan Derin'e çevirdim, benden kaçırdığı bakışları mahcubiyet doluydu. Hemen sonra Ateş'in yanımdaki varlığına baktım, bilmediğim gerçeklerin altında ezilmeye yüz tutmuştum.

"Beni insan yerine koyup kimsenin bir şey anlattığı yok," dedim soğuk bir tavırla. "Siz söyler misiniz, neler oluyor?"

İhtiyar, çerçevesi kırış kırış olan yeşil bakışlarını yanımdaki adama çevirdi. Sorar gibiydi.

"Onun aklını bulandırma, getir dedin getirdim. Burada işte, karşında. Şimdi bana ne yapmam gerektiğini söyle."

İçimde yükselen feveran had safhaya ulaştığında ayağa fırladım. "Yeter! Bu kadar bencil olamazsın Ateş. Benden bir şeyler sakladığınızı sanıyordum, ama sizin yaptığınız tam olarak göz göre göre saklamak. Buraya kadar getirip bilmemi istemediğiniz şey benimle ilgili farkında mısınız?!"

Tek nefeste söylediklerimden sonra derin bir sessizlik oldu, öfkeyle inip kalkan göğsüm bana rahatsızlık verirken adımlarımı boncuk perdeye doğru yönlendirdim ve tam girişin önünde durdum.

"Sakin ol, otur şuraya."

"Bana emir verme!" dedim kendimden beklemediğim şekilde cırlayarak. "Bana neler olduğunu anlatın!"

Elimi şakaklarıma götürüp ağrıyan yerleri parmaklarımla ovalamaya başladım. Sinirlerim bozulmuştu, üstelik kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"Bedenin buraya ayak uyduramıyor." Sessizliğe çığ gibi düşen ihtiyarın çatallı sesiyle hızla onlara doğru döndüm. "Vücut ısın şehre göre çok yüksek, ilk geldiğin zaman bedenindeki enerji ve Ateş'in çabalarıyla vücut ısını korumak mümkündü, lakin şehir enerjini her geçen gün biraz daha emiyor. Tıpkı aç bir sülük gibi."

"Tamam! Kes şunu!" Ateş'in ikazına karşı tek elimi havaya kaldırıp, "Devam etsin," dedim. "Bilmeye hakkım var."

Duyduklarım çok ağırdı, öyle ağırdı ki yutkunamadım bile.

"Sıklaşan uyku halin, halsiz ve sürekli yorgun düşmen de bu yüzden," diye devam etti, ciddi ifadesini tek bir an sekteye uğratmadan. "Asıl bilmen gereken, durumunun çok daha tehlikeli boyutlara ulaşacağı. Bir süre sonra yanında ateş dahi yakılsa ısınamayacak duruma geleceksin ve enerjin öyle tükenecek ki bir gün uya-"

"Kes şunu!" Ateş'in oturduğu ahşap sandalye gürültüyle duvara fırlatırken korkmayı bırak, irkilemedim bile. Adım adım sona yaklaşıyordum, bu çok tuhaftı. Ölüm gardını almış bana yaklaşırken savunmasızdım. Azrail günbegün bir adım daha atacaktı mıntıkama doğru ve ihtiyarın telaffuz edemediği akıbetim er ya da geç vuku bulacaktı.

Ölüm kaçınılmazdı.

"Agresif davranışların sadece kızı korkutur Ateş." Gözleriyle beni işaret ederken bastonundan destek alarak ayağa kalktı. "Olacakları söylüyorum, ne eksik ne fazla. Vücut fonksiyonları bile işlevini kaybetmeye başlamış, Derin'in bana neden geldiğini hatırla."

Öfkeyle alıp verdiği sahte soluklar duvarlara çarpıyor, benim çaresizliğime kafa tutuyordu. Bu yüzden söylemişti yokluğumdan korktuğunu, dirense de biliyordu çünkü. Ellerinin arasından kayıp gideceğimi biliyordu.

"Çare söyle," dedi buz gibi bir sesle. "Bana hemen çaresini söyle."

Ayağa kalktı, bastonunun çıkardığı tok sesler birkaç kez odada yankılandı, ardından adımlarına onun önünde son verdi ihtiyar. "Çaresini ben bilmem, ama kimin yol gösterebileceğini söylerim."

"Söyle."

Yerde olan gözlerini önce Derin'e, ardından bana çevirdi. Konuşup konuşmamakta kararsız gibiydi. En son karşısındaki adama baktığında, muhtemelen gördüğü kararlı ifadeye istinaden dudaklarını araladı.

"Sedam zatvorenika."

Derin'in dudaklarından kaçan korku nidası eşliğinde, ifadesi ilk kez bu denli değişkenlik kazanmıştı. Bense ihtiyarın son söylediği yabancı kelimeleri içimden tekrar ediyordum. Muhtemelen Hırvatçaydı fakat ilk defa duyduğum kelimelerin ucunun nereye dokunduğunu bilememek derin bir merak çukuruna itiyordu.

"Yedi kule mahkûmları olmaz," dedi anında ayağa fırlarken, yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı Derin'in. "Onlara güvenemezsin. Bu çok, çok tehlikeli."

Tüm dikkatini Ateş'e vermiş, korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Onu böylesine korkutan şey gerçekten tehlikeli olmalıydı, yoksa Derin gibi soğukkanlı bir kadın bu tepkileri vermezdi.

"Hare'yi al, Lazan'a geçin."

Verdiği emirle birlikte kaşlarım çatılırken, "Bekleyin," diyerek bastonunu bir kenara dayadı ihtiyar. Hâlâ elinde duran havanın içinde her ne varsa kuvvetlice ezmeye başladı. Ardından duvarda asılı duran çantaya doğru ilerleyerek içinden demir ufak bir kutu çıkardı. Havandaki tuhaf renkli şeyi kutuya boşalttıktan sonra bana uzatarak "Al," dedi. "Bu seni rahatlatacak, kanaman olacak fakat normal döngüde olmadığı için ağrı yapacak. Sakın ağrıyı kesmeyi deneme, dayanmaya çalış, aksi takdirde bu yaptığım karışım işe yaramaz."

Tek kelime etmeden kutuyu ihtiyardan alıp kimseyi beklemeden dışarı çıktım. Seri adımlarla merdivenlerden inerken yüzüme vuran rüzgâra aldırmadım arabaya ulaştığımda, Derin'in peşimden geldiğini biliyordum. Arka koltuğa binip en köşeye yaklaştım ve kollarımı birbirine bağladım. Parmaklarımın arasındaki kutu görünürde şifa, esasen tükenmişliğimin kanıtıydı.

"Yapma böyle." Hemen yanıma oturarak kapıyı kapattı ama ona bakmadım. Ateş'in araba için özel olarak yaptırdığı ısıtıcılardan mütevellit içerisi hâlâ sıcaktı, yine de bu arabada daha fazla ısındığım anları hatırlayarak burukça gülümsedim.

"Ne zaman söyleyecektin bana Derin, titremelerim başlayınca mı yoksa adım atamaz hale geldiğim zaman mı?"

Dakikalar önce gözlerinde gördüğüm korku yerini hüzne bırakmıştı, üzerine gitmek istemiyorum ama kırgındım.

"Böyle bir şeyi sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, hem Ateş seninle ilgili bir şeyi ondan sakladığımı öğrenirse tepkisini az çok tahmin edebilirsin." Sustuğunda bakışlarımı ondan çekip tekrar ölü kente çevirdim, hayır anlayamıyordum.

"Hare lütfen." İnce parmaklarını kolumda hissederken, neden bilmiyordum ama gözlerimin dolmaya başladığını hissettim.

"Ateş'in bir yolunu bulabileceğini düşündüm, ama..."

"Ama?" Tek kaşımı sorarcasına havaya dikerken bir damla yaş hızla yanağıma kayıp oradan çeneme doğru ilerledi.

"Sadam zatvorenika, yani Yedikule Mahkûmları çözüm olamaz. Onlar cezalandırılmış özel güçleri olan ruhlar, olmaz," dedi çaresizce başını her iki yana sallayarak.

"Neredeler?"

"Yedikule Zindanları; şehrin en tepesinde, en dik dağında, yüzyıllardır var olan mahzenler. Oraya gitmek bile günler alıyor, üstelik o ruhların birçoğunu oraya Ateş hapsetti. Özel güçlerini kötüye kullandıkları için cezalandırılan ruhların bize nasıl bir yardımı bulunabilir bilmiyorum ama Ateş'in oraya gitmesi çok tehlikeli."

Sıkıntılı bir nefes alıp gözlerimi kapattım, her günüm başka bir duvarın önüne çıkarıyordu beni. Tam rahat bir nefes almışken başka bir zelzelenin ortasına düşüveriyordum.

"Ateş'in benim için kendini tehlikeli atmasını istemiyorum, ona zarar gelmesini istemiyorum," dedim başımı koltuğa yaslayarak.

"Senin isteyip istememenin onun için bir önemi olduğunu mu sanıyorsun, sana ne kadar bağlandığının farkında değil misin Hare?" Sorusuyla birlikte usul usul açtığım gözlerim arabanın tavanını seyre durdu.

Bağlılık mı, Ateş'in bana hissettiği şey tam olarak bu muydu?

"Günlerdir düşünüyorum," diye devam ederken sesindeki ifade fazlasıyla samimiydi. "Senin için elimden bir şey gelmesini istiyorum, çünkü sen bizim gibi değilsin. Sen yaşıyorsun, yaşamalısın."

"Yaşamak mı?" diye sordum kademsizce. "Alya'yı geri getirmek için sınıra gitmemize sayılı günler kalmışken mi?"

Elini çenemde hissetmemle usulca yüzümü kendine çevirdi. "Bir süre önce bu soruyu sorsan belki çok farklı şeyler söyleyebilirdim sana, belki susmayı yeğlerdim bilemiyorum. Ama artık eminim, Ateş sana zarar veremez." Gözlerimin içine baka baka tekrar etti.

"Ateş sana artık istese de zarar veremez."

Onun atmayan kalbinde kendime yer bulmaya çalışıyordum umutsuzca, nitekim önceki gece durgun kıyılarında uyumuştum.

Sarıp sarmalamıştı bedenimi, üstelik uyumadan hemen önce söylediği sözler... Belki gün gelir adımı unuturdum, ama onun dudaklarından dökülen şiirin eşsiz dizelerini asla unutamazdım.

"Gidelim mi artık?"

"Gidelim," dedikten sonra açtığı kapıdan indi ve sürücü koltuğuna geçti. Kısa süre sonra Lazan'a geçiş yaptık. Aklım Ateş'teydi. Bizimle neden gelmediğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa benim için kendini tehlikeye atmasına asla izin vermeyeceğimdi.

Çok geçmeden daha önce geldiğimiz evlerinin önünde durduk, tıpkı ilk geldiğimde olduğu gibi kalabalıktı, özellikle evlerinin tam karşısında bulunan yapılar. Derin, arabayı uygun bir yere park ettikten sonra hızlı olmaya gayret göstererek aşağı indi ve birlikte binaya doğru yürümeye başladık. Pravi kadar rüzgârlı ve yağışlı değildi, ancak en az orası kadar soğuktu.

"Derin."

Kulağımın aşina olduğu sese döndüm yönümü, Nina'yla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Kesişen bakışlarımızı bozarak başımı yere eğen ben oldum. Her ne kadar mecbur kalsam da ağabeyini kendi ellerimle yok etmiştim, zira o da Derin'in adını seslenmesine rağmen gözlerini benim üzerime dikmişti.

"Nina, seni gördüğüme sevindim."

Aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapatarak yanımızda bitti. Baştan ayağa simsiyah giyinmişti. Birkaç saniyelik sarılmalarının ardından "Ben de," diye yanıt verdi Derin'e. Sesi farklıydı, sanki tınısı bile değişmiş gibiydi. Oluşan sessizlik sonrası, Derin üzgün bir ifadeyle Nina'nın kolunu sıvazladı.

"Nina, sana yalan söylemeyeceğim. Damir için üzülmedim, ama senin üzgü-"

"Kimse için üzülme," derken yukarı kaldırdığı bakışlarının altında ezildiğimi hissettim. "Üzülmesi gereken başka insanlar var."

Derin'in bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, "Hare'nin suçu yok," dedi. "Mecbur kaldı, ağabeyinin neler yaptığını biliyorsun."

"Her neyse," dedi başını iki yana sallayarak, gözlerinde hüzünle karışık donukluk vardı. "Sonrası için kim suçlu kim değil mukayesesi yapmayacağım, ancak elbet bir bedeli olacak."

Başımı hızla yukarı kaldırıp Nina'nın yüzüne baktım, neyi ima etmeye çalıştığını anlamıyordum ya da anlamak istemiyordum. Zaten başımda büyük bir dert varken bir de bununla uğraşamazdım. Sokağın ortasında durmamızdan mütevellit üşümeye başlayan bedenime sardım tek elimi.

"Suçlu değilim," dedim. "Mecbur kalmasam yapmazdım."

"Her zaman ikinci bir seçenek vardır Hare." Harelerine ekilmiş keder tohumlarının arasında sinsice gülümseyen bir şeyler vardı. Gerçekleştirilmek üzere olan bir fiil ya da derin bir hissiyat, bilemiyordum. Ama vardı, oradaydı.

"Hiçbir zaman ikinci bir seçeneğim olmadı," dedim "Eğer olsaydı-"

"Dudaklarının rengi değişti, üşüyorsun," diye değiştirdi konuyu, tek kaşını havaya dikerken. "Eve gir yoksa titreme krizine girip yeniden Ateş'in sana acımasına sebep olabilirsin," dedi.

Burkulan kalbime çatılan kaşlarım eşlik etti. Acımak. Bu çok zoruma gitmişti. Başımı her iki yana sallayıp, "Yanılıyorsun," dedim. "Ateş bana acımıyor."

Çehresine yayılan gülümseme ona ait değildi, ne olmuştu bu kadına böyle? "Emin misin?"

Acı, insanı acıtmaya meylediyordu. Nina'nın tam olarak yapmaya çalıştığı buydu.

"Nina lütfen," diye araya girdi Derin. "Kimsenin Hare'ye acıdığı yok. Biz onu seviyoruz, bu yüzden zarar görmesini istemiyoruz. Acını anlıyorum ama inan bu sözlerini hak etmiyor."

Bir adım daha atıp bize tamamen yaklaştığında, siyah kalın tabanlı ayakkabılarının toprak zeminde bıraktığı tok ses ağır ağır duyularıma sirayet etti.

"Seviyorsunuz, hepiniz öyle mi, peki ya Ateş? Düşün bakalım Derin, sence o adam kalbinin kapılarını yeniden bir kadına açar mı?" Kaşının biriyle beni işaret ettikten sonra, "Üstelik kardeşini kaybetmesine vesile olan kızıl saçlı bir kadına," dedi ve gelecek

yanıtı beklemeden topuğunun üzerinde dönerek seri adımlarla uzaklaştı.

Sıktığım avuçlarım bana acı verirken usulca açtım parmaklarımı, avuç içlerimde oluşan hilal şeklindeki tırnak izlerinin kimisi kanamıştı. Ruhum da böyleydi işte; yer yer çatlak, çukur, kanamaya meyilli. Acımak. Bunun ihtimali bile ihtiyarın söylediklerinden daha fazla yakamazdı canımı.

"Acı insan değiştiriyor," dedi Derin, bakışları Nina'nın az önce varlığıyla doldurduğu yerdeyken. "Acı en iyi insanı bile böyle değiştiriyor." Sonra bana dönüp güven verircesine gözlerimin içine baktı. "Onun söylediklerine takılma, hadi yukarı çıkalım."

Koluma girerek beni yürütmeye çalışmasına izin verdim. Birlikte yukarı çıktığımızda, üzerimdeki fazlalıklardan kurtulup bedenimi ısıtıcının yanına iliştirdim. Sezgin, Derin'i bir kenara çekerken muhtemelen ihtiyarın söylediklerini soruyordu. Benimse aklım az önce söylenenlerdeydi. Yaşadığı derin ıstıraptı belki o sözlerin dudaklarından dökülmesinin sebebi, fakat düşünmeden edemiyordum. Defalarca zihnimin dar odacıklarında yankılanıyor, düşündükçe her bir kelimesi sivri uçlu bir iğne gibi etime batıyordu.

İlerleyen saatle birlikte Derin ve Sezgin odasına çekilirken, benim için hazırlanan koltuğun üzerine oturdum. Ateş hâlâ gelmemişti. Uykum vardı ama o gelmeden dayanabildiğim kadar dayanmak, uykudan uzak durmak istiyordum. Fakat bu mümkün değildi; ben istemesem dahi kapanan gözlerim, bilincimin açık kalmasına müsaade vermiyordu. Her iki avucumu birbirine kapatıp başımın altına koyarken cenin pozisyonu aldım. Uykuya teslim olmadan önce aklımda olan tek şey oydu ve son nefesime kadar daima o olacaktı.

***

Boynuma sürtünen sakallı tenin ısrarıyla kımıldandım uykumun ortasında. Acıtıyordu, ama kesinlikle rahatsız etmiyordu. Belime kayan iri parmaklarıyla anladım geldiğini, yanımdaydı. Soğuk nefesi boynumun ince derisini eşeliyor, kalp ritmime uyku

halinde dahi müdahale edebiliyordu. Dudakları orada öyle yüzeysel dolaşıyordu ki ayak parmaklarıma kadar huylandırıyordu. Gözlerimi açtığımda yeni bir karanlık karşıladı beni, hiç ışık yoktu. Gecenin feri sönmüştü.

"Ateş," diye fısıldadım arkamdaki varlığına doğru. "Geldin."

Dudakları, üzerinde gezindiği tene bir buse armağan etti. O buseyi ucundan tutuşturdu iblis, her damlasıyla tenime bir arzu silsilesi yayıldı. Busesi tenimde genişledi.

"Geldim." Nefesi alkole bulanmıştı, nefesi anason kokuyordu.

"Buradasın," dedim. Yüzümü ona döndüm. "Benimlesin."

"Seninleyim." Parmakları bu kez yüzümü buldu, parmak uçları tenime karıştı. O böylesine karanlıkken, artık en az onun kadar bilinmezdim; onun kadar karanlık ve en az onun kadar görünmez.

"Ateş."

"Söyle güzelim." Nefesindeki alkol öyle kuvvetliydi ki koklayarak kafayı bulabilirdim. Ya da bana böyle hitap ediyorken çoktan sarhoşluğun nahoş kısmına adım atmıştım.

"Bana acıyor musun?" Elimi kaldırıp, en az gece kadar karanlık olan saçlarına dokundum. Parmaklarımın arasına dolandıklarında zehirli bir yılan tarafından kıskıvrak yakalandığımı hissettim.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Cevap versene, acıdın mı hiç bana?"

Saçlarının arasındaki elimi bileğimden yakaladığında anlık bir irkilme yaşadım. Elimi usul usul aşağı indirdi ve avuç içime bastırdı dudaklarını, birbirine bastırdığım kirpik uçlarıma kadar ona muhtaçtım. Yaklaştı, çehresini çehremde hissettim.

"Sana kızdım," diye fısıldadı. "Sana öfkelendim ama sana hiç acımadım."

Belimdeki tutuşunu sıkışlaştırdı, bedenlerimiz arasında hiç boşluk kalmadı.

"Sana takıldım, sana tutuldum. Ama hiç acımadım."

Başını bana doğru birkaç santim eğmesiyle dudakları benimkilere çarptı ama öpmedi. İşkence edercesine dudaklarıma sürtündü anason kokulu dudaklarıyla.

"Seni istedim, deli gibi arzuladım. Ama hiç acımadım."

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yeni bir güne açılan gözlerimin ağırlamak istediği diğer günleri görüp göremeyeceği koca bir bilinmezlikti. Zaman aleyhime işlerken geçen her bir dakikada, iblis ruhumu köşeye sıkıştırıyordu; zira her hücreme ölümün pervasız tohumları ekilmişti. Gayrimeşru düşüncelerim zihnimin çift yönlü şeridinden akıyor, çoğu zaman birbiriyle çarpışarak büyük hasara tevlit ediyordu. Yine de onun kollarındayken meyus düşüncelere kısa bir ara veriyordu zihnim, onun teni benimkini işgal ederken sadece Ateş var oluyordu. Her şey silikleşiyor, bütün kent fersiz bir hal alıyor ve sadece onunla ben kalıyorduk.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktığımda sadece kendiminkini görsem de onun iri ve kemikli parmaklarını boğumlarına kadar hissediyordum. Öyle ya, görmekten değil hissetmekten doğuvermişti ona meftun halim ve biliyordum ki artık hislerim karşılıksız değildi. Belki bir ismimiz yoktu, hatta kendi içinde bile bir isim verememişti aramızdaki muammaya, ancak ortada hakkını vererek yaşadığımız bir şeyler vardı. Uyurken alıp verdiği düzenli soluklarının çehreme vuruşu bile bir başkaydı. Uyurken sarıp sarmalaması bile hayran olunasıydı. Beni istediğini söylemişti açıkça, beni arzuladığını... Oysa sümüklü bir kız çocuğundan bir adım öteye gidemem sanıyordum gözünde. Sözleriyle sıcak kan yanaklarıma akın edip beni mağlup kılarken utandığımı aynı saniyede anlayacak kadar beni tanıyordu.

Öyle ki yüzümü gövdesine bastırıp, "Uyu cehennem çiçeği,"

derken sözlerinin devamını getirmek istediğinin, hatta eyleme dökebileceğinin farkındaydım. Sadece bahsinden bile bu denli utanırken, onu mutlu edebilmem imkânsızdı. Tüm düşüncelerimin zihnimde at koşturduğu sırada karnıma giren kuvvetsiz sancıyla yüzümü buruşturdum ve uyanmaması için kıpırdamamaya gayret ettim. İhtiyarın verdiği şu karışımı içsem hiç fena olmayacaktı. Başımı ağır ağır kaldırmama eş zamanlı olarak, istemeden ellerimi onunkilerden ayırdım. Mümkün mertebe yavaş hareket etmeye çalıştım. Yataktan çıkarken fark ettiğim bir yorgunluğu vardı ateş mavisinin; geldiğimden beri başına beladan başka bir şey getirmemiştim ki...

Yataktan çıkar çıkmaz, masanın üzerindeki ufak kutuyu alıp banyoya ilerledim. Pürüzlü aynadaki görüntüm tam anlamıyla berbat görünüyordu. Beyaz olan tenim iyiden iyiye kireç gibi olmuş, göz altlarım ise haddinden fazla morarmıştı. Hasta değildim, ama hasta gibi görünüyordum. Fıçıdan su alıp yüzüme defalarca çarptım. Ardından ıslak yer kalmayacak şekilde kuruladım, değişen bir şey yoktu. Çevresinde onca güzel kadın varken, benim yüzüme nasıl baktığına anlam veremedim o an. Günlerdir aynaya bakmıyordum, muhtemelen günlerdir bu haldeydim.

Kutuya uzanan elimle birlikte dikkatimi Derin'in ufak siyah çantası çekti. Geçici de olsa bir çözüm diye düşünerek içinden işime yarayacak şeyleri alıp aynanın önüne dizdim. İlk iş olarak gözlerimin altını ten rengi kremsi bir maddeyle kapattım, ardından tüm yüzüme sürdüm ve tenime yedirdim. Üstüne tenimden bir ton koyu, pudra görevi gören tozu uyguladıktan sonra, bir benzeri pembe tozla elmacık kemiklerimin üzerine renk verdim. Gözlerimin içine çektiğim siyah sürmeyle elalarım kendini belli ederken, sürmeyi kirpik diplerime de dokundurarak hoş görüntüyü destekledim. Son olarak vişneçürüğü renginde olan dudak boyasına işaret parmağımı batırarak ince dudaklarıma dikkatle sürdüğümde çok daha iyi görünüyordum. Saçlarımı açıp itinayla taradıktan sonra omuzlarımdan belime uzanmasına izin verdim. Malzemeleri çantaya geri koydum ve buraya neden geldiğim aklıma geldi; kutu...

Kutunun ağzını açmamla banyoyu saran ağır koku midemi bulandırmaya yetmişti. Üstelik yeşil, balçık kıvamındaki sıvı hiç iştah açıcı durmuyordu ama buna mecburdum. Tek elimle burnumu kapatırken, kutunun içindeki koyu kıvamlı sıvıyı ağzıma boca ettim. Gerçekten berbattı. Zorlukla yutmaya çalışırken öğürmemek için kendimle savaşıyordum. Tadı o kadar kötüydü ki boğazımı yakarak geçmesi bir yana, mideme taş misali oturmuştu. Gayriihtiyarî fıçıya giden elimle birlikte ağzıma avuç avuç su dayadım ve kana kana içtim saniyeler boyu.

Elimi karnıma koyarak banyodan çıktım ve Derin'in odasının önünde son buldu adımlarım. Niyetim ondan kıyafet istemekti ama muhtemelen içeride Sezgin de vardı. Emin olmak adına aralık olan kapıdan başımı uzattığımda beni boş ve dağınık bir yatak karşıladı. Uyanmışlardı. Yokluklarını fırsat bilerek seri adımlarla gardıroba ulaşıp kapağını açtım. Derin'in koyu renk elbiselerinin üzerinde gezinen parmaklarım koyu mor, truvakar kollu bir elbisesinin üzerinde duraksadı. Başımla aralık bıraktığım kapıdan dışarıyı kontrol ettikten sonra üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Gri iç çamaşırlarıyla kalan bedenimin çıplaklığını dizimin hemen altında biten elbiseyle kapattıktan sonra yine aynı hızla odadan ayrıldım.

Kare şeklindeki koridorun hemen sol kısmında kalan mutfağın, tuhaf bir şekilde kapalı olan kapısından dışarı taşan konuşma sesleri onlara ait olmalıydı. Ahşap kapıyı iki kez tıklattıktan sonra içeri girdim ve kapıyı tekrar kapattım.

"Günaydın."

Derin oturduğu yerden hafif bir gülümseme sunarken, karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Sezgin'le yan yana oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Fakat masadaki hiçbir şeye dokunulmamıştı.

"Günaydın," dedim, mahcup bir edayla üzerimdeki kıyafete bakarak. "Sana sormadan giydim ama..."

"Önemli değil, sorman gerekmiyor," diye konuştu soğuk ifadesine tezat samimiyet barındıran bir sesle. "Yakışmış."

"Teşekkür ederim, neden başlamadınız?" Parmağımla masayı işaret ettiğimde, Sezgin sakallarını sıvazlayıp Derin'e manidar bir

bakış attı. Aralarında ki pantomime ortaklık eden işgüzar bir sır var gibiydi.

"Konuşuyorduk."

Masadaki sigara paketine ulaşıp bir dalı dudaklarına götüren Sezgin'in çehresinde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Senin de bilmen gereken konuları."

"Dinliyorum." Tek kaşımı havaya dikip, kollarımı göğsümde birleştirdim. Konunun ehemmiyeti, havada gezinen tedirginlikten kendini bariz belli ediyordu.

"Ateş hâlâ uyuyor mu?"

"Evet," diye yanıtladım. "Yanından kalktığımda hâlâ uyuyordu."

Cümlemi bitirir bitirmez ne söylediğimin farkına vararak utançla yere düşürdüğüm bakışlarım dile gelseler bana küfrederlerdi!

"Onu sadece sen ikna edebilirsin," dedi Sezgin, ziyadesiyle ciddi olan tok sesiyle. "Yedikule Zindanları'na gitmesi söz konusu dahi olmamalı."

Ateş'ten açılan konudan dolayı açık kahve gözlerine dikkatle baktım. "Ben, benim için hiç bir şey yapmasını istemiyorum zaten, ama Ateş beni dinlemez ki."

Sigarasından bir nefes aldıktan sonra sıkıntıyla geri verdi. Bacak bacak üstüne atmıştı ve yerde olan ayağıyla gerginliğinin göstergesi olarak ritim tutuyordu.

"Bu sandığımızdan daha tehlikeli, ihtiyarla konuştum. Oraya gitmesini bir şekilde önlemeliyiz."

Omzumu kısa süreli yukarı kaldırıp indirirken, "Tamam ama nasıl?" diye sordum. Öte yandan merak ettiğim bir husus daha vardı. "Derin oradaki ruhların mahzende olduğunu söylemişti. Nasıl Ateş'e zarar verebilirler."

Yeniden Derin'le kesişen bakışları, Derin'in onaylamak mahiyetinde ağır ağır kapanıp açılan gözleriyle yerini acı kelamlara bıraktı.

"Oradaki ruhlar güçlerini kullanabiliyor, sadece oradan çıkamıyorlar. Mahzen büyülü, korkuluklardan çıkmaları mümkün değil, ancak oraya giren bir ruha zarar verebilirler."

Dimağıma yayılan kelimeler dilimin ucuna intikal ettiğimde, her bir harfin ağzımın içinde titrediğini hissettim.

"B-bu çok kötü bir şey."

Kollarını masaya koyarak bana doğru eğilen Derin söze girdi bu sefer. "Bak, sakın aklına yanlış bir şey gelmesin. Elbette senin durumun için üzülüyoruz, bunu söylememe gerek bile yok ama..." Duraksadı, ellerini birine kenetledi. "İhtiyarın söylediği çözüm olamaz, olmamalı," dedi.

Başımı usul usul iki yana salladım. "Benim için üzüldüğünüzü biliyorum, aksini hiç düşünmedim Derin."

Gözlerine kararlı bir ifadeyle baktım. "Elimden gelen her şeyi yapacağım." Cümlemi bitirmemle açılan kapı, tanıdık karıncalanma hissini sundu bedenime. "Ne için elinden geleni yapacaksın?"

Şaşkınca etrafıma bakınırken, "Hiç," dedim.

"Canı bir şey yemek istemiyormuş, kendisini zorlamasını söyledim. Önemli bir şey yok," diyerek araya giren Derin kurtarıcım olurken, hemen yanımdaki sandalyenin çekilmesiyle kısa süreli bir irkilme yaşadım. Ateş aynı saniyede belimi saran elleriyle beni kendine çekti ve boynuma yaklaşan soğuk nefesinin akabinde anlık bir öpücük bıraktı.

"Hâlâ alışamadın turunçgil."

Birilerinin önünde beni ilk defa öpmesinin şaşkınlığıyla gözlerim açılırken Sezgin'in tepkisini tartamamıştım ama Derin tebessümünü bastırmak adına dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"B-ben öyle birdenbire, şey..."

"Kahvaltını yap."

"Tamam."

İki kelimeyi bir araya getirememenin öfkesiyle çatalı elime aldım. Tabağıma kahvaltılık bir şeyler aldığımda, herkes sükûtunu koruyarak kahvaltı başladı. Ateş'in her zaman gibi iştahı yerindeydi, zira tabağına dolan yiyecekler kısa sürede eksilirken ben daha ağzıma iki lokma ancak atabilmiştim.

"Zorla ağzına tıkmamı istemiyorsan biraz daha hızlı yemelisin." Uyarısına göz devirdim. "Yiyorum işte," dedim ve ağzıma büyük bir parça peynire benzeyen, kare biçimindeki yiyecekten attım.

"Tam anlamıyla doyman için seni dürümcüye mi götürmem gerekiyor?"

Derin sesli bir şekilde gülerek Sezgin'e dönerken, "Üç dürüm rekoru var," dedi.

"Vay anasını! Şöyle bir bakınca hiç belli olmuyor." Bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "Gerçi kalçaların biraz geniş gi-"

"Lan kalçalarına mı dikkat ettin yavşak!"

Sezgin bezmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ağabey benden de mi kıskanıyorsun yuh!" Elini Derin'in omzuna atıp onu kendine çekerken, "Şehrin en güzel hatununa sahibim, diğerlerine bakışım sadece yüzeysel," dedi.

Derin son cümleye kadar halinden memnun görünse de duyumsadığı son cümleyle Sezgin'i geri itti.

"Senin o yüzeysel bakan gözlerini oyarım Sezgin. Ne demek yüzeysel lan!"

"Balım sakin ol, gözüm çarpıyor anlamında söyledim."

Derin yumruk yaptığı elini hafifçe masaya vurup, "Çarpmasın," dedi.

Aralarındaki münakaşayı gülümseyerek izliyordum, tam anlamıyla birbirlerine aittiler. Bizim gibi değil, onlar sevgiliydiler.

"Bu konuşma cıvık bir hal almadan kalksak iyi olacak." Geri çektiği sandalyesinden ayağa kalktığı anlaşılırken, "Hadi," diye emretti.

"Az önce kızı öpen de babaannemdi zaten."

Sezgin'in muzip bir ifadeyle söylediklerinden sonra, Ateş'ten nasıl bir bakış aldıysa anında ciddileşen ifadesiyle, "Tamam sustum," dedi.

Uzaklaşan adımları takip etmek amacıyla ayağa kalktığımda, "Görüşürüz," diyerek uzaklaşacakken Derin'in "Konuştuklarımızı unutma," uyarısıyla tekrar onlara döndüm.

"Unutmam."

Ceketimi giydikten sonra aşağı indim ve Ateş'in binanın önüne getirdiği arabaya bindim. Sadece birkaç saniye dışarıda kalmama rağmen, bacaklarımın titreyecek derecede üşümesi benim salaklığımdı. Keşke kalın bir çorap giymeyi akıl edebilseydim.

"O elbiseyi giymeni kim söyledi?"

Yükselen marş sesinin ardından araç hızlanırken, "Kimse," diyerek geçiştirmek istedim. Oysa onun için kendime çekidüzen vermiştim.

"Yüzüne bir kilo boya sürmeni de kimse söylemedi o zaman." Keskin virajı döndüğünde elimle kapı kolunun üst tarafında kalan tutacaktan destek aldım.

"Kimse."

"O halde neden boyandığını söyleyecek misin?"

Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim, dudak boyasının nahoş tadı damağıma yayıldı. "Aynaya baktığımda çok solgun görünüyordum."

Senin gözüne daha hoş görünmeye çalışıyordum...

"Üşümenden ve yorgun düşmenden kaynaklanıyor. Bizim gibi değilsin, dışarıdan kaynaklı her değişime tepki veriyor bedenin."

Büyük bir ciddiyetle söylediklerinin ucunun neye dayandığını ikimiz de biliyorduk, sadece tuhaf bir şekilde telaffuz etmekten kaçınıyorduk. Sanki ihtiyara hiç gitmemiş gibi, sanki akıbetimi hiç öğrenmemiş gibi...

Oysa yok saymak sonucu kati suretle değiştiremezdi, keza değiştirmeyecekti de...

"İyi görünmek istedim," diye mırıldandım başımı önüme eğerken, daha fazlasını söyleyemezdim.

Araba önce yavaşlayıp, ardından yumuşak bir frenle durdu. Ne olduğunu anlamak adına sürücü koltuğuna çevirdiğim bakışlarımla birlikte Ateş soğuk elleriyle yüzümü kavradı.

"Hiç kötü görünmedin, saatlerce ağladığın zamanlarda bile güzeldin."

Sanki onu görüyormuşum gibi bakışlarımı kaçırmamın sebebi burnumun direğinin sızlamasıydı. Neden böyle olmuştum ki şimdi?

"Yalan söyleme, sabah aynada görd-"

"Ne gördüğün umurumda değil," dedi keskin bir çıkışla. "Benim ne gördüğüm önemli, öyle değil mi?"

Yüzünü yüzüme eğerken sorusuna cevap bekliyordu, dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra zorlukla araladım. "Öyle."

Yaklaştıkça nefes alıp verişlerim değişiyordu, dudakları benimkileri bulduğundaysa kalbimi ellerinin arasına aldı. Sıcak kalbimi soğuk parmaklarıyla sıkıyordu, ılık dudaklarımı buz gibi dudaklarıyla haşlıyordu. Kıpırtısız dudaklarımın üzerinde öylece dururken, bu şehre inat yanıyordu tüm bedenim.

"O sürdüğün şeyin değil, senin tadını almak istiyorum," diye fısıldadı dudaklarımızın arasına mesafe koymadan. "Bir daha sürme."

Tam da o an tüm sözler beyhudeydi, edilecek en güzel kelimenin dahi esamesi okunmayacaktı. Bu yüzdendi elimi kaldırıp en az kendisi kadar gür ve güçlü olan sakallarına dokunmam, bu yüzdendi dudaklarına bıraktığım kısa buse...

"Gidelim mi evimize?" diye sordum günler önce bana söylediklerine dem vurarak.

"Gidelim evimize."

***

Odama girer girmez üzerimdeki elbiseden kurtuldum. Yerine giydiğim siyah pijamam çok daha rahattı. Banyoya ilerlerken karnımda baş gösteren kıpırtılar ve göğüslerimdeki hassasiyet, karışımın işe yaradığının göstergesiydi. İlk olarak burada ped bulamayacağım için işime yaracak başka şeylerle önlemimi aldıktan sonra bol suyla yüzümü yıkadım. Boyaların çıktığına emin olana dek gözlerimi ve dudaklarımı ovaladım. Kalanını bir bez yardımıyla sildiğimde, saçlarımı arkadan tek sıra ördüm ve sol omzuma aldım. Banyoda işim bitmişti, adımlarım salonu bulurken tek derdimin o an aklımı kurcalayan soru olmasını isterdim: Ne yemek yapsam?

Adımlarım salonun ortasında biterken bedenimde hissettiğim değişiklikle olduğum yerde duraksadım. Karnımın içinde bir şeyler kaynıyordu sanki. Elimi oraya götürüp ovmaya başladım, çok tuhaftı. Midemden karnıma akan sıvının varlığını alenen hissetmek bir yana, verdiği acı her geçen saniyede kuvvetleniyordu.

Karnımı tutup iki büklüm olurken, ağrı öylesine şiddetlenmişti ki dudaklarımdan ardı sıra dökülen acı vaveylalar evi inletmişti. İhtiyar o karışımı bana verirken ağrım olacağını söylemişti ancak bu kadarını asla tahmin edemezdim. Binlerce bıçağın uçları karnıma ve kasıklarıma batıp çıkıyordu sanki. Elimi uzatıp koltuktan destek almak isterken saplanan yeni bir ağrıyla dizlerimin üzerine düştüm. Dayanılmazdı.

"Siktir!"

Ateş, endişeyle yaklaşan sesinin ardından yanımda bitip beni kollarının arasına aldı. Kuvvetli ağrı onun yaklaştığını hissetmeme dahi izin vermemişti.

"Hare! Çok mu ağrıyor?" Sesinin ilk kez bu denli endişeli çıktığına şahit oluyordum. "Ne olduğunu söyle bana."

Elimi karnıma bastırıp, "İhtiyarın verdiği karışımı içtim," dedim. Gerisini açıklama gerek yoktu, ihtiyarın verirken yaptığı açıklamayı o da duymuştu zira.

"Senin için ne yapmalıyım, hadi bebeğim söyle bir şey yapayım."

Bedenimi kollarının arasına alıp şöminenin önündeki minderlere götürürken oturdu, beni kucağından indirmeden. Başımı boyun boşluğuna yerleştirip bu tüketen vecanın geçmesini bekledim.

"Terlemişsin." Alnımdaki boncuk boncuk terleri boynunda hissetmişti. Başımı oradan çekmeye çalıştım, izin vermedi. Elleri karnıma ulaşırken kazağımı kaldırıp çıplak tenimin üzerinde gezdirmeye başladı parmaklarını. Canım öyle yanıyordu ki kucağında küçücük kalmıştım.

"Elimden bir şey gelmemesi çok sikik bir durum," dedi öfkeyle, olanca acımın içinden gülümsemeye çalıştım.

"Küfür etme."

Ona sıkıca sarılıp kazağının kumaşını avuçlarımın arasına aldım. Her ağrı saplandığında sıkıyordum ve her sıktığımda görünmez bedeninin kasıldığını hissediyordum. Dakikalar boyu karnımda gezinin elleri ve tenime karışan kahve kokusuyla bir nebze olsun rahatladım. Parmak uçlarının ince yarıklarından tenime şifa akıyordu. O benim narkozumdu.

"Ateş."

"Söyle."

Başımı boynundan çıkarmadan derin bir soluk çaldım kokusunun kaymağından. "Oraya, o mahzenlere gitmeyeceksin değil mi?"

Cevap vermedi.

"Gitmeyeceksin," diye direttim. Bir kez daha sessizliğini korurken kafamı kaldırıp yüzüne yaklaştım ve çehresini ellerimin arasına aldım. Avuç içlerime baskı yapan sakalları uzamıştı, bir an onu öyle hayal etmeye çalıştım. Zihnime puslu bir aynaya yansıyan siluet gibi düştü, ne güzel adamdı Ateş Karan.

"Söz ver bana, gitmeyeceksin."

Yüzündeki avucuma bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha.

"Bu konuda sana söz vermemi isteyemezsin."

"İsterim," dedim üstüne basa basa. "Benim yüzümden zarar görmeni iste-"

"Senin için tüm ruhları yok ederim," dedi tek nefeste. "Senin için yok olurum."

Nefesi dudaklarımı eşelerken bana söyleyecek tek kelam kalmamıştı. Şimdi söylenecek her kelime ucundan tutuşmuştu, zinhar telaffuz edilemezlerdi.

"Senin için her şeyi yaparım."

Dudaklarından dökülen her söz içimi titretmek zorunda mıydı, böyle alaşağı etmek zorunda mıydı? Oysa göremediğin bakışlarında kaybolmak, mavi denizinde nefessiz kalmak, beni her seferinde ona mecbur kılıyordu.

Elimi omzuna koydum ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Her şeyi mi? Ama ben tek bir şey istiyorum."

"Söyle."

"Bana kendini göster."

Elimin altındaki bedeni gevşerken gülümsediğini duyumsadım, işte tam da bunu görmek istiyordum.

"Zeki kızım benim."

Sözlerini lehime çevirmemin farkında olmasına gülümsedim, karnımı ara ara yoklayan vecayı yok sayarak. "Gösterecek misin?"

"Göstereceğim, ama burada değil. Seni götürmek istediğim bir yer var. Bu akşam."

"Bu akşam mı?" diye sordum heyecanla, nihayet onu görebilecektim.

"Bu akşam, kendini hazır hissediyor musun?"

Kollarımı boynuma dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Ne zamandır hazır olduğumu bilemezsin."

Burnum boynunu bulurken, ait olduğum taze çekilmiş kahve kokusunu soludum. Keza onun burnu da saçlarımın arasında geziniyordu. Tamamlanmak buydu.

Tokmağı vurulan kapı birbirimizden ayrılmamıza sebep olmuştu. Bedenimi kucaklayıp koltuğa bıraktı.

"Geliyorum."

Beton zemine sürtünen silik adımları uzaklaştığında içime umarsız bir kasvet sirayet etti. Ayağa kalkıp peşinden ilerledim. Her adımda terlemeye başlayan avuçlarım yaklaşan tehlikenin habercisi gibiydi.

"Anasını satayım, çocuk olsa basıp kaçtı diyeceğim."

Açtığı kapıdan bizi karşılayan koca bir boşlukken, yerde duran dikdörtgen şeklindeki demir kutu dikkatimi çekti.

"Ateş, yerde bir şey var."

Kıpırtısıyla arkasını döndüğünü hissettim. "Sana bekle dediğimi hatırlıyorum, neresini anlamadın?"

Onu duymazdan gelerek, "Ateş ona dokunma tuzak olabilir," dedim tek nefeste.

Havalanan kutu onun da beni duymadığının göstergesiydi. Kalbim sıkışmaya başladı.

"Ateş, lütfen."

Güven verici bir sesle, "Korkma," dedi. "Hiçbir şey olmayacak."

Havada duran kutunun kapağının açılmasıyla, kutunun ağzına kadar suyla dolu olduğunu gördüm. Neyin nesiydi bu böyle? Ona baktığımda bakışlarımızın kesiştiğini biliyordum. O da en az benim kadar anlam verememişti bu duruma. Kim bize içi suyla dolu bir kutu gönderirdi ki? Kutuyu uzaklaştıracağı sırada bir şey

oldu; su bulanıklaştı. Sonra kaynıyormuş gibi fokurdamaya başladı. Kalbim sıkışmaya yüz tutmuştu. Pürdikkat durulmaya başlayan suyu izlediğine emindim. Tekrar berraklaşan yüzeyi tuhaf bir biçimde renklenirken bir şeyler belirmeye başladı. Bir görüntü! Ve açılmaya başlayan görüntüyle boğazıma bir yumru oturdu.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Açılmaya başlayan görüntüyle tüm sinir uçlarımın titrediğini hissettim. Parmak uçlarım hassaslaşmış, sivri uçlu iğneler batıp çıkıyordu. Gövdeme oturan ağrı göğüs kafesime huzur vermiyordu. Görüntüde bir adam belirdi, adam yaklaştıkça saç diplerime kadar ürperdim. Kanım çekildi. Almaya çalıştığım nefes kesik kesik karıştı kasvetli havaya. Oysa uzun zamandan sonra Ruhlar Şehri'nin benden götürdüklerini umursamadan, ilk kez tebessüme yüz tutmuştum. Deliksiz uyuyordum ve iştahla yemek yiyordum. Solan görüntüme karşın görünmez bir gökkuşağı ruhuma renk saçmaya başlamıştı.

Şimdi o renk zifiriye dönüyordu, karaya çalıyordu.

Karanlıktı görüntü, yine de iblisin keskin yeşil gözlerinin kötülükle parlaması tüm ihtişamıyla Ateş'in ellerinin arasındaydı. Görüntüdeki adamın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldığında ellerini uzatıp bordo elbisesinin içinde cılız kalan bedeni tuttu. Bir şeyler söyledikten sonra dudaklarını kızın omzuna bastırdı.

Suyla dolu olan kutunun havada titremeye başlamasıyla o kızın kim olduğu sualinin Ateş'in de zihninde yanıtladığını biliyordum. Arkası dönük olsa da o kızın ben olduğumu biliyordu. Saniyeler önce berrak olan su artık benim benliğimin duvarlarına sıçramış, katran olarak akıyordu.

Damir! Ağır ağır dudaklarını boynum boyunca kaydırdı ve kulağıma çıkardı. Görüntü döndükçe midemin bulandığını hissettim. Midemdeki safra tadı dilimin ucuna geliyordu, izlemenin

bile o anları tekrar yaşamaktan bir farkı yoktu. Sadece izlemek bile işkenceydi, eziyetti ruhuma. Dudaklarını boynuma bastırırken bana bir şeyler söylüyordu fakat görüntünün sesi yoktu. Daha fazla bakamadım, bir adım geri giderken gözlerimi sıkıca yummuştum ki kutu gürültüyle duvarda patladı. Etrafa saçılan su damlalarından nasibimi alırken, pis bir şeymiş gibi silip atmaya çalıştım üzerimden.

Korkuyla yerimde sıçradığımda, eşyalar aldığı darbeyle parçalara ayrılmaya başladı. Sehpanın bacakları salonun çeşitleri yerlerine dağılırken koltuk şöminenin olduğu yere fırladı ve parçalara ayrıldı! Ateş yaralı bir hayvan gibi bağırıyor, bense her uzvum buz tutmuşçasına ne bir adım geri gidebiliyordum ne de titreyen bacaklarımı kullanabiliyordum.

"Cesedini siktiğimin orospu çocuğu!" Soba yana devrilirken içindeki közler etrafa saçıldı. Birer birer düşmeye başlayan borulardan kaçmak için ne tarafa gideceğimi bilemedim. Hepsi aynı hızla yere düşüp yuvarlanırken, kolumdaki devasa acıyla canhıraş bir çığlık koptu dudaklarımdan. Sıcak boru omzumu yaktıktan sonra ayaklarımın dibine düştüğünde, dizlerim beni taşıyamadı ve bez bebek gibi yere serildim. Ateş beni duymuyordu, görmüyordu!

Öfkesi demirden bir zırh olup kepenk gibi düşmüştü mavilerine, öyle ki can acısıyla olduğum yerde ağlarken evi darmaduman etmeye devam ediyordu. Kırılan eşyaların şiddetli gürültüleri benim gözyaşlarıma karışıyor, yine de Ateş durmuyordu.

"Sen!" dedi tüm gürültüler kesildikten sonra. Öfkeyle yaklaşan adımlarına karşın olduğum yere iyiden iyiye sinerken kollarımdan yakaladığı bedenimi ayağa kaldırdı.

"Sen bunu nasıl yaparsın? Nasıl sana dokunmasını müsaade edersin!"

Sarstığı bedenimle birlikte hıçkırıklarım kuvvetlenirken, "Bırak beni," diyebildim ağlamalarımın arasından. Omuzum acıyordu, ruhum acıyordu. Ateş hiç duymuyordu.

"O ibne seni öperken sesini çıkarmadın, şimdi bana bırakmamı mı söylüyorsun?!" dedi kollarımı daha da sıkarken, cılız çırpınışlarım etki etmiyordu heybetli bedeninden kurtulmama.

En çok ona sığınmışken, şimdi yanan canımı bir daha yakıyordu. Bambaşka biri olmuştu. İlk kez bakışlarını görmediğime seviniyordum. Ancak parmak uçlarından tenime akan katıksız öfke tüm hücrelerimi ele geçirmişti.

"Lütfen, canım yanıyor."

Bedenimi sürükleyerek sırtımı hızla duvarla buluşturdu. Dudaklarımdan fırlayan acı nidaların onun için hiçbir ehemmiyeti yoktu. Fiziki yaralardan ziyade en çok iz bırakacak olan da buydu.

"Canın acıyor, öyle mi?!" Alnını benimkine dayayıp, öfkeli nefesini çehremde estirdi. "Seni rızan dışında zorla öpseydim acı bu kadar hissedilir olamazdı."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı iki yana salladım. "Ateş devamı olmadı yemin ederim! Senin için yap-"

Bedenim yere savrulurken, "Kes sesini," diye haykırdı. "Yaptığın neye benziyor biliyor musun? Yaşayan bir insanın kalbine hançeri saplayıp, nefes almanı istiyorum, demek gibi."

"Ateş..." Ağlamaktan konuşamıyordum. Tek bildiğim bu kadarını hak etmediğimdi. Dakikalar önce acımı azaltmak için elinden gelen her şeyi gözünü kırpmadan yapacak olan adam şimdi kasten canımdan can alıyordu.

"Sakın konuşma Hare! Tek kelime daha etme yoksa elimde kalacaksın!"

Tekrar kolumu yakaladığında ayağa kalkmamı beklemeden peşi sıra çekiştirmeye başladı. Zorlukla koltuktan destek alıp bedenimi havaya dikerken, koridordan geçen zorunlu adımlarım odamın önünde son buldu ve bedenimi bu kez yatağa iterken kapı yüzüme kapandı. Sonra acı bir kilit sesi yankı buldu, ölü şehrin ölü duvarlarında.

Yastığımı alıp karnıma bastırdım, ucunu dişlerimin arasına aldım hırsla, cenin pozisyonu alan bedenimin her köşesi ayrı acıyordu. Yanan omzum, duvara çarpan sırtım, yere savrulurken hasar alan dizlerim ve avuç içlerim. Ama en çok acıyan yer kalbimdi, lime lime olmuştu tüm benliğim. Onun için kendimi feda etmeye hazırken, onun bana bunları yapmasını kaldıramıyordum. Dakikalar dakikaları kovaladı, sonra dakikalara tekme savuran saatler aldı zamanda yerini. Akıp giden gözyaşlarım kendini yorgun

bir uykuya bıraktığında, kalbimin orta yerinde yanan harlı ateşten sönmüş bir köz kaldı geriye; zihnimin karanlık tuvalinde ona ait ne kadar resim varsa ateşte cayır cayır yanmış, yerine sadece közlerini bırakmıştı.

Sabaha karşı gözlerimi açtığımda tüm bedenime sirayet eden karıncalanma hissiyle doğruldum, buradaydı. Elmacık kemiklerimin üzerinde kuruyup kalan gözyaşlarımın sahibi yamacımda bir yerdeydi. Doğrulmaya çalışırken bedenimdeki vecayla yüzümü buruşturmak istesem de kendime mani oldum. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp, bakışlarımı zemine diktim. Uğursuz bir sükût kol geziyordu, tüketen bir boşluk vardı aramızda.

"Yürü," demesiyle kapının açılıp kapanması bir oldu. Yerdeki bakışlarım bir süre ardından kapattığı kapının pürüzlü yüzeyini arşınladı.

Ayağa kalkıp üzerimi değiştirmedim ve onun peşinden ilerledim. Kendimi berbat hissediyordum, iliklerime kadar yorgundum. Dün geceden sonra bedensel değil ruhsal yorgunluğum da yoğunlaşmıştı. Çıplak ayaklarımı yerde sürüklerken açık olan dış kapıya ilerledim, hemen sonrasında eve sıfır yanaşmış arabaya bindim. Kapattığım kapının ardından sertçe yüklenilen gaz bizi Lazan yoluna çıkarsı. Hızlı gidiyordu ve hiç konuşmuyordu. Yeni uyanmama rağmen uykulu olan gözlerimi kırpıştırıp üşüyen bedenime kollarımı sardım.

Tanıdık sokağa giren araba birkaç dakika sonra Derin ve Sezgin'in oturduğu evin önünde durdu. Ahşap duvarlara boş boş baktım, oraya neden gittiğimizi bilmiyordum.

"İn."

Tek hece, kısacık bir kelime. Oysa ne çok anlam barındırıyordu, benden başka kimse anlayamazdı. Ateş beni burada bırakacaktı. Peşimden gelmeyecekti, bana verebileceği en büyük cezayı verecekti. Elim kapıya giderken itiraz etmedim, içimden gelmiyordu. Onu ardımda bırakacaktım. Acıtsa da gidene dur dediği için anneme hep kızmışken, şimdi aynısını ben yapmayacaktım. Kapıyı usulca açtım ve aşağı indim. Bana yasak olan zevahirine dönüp bir kez bile bakmadım. Oysa göremediğim halde bunu ne çok yapmıştım. Dış kapıda beni bekleyen Derin'in, üzerinde pi-

jamalarıyla alelacele aşağı indiği her halinden belliydi. Üstelik harelerine binen ifadeyle neler olup bittiğini anlamak ister gibiydi.

Derin'in yanından geçip merdivenlerden çıkmaya başladım. Sıcaklığı dışarı taşan evden içeri girdiğimde salona yönelip ısıtıcının yanına bıraktım bedenimi. Bedenimdeki soğukluk, eskisi kadar olmasa da bir nebze ısınmaya yüz tutmuştu ama buz tutan hislerim sanki son nefesime dek öylece kalacaktı.

"Hare, ne oldu?"

Dağılmış saçlarını sol omzuna toplayıp, koyu kahvelerini yüzümde dolaşırdı. Gördüklerine memnun olmamıştı, bir cevap alamayışına da öyle.

"Hare, konuş benimle." Yanıma yaklaşıp benim gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde daha fazla tutamadım kendimi. Hıçkırıklarım elimle yüzümü kapatana kadar bile bekleyememişti. Ağladıkça ağlayasım, ağladıkça ölesim geliyordu.

"Tamam canım, her ne olduysa oldu ve bitti. Hare, lütfen." Kollarını bedenime dolayıp, başımı omzuna yasladı. Çaresizliğime çare olmuyordu belki ama varlığını hissettiriyordu.

"Bitti," dedim çatallı çıkan sesimle. "Her şey bitti, sildi beni."

Eli saçlarım boyunca kaydı ve sırtımda durdu. Ağır ağır sırtımı sıvazlarken, "Bitti denince biter mi?" diye sordu. "Başlarken bile onca sınava tabi tutulmuşken bitmesi bu kadar kolay olabilir mi?"

Burnumu çekip başımı omzuna gömdüm, içimdeki acı dinecek gibi değildi. "Belki de hiç başlamamıştır, belki de ben başladığını varsaymışımdır."

"Şu an sağlıklı düşünemiyorsun, şimdi uyu. Hava biraz daha aydınlanınca konuşacağız."

Ayağa kalktıktan sonra koluma girerek beni de kaldırdı ve salonda benim için hazırladığı yatağa yatmama yardımcı oldu. Saçlarımı arkaya topladıktan sonra şakağıma soğuk bir buse bıraktı usulca.

"Yanındayım, her zaman."

Cevap veremedim, o kadar bile güç bulamıyordum kendimde. Gözlerimi kapattığımda bedenimdeki rehavet beni uykuya doğru çekiştirirken, ruhumun kapılarını aşındıran acı artık bir parçam olmuştu. Acıyla besleniyordum. Kapanan ışıkla birlikte gözlerimi

yumdum tüm yaşananlardan kurtulurcasına, kötü bir kâbustan ibaret olmasını dileyerek. Sonra usulca fısıldadım.

"Seni çok özledim anne, keşke şimdi yanımda olsaydın."

Olamazdı, olamayacaktı. Buraya ilk geldiğim günkü kadar yalnız, kimsesizdim. Tek bir farkla, o zaman bile böylesine yanmıyordu canım.

***

Gözlerimi zorlukla açtığımda bir an nerede olduğumu anlayamadım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yatağımda uyanacağımı zannediyordum. Boş boş etrafa baktığımda Derin'in evinde olduğumu idrak etmem, dün gecenin gerçek olduğunu tasdikler nitelikteydi. Olduğum yerden doğrulurken elinde tepsiyle içeri giren Derin, nadiren yaptığı bir şeyi yaparak gülümsedi.

"Biraz daha uyanmasaydın üzerine su dökecektim ki Sezgin'e az yapmamışımdır bunu."

Avuçlarımla yüzümü sıvazladıktan sonra, "Ne zamandır uyuyorum," diye sordum.

"Birazdan akşam olacak, fazlaca uyudun Hare."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağır ağır başımı her iki yana salladım. "Keşke daha fazla uyusaydım, hatta hiç uyanmasaydım."

Yanıma yaklaşık elindeki tepsiyi masaya bıraktı. Pansuman için gerekli olan birkaç parça nesne vardı. Arkama otururken kazağımın eteklerinden kavrayarak üstümü çıkardığında ona engel olmadım. Sadece siyah atletimle kaldığımda tüm yaralarımı gözler önüne serilmiş olacaktı ki tepki bile veremedi. Atletimin askısını yana indirip, bolca aldığı merhemi nazik dokunuşlarla omzuma yaymaya başladı. Kıpkırmızı olmuş, yer yer soyulmuştu yanık deri. Ardından başka bir merhemi kürek kemiklerimin etrafına yaydırmaya başlarken, "Hafif kızarmış burası, birkaç güne kaybolur," dedi.

Aklım çok başka yerlerdeydi, zira fiziki yaralara alışalı uzun zaman oluyordu.

"Dün bir kutu bırakıldı kapının önüne." Parmakları sırtımda devinimini kaybederken devam etmemi bekledi. Anlatacak gücüm yoktu ama sanki sustukça kelimeler içi zehirli havayla doldurulmuş bir balon gibi şişiyordu boğazımda. "Su dolu bir

kutuydu. Ateş onu eline aldığında, kutu bize bir şeyler gösterdi. Nasıl olduğunu hiç anlamadım ama gösterdi. Kim gönderdi bilmiyorum, görüntüde Damir'in bana dokunduğu..." Duraksadım, yutkundum. Akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. "Beni öptüğü anlar kaydedilmişti."

Ani bir hareketle ayağa kalkıp önündeki sehpayı öfkeyle tekmeledi.

"Orospu çocuğu!" Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri irileşti. "Kuvvetli bir büyü bu, çok kuvvetli. O anlar yaşanırken o kutu da bulunduğunuz yere konulmuş, aksi takdirde yaşananları içine hapsedemezdi." Yumruk yaptığı elini sertçe avucuna geçirdi. "Bunu da yapsa yapsa Izabelle şeytanı yapmıştır."

Salonu arşınlayan adımlarına karışan donuk bakışlarım bir süre sükûta tav oldu. Sonra oturduğum koltuğun hemen önünde, dizlerinin üzerinde çöküp elimi avuçlarının arasına aldı.

"Ateş kızdı tabii, ama senin bir suçu-"

"Damir'e karşı çıkmadım, itiraz etmedim," diyerek cümlesini göz ardı ettiğimde kahvelerine bulanan şaşkınlık bariz belliydi.

"N-neden peki?"

"Mecburdum Derin, beni Ateş'in varlığıyla tehdit etmişti."

Dilini dudaklarında gezdirirken yüzüne düşen kalın saç tutamını kulağının arkasına koydu. "Sana dokundu mu diye sorduğumda hayır demiştin."

"Gerisi olmadı."

"Ateş delirmiş olmalı, o asla kabul edemez. Yediremez kendine." Sözü henüz bitmişti ki çehresine derin bir pişmanlık yayıldı. "Sen onun için çok başkasın Hare, seni bırakmaz."

Canımın acımasını umursamadan hırsla ayağa kalktım ve kazağımı geri giydim. "Dün beni itip kalkarken hiç de başkaymışım gibi durmuyordu."

"Sadece biraz zaman..."

"Benim zamanım mı var Derin!" Yükselen sesim onu öfkelendirmemişti, bilâkis söylemime üzülmüştü. Ayağa kalkıp koluma girerken, "Hadi bir şeyler yiyelim," diyerek beni mutfağa götürdü.

Ne zaman hazırlandığını bilmediğim masada sadece iki servis

vardı. Sezgin çıkmış olmalı, diye düşünerek doldurduğu çayıma fazlaca tohum atıp karıştırmaya başladım. Çok kızgındım, ama en çok da kırgındım. Derin, tabağıma sürekli bir şeyler koyarken zoraki gülümsemeye çalıştım. Benimle küçük bir çocuk gibi ilgilenmesi belleğimden yüzü silinmeye başlayan ağabeyimi hatırlatıyordu. Öyle çok üzüleceğim şey vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum, hangisini düşünerek gözyaşı dökeceğimi bilemiyordum.

"Ağabeyimin yüzü eksilmiş zihnimde, onu düşündüğümde sadece yansıması düşüyor gözlerimi önüne. Az önce fark ettim."

Değişen konuyla ağzına attığı yiyeceği ağır ağır çiğnedikten sonra zorlukla yuttu. Elinde tuttuğu çatalı anlam veremediğim bir şekilde sıkıyordu. Gözlerinin dolması ise beklemediğim bir reaksiyondu.

"Derin, ben yanlış bir şey mi söyledim?"

Dudağının sol köşesi kıvrılırken hüzünle ortaya çıkan gamzesinde oğlunun özlemi yatıyordu. Bunu düşünememiş, aymazca konuşmuştum sadece kendimi düşünerek.

"Affedersin."

"Silinirler," dedi güzel yüzüne düşen bir damla yaş eşliğinde. "Zaman, zihnimizin ve anılarımızın düşmanı. Hepsi birer birer silinir. Önce gülüşü gider, sonra bakışları... En son kabataslak bir silueti kalır dimağında. O da sana acıdan başka bir şey vermez."

Başını ellerinin arasına aldığında, "Ben çok özür dilerim," dedim. "Düşünemedim."

"Senin bir suçun yok, bok gibi bir hastalık bu. Ne zaman nüksedeceği hiç belli olmuyor."

Haklıydı, bunun bir hastalıktan hiçbir farkı yoktu, zira ruha açılan yaralar daimiydi. Tedavisi yoktu, narkozu bulunamazdı. İçten iç tüketir, ne olduğunu anlamadan ruhsuz, donuk bakışların sahibi olurdu insan. Bir şey yiyemeyeceğimi anladığımda masadan kalkıp pencerenin önüne ilerledim, hava kararmıştı. Lazan sokakları yine hareketliydi, ilkel yapıların önünde dans edenler, atılan ölü kahkahalar; herkes yakaladığı yerden yaşamaya çalışıyordu bu sahte hayatı.

Saat gece yarısını gösterirken düşünmekten aklımı kaçırmak

üzereydim. Önceki gece bu saatlerde hayatımın en kötü dakikalarını yaşamıştım, cehennemi yaşamıştım ve ağzımı açıp kendimi savunmak adına tek kelime edememiştim. Oysa bağırıp çağırmam gerekirdi. Senin için yaptığım fedakârlığı anlayamayacak kadar aptalsın, diye haykırmam gerekirdi yüzüne. Konuşamadığım ne kadar söz varsa harf harf battı boğazıma, nefes almamı zorlaştırdı.

"Ateş şu an nerededir?"

Pencereden uzaklaşıp koltukta oturan Derin'in sorum karşısında afallamış yüzüne baktım.

"Crvena'da."

"Tamam, beni ona götür."

"Saçmalama Hare, dışarısı çok soğuk."

Mutfağa ilerleyip dolabı açtım ve iki iğneyi alıp salona geri döndüm. "Yap şunları götür."

"Hare lütf-"

"Sen yapmazsan ben yaparım! Beni tutamazsın. Hem Crvena buraya çok yakın." Derin bir nefes alıp, "Sadece beş dakika kalacağım," dedim.

Mecburi bir kabullenmeyle başını sallayıp artık acısını hissetmediğim iğneyi tenime batırdı. Bana verdiği siyah dar kesim pantolonu ve koyu mavi kazağı giydikten sonra kalın bir ceket uzattı. Siyah bereyi kafama geçirdikten sonra ceketi üzerime geçirdim. Evin yan tarafına park ettiği arabasına bindik. Arabayı çalıştırmasının ardından on dakikayı bile bulmamıştı Crvena'ya gelmemiz.

"Beni burada bekle, sadece beş dakika," dedim ve aşağı indim. İnsanları yararak mekâna ulaştım. Kapıdaki görevlilerin yoğun saygı ve ilgisi eşliğinde içeri girerken, yanımda biten görevliye Ateş'i görmek istediğimi söyledim. Beni tanıyorlardı. Aksi takdirde değil Ateş'in odasına çıkartılmak, içeri dahi giremezdim.

Çıktığımız merdivenlerin ardından yanımdaki görevliye gidebileceklerini söyledim. Üç oda vardı karşımda; biri işleri yürüttüğü çalışma odası, diğeri daha önce kaldığım yatak odası. Fakat tam karşımda duran, Ateş'in kendi odasına hiç girmemiştim. Izabelle beni tam durduğum yerde derdest ederek Damir'e götürmüştü. Başımı hızla iki yana sallayıp o pervasız görüntüleri zihnimden kovdum ve koşarak odasına ulaştım.

"Aç kapıyı!" Avucumla vurduğum kapı geçen saniyelerde açılmazken bu kez yumruklamaya, hatta tekmelerimi kullanmaya başladım. Sabrım yoktu.

"Aç dedim sana!"

Açılmayan her saniye öfkem azami seviyeye ulaşıyor, kendimi dizginleyemiyordum. Ne var gücümle yumrukladığım için acıyan ellerimin ne de bağırmaktan ağrıyan boğazımın bir ehemmiyeti vardı benim için.

"Açsana kapıyı korkak herif! Aç diyo-" Kapının açılmasıyla boşluğa savrulan elim çıplak göğsüne çarparak durabildi. Yere yapışmamı engelleyen şey ise bileğimden yakalayan elleriydi.

"Ne işin var burada?"

Elimi ondan kurtarıp işaret parmağımı salladım, her salladığımda göğsüne çarpıyordu ama umurumda değildi.

"Sen bana aptal diyorsun ya, asıl aptal olan sensin! Senin için yaptığım fedakârlığı göremeyecek kadar geri zekâlısın!" diye bağırdım bangır bangır çalan bateri sesini bastırırcasına yüksek çıkan sesimle.

"Seni buraya kim getirdi?" Benim aksime düz çıkan sesi, sinirlerimi daha fazla bozmaktan bir işe yaramıyordu.

"Sana ne! Artık benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez, anladın mı?! Senden nefret ediyorum Ateş!"

Nefes alıp verişlerinin tınısı sabrının tükendiğinin göstergesiydi, ama bunu da umursamıyordum.

"Seni buraya getiren geri zekâlıya söyle, bunun hesabını verecek. Şimdi geldiğin gibi git." Yüzüme kapattığı kapıyla olduğum yerde kalakalırken boğazım patlayana kadar bağırdım.

"Senden nefret ediyorum, duyuyor musun? Senden tüm benliğimle nefret ediyorum!"

Orada, öylece ne kadar debelendim bilmiyordum. Bağırmaktan yorgun düştüğümde yapacak bir şeyim kalmamıştı, merdivenleri koşar adımlarla ikişer üçer inerek oradan uzaklaştım. Dans eden insanların arasında buldum kendimi, öyle kalabalıktı ki göz gözü görmüyordu. Sadece alkol kokusu ve söylenen şarkılar bile sarhoş olmaya yeterdi. Ne tarafa gittiğimi bilemeden ilerlemeye başladım. Nihayet çıkışa ulaştığımda buranın girdiğim kapı-

dan farklı olduğunu gördüm. Muhtemelen arka çıkışı olmalıydı. Geriye baktım, kendinden geçmiş vaziyette dans eden insanların arasına tekrar girmek istemeyeceğimi göz önüne alarak arka kapıdan dışarı çıktım. Mekânın ön tarafına yürüyerek Derin'in yanına gidecekken, aracından inen sarışın kadın tanıdık simasını benden tarafa döndü. Siyah mini elbisesinin üzerine geçirdiği aynı renk uzun ceket ve kalın tabanlı ayakkabılarıyla yaklaşan kadın Nina'dan başkası değildi. Beni görmesiyle ifadesi gerilirken hemen yanımda bitti ağır adımlarla.

"Ne oldu, yoksa Ateş seni istemedi mi?"

"Ne diyorsun sen ya!" Sualime karşı kıvrılan dudaklarıyla zihnimde çakan şimşekler gerçekleri yüzüme vurdu. Görüntüleri gönderen kişi Nina'dan başkası değildi!

"İstemedi elbette," dedi galibiyet kazanmış bir edayla. "Tıpkı bundan sonra istemeyeceği gibi."

Yaşadığım hüsran öyle büyüktü ki içimde var olan açık yara oluk oluk kanıyordu. Hüsran kalbimin tam ortasında çığır açmış gibiydi, canım öylesine yanıyordu ki uyuşmuş gibiydim. Ne bir umut ne mefkûre, önümü dahi göremiyordum.

"Bak," dedi koyu ela gözlerini gözlerime kilitlerken, harelerinin donuk duvarına intikamın soğuk yemini asılı kalmıştı. "Bak ben elimi açık oynuyorum, bir adım sonrasını haber veriyorum." Başını hızlı hızlı sallayıp aramızdaki sadece bir adıma sığan mesafeyi kapattı. "Şimdi bir sonraki adım ne biliyor musun?"

Dudaklarımı acıtırcasına birbirine bastırdım ve göğsüne koyduğum elimle onu hızla kendimden uzaklaştırdım. "Neden anlamak istemiyorsun Nina! Acının muhatabı ben değilim!"

"Öyle mi!" diye bağırırken onu ilk kez bu denli öfkeli görüyordum. "Neden senden başka muhatap göremiyorum o halde?!"

Bakışlarımı karanlık sokağa çevirdim, zifirisi uçsuz bucaksızdı.

"Görmek istemiyorsun," diye mırıldandım. Biliyordum ki hiçbir kelamım kafi gelmeyecekti onu ikna etmeye.

"Benim acımın muhatabı sen değilsin ya hani..." Tek kaşını kaldırıp bana üstten bir bakış attı. "Senin acılarının muhatabı bizzat ben olacağım." İşaret parmağıyla Crvena'yı gösterdi, Ateş'in oradaki hiç görmediğim odasını.

"Bu geceyi onunla geçireceğim ve biliyor musun, sen o kadar yoksun ki onun gözünde bana asla hayır demeyecek."

Omzuma çarpıp yanımdan geçip gittiğinde, çarptığı yanık tenim bedenimi ele geçiren histen daha fazla yakamazdı canımı. Olabilir miydi? Söylediğini yapabilir miydi? Gidişinin ardından oracıkta kalarak kaybettiğim saniyeler sonrasında hızla içeri girdim ve insanları yararak ilerlememin akabinde merdivenlere ulaştım. Oradaydı, Ateş'in odasının hemen önünde, benim aksime gördüğü çehresine bakarak bir şeyler söylüyordu. Alt dudağımı var gücümle dişlediğimde kanın uğursuz tadı damağıma yayıldı. Nina onun odasına adım attı, bana kalansa kapanan kapının kahverengi yüzeyiydi, o bile alayla gülümsüyordu halime. Çöken omuzlarımı alıp oradan uzaklaştım ve sicim sicim akan gözyaşlarım eşliğinde tekrar arka çıkışın önünde buldum kendimi.

Bu kez niyetim farklıydı, zira bu kez gitmek istediğim yer Derin'in yanı değildi. Esasen bundan sonrası için bana ulaşabileceği, elini uzattığında tutabileceği, kalbimi paramparça edebileceği yakınlıkta olmayacaktım ona. En azından geriye kalan, tükenen ömrümün son demlerini ondan uzakta geçirmem daha az acı demekti. Bu benim kırılma noktamdı.

"Bakar mısınız?" diye durdurdum yakınlıklarından sevgili olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyi, Crvena'ya girmek üzereyken kesilen adımlarıyla birlikte sorgu dolu gözlerle baktılar bana.

"Carl'a nasıl gidebilirim?"

Esmer kadın bakışlarını yanındaki adama uzatıp ardından bana çevirdi. Muhtemelen mekân mekân gezen bir sürtük olduğumu düşünüyorlardı.

"Düz ilerle, yola çıktığında siyah arabaları göreceksin, birine bin seni götürür."

Başımı sallayıp yanlarından geçip gittim. Adım adım Carl'a yol alırken, "Brett," diye adını telaffuz etti dudaklarım.

Geriye kalan ömrüm onun yanında son bulacaktı.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Kirpik uçlarıma sinen acı katıksızdı, tüm organlarımı ele geçiren amansız bir illet gibiydi. İyileşmem olanaksızdı, bunu biliyordum. Bildiğim için gidiyordum. Beni ondan uzaklaştıran lanet yollara serpiştirdim safi kırıklıklarımı ve o öyle kördü ki kırık yanımı ezip geçebilirdi fakat parçaları takip ederek beni bulamazdı. Velev ki bundan mütevellitti adım adım bulaştığım firar. Kokusuna başka bir koku karışırken yakınlarında olamazdım. Onu başka bir kadına dokunurken hayal etmek dahi ölümle eş değerken en mubah olanı kaçmaktı benim için.

Carl'ın hemen önünde durdum ve göz alıcı tabelasına baktım. Bu doğru değildi belki, ama başka bir seçeneğim olmadığından dolayı tam da oradaydım. Geçmeye başlayan iğnenin etkisi, bedenimi ele geçirmek için aç bir kurt gibi pusuda bekleyen soğuktan hemen önce içime zemheriyi getirirken kollarımı bedenime sardım. Girmek zorundaydım, orada bekleyemezdim. Çöken omuzlarımla birlikte, dışarı taşan insanların üzerinde dolaştırdım çerçevesi yorgun elalarımı. Burası Crvena gibi değildi, görüşünüze göre her türlü ruhun mesken tuttuğu bir mekândı. Ellerim kalın ceketimin düğmelerine giderken, sıcak tenimi sakınmak istercesine avuçlarımın arasında sıktım.

"Hadi ama fıstık, daha fazla bekleyemem."

Kaba erkek sesiyle irkilerek tüm düşüncelerimden geçici olarak sıyrıldım. Kendini hatırlatan adamın varlığıyla hızla ona döndüğümde, yüzündeki kademsiz ifadeye baktım kısa bir süre. Beni

arabada beklemesi gerektiğini, ücreti ona getireceğimi söylesem de güvensizlik bu kentte de işliyordu hiç şüphesiz ki. Aracını yakınlara park ettikten sonra peşimden ayrılmamıştı.

"İçeriye girmem gerekiyor," dedim mekânı işaret ederek.

"Girelim o zaman," dedi gayet rahat bir tavırla.

Çaresizce başımı sallayıp adımlarımı Carl'a yönlendirdim. Girişte bekleyen korumalar, üzerimde kabataslak göz gezdirdikten sonra gerekli teferruata yer vermeden içeriye aldılar beni ve hemen arkamdaki iri kesim adamı. Ne tarafa gideceğimi bilemedim. Bu kalabalıkta Brett'i nasıl bulabilirdim ki?

"Şimdi ne yapıyoruz bebek?"

Ne ara kulağımın dibine yaklaştığını bilmediğim adamdan mümkün mertebe uzaklaşıp, ona kızgın bakışlar fırlattım. Sırf beni buraya getirdiği için kendinde bulduğu cüret inanılmazdı.

"Bekle! Birini bulmaya çalışıyorum."

Yüksek sesi zorlukla bastıran sesim ona ne denli ulaşmıştı bilemiyordum ancak dudağının kıvrılan sol yanıyla oldukça iticiydi.

"Geçen her saniye borcun artıyor yalnız."

Gözüme çarpan bar kısmıyla "Tamam!" diye bağırdım. Hemen sonra hızla bar tezgâhına ulaşıp, yüksek taburelerin üzerine tırmandım.

"Buraya bakar mısın?" İçki servisi yapan barmene sesim ulaşmamıştı fakat yaptığım saçma sapan el hareketleri sayesinde beni nihayet fark edebilmişti.

"Buyurun, ne alırsınız?"

Böyle bir şey nasıl söylenirdi, hiçbir fikrim olmamakla birlikte daha o saniyede yerin dibine girdim. Hemen arkamda görünümünden zerre hoşlanmadığım adamın varlığı fazlasıyla canımı sıkıyordu. Üstelik gerektiğinden fazla dibime girmesi yüzünden kendimi diken üzerinde hissediyordum.

"Hanımefendi, alkol için bir tercihiniz var mı?" Tepesinde topladığı kıvırcık saçları konuştukça sallanıyordu adamın, bu komik bir görüntüye sebebiyet verse de o an dudaklarımın kıvrılmaya mecali yoktu.

"Ben içki istemiyorum," dedim başımı usul usul iki yana sal-

layarak. "Bu adama yol ücretini ödeyemedim, rica etsem siz öder misiniz?"

Barmenin gözlerindeki ilk ifade şaşkınlık olurken, akabinde çapkın bir gülüş belirdi çehresinde. "Üzgünüm bebeğim, bir sevgilim var. Ayrıca yol ücreti genelde iş bittikten sonra gönderilirken ödenir."

"A-anlayamadım?"

Eline aldığı iki kadehi havada üç tur döndürdükten sonra bakışları önce bedenimde, ardından yüzümde gezinmeye başladı.

"Gerçi bu güzellikle kendi şartlarını kendin koyman da anormal sayılamaz."

Konuştuklarına bir anlam veremeyerek bakışlarımı arkamdaki adama çevirdim, aynı alaycı tavır onun gözlerinde de vardı.

"Bakın ne söylemeye çalıştığınızı anlamıyorum, benim buranın sahibi Brett'i görmem gerekiyor. Ne yazık ki hiç param yok, eğer şimdi ona ücretini ödeyebilirseniz da-"

"Ha seni patron çağırdı," diye cümlemi yarıda keserken, tezgâhın alt kısmından çıkardığı ufak keseyi arkamdaki adama attı. Ardından el işaretiyle yanımdan ayrılmasını sağladı.

"Tuvaletlerin yanında bulunan merdivenlerden aşağı in, uzun bir koridor çıkacak, soldaki üçüncü oda Brett Carl'ın. İşin bittiğinde buraya gel, seni gitmek istediğin yere gönderirim."

Barmenin lakayt konuşmalarına karşın nasıl bir tavır takınacağımı tartamadım. Zaten o an son derdim bile olmazdı bu konu. Arkamı dönüp tarif ettiği yere yürümeye başladım. Ortamın sesi çok yüksekti, fazlasıyla; sanki kafamın içinde küçük adamlar vardı ve hepsi aynı anda davul çalıyor gibiydiler. Ortam loş denemeyecek kadar karanlıktı ve bakışlarımı nereye çevirsem cüretkâr sahnelere şahit oluyordum, bu çok utanç vericiydi. Oraya daha önce Derin'le gitmiştik, belki yanımızda mekânın sahiplerinin olduğundan dolayı, belki de daha erken bir saatte geldiğimiz için bunların hiçbiriyle karşılaşmamam büyük şanstı. Zira birbirine sarılmış dans eden çiftlerin büyük bir bölümü her an sevişecekmiş gibi duruyordu. Tuvaletlerin olduğu kısma doğru yaptığım hamleyle birlikte birine çarpıp, olduğum yerde sendelemem bir

oldu. Başımı yerden kaldırdığımda merdivenlerin hemen başında öpüşen bir çifte tosladığımı gördüm. Başta rahatsız ettiğim düşüncesiyle özür dilemek için aralanan dudaklarım hâlâ kaldıkları yerden tüm hızıyla devam ettiklerini görmemle geri kapandı. Onlara çarptığımı fark etmemişlerdi bile! Bu insanlar ne içiyordu böyle, sarhoş olmalarının mümkün olmadığını sanıyordum.

Seri bir şekilde basamaklardan indim. Barmen soldan üçüncü oda demişti. Kırmızı koridoru takip ederek, üçüncü odanın önünde son bulan adımlarım için bundan sonrası yok gibiydi. Onu mekânında bulmayı bekliyordum, şimdi odasının önündeydim. Üstelik burada birçok oda vardı ve yüksek seyreden şarkılara rağmen dolu dolu sesler geliyordu. Kimi yabancı bir ismi telaffuz eden zevk çığlıklarıyken, kimisi ise ağır küfürlerle çınlatıyordu kırmızı koridoru. Elimi kaldırıp kapıya vurmak istedim, ama öylece kalakaldı yumruk yaptığım parmaklarım kapının birkaç santim ötesinde.

"Siktir git lan! Adi sürtük!"

Daha ne olduğunu anlamadan, odalardan birinden fırlayan sarışın bir kadın duvarın köşesinde kendine yer buldu. Üzerindeki külotlu çorabı yırtılmış, boyaları almış ve ayağında tek bir ayakkabısı kalmıştı. Saniyeler önce duyumsadığım nahoş kelimelerin sahibi olan adam odanın kapısında belirdiğinde, elindeki para tomarını kadının suratına fırlattı. Elim havadan düşer gibi yanımda biterken hayret dolu gözlerle baktım olanlara. Şiddetle kapanan kapıya ayağındaki tek ayakkabısını çıkarıp fırlatan kadın, "Orospu çocuğu!" diye haykırdı. Sonra hiç bir şey olmamış gibi yerdeki paraları toplamaya başladı.

Midemin bulantısını bastırmak için ağır ağır yutkundum. Gayriihtiyarî kaldırdığım kolumla kapıya var gücümle vurmaya başladım. Oysa tıklatmaya bile çekiniyordum az önce. Saatler önce Ateş'in kapısını döven parmak boğumlarım şimdi her vuruşta sızlıyordu. Parmak boğumlarımda onun acı izleri vardı, kendini hatırlatmaktan geri kalmıyordu. Saniyeler sonra açılan kapı bana görmek istediğim simayı sunarken, üzerinde sadece bir eşofman olduğundan dolayı bir utanç silsilesi tezahür etmişti

içimde. Üstelik yüzündeki şaşkın ifadenin akabinde, hemen arkasında beliren kadın en az onun kadar müsaitlikten uzak bir biçimde adını telaffuz ediyordu.

"B-ben çok özür dilerim. Rahatsız ettim, affedersin." Gitmek için attığım bir iki adım, kolumu tutuşuyla ekarte edilirken bedenimi kendine çevirdi. Ürktüğümü fark ederek temasımıza anında bir son verdiğinde ellerimi birbirine kenetledim. Çıplak gövdesine çarpmasını istemediğim bakışlarım yerdeydi.

"Hare, burada ne işin var?"

Tek eli kapı pervazında, açık renk saçlarına tezat olan koyu renk gözleri bir an yüzümden ayrılmıyordu. Orada olmama bir anlam veremiyordu, zira orada olmamam gerekiyordu.

"Ben, şey, öylesine." Derin bir nefes alıp elimi dağılmış saçlarımın arasına geçirdim. "Tekrar özür dilerim, şimdi gidi-"

"Tihana, idete molim vas,*" diye seslendi omzunun üzerinden.

Ne söylediğinden bihaberdim ancak sözleri kadının hoşuma gitmemiş olacak ki aynı dilde serzenişlerde bulunan sesi ulaştı duyularıma. Çok geçmeden yanımıza ulaştığında, Brett'e öldürücü bakışlar atarak uzun koridor boyunca geçip gitti.

"Onu göndermek zorunda değildin, ben giderdim," dedim gözlerimi zorlukla onunkilere kilitleyerek. Kendimi kötü hissetmemin sebebi, neyi böldüğümü bilmekti. Zamanlamam harikaydı!

"Burada durmayalım." Eliyle içeriyi gösterdi. Başımı usulca salladım ancak içeri geçmek adına tek hamlede bulunmayınca bel boşluğuma yerleştirdiği eliyle beni yürümeye teşvik etti. Dağılmış yatak ve en az yatak kadar dağınık olan odayı es geçerek, oturma odasını andıran ufak odaya girdik.

Turuncu tekli koltuğa oturmamı işaret ettikten sonra az önce geçtiğimiz odaya geri döndü. Tuhaf bir yerdi; bir o kadar da koridorda gördüklerime tezat bir şekilde hareketsiz ve düzenli. Yine de az önce öfkeyle çıkıp giden kadının ağır parfüm kokusu dolanıyordu ortalıklarda.

"Bu saatte burada olmamalıydın."

Çıplaklığını örten lacivert bir kazakla içeri girerken bakışlarımı tereddütsüzce yüzüne diktim.

"Bana yardım edebileceğini söylemiştin, bu yüzden buradayım."

Ağır adımlarla yanıma ulaşıp, hemen çaprazımdaki koltuğa bıraktı kendini. Öne doğru eğilip her iki kolunu dizlerinin üzerine koyduktan sonra parmaklarını birbirine kenetledi.

"Aksini söylemedim, sadece gece yarısından sonra Carl'da..." Duraksadı, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Her türlü insan olur, anlıyorsun beni değil mi?"

Anlamaktan ziyade bizzat şahit olmuştum bu duruma. "Anlıyorum."

"Yine de bana gelmen sevindirici." Ciddi ifadesi sözleriyle örtüşür bir şekilde memnuniyetle bana döndü. "Neden burada olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Öyle gerekti, bunu sana anlatamam, sadece artık onun yanında olmak istemiyorum," diye konuştum adını telaffuz etmekten kaçınarak. "Bana yardım etmek istemezsen anlar ve giderim."

Bana cevap vermeden ayağa kalktığında, kapının yanına konumlandırılmış dolaba ilerledi. Çıkardığı kahverengi ceketi üzerine geçirdikten sonra, "Gel benimle," dedi. Sözünü ikiletmeden ayağa kalktım ve temkinli hareketlerle onu takip ettim. Birlikte kırmızı koridora gittiğimizde üst kata çıkmak yerine merdivenlerin hemen altında kalan kapıya ilerledik. Cebinden çıkardığı anahtarla açtığı kapı bizi sokağa çıkarmıştı. Dışarı attığım ilk adımda beni sarıp sarmalayan soğuk gelecek şiddetli titremelerin teminatıydı.

"Ben dışarıda kalamam, fazla olduğumun farkındayım ama biliyorsun bedenim sıcak ve bu şehir çok soğuk."

Geri dönüp aramızdaki yarım metre mesafeyi kapattı. Yandan ayrılmış sarı saçları ve keskin yüz hatlarıyla güven verici bir duruşu vardı. Ona güvenmesem de tuhaf bir şekilde yanında olmaktan rahatsızlık duymuyordum.

"Fazla olmuyorsun, ayrıca senin için güvenli olan bir yere gidiyoruz. Evime..."

"Teşekkür ederim."

Hafifçe gülümseyerek karşılık verirken birlikte siyah arabasına ulaştık. Yola çıkmadan hemen önce yanımıza gelen iki adama ısıtıcı ayarlamalarını ve bunun gizli kalması gerektiğini belirtti. Kibar bir adamdı, isteklerini emirle değil de ricayla yerine getirtiyordu. Ateş gibi değildi.

"En geç yarın öğlene dek evim senin için uygun ısıda olacak." Arabasını çalıştırırken gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Dennis yüzünden Carl biraz rotasından şaştı bu aralar. Önemli isimleri geri çeviremediğinden dolayı odalar şu anda dolu, aslında gördüğün gibi bir yer değil."

Neler gördüğümü az çok tahmin ettiğinden dolayı bu açıklamayı yapma gereği duymuştu belli ki; fakat içimde, derinlerde bir yerlerde ruhumu kemiren çok başka şeyler vardı. Kaldıramayacağım kadar ağır bir görüntüye şahit olmuştum. Zihnim sürekli Nina'nın onun odasına girdiği saniyeleri gözlerimin önüne indiriyordu. Defalarca tekrarlanıyordu bu görüntü, hızlı çekimde Nina giriyor ve kapı kapanıyordu. Nina içeri girerken belki Ateş de gülümseyerek onu buyur ediyordu. Kapı kapanıyordu. Kapı kapanıyor ve ben dışında kalıyordum. Nina içeriye giriyordu, zihnim bana oyun oynuyordu, alay ediyordu!

"İyi misin? Konuşmuyorsun."

Başımı ellerimin arasına alıp, düştüğüm düşünce denizinin kirli suyundan arınmaya çalıştım. İyi miydim? Hayır, iyi değildim.

"İyiyim, uykum var."

Aklımdan geçenler dilimin ucuna intikal ettiğinde mutasyona uğrayarak karşı tarafa ulaşsa da ele gelir bir gerçek barındırıyordu; fazlaca uykum vardı.

"Az kaldı," dedikten tam tamına yedi dakika sonra, Lazan'da iki katlı gösterişsiz ama şık bir evin önünde durduk. Arabadan inip evin önüne adımlamak için teklif beklemedim. Biraz daha uyanık kalırsam bedenim bana ihanet ederek olduğu yere yığılabilirdi. İhtiyarın söyledikleri gerçekleşiyordu aslında, uyuyup uyumamak benim kararım olmaktan çıkmıştı. Birlikte içeriye

geçtiğimizde geniş ve açık renklerle dekore edilmiş bir salon tarafından karşılandım. Alt katta başka oda yoktu, hemen kapının karşısındaki ahşap merdivenlerin sonunda birçok oda vardır, diye düşündüm.

"Tek kelime edemeyecek kadar yorgun görünüyorsun, seni kalacağın odaya çıkaracağım. Sabah konuşacağız, olur mu?"

Usul usul başımı salladıktan sonra merdiven korkuluklarına tırmanarak yukarı çıkmaya başladım. Hemen arkamdaydı. Merdivenin sonunda "Burası," diyerek büyük sayılabilecek bir yatak odasına girdik. Üzerimdeki ceketi çıkarıp bir köşeye bırakır bırakmaz yatağa uzandım. Tüm kemiklerim ayrı ayrı ağrıyor gibiydi, üstelik omzumdaki yanık ara ara kendini hatırlatmaktan geri kalmıyordu. Gözlerimi kapatırken üzerime üst üste birkaç kalın örtünün örtüldüğünü hissettim. Ardından başımdaki berenin çekilmesiyle hafifçe araladım kirpiklerimi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda saçlarımda dolaşan parmaklar şefkatliydi.

"Burada güvendesin, şimdi uyu güzelim."

Son kelimesiyle omurgamda bir meşale yakıldı. Meşalenin ateşi kemiklerimin üzerine kapandı, haşlandım. Sonra derin bir oyuk oluştu ve yara iltihaplandı. Acı ele geçirdiği ruhumu uyuştursa da onu bana hatırlatacak her kelimede irin akıtacaktı. Hükmen mağlup olarak inzivaya çekilmişken, zihnimin kıyılarına çarpan adı dahi mahcup edecekti beni gururuma. Benliğim tükenecek, kalbim sıkışacaktı; fakat bir daha nefesi nefesimi bulmayacaktı.

***

Uyumaktan şişen gözlerimi ovalayıp, kahvaltı masasındaki envai çeşit yiyeceğe bomboş gözlerle baktım. Vakit öğleni çoktan geçiyordu, ancak zorlukla uyanabilmiştim. Üzerimde Brett'in rahat eşofmanlarından biri vardı, hemen üzerinde ise sıkı sıkıya sarıldığım kalın bir örtü. Kahvaltı masasına oturduğumuzdan beri, dolaylı yoldan neden kimseye haber vermeden ona geldiğimi sormuştu fakat sükût dilime pranga vurmuş gibiydi. Ona

verebildiğim tek yanıt "Öyle olması gerekiyor," demek gibi saçma sapan sözlerdi.

Kapıya gelen adamlarıyla yaptığı konuşmalarından anladığım kadarıyla Ateş yokluğumu çoktan fark etmiş, şehrin altını üstüne getirmeye başlamıştı. Bunu bekliyordum, yine de kulaklarımla duyduğumdan beri diken üzerinde oturuyordum.

Topraktan yapılmış tabağın içine kahvaltılık yiyeceklerden koyduktan sonra bana uzattı. Canım istemiyordu fakat kahve gözlerindeki ricaya kayıtsız kalmam olanaksızdı. Elinden aldığım tabaktaki yuvarlak kırmızı yiyeceğe çatalımı batırarak ufak bir ısırık alırken, yükselen yeni bir titremeyle sırtımdaki kalın battaniyeye biraz daha sıkı sarıldım.

"Biraz daha dayan," dedi yarım lisanıyla. "Isıtıcılar birkaç saat içinde burada olur."

Mahcup bir edayla başımı sallayıp gülümsemeye çalıştım. "Sana yük oldum Brett, üstelik seni ciddi anlamda tehlikeye atıyorum. Keşke gidebileceğim başka bir yer olsaydı."

Sözlerimin bitmesiyle masada duran elimi soğuk avuçlarının arasına aldı. Bakışlarında kötü niyete yer olmaksızın tüm samimiyetiyle söze girdi.

"Böyle düşünmemi istemiyorum, iyi ki bana geldin Hare. Seni koruyacağım."

Korumak; beni korumak istediği kişi bizzat ruhumu ele geçirmişti zaten. Bedenim hariç tüm benliğimle onun yanındaydım. Bilmiyordu, bu zarurî firakın sadece bedenlere hükmü geçerdi. Zira konu aşksa, egemenliği yürek devralırdı.

"Geldi mi?" diye sordum keskin çehresinin barındırdığı gözlerine bakarak. "Sizin mekânınıza da geldi mi?"

"Gelmedi, ama çok yakında bizim mekânı da yerle bir etmeye gelecektir," derken söylemlerinden zerre rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Elimi usulca avuçlarından ayırdım ve ayağa kalktım.

"Benim yüzünden Dennis de sen de zarar göreceksiniz, izin ver gideyim. Bakarım bir çare-"

"Hayır," dedi kesin bir dille. Ayağa kalkıp tam karşıma geç-

tiğinde elleriyle kollarımı kavradı ve aramızdaki mesafeyi hatırı sayılır biçimde kapattı.

"Ne olursa olsun, sen gitmek istemediğin sürece seni asla bırakmayacağım."

Ona minnettar gözlerle bakarken içeri giren adamının endişeli ifadesi düştü aramıza. Benden uzaklaşıp adamın yanına gitti. Duyamasam da adamın telaffuz ettiği isim ifadesini alaşağı etmişti. Sorgulamama gerek yoktu, biliyordum. Bahsi geçen oydu.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Camdan içeri süzülen fersiz ışığın cılız serzenişleriyle gözlerimi araladım. Üzerimde yoğun rehavet vardı ve bu boktan hissin nedenini biliyordum. Dün gece Hare'yi kapıdan çevirdim diye zihnim bana cephe almıştı muhtemelen. Hatta bilinçaltımla anlaşma yapıp, kendimi kötü hissetmem konusunda ortak çalışıyor olabilirlerdi. Yataktan kalkarken düşüncelerimin saçmalığına ağır bir küfür savurdum. Bu kız insana kafayı yedirtirdi.

Odanın banyosuna ilerledim ve hep yaptığım gibi soğuk bir duş aldım. Bir türlü gevşeyemiyordum, lanet görüntülerden sonra yay gibi gerilmiştim. Her hücrem ayrı alazlarda yanıyordu sanki. Tüm şehri ucundan tutuşturdum da soğuk bedenime karşın harlı ateşte yanan içim soğumayacaktı. İblis kendi elleriyle ateş tohumlarını ekmişti iliklerime ve başarısının şerefine kan rengi içkisini yudumluyordu kristal kadehinden. İblis beni severdi.

Banyodan çıktıktan sonra bedenimden beton zemine damlayan suyun silik sesleri eşliğinde gardıroba ilerledim. Rasgele elime geçen pantolon ve kazağı üzerime geçirirken parmak boğumlarıma değen kazağın yünlü yüzeyi onu getirdi aklıma.

"Ulan bir bu yüzden aklıma gelmediğin kalmıştı," diyerek kazağı gardıroba geri tıktım. Üzerime geçirdiğim siyah gömleğin düğmelerini iliklerken aklım hâlâ ondaydı. Kapının önünde bağırıp çağırırken soğuktan yanakları ve burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. Aptal turunçgil, üşümek pahasına oraya kadar gelmişti.

Sıkıntıyla dişlerimi birbirine bastırıp yüzümü sıvazladım. He-

nüz hava tam olarak aydınlanmamıştı ve hâlâ uyuyor olmalıydı. Ona fark ettirmeden onu görmek için güzel bir zaman dilimi diye fısıldadı bana yabancı olan yanım. Başta bu saçma sapan düşünceye itiraz ettim, fakat onun tanıştırdığı hisler omurgama zincirlerini geçişmiş, beni peşinden sürüklüyordu. Hükmüm yoktu, itiraz etme hakkım yoktu; ilk kez sırtımı dönmek istesem de mütemadiyen kapılıp gidiyordum.

Elime aldığım kahverengi ceketi giymekten vazgeçerek dağınık yatağın üzerine attım. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken aynadaki görüntüme takıldı bakışlarım. Hep aynıydı, ne kadar zaman geçerse geçsin saçlarım simsiyahtı ve tek bir çizgi yer edinememişti koyu mavilerimin çerçevesinde. Tek bir detay vardı değişmeyen, hatta ölü zaman geçtikçe yoğunluk kazanan; donuk bakışlarım. İfadesiz ifadem daimiydi. Aynaya her baktığımda onu zevahirimden soyutladığım için ne kadar haklı olduğumu anlıyordum. Yaşadığı her duygu gözlerinden okunurken, tıpkı tenim gibi soğuk olan benliğime karşı dayanıksız kalırdı. Arabama atladığım gibi Sezgin ve Derin'in evine sürmeye başladım.

Onu oradan alamazdım, onunla konuşamazdım, ama onu uyurken izleyebilirdim.

Aracımı evin önüne rasgele bıraktıktan sonra basamakları ikişer üçer çıkmaya başladım. Öte yandan arka cebimden çıkardığım anahtarla kapıdan girerken huzursuz bir his kapladı içimi. Bu mesafeden dahi kokusunu almalıydım ama alamadım. Sessiz olmayı es geçerek gürültüyle salona girdiğimde istediğini bulamayan gözlerim rotasını Derin'in odasına çevirdi. Orada olmalıydı, orada olmak zorundaydı! Hırsla indirdiğim kapı koluyla birlikte yataktan sıçrayarak doğrulan Derin ve hemen yanındaki dallamanın uyku sersemi ağzının içinde geveledeği küfürden başka muhatabım olmadı.

"Nerede lan!"

Derin şaşkınca etrafına bakındı, afallamıştı. "K-kim nerede?"

Sahte kan bedenimin tek bir noktasında toplandı, patlamak üzere olan bir volkan fokurdamaya başladı içimde.

"Hare nerede!" diye bağırdım kükrercesine. "Nerede Hare!"

Sezgin iki eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra tam olarak açamadığı gözlerini üzerime odakladı. Hâlâ ayılamamıştı yavşak! Durumun vahametini idrak edebildiğinde yalpalayarak yataktan çıktı ve yerdeki pantolonunu üzerine geçirdi.

"Dün senin yanına getirdim onu," dedi Derin, iyiden iyiye yatağa sinerken. O da biliyordu yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu. "İçeri girdiğini gördüm Ateş, dakikalarca bekledim. Çıkmayınca senin yanında kalacağı-"

"Kalmadı! Benim yanımda falan kalmadı! İki dakika bile durmadı."

Derin'in gözleri ifade değiştirirken sehpanın üzerinde duran sabahlığına uzanmasıyla arkamı döndüm, o sırada önüme gelen Sezgin'in dudaklarını aralamasına fırsat vermeden çenesine geçirdiğim yumrukla yatağa savruldu.

"Benim ne suçum var anasını satayım! Kızı götüren Derin, yumruğu yiyen benim."

Bu kez yumruğumu avucumun içine geçirip, "Derin'e mi vurayım göt!" diye haykırdım.

Eliyle çenesini sıvazlayıp göz ucuyla Derin'e baktı. "Bu şehrin günah keçisi oldum, ama sana söylüyorum! Hare'den haberim yok."

Hırsla arkamı dönüp, evdeki tüm kapıları açmaya başladım. Bana ceza vermek için bir yerlere saklanabileceği ihtimali yokluğunu perçinlendikçe sinsi sinsi sırıtmaya başladı. Tüm dolaplara, kapı arkalarına, her yere baktım. Belki yine beni sobelemek istiyordu. Mutfağa ilerlerken, hadi turunçgil, diye geçirdim içimden. "Burada ol ve beni yeniden sobele..."

Mutfağın kapısını tekmelememle, yokluğu yumruk yaptığı elini umutlarımın üzerine geçirdi. Yoktu, siktir! Yoktu işte.

"Ateş sakin ol, nere-"

"Kes sesini!" diye bağırdım salonun kapısında beliren Derin'e. "Onu buraya getirdim! Buraya, senin yanına! Ne bok yemeye yanıma getiriyorsun?!"

Derin'in dolan gözlerinden bakışlarımı çekerken, Sezgin onu kollarının arasına alarak koltuğa oturttu. Pencerenin önüne geçip

sol ayağımla ritim tutmaya başladım. Öfkelendiğimde daimi olarak yaptığım bir şeydi bu. Mavilerim şehrin üzerinde karış karış dolaşmaya başladı. Neredeydi bu kız, o halde nereye gidebilirdi?

Evin önünde bekleyen sağ kolum Mestan'a yukarıya gelmesi için işaret ettim pencereden. Çok geçmeden yanıma geldiğinde başı önünde konuştu.

"Buyur ağabey!"

"Dün gece mekânda kim varsa hepsini bul ve sorguya çek. Hare'nin nerede olduğuna dair en geç yarım saat içinde kayda değer bir ipucu getir bana."

"Emrin olur ağabey."

Geri geri attığı birkaç adımın ardından hızla uzaklaşırken avuçlarımı sıkıyordum. Sırt çevirmeye çalıştığım pişmanlık, kalın zincirlerini acımasızca boynuma geçirmeye başlamıştı. Ruhu yaralı küçük bir kız çocuğunu başımdan savmanın cezasını ödeme zamanıydı şimdi. En az onun kadar parçalara ayrılacak ve her bir parçam ona ait bir köşeye savrulacaktı. Ona ait köşelerde ondan bir emare arayacak kadar zavallılaşacaktım üstelik. Yine!

***

Arka kapıdan çıkmış, iki kez. İlkinde Nina'yla karşılaşmış ve kısa bir diyalog geçmiş aralarında. Nina'nın ardından bomboş gözlerle etrafa bakındıktan sonra ani bir atakla tekrar içeri girmiş. İkinci çıkışında omuzları çökmüş, gecenin karanlığında ifadesi seçilemiyor ama içindeki meyusu sadece üçüncü ağızdan dinleyerek hissedecek kadar tanıyordum onu. Görmüştü; Nina'yı odama girerken görmüştü. Lanet olsun!

Crvena'ya giren iki kişiye bir şeyler sorduktan sonra ufak adımlarla uzaklaşmış mekândan, o konuştuğu iki kişinin peşindeydik çünkü civardaki boktan mekânların hiçbirinde kimse bir şey görmemişti!

Neler hissettiğini sorgulamama gerek bile yoktu. Neler hissettiğini az çok biliyordum. En az benim kadar yanmıştı, en az benim kadar işlemişti kıskançlık damarlarına ve paylaşamama duygusunun keskin kıskaçları boynunu umarsızca sıkmıştı. Benim

gibi öfkesini kusamamıştı cehennem çiçeği, yakıp yıkamamıştı. Sadece gitmişti. Usulca. Kimsesizce. Geldiği gibi sessizce, sükûtu omuzlayarak gitmişti benden.

Yine yoktu, bu kez kendi isteğiyle yoktu. En çok onu yanımda tutmak isterken, en çok onu uzaklaştırmıştım yanımdan. Tek bir saniye durup düşünmemiştim yakıp yıkarken, yere savrulan bedeni bile beni durdurmaya yetmemişti. Görüntüleri görmemle, kıskançlık zehirli bir engerek gibi bedenimi ele geçirmişti ve hiçbir hareketimden sorumlu sayılamazdım. Damir'i yok etme şansım olmadığı için önüme gelen her şeyi darmaduman etmemin sorumlusu ben olamazdım.

Siktir! Bendim!

Acı çektiği her saniye zihnime düştükçe kendime küfürler yağdırıyordum ama işe yaramıyordu! Küçücük kız neler yapmıştı bana böyle? İşe yaramadıkça daha fazla öfkeleniyordum. Ancak bilhassa yokluğunda topyekûn acı çekiyordum. Bunu kabulleneli uzun zaman oluyordu. Acıya karşı bağışıklığım olduğunu sandığım bir zamanda, panzehiri olmayan bir illet gibi sarmıştı dört bir yanımı.

Kafamı ellerimin arasına alıp düşünmeye çalıştım, nerede olabilirdi?

Kafamı sikeyim!

Yaklaşan adamımın yüzüne bakmadan hep yaptığım gibi donuk bir tonla konuştum. "Söyle."

Kaybedecek tek bir saniye yoktu. Zaman sadece Hare'nin değil benim de aleyhime işliyordu. Onu görmediğim her saniye sahte nefesim kesiliyordu. En boktan olanı ise nefesim kesilmesine rağmen ölemiyordum. Oysa ölmek güzeldi. Ölmek, acı çekmekten çok daha güzeldi.

"Ağabey, kızı gören duyan yok ama Lazan'da ısıtıcı taşıyan bir araba yakaladık."

Mestan'ın sözleriyle ayağa fırlarken elimi kirli sakallarıma götürdüm. Biri benim kızımı düşünüyordu, benim yerime ona başkaları bakıyordu!

"Nereye götürüyorlarmış?"

"Söylemiyorlar ağabey."

Gömleğimin altındaki bedenim yay gibi gerilirken sıkıntıyla sakallarımı sıvazladım. Onunla aramdaki mesafeleri yıkmak için kimsenin gözünün yaşına bakmazdım. Adımlarım kapıya yöneldiğinde, "Elinizde tutun," diye emrettim.

"Ben konuştururum."

Crvena'dan koşar adımlarla çıkarken, bir an önce olmam gereken yere ışıklanmak istedim. Nitekim pervasızca yüklendiğim gaz beni sadece birkaç dakika sonra Lazan'ın izbe köşesinde bulunan eski bir deponun önüne çıkardı. İçeri girer girmez yanımda biten adamlara aldırmadan, oturdukları sandalyeye korkuyla sinen iki adama yöneldim. Birine kafayı gömerken, diğerinin sandalyesine ağır bir tekme savurdum. Boş depoda yankı bulan canhıraş çığlıklar beni zerre ırgalamıyordu. Hare'nin yerini bilip susan herkes aynı sonu paylaşacaktı!

"Nasıl yapalım?" Kanlanmış parmak boğumlarımı açıp kapattım. "Tamam mı, devam mı?"

Adamların suratı kandan görünmüyordu, yine de tek kelime etmemeye kararlı gibiydiler. Sahipleri her kimse, onun kudretli biri olduğu şu götürmez bir gerçekti ama tam tamına yirmi dört saattir ayrı kaldığım kızı bulmak için artık sabrım kalmamıştı. Tekrar ardı ardına sabırsızca indirdiğim yumruklar onların sadece inlemelere sebep olurken buna bir son verdim. Dudaklarımdan firar eden sözler son umardı ve kesinlikle tehdit değildi.

"Izumiranje silahını getirin!"

Her ikisi de aynı anda başlarını yerden kaldırdıklarında, şişmiş gözleriyle birbirlerine baktılar. Başımı önce sağa, sonra sola eğerek kıtlatırken kaldırdığım elim beklediği aleti kavradı. Metal yüzey tenimle yarışacak kadar soğuktu. Tek hamleyle emniyetini indirdim ve saniye düşünmeden karşımda boylu boyunca yatan adamlara doğrulttum.

"Dur!" Beklediğim hamle uzun boylu olandan geldi.

"Durmam için bir sebep söyle," dedim.

"Kız Lazan'da," diye konuşurken kıstığım gözlerimi onun üzerine kilitledim. "Brett Carl'ın yanında."

Kasılan sadece bedenim değildi; düşüncelerim ve algılarım da kısa süreli olarak işlevini yitirdi. Kendi isteğiyle onun yanında olması fena dokunmuştu. Bunun acısını kimden çıkaracağım malumken, onu bulduğumda nasıl davranacağım meçhuldü zihnimde. O herife gittiği için kızgındım, ama bir kez daha öfkeme yenik düşerek ona zarar veremeyecek kadar hasret bırakmıştı kokusuna.

Vakit kaybetmeden buldurttuğum adresine yöneldim. İyi biri olması onu kurtaramazdı bu saatten sonra. Benim olanı yanında tutması, onun varlığına kastetmem için gerekli sebebi fazlasıyla veriyordu bana. Ağzımın içinde geveledeğim küfürler eşliğinde, adamlarımla dolu olan aracımın ön yolcu koltuğuna oturdum. Kalabalık bir grubu mekânına yollamayı ihmal etmemiştim.

Hare bugün evinde uyuyacak, diye geçirdim içimde son sürat yol alırken. "Hangi evinde?" diye haykırdı artık yönetemediğim iç sesim. "Hem bedenine hem ruhuna zarar verdiği evinde mi?"

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa vurdum. Yaşasaydım pişmanlıktan geberebilirdim. Duran arabadan hırsla atlayıp arkamdaki adamlara durmaları için elimle işaret verdim. Ortalık sakin görünüyordu. Onu isteği dışında alacağımı biliyordum, bu yüzden en azından korkmasına izin vermeyecektim. Tokmağını üç beş kez çaldığım kapı açılmadı. Sol ayağımla tuttuğum ritim giderek hızlandı. Kapı açılmadı, ritim hızlandı. En sonunda içimde tutamadığım öfkem, kapıya attığım omuzla son buldu. Gürültüyle yıkılan kapı bana onsuzluğu sunarken, peşimden gelen iki adama evi aramalarını emrettim. Oysa içten içe biliyordum ki orada değildi. Yaralı bir hayvan gibi bağırıp, önümdeki büyük masayı cama fırlattım. Patlayan cam parçaları etrafa saçıldı. O sırada gözüme takılan şey ona aitti. Yaklaşıp yere eğildim, üzerine cam kırıkları düşen bereyi avuçlarımın arasına aldım. Yokluğu düşman askeri gibi atmayan kalbimi kuşatma altına alırken beresini burnuma götürdüm. Elimde sadece kokusunun olduğu gerçeği acı acı yutkunmama sebep oldu.

Bunu hak etmiştim, küçük kadınımın verdiği cezayı sonuna dek hak etmiştim.

***

Ruhumu avuçlarının arasında unuttuğum bir adamdan kaçıyordum. Avuçlarının arasında yaşamak isteyen yanım, gökten sarkan ebruli ipe asmıştı kendini ve acı çekerek can vermişti. Parmak uçlarıma kadar kırgındım görünmez suretine. Olmazsa olmazken, olmamak zorundaydı. Oluru parçalıyorken, yokluğunu yara bandı olarak kullanmaya çalışmam beyhude bir çabaydı. Zira açtığı yaralar öyle çok kanıyordu ki yara bandı tutamayacak kadar derindi.

Son birkaç dakikadır ilerlediğimiz engebeli yollar bedenimi her salladığında içimde ufak bir zelzele meydana geliyordu. Güçsüzdüm, zayıftım. Her geçen saniye bedenimdeki tüm ferin çekildiğini hissediyordum ve çok üşüyordum. Hiç üşümediğim kadar üşüyordum. Öyle ki parmak uçlarım, burnumun ucu ve kulaklarımı hissedemez duruma gelmiştim.

"Konuş benimle, uyuma lütfen Hare, az kaldı."

Koltuğa yasladığım başımı Brett'e çevirip, yarı açık gözlerimi yan profilinde dolaştırdım.

"Ben, iyiyim," derken bile sesimdeki cılız tını yalan söylediğimi avaz avaz bağırıyordu.

Ateş'in peşimizde olduğunu öğrenmesinin ardından ufak bir çanta hazırladı ve beni de yanına alarak kendi evini terk etmek zorunda kaldı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, sormak da gelmiyordu içimden. Akıbetimi bildiğimden dolayı kendim için endişelenmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Sadece benim yüzümden Brett'in zarar görmesini istemiyordum, tek isteğim buydu.

"Kahretsin!" Elini direksiyona vururken endişeli başkalarını yüzümde gezdirdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydı. Araç hızını azaltarak ıssız yolun kenarında durduğunda yüzümü ellerinin arasına aldı.

"İyi değilsin sen, tenin olması gerekenden soğuk." Başını iki yana sallayıp üzgün gözlerle baktı gözlerime. "Seni bu halde götüremem, bu seni ölüme sürüklemekten başka bir işe yaramaz. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Elimi zorlukla kaldırıp kapı tutacağına koydum. Yolun sonuna yaklaşıyordum, içim ölmüştü, dışım sırasını bekliyordu.

"Üzgünüm," diyebildim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Ellerini benden uzaklaştırıp kapısını açtı ve arkamızdan ilerleyen adamlarına yanımıza gelmeleri için işaret etti.

"Asıl ben üzgünüm, seni yaşatacak kişi olamadığım için affet beni."

Bedenimi yaşatan kişi Ateş'ti onun nazarında. Haklıydı, bedenimi yaşatmak için tüm imkânlarını seferber eden kişi Ateş'ti, ancak ruhumu çürüten kişi de bizzat kendisiydi. Tam da bu çelişkinin iplerinin gerildiği yerde feryat figan ediyordu benliğim.

Üzerime üst üste örttüğü örtüler yetmezmiş gibi bir de ceketini ekledi o saniyede. Sonra uzun uzadıya bir sükût kucakladı ölümün soğuk nefesinin esip gürlediği arabayı.

"Ateş Karan'ı bulun." Gözkapaklarım takatini kaybederek kapandığında adamlarıyla konuştuğunu biliyordum. Hayır, diye bağırıp çağırmak istiyordum. Beni ona verme, diye yalvarmak belki. Ama bu kadarına bile mecalim yoktu.

"Ona Hare'nin iyi olmadığını söyleyin. Arpedu Yokuşu'nun sol kısmından devam ederek bize ulaşsın."

Kısa konuşma sonlandığında elini saçlarımın arasında hissettim. Tutamlarının arasında gezinen parmakları her bir telden ayrı ayrı özür diler nitelikteydi.

"Sana kızmadım, seni anlıyorum."

"Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı. Arabamda seni ısıtabilecek bir şeyler olsaydı yolumuza devam edebilirdik."

Burukça gülümsedim. Ateş, arabasını benim için tam teşkilatlı ve uygun hale getirmişti uzun zaman önce. Fakat son zamanlarda bedenimi ısıtmaya yetmediğini o da bilmiyordu.

"Edemezdik," dedim ve hemen ardından ekledim. "Benim için hâlâ yapabileceğin bir şey var aslında."

Son bir çaba gösterip usulca araladım kirpiklerimi. Sarı saçları birbirine karışmış, kahve gözler dudaklarımdan çıkacak sözleri merakla bekliyordu.

"Yaparım, söyle hemen."

Bakışlarımı yola çevirip, "Git buradan," dedim. "Ateş sana zarar verecek, gelmeden gitmelisin."

"Hayır, seni burada yalnız bırakamayacağım," dedi kararlı bir sesle. Çehresi de aynı kararlılıktan payını alsa da oradan gitmesini her şeyden çok istiyordum.

"K-konuşamıyorum. Lütfen, lütfen git Brett." Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. "Eğer b-benim yüzümde sana bi-"

"Tamam, zorlama kendini," diye kesti sözlerimi.

"Gideceğim, ama sen istiyorsun diye."

Gücüm izin verdiğince kazağımın eteğini parmaklarımın arasında sıktım. "Teşekkür ederim," derken sesim kendi duyularıma bile zorlukla ulaştı.

Açılıp kapanan araba kapısının sesi duyduğum son sesti, keza bu şehirde geçirdiğim sayılı günlerimdi artık. Bilincim usul usul benden uzaklaşırken, bedenimde pervasız rüzgârlar esmeye başladı. Zihnimin kıyılarına keskin dalgalar vurdu. Bu çok başkaydı, ama kötü değildi. Ölüm, beni alırken canımı yakmayacağının haberini veriyordu. Ölüm, uzun parmaklarıyla ensemden kavrarken adım adım koparıyordu beni misafir olduğum şehirden ve nefesimi keserken yaşamaya çalışan yanıma görkemli bir sükse yapıyordu.

***

Tanıdık çıtırtı sesleriyle gözlerimi araladım. Yaşıyordum ve hâlâ yaşadığıma göre bir kez daha ölüme sağlam bir çalım atmıştım. Gözlerim şömineyi bulurken hemen başucumdaki soba varlığını belli edercesine cayır cayır yanıyordu. Her iki tarafımdan yayılan yoğun sıcaklık, bedenimi eski ısısına kavuşturmaya bir nebze yetmişti fakat içimde bir yerlerim hâlâ titriyordu. Bedenimde baş gösteren yalnızca ılıyan tenim değil, aşina olduğum karıncalanma hissi de yeniden benimleydi, üstelik çok yakındı.

Elimi uzatsam dokunacağım kadar yakındı. Elimi uzattım ve dokundum. Minderlerin üzerinde kalan bedenimin hemen aşağısında, yerde yatıyordu. Sahte nefesi düzenli bir biçimde karışıyordu havaya, sadece başını koyduğu minderden düşmek üzereydi. Elimin altındaki saçlarına yüzeysel olarak dokundum ve çektim. Ondan kaçmak isterken yine onun yanındaydım. Bencil adam, yine kendini düşünmüştü işte.

Ateş; ondan kaçış vardı ama kurtuluş yoktu.

"Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın."

İrkilmedim, buna alışmıştım. Havada kalan elimi yavaşça aşağı indirdim. Gözlerimi ondan ters istikamete çevirdim, görememe rağmen olduğu yere bakmaktan imtina etmem tam bir ironiydi aslında. Yükselen sesinden başka tek bir uzvu kımıldamazken, aldığımız sabırsız nefeslerin hayali şekilleri havada yükselip iç içe geçti.

"Yüzüme bakma, istersen hiç konuşma. Hatta yanından geçip gitmeme bile izin verme," derken fısıltısı canımı yaktı. Başlı başına bir acıydı benim için. "Ama beni senden mahrum bırakamazsın, buna hakkın yok."

İri parmaklarını çıplak kolumda hissettiğimde ona karşı koymadım, birbirine özlem duyan iki tenin vuslatı mubahtı. Öte yandan, ruhlarımız ölesiye küskündü birbirine.

"Benim olanı benden alamazsın turunçgil," dediğinde hızla kolumu kurtarıp, ona sırtımı döndüm. Nina'nın onun odasına girdiği görüntüler yeniden zihnimde gösterime girdi.

"Ben senin değilim," dedim kısık fakat kararlı bir sesle.

Tekrar dokunmadı, ama nefesini ensemde hissetmek bile ona karşı mağlup ediyordu beni.

"Benimsin ve hep öyle kalacaksın."

Gözlerimden akan bir damla yaş burnumun üzerinden yatay bir şekilde kayarak yastığa düştü. Susmak isterken, tüm susmalar bana düşman olmuştu şimdi.

"Odanın önünden kovduğun kadına benim diyemezsin Ateş, kapından içeri buyur ettiğin senindir."

Sustu. Sessizliğinin beni öldürecek kudrette olduğunu bile bile sustu. Sustuğu her saniye, ucu paslı bir jiletin sırtıma derin kesikler atacağını bile bile sustu.

Saniyeler sonra, "Ona dokunmadım," dediğinde histerik bir kahkaha koyuverdim, sinirleri bozulmuş olacak ki bu kez bağırdı.

"Dokunmadım dedim!"

Kollarımı birbirine sarıp cenin pozisyonu aldım. Beni bu kadar fazla anlamamayı nasıl başarıyordu?

"Damir de bana dokunma-"

"Telaffuz etme o pezevengin adını!"

Yüksek çıkan sesiyle ürktüm ve yerimden doğruldum. Onunla aynı yerde durmamak benim için daha iyiydi. Bacaklarımı kendime çekerken zorlandım, ağırlaşmışlardı sanki. Kalkmak için elimle minderden destek almıştım ki bu kez soğuk parmakları elimin üzerine kapladı.

"Bırak," dedim sonuna görünmez bir lütfen ekleyerek.

"Aç kulaklarını ve beni iyi dinle, çünkü bunu benden ilk ve son kez duyacaksın." Duraksadı, yutkundu. Bakışlarımı yere düşürüp söyleyeceklerini bekledim. Birkaç saniye geçti, sonra buz gibi sesinin arasına saklanmış olan derin pişmanlık tınısı duyuldu.

"Özür dilerim."

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Üryan bedenimden süzülen su damlaları en az tenim kadar beyaz olan yüzeyden kayıp ızgaraya akarken, zihnimde yarışan düşüncelerimin oluşturduğu kısır döngü devinimsiz süren dakikalarımı uzatıyordu. Parmaklarımı havaya kaldırıp buruşan derime baktım. Çıkma zamanım gelmişti. Oturduğum yerden kalkarak sepetin üzerine koyduğum gri örtüyü üzerime geçirdim. Demirden maşrapayı fıçının içine attıktan sonra, adımlarımı bilhassa sesli bir biçimde atmaya özen gösterdim. Muhtemelen kapının önündeydi ve banyodan sorunsuzca çıkmamı bekliyordu. Banyo kapısına yaklaşmamla uzaklaşan adımlarının sesleri aslında son zamanlarda aramızda geçen diyaloğun kısa özetiydi. Özür dilemesine müteakip geçen birkaç gündür tek kelime etmemiştik.

Birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı açıp duvardan destek aldım ve o şekilde odama doğru yürümeye başladım. Bedenimdeki güç iyiden iyiye çekilmiş vaziyetteydi. Yataktan zorlukla kalkıyor, zorlukla yürüyordum. Çoğu zaman başımın dönmesiyle olduğum yere düşmekten son anda kurtuluyordum. Aslında bu çok da umurumda değildi, ihtiyarın söyledikleri sırasıyla gerçekleşiyordu. Sadece onun önünde ayağa kalkmamaya dikkat ediyordum, bir de Derin geldiğinde durumumu belli etmemek için oturduğum yerden konuşuyordum. Benim için üzülmelerini istemiyordum, birdenbire aralarına girdiğim gibi birdenbire çekip gitmekti niyetim. Ailemi yeterince üzmüştüm, başkalarına gerek

yoktu. Günün üçte birini uyuyarak geçirdiğim için odamdan çıktığım zaman dilimleri sayılıydı. Zira fazla yemek yiyemediğim için tuvalet ihtiyacım çok da olmuyordu. Tükeniyordum, günden güne eriyordum.

Odama girdiğimde yan yana dizilen beş ısıtıcıya bomboş gözlerle baktım. Hayalet gibi peşimde dolaşıyordu. Mutfağa girdiğimde yemeğimin hazır olduğu gibi, hazırladığı sıcak içecekleri de kapımın önüne bırakıyordu. Sonra birkaç kez kapıyı tıklayıp ortadan kayboluyordu. Onun gibi bir adam pişmanlığını göstermekten çekinmezken, içimde kırılıp dökülen şeylerin tamirini mümkün kılamıyordum. Aslında en çok da ona kırgın ölmekten korkuyordum.

Üzerimdeki örtüyü sıyırıp yatağa attıktan sonra çıplaklığımı siyah iç çamaşırlarıyla örttüm. Bacaklarımdan geçirdiğim siyah taytın üzerine kalın bir kazak geçirdim. Kalçalarıma kadar inen yeşil kazağın içinde kaybolmuştum. İstemesem merak beni boy aynasının önüne itti. Elmacık kemiklerim hiç olmadığı kadar belirginleşmiş, gözlerimin altı ise bariz bir şekilde morarmıştı. En son Derin'in evinde aynaya bakıp beğenmediğim görüntümden çok daha berbat haldeydim.

Aynanın yönünü ters istikamete çevirmek için her iki yanından kavradım. Fakat ne kadar itersem iteyim yerinden milim oynatamadım. Dudaklarımdan süzülen kahkahalar bizzat kendimle dalga geçmek üzere dökülüyordu. Yürüyecek halim yokken, aptal gibi boyum kadar aynayı yerinden oynatmaya çalışıyordum. Her daim yorgun olan bedenimi yatağın üzerine boylu boyunca devirdim. Üzerime çektiğim kalın örtüler eşliğinde gözlerimi kapatırken uykuya dalmam sadece birkaç saniyemi alıyordu artık.

***

Mide bulantısıyla gözlerimi açtığımda, ağzımdaki safra tadı yüzünden öğürmemek için kendimi zor tuttum. Yatak başlığından destek alarak ağır hareketlerle ayağa kalkarken yöneldiğim sürahinin boş olduğunu görerek yüzümü buruşturdum. Elimi sürahiye uzatmamla geri çekmem bir oldu, taşıyamazdım. Ken-

dime acıyan yanımı ardımda bırakarak kapıya yöneldim. Hava karanlıktı ve yine yağmurluydu. Salona ilerlemeye başladığımda Ateş'in uyuyor olmasını diledim içimden. Ona belli etmemek için bir yerlere tutunmadan yürümeye çalışmak çok zordu.

Varlığının habercisi hisler bedenimi yoklamamıştı neyse ki. Birkaç dakika sonra mutfağa ulaştığımda koca bir bardak su doldurdum ama yarısını bile zor içtim. Midem küçülmüş gibiydi. Sanki bir lokma fazla yemek yesem kusacakmışım gibi hissediyordum kendimi. Yokluğunu fırsat bilerek mutfak masasının kenarlarından destek alıp salona ilerledim. Karanlıktı. Işığı açmayı es geçerek odama yürümeye devam ederken sol yanımda derin bir karıncalanma başladı. Gayriihtiyarî duraksayan adımlarımla birlikte, bedenimi onun olduğu yere çevirdim. Karanlığın içinden sadece siluetimi seçebildiğini biliyordum. Bana baktığını biliyordum. İçtiğim suyla ıslanmış dudaklarımı yaladıktan sonra elimi sandalyenin başından çektim ve desteksizce yürümeye başladım. Çok zordu.

"Bitmedi mi cezam?"

Karanlığın arasından süzülen kısık sesiyle yeniden duraksayan adımlarıma kadar gücenmiştim. Ceza mıydı bu? Cezanın acısını cezayı veren de çeker miydi?

"Ben ceza vermiyorum." Bakışlarımı boşluğa savurdum. "Ceza değil bu."

Adım sesleri yaklaştı, günler sonra onunla bu denli yakın olmanın heyecanı yer edindi kırgınlığımın hemen yanına. Önümde durduğunda heybetli bedeninin gölgesini üzerimde hissettim. Başımı önüme eğdim, şömineden yansıyan fersiz ışık Ateş'in çirkinliğimi görmesi için yeterliydi. Görmesin istedim.

"Ceza," dedi soğuk nefesi saç diplerimde eserken, kademsiz bir sesle. "Ben bundan büyük bir ceza bilmiyorum."

Parmak uçlarını çenemde hissettiğimde başımı usulca yukarı kaldırdı. Her şeye rağmen kalp atışlarımın ona özel bir ritmi vardı: Ateş ritmi.

"Krizantem," diye fısıldadığında kıstığım gözlerimi görünmez çehresinde gezdirdim.

O anda aramızda beliren bir demet beyaz çiçeği görünce nutkum tutuldu. Havada asılı kalan büyük demeti ellerimin arasına aldım. Buraya geldiğimden beri ilk kez çiçek görüyordum, üstelik kasımpatı.

Belimi saran parmakları bedenimi minderlerin üzerine yürütürken adımlarımı temkinlice attım. Tökezlemeden usulca minderlerin üzerine çöktüğümde varlığı yanı başımdaydı.

"Burada yetişen tek çiçek. Kokusu olmaz, koparıldığında saatler sonra yok olur. Buna rağmen onları sana getirmek istedim."

Şöminenin ışığına tutup hüzünle baktım. Demek aynı sonu paylaşacaktık bu güzel çiçeklerle.

"Sana beni hatırlattı."

"Her saniye aklında olan birini hatırlayamazsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve büyük demeti kollarımın arasına aldım. Beni her saniye düşündüğünü söyleyen adama gülümsemek istesem de yapamadım.

"Düşündüğün sebepten dolayı getirmedim onları sana."

Şömineden büyük bir çıtırtı yükseldi, anlık bir ateş parlamasıyla saniyelik bir aydınlık yayılıp çekildi. Sonra yavaş yavaş sedir ağacı tütsüsünün mistik kokusu ele geçirdi ortamı. Gözlerimi kapatıp kokmayan çiçekleri göğsüme bastırdım ve sedir ağacı tütsüsünü soludum. Cama vuran damlaların sesleri eşlik ediyordu geceye.

"Neden getirdin öyleyse?" diye sordum gözlerimi açmadan. Öylesine sorulmuş bir soruydu. Yanıtı amiyane olsa da artık bunun da bir ehemmiyeti yoktu benim için.

"İlk kez bir kadından özür diledikten sonra, ilk kez bir kadına hikâye anlatmak garip..." Sözleriyle istemsizce yanımdaki varlığına kayan gözlerim ince bir sis bulutuyla gölgelendi.

"Bakma öyle, ilkleri çalınan sadece sen değilsin," dediğinde yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Dudaklarımda sadece onu hissettiğimi o da biliyordu, bunu hiç düşünmemiştim.

"Anlatır mısın?"

İçimde sönmüş bir yangın vardı. Alazı her yanı sarmış, saman alevi gibi tutuşmuştum. Geriye bir enkaz, bir de sönmeye yüz tutmuş birkaç köz kırıntısı bırakmıştı.

"Bu hikâye, karşılığı olmayan aşkının acısını ölümle birlikte çeken bir kızın hikâyesi. Adı Ante olan dünya güzeli kız, ormanda genç ve oldukça yakışıklı bir adama rastlamış. Yakışıklı adam, tam ayağının altında duran inanılmaz güzellikteki çiçeği koklayıp öpmüş. Ante bu gençten o kadar etkilenmiş ki yanına gidip adamla tanışmak istemiş ama işin ilginç tarafı yanına giderken onu birden gözden kaybetmiş. Büyük bir üzüntüyle adamın öptüğü çiçeğin yanına gitmiş ve tam çiçeği öptüğü yere dudaklarını dokundurarak o da öpmüş. Adamın dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarında hisseden kızın utançtan yanakları al al olmuş. Bu haliyle daha da muhteşem bir güzelliğe bürünen genç kızı kıskanan kasımpatı, kızın dudaklarının değdiği kısımdan genç kızın kanını çekerek onu öldürmüş. Bir masum öpücük uğruna canını veren genç kızı bu kasımpatının olduğu yere gömmüşler. Zaman içinde kızı öldürdüğüne pişman olan kasımpatı, her bahar mevsiminde çiçek açıp yapraklarını kızın mezarının üzerine dökmüş."

Nefesim boğazıma dizilirken, kalbim bedenime sığmadı. Karakteristik sesinde can bulup dökülen her hece hâlâ tutunmaya çalışan canıma işledi. Buğulanan gözlerim bir damla yaşı azat ettiğinde nefesini çehremde hissettim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma bastırdı. Teninin buzuna değin özlediğim adama kayıtsız kalmak zordu, ardı ardına akan gözyaşlarımı durdurmak kadar hem de.

"Sen yanakları kızaran Ante kadar güzelsin," diye fısıldadı. Saniyeler önce utanan vaziyetime dem vuruyordu sözleri.

"Ve ben, Ante'yi kıskandığı için onu öldüren krizantem kadar pişmanım."

İki göğsümün arasında konaklayan hacimli taşı, iki kelamıyla oradan almayı sadece o başarabilirdi. Başarmıştı da. Derin bir soluk aldım, günler sonra aldığım ilk soluk gibiydi. Sonra bir şeyler olmaya başladı ve ben ne olduğunu biliyordum.

İç çektim. Başımı yana eğerek, gözlerimin önünde belirmeye başlayan görüntüyü seyre durdum. Yüreğimde şiddetli bir heyelan oluşurken, tozu dumana katan zevahiri belirmeye başladı. Önce zifiri bir siluet intikal ettiği elalarımın önüne, sonra siluetin

rengi giderek açılmaya başladı. Bir adam beliriverdi üç beş santim ötemde. Kusursuz bir yapbozun tüm parçaları bir araya gelir gibi, çehresini oluşturan her hattı can bulmaya başladı usul usul. Kalın siyah kaşlarına eşlik eden gür siyah kirpiklerine ve gece kadar karanlık olan ateş mavisi gözlerine baktığımda dudaklarımdan firar eden hıçkırığa mani olamadım.

Nasıl donuk bakıyordu, nasıl ifadesiz... Düzgün burnundan mora çalan kalın dudaklarına kadar tıpkı bir heykel gibiydi. Keskin yüz hatları karakterinin dışa vurumuyken esmer teni göz kamaştırıcıydı. Ve ben artık görebiliyordum. O gözlerin ardındaki kırıklığı görmekten ziyade, iliklerime kadar hissediyordum.

Yüzüme uzanan kollar var olmaya başladı; geniş omuzları, boynu, çehremdeki elleri. Ben sadece gözlerine bakıyordum, varlığına aç olan gözlerim vuslatı tutmuş bırakmıyordu.

Bu gözlere bakabilmek için uzun zamandır bekliyordum. Lakin boğulacağım kadar derin olduğunu bilmiyordum ateş mavisinin. Böylesine keskin, böylesine ise bulanmış olduğunu bilmiyordum.

"N-ne kadar güzelsin..." Gülümsedim, dudaklarımı ıslatan gözyaşlarımı umursamadan.

Gerçekten öyleydi, alnına düşen siyah saç tutamlarından keskin yüz hatlarına kadar muazzam ve hayran olunasıydı. O da beni ilk kez görüyormuşçasına baktı. O sırada dört bir yanımı veca sardı.

Güzel adamdı Ateş Karan...

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayın şavkı kırılırken, münasebetsiz bir zamanda yüreğime düşen gözleri de zamansız, yersiz fakat beklenendi. Bilhassa en çok beklenendi. Harelerimde yer edinen hayretlerin kırmızı fırça darbeleri zihnimin en ücra köşelerinde silik izler bırakıyordu ona baktıkça. Saniyeler, dakikalar tarafından nezaketten uzak bir tavırla kovuluyor ve dakikalarsa saatlere gebe kalıyordu. Baktıkça gece zifiriye yuvarlanıyordu, ayak parmaklarımın uçlarına kadar uyuşuyordum. İçim buna dayanamıyordu, deli gibi itiraz ediyordu. Mantığım, aklımı sıyırdığımı fısıldıyordu kulağıma. Bana ait olanlar benden taraf değillerdi. Olamıyorlardı.

Sükûnetin kucakladığı kelimelerim dudaklarıma uğramazken, ağız dolusu konuşulmamış cümlelerim vardı ve ağzımın içinde geveledığim tüm susmalarım ona ithafendi.

Küçük cam parçalarıyla bezenmiş dar bir sokakta yalın ayak yürüyordum ama kan revan içinde kalan sadece ayaklarımın altı değildi. Bende kan gövdeyi götürüyordu bu ara. Şimdi yol bitmişken, ben fazlaca bitap haldeyken, yolun sonunda kendimi dizlerimin üzerinde bıraktığım anda gösteriyordu keskin mavi gözlerini gözlerime.

"Bu şehirde hiçbir varlık senden daha güzel değil, buna ben de dâhilim." Parmak uçları zayıf yanaklarımın üzerinde dolaşırken, gözleri ne kadar ifadeden yoksulsa yüzünde bir o kadar sözlerini tasdikleyen hayranlık dolanıyordu.

"Eminim geldiğin yerde de durum bundan farklı değildi."

Başparmağıyla yeni akmış bir yaşı yakaladı. Benim gözyaşım onun parmak ucunda takılı kaldı. Usulca ellerini benden uzaklaştırırken tenindeki yabancı damlaya dokundu dudaklarıyla.

Elleri hissettiğim gibi iriydi; esmer ve kemikli parmakları vardı. Başlı başına dev gibi bir adamdı aslında, küçücük kalmıştım yanında. Siyah gömleğinin altından belli olan pazıları ve geniş göğsüne sığınmıştım göremeden. Ama artık zevahiri bizzat gözlerimin önüne dökülmüştü. Yüzüne çıkan bakışlarım, aç bir kedi gibi her karışında ayrı ayrı oyalandı. Simsiyahtı sakalları, kaşları ve kirpikleriyle uyumlu esmer teniyse keskin hatlarıyla ışıldıyordu. Sanki kendimi bildim bileli aynı mavilere bakıyormuşçasına tek seferde yeniden kilitlendim gözlerine. Bunca zaman görememek ne devasa bir kayıpmış, baktıkça anlıyordum.

"Bana böyle güzel bakacağını bilseydim, çok daha önceden gösterirdim kendimi." Alay barındıran tavrına rağmen yine de gözlerimi ondan ayıramadım. Gözlerim, çehresine mıhlanmış gibiydi.

"B-ben..." Devamını getiremeyeceğim cümlemin üzerine, avuç içiyle dokunduğunda yaklaşan bedenine ilk kez şahit olmak yaşadığım heyecanı arşa taşıyordu.

"Şimdi konuşma," diye fısıldadı aramızdaki tüm mesafeleri yıktıktan sonra. "Dudakların için daha güzel bir planım var."

Dudaklarındaki serseri gülümseme, tüm sözlerini idrak eden utancıma karıştı. Ensemden yakalayıp bedenimi kendine çekerken, tıpkı bir bez bebek gibi beni havalandırıp dizlerine oturtması zor olmamıştı. Daha anın verdiği şaşkınlığı yaşayamadan dudaklarıma bastırdığı soğuk dudaklarıyla onu affedemeyen yanım teslimiyet bayrağını çekti. Bir an bile tereddüt etmedim karşılık verirken, Ruhlar Şehri'nin benden günbegün çaldığı gücümü ondan alıyormuşçasına öptüm soğuk dudaklarını.

En azılı rüzgârlar tenimden sallanırken, bedenimde gezinmeye başlayan elleri her hücreme ayrı alazlar bıraktı ve soğuk rüzgârlar ardına bakmadan benden uzaklaştı. Ensemi kavrayan avucu mümkünmüş gibi beni kendine daha fazla bastırırken, dudaklarımı örseleyen dudakları hazzı kucaklayarak acıya meydan okuyor-

du. Diğer eli belimden kayarak kazağımın içine girdi. Anlık bir irkilme yaşadım fakat dudaklarından kopamadım.

Çıplak sırtımda dolanan parmaklarının dokunuşu kesinlikle yüzeysel değildi, öyle ki parmak uçları tenime saplanıyor gibiydi. Ona ait olduğumu sadece dokunuşlarıyla bile mıhlıyordu zihnime. Dilinin ıslak dokunuşlarını dudaklarımın üzerinde hissettiğimde ağzımdan firar eden cılız inilti onun dudaklarının arasında kayboldu. Bir an sonra parmakları sutyenimin kopçasının üzerinde duraksadı, ürkekçe geri çektim kendimi. Loş görüntüsüne düşen gözlerim, onun kapalı gözlerinin usulca açıldığına şahit oldu. Bu çok tuhaftı. Onu görerek dokunmak ve öpmek çok garipti. Parmakları hâlâ oradayken ifadesiz bakışların ardındaki suali biliyordum.

"Korkuyor musun?" Nefesi dudaklarıma vurdukça hâlâ dişlerinin izini taşıyan dudaklarım sızladı. Korkuyor muydum, bilmiyordum.

"Eğer korkuyorsan..." Eli kazağımın içinden ağır ağır çıkarken ani bir cesaret kırıntısıyla konuştum.

"Korkmuyorum," diyebildim. "Ben sadece..." Yutkunup bakışlarımı yere düşürdüm. "Ben, nasıl davranmam gerektiğini..."

"Sorun bu mu? Belki beni ilk kez gördüğün için istemiyorsundur. Bunun için asla ısrar etmem, biliyorsun değil mi?"

Başımı hızla iki yana sallayıp, "İstiyorum," dedim ve aynı saniyede bedenimdeki tüm sıcak kan yanaklarıma akın etti. Ateş gülümserken, ben hayatımda hiç utanmadığım kadar utanıyordum.

Gözlerimi ondan kaçıramayacağım kadar güzel gülümsüyordu. Zemheri barındıran kirli sakalları kıvrılan dudaklarının hükmüyle kırışmış, kısılan ateş mavileri uyuşturucu eskisi yaratıyordu yüreğimde.

"Sen korkmuyorsun ama ben sana dokunurken seni incitmekten korkuyorum." Hızla ifadesi ciddileşti, sanki hiç çehresinde tebessüme yer vermemiş gibiydi. Gözbebeklerimi eşeliyordu bakışları, bir yanıt arıyordu sözlerimden ziyade benliğimde.

"Korkma," dedim bu kez mahcupça.

Nefesi yeniden nefesimi bulurken, ağır ağır dudaklarıyla du-

daklarıma sürtündü. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, taşıyamayacağım kadar ağır bir heyecanı omuzlamıştım.

"Tüm renkleri kanatlarında barındıran cılız bir kelebek gibisin, karşı konulmazsın. Kanatlarına zarar vermekten korkuyorum Hare."

Bedenim ürkek, ruhumsa aymazca tutkunun çukurlarına atlamaya meyilliydi. "Korkma."

Belimi sıkıca kavrayıp beni yeniden kendine çekti, aramıza girecek tüm mesafelere düşmandık.

"Oysa sana dokunup bu lanet şehri tutuşturmak istiyorum."

Havaya kalkan elim sakallarını bulduğunda usulca parmak uçlarımı aralarında gezdirdim. Geri dönüşü olmayan izbe bir yola giriyordum, tepetaklak yuvarlanmam kaçınılmazdı.

"Bu şehri birlikte tutuşturalım," diye fısıldadım kulaklarının kıvrımına. Utanç artık koşarak benden uzaklaşmıştı. Aramıza girmeye cüret edebilecek her duyguyu birer birer yolcu etmiştim dudaklarımı yanağına bastırırken. Yalındım karşısında; yalındık. Elleri kazağımın eteklerini buldu, ivedilikle sıyırdı kollarımdan. Mavileri siyah sutyenime kaydığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yaklaştı. Aşina olduğum nefesi boynumda dolaşırken, dudakları boynumun ince derisine uzun bir buse bıraktı. Ellerinin altında ruhumun sınırından firar eden kelebeklerin cesetleri vardı. Tenim ceset kaynıyordu. Gerdanıma kayan dudakları tahayyülümü derdest ederek un ufak olan zihnimi ortaya saçmaktan kaçınmadı. İşkence edercesine ağır ağır öpüyordu dudaklarının arasına hapsettiği tenimi. Kokusu bilincimi alabora ettiğinde ona dokunmak isteyen yanım hırsla ayağa fırladı. Taze çekilmiş kahve kokusu, dudakları aşağı inerken asla gerçekleştiremeyeceğim fillerin sınırından yuvarladı bedenimi. Ellerim, onun aksine aceleyle gömleğinin düğmelerini buldu ve hızla onları çözmeye başladım. Dudakları orada duraksadı.

Afalladı!

Bunu benden beklemiyordu ancak sadece birkaç saniye sonra geri çekilip ellerini benimkilerin üzerine koydu. Düğmelerini birlikte çözerken gözlerimizi birbirinden ayırmadık. Düğmelerin

kimi tek seferde açıldı, kimiyse koparak yere düştü ve tutkunun adım seslerine karıştı yuvarlanıp giden düğmelerin boş sesi.

Hâlâ gözlerime bakıyordu, hâlâ gözlerine bakıyordum. O sırada parmakları sutyenimin askısını kavradı ve yavaşça aşağı indirdi. Titrek bir nefes alıp gömleğinin yakalarından kavradım ve aynı fersiz nefesi geri verirken geniş omuzlarından sıyırıp attım. Göğsünde daha önce dokunduğum tüyler şöminenin ışığıyla kendilerini belli ediyordu. Belimi daha sıkı sardı, bedenlerimizi birbirine yapıştırdı.

Hiç üşümüyordum artık...

Önce omzumu öptü, sonra ufak öpücükler bırakarak gerdanıma indi ve kulağıma doğru ıslak bir yol çizdi.

"Sana dokunmaya nereden başlasam?" diye fısıldadı sabırsız bir ses tonuyla. "Omzuna dokunsam ak gerdanın yetim kalır, gerdanını koklasam dudakların sitem eder..." Burnu yanağım boyunca kaydı ve dudaklarımın üzerine doğru konuştu. "Sana dokunmaya nereden başlamalıyım bebeğim?"

Aldığı kesik nefesler hızla inip kalkan çıplak göğsüme vuruyordu. Gözleri gözlerimdeyken çıplaklığımdan utanamadım. Onun soğuk bedeninin sıcak bir parçası gibiydim. Hem biraz fazlalık, hem olmazsa olmazı. Kucağında, dizlerimin üzerine doğrulup bu kez ben birleştirdim dudaklarımızı. Omuzlarımdan aşağı sallanan turuncu tutamlarımı parmaklarına doladığını hissettiğimde alt dudağına ani bir ısırık bıraktım. Bu yaptığım etrafımızı çevreleyen tutku alevini hunharca harladı ve öpüşmemiz hoyratlaştı. Dizlerimin arkasına kayan eli bedenimi tek hamleyle minderlere sererken bacaklarımdan sıyrılan taytım odanın rasgele bir köşesinde kendine yer buldu. Bedeni yan bir biçimde yanıma düşüverdi, arzuyla kısılan mavileri bedenimi arşınlandı usul usul.

Kalbim atmıyordu, göğüs kafesimde namütenahi bir hengâme başlamıştı. Elleri bacaklarıma ulaşıp oradan belime doğru kayarken yay gibi gerilen bedenim, en az zihnim kadar işlevini kaybetmiş durumdaydı. Parmak uçlarından tenime akan safi haz ellerimi boynuna dolamamı emretti. Bu emri koşulsuzca yerine getirmekten kaçınmadım. Vücudumdan ayrılan gözleri yeniden gözlerimi bulurken eğilip kulağıma fısıldadı.

"Benim ilk kez gördüklerimi ve senin ilk kez gördüklerini karşılaştırıyorum da kesinlikle kayıp benim," dedi arsız bir ses tonuyla.

Dudaklarımdan gayriihtiyarî firar eden kıkırtı eşliğinde dudaklarını boynumun tam ortasında bastırdı. Elleri bedenimi keşfe çıkmış, dokunuşları korkularımı usta bir avcı gibi avlıyordu. Boynu ve omzu arasındaki o derin boşluk bana kokusunun en bereketli ziyafetini sunarken, başımı hafifçe kaldırıp omzunu öptüm. Sonra bir kez daha öptüm. Tek kolundan destek alarak bedenini yerden ayırdığında ellerim sırtına kaydı. Esmer teninin üzerinde usulca dolaştı parmaklarım. Hem yumuşak hem sertti. Tenlerimiz birbirine çarptıkça sıcak ve soğuk arasındaki harp kanlı bir kavgaya dönüşüyordu. Bu kavgada mağlup yoktu, zira ikimiz de tüm kalkanlarımızdan kurtulurken ruhen de üryandık birbirimize karşı. İkimiz de mağlubiyetin pervasız tohumlarından nasibimizi alarak aynı köhne köşede inzivaya çekilecektik.

"Ne gözlerindeki ne de dudaklarındaki büyüyü kendime şerh ediyorum." Buselerinin aralarına sıkıştırdığı kelamlar kaburgama kazındı. Şöminenin arada yükselen ateşi gözlerine vurdukça, kalbimin çatısına mavilerinden balçık kıvamında renksiz bir zehir aktı. Görkemli varlığı gözlerimin önünde, nefes alıp verişlerine değin kaçırmak istemeyen bakışlarım ondan bir saniye olsun ayrılmıyordu. Sanki bakışlarımı başka bir yöne çevirdiğim anda kaybolacaktı.

"Öyle bakma," dedi eli usulca göğsüme çıkarken. Avuç içi kalbimin üzerinde durduğunda bir santim daha yaklaştı ve burunlarımız birbirine çaptı. "Buradayım." Avucunu oraya bastırdı. "Bir yere gittiğim yok."

"Buradasın," diye fısıldadım ve aynı yapbozun iki ayrı parçası olan dudaklarımız bir kez daha buluştu. Dudaklarımdaki hükmü, içime saldığı ihtilaliyle tenimden önce ruhuma siniyordu. İçimde bir ateş yanıyordu, ateş oluyordum. Arada çeneme burnuma çıksa da, yine dönüp dolaşıp dudaklarımda son buluyordu öpücükleri. Bedenim ne kadar çekingense, benliğim bir o kadar can atıyordu ona karışmak için.

Her iki elimi yakaladı ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Bedenini bedenime bırakmak üzereyken birdenbire karnımdan kasıklarıma inen şiddetli acıyla canhıraş bir çığlık koptu dudaklarımdan. Bu sebepsiz sancının ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ancak çok şiddetliydi. Aynı saniyede, Ateş telaşla üzerimden kalktığında ağrının şiddeti hızla artmaya ve tüm bedenime sirayet etmeye başladı.

"Ne! Ne oldu?"

Acıyla bacaklarımı karnıma çekip cenin pozisyonu aldım. Tek kelime etmek için bile aralayamadım dudaklarımı, oysa saniyeler önce iyiydim. Hiç olmadığım kadar iyiydim.

"Bir şey söyle, lanet olsun! Bir şey söyle neyin var?" Beceriksizce üzerime birkaç kat örtü atarken, saliselik ona kayan bakışlarım çehresinde bir ifade yakaladı. Korku! Ateş'in gözlerinde alenen korku vardı.

Karnımın içinde kaynayan bir sıvı vardı sanki ve her fokurdamasında tüm bedenime acıyı enjekte ediyordu. Veca bedenime öyle hâkimdi ki yükselen iniltilerime mani olamıyordum. Saniyeler sonra gözlerimin ıslanmaya başlamasıyla ağladığımı fark ettim, hemen ardından bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim. Ama bakamadım.

"Siktir!" Sesindeki endişe dalga dalga duyularıma intikal ettiğinde, şeytan nefesini üzerime üfledi ve tüm bedenim aynı anda titredi. Bu bir zelzele değildi, bu şiddetli bir depremdi. Ruhlar Şehri'nin üzerime oynadığı cebrin son rötuşlarıydı. Görüntüler puslu bir hal aldı. Önce şömine yana devrildi gözlerimin önünde, sonra tütsü yuvarlandı. Duvarlar üzerime yıkılmaya başlarken, Ateş'in hemen arkamdaki varlığıydı bana kalan. Soğuk bedeni benimle birlikte örtünün altındaydı. Gözlerimi kapattım, varlığını hissettim; bedenimi saran kollarını, karnıma bastırdığı iri parmaklarını. Bu hissi tanıyordum ve bana kalan yine bu histi.

Tüm kemiklerimi kırarcasına hapsetmeseydi sırtımı göğsüne rahat bir nefes alamazdım. Acı daimiydi, bundan sonra acı hep olacaktı. Eğer onun kollarında olacaksa olsun, dedim içimden.

"Eğer," diye fısıldadı acıyla harmanlanmış bir sesle. "Eğer acılarını dindirebilmenin bir yolu olsaydı, anında sahte nefesimden vazgeçerdim."

Zaten kapalı olan gözlerimi kalan gücümle sımsıkı bastırıp, kirpilerimde takılı kalan gözyaşlarımın beni terk etmesine izin verdim. Canım yanıyordu, en çok da canımın canını yaktım diye yanıyordu canım.

"Senin nefesin," dedim cılız bile sayılamayacak bir sesle. "Senin nefesin hissettiğim en gerçek nefesti."

Titreyen dudaklarımı dişledim, onun kollarında ağlamak istemiyordum. Atmayan kalbine bir kızılyara da ben kazımak istemiyordum.

"Eğer vaktim olsaydı-"

"Kes sesini!" diye kükrediğinde mümkünmüş gibi daha sıkı bastırdı bedenimi gövdesine. Oyuncağını kaptırmak istemeyen bir velet gibi ya da elma şekerini sarıp sarmalayan küçük bir erkek çocuğu gibi göğsünde sakladı beni. Bilmiyordu ki erimeye mahkûm o elma şekerinin ona bırakacağı tek şeyin yapış yapış elleri olacağını. Üstelik hiçbir suyun, sabunun o kiri çıkaramayacağını.

"Çok kırdım seni, defalarca kırdım," derken aslında kendi kendine konuşuyor gibiydi. Aslında kendine sövüyor gibiydi.

"Ve sen çok mutlu ettin beni," dedim tek bir an düşünmeden.

Soğuk nefesini tenime üfleyen bir ruhun dokunuşlarıydı narkozum. Dindirmese de azaltıyordu. En azından dayanılabilir kılıyordu.

"Yalancı turunçgil."

"Doğruyu söylüyorum."

Yerinden hareketlenirken ne yapacağını anlayarak hafifçe başımı kaldırdım ve kolunu başımın altına koymasına izin verdim. Yarı çıplak bedenlerimiz bütünleşmiş gibiydi, kotunun sert yüzeyi ise bacaklarımı sarıp sarmalamıştı.

"Sen mutlu olmayı hak ediyordun, karşıma benim gibi pis bir herif çıkmasaydı eğer." Duraksadı, yutkunduğunu duyumsadım. Söylemek istemiyordu ama söylemek zorundaydı. "Şimdi bir yerlerde o orospu çocuğuyla mutlu olabilirdin."

Aramızda gezinen zebanilerin elinde gümüş rengi mızraklar vardı, birbirimize attığımız her adımda dokunuşlarımızı tarumar etmeyi bekliyorlardı dört gözle.

"Mutlu olmak," dedim tamamen alayla. "Ben seni mutlu edemedim, Nina demişti ki o gece-"

"Nina'nın ne dediği umurumda değil!"

"Ama onu odana aldın." Zihnimde dönüp duran, düşüncelerimi kemiren suali ayaklarının altına sermekten çekinmedim. Sükûta sırt çevirmemin nedeni, vaktimin hududuna yaklaşmış olması mıydı? Evet, tam olarak buydu.

"Sadece o kadar. Odama girdi, benimle konuştu ve çıktı," dedi net bir dille ama bu bana yetmiyordu.

"Ne konuştu?"

"Büyülü suyu Izabelle'in yardımıyla kendisinin gönderdiğini söyledi ve özür diledi."

"Sen de affettin. Affettin ve o gece birlikte-"

"Kalmadık diyorum, anlama kıtlığın mı var?" Burnundan soluyordu ama umurumda değildi.

"Ama kalmak istedi."

"Evet istedi."

"Belki biraz daha ısrar etseydi ka-"

"Hare!" diye hırlarken ciddi anlamda susmam gerektiğini anladım. Benim yanımdaydı, kollarının arasında buram buram kahve kokusuna bulanmıştım. Yine de onu başka biriyle düşünmek bile tüketiyordu beni. Bedenimi ara ara yoklayan vecalardan çok daha fazla acıtıyordu.

"Bana bak." Duymazdan geldim, kıskançlıktan dolan gözlerimi görsün istemiyordum. "Bana bak dedim." Elini omzuma koyup kendine çevirirken, ona her zaman olduğu gibi karşı koyamadım. Sırtüstü döndüğümde bakışlarım yeniden muazzam çehresiyle buluşurken mavileri dikkatle yüzümü taradı. Bana hep böyle mi bakmıştı?

Puslu gözlerimi utançla aşağı eğerken dudaklarını alnıma bastırdı. "Kıskanç kızım benim."

"Kıskanmıyorum." Başımı hızla iki yana sallayıp itiraz ettim. Bu koca bir yalandı, ama gerçek olan bir şey vardı ve saniyeler önce dudaklarımdan dökülmüştü.

"Seni mutlu edemedim ve edemeyeceğim. Üzgünüm."

Çatılan kaşları kısa bir süre sabit kaldı, sonra iri parmakları yanağımı kavrayıp şefkatle okşadı.

"Az önce dedin ya, beni en çok sen mutlu ettin diye."

"Hı-hı," dedim küçük bir kız gibi başımı sallayarak.

"Beni de en çok sen mutlu ettin, cehennem çiçeğim."

Gülümsedim, daha önce hiç böyle gülümsememiştim. Öyle ki çalınan ömrümde kullanılmadan solacak tüm tebessümleri satın alırdı kıvrılan dudaklarım. Mavinin elaya serpiştirdiği sahiplik duygusu ruhumdaki tüm yaraları onarırken, birbirimizin çehresinde gezinen ellerimiz şehvet denen duyguyu alaşağı ederdi. Ben solmak üzere olan bir cehennem çiçeğiydim ve Ateş benim sahibimdi. Dokunuşları suyum, keskin mavileri toprağımdı. Yitip gidecek olsam da iri parmaklarının arasında, şehrin bir yerine kazınacaktı namımız. Ölümsüz olan bana dokunduğu anlar olamayacaktı, asıl ölümsüzleşen bana baktığı anlar olacaktı.

Ne ara çatladığını bilmediğim dudaklarımı araladım ve sakallarında gezinen parmaklarım sözlerimi bölemesin diye dudaklarının üzerinde yolculuğuna son verdi.

"Söz ver bana, ne olursa olsun beni son gördüğün anki gibi hatırlamayacaksın. İlk tanıştığımız zamanı yâd edeceksin hep, tamam mı?"

Gözleri yine donuklaştı ve yine kasıldı çenesi. "Biz nasıl tanıştık ki?" diye sorarken dudaklarının üzerinde duran parmağıma minik bir buse bıraktı.

Kirpiklerimi yukarı kaldırıp düşünürmüş gibi yaptım. "Hımm, mesela bir balıkçıda ya da simit kuyruğunda," derken çenem memnuniyetsizce buruştu. "En iyisi bir kitapçıda, evet kitapçıda."

Gözlerinin içine bakıp zoraki gülümsedim.

"Aynı rafta, aynı kitaba uzanırken birleşmiş olsun ellerimiz. Biliyorum, klasik Türk filmi gibi oldu ama idare et artık, hayal gücüm bu kadar." Tek kaşım havaya kalkarken, "Olmaz mı?" diye sordum.

Baktı... Sonra keskin mavilerini kalın bir kırağı kapladı. Birdenbire dolan gözleri soğuk bir damla yaşı yanağıma düşürürken, daha önce yaşadığım tüm acıların koca bir hiç olduğunu anladım.

FİNAL

Aslında sorun etmiyordum bu şehirde tek renkken zifiriye bulanmayı, esasen gerdirildiğim çarmıhta akıbetimi bekliyordum. Üstelik cılız bileklerimi saran iplere bile bu denli alışmışken, asıl acıtan elmacık kemiğimin üzerinde asılı kalan, mavinin yakıcı yansımasını hapsetmiş gözyaşı damlasıydı. Hayır! Asıl mahveden o gözyaşının bana ait olmayışıydı. Konuşmadık bir süre. Aramızdaki son acımasız pantomim, tükenmişliğin tırmandığı tırtıklı sessizlik duvarının yosun tutmuş serzenişleriydi. Bir saat sonrası için kuracağımız hayaller bile aç bir bebeğin boş bir memeden süt emmesi kadar ironikti.

Konuşarak kelimeleri tüketmek yerine birbirimize sarılıp bedenlerimizi sükûnete erdirmenin hazzını yaşıyorduk. Çıplak sırtımın Ateş'in çıplak göğsüyle olan buluşmasından mesutken, karnımın üzerinde dolaşan büyük elleri uykunun kıyılarına salıveriyordu bilincimi. Birlikte yaşadığımız en güzel anlardan biriydi şüphesiz, öyle güzeldi ki diğer hiçbir şey umurumda değildi. İçine düştüğüm tüm meyus olaylar ruhumun dış kapısının önünde kalmıştı onun koynundayken. Teninden tenime akan, adlandırılmaktan soyutlanan duyguları en derininde yaşamak yetiyordu. Fazlasında gözüm yoktu, hiç olmamıştı.

Gözlerimi usulca kapattım ve beni saran kollarını kavradım. Henüz uyumadan bedenimi esir alan mahmurluğun son demlerindeydim. O uyumayacaktı, nedensizce bunu biliyordum. Saç-

larımın arasında gezinen nefesi, düşman askerini kollayan bir er gibi tetikte bekliyordu. Gece karanlığa kavuşana dek nefesimin nöbetini tutacaktı. Aydan ve yıldızlardan mahrum kalan gökyüzü güneşsiz bir sabaha intikal ederken, ruhumu tırpanlayan tüm sebeplerin acısını ona dokunarak dindirmeye çalışıyordum. İyileşmek mümkün olmasa da bana kalan zamanın darlığıyla baş etmek sadece bu şekilde mümkün oluyordu. Ateş'in soğuk nefesi, dokunuşları ve dudaklarından dökülen kelamlardı her gün biraz daha eriyen bedenimin narkozu.

***

Gözlerimi açmaya çalıştım, kirpik diplerime değin sinen rehavet uyanmamı istemiyordu. Uykudan uyanmak dahi bu denli zor mu olacaktı? Bunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Aslında düşünmek gerekiyordu, yaşarken bir yandan da son olduğunu zihne not etmek gerekiyordu. Nihayet gözlerimi aralayabildiğimde yokluğu karşıladı beni ve hislerim yakınlarda olmadığını fısıldadı kulağıma. Şöminenin harlı ateşine bakılacak olursa tazeleneli fazla olmamıştı. Keza sobadan yükselen çatırtı sesleri de yeni tazelendiğinin sinyallerini veriyordu. Alnıma düşen kalın bir saç tutamını ucundan yakalayıp arkaya attım. Elimi aşağı indirecekken dikkatime takılan ayrıntıyla bileğim havada kaldı.

Ellerime baktım, sanki benim değillerdi. Ne ara bu hale geldiklerini bilmediğim ellerim bembeyazdı, damarlarımı rahatlıkla görebiliyordum. Damarlarımın içinden akmaya çalışan kanı, ama en çok da o kanın orada donmaya yüz tuttuğunu hissedebiliyordum. Tenimin şeffaflaşan yüzeyi gerçekleri yüzüme vurmaktan imtina etmiyordu artık. Ellerim, yaşlı bir kadının ellerine benziyordu.

Doğruldum. Normal bir insanın basit bir şekilde gerçekleştireceği fiili yüzümü buruşturarak zorlukla yerine getirebildim. Üzerimdeki örtüleri açarken önceki gecenin emareleri itinayla yok edilmişti. İç çamaşırlarım yoktu üstümde. Ona ait uzun bir kazak ve yine ona ait bir şort vardı. Onun giydirdiğini biliyordum, yine de utanmadım. Aslında belki biraz yanaklarım kızar-

mıştı. Sonra bacaklarıma takıldı bakışlarım, kurumuş kan yer yer gölgelemişti tenimi. Gecenin karanlığında bacaklarımı nedensizce sarıp sarmalayan kanın uğursuz tonundan tenimi kurtarırken gözden kaçırdığı izler şimdi harelerimin önüne serilmiş, benimle alay ediyorlardı.

"Uyanmışsın."

Geldiği yöne bakmadan örtüleri yeniden üzerime çektim ve ellerimi örtünün altına sakladım. Sonra başımı kaldırdım usulca. Üzerinde koyu gri bir eşofmandan başka hiçbir şey yoktu. Siyah saçları ıslak, sanki mümkünmüş gibi daha kara görünüyordu. Alacakaranlığın verdiği ölçüde izlemeye çalıştım yaklaşan bedenini. Önce banyo karışımının mistik kokusu ulaştı duyularıma. Bu koku ona yakışıyordu. Sonra çıplak ayaklarının yerde bıraktığı silik izlere baktım. Uzunca bir süre bununla idare etmiştim. Önümde durduğunda başımı yukarı kaldırıp çehresine baktım. Kısa bir an, anlam veremediğim garip bir ifade geçti yüzünden. Bana baktı dikkatlice. Sonra bakışlarını çekti ve tekrar baktı. Neden bana böyle bakıyordu bilmiyordum.

"Uyandım," dedim kendime yabancı bir sesle. "Uyandım ve yoktun."

Önümde diz çöktü, mavi gözlerini gözlerime kilitledi vezinsizce. Yüzme bilen bir insanın bile içinde boğulabileceği kadar derindi bakışları. Öyle güzeldi ki ona âşık olmamak mümkün değildi. Ona âşık olmayan kadını Tanrı cezalandırırdı şüphesiz.

Arkasına sakladığı elleri hareketlenirken, burnumun dibinde kıpkırmızı bir elma şekeri belirdi. Kalbime yayılan sevinçle birlikte, örtünün altındaki elimi uzatıp sapından tutarken gayriihtiyarî gülümsedim. Bunlar son tebessümlerimdi, hissediyordum.

"Nereden biliyordun elma şekeri sevdiğimi?" dedim gözlerimi yeniden yüzüne çevirip. "Hiç söylememiştim ki."

Kademsiz bakışları dudaklarıma kaydı, sonra ellerime. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bileğimden yakaladığı örtünün altında kalan diğer elimi oradan çıkartıp dudaklarına yaklaştırdı ağır ağır. Kalbime bin bir kasvet çökerken her bir parmak boğumumu tek tek öptü.

"Küçük kızlar elma şekeri sever," dedi mora çalan dudaklarının bir tarafı kıvrıldığında. "Benim küçük kızım da seviyor."

Buraya ilk geldiğim günlerde, Derin bana onun göründü gibi bir adam olmadığını söylemişti ve canının yandığını, bu yüzden hırçınlaştığı eklemişti. İnanmamıştım. Oysa şimdi bizzat şahit oluyordum onun aslında nasıl bir adam olduğuna. Midyenin sert görünümlü kabuğunu kazısa da zevahirine, aslında atmayan kalbinde sedefli bir inci taşıyordu Ateş.

"Teşekkür ederim." Uzanıp sakallarının üzerine kısa bir buse bıraktım. Sert sakallarının dudaklarımı ısırmasına aldırmadan diğer buseyi de öteki yanağına kondurdum.

"Beni öpmek için fırsat kolluyor gibisin, turunçgil." Uzaklaşmama fırsat vermeden, birbirine girmiş saçlarımın arasından kalın turuncu bir tutamı parmaklarına doladı.

"Çok biliyorsun sen, bu sadece teşekkür öpücüğüydü," diye çıkıştım sahte bir kızgınlıkla.

"Saçların çok karışmış." Gözleri, belime inen çalı süpürgelerime kaydığında, avuç içleri usul usul geziniyordu.

"Bugün banyo yapacağım, sonra tararım."

Elleri saçlarımın üzerinde kalakaldı ve kısa bir süre boşluğa takıldı bakışları.

"Banyoya gerek yok, temizsin. Saçlarına gelince, onları ben tarayacağım."

"Günler önce banyo yaptım, kirlen-"

"Temizsin dedim, bacaklarını yeniden silerim."

Anında yere düşen bakışlarımla birlikte saçlarımı ondan kurtardım. Bu çok utanç vericiydi. "Hayır, kendim hallederim."

Elleri çenemi bulurken, başımı yukarı kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı beni. Ne güzel bir mecburiyetti ona bakmak.

"Benimle inatlaşma." Başını hafifçe yana doğru eğip, siyah gür kaşlarının altından gözlerimizi birleştirdi. "Anlaştık mı?"

Ona cevap vermedim, zaten bir cevaba ihtiyacı yoktu. Yanımdan ayrıldığında sadece bir dakika sonra elinde büyük bir leğen ve bezle geri geldi. Örtüyü açıp çıplak bacaklarımı ortaya çıkarırken yeniden bakışlarımı kaçırdım. Sıcak suyla buluşturduğu bezi

defalarca bacaklarımda gezdirdi. Öyle itinayla siliyordu ki sanki ellerinin altında kırılacak bir eşya var gibiydi.

"Beni bu güzelliklerden mahrum bırakmadığın için teşekkür ederim." Bacaklarıma bakarak söylediklerinden sonra çehresine yayılan çapkın gülümsemeye göz devirerek karşılık verdim.

Hızla bacaklarımı örtüp, "Sapık," dedim ters bir sesle. Oysa ellerim kadar olmasa da bacaklarım da kötü durumdaydı. Bembeyaz ince bir sopayı andırmakla kalmayıp, mor ve pembe damarlarımı gözler önüne seriyordu. Bir şeylerin üzerini kapatmaya çalışıyorduk, yaptığımız tam olarak buydu.

"İnkâr etmiyorum, biraz sapıklaşmış olabilirim dün gece. Bana hak vermelisin bebeğim, kollarımda o şekilde yatarken kendimi tutmam çok zordu."

Kaşlarım çatılırken kollarımı birbirine bağladım. "Böyle konuşma!"

Ayağa kalktığında ağzının içinde konuşulmayı bekleyen ancak dışarı taşamayan cümleler vardı ve ben onların ne olduklarını çok iyi biliyordum. Ne kadar örtbas etmeye çalışsak da ortaya anbean saçılan gerçekler kendilerini unutturmayacaklardı. Bu yüzden birkaç dakika gecikmeli de olsa konuştu.

"Dün gece aniden gelen ağrı ve kanama normal miydi?"

Derin bir nefes çaldım kentten, onu ciğerlerime itinayla pay ettikten sonra konuştum.

"Değildi," dedim düz bir sesle.

"O halde bunu ihtiya-"

"Hayır." Söylemim keskindi, en az yorgunluklarım kadar. "Kimseyle daha fazla özelimi paylaşmayacağım."

Elleri sakallarını bulurken sıkıntıyla sıvazladı. "Seni zorlamak istemiyorum, fakat seni görmesinde yarar var."

"Ne yararı?" Sesimdeki alaya mani olamadım. "Beni iyileştirecek güce sahip değil. Ne ihtiyar, ne de başka biri. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi devam edelim."

Bedeni ağır ağır ters istikamete döndü, benden yüzünü sakladı. Bunu yapmayı seviyordu, yadırgamadım.

"Seni zorlamayacağım," dedi buz gibi bir sesle. O senin altın-

da parçalara ayrılmış kırağılar vardı. Üzerine basan darmaduman olurdu.

"Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim."

"Bana hiçbir şey için teşekkür etme."

Dudaklarımı ona cevap vermek için aralamıştım ki çalan kapı dikkatimi dağıttı. Ellerini siyah kadifemsi saçlarının arasından geçirip yeniden bana döndü ve donuk ifadesini oturttu çehresine.

"Geldi bizim gereksizler." Kapıya doğru yürüdüğünde gelenlerin kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ancak bacaklarımdaki his kaybı yüzünden ayağa kalkıp kalkamayacağımı kestiremiyordum. Destek alarak yürüdüğümü görmemeliydi ne Ateş, ne de içeriye giren Derin ve Sezgin.

"Günaydın Hare." Sesi, kalın tabanlı ayakkabılarının zeminde bıraktığı tok sese karışan Derin yanımda bittiğinde, yüzündeki mutlu ifade buzdan bir tabaka gibi parçalara ayrıldı. Koyu kahve gözlerinde adı gibi derin bir bilinmezlik yer etti. Tıpkı Ateş'in bana elma şekeri vermeden önceki ifadesine benziyordu. Fakat Ateş bunu kamufle etme konusunda çok daha başarılıydı. Zira Derin'in toparlaması daha uzun sürmüştü. Önümde eğilirken elindeki küçük poşeti salladı.

"Poğaçaya çok benzeyen bir şey yaptım, bayılacaksın."

Üzerinde ilk defa renkli bir elbise görüyordum. Kırmızı ona çok yakışmıştı ve mutluydu; en azından beni görene kadar mutluydu. Ellerimi fark ettirmemeye çalışarak örtünün altına soktum.

"Günaydın, çok severim poğaça."

Kapının önünden mutfağa geçen Ateş ve Sezgin'e bakıp tekrar bana döndü.

"Yeni uyandın sanırım, ben kahvaltıyı hazırlarken sen de yüzünü yıkayıp mutfağa gel."

"Peki," dedim. Zoraki bir gülümseme sundu mutfağa girmeden hemen önce. Anlamadığımı mı sanıyordu gözlerindeki dehşeti, görmediğimi mi sanıyorlardı? Anlıyordum, görüyordum. Sadece oynadıkları oyuna eşlik ediyordum.

Yalnız kalmamı fırsat bilerek tekli koltuğa uzandım ve destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerimdeki tüm güç çekilmiş-

ti, hareket etmek için kendime uyguladığım cebir bana acıdan başka bir şey getirmiyordu. Koltuğun sert yüzeyini hırsla sıktım. Tırnaklarımın kırılmasına aldırmadan ayağımı yere koydum ve zorlanmadan kaynaklı titremeyle ayağa kalktım. Doğrulmamla sırtımda oluşan ter tabakası ince bir yol çizdi kendine ve usulca aşağı doğru yol aldı. Mutfak kapısını kontrol ederek yürümeye başladım. Koltuk başlarına ve sandalyelere tutunarak koridora geldiğimde, bu kez duvarlara dayanarak banyoya ulaştım. Orada da ısıtıcılar vardı ancak içerisi kadar sıcak değildi, bu yüzdendi anında bedenimi sarmalayan ürperti. Fıçıdan aldığım suyu hızla yüzüme çarpmaya başladım. Soğuktu, artık suyun soğukluğuna dahi dayanamıyordum.

Başımı kaldırıp siyah lavabonun aynı renk çerçeveli aynasıyla karşılaşmayı bekledim. Beklediğim gerçekleşmedi. Karşılaştığım taş duvardı, ayna yerinde yoktu! Gözlerimi sımsıkı kapatıp mantığımın kalbime yaptığı izahı hazmetmeye çalıştım. Ateş kaldırmıştı, bundan emindim. Artık ne haldeysem kendimi görmemi istemiyordu. Beyaz bez parçasıyla yüzümü kurulayıp geldiğim gibi zoraki salona ilerledim. Mutfağa yaklaştığımdaysa düşmemeyi dileyerek tutunduğum duvardan ellerimi ayırdım. Desteksiz attığım her adımda bacaklarım titriyordu ama başarmalıydım. Kimseyi üzmeye hakkım yoktu. Gücümle arama ekilen nifak tohumlarını kimse bilmemeliydi. Şanslıydım ki masa mutfağın hemen girişindeydi ve mutfağa attığım ilk adımla birlikte kendimi sandalyeye bıraktım. Sezgin'in beni görünce değişen ifadesini izlememek için önümdeki boş servis tabağına eğdim başımı.

"Günaydın Hare."

Başımı kaldırıp Sezgin'in asıl ifadesini kamufle eden neşeli maskesine baktım.

"Günaydın Sezgin."

"Nasılsın?" diye sorduğunda, içimde bir yerlerde gizlenen ve başını ellerimin arasına almış bir şekilde akıbetini düşünen diğer Hare histerik bir kahkaha attı. Göründüğüm gibiydim.

"İyiyim."

Tabağımı kahvaltılıkla dolduran adamın hemen yanı başımda-

ki varlığına baktım. Geç gördüğüm için mi bakmaya duyulmuyordu? Hayır, bin yıl izlesem yine de çehresinin her bir ayrıntısını özlerdim.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerinin içine bakarak, aşina olduğu buz kütlesinden bir nebze olsun arınmış mavilerini bana çevirip, yüzüme düşen saçlarımı kulağımı arkasına yerleştirdi.

"Teşekkür konusunu konuşmuştuk diye hatırlıyorum. Şimdi tabağını bitir." Bana doğru yaklaştığında ne yapacağını anlayıp yanağımı hafifçe yaklaştırdım. Sezgin ve Derin'in hayret dolu bakışları eşliğinde elmacık kemiğimin üzerinden öptü.

"Siktir! Onu görüyor musun?"

Derin'in şaşkın ifadesine gülümsemeden edemedim. Kadın olmasına rağmen dudaklarına yakışan küfrün aynısı sevgilisinin dudaklarından da dökülmüştü.

"Tamam ağabey, olmuşsunuz siz."

Sezgin'in kafasına el ucuyla vururken, "Boş boş konuşma lan!" diye emretti. Sezgin ise hiç alınmamışçasına alaycı gülüşünü sürdürdü.

"Aslında akşam için bir planımız vardı," diye söze girdi Derin, elindeki çatalı çevirerek. "Crvena'ya gidelim diyoruz, belki Hare bize yeniden şarkı söyler."

Ateş'e baktım, o da bana baktı. Gözlerimizin arasında kısa bir diyalog gerçekleşti, bizim bile içeriğini bilmediğimiz.

"Olmaz," dedi sonra. "Hare'yi dışarı çıkarmak istemiyorum."

Sezgin ağzındaki yiyecekleri aceleyle midesine gönderdikten sonra konuştu. "Evde yapalım o zaman?" Ardından onay almak isteyen bakışlarını Derin'e çevirdi.

"Olur, içkileri Crvena'dan getiririz, ne dersin Hare?"

Elime aldığım yeşil, uzun sebzeyi ikiye böldüm. "Benim için fark etmez."

Sezgin'in muzipçe aralanan dudaklarını görmemle, hoşuma gitmeyen bir şeyler söyleyeceğini anladım.

"Ben bilmem beyim bilir mi diyorsun yani?"

Maruz kaldığım komik olmayan esprilere alışkındım aslında. Derin'in ona katılmak için gülmeyi sevmediği halde attığı kahka-

halarına, hemen ardından Ateş'in Sezgin'e ettiği orijinal küfürlere. Özleyecektim. En ince ayrıntısına kadar...

Derin kahkaha attı...

Ateş küfür etti...

"Siktir lan, göt herif."

Kıkırdadım, hatta öyle hoşuma gitmişti ki bunu sesli bir şekilde yaptığımı bile Ateş'in manidar bakışları üzerimde gezinmese anlamayacaktım. Keskin mavilerini kısmış, beni izliyordu.

"N-ne, neden öyle bakıyorsun?"

"Bunu hep yap."

"Ne yapayım."

"Dudakların kıvrılırken dişlerin görünsün, güzel manzaraydı."

Kaburgamda açmadan solan tüm fideler baş kaldırdı sözleriyle. Aşkın şahadeti yankı buldu kulaklarımda ama başka kimse duymuyordu. Sadece bize ait garip bir melodi dolanıyordu ortalarda. Fersah fersah uzaktan gelen müziğin eşsiz sesine kulak kabarttım. Acının aşkla harmanlandığı notaları dinliyordum ona bakarken, her bir kirpiği piyanonun bir tuşuydu. Baktıkça basıyordum, baktıkça en yetenekli müzisyenleri gölgede bırakırcasına bizzat ben çalıyordum.

"Bence bir süre onları planlarımıza dâhil etmeyelim."

Derin'in donuk fakat alay barındıran sesiyle şoktan çıkmış gibi kendime gelip önümdeki yiyeceklerden otlanmaya başladım. O kadar mahrum kalmıştım ki zevahirinden gözlerimi ayıramamak benim suçum değildi.

"Şu itle takıla takıla sen de ona benzemişsin." Parmağıyla tıpkı bir eşyaymış gibi Sezgin'i gösterip, yüzüne nahoş bir görüntü oturttu. "Ayrıca gitmeniz fena fikir değil."

"İyi be, aç karnımızı doyuralım gideriz."

Sezgin'in ağzı tıka basa dolu olduğu için sözleri boğuk çıkmıştı. Kahvaltı boyunca bizimle alay etmeye ve küfür yemeye devam etti. Ardından, söylediklerini yapıp evlerine gitmeye karar verdiler. Hep birlikte ayaklandığımızda masadan destek alarak doğruldum. Ardından salona doğru birkaç adım atıp, ilk bulduğum

koltuğa bıraktım kendimi. Sezgin ve Ateş kapıya ilerlerken bu kez ciddi bir diyalog vuku buldu aralarında. Ancak duyamayacağım kadar uzaklardı.

"Benden bir şey istersen Ateş'in adamlarından biriyle haber göndermen yeterli, biliyorsun."

Derin'in samimiyetine sevgiyle gülümsedim. "Biliyorum."

Gitmek üzere hareketlendiğinde üzerimden ayrılan bakışları orta sehpaya kaydı. Ateş'in hediyesi antika tarak ve ayna vardı. Tüm ışıltısıyla parlayan işlemeli nesnelere hayranlıkla bakarken yaklaşıp eline aldı.

"Çok, çok güzeller," dedi aynadan görüntüsüne bakıp. "Gerçekten gördüğüm en güzel tarak ve ayna."

"Sana vermek isterdim ama Ateş'in hediyesi, benim için çok kıymetliler."

Elinde şöyle bir çevirip bir kez daha kendine baktı. "Senin ellerine daha çok yakışır," dedi göz kırparak. Ardından yerine bırakmak üzere eğilmişti ki bir telaş nidası eşliğinde ayna elinden kaydı. Telaşla yerimden kalkarken henüz attığım ikinci adımda bacaklarımı hissedemedim ve dizlerim bedenimi taşıyamadı. Düştüm. Sonra bir kırılma sesi yankılandı soğuk duvarlarda.

Düşerken sehpanın kenarına çarpan alnım acımıştı, ama Ateş'in adımı haykırarak bana doğru koşması daha fazla yakmıştı canımı.

"Hare!" Yere serilen bedenimi kollarının arasına aldı. Sımsıkı sarılarak göğsüne bastırdığında, ne gözlerimden akan yaşlara ne de hıçkırıklarıma mani olabildim. O sarıldıkça ben daha çok ağladım. Güçlü kollarından bedenime akan telaşı hissettikçe dur durak bilmedi gözyaşlarım.

"Tamam güzelim, geçti." Ellerimi saçlarımda kaydırıp onlarca öpücük bıraktı. "Bir şeyin yok, sadece düştün ve ben seni tuttum."

Yere düşen kar tanesi gibi erimeye mahkûmdum. Bunu o da biliyordu. Kendimi geri çekip Derin ve Sezgin'in düşen maskelerinin ardındaki kederli suratlarına baktım.

"Tiyatronuz çok güzeldi, teşekkür ederim." Burnumu çekip

elimin tersiyle gözyaşlarımı iteledim. "Ama her tiyatro bir gün biter değil mi? Benimki de tam burada sona eriyor."

Derin bana doğru bir adım atıp "Hare," dediğinde elimle durdurdum onu.

"Lütfen Derin, buna daha fazla şahit olmanızı istemiyorum. Lütfen gidin."

Derin'in gözlerinden bir damla yaş süzülürken Sezgin'e baktı. Dudaklarını birbirine bastırmış, bacakları bir çivi gibi yere çakılmıştı. Birbirlerine destek olamayacak kadar kötü haldeydiler, benim yüzümden.

"Gidelim." Koluna giren sevgilisine karşı koymadı Derin, mutlulukları bir şeker bulutu misali şehrin sahte havasına karışmıştı.

Bakışlarım yere düştüğümde, parçalara ayrılan aynama baktım. Kurtaramamıştım. Uzanıp alacakken elimin üzerine kapanan Ateş'in eliyle duraksadım.

"Bırak," dedim çatallı sesimle.

"Yapma bunu."

"Bırak! Bakacağım."

Elimi kurtarıp aynayı sapından yakaladığımda ahlaksız bir küfür savruldu dudaklarından ve başını öfkeyle başka bir yöne çevirdi. Elim titriyordu. Aynayı usul usul kaldırıp kendime baktım kırık bir parçasından. Beyaz bir resim tuvalinin üzerine atılan mor fırça darbesi kadar belirgindi göz altlarımdaki halkalar. Kanı çekilmiş dudaklarım bembeyaz, yanaklarım iyiden iyiye içine çökmüştü. Aynanın kırık parçaları her birini ayrı ayrı çarpıyordu yüzüme. Acıyla yüzüme bakarken ayna elimden çekildi ve bu kez duvara çarpılırken tuzla buz oldu.

"Niye kırdın ki?" diye sordum omuz silkip. "Çerçevesini saklardım."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp, hayatında gördüğü en güzel şeye bakıyormuş gibi baktı bana. "O aptal ayna sana benim gördüklerimi göstermiyordu."

"Sen ne görüyorsun ki?" Gözlerim yanıyordu. Yaşlar doldu göz pınarlarıma, burnumun dibinden süzülüverdiler sonra. Kısır

döngü tekrarlandı. Kurumakta olan bir gölün son damlaları ağır ağır süzüldü yanaklarımdan.

"Bembeyaz bir ay görüyorum, ortasında parlayan ela incileri görüyorum her baktığımda, ay parladığında yeşile çaldığına şahit oluyorum arada." Duraksadı, aramızda gezinen beyhude çırpınışların son çabalarıydı bunlar. "Küçük pembe dudaklarını görüyorum." Usul usul burnunu burnuma sürterek gülümsedi. "Ve onları kızartana kadar öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Omzuna vurup "Arsız," dedim ağlamaklı bir sesle. "Sen gerçekten çok arsızsın."

Elleri belime kaydı ve tekrar göğsüne çekti bedenimi. Ana rahminden çıkıp onun göğsüne kazınmıştım. Evim orasıydı. Yurdum, yuvam, hepsi sevdiğim adamın geniş göğsüydü. Ve yok olan bedenimin geriye bırakacağı silik nişaneler buraya kazınacaktı.

"Ve çok yalancısın," diye mırıldandım. Islak kirpilerimi yukarı kaldırıp ona baktım. Şömineye bakıyordu ama aslında boşluğa bakıyordu.

"Ben doğruyu söylüyorum. Ama kollarımın arasında kötü bir yalancı taşıyorum." İnce uçlu, mürekkepli kalemle geceye kazındı sözleri. Oradaki yeri daimi olacaktı. Ayaklanan ruhum pikaba ulaştı ve zevksizce seçtiği plağı itinayla yerleştirdi. Odaya yayılan müziğin hayali tınısı ölümü tevlit etti. Ölüm beyaz elbisesini giymiş, eteklerini savuruyordu. Kandırmaya çalışıyordu beni, kandırıp onun kollarından almaya çalışıyordu.

Oysa sonsuza dek kalbinin kıyılarında uyumak istiyordum. Sonsuza dek acı kahve kokusuna bulanmak istiyordum.

"Neden söylemedin?" diye sordu saniyelerin dakikalara ettiği eziyetin orta yerinde. "Neden sakladın?"

Beni bulmayan mavilerine küstü harelerim, ağır ağır kapattım gözlerimi. "Söylesem ne değişecekti ki?"

"Seni kollarımda taşırdım," diye fısıldadı. Fısıltısının sivri uçları tenimde derin yaralar açtı, ilerleyen zaman yaraya tuz savurdu.

"Bıkmaz mıydın hiç?"

"Bıkmazdım."

Tükenmişliğin hududuna vuran nefeslerim titreyerek süzüldü dudaklarımdan, sonsuz inzivaya çekilmeye hazırlanan zihnimin oyunu olan müziğin sesi kesildi. Geriye gürültülü bir sessizlik kaldı.

"Uyu bebeğim." Dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. Dudaklarının soğuğu tenime hapsoldu.

"Peki ya sen, uyumayacak mısın?"

"Seni izlemek varken uyumak çok aptalca olur." Benliğimde biriken cehennemin orta yerine düşen nefesi bedenimi saran zincirlerin anahtarıydı. Giydirilmeye çalışan hükme savurduğu tekmeler beni koruyamazdı ama kollarında geçirdiğim dakikaları bir nebze daha uzatırdı.

"Nefesimin nöbetini mi tutacaksın yine?"

Uzaklaşmaya başlayan şuurumdan sızan son sözleriyle birlikte uyanıp uyanamayacağımı bilemeden karanlığın açtığı kollara itildim. Düştüğüm yerde, onun kollarının arasında.

"Nefesinin nöbetini tutacağım, sevgilim."

***

Yüzüstü yattığım minderlerin üzerinde huzursuzca kımıldandım. Öyle bitkindim ki başımı çevirecek takati bulamıyordum kendimde. Cama vuran yağmur damlaları eşliğinde aralamaya çalıştım kirpiklerimi. Ne hoş! Yaşıyordum. Gözlerimi kısaca etrafımda gezdirdiğimde yine Ateş'in olmadığını fark ettim, gitmişti. Uyumuyordu, hiç uyumuyordu. Dışarı çıkmıyor, benden başka kimseyi görmek istemiyordu. Öyle ki dün Derin ve Sezgin'in gelişinden bile rahatsızlık duymuştu. Düştüğüm çukura onu çekmek istemezken, farkında olmadan önce onu itmiştim ve ben onun üzerine düşecektim. Üzerine düşüp onu yaralayacaktım.

Düşüncelerimi savuştururcasına gözlerimi sımsıkı kapatıp tekrar açtım. Bedenimi zorlukla yana atarak sırtüstü pozisyona geldim. Dudaklarımın kuruduğunu idrak ederek yanımdaki dolu sürahiye uzandım, ancak kendime çekemedim. Tekrar denedim, tekrar çekemedim. Uzuvlarım bana ait değildi sanki. Beynimin emirlerine uymaktan çok önce vazgeçmişlerdi. Gülümsedim. Deliriyor muydum? Hayır, tam olarak kendime acıyordum.

Cama baktım, hâlâ karanlıktı. Oysa en son önceki sabahı hatırlıyordum. Önceki sabahı öğlene bağlayan zaman diliminden bu saate kadar uyumuştum. Yirmi saati geçkindir kapalıydı gözlerim. Oysa şimdi kapatsam gözlerimi yeniden uykuya dalmak yalnızca saniyelerimi alırdı. Anahtar sesinin yükseldiği kapıya baktım. O değildi, hislerim bana bunu söylüyordu. Çok geçmeden içeri giren Derin'le yine yanılmadığımı anladım. Anlamsız gözlerle ona bakarken gülümseyerek yanıma yaklaştı. Neden Ateş yoktu? Bir cevap ararcasına çehresinde gezdirdim bakışlarımı.

"Ateş nerede?"

"Sana da günaydın Hare," dedi sevecen bir sesle. Ardından usulca hemen yanıma, minderin boş kısmına oturdu.

"Ateş nerede Derin?" Yinelediğim sorumu bu kez daha ciddi bir biçimde sordum. Ciddileşen ifadesiyle bana eşlik ederken başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum." Elini gerdanına götürüp sıkıntıyla ovaladı. "Sabaha karşı beni aradı ve senin yanına gelmemi söyledi. Nereye gittiği söylemedi."

Avuç içlerimi mindere koyup doğrulmaya çalıştım. Zorlandığımı görünce belimden verdiği destekle sırtımı tekli koltuğa dayamama yardım etti. Bedenimin aşina olduğu veca daimiydi ancak uyandığımdan beri onu bastıran kasvet içten içe onu tüketiyordu. Biliyordum, Ateş'in nereye gittiğini biliyordum.

"Ona engel olamadım," dedim yanmaya başlayan burnumu çekerek. Ardından bir damla yaş intihar etti kirpik uçlarımdan. "Oraya gitti, Yedikule Zindanları'na."

Cevap vermedi, o da biliyordu. Benden daha iyi tanıyordu Ateş'i ve korktukları ne varsa tam da o an gerçekleşiyordu.

"Oraya gitmesini hiç istemedim," dedi saniyeler sonra, kademsiz bir sesle. "Ama düşünüyorum da, ben de olsam aynısını yapardım."

Gözlerimiz birbirini bulduğunda bakışlarının nemli olduğunu gördüm.

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum, beklemekten başka çaremiz yok."

Önüme saçılan umarsızlığa öyle çok tabi tutulmuştum ki artık başka bir seçeneğimin olmaması alışagelinmiş bir durumdu. Yine de kalbimden bir acı furyası esip geçti. Kasılan her bir hücrem onun için telaşlanıyordu. Akıbetimi bir türlü kabullenememişti Ateş. Belki zevahirinden dökülen sakinliğine karşın içinde oluşan hengâme de bu yüzdendi.

"Ne çok çaresiz kaldım," diye mırıldandım kendi kendime. "Hiç sayamadım."

Nasıl bir yerde olduğu hakkında bir fikrim yoktu, tıpkı ruhlarla nasıl karşı karşıya geleceğini bilmediğim gibi bunu da bilmiyordum. Sadece yokluğundan yayılan kan konusunu alabiliyordum. Acımış kanın uğursuz kokusu genzime yapışmış gibiydi, tek bir an uzaklaşmıyordu benden. Yokluğu zehirli bir yılan gibi çatallı dilini göstererek genişçe gülümsüyordu. Elim kolum o kadar bağlıydı ki onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"İç şunu." Az önce ulaşamadığım su burnumun dibinde biterken, bardağı kavradığım halde elinden bırakmadı Derin. Biliyordu. Artık gücümün tamamen bittiğinin o da farkındaydı.

Kuru ve çatlamış dudaklarımı ıslatacak kadar suyu boş mideme indirdikten sonra yüzümü buruşturdum. İki yudum su taş olup oturmuştu içime.

"Ya geri dönemezse Derin?"

"Böyle şeyleri düşünüp kendini yıpratma, oraya gidip gitmediğini bilmiyoruz."

Ne beni sakinleştirmeye çalışan koyu kahvelerinin, ne de güven veren bakışlarının bir ehemmiyeti vardı. Ben biliyordum, Ateş'in o lanet yere gittiğini içten içe biliyordum.

"Senin için çorba yapacağım, beyaz baharatlı olanı seviyordun değil mi?"

Derin'in sorusu kulağımın kıvrımlarını sıyırıp geçerken cevap veremedim, yaşamaya çalışan tüm yanım Ateş'i merak ediyordu. Öylece hiçbir şey söylemeden gidişini kabullenemiyordum. Derin, yanımdan uzaklaştıktan kısa süre sonra elinde tepsiyle geri döndü. Üzerinde buharıyla getirdiği çorbayı önüme koydu ve kaşığı sıcak çorbanın içine daldırdı. Gözümü her kırptığımda gö-

rüntü puslanıyordu. Esasen gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum.

"Hare!"

Sesiyle irkildim. "E-efendim?"

"Uykun mu var? Gözlerin kapanıyor." Sesini ne kadar sakin tutmaya çalışsa da içindeki telaşı hissedecek kadar iyi tanıyordum onu.

"İçim geçmiş sanırım, iyiyim."

Onu merak edecek kadar bile uyanık kalamıyordum.

"Hadi biraz iç şundan." Dudaklarımın dibine dayadığı kaşıktan ağzıma aldığım çorbayla birlikte midem bulanmaya başladı. İkinci kaşığı uzatacakken onu elimle durdurup başımı iki yana salladım. Ağzımdaki çorbayı hâlâ yutabilmiş değildim. Birkaç saniye bana baktıktan sonra durumumu anlayarak boş bir bardak tuttu bu kez dudaklarımın önüne. Kusarcasına çıkardığım çorbaya iğrenerek değil de acı dolu gözlerle baktı.

Konuşmadık.

Bedenimi kendine çekip ince kollarını boynuma sardı. Bu bir vedaydı. Sıkıca sarıldım. Ona ait bir hıçkırık duydum sonra, hıçkırıklarımız birbirine karıştı.

Saçlarımı tararken de, bedenimi ıslak bezle silerken de tek kelime etmedik. Konuşsak kelimelerden acı akardı, yalandan başka kelâmlar dökülmezdi dudaklarınızdan. Kelimelerimiz doğruya dem vurmasın diye susmayı yeğledik. Geçen saatler Ateş'i bana getirmedi. Nefesim daralıyordu, bu son noktaydı artık. Nefesimin kesilmesi değildi korktuğum, asıl korkum ona son kez dokunamadan kopup gitmekti sahte yaşamdan. Gece karanlığa çalarken yanı başımda oturan Derin'e baktım, yarı aralık gözlerimin izin verdiğince.

"Derin." Sesimi kendim bile zor duymuştum, onun duymaması normaldi. Bir kez daha tekrar ettim. "Derin."

"Söyle canım," dedi ivedilikle bana dönerken. "Bir şey mi istedin?"

"Ateş geldi mi?"

"Söylemiştim Hare," dedi umutsuzca. "Kapıdaki adamlara

sordum, ulaşamıyorlar. Biraz daha bekleyelim."

Benim bir dakika daha zamanım yok, demek istedim. Diyemedim.

"Peki."

Omzuma düşen başıma engel olmak çok güçtü. Bedenimi ara ara yoklayan titremelerin sıklaşmasını önlemek kadar imkânsızdı. Karşı koyamadım, gücüm yoktu. Yiyemediğim elma şekerimi göğsüme bastırdım. Teslim olur gibi gözlerimi kapattığımda harelerime sinen adamın mavileriydi zihnimde dönüp duran görüntü.

***

"Hatunumun gözleri elâdır da
İçinde hâreler var yeşil yeşil:
Altın varak üstüne yeşil yeşil meneviş.
Kardeşlerim, bu ne biçim iş,
Şu dokuz yıldır eli elime değmeden,
Ben burda ihtiyarladım,
O orda.
Kalın, beyaz boynu kırışan kızım,
İmkânsızdır ihtiyarlamamız bizim,
Etin gevşemesine bir başka tâbir gerek,
Zira ki ihtiyarlamak:
Kendinden başka hiç kimseyi sevmemek demek."

Belki kulağımın dibinde bir yabancının dudaklarından tiz bir çığlık kopsa uyanamazdım, ama onu fısıltısından yükselerek ruhuma çivilenen bu şiire kayıtsız kalamadı Ateş'e meftun ruhum. Gözlerimi araladım, görmek istediğim kişi hemen yanımdaydı. Yanıma uzanmış, yüzünü bana dönmüştü. Kara kirpiklerinin gölgelediği koyu mavileri, şehrin içinde başka bir şehir gibiydi. Daha yaşanılası, daha ölüme meyleden. Nefesimi ezen soğuk nefesinin altında, bitap halde, yine de onu gördüğüme mutlu bir biçimde gülümsemeye çalıştım.

"Gelmişsin."

Soğuk elleri artık soğuk olan yanaklarımı bulduğunda gözlerindeki hüznü saklamadı. Buna alışkın değildi, zira bana her dokunduğunda cehenneme dokunmuştu bu adam.

"Geldim." Sesinin pürüzsüz yüzeyi benliğimin dar sokaklarına uğradı. "Sana geldim."

Ben kendimden hızla uzaklaşırken bana gelen adam, baktığında asıl Hare'yi bulamamaktan korkuyordu.

Elmacık kemiklerimin üzerinde dolaştırdı parmaklarını, dudakları kalın bir yay gibi dümdüzdü. Keskin mavilerinin çevresinde küflü bir zorunluluk vardı.

"Oysa parmak boğumlarımda saklamıştım seni," dedi bu kez acıyla harmanlanmış soğuk bir tınıyla. "Yine de koruyamadım."

Sözleri bittiğinde içimi bıçakla oyduklarını hissettim. Ona böyle hissettirdiğim için benliğimde nükseden tüm acılardan ben sorumluydum.

"Sen en başından beri haklıydın," dedim gücüm yettiğince bağırmaya çalışarak, oysa yavru bir kedinin miyavlamalarından hallice çıkıyordu bana yabancı olan sesim. "Kız kardeşine kandığım için tam bir apta-"

Çenemi kavrayan elinin başparmağı son kelimemi ekarte ederken, "Sen aptal falan değilsin," dedi. "Sen benim iyi niyete olan inancımsın, sen kızıla olan düşmanlığımın Azrail'isin." Sadece birkaç santim yaklaşıp burnumun ucundan öptü. "Hep korkak olduğunu söyledim, oysa sen benim tanıdığım en güçlü kadınsın."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp sözleriyle ruhumda açtığı oyukları sükûta sığınarak daha fazla kanattım.

"Gel benimle." Ne olduğunu anlamadan ayağa kalktığında bedenimi tek hamleyle havalandırdı. Adımları koridoru bulurken saniyeler dakikaya intikal etmeden banyodan içeri girdik.

Toprak küveti sıcak suyla doldurduktan sonra üzerindeki siyah kazağı sıyırıp attı ve sadece siyah kot pantolonuyla kaldı. Geniş omuzları ve yapılı kolları vardı. Hareket ettikçe daha da belirginleşiyor, onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu haykırıyor-

du. Karnına dizilen kasları özenle yerleştirilmiş gibi simetrikti. Müthiş bir çekiciliğe sahipti Ateş. Bedenimi bıraktığı mermerin hemen önünde eğildi ve emretti. "Bana izin ver."

Önce kazağımı, ardından pijamamı çıkardı. Sonra elleri koltuk altımdan girerek sutyenimin kopçasına ulaştı. Ona mani olmadım. Utanıyordum ama olmadım. Sutyenimi göğüslerimden sıyırıp atarken gözleri yüzümdeydi. Tek bir saniye bile aşağı inmedi. Tek parça iç çamaşırın ev sahipliği yaptığı bedenimi tekrar kavradı ve küvetin içine bıraktı. Su kaynara yakındı, fakat buz tutmuş gövdemi yakmıyordu.

Bedenimden akan sıcak suyun ardından parmakları saçlarımda gezinmeye başladı. Döktüğü karışımı ağır ağır köpürtürken uyuyup kalmamak için kendimi zor tutuyordum. Jöle kıvamına gelen bedenim akıp giden suyla birlikte yokluğa karışabilir, incelen derim ellerine yapışabilirdi. Elleri tenimde gezinmeye başladığında gözlerimi kapattım. Suyun karaktersiz kokusunu alıyordum. Hiçbir şeye benzemeyen boş bir koku tenimden akıp giderken, Ateş'in parmakları boynumdan gerdanıma indi. Ara tek kaşını havaya dikerek kol saatini yokluyordu belli aralıklarla. Ölüme kaç kalmıştı bilmiyordum ama kalan dakikalar onun kokusuna doymama yetmeyecekti.

Küvetin kenarına çektiği bedenime gri yarım örtüyü geçirip, aynı özenle saçlarıma daha küçük olan beyaz örtüyü doladı. Kollarına aldığı vücudum tıpkı bir bebek gibiydi. Ateş'in gideceği her yere, yapacağı her şeye mahkûmdum. Bu kez odama girdik. Dolabımın alt tarafında bir şeyler aramaya başladı. Duraksadı, aradığı her neyse eline aldığında ağır ağır bana döndü. Elindeki pudra rengi elbisemdi. Buraya ilk geldiğimde üzerimde olmasına rağmen çoktan aklımdan çıkmıştı.

Sükût hükmünü sürdürdü.

Yanıma gelip örtüyü üzerimden alırken gözlerini kapattığını fark ettim. Aynı saniyede, eli iç çamaşırımın lastiğini kıskaç gibi kavradı ve aşağı sıyırdı. Belimi kaldırıp ona yardım etmek istesem de bunu yapacak gücü bulamadım kendimde. Çekmeceden çıkardığı yeni iç çamaşırını hızlı bir şekilde bacaklarıma geçirdikten sonra cennetin yasak elması olan mavilerini araladı.

Sutyenimin üzerine geçirdiği siyah atletten sonra elbiseyi giydirdi. Bedenimi sarıp sarmalayan elbisenin içinde kayboluyordum. Öyle bol gelmişti ki gizli saklı annesinin elbisesini giyen küçük bir kız çocuğu gibi göründüğüme emindim.

"Yine çok güzelsin." Diz hizamda biten hırkayı da giydirdikten sonra, yine bana ait olan siyah babetlerimi geçirdi ayağıma. Niyeti neydi bilmiyordum. Fakat ona itiraz etmek için en ufak bir istek yoktu içimde. Arkama oturduğunda aynasına nazaran hâlâ sağlam olan fırçayla saçlarımı taradı. Her taradığında ardı ardına kopan saç tellerimin sesini duyumsayabiliyordum. Devam etmedi, tarağı çekmeceye koyup saçlarımı omuzlarıma bıraktı.

Kendimi yeniden kollarında bulurken koridoru ve salonu geçen adımları kapının önünde son buldu. Kapıyı açmadan hemen önce gözlerini kısarak eve döndü. Ağır ağır her bir köşesinde göz gezdirdi. Şömine hâlâ yanıyordu, soba da öyle. Bir çuval kestane köşede beklerken, yarım kalmış kitabım sehpadan düşmek üzere gibi duruyordu. Bir gün önce çıkardığımız Ateş'in siyah gömleği tekli koltuğun başında öylece dururken, içemediğim dolu çorba kâsesi masanın üzerindeydi. Bana ait bir çorap, ona ait bir çakmak, yastığa sinen kokumuz ve duvarların şahitlik ettiği konuşmalarımız. Soyut somut hepsi oradan bize el sallıyorlardı.

"Güzeldi," dedi kısık ama erkeksi sesiyle. "Her bir anı güzeldi."

Ellerim onun boynuna dolanmış vaziyette sözlerine bir anlam yüklemeye çalıştım. Güzel olan neydi, diye sorsam söylemezdi. Kapıyı açıp hemen evin önündeki arabasına ilerledik. Soramadığım soruma bir yanıt alamazken arabanın yolcu koltuğuna oturtturdu beni. Kendisi de sürücü koltuğa bindiğinde acı bir marş sesi duyuldu ve arabanın harekete geçtiği dakikada sert bir U dönüşü yaparak daha önce hiç görmediğim bir yola girdik. Camdan dışarı uzattım bakışlarımı. Neresiydi burası? Ağaçsız, taşsız çamurlu yollar bizi nereye çıkarabilirdi ki?

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ilk kez araba kullanırken gördüğüm varlığına bakarken. Direksiyonu öyle sıkıyordu ki parmak boğumları grimsi bir renk almıştı. Kasılan çenesinden

dişlerini sıktığını anlarken, sorumla birlikte saniyelik bana kaydı mavileri ve gülümsedi.

"Gidince görürsün."

Gülümsemesine eşlik etti acı tebessümüm. Tekerlekler yağlı çamurda kaydı, ilerledikçe yağmur hızlandı. Gök egemenliğini ilan edercesine gürledi. İlerledikçe gece daha da karardı. Gece zifiri oldu. Konuşmuyorduk. Nefes dahi zor alırken konuşacak mecali kendimde bulamıyordum. Ölümün soğuk nefesi ensemdeyken edeceğim her kelam lafügüzaf olurdu. Dudaklarımı aralamamak için sebebim varken, Ateş'in neden konuşmadığını anlayamadım. Neden yola düşmancasına bakıyordu, hepsi koca bir belirsizlikti. Sükût aramızda sonsuz bir çığlıkla uludu. Yaralı bir hayvan gibi inledi konuşulmayan kelimeler.

Araba ani bir frenle durduğunda zengin refleksiyle belimden yakaladı beni. Hareket yetimi kaybeden bedenim onun çevik hareketlerine muhtaçtı. Her yer karanlıktı, onu görmüyordum. Kapısını açıp indiğini hissettiğimde boşluğa adını savundum.

"Ateş!"

Cevap gelmedi. Hemen sonra oturduğum koltuğun kapısı açıldı ve kollarında bir kez daha kendime yer buldum. Karanlıktı, soğuktu. Tek hissedebildiğim yürüdüğüyken, kollarımı boynuna daha sıkı doladım.

"Sarıl," diye fısıldadı. "Daha sıkı sarıl cehennem çiçeği."

Küflü bir bıçağın sivri yüzeyinde yalın ayak geziyorduk. Her yer kandı, kandan görünmüyorduk.

Söylediğini yapıp daha sıkı sarıldım ve dudaklarımı boynuna, sakallarının başladığı yere bastırdım. Bunu neden yaptım bilmiyordum fakat doyamayacağımı bile bile koklamak istiyordum soğuk tenini.

Durdu. Eğildiğini hissettim. Bedenimi soğuk bir taşın üzerine bırakırken güçsüzce bağırdım. "Ateş!" Eğilip bacağına yapıştım gitmesinden korkarak. "Neden geldik buraya?"

Kollarımın arasındaki bacağının kasıldığını hissettim. Soğuk bir rüzgâr esti tam burnumun ucundan, yanık plastik kokusunu yayıldı dört bir yanımıza. Zihnimin içindeki devrik kelimeler iyiden iyiye yana yattı. Kelimeler öldü.

"Bırak." Onu ilk tanıdığım gibi donuktu sesi. Yırtıcı bir havanınki kadar keskin olan bakışları ait olduğu ifadesizliği kucakladı.

"Beni bırakıyor musun, beni neden bırakıyorsun?" Tutuşarak yanmış sesimin ardında bıraktığı kül yığınıydı tınım, öyle mesnetsizdi ki.

Hızla bana döndüğünde tekrar eğildi ve kollarımı acıtmayacak bir hamleyle kavradı. Tam o sırada bir ışık yaklaştı sol tarafımızdan, meçhul ışık onu bana sunarken gözlerinin beyazının kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Seni bırakmıyorum, seni azat ediyorum." Şavkı kırık gecenin altında meçhul bir ışığın aydınlattığı çehresine baktım, anlamıyordum.

"B-ben, Ateş..."

Işık yaklaştı. Dörtnala gelen sesler göz alıcı ışığa karışırken, simsiyah atlar beliriverdi metrelerce ötemizde. Heybetli atların varlığı gecenin karanlığına çığ gibi düşerken, atların üzerinde simsiyah adamlar vardı. Yüzleri görünmeyen adamların omuzlarında beyaz ateşler vardı ve siyah atların yeleleri cayır cayır yanıyordu. Lakin kimse tutuşmuyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum, hayaldi bu! Gerçek olamazdı.

"Gitme zamanın geldi Hare," dedi yanı başımdaki adam. "Kâbusun bitiyor."

Dudaklarından dökülen cümle ortadan ikiye çatlayarak acıyı tevlit etti. Hızla gözlerimi açıp bu kez omzuna yapıştım, öyle bakıyordu ki aniden kaybolacak gibiydi. Hiç olmamış gibi şehrin sahte havasına karışacak ve bir daha asla geri gelmeyecek gibiydi.

"N-ne saçmalıyorsun sen! Bunlar ne böyle, neden geldik buraya!"

"Gidiyorsun," diye emretti bir kez daha. Omuzları düşmüştü koca adamın, yüzüne vazgeçmişliğin umarsız ifadesi çöreklenmişti.

"Ateş Karan!" Atların olduğu kısımdan yükselen sesler tüm bedenimi ürpertti. Çok garip bir sesti, sanki bir robot telaffuz etmişti adını.

"Gitme vakti! Yedikule Zindanları'nın boşalan mahzeni varlığını istiyor!"

Bu adamlar, Derin'in bahsettiği Yedikule Muhafızlarıydı!

Duyduklarımla birlikte ayağa sıçrarken bacaklarım yine beni taşımadı. Ancak bu kez düşmeme izin vermemiş, tutmuştu beni. Tıpkı beni kurtarmak için ruhunu Yedikule Zindanları'na sattığı gibi...

"Lütfen, yalvarırım gitme." Tükendiğini sandığım gözyaşlarım ardı sıra akarken yakasına yapıştım. "Ateş, yapma! Yalvarıyorum, izin ver yanında-"

Bedenimi kendininkine bastırıp burnunu saçlarımın arasına gömdü. Gözyaşlarım, geç bulduğum tenine akarken yalvarmalarımın onu vazgeçirmeye kâfi gelmeyeceği anladım.

"Gideceksin," dedi bu kez fısıltıyla. "Hayatına kaldığın yerden devam edeceksin. Ben hiç olmamışım gibi, buraya hiç gelmemişsin gibi gideceksin."

Hırsla başımı geri çekip gözlerine baktım. Gözlerindeki atlıkarıncalar aheste aheste dönerken, emanet aldığı tek çocuğu, beni üstünden atmaya hazırlanıyordu.

"Bunu nasıl söylersin!" Haykırışlarım fersizdi, oysa kulakları sağır edercesine bağırmak istiyordum. "Böyle bir şeyi nasıl beklersin benden?"

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnını alnıma yasladım. Böyle bitemezdi, böyle kayıp gidemezdi avuçlarımın arasından.

"B-ben seni terk edecektim Ateş Karan," derken ağzımdan derin bir hıçkırık kaçtı. "Bu yaptığına sağ gösterip sol vurmak derler."

Mora çalan dudakları kademsizce kıvrıldı. Bu bir gülümseme değildi, bu kaburgasına kazınmış acısının dışa vurumuydu. Gecenin şahadeti dile gelirken keskin mavileriyle bana ettiği vedasıydı.

"Ateş Karan farkı olsun güzelim." Göz kırpıp bedenimi kendinden uzaklaştırdı ve taş zemine bıraktı tekrar.

"Zaman doldu." Aynı korkutucu ses aramıza düştü. Omuzlarında beyaz ateş taşıyan iki adam atından inip bize doğru yaklaşmaya başladı. Başım omzuna düşerken son kez gözlerimle yalvardım ona. Acı, harelerime "gitme" yazmıştı. Görmedi ya da görse de gitmeyi yeğledi.

Adım adım benden uzaklaştığında beyaz bir ışık düştü karanlık gökyüzünden üzerime. Başımı kaldırıp geldiği yere baktım, yine bir belirsizlikti karşılaştığım. Küçük dairesel ışık sadece beni aydınlatıyordu. Ona baktım, ışığı görmesiyle yüzüne memnun bir ifade oturdu.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi, son kez.

Adamlar onun yanına gittiğinde ayağa fırlayıp onu kurtaramazdım fakat yanında olmak istedim. Yapamadım. Sadece o an lanet ettim güçsüzlüğüme, sadece o an nefret ettim beni terk eden sesimin onun adını haykıramamasına.

"Seni hiç affetmeyeceğim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hiç affetmeyeceğim."

Yedikule Muhafızları'ndan biri dizlerine iliştirilmiş deri çantadan burgonya rengi bir kelepçe çıkardı. Kelepçe kordan yapılmıştı, yakmayacaktı fakat onu esir edecekti. Bileklerini arkada birleştirdiklerinde onlara engel olmadı, en çok da bu yaraladı örselenmiş ruhumu. Tek hareketle o adamları yenebilecekken, teslimiyeti kabul etmesi fazlaca hırpaladı.

Artık sadece dudaklarım kımıldıyordu. "Gitme."

Üstüme düzen ışık soğumaya başladı. Ağır ağır bir rüzgâr başladı ama üşütmüyordu. Sadece, tıpkı buraya geldiğim gibi tüm bedenime acıtacak kadar yoğun bir karıncalanma peyda oldu. Gidiyordum, geldiğim gibi gidiyordum.

Muhafızlar onu götürmek için birkaç adım ilerlediler, buna rağmen gözlerini benden ayırmadı.

Bir anda adımları bıçak gibi kesilirken "Hare," diye bağırdı. "Seni seviyorum, seni öyle çok seviyorum ki!"

Acıdan göğsüm yarılıyordu. Kan boğazımda toplanmış, patlayıp her yeri bordoya bulamak istiyordu.

Üstümdeki rüzgâr hızlandı, bedenimi yukarı çekmeye başladı. İblis canımı alacak sanırken, çok daha büyük bir kötülük yaparak onu benden almıştı. Aramıza dikenli teller örülürken, Ateş'in adımlarına muhafızların adımları eşlik etti ve kara atlara bindirdiler onun heybetli varlığını. Ruhum kanıyordu, ruhum oluk oluk kanıyordu. Benim için kendimi feda ettiğini sanıyordu, bilmiyor-

du ki bedenim bu şehri terk etmeye başladığında ruhum onunla birlikte Yedikule Zindanları'na hapsolmuştu.

Ayrılık kapıyı araladı ve sorgusuz sualsiz içeri girdiğinde belimden kavrayıp en uzağa savurdu. Her şey önce puslanıp, ardından derin bir karanlığa bulanırken fısıldadım. Duymayacağını bile bile.

"Ben de seni seviyorum."

Sevgili His Tayfası,

Şu an gözlerin bu satırlara değiyorsa, sen de hissedebiliyorsan şayet, pusludur. Bilmeni istediğim bir şey var; düştüğün boşlukta birlikteyiz. Beni yalnız bırakmadığın gibi, ben de seni yalnız bırakmayacağım. Ellerinde tuttuğun kitaba iliştirilmiş bir cümle kadar yakınım sana. Ateş ve Hare de bizimle...

Asıl teşekkürüm her birinize...

Aileme, eşime, her bölümü danıştığım kız kardeşim Sinem'e, hikayemde büyük emeği olan güzel insanlar Beyzanur, Şehriban ve diğerlerine...

Turunçgillerim, bu kitap sizin için...

Ayrıca canım kızım Duru'm, bu kitap senin geleceğine armağanım...

Son cümlenin hemen altına bir cümle yaz ve bekle. Bir gün onu okuyacağım ve ikimiz sarılacağız...

Sevgilerimle...